

Avskrifter av Karlskoga Härads domböcker

1605-1679

Göran Ekberg 2022

Innehåll

Inledning	3
Översikt av Karlskogas äldsta historia	4
Om arbetsmetoder och användande	5
Ordlista	7
Ortförteckning	10
Karlskoga socken	10
Bjurtjärn socken	12
Andra förekommande orter	13
Avskrifter	15

Bilden på första sidan föreställer Karlskoga härads (socken) sigill under 1600-talet
(Göta-Hovrätt--Advokatfiskalen-Värmlands-län-S-EVIIAAL-1-1602-1632-Bild-174-Sida-37)

Inledning

För drygt tjugofem år sedan trycktes ett register över mål i Karlskoga härads domböcker som en del i Karlskoga hembygdsförenings skriftserie (nr 7 1996). Jag hade arbetat med detta register under en längre tid men tämligen ostrukturerat. Många lösa lappar och sammanställning på en skrivmaskin av märket Facit. Det blev så där. En hel del fel, en hel del feltänk och en bristande registreringsmetod. Jag har naturligtvis genom åren grämt mig över att detta kom i tryck men har tänkt att det ändå kanske kan ha varit till någon nytta.

Ett stort problem vid all registrering av källor vid den tiden var den undermåliga kvalitén på det som skulle läsas. I brist på originalböckerna (som fanns i arkiven) användes svartvita, ibland helt oläsliga, avfotograferingar på mikrofilm. Förutom kvalitén på det avfotograferade var även formatet ett bekymmer. Det gick till exempel inte att märka ut en sida för att gå tillbaka och kontrollera en uppgift. När man väl hade gjort sin anteckning och bläddrat förbi var det svårt att hitta protokollet på nytt. Mikrofilmerna lånades också på en viss tid. Det gällde att vara snabb i vändningarna så att man hann med att läsa igenom.

Idag är förutsättningarna så mycket bättre och även jag har blivit bättre. För att gottgöra det undermåliga registret har jag tagit mig för att renskriva Karlskoga härads protokoll. Antalet sidor blir omfattande och jag kommer därför att dela upp avskrifterna på flera filer/volymer. Denna, den första delen, omfattar åren 1605-1679.

Avskrifterna är tänkt att fungera som en genväg in i domböckerna. Använd dem inte som källa då jag inte alltid kan garantera riktigheten i det avskrivna.

Göran Ekberg
goran_ekberg@hotmail.com

Översikt av Karlskogas äldsta historia

Karlskoga socken bildades först 1586 och utgjorde då ett område som omfattade delar av Värmlands bergslag och de västligaste Närkesocknarna. Det var glest mellan gårdarna och gränserna var därmed diffusa. Stora delar var tillgängliga för var och en som ville ta upp ett hemman och betala skatt för detsamma. Den fåtaliga bebyggelsen ökade markant i och med sockenbildningen men fortfarande långt in på 1600-talet ökar antalet hemman från år till år. Detta präglar också de äldre protokollen. Rågångs-förrättningar, tilldelning av skogsmark och ägotvister är några av huvudämnena i protokollen.

En förändring av gränserna sker kontinuerligt. I protokollen kan man se hur byar flyttas över från Karlskoga till omgivande socknar. Under mitten av 1600-talet bryts de västliga delarna ut och bildar Bjurtjärns socken. Bjurtjärn kom dock att tillhöra Karlskoga bergslags härad även efter utbrytningen.

Nyupptagningen av lägenheter skedde både på de befintliga byarnas utmarker och på allmänningarna. En del av dessa lägenheter växte ut till livskraftiga byar medan andra blev avhysta på grund av bristande förutsättningar att erlægga skatter. I mitten av 1600-talet inträffar också en expansiv period vad gäller bergsverken. Området har sparsamt förekommande malmförekomster och av relativt dålig kvalitet. Däremot fanns här en rik tillgång till både vattenkraft samt skogar som försåg hyttor och bruk med kol. Malm av god kvalitet fanns dessutom i de närliggande Filipstads, Nora och Grythytte bergslager.

Uppbyggnaden och driften av hyttorna skedde i huvudsak genom initiativ från allmogen och hyttdelar ägdes inte bara av personer bosatta vid hyttan. Vid de större hyttorna var hyttdelarna spridda till personer i hela närområdet. Blåsningen, som järnframställningen kallades, skedde växelvis mellan delägarna. Vanligtvis hade var och en av delägarna ett eget kol- och malmlager för tillverkningen.

Till skillnad från de äldre bergslagerna har det inte funnits några bergsmanshamrar i Karlskoga. När de första hamrarna anläggs, är det kapitalstarka finansärer från städerna och bergssocieteten från omgivande bergslager som är aktörer. Industrialiseringen kom dock att påverka allmogen i hela socknen. Dels var man tvingad att kola för brukens räkning och dels utnyttjade bruksägarna allmogens skuldsättning till bruken. När en gårdsägare inte hade möjlighet att betala sina utlagor eller skulder sattes gården i pant eller såldes till bruksägaren.

Även om många av protokollen handlar om hemmansupptagning, fastighetsaffärer och liknande får man även i Karlskogas domböcker en inblick i allmogens vardag med slagsmål, trätor, lägersmål och allt vad som hör livet till. Genom protokollen får man också en inblick i de sociala nätverken. Affärer och familjebildningar skedde inom ett väsentligt större geografiskt område än den egna församlingen.

Om arbetsmetoder och användande

Generellt är domprotokoll svårlästa, oavsett om de är skrivna på 1500-, 1600-, 1700- eller 1800-talen. Om vi bortser från de olika handstilarna, innehåller de en meningsbyggnad som är svårbegriplig. De beskriver dessutom en värld som i mångt och mycket är främmande för en nutida läsekrets. Dessutom används ord som är ålderdomliga, dialektala och ibland även sprungna direkt ur latinet. Ibland slår skrivaren ihop två ord till ett och skapar därmed alldeles egna ord. Exempelvis "behållat" = behålla det eller "fåret" = får det.

Mina avskrifter är en blandning av modernisering och bevarande av de ursprungliga orden. Att uteslutande transkribera texten skulle göra den tämligen svårläst. Å andra sidan tar en modernisering bort proveniensen, eller kanske snarare tidsnärvaron. Avskrifterna är normaliserade där jag har tyckt att läsbarheten har vunnit på detta. Såväl person- som ortnamn är oftast skrivna i en nutida eller normaliserad form vilket underlättar när man vill söka i dokumentet. Ibland är det dock svårt att avgöra vilken ort som avses och då har jag transkriberat namnet. Jag vill att läsaren ska förstå innehållet men också i någon mån förstå den kontext som omger det skrivna.

Det förekommer felaktigheter i domböckerna. En del är uppenbara. När man nämner Bertil i Hagen är det med all säkerhet Bertil i Agen som avses. Däremot vet jag inte med säkerhet att inte Hagen är ett ursprungligt namn på Agen och då skriver jag Hagen. Förutom felskrivningar av såväl person- som ortnamn, förekommer missuppfattningar om släktskap vilket kan trassla till det för en släktforskare. Domböcker är en bra och säker källa men någon form av kontrollkälla är alltid bra att ha till hands.

För att få upp hastigheten i avskrifterna har jag valt att inte analysera svårlästa ord. När jag har fastnat på något ord som är oläsligt eller där jag har haft svårt att förstå har jag lagt in en parentes, (). Ibland har jag i parentesen lämnat ett förslag på ord eller transkriberat de bokstäver som jag har identifierat.

Ett särskilt problem utgör förkortningarna. I synnerhet vad gäller myntsorten. Mark och daler kan ofta synas snarlika. Där det tillämpade lagstycket är angivet har jag antagit att det är mark som avses, då det är det som anges i lagtexten. För övrigt är daler det mest frekvent förekommande. Riksdaler har jag genomgående förkortat **Rd**. Generellt har jag förkortat kopparmynt och liknande skrivningar - **kmt**. Liksom i andra bergslager anges järnvikter i skeppund och lispund. I Karlskoga förekommer även vikten mark och kungligt skeppund vilket jag inte har stött på i andra bergslager. Såväl skeppund som lispund skrivs nästan alltid förkortad i en svårtolkad krumelur. Om vikterna så att säga är av vikt, förordar jag att ni går till källan för att kontrollera min tolkning.

Titlar är ofta förkortade i texterna. I möjligaste mån har jag försökt tolka dessa och skrivit ut densamma. Ofta skrivs de W:te, W:de W:e etcetera. För att inte fastna i detta har jag, när jag har fastnat i en tolkning, generellt skrivit välbemälte. Förutom välbemälte förekommer välaktad, välborne, välförståndige, välförsiktige och så vidare. Hänvisningar till konungen kan se lite olika ut och där har jag generellt förkortat **KM:t** (kunglig majestät)

Trots sitt omfång på drygt 700 sidor saknar dokumentet såväl person- som ortsregister. Då detta i första hand ska ses som en digital produkt finns ingen anledning att upprätta något register. För att frisöka i dokumentet använder du kortkommandot Ctrl + f om du använder Windows. På en Mac skriver du ⌘ + f.

Överst på varje sida i dokumentet finns en källhänvisning. Såväl Arkiv Digital som Digitala forskarsalen (RA) har använts som källa. Den avskrivna texten har ungefär samma radbredd och sidstorlek som originalet för att göra det lättare att återfinna texten. Jag har dock ibland gjort undantag i synnerhet då det gäller ortnamn. Om ortnamnet skulle ha delats upp på två rader, hade möjligheten att hitta orten vid fritextsökning omintetgjorts.

Källhänvisningen kan användas som en genväg till den avskrivna bilden. I länken finns en bildkod som är kopplad direkt till originalbilden. Bildkoden till Arkiv Digital ser ut på följande sätt: **AID: v81406.b117.s226** och till Riksarkivet (Digitala forskarsalen) **bildid: C0105113_00105**. Kopiera innehållet efter kolon-tecknet och klistra in på avsett fält på Riksarkivets respektive Arkiv Digitals

hemsidor.

Ofta förekommer i domboken en hänvisning till en lagtext. För att göra den mer begriplig har jag skrivit ut den i klartext. Eftersom hänvisningarna avslutas med LL har jag förutsatt att det är Kristoffers landslag som avses. Följande länk innehåller en avskrift av densamma.

https://project2.sol.lu.se/fornsvenska/01_Bitar/B.L1.A-KrL.html

Ordlista

Nedan förklarar jag helt kort ett antal ord som är svårförståeliga. Det finns naturligtvis många fler sådana. En del förklaras av sammanhanget och annat kan oftast hittas i en vanlig ordlista. Jag har använt SAOB (Svenska akademins ordbok) för att hitta förklaringar. I denna hittar ni därför en mer ingående förklaring till orden än vad jag lämnar här.

Abalienera	Avyttra
Ab Eodem	Av samma person
Adpertinentier	Underlydande lägenheter
Anlänga	Angå
Apparens	Som framträder, är synlig
Attendera	Uppmärksamma
Attestatum	Intyg
Avertera	Underrätta
Avlinge	Förvärvat (köpt) egendom
Bleka	Hugga märke i träd
Bärenfisk	Fisk (torsk) från Bergen
Cautio	Villkor
Cavera	Gå i borgen
Cedera	Träda tillbaka
Citation	Kallelse att infinna sig
Commission	Fullmakt
Committera	Fastställa datum eller göra sig skyldig till
Condition	Förutsättning
Consort	Medintressent
Decision	Avgörande
Differera / deferera	Uppskjuta
Dekortera / decourtera	Göra avdrag
Dekrement	Motsats till inkrement
Dilation	Uppskov
Dispensation	Fördelning
Dråga	Dalsänka
Excipera	Undandra sig
Exkolera	Uppodla
Extradera	Utlämna
Flux	Inom kort, även omedelbart
Fordenskap	Forsling
Frölön	Ersättning till företrädaren för gjort utsäde
Fulltyga	Övertyga
Fångesman	Person från vilken man förvärvat något
Giller	Fångstredskap
Gominne	Samtycke
Grimmad	Avhuggen bark i träd. Se även bleka
Grundtacka	En järnhäll i masugnens botten
Hemul	Äganderätt till egendom
Hugsa, huxa	Överväga
Humsmål	Misstanke
Huvudstol	Utlånat kapital
Härflyta	Härröra
Indemnitet	Gottgörelse
In foro competenti	Behörig domstol
Inkrement	Tillväxt
Inkvirera	Göra efterforskningar om
Insinuera	Lämna in
In specie	Kontant
Interlocutorium	Annan rättslig instans
Intercession	Skrivelse innehållande förbön
Intrad	Inkomst
Intresse	Ränta
Irrighet	Stridighet

Katiste /katsa	Fiskedon
Kavera	Ställa i säkerhet
Knä-rå	Råmärke som utmärker en krökning i rået
Konsistorium	Oftast avseende domkapitlet
Kontentera, contentera	Tillfredsställa
Kontumacia	Tredska
Kontramandera	Återkalla
Kopialiter	Kopior
Kräggel	Gnat
Kulfork	Knölpåk
Kungsådra	Konungens vattendrag
Lagvrängning	Tillämpning efter lagens bokstav
Länne, lände	Landområde
Lökta	Ljuga
Lövjeri	Praktisera trolldom
Maintenera	Vidmakthålla
Mandatorial	Skrivelse till underordnad myndighet
Menagera	Hushålla
Mitigera	Mildra
Molestera	Vålla besvär
Mätsmannas ordom	Värdering
Mökränkning	Samlag med tidigare obesoven kvinna
Notkast	Fiskevarp
Nullitera	Upphäva
Obtinerad	Tillförsäkrad
Ohemul	Obefogad
Okväde	Skymf
Opiniater	Motsträvig
Oturberad	Utan intrång
Pottepanna	Upphovet till
Praecepter, preceptor	Informator
Praejudice	Till skada, förfång
Pretention (pratention)	Anspråk
Principal	Arbetsgivare
Purgera	Fria från beskyllning
Reciproce	Gengälda
Refusion	Gottgörelse
Rekompens	Ersättning, gottgörelse
Relaxera	Upphäva (om pantsatt egendom, in-teckning m m)
Remitterat	Efterskänka eller sända tillbaka
Reprehendera	Klandra
Resolution	Beslut
Rå, råstake	Gränsmarkering
Salvera	Rädda, bevara
Sistera	Inställa sig inför domstol
Skygård	Gårdsgård
Submittera	Underordna
Supplicera	Anhålla
Sveg	Lång kvist
Syta	Vårda
Sängköp	Makarnas gemensamt köpta tillgångar
Tardera	Dröja, dra ut på tiden
Tergiversation	Undanhållande
Tings-skötning	Laga bekräftelse
Treskiftes	Böter fördelas till kronan, häradet och målsäganden
Tråsjuka	Tvinsot
Underslev	Bedrägeri
Undsägelse	Hot
Vacillera	Sväva på målet
Vadde	Erlägga pant, ofta för prövning i högre instans
Vagant	Kringvandrande
Varkunsamhet	Förbarmande
Vederdeloman	Motpart
Vederpart	Motpart
Vindicera	Göra anspråk på

Vitt (veterlig)
Vokation
Överbödig

Uppenbar, känd
Utnämning
Överlägsen

Ortförteckning

De orter som förekommer i dombokstexterna kan stavas olika, eller ha väsentligt olika namn från olika tider. Jag har nedan antecknat de flesta byar, torp och gårdar i Karlskoga och Bjurtjärns socknar, de socknar som ingår i Karlskoga härad. Detta oavsett om de förekommer i avskrifterna eller ej. När det gäller orter från andra delar av landet har jag endast noterat dem om de förekommer i texterna. I möjligaste mån har jag normaliserat namnen och förteckningen nedan ger besked om vilka namnformer som är sökbara. Eftersom en del namn inte förekommer i domböckerna 1605-1679 utelämnas också träffarna på dessa.

Karlskoga socken

Abborrkärn Aggerud	Agen även Bottesbol Arvsviken även Lervikstorp	Agetorp även Ängebäck
Backa	Backeberga även Backebergshälla	Backebergshälla även Backeberga
Backebergstorp	Baggetorp	Berg även Spjutberg
Bjurvik även Elgsimmen	Björkbörn	Björkborns hammare
Björkbörnstorp	Björkmo även Mjökäcken	Björnbråten
Björndalen även Björnbäcken	Björnbäcken även Björndalen	Björtorp
Blinäs	Bo	Bo hammare
Bo kvarn	Bobäcken	Bodalen
Bofallet	Bohult	Botorp
Bottesbol även Agen	Bratta	Brattbäcken
Bregården	Bregårdstorp	Brickegården
Brickegårdstorp	Bricketorp	Bråten
Brännebacken	Bäck även Gräsholmstorp eller Skrometorp	Bäcktorp
Dalen	Dalsmund	Dankebacken
Degerfors bruk	Degerfors hammare	Degerfors kvarn
Degernäs	Degernäs hammar även Funkhammaren	Degernästorp
Duvedalen	Duvedalstorp	
Elgbrickan	Elgkärr	Elgsimmen även Bjurvik
Elgsimstorp	Elgsjötorp	Elgåsen även Vall
Eskilstagen även Storängen	Espedalen även Lonkullen	Espenäs även Kärretorp och tidigast Skogskärr
Esphöjden	Epsätter	Ettaka även Ettala
Fallet	Finnebäck	Fiskesjön
Fiskesjötorp	Fisklösen	Forsby
Forsnäs	Forstorp även Lillefors	Fuglemon
Funkhammaren även Degernäs hammar		
Gottebol	Granberga även Granbäck	Granbäck även Granberga
Granbergsdal	Granbergsdalshyttan	Granåsen
Grene även Högberg	Gräsholmen	Gräsholmstorp även Bäck eller Skrometorp
Gräsmossen	Gälleråsen	Gällsjötorp

Holmtorp Hultet även Österhult Högfors	Holsjötorp Hättesjö Högåsen	Hollsjöhyttan Högberg även Grene
Immen Jungfruboda	Immetorp	Julsjötorp
Karåsen Knapped Kortfors Kringelhult Kvarnberg Källmo	Kedjeåsen Knappfors Kortfors hammar Kronatorp Kvarntorp Kärne även Östra och Västra Kärne	Kilsta Knutsbol Kortforstorp Kråkelund Kyrketorp Kärr även Västansjö
Kölebråten även Västra Kedjeåsen		
Labbesand även Östra Nytorp Lemåstorp Lerängen	Lanhöjden Lervik även Norvik Lerängstorp	Lemås Lervikstorp även Arvsviken Lilla Strömtorp även Stenkullen
Linhult Linnehöjden Lonhöjden Lund	Linnebäck även Mon Linås Lonskullen även Espedalen Luned	Linnebäckstorp Lofallet Lontorp även Östra Lontorp Lunedstorp
Malmhöjden	Mossberga	Mossen även Stråbergsmyrethorp
Nolby	Nolhult	Noltorp även Stolpetorp eller Stubbetorp
Nya Elvhyttan	Nyböle	Nytorp
Prästgården även Åby		
Rosendal Råhult även Rådehult	Rosensjö Rådehult även Råhult	Råbäck
Sandviken även Sandtorp Sibbohult även Österhult Skogkärr (har funnits två orter med samma namn) Stenbäcken	Sandtorp även Sandviken Sibbohyttan Skråmmen	Sibbo Skattkärrsedet Spjutberg
Stockforsen	Stenkullen även Lilla Strömtorp Stolpetorp även Stubbetorp eller Noltorp	Stockberga Stora Strömtorp
Storängen även Eskilstagen Stråbergsmynnen Strömed	Storängstorp Stråbergsmyrethorp Svartbäcken även Svarteberg	Streken Stråningstorp Svarteberg även Svartbäcken
Torpskog Tällekullen	Trehörningen	Tvärån
Utterbäck		
Vall även Elgåsen Videkärr även Vibäck	Valåsen Vismen	Vibäck även Videkärr Vismenästorp

Våtsjötorp	Västansjö även Kärr	Västra Kedjeåsen även Kölebråten
Västra Kärne	Västra Lontorp	Västra Nytorp
Åby även Prästgården	Ålkärr	Åsbergstorp, även Åsbergsviketorp
Åsbergsviketorp även Åsbergstorp	Åsbergsviken	
Ängbäck även Agetorp		
Ölsdalen Östervik	Ölsdalstorp Östra Kedjeåsen	Österhult även Hultet Östra Kärne

Bjurtjärn socken

Alkvettern

Bjurtjärn Björkeberg Bovik Brevikskrogen	Bjurtjärnskrog Björkhöjden Bredsätter Brunnstorp	Bjurtjärnstorp Bokärr Breviken
Dalbäcken	Dalstorp	Djupnoret
Emtefallet	Emterud	Esplund
Fernbotten	Frövetersund	Frövetterstorp
Granviken	Granvikstorp	
Hedås Herrsjötorp Höjden	Herrnäs Hult	Herrnästorp Hytte
Karlstorp Kväggen Kyrkosten	Kexsundet Kväggeshyttan	Kolarhagen Kväggestorp
Ladufallet Losseby Lövnästorp	Lanfors hammar Lövbacka	Lilletorpet Lövnäs
Mörkviken	Mörkvikstorp	
Nolås	Näs	
Rishöjden Råtorp	Runsås	Rysshöjden
Sandsjötorp Stensnäs Stockviken Sundstorp Sörby	Skogsberg Stensviken Stockvikstorp Sågen	Smedstorp Stockfallet Sundet Säviken

Trettondekärn	Tåbäcken	
Ullvettern	Ullvetterstorp	
Viviken Väsby	Värnäsvisken Västra Mörkviken	Värnäsviskatorp
Åsjöhult Åsjöhyttatorp	Åsjöhyttan Åsviken	Åsjöhytteskogen Åtorp
Ökna		

Andra förekommande orter

Ackkärr, Lungsund s:n	Algutsrud, Visnum s:n	Askersund, stad
Berg, Ölmehärad s:n Bjurbäcken, Lungsund s:n Björskogsnäs, Grythytte s:n Brunsjötorp, Grythytte s:n Bäck, Lungsund s:n	Berget, Vintrosa s:n Björneborg, Visnum s:n Borås, stad Brynterud, Visnum s:n Bäckatorp, Kroppa s:n	Billinge, Rudskoga s:n Björkfallet, Rudskoga s:n Brunnsbo, Lungsund s:n Bäck, Visnum s:n
Domvik, Grythytte s:n		
Elgsjön, Kvistbro s:n		
Filipstad, stad Flottuva, Kroppa s:n	Flosjöhyttan, Grythytte s:n Flottuva, Lungsund s:n se även Mosserud Frosterud, Rudskoga	Flosjötorp, Grythytte s:n Fors, Kroppa s:n
Friskärn, Lungsund s:n		
Grunnebacka, Rudskoga s:n	Götavi, Vintrosa s:n	
Hafsta, Linde s:n Holan, Rudskoga s:n	Hallerudsbacken, Visnums s:n Håkanbol, Nysund s:n	Hasslehöjden Grythytte s:n Hälsås, Lyrestad s:n
Jonsbol, Visnum s:n		
Kinkhyttan, Knista s:n Käbberud, Rudskoga s:n	Kristinehamn, stad Kärret, Lungsund s:n	Kronatorp, Visnum s:n
Lerviken, Lungsund s:n	Lövnäs, Nora s:n	
Mosserud, Kroppa s:n	Mosserud, Lungsund s:n se även Flottuva	Mörnäs, Sillerud s:n
Möllerud, Kräcklinge s:n		
Norra Mos, Kumla s:n	Nynäs, Ekeby s:n	
Ransäter, Övre Ullerud s:n Rynninge, Kroppa s:n	Rud, Väse s:n Råglanda, Kroppa s:n	Rya, Linde s:n
Sandvisken, Nora s:n	Sjötorp, Lungsund s:n	Skogen, Visnum s:n

Skogen, Ölme s:n
Slätten, Ölme s:n
Snöbergshyttan, Nora s:n
Strand, Varnum s:n
Sunnäs, Ölme s:n

Tokebol, Rudskoga s:n

Uppsala, Väse s:n

Vekhyttan, Knista s:n
Viker, Visnum s:n
Västankärr, Ölme s:n

Åshagen, Kroppa s:n

Ölsboda, Nysund s:n

Skärtoorp, Grythytte s:n
Snarorna, Forshem s:n
Stegelviken, Lungsund s:n
Stubberud, Ölme s:n
Sälsjön, Visnum s:n

Träda, Edsberg s:n

Vekhyttan, Kvistbro s:n
Villingskullen, Knista s:n
Vällinge bruk, Salem s:n

Åtorp, Rudskoga s:n

Örebro, stad

Släbråten, Lungsund s:n
Snöbergshult, Nora s:n
Storfors bruk, Kroppa s:n
Stugeberg, Vintrosa s:n

Via, Vintrosa s:n
Vismenäs, Visnum s:n

Göta Hovrätt - Advokatfiskalen Värmlands län (S) EVIIAAAL:1 (1602-1632) Bild 90 / sid 19 (AID: v81392.b90.s19, NAD: SE/VALA/0382503)

Anno 1605 den 17 juli hölls ting i Karlskoga härad i Aggerud
i min nådige h: furstes närvaro ärliga och välförståndige
Anders Rickardsson Jon Olsson i lagmans stad Jacob
Persson samt menig man och nämnden ibid

P i Östervik haver med vilja intagit å annans mark igen
men Rådet kännes () 34 i Byggningabalken hade ut med
() i K s peng - 6 mark ()
i L s peng - 1 ½ mark
I H s peng 1 ½ mark

(hlendz men) (sette som) Olof i Stensviken och Anders i
Knutsbol

Vittnade nämnden att salig Eskiling Eriksson hade tagit
en äng ifrån Gräsmossen och lagt henne till ett torp Duvedalen
med sådana förord att () han i Duvedalen hade röjt
sig äng skulle den ängen åter läggas till Gräsmossen

Markus i (fiskielutz) torp haver och med vilja haft en äng ()
och hade välbördig Boo Ribbing tillsagt bonden sin lag()

Markus förhölls giva () konungen målsägande
i K s peng - 6 mark
i L s peng - 1 ½ mark
i H s peng - 1 ½ mark *

**Böterna delades mellan tre parter. I det här fallet ska förkortningarna sannolikt tolkas:
K=konungen, L=landshövdingen och H=häradet*

Kom för rätta Jon Persson skomakare ibid haver gjort mökränk
med Marit Håkansdotter ibid () 3 i gåva

i K s penning - 13 mark 8 örtug
i L s penning - 6 ½ mark 4 örtug
i H s penning - 6 ½ mark 4 örtug

Ps son i Östervik är vitt av Lars i Knutsbol att han skulle
hava tagit ett diur undan Lasse stock nekar P
för sin son och fäste vitesmål med 12 män till nästa ting

Vittnade nämnden att en äng vid Sibbo vart lagt till ett torp
Elgsjön med sådan förord att när torparen hade röjt sig någon
äng skulle den ängen till Sibbo igen () nu torpet öde
ängen skall till Sibbo igen

Anders Rickardsson försporde sig med menige man om de (någre) (iern)
som han hade tagit gent emot ville han det giva före
svarade menige man att han hade sig (der) förhållit såsom
en ärlig man så att de visste honom intet att skylla
annat än det som gott och ärligt vore

Den 19 juli år 1621
Stod laga ting med allmogen av Karlskoga
I Duvedalen i Befallningsmannens Jöns Bocks
Och menige mans närvaro

Nämnden

Anders i Knutsbol	Nils i Gälleråsen	Olof i Bregården
Lars i Knutsbol	Bonde i Boo	Jordan i Brickegården
Jon i Herrsjötorp	Peder i Backa	Olof i Brickegården
Gunnar i Bregården	Erik i Kväggen	Nils i Kedjeåsen

Klagade Jöns i Duvedalen till Bertil i Bottesbol det
han slog honom i huvudet med en kannasaker
efter det 10 kapitlet i Såramålsbalken: penningar 3 mark till treskiftes

Den 31 augusti år 1622

Stod laga ting med allmogen av Karlskoga socken
i arrendatoren Gillius Matssons närvaro

Nämnden

Olof i Bregården

Bonde i Bo

Peder i Backa

Nils i Kedjeåsen

Nils i Gälleråsen

Jordan i Brickegården

Olof i Brickegården

Erik i Kväggen

Lars i Knutsbol

Jon i Herrsjötorp

Gunnar ibidem

Jöns i Duvedalen

Påvel i H()torp, Henning i Lövnäs och Hinrik Trösvattnet
sake för de drogo intet i skjutsarreso med krigsfolket som
låg i Visnum saker vardera - 3 mark till treskiftes är - 9 mark

Karlskoga Tingslag
den 26 september Anno 1623 stod laga ting med allmogen
i Arrendatoris Gilius Matssons och menige mans närvaro

Nämnden

Olof i Bregården	Nils i Gälleråsen	Lars i Knutsbol
Bonde i Bo	Jordan i Brickegården	Jon i Herrsjötorp,
Olof i Brickegården	Gunnar i Bregården	Nils i Kedjeåsen
Erik i Kväggen	Jöns i Duvedalen	Per i Backa

Kom för rätta Olof i Aggerud och klagade till Anders i Sibbo,
det han med tresko och i mot vilja haver försatt skjuts-
reso med krigsfolket när de drogo på tåg och blev saker
penning 3 mark

Item vittnade

Item vittnade nämnden, att de voro av fjärdingsman kallade att rannsaka och av sätta med stakar i åker och i äng, och när de kommo så funno de, att gammal Anders haver tagit med plågen ifrån sin son till 3 skylar korn, och äng till 5 (valmar) hö, blev saker efter det 28 capitel i konungsbalken till treskiftes peng 40 mark

Jon Björnsson Brännebacken haver slagit Olof Olofsson i Ålkärr ett slag med en yxhammar saker peng 3 mark

Enar Alkvettern satt hemma med tresko han skulle skjutsa ståthållaren saker och hans granne Jon ibidem peng 6 mark

Enar i Alkvettern var med tresko ifrån (råge) rödningen saker peng 3 mark

Per i Finnebäck haver olovandes tagit näver på Jons skog i Aspenäs och tagit legor av Jöns i Duvedalen saker efter det 18 kapitlet i Byggningsbalken penning 3 mark

Att dessa saker så inför lag och rätta på härads-ting avsågda och dömda äro efter Sveriges lag och bästa samvete, haver jag Timan Persson lagläsare i Värmland denna dombok med egen hand underskrivet och förseglat Datum ut supra

Tideman Pädersson

Karlskoga socken

Den 14 september 1624

stod laga ting med allmogen av Karlskoga i närvaro ädel och välbördig Bo Ribbing till Säby ståthållaren samt fogden Gilius Matsson till (wik) samt nämnden och menige man som tillstädes var

Nämnden

Olof i Bregården	Nils i Gälleråsen	Lars i Knutsbol
Jordan i Brickegården	Jon i Herrsjötorp	Peder i Backa
Olof i Brickegården	Gunnar i Brickegården	Nils Kedjeåsen
Erik i Kväggen	Jöns i Duvedalen	Peder i Stubbetorp

Kom för rätta Anders i Sibbo som hade skällt sin son Anders ibidem för han hade gjort tidelag och näst förlidne år bekänt sig med sina döttrar att han hade ljugit på honom men nu vill han säga att det är sant, oansett han för ståthållaren Bror Andersson och mången ärlig man bekände det han hade ljugit på sin son, och på det att saken skulle komma till ände, därför fäste han lag f 12:e till nästa ting efter hans egen begäran.

Kom för rätta Peder Simonsson och klagade till Olof i Råglanda det han haver flyttat råstaken emellan Peder Simonsson och Olof uti ängen, därför blev Olof saker efter det 27 capitel i Byggningsbalken till treskiftes penningar 40 mark

Och det vite som sattes av fogden Jöns Bock och lagläsaren så och i nämndens närvaro som var anno 1620 den 7 september blev satt - ett par oxar samma oxar skall han efter nämndens dom utlägga

Vitnade nämnden att det torpet Starrkärrbäcken ligger på Alkvetterns ägor och är urminnes hävd åkommit

Rådehult skall skatta till kronan 1 lispund smör och göra för en fjärding i andra utlagor

Ny sida

Att desse saker så in för lag och rätta rannsakade och efter Sveriges lag och bästa samvete avsagda och dömda äre haver jag Tideman Pädersson denna dombok med mitt och härads-signet förseglat, datum ut supra

Karlskoga socken
den 12 juli 1625 stod laga ting med allmogen
av Karlskoga socken i befallningsmans Nikola-
us Nilssons Gilius Matssons samt näm-
den och menige mans närvaro

Nämnden

Olof i Bregården	Jon Månsson	Nils i Gälleråsen
Lars i Knutsbol	Jordan i Brickegården	Peder i Backa
Gunnar i Bregården	Nils i Kedjeåsen	Erik i Kväggen
Jöns i Duvedalen	Peder i Stubbetorp	Nils i Stensviken

Kom för rätta Anders Anderson i Sibbo han hade
näst förledne ting i W Bo Ribbings närvaro fäst lag
för tidelag som hans fader Anders skyllde honom för
och hans syster och nu stod överbödlig med sina lag-
män och gjorde sig fri och var dessa efterskrivne hans lagmän
som är Herr Jakob kyrkoherde, Jöns i Råhult, Peder i Labbe-
sand, Lars i Degernäs, Svening i Västansjö, Peder i Strömtorp,
Bertil i Hagen, Bonde i Bo, Peder i Mörkviken och flera hans
grannar och han gjorde själv eden och de andra gavs

eden upp efter det 24 capitel i tingsmålsbalken och Anders Andersson blev frisagd, och fadern som honom beryktade stod och bad om nåden och sade hans dotter hade sagt det för honom, och han hade ljugit på sin son, blev då av sagt att han skall draga utur socknen för sin lögn och stora buller som han haver med sina sockenmän och icke kan leva i rolighet.

Kom för rätta Anders Anundsson född i Sillerud socken i Mörnäs han haver belägrat Erik Hanssons dotter och med henne gjort mökränkning blev han saker efter det 3 capitel i giftermålb penningar 40 mark

Kom för rätta Peder Svensson i Näs han hade gjort mökränkning med Kerstin Olofsdotter i Hytte blev saker efter förbemälte capitel penningar 40 mark

Att dessa saker så in för rätta på laga härads ting rannsakade och efter Sveriges lag och bästa samvete dömda och av sagda äro haver jag Tideman Pedersson denna dombok med ()

Karlskoga

Den 20 november 1626 stod laga ting med allmogen i Nicoalus Nilssons och Carl Svenssons och menige mans närvaro

Nämnden

Olof i Bregården, Jon Månsson, Nils i Gälleråsen, Lars i Knutsbol Jordan i Brickegården, Peder i Backa, Gunnar i (Bregården), Erik i Kväggen Jöns i Duvenäs, Peder i Stubbetorp, Nils i Stegelviken, Peder i Sandkärn

Kom för rätta Arvid i Strömторp han haver belägrat Karin (Gunnars) dotter i Bregården och är båda till tredje blev av sagt och dömt efter det straffordning gjord anno 1615 penningar 80 daler
item Karin Gunnarsdotter 40 daler

Nils i Kedjeåsen haver slagit sin broder Nils i Kölebråten med en yxhammar ett blodsår och en blånad saker efter det 10 kapitlet i Sårmbalken penningar 9 mark

Item Nils i Kölebråten haver slagit Nils i Kedjeåsen 3 slag med yxhammar saker penningar 9 mark

Bertil i Hagen haver fått Bo Ribbings sedel till Olof i Aggerud att ingen skall fördrista sig att lägga nät i älven att förhindra laxen ifrån konungens laxfiske vid sina 40 mark så haver han länge haft sedeln hos sig och fördolt och utskurit av sedeln där som de 40 mark stodo skrivna blev han därför av sagt att böta 40 mark

Item för han emot förbud lade nätet över kungsådran blev saker penningar 40 mark

Item haver Bertil kallat Olof i Aggerud för en tjuv det ha tog hans nät upp i älven därför blev Bertil saker för okvädes ord penningar 40 mark

Item haver han emot förbud hyst en landsdrivare vid namn Bengt samma tid skrivningen stod i Visnum saker penningar 40 mark

Olof i Råglanda haver skällt Jon i Rödningen för han haver stulit 3 alnar lärft kan intet bevisa saken för rätta penningar 20 mark

Arvid i Nollhult haver tagit ifrån Olof i Nytorp en hop med näver på hans skog sedan de haver sprötat och böglat och satt kronomärke på saker för rånet penningar 40 mark blev ½ part tillgivet

Karlskoga sockens sommaring

Anno 1629

Den 18 juli vart rätt laga sommaring hållet med allmoge av Karlskoga s: näravarendes Bokhållaren i Värmland Wälb:e Arvid Pedersson med Befallningsmannen Wäl Mårten Dress och efterskrivne härads nämnd

Olof i Bregården	Per i Sandtorp
Nils i Gälleråsen	Erik i Kväggen
Per i Backa	Per i Stubbetorp
Gunnar i Bregården	Lars i Knutsbol
Bonde i Bo	Joen i Herrsjötorp
Nils i Stensviken	Jöns i Bregården

Lät bokhållaren wält: Arvid Pedersson publicere och för allmogen uppläsa konungslige maijtz instruction och fullmakt som han hade till att bortsälja där i landsänderna kronohemman under skatte, och fördenskuld hemböd dem som på sådana hemman sitta kunna till köps så framt de dem ville behålla

Vart nämnden allvarligen tillsagt och befallt att hon efter (h)anden skulle gå och hålla rannsaking på alla nybyggda torp och granneligen tillse vilka av dem utan omliggande bolbyars skada kunna upprättas och fullbordas dem skulle och lägga vissa ägor till med åker och äng såsom och dem som sina frihets år intet haver efter deras ägor villkor och lägenhet skattlägga

Kom för rätten Lasse Larsson i Blinäs och på sin sons vägnar klagade till Mårten Eskilsson i Granbergsdalen att han hade lovat hans son Påvel Larsson ett svedjefall för det tråde han fick av honom i Visnum att så på men sedan hade Mårten Eskilsson sålt samma fall till Befallningsmannen Carl Simonsson, vart fördenskull dömt och erkänt att Mårten bör och skall tillstå sin måg Påvel Larsson samma fall som han honom för trädet Lövnäs hade och förlikas sedan med befallningsmannen det bästa han kan

Erik Andersson i Bo som haver varit gördeman och om vårtid uppburit några () kött för krigsfolket var beskyllt att skulle hava stulit samma kött till ett halvt pund efter det icke höllt sin fulla vikt när som det levererat som det hade när det blev anammat (sedan) alldenstund det hade hängt i kyrkan ifrån våren och till

Larsmässo om sommaren erkände nämnden att ett $\frac{1}{2}$ lsp väl var intorkat av vår och sommarvädret där för erkändes han för samma tillmäle fri och ledig vider bot 40 mark som honom därför vitter

Bonde Algotsson Erik Andersson och Joen Persson hade skylt var annan att hava stulit laxar ur arrendatorernas laxekar dem de sedan skull hava sålt i Örebro vilket ingendera kunde den andra övertyga eller bevisa, varde fördenskull sakfällta till sina penningar - 40 mark

Lars Persson Lars Nilsson och Nils i Kvarntorp haver försuttit skjutsning till krigsfolkets upptåg i våras vorde fördenskull sakfällta för tresko vardera till sina penningar - 3 mark

Markus Olsson i Fiskesjön hade utan laga dom så och ägandens god vilja gått inom sin grannes Per Eskilssons i Finneback rå och rör och sig tillvällat någon skog vart därför sakfällt efter det 28 kapitlet i Kongungsbalken att böta sina penningar - 40 mark

Hans Persson murmästare på Kroppa hade stått tillbaka med skjutsning till knektarnas upptåg i våras såsom och slagit fjärdingsmans drängen tu blodsår vart därför sakfällt för tresko till sina 3 mark och för vart blodsår 6 mark ---- är 15 mark

Vart nämnden tillsagt och befallt att hon strax efter anden skall gå och rannsaka och uppleta rätta skillnaden emellan Öster och Väster Kedjeåsen och granneligen förfara om Nils Persson något haver åverkat uppå sin broders ägor, och sedan skall därom för rätten dömas

Hans Andersson i Sibbo hade vitt en skomakare B:(enämnd) Anders Jönsson att han skulle hava stulit några hudar ifrån fru Dordi på Åkerby när han det ombetrodde däremot hade frun givit honom sitt bevis att hon inga hudar hade samma gång mist och att hon aldrig hade funnit samma skomakare med något tjuveri vilket och många av sockenmännen vittnade att han plägar aldrig vara otrogen i sitt arbete: så efter Hans med intet skäl kunde bevisa eller binda den andre till någon tjuvnad varde han av rätten fri

Erkändes och Hans efter det 20 kapitlet i Tingsmålsbalken sakfällt till sina penningar - 40 mark

Vart nämnden tillsagt att hon den 19 juli skall låta sig finna vid Mosserud att åtskilja Mosserud och Råglanda ägor

Den 19 juli skedde en vänlig förlikning uti min och nämndens närvaro emellan Peder Simonsson och Olof i Mosserud och Råglanda om deras ägor sålunda () att Per Simonsson skulle behålla eller bekomma ett stycke av det Rölandet som de länge haver varit oense om till sitt (fong) varför rättades då det gamla röret uppå berget sålunda att det här efter skulle visa och peka ifrån det råmärket som Tideman Persson tillförende med nämnd hade nedsatt litet mera() på och in till den rå stake som nu vid sjön nedsättes och skulle svara till bergsröset varföre skulle och Per hjälpa Olof att flytta gårdsgården till den nya skillnaden med halv parten därav, och sedan skulle bliva dem emellan faststående vad i vår närvaro gjort var. Och ingen haver makt det samma att rygga vid 100 dalers för brytande

Vittnade och betygade nämnden som hade varit och besett det nya torpet som är upptaget på Stegelviks ägor att det i ingen måtto var bolbyn förnär eller till skada utan kunne väl kronan till bättring där uppmätas varför vart honom förlovat det att uppmäta och gjorde de emellan torpet och bolbyn en viss åtskillnad

Sakören av denna tingstimman

Penningar - 36 mark

Petrus Dober
Aros

Anno 1630 den 8 juli vart laga ting
hållet med allmogen av Karlskoga i Bo Prästegård när-
varandes ståthållaren välborne Carl Bonde med
Befallningsman w:tt Mårten Drost samt efterskrivne
nämndemän

Olof i Bregården	Gunnar i Bregården
Jon i Herrsjötorp	Bonde i Bo
Per i Stubbetorp	Per i Backa
Per i Sandvik	Nils i Gälleråsen
Nils i Stensviken	Erik i Kväggen
Jöns i Duvedalen	Nils i Brickegården

Vart Olof i Råglanda fällt till det 100 dalers vite
som i fjor sattes emellan honom och Per Simonsson i
Mosserud vid den förlikning som dem emellan skedde
om ängen så vart han ock sakfällt till 40 mark böte
för det han hade åter nedsatt den råstake som nämnden
senast när förlikningen gjordes upptogo rätade ock
flyttade på en annan ort. Noch vart han sakfällt
för det han hade undandolt och icke utlagt rätt tionde
i kronans tiondelada till sina 40 mark

Vart samtyckt och beviljat av nämnden så väl
som gemene man att alla skola vara förpliktad i detta
året göra ett dagsverke åt kyrkan till ängeröjning
efter där är ganska ringa äng till Prästebolet och eljest
faller mycken gästning och vilken som icke kommer
till sina dagsverke och röjning när där om varder
tillsagt skall böta sina 3 mark till kyrkan och lik
väl fylla dagsverket

Vordo till gästgivare i Karlskoga socken tillsatta och
förordnade Olof i Aggerud samt Anders Månsson
i Bregårdstorp, vilka för penningar skola låta bekom-
ma resande folk nödtorftig fordenskap till mat öl
och hästar och därhos för annan gästning och skjutsning fri

Item emellan Aggerud och Kroppa Lasse Nilsson och Lasse Per son i Immen. Till fjärdingsman blev satte Gunnar och Olof Eskilsson i Bregården

Hendrik Hendriksson en ung dräng hade mökränkt och besovit en jänta Brita Bertilsdotter benämnd vilket lägersmål de båda två för rätten tillstod och bekände de vordo fördenskull sakfällta han efter 3 cap: Giftm B: till sina 40 mark och hon till 20 mark

Vitnade och bekände nämnden för rätta att de hade re- vat och åtskilt efterskrivne torp som är Baggetorpet Carlstorpet, Sandtorpet sålunda att Baggetorp () för- utan sin åker och äng skulle äga Fröskärn med Bagge- kärn, Carlstorparen Åsjökärnen och Sandtorpet sina ägor sunnan älven vid Åsjön

Mattes i Åsbergsviken hade slagit Bengt sin gran- ne blånader, saker till sina sex marker

Bengt sammaledes saker för det han hade slagit Mats till sina 6 mark

Efter Nils Ersson i Stensviken är tillsinnes att upptaga ett torpställe på Stensvike ägor, vordo de 12 i nämnden tillsagda och befallta att de efter S: och höglowlige därom utgångne brev och stadga skola med första legendz (lägenhet) syna och rannsaka om det kan ske gamla bolbyn utan skada men och förfång och där så finnes honom avvitra sina röjnings ägor och huru vitt han röja skall

Vart Per Simonsson samt sin hustru hus och barn lyst under konungens frid för Olof i Råglanda som honom undsagt och hotat hade, att där han honom eller hans folk rör skall han hava förbrutit liv och gods. vittnade och bekände nämnden för rätta att de ha- va nu varit synt och rannsakat uppå Herrnäs ägor om där finnes legendz att uppröja ett torpställe odalbyn utan men

men och skada och funnit att där väl kan uppröjas någon Bolby utan skada, och därför beviljade och samtyckte att Jon Skinnare som det begärt hade, att han där ett torställe Uldenens benämnd måste hinderlöst upptaga.

Sammaledes betygade de att de efter skälig rannsakan icke annat kunna finna än Håkan Olsson måtte få upptaga ett torpställe Stensnäs benämnd uppå Stensvike ägor efter det var ingen bolby förnär eller till hinders

Så vittnade de och att de hava synat Joen Arviss till ett torpställe Berg benämnt uppå Wibäcks ägor efter det var ingen bolby till skada

Item hava de av Lerängs ägor tillsynat Nils Larsson ett torpeställe Backebergshällan benämnd

Vart av sagt att Karlskoga bor som bo upp i bygden och icke hava i vintras hulptit med hö och havre där lägren hava varit, skola vara förpliktat att giva 4 öre uppå mannen till att uppräta dem deras skada som gästningen lidit hade, och fodret måtte tillsatt och vilken samma 4 öre innan 3 veckors dag hava utlagt skola vara förfallna till sina 40 mark

Begärte Johan Olsson wälb: Bo Ribbings landbo fogde en laga syn uppå jungfru Britas vägnar uppå Pinatorp emellan hennes frälse gård Alkvettern och ett kronotorp Herrnäs benämnd vilken vart nämnden och de tolv befallt i sommar när de fordrade vordo att hålla

Så vart nämnden och befallt att de skola göra viss rå och skillnad emellan Nollhult och Lervik

Efterskrivne hemman som voro sålda av kronan under skatte vordo denna resan 1 gång uppbudna Herrnäs $\frac{1}{3}$, Ullvetterstorp $\frac{1}{3}$, Näverviken $\frac{1}{4}$, Santorp $\frac{1}{4}$ Aggerud 1, Granberga $\frac{1}{4}$, Bo ett helt

Sakören 38 mark

Petrus Dober
Aros

Anno 1631 den 4 hölls laga ting med allmogen av Karlskoga, närvarandes välaktad och högbetrodde man Petrus Dober assessor och bisittare uti den konungslige hovrätt uti Finland, samt befallningsman ärlig och välaktad Mårten Drotz med efter skrivne härads nämnd

Olof Eskilsson i Bregården

Nils i Gälleråsen

Peder i Backa

Jöns i Duvedalen

Nils i Stensviken

Nils i Brickegården

Joen Månsson i Herrsjötorp

Erik i Kväggen

Peder Carlsson i Stubbetorp

Bonde i Utterbäck

Joen i Stråbergsmyra

Påvel i Kärne

Samma dag steg upp nämnden och anklagade Jöns Jordansson på Knapped för det han skulle hava skällt dem för orättrådiga män, till vilket tillmäle han svarade och bekände sig det allenast hava sagt, att nämnden, efter de ginge på okänd skog kunde de intet göra rätt, och skyller dem intet att de är orättrådiga män, men efter han sålunda intet kunde vara ursäktat, att de nu vore där med skällte ty om så vore att alla som på orterna okända är kunde intet rätt göra, funnes icke många som rätt gjorde, därför efter han det varken kunde eller ville bestå att han dem haver skällt för orätt, och nämnden icke med sig tillfrids gav, blev Jöns sakfällt till sina - 20 mark att böta

Cort i Nordanhult kärade till Olof Olofsson i Nytorp och skyllde honom att han haver slagit sin legopiga Sicillia tu blånader och (sallver), det den andre icke neka kunde, efter som Jöns i Duvedalen och Lars i Knutsbol det vittnade och bekände det voro två blånader och tu svullnar blev därför Olof fällt att böta sina penningar 3 mark

Åter kårade Olof Olofssons hustru i Nytorp till Sicillia b:te Corts piga vilken Olof Olofsson slagit haver att hon haver slagit sig ett blodvite och en blånad vilket efter det vart bevist, blev Sicilla fälld att böta sina 9 mark

Samma tillfrågade rätten Olof i Nytorp om han icke måtte sina ägor och mark intäppa och inhägnat så mycket till hans gård ligga kan, vilket efter det var lagen likmätigt, blev honom efterlåtit, dock så att nämnden det rannsakar att det sker lagligen och utan någons praejudicio och förfång

Steg och samma dag upp ärlig och välaktad man Petter Dober assessor uti den konungsliga hovrätt uti Åbo, och tillsporde tingsallmogen så väl inom nämnd som utom, om någon visste besked huru länge Fiskesjöängen med fisket är kommit undan Bo den gården han av H.K.Mt köpt haver, och under Aggerud och på vad tid det är skett, och om icke samma äng och fiske vatten haver alltid till förne legat till Bo, då steg upp en gammal gråhårig nämndeman Nils i Gällerråsen vid namn och berättade att betning och fiske haver av ålder och urminne legat under Bo intill där Olof i Aggerud gamla länsman för 27 år sedan det där ifrån, sålunda och fogden och lagläsaren hava stämt syn dit men efter av ålder och urminne, haver legat under Bo kunde dem den ifrån intet döma utan allenast övertalte dem på Bo bodde att de där med ville giva sig till freds det och flera gode män vittnade och bekände i sanning vara, sedan steg upp Bonde i Utterbäck och berättade att förr än synen skulle gå bad lagläsaren honom efter han och bodde på Bo, det han på sin svärs vägnar skulle draga till jordägande som man på den tiden s: Carin Bielkes änkefru och

anmoda henne det hon ägorna försvara ville, och när Bonde kom till Arboga där frun var, kunde varken frun eller heller några hennes till saken giva efter som hon på den tiden var i onåd och godsens antingen confiscerade eller possessio till en tid suspensa, där med drog Bonde hem och gick synen där efter, (), som bemält är, och berättade Nils i Gälleråsen om de icke hava där om förlikts haver ingen med fiske intet kommit under Aggerud. Här uppå begärde W Doberus en vittnes skrift, vilken honom av rätten beviljades.

Åter kärade väbte Petrus Dober till Olof i Aggerud att han haver gått över råmärke uti en äng och slagit en hop och hö bort, vilket Bonde i Utterbäck och Joen i Stråbergsmynnen vittnade och berättade att tredingen utav samma Doberi äng var tagen, vilket efter Olof icke neka kunde blev han därför det 28 cap konungs balk: sakfällt till sina 40 mark och återgälda all skadan.

Dominus Jacobus kyrkoherden uti Karlskoga steg upp och kärade till Jöns på Knapped och Gunnar i Vibäck och flera som hava byggt kvarn vid Knappforsen, att de hava byggt olagligen och igen stängt konungs ådern och (avunt) fiskevatten av honom, där till de svarade att /redher) drev dem där till att de annorlunda icke bygga kunde än över hela älven, därför pålades att nämnden draga dit och rannsaka vad där är sant om och nästa ting det berätta efter den 33 kapitlet i Byggningsbalken

Johann Matsson i Sandtorp kärade till de torpare som kvarn hava, att de göra honom skada med vatten på sin hemman och tillfrågade rätten om han icke må vara mäktig antingen köpa kvarnen av dem eller de taga sin kvarn dädan, efter han står på hans enskilda ägor, vilket efter det fann lagen likmätigt, honom beviljades, och voro sålunda för ent att han efter mätsmannas ordom betalar den kvarnen

Samma dag ställdes för rätten Håkan Jonsson i Håkanboda

och anklagades för det han haver belägrat Karin Bertilsdotter i (Bottesbol?) och henne kränkt vilket efter det blev honom övertygat skulle han böta 10 daler, men efter han lovade sig taga henne till äkta bleve boten efter det tredje cap. () rätts B förhalvad, att han giver fem daler, och konan som och tillstädes var 10 mark

Blev samma dag emellan w Petrum Dober och Peder i Backa så vid tinget och för rätta förmenat att emedan Per i Backa vilken nu på Backa boendes är och det besitter, uppdrager w Petter Dober sin rättighet att köpa bte Backa av H.K.Mt: så lovade där emot w Petrus Dober att Peder i sin livstid bemälte Backa besitta må och hans barn efter honom till en behaglig tid

Ställtes och samma dag för rätten Anna Larsdotter till hemvist uti Bregårdstorp och anklagas för det hon haver låtit sig kränka av Hindrik Hindriksson i Trösvattnet en dräng, vilket efter hon bekänner de såsom och nämnden och flera vittnade, honom vara rätta skadesmannen, därför fälltes domen över henne att hon efter sedvanan 5 daler böta skall

Lars Nilsson i Immen och hans granne kärade till Hindrik i Trösvattnet, för det han skulle hava huggit fall in på deras ägor och när han haver bränt fallet haver han och bränt deras skog, men efter de tvistade om ägorna därför blev avsagt att nämnden skall där om rannsaka och vid nästa ting berätta vad där om sant är

Samma dag kom för rätten Påvel Olofsson och begärde vittnesbörd av nämnden om sitt torp huru där med är gjort, då bevittnade nämnden att de efter fogden w Mårten Drotz befallning hava rannsakat där uppå Stenviks ägor om där kan bliva torpställe utan

bolbyns skada eller ej, och befunnit att de utan något förfång och skada kunna bliva () sina (dedels) torp, vilket efter nämnden vittnade vart fördenskull både dömt och av sagt att där efter lagen torp och avgärdaby bliva skall, såsom och att Påver där uppå vittnesbörd bekomma må

Sammaledes vittnade nämnden om Losseby, där Nils Eriksson bor, vilket och ligga på Stenviks ägor, att de och utan bolbyns skada bliver torp och där för blev avdömt och efter lagen stadiggt bliver

Olof i Ullvettern kärade till Anund i Bjurkärstorp, att han haver bränt hans fall och skämt det bort, vilket, den andra bekände skett, därför blev av sagt att Anund betalar hans skada uppå så stor del Olof uti samma fall rätteligen kunde hava efter mätesmanna ordom.

Emellan Nils i Losseby och Erik Hansson i Stensvik vart avsked gjort för rätta att efter Nils haver sitt uppå Erik Hanssons ägor uti ett fall därför behåller Erik Hansson halmen och Nils rågen

Måns i Bregårdstorp kärade till Anders ibidem att Anders haver gått in på hans gård och tagit honom i skjorteärmen och mant honom ut, vilket den andre bekände men intet uti det uppsåt sade han sig vara dit kommen att han skulle mana honom ut, utan till att tala honom till om hans häst som gick i bägge deras äng och efter den andre brukade slemma ord tog hon honom i armen och mante honom ut, men alldenstund när likt att han kom med vredesmod efter hästen gick in i hägnaden, tillböds honom befria sig med lag efter det 5 cap Edsöres B det han varken ville eller göra kunde blev han efter bte cap: fällt till 40 mark men efter alla bade för honom blev han förskont med 20 mark

Samma dag begärde Olof Eskilsson i Bregården av nämnden en vittnesbörd om den jord till hans gård av Kyrkotorpet lagd är, huru stor hon är och vad hon duger till, då berättade nämnden () vad till Bredegården av samma tomt lagd är, kan det högsta vara en halv- (line) land och bliver allenast brukat till en kalvhage, de andra ägorna till torpet hava legat, () annorstädes lagda, och efter hela skatten av torpet haver gått som är ett lsp smör är allena på Bregården förd, beviljades Olof Eskilsson här uppå ett vittnesbörd av rätten.

Kom och för rätten Olof i Aggerud och begärde att efter han är en gammal och utlevad man och icke längre förmå stå hemmanet före, han måtte då i sin stad få insätta sin son Peder Olofsson för hemmanet, vilket efter nämnden visste finns allaredan och svaghet, såsom och var ögonskenligt, blev honom det för rätta beviljat

Anno 1632 den 24 september vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga tingslag i Gälleråsen i Karlskoga socken Närvarandes befallningsmannen välförståndige Mårten Drost med efterskriven tolv edsvurne nämndemän so var:

Olof i Bregården	Påvel i Kärne
Nils i Gälleråsen	Joen i Stråbergsmymren
Per i Backa	Jöns i Duvedalen
Bonde i Utterbäck	Per i Stubbetorp
Nils i Losseby	Erik i Kväggen
Nils i Brickegården	Joen i Herrsjötorp

Nils Larsson en ung dräng hade mökränkt och belägrat en tjänstepiga Ingeborg Bengtsdotter benämnd vilket lägersmål de båda här för rätten tillstod och bekände och vordo därför sakfällta till sina penningar 40 mark

Hindrik Håkansson en ung dräng hade mökränkt och besovit en tjänstepiga Anna Larsdotter benämnd den han nu ville ära och äkta vart därför sakfällt till sina penningar 20 mark

Simon i Limminge hade esomoftast hyst och härbärgerat och fött en vitterlig och biltog lagbunden tjuv såsom honom det här för rätten övertygades och bevistes och han där till själv neka icke kunde vart därför sakfällt till sina penningar 80 Mark

Än hade Simon i Limminge slagit Hindrik i Trösvattnet ett slag i sidan med ett stycke av en slipsten vart därför sakfällt till sina penningar 3 mark

Hindrik Hindriksson hade slagit Simon i Limminge tre slag med en yxhammar, vart därför sakfällt till sina 9 mark

Nils Simonsson och Hindrik Hindersson hade slagit varannan ett blodsår och några torrugg vordo därför sakfällta vardera till sina penningar 3 daler

Hindrik i Trösvattnet vart anklagat av befallningsmannen att han hade fört undan någon boskap när boskapslängden skrevs därtill han nu själv intet neka kunde, vart därför sakfällt till sina penningar 40 mark

Per i Stubbetorp och Joen Skinnare hade var annan hårdragit och slagit torr hugg, vart därför sakfällta, Per till sina 6 mark och Joen till sina penningar – 9 mark

Sven i Valåsen upplade sig för målsman i den sak honom intet vidkom vart därför sakfällt till sina 3 mark Brita och Ragnil i Stubbetorp hade hårdraget och slagit var andra pust vordo därför sakfällta vardera till sina penningar 3 mark

Mårten i Granbergsdalen hade olovandes () med sig tagit några främmande uppå Pers skog i Stubbetorp och där huggit ett fall vart därför sakfällt till sina 3 mark

Olof i Råglanda vart sakfällt för stämningssittelse till sina penningar 3 mark

Noch hade Olof i Råglanda emot förbud uppryckt sin dammlucka den tid honom förbudet var och där igenom gjort skada uppå Mårten hammarsmeds hammar, vart därför saker att böta skadan och böta sina 40 mark

Än övertygades Olof i Råglanda av egen godtycke hava förvänt och förändrat det råstrecket som S Timan Pedersson med nämnden för några år sedan hade satt emellan honom och Mårten hammarsmed vart därför sakfällter till sina penningar 40 mark

Noch löchtade Olof i Råglanda sin vederpart för rätten därför vart han sakfällt till sina 3 mark

Kom för rätten Olof Eskilsson i Bregården och klandrade till Anders och Måns i Bregårdstorp om en äng Torpestor ängen benämnd föregivandes att hans s. fader Eskil skulle hava i sin livstid unt och upplåtit dem i Bregårdstorp samma äng med lov och minne att bruka: men nu ville de i Bregårdstorp alldeles ägna sig samma äng till deras egendom. Därtill de i Bregårdstorp svarade samma äng alltid och av både ålder och urminne haver lytt legat och hävdad under Bregårdstorp och ej under Bregården. Beviste och samma gamla urminnes hävd med tvenne gamla utlevade bofasta mäns ed och vittne som voro Lasse Larsson i Knutsbol och Per i Finnsbäck de där med läggande hand å bok svoro och bådo sig så sant Gud att hjälpa som de aldrig någonsin hade hört av deras föräldrar, ej heller själva för deras personer minnas tillbaka av sitt första och längsta barna minnet än att samma Stortorpsängen hade hävdas och

Brukas till Bregårdstorp och ej till Bregården, efter sådana deras avlagda ed och vittnesbörd vart den i Bregårdstorp bemälta Stortorpsängen tilldömd så här efter som här till för sin urminnes hävd, att njuta bruka och behålla alldeles oklandrat och oqvalt vid bot som lag förmår.

Sakören som av denna laga tings timma fallne och blevne äro belöper sig uti en summa penning 81 ½ daler till treskifte Actum ut supra

Petrus

A

Anno 1633 den 30 augusti vart rätt laga
ting hållet med allmoge av Karlskoga socken i Klockar-
stugan där sammastädes, närvarandes befallningsmannen
ärlig och välaktad Carl Svensson till () med efterskrivne
tolv edsvurne nämndemän

Erik Hansson i Stensviken	Påvel i Kärne
Olof i Bregården	Nils i Brickegården
Nils i Gälleråsen	Joen i Stråbergsmymren
Per i Backa	Jöns i Duvedalen
Bonde i Utterbäck	Per i Stubbetorp
Nils i Losseby	Erik i Kväggen

Hades åter nu här för rätten de tvenne kvinnspersoner
nämligen hustru Marit i Klockargården i Ölmehärads socken
och pigan Cicilia Larsdotter ifrån Varnums socken som vid
tinget uppå Värmlands bergslag vart fällt både till hor och
tjuvnad. Vilka båda två vore vitta och beskyllta för trolldom
och tillspordes de nu som ofta tillförne om, och huru mycket
och vitt de kunna umgås med trolldom och satans konster
då bekände och tillstod förbemälte hustru Margareta för 16 år sedan
den tid hon bodde i Uppsala i Väsehärad hänt vara att
en lapp kom resandes ifrån Norge vilken om en afton om
nyårs tid vid pass kom till hennes gård och begärte hus
över natten. Det hon och honom lånte samma lapp som hon be-
kände frågade hon om han icke visste någon råd eller bot till
hennes värk som hon i 9 år haver haft över bröstet och (höler-
ne) så häftigt att hon intet haver tålt några kläder komma
vid sin kropp, där till lappen då hade svarat och sagt
den plåga och vedermöda du dras med, den haver ditt syskon-
barn h Marit i Edsvalla satt uppå dig och där bredvid
gjort att du intet kan få barn med din man, men om du vill

Då vill jag väl bota dig och där brede vid dera huru du skall kunna göra henne så gott igen till vilket när hon hade beviljat haver hon gjort för henne en båga och krökt utav vide och därhos lärt en bön, och när hon samma bön ville läsa och därefter skuga, då skulle det onda hon ville sätta anten på människor, djur, fänat, skog eller mark strax drabba och hava fortgång drabbandes den hon sådant ärnade, vilken konst hon hade så när sig behållit och intet brukat förr än uppå en bonde Jöns Jerspersson i Bäckäng och hans hustru samt Jost Larsson en fänrik över Värmlands rytteri och hans hustru, vilken hon haver skjutit en häftig tråsjuka uppå för det han en gång hade slagit hennes syster, av vilken tråsjuka fänriken och hans hustru haver så stungits och tändt att på dem intet haver tillseendes vara än bara hud och ben in till dess hon dem igen botat hade. Oftare och flera gånger sade hon sig samma konst ej brukat hava eller någon där med dödat eller dräpt.

Den andra pigan Cicilia bekände och tillstår att för 3 år sedan den tid hon låg sjuk uti en bod hemma när sin moder då är sent om aftonen en kommit in till henne svarter och långer och henne tillfrågat om hon icke ville () honom där till hon i förstone nekar men omsider när han hårt och träget hos henne därom haver anhållit haver hon satt honom tjänst men intet ville säga till vad, eller vad vidare hans avsked med henne haver varit, och när det beställt () haver han blåst henne i munnen och bitit på vänster skuldran efter vilket ännu ett ärr synas så stort som en nagel, där uti hon ingen känsel haver men inga konster anten till ett eller annat säger hon sig av honom lärt hava, men kunne man intet komma henne till att

Bekomma, ehuru man sig där om vinnlade och beflitade

Håkan Olsson en ung dräng och skraddare hade mökränkt och besovit en piga Kerstin Olofsdotter benämnd det de båda för rätten tillstod och bekände och vorde därför sakfällta han till sina 40 mark och hon till sina 20 daler

Måns Kalne uppbåde sig till målsman i ens annars sak som honom intet vidkom sakfälltes till 3 mark

Kom för rätten Erik Bengtsson välbemälte Bo Ribbings tjänare och landbofogde och i rätten inlade ett välbemälte Junkarens brev därigenom han högeligen sig besvärade att ett torp Kölebråten benämnt skall för svarslösa skuld vara byggt på Alkvetterns ägor och sedan infört i Jordebocken för krono varutinnan H: () förmente sig förnär att ske Begärte honom måtte därpå, ske vad rätt voro detta ställdes till nämndens och gamla manna vittnesbörd i socken vilka sedan de här om åtsporde voro vittnade och tillsvars gåvo, att Alkvetters borna aldrig haver hävdat Gryttingssjön och den skog som torpet Kölebråten var uppräjd och byggd uppå utan det haver varit hållet för allmänning, och är samma torp för 40 år sedan upptaget såsom av öknemark, men för tre år sedan haver nämnden varit synat rannsakat och skillnad gjort emellan samma torp och Alkvettern, hos vilken syn och röselagning så Ener som bodde på Alkvettern Håkan Andersson jungfru Britas på Pintorp som då Alkvettern ägde rättare tillstädes varit hava och sig där med tillfreds givit och icke till det ringaste då där uppå talag såsom och aldrig förr ännu där uppå är talat vordet sedan torpet först begyntes

Inlades och för sittande rätten upplästes ett H.

() N:des Pfalzgrevens och S: rikes kammarråds köpebrev
ärlig och förständig Arvid Bengtsson 631 den 28
juni givit lydandes huru de uppå K.Mts vägnar för
22½ Riksdaler hava honom under skatteman börd och
rättighet upplåtit och sålt ett fjärdedels hemman Val-
åsen benämnt i Karlskoga socken beläget evärdeligen att njuta
och behålla Såsom och därjämte en skriftlig sämja och för-
likning emellan wälb:te Arvid och Sven Björsson ly-
dandes att de som efterföljer med varandra äro förente
och förlikte vorden nämligen att Sven så här efter som
här till skall i sin livstid besitta hemmanet Valåsen, det
hävda och bruka uti åker och äng och skatten av utgöra
där emot skall ock Arvid makt hava strömmen
med skogen och fisket sig till gagn och nytta bruka i Svens
livstid. Men där någon tillfogar den andra någon skada uppå
hans ängar skall han pliktat vara samma skada honom upp-
rätta

Petrus

A

Anno 1634 den 26 mars vart rätt laga
ting hållet med allmogen av Karlskoga i sockenstugan
närvarandes befallningsmannen W:te Mårten Drost med
efterskrivne nämndemän

Erik Hansson i Stensviken
Olof i Bregården
Nils i Gällersåsen
Per i Backa
Bonde i Utterbäck
Nils i Losseby

Joen i Stråbergsmýren
Påvel i Kärne
Nils i Brickegården
Per i Stubbetorp
Erik i Kväggen
Jöns i Duvedalen

Kom för rätten Gunnar i Bregården och klagade till
Jöns Jordansson i Knapped som haver uppröjt och upptaget
sit torp på Bregårdens gamla ägor, att han nu ville
där igenom tränga och stänga dem ifrån deras gamla
fiske både med notkast och katistor: där till Jöns sva-
rade att nämnden och de tolv skulle hava honom samma
notkastfiske lagligen tillsagt, där till de i nämnden
svarade och sålunda sig förklarade att de hava dem emel-
lan så lagt och skickat att de skulle samma notkast var om
annan fiska och hävda med sämja, men efter de det nu
ej längre kunde, ty samtyckte och beslöt de dem sålunda
emellan, att de i Bregården härefter enskilt och för
sig själva skulle behålla sina 2 gamla notkast i norra
ändan samt de katiste ställen som deras gård av ålder
brukat haver, men torpet Knaped skulle alldeles
där med samt med det nya (elve)kastet avstå och bliv-
va vid de kasten sunnan till och ängeröjnings platsen
innan för katiste stånden och ho annan här efter någon
åverkar uppå annans fiske tillfogar, böte därför var
gång sina 40 mark

Jöns Jordansson för olaga hävdning uppå Bredgårds
ägor och tu slag samt hot och undsägelse med skott av
armborste sakfällt till sina 40 mark

Algut i Lerdalen i Ölmehärads s: haver låtit
stämma Jöns Ersson i fall, kom själv intet saker till 3 mark

Emedan som den olaga kvarndamm vid Knappfors
tillförende för rätta är vorden avsgd och avdömd att up-
kastas och sådant ännu intet är efterkommit, därför vart
nu avsgt att där samma damm innan fjorton dagar näst
för midsommar icke är uppkastat och konungsådern alldeles
fri ren och obehindrad, då skola alla de som däruppå byggt
hava varit förfallna vardera till sina 40 mark när
där om bliver synat och rannsakat

Betygade och vittnade samtliga nämnden för rätta, att
som de i förliden sommar hava synt och rannsakat om Fallet
ett nybygge kunna bliva något torp som kronan kunde
göras någon skatt av, då hava de lagt förutan åkern
som nybyggaren uppgjort haver en liten äng där till
liggandes emellan Fallet och Stegelviken och det skatt-
lagt för 100 järn efter Bryngel på hyttebacken intet kan
uppgöra något torp och eljest samma äng ligger honom av-
händes och närmare till torpet

Mats i Åsbergsviken haver i några års tid intet
gjort någon tionde fisk till sin kyrkoherde, ändock han
guds gåvor bekommit hade som han själv där till intet ne-
ka kunde vart därför sakfällt till sina 40 mark

Vart avsgt att rotemästarna var i sin stad när de
en gång hava tillsagt allmogen i sin rote något att göra
och efterkomma eller och utlägga anten till kronan kyrkan
prästegården, eller annor laglig utlaga och de det intet
uppå sagde dag och tid efterkomma beställa förrätta
eller utgöra godvilligen, då skola de strax giva fjär-
dingsmannen i socknen om samma tresko och försummelse till
känna vilken strax skall pliktig vara med 2 eller 3
av nämnden resa till den tresko och av honom 4 mark
utmäta, vilka skola läggas i sockenkistan till nästa ting.

Framträdde för rätten en gammal gråhårig man Per Persson i Östervik och tillkänna gav, huru han hade köpt av kronan $\frac{1}{3}$ uti halva gården Östervik för sina egna värvade penning sig därhos besvärades, huru hans egna barn honom ville förskjuta, det de allaredan gjort hava. Så att han för den orsak skull måsta hava tagit sig hustru, och som samma hans hustru haver en ung son Nils Olsson benämnd, som gärna tillbjuder sig sin styvfader vilja syta uppehålla och i hans ålderdom sköta. Ty begärde han av rätten att han samma treding måtte få lov honom att skänka och förära sig uti sin ålderdom till uppehälle och förfordring, vilken hans begäran efter hon var skälig och lagen likmätig, blev hon av rätten honom tillstätt och efterlåten och bekräftad dock så framt samma hans styvson håller sin loven och tillsägelse

Joen Persson i Alkvettern hade om Vårfrudagen farit i skogen och fört hem torrakor, som Sigrud i Alkvettern hava fälla låtit, vart därför sakfällt till 6 mark Helgdagsbrott till kyrkan och 9 mark till treskiftes för var torraka

Anders smed vid Kroppa för laga stämmings försittelse sakfälltes till 3 mark

Olof i Aggerud för stämmings försittelse att svara Erik i Bo till skällsord och vitesmålet 3 mark

Per Olofsson i Aggerud för hoten och undsägelse för lag och rätta emot Erik i Bo saker till 3 mark

Vitnade och betygade nämnden att de hava prövat synat och rannsakat om uppå Bjurön kunna upprättas eller byggas något torp, som kunna framdeles skattläggas där till de nekade och sade där aldrig något torp upprättas utan allenast kunna brukas för utjord, som kunna skatt $\frac{1}{2}$ lsp smör

Än vitnade och betygade nämnden att Törne Jöns en finne haver för några år sedan upptagit och av ödemark uppröjt ett torp Duvedalen benämnt i Karlskoga socken beläget det han nu så haver byggt bättrat och förökat, att det skattar kronan för en halv gård, är därför underdånigts hans så väl

väl som nämndens begäran, han måste få njuta sådant sitt arbete tillgodo och hans arvingar det behålla så länge de kunna kronan där av skatten uppehålla under skatte manna rätt och rättighet odrivna

Sakören uti en summa - 26 $\frac{3}{4}$ daler

Petrus Dober

Aros

Anno 1634 den 12 november vart rätt laga ting hållet med allmogen av Karlskoga socken uti sockenstugan Närvaradnes befallningsmannen w:tt Mårten Drost med efterskrivne 12 bofasta och edsvurne nämndemän som voro

Erik Hansson i Stensviken

Påvel i Kärne

Olof i Bregården

Joen i Stråbergsmymren

Nils i Gälleråsen

Nils i Brickegården

Per i Backa

Nils i Losseby

Jöns i Duvedalen

Per i Stubbetorp

Bonde i Utterbäck

Erik i Kväggen

Efterskrivne personer vordo sakfällta för treska, efter de icke i laga tid hava efter laga tillsägen utlagt deras lagmans penningar vardera till sina 3 mark nämligen Måns i Lontorp, Folke i Stockviken, Anders i Rönningen, Olof i Tåbäcken och Olof uppå Edet

Beviljade och samtyckte allmogen att göra deras lagmans penningar för detta innevarande år i dagsverken till underlagsmannen Peter Dober, nämligen ett dagsverke av () för 8 öre vitt mynt eller 26 öre kmt

Påvel i Kvarntorp för det han var laga stämd att bära vittne uti en mordsak som han visste besked om och intet kom att bära vittne, sakfälltes till sina 9 mark införde

Införde och för rätten anlagade Befallningsmannen w:tt
Mårten Drost, hustru Margareta i Heldsjötorp (Herrsjötorp), för det rop
och rykte hon var kommen uti, att hava skola mördad, dräpt
och av daga tagit en flicka Sigrid Eskilsdotter vid
namn, som hos henne tjänt hade, uppå en skog emellan
Trösvattnet och Immen belägen, nu i förlidne våras. Be-
gärandes hon måtte sig därför värja eller saken veder-
gånga; där till hon då svarade, efter som samma flicka alltid
haver varit tresk och genvördig; så haver hon en
gång den tid hon hade följt getterna i skogen, sent om
aftonen löpit ifrån dem, i den akt och mening att begiva
sig till sina föräldrar som bodde uppå Värmberget haver
så löpt hela den natten över i vårkölden in till hon
om morgonen kom till Trösvattnet ett torp liggandes en
mil väg ifrån Holsjötorp. När flickan dit kom, varandes
vanmäktig och försmäktad så av frost och köld som av hunger
tunna kläder och idok löpande, begärte hon av dem i Trös-
vattnet en bit mat och där med skyndade sig jäntan uppå
ugnen i värmen, i medler tid kom hennes matmoder
hustru Margareta i Holsjötorp efter henne till Trösvattnet
där hon fann flickan uppå ugnen, drog henne där neder, slog
henne ett slag av ett spö över axeln, sedan tu slag när de
voro komna utom gården ock på axeln, där efter körde hon
henne för sig uppå hemvägen, lopp så flickan för henne uppå en
fjärdingsväg tillgörande, in till dess hon föga mer kunna
orka eller förmå, både för hunger frost och maktlösa skuld
när hon då intet längre hinte drog matmodern av henne en
jacka som hon med sig tagit hade, låtandes henne där med
efter sig ligga så gott som halv naken, och som hon därefter
föga mera haver orkat och natten där efter med kölden
haver tillsett är samma flicka kommit om livet och bliv-
it död ett litet stycke ifrån vägen och först där efter
igenfunnen en fjorton dagar näst för Olofsmäso, dock
föga annat än benrangel; detta mål och ärende samt med dess
omständigheter

Omständigheter sköts till de 12 bofasta och edsvurna i nämnden, efter inga skälige åsyna vittne till voro, som vittna kunna huru sig där med tilldragit hade, att de omrösta skulle och sin mening därom giva tillkänna, varför de denna gärning räkna eller mäta kunna, antingen för mord vilja eller våde dråp, där till de efter samdräktig omröstan enhälligen svarade och sade; att det intet kunne räkna för någon mord efter det flickan fanns så när vägen och eljest icke var buren eller lagd i fjälster eller (fälader), utan allenast en liten tallskate avbruten stod över liket, när de det funno. Icke kunde de heller räkna det för fullt vådeverk, emedan hon velliandes henne slaget för sig kört och avdraget hade, Icke heller för fullkomligt viljadråp alldenstund hon intet haver annat burit på henne utan ett spö, utan räknade det för ett oförseendes dråp, till vilket hon stor orsak givit haver och dock väl haver kunnat förekommit och avstyrt, där hon sig eljest rätteligen föresett hade, och fördenskull enhälligen samtyckte beviljade och beslöt efter det 29 kapitlet i Dråpmålsbalken med vilja att där hon ej förmå full bot, då stånde rätt sin efter lag om målsäganden det så begär, vilket och sålunda nu här avdömt vart, dock allt detta till höga överhetens och den höglovliga konungslige hovrätts förklaring.

I lika måtto anklagade nu befallningsmannen Erik Bertilsson i Immen # därför att han nu i förliden sommars näst för Larsmäso haver stulit en häst ifrån Olof i Låstrand i Ny socken i Älvdalen, vilken han sedan till Nils i Sösta i Knistad socken försålt hade, där till han intet neka kunde utan nu godvilligen tillstod vedergick och bekände att han samma stöld i sin dårskap begångit hade. Så emedan gärningen var klar och för rätten vedergången. Ty dömdes han efter det 6 kapitlet i Tjuvbalken till galge och grän och bonden bekomma sin häst igen. Nåden höga överheten och den konungslige hovrätt förbehållen

en gammal förlupen soldat som för 3 år sedan sin fana förrymt hade och sedan sig efter S K.Mtts pardon underställt

Hustru Cicila i Labbesand för det hon i olaga tid rev bo-
laga täckia, sakfälltes till sina penningar 3 mark

Joen Olofsson i Bäck för det han haver stulit ifrån sin
granne i Släbråten rovor till sina penningar 3 mark

Olof i Råglanda och Håkan i Släbråten för slagsmål sin
emellan sakfälltes vardera till sina 3 mark

Pålades Nils i Kedjeåsen att han till nästkommande ting
skall hava förskaffat sig ett nöjaktigt och trovärdigt skrift-
ligt bevis om den karl han föregiver sig hava köpt
det sölvbältet av, som han Arvid Bengtsson i Örebro
sålt haver, vad samma karl haver hetat, var han är född
och varest han samma bälte bekommit haver så framt
han icke vill bliva bunden till det bälte som hammarsmeden
Erik Jonsson förlorat haver.

Nils i Kölebråten för oljud vid tinget till sina 3 mark

Sven i Valåsen för skällsord sakfälltes till sina 3 mark

Anders i Bregårdstorp för oljud å tinget till sina 3 mark

Uppstod för rätten kyrkoherden vällärde herr Jacob äskade
fordrade och begärte av nämnden och de 12 edsvurne
en sannfärdig vittnesbörd om Västra Lontorp och dess vill-
kor och lägenheter som här tills haver skattat för ett ½
lsp smör. Då vittnade och betygade de samtliga att där var
ingen lägenhet till någon åker i någon måtto utan allenast
någon ängesvall och ett notkast, och därhos underdån-
igast begärte att det kunna bliva lagt under Prästestommen
Prästegården till hjälp och bistånd, efter han ligger i vägen
och eljest utstår stor gästning årligen.

Jöns i Råhult för oljud å tinget sakfälltes till 3 mark

Erik i Bo för det han hade slagit Brita Jonsdotter
en kindpust, sakfälltes därför till sina 3 mark

Uppböds halva Strömtorp första gången

Sakören belöper sig penningar 12 ¾ daler

Petrus Dober

Aros

Anno 1635 den 27 april vart rätt laga
ting hållet med allmogen av Karlskoga socken uti sockne-
stugan Närvarandes befallningsmannen W:tt Mårten Drost
med efterskrivne 12 bofasta och edsvurne nämndemän
som voro

Erik i Stensviken	Påvel i Kärne
Olof i Bregården	Nils i Brickegården
Nils i Gällerråsen	Nils i Losseby
Per i Backa	Bonde i Utterbäck
Jöns i Duvedalen	Per i Stubbetorp
Jon i Stråbergsmynen	Erik i Kväggen

Kom för rätten Karin Nilsson i Hultet en fattig
änka och sig högeligen besvärade huru Anders i Sibbo
tillfogade henne stor orätt och inpass på hennes skog och
mark med fallhuggning och annat över den skillnad
och rågång som några goda män av nämnden efter befall-
ning av rätten utgiven, hava lagt emellan förbemälte
torp Hultet och Sibbo, beropandes sig därom till de gode
mäns vittnesbörd som samma skillnad lagligen dem emel-
lan lagt hade som voro, Olof i Aggerud Jordan i Brick-
egården och Peder i Backa, tre ålderstigna och beskedl-
ige dannemän, vilka för rätten vittnade tygade och bekände
att de hava lagt rågången dem emellan som följer nämligen
att torpet Hult skulle bliva uppå Östra sidan om älven
och intet komma uppå den västra # där emot skulle Sibbo
bliva på västra sidan och intet komma uppå den östra
där med gamle mannen Anders i Sibbo haver sig till
frids givit och samtyckt, allt förty vart nu samma
laga skillnad fast och stadigt dömt vid böter
40 mark som här överträder och arbetet förgjort

dock skall hon intet komma över sommarvägen

Kom för rätten Erik Bengtsson välborne Bo Ribbings
landbo fogde och sig uppå den välborne herres vägnar be-
svärade huru som en nybyggare i Esphöjden haver
sig inträngt och satt uppå Alkvettens skogsmark och gamla
ägor

ägor östan till, Begärande att han måtte där ifrån avsägas och Alkvettern själv njuta sina gamla hävd och ägor; då tillspordes samtliga nämnden vad de där om kunnigt och vittterligt var vilka där till svarade och sade, att deras skillnad östan till var dem alldeles fördolt och okunnigt var om de intet något kunna säga eller till saken göra förr än de hava där varit synt och rannsakat om dess hävd och ägor huru den rätteligen löper eller löpa bör. Sedan kunne de därom vittna för rätta och en äntelig skillnad på göra om samma torp skola vara tagna uppå Alkvetterns hävd och ägor eller och icke, vilken rannsakan av rätten vart dem befallt att efterkomma så snart där uppå äskas fordras och begäres och eljest gångbart vara kan.

Olof uppå Edet vart sakfällt för tresko med gärd till upptåget till sina 3 mark, noch för det han hade nedsatt tingsedeln, sakfälltes till sina penningar 3 mark

Olof i Råglanda samt hans son Jon voro stämde av befallningsmannen var vid sina 40 mark att komma till tinget vilket han försatt och intet kom, vart fördenskull fällt till samma böter

Nils i Kedjeåsen löktade sin vederpart för rätten sakfälltes därför till sina penningar 3 mark

Efterskrivne som äro Nils i Qvarntorp, Sven i Elgsimmen, Olofs son i Bregården och Nils i Knutsbol hava emot förbud och uti olaga tid farit och gått efter älgsdjur där till de intet neka kunde, utan själva bekände, där för vordo de sakfällta vardera till sina peng: r 9 mark

Sven Larsson en ung dräng hade bedrivit lönskaläge med en löskona Kerstin Olsdotter, sakfälltes därför han till sina 6 mark och hon till sina 3 mark

Vittnade och för rätten betygade samtliga nämnden, att Bjurön en krono utjord som är mest belägen till Mosserud eller Flotugatorp, av vilken går skatt ett ½ lispund smör och intet kan bättras, så att där mera kan avgå än där på lagt

och emedan den som b:tt är, är så när torpet beläget, syntes dem både skäligt och billigt att det blev under torpet som en krono utjord lagt, dock kronan sin rätt och rättighet samt den bemälte skatten alltid förbehållen.

Kommo nu för rätten Jon Andersson i Labbesand samt med sin hustru Cicilia Nilsson dotter gävo skänkte och testamenterade sin systerson Per Månsson ibidem en ung dräng en treding bägges deras avlinge jord i Labbesand med de villkor, att han dem båda därför skull nära uppehålla och försörja in till döder daga och sedan ärligen låta komma till graven det han dem för rätten utlovade och togos däruppå i händer, vilken gåva ock därför blev fast dömt

Strömtorpet $\frac{1}{4}$ gård uppböds annan gången

Sakören belöper sig
penningar 33 $\frac{1}{2}$ daler

Petrus Dober
Aros

Dombok för Karlskoga tingslag pro Anno 1636
Vintertinget

Anno 1636 den 30 januari å rättan tingstimma
och tingstad uti Karlskoga sockenstuga vart rätt
laga vinterting hållet med allmogen av Karlskoga
socken Närvarandes Befallningsmannen w:tt Mårten
Drost med efterskrivne bofasta och edsvurne i
nämnden som voro

Nils i Gällersåsen
Olof i Bregården
Peder i Backa
Jöns i Duvedalen
Nils i Brickegården
Påvel i Kärne

Erik i Kväggen
Per i Stubbetorp
Bonde i Utterbäck
Nils i Losseby
Jon i Stråbergsmyretorp
Nils i Knutsbol

Vart framkallat kyrkoherden vällärde h Jakob
förr än nämnden sig nedsatte och tillfrågat huru det
sig hade med det tal som i bygden sades att han hävdad
begynt och utspritt hava skulle en (), att
nämndemännen när de av rätten blevo nämnde
eller sände uti syn eller andra rannsaking skulle
de för en bit mal eller öl (dylik gäld) göra
den ene mer till vilja och behag än den andra
Därtill han alldeles nekade, sägandes ingen fuller
sig samma säge eller tal kunna övertyga eller be-
visa att sagt hava, Begärandes de ville därom pro-
ducere och framhava deras sagesman som sådant
för dem hört och sagt hade. Då blev framkallat en
sockenbo Jon Skinnare benämnd som samma tal
först skulle hava utspritt och granneligen tillfrågat

Huru hann där till kommen var; svarade sig intet neka kunna sådana ord om kyrkoherden fällt hava när han var i Stråbergsmynnen, dock i ölsmål och drucken därhos föregivandes kyrkoherdens ord icke annorlunda än således fallet hava nämligen om nämndemännen för en öldryck eller bit mat skull ville hålla mera med den ene än med den andra det måtte vara underligt, det och kyrkoherden själv tillstod och bekände, så alldenstund han hade vänt och vrängt kyrkoherdens ord, och av hans conditionali gegdt en cathegrican och således fört i ett vrängt sinne och mening frågades han om han det ville eller kunde för sin person gottgöra, sade nej och bads för, så hos kyrkoherden som hos nämnden: så emedan saken mest och högst gick de an, han hade varit drucken nu bads för och varken ville eller kunde det bevisa, ty gåvo de honom samma sitt förseende till dock med det förbehåll om han eller någon annan kommer särdeles () sådan eller annan beskyllning fria då ville de hava sig sin rätt i alla måtto oförkränkt och förbehållen

Vart nu Gunnar i Bregården allena satt till socknens fjärdingsman, och att Olof intet skulle hava härvid att beställa, och den honom allen- () () eller försent kronans eller socknens värv att beställa; då skall han hava makt att utskicka budkavle i socknen med krono märke och vilken den faller straffas efter lag

Uppstod för rätten befallningsmannen Wtt Mårten Drost lagförde och anklagade Olof i Råglanda därför att han i fjol våras hade av sitt eget självvåld och bevåg uttagit några sina järnstänger som av tullnären Erik Johansson arresterade och insatta voro i Johan Matssons bod för kronans tull som med rätta därav gå borde förr han dem sålde. Därtill han nu själv intet neka kunde, utan tillstod och bekände först att han hade upptagit brädet uppå bodetaket och sett järnet där inne, sedan hade han låtit sin son järnet där uttaga. Därför vart han nu sakfällt till sina penningar 40 mark och giva kronan sin pliktige tull därav: anlangandes det han siste ting försatt stämningen emedan han hade god och nöjaktig vittne därom att i skogsbygden gick orätt tingsbud ty vart han därför med bötet förskont

Jon Olofsson i Bäck för tvenne stämningars försittelse, att svar om vitt tjuvnad blev sakfällt till sina penningar 6 mark

Samma Jon (Evedsson) han nu intet lagligen kunde (eda) sig ifrån förbemälte vitet: därför vart han sakfällt till sina penningar 40 mark

() som Jon hammarsmed nu föregav och berättade att Mats Olofsson vid Herrhultet uppå Värmberget skulle veta till att vittna och berätta () dotter skulle hava funnit det sølvbältet som förbemälte Nils var

Beskyllter för att hava dolt och i Örebro bort-sålt och hammarsmedens hustru tappat hade. Ty vart nu förbemälte Nils stämd att komma till näst kommande bergslagstinget, och där själv åhöra vad därom vittnas kan, och sedan skall äntligen i saken dömas

Uppstod för sittande rätten en gammal och ålderstigen nämndeman Bonde i Utterbäck vid namn och sorgeligen och klageligen tillkännagav, huru en ung karl och nybliven bonde Clemet vid namn med list och lämpa ville köpa undan honom det kronohemman Utterbäck som han bor uppå fordrade och begärde därhos av rätten ett sannfärdigt bevis huru han därtill kommer var och vad han däruppå bekostat, Då vittnade och betygade de 12 edsvurne i nämnden därom som efter följer nämligen 1. Att bemälte Bonde hade först utlöst dem som samma hemman av rot och stubb upptagit hava, och dem därför givit över 40 daler det de själv tillstå och bekänner. 2 Haver han det nu sedan besuttit, hävdat, förbättrat och skattat för i 3 år som han det än besitta hävden och i handom haver. 3. Haver han och så snart kronohemman hela blivit först därpå till bokhållaren sina penningar och givit det att köpa: samma penning haver han intet återtaget förr än honom köpet () av s Konungen blev avslaget och () 4. Är han en gammal skattedragare och fattig man där

Den andra är en frisk ung och för karl den än hitills föga haver gjort kronan till godo. 5. Haver han och sina redpenningar tillreds efter värderingen samma hemman att betala med därför nämndens enhälliga mening är honom rättaste vara det för sina penningar att njuta och behålla Dock kronones rätt och rättighet härmed alldeles och i alla måtto förbehållen. Detta de honom till ett skäligt bevis, rättvisan till styrka och befordran icke hava neka eller förvägra kunnat skjutandes härmed denna sak till hennes k Mtz egen Decision och (kaldrad)

Steg inför rätten D: Joh Arvidi i Norhult tillsporde och förfrågade sig om någon ibland socklen allmogen eller hela tingslaget voro som visste med honom någon sådan last eller missgärning som hindra kunna att han ju icke måtte få bruka sitt prästekall och ämbete som han för någon tid sedan lagligen var kallader till han ville nu sådant offentligen här giva tillkänna och bevisa Därtill hela menigheten såsom med en mun svarade och sade sig intet annat med honom veta än det gott och ärligt voro, och att han var en stilla och tjänstaktig person och fördenskull gärna både önskade och såg, att han av sina andeliga fäder och förmän måtte komma till någon lägenhet hulpen och förfordrat bliva. Vilket vittnesbörd de honom för sanningens och rättvisans skull varken neka eller vägra kunna

Vittnade och betygade nämnden för rätta, att för tu år sedan, när vådelden kom lös hos Anders Jonsson i (Röänge) då hade han för honom uppbränt hela fägården samt med boskapen var som de och nu samtyckte och bevilja att han måtte få bevis till höga överheten att söka om förmedling

Ibland andra ärende vittnade nu Nils i Gälleråsen och Påvel i Kärne som vid senaste tinget av rätten befallta blev att se och rannsaka om skillnaden emellan Alkvettern som är frälse och Kölebråten som är skatte huru den rättast löpa borde, Sålunda att de ingen annan eller rättare skillnad där finna kunna än den som för några år sedan i kronans befallningsmans Pintos rättares och hela nämndens närvaro av jordäganden uppå båda sidor samtyckt och beviljat är, nämligen en bäck som löper utur Koolemossen och åt Ekesträn där från och i Grönedalen där samma rågång ändas. Och den samma skillnaden icke skall bliva hållen, då tvista de intet veta varest rätta skillnaden där bliva skulle efter ingenstädes är där till likare ställandes () andra att rannsaka

Sakören utav denne tingstimman belöper sig penning

Sommartinget

Den 1 juni vart rätt laga sommarting hållit med allmogen av Carlskoga socken å rätten tings timme och tingsdag, närvarandes föreskrivne tolv bofasta och edsvurne häradsnämnd som i vintertinget förmält är

Kom för rätten Håkan i Strömtorp och kärade och klagade till en skomakare Sven Bengtsson benämnd ung och ogift karl, därför att han hade utfört, skrytt och berömt sig och att han skulle hava hävdat och belägrat hans dotter en ung och ogift jänta, Elin Håkansdotter benämnd tillfrågandes honom huru han sådant tal ville gottgöra och bevisa. Därtill skomakaren svarade det så vara tillgånget, att när han en tid var stadd i Stenkullen och samma piga kom om aftonen dit gångandes att förätta några ärenden som hennes moder henne befallt hade Då haver han handlat med henne att hon (är) gången med honom i en bod, där de hava lagt sig en säng tillsammans och där haver han då vunnit hennes vilja och sedan kränkt henne härtill nekade pigan uppå det häftigaste, föregivandes huru han haver tagit henne emot hennes vilja och burit henne till boden och som han intet väl rådde med henne ensam kallade han sin dräng att hjälpa sig det han och

så gjorde tog henne om fötterna halv honom att få henne först igenom boddörren och sedan upp i sängen där han väl åtskilliga resor haver budat till sin onda vilja att främja dock intet förmått uträtt, eller henne där till övertala: och som både hustru och mannen i gården haver båda samma natt legat där i boden och sängen där i jämte, vilka nu icke voro till städes och fadern eljest böd lag för sin dotter Ty vart denna sak uppskjuten till vidare förhör och rannsaking

I lika måtto vart och nu beskylldt och anklagat hustru Anna i Bregårdstorp utav Peder Olofsson i Aggerud; att hon skulle hava trollat hans boskap, så att en del av honom skulle hava mjölkat blod, och det utav inga andra skäl eller orsaker än att förbemälte h Anna skulle hava sent om en afton låtit sig se och finna vid deras foll i Aggerud och morgonen därefter hava några av korna mjölkat blod; härtill bemälte hustru Anna svarade att som hon litet tillförne hade mist en vit stut utav sin boskap, så gick hon om aftonen neder socken där till att söka och när hon kom tillbaka tordes hon intet gå till Aggeruds follan för deras hunds skull utan skickade strax hon om

Aftonen hemkom ut sin piga att söka om samma stut, Aggeruds fållan gå () och något in uppå natten. När L:pigan som åstad gången var icke heller tordes att låta se sig för hundarna utan dykade neder och gömde sig utmed gårdsgården när de i Aggerud fingo se henne togo de därav den misstanke att det skulle hava varit modern och allt förty hon intet torde låta se sig fattade de den misstanken att hon skulle hava förgjort deras boskap. så emedan samma piga som hustru sköt uppå nu intet var tillstädes ty sköts och detta ärendet upp till nästkommande andra tingsdag vidare den att rannsaka

Förbemälte Peder i Aggerud och hustru Anna i Bregårdstorp emedan de icke hade hövitske ord och tall till varandra, ty varde de sakfällta för okvädes ord vardera till sina penningar 3 mark är 6 mark till treskiftes

Blev ock sakfällt Jon i Rosensjö för det han onödd och otvungen hade hött åt sin granne Joen Olsson med en yxa att böta därför sina penningar 3 mark 1 kapitlet i Sårsmålalbalken med ()

Efter som Hindrik i Granåsen hade olovandes borttagit till ett skeppund näver som nämnden hade () till Mårten i Granbergsdalen, efter som däruppå hans lott tagen var

Ty vart han därför sakfällt till sina pennin-
gar 3 mark till 3skiftes och nävern åter

Eftersom med laga ed och vittne be-
visat blev huru Nils i Bodalen utan
tvång och nöd hade hött och slagit åt Jon
i Stråbergsmýren med en huggyxa, ty
vart han därför sakfällt till sina Pen-
3 mark till treskiftes

Den 23 vart extraordinarie laga ting
hållet med allmogen av Karlskogas socken i Karlsko-
ga sockenstuga, närvarande de 12 eds-
svorne och bofasta i nämnden förbemälte

Då samma dag och stad som förbemält kom
åter före Håkan i Strömtorp och uppå sin dotters väg-
nar vadde sig emot skomakaren Sven Bengtsson
begärandes han skulle var han kunde gottgöra den
beskyllning han hade fört uppå hans dotter Elin
eljest var han det gör () ej göra kunna, be-
gynte han att värja sin dotter med lag och att
den andra måtte straffat bliva, frågades för den
skull skomakaren Sven så nu som tillförne huru
han ville samma lägersmål och beskyllning be-
visa; sade sig den ej annars än genom sin egen
bekännelse göra kunne. Då framhade Håkan dessa
mannen som hustrun som samma natt i boden och
näste sängen legat hade, frågandes dem om de och

hade någon sådan odygd av dem hört och förnummit där till de båda med en svuren ed nekade, begärandes sedan, att så dottern som han med de andra laggärdesmän måtte få lov henne att befria och värja, det dem blev utav rätten beviljat och efterlåtet. Helst emedan skomakaren icke hade några laga skäl tecken eller liknelse därtill #, steg fördenskull piga Elin fram svor och bad sig så sant gud hjälpe som han aldrig hade henne kränkt eller hävdat utan det han hade sagt hade han sagt till att kunna få henne till hustru, efter hon honom hans frieri haver avslagit Därefter framtredde då efterskrivne som voro herr Hans Arvidsson i Norrhult, Erik Börjesson i Högåsen, Mats Grelsson i Gräsmossen och Arvid Andersson i Västansjö, ärliga oberyktade män och näste gran- nar, svorde och bad sig på sin gud (hållden) som de av alla de tecken, skäl, märken och liknelser samt pigans Leverne och umgänge som de utav henne allt ifrån barndomen och till nu set och förnummet hava trodde de hennes ed vara () och icke men, och att hon () för samma () och tilltal fri varder och sades pigan Elin för samma hans beskyllning fri ledig och lös vid 40 mark bot som henne därefter sådant viter och förebrår men skomakaren vart fällter fört till 40 mark för bekänd mökränkning, och sedan till 40 mark för lögn efter 20 cap Tingmåla Balken Löpte penningar 80 mark till 3 skiftes

vidare än sin egen bekännelse

I lika måtto förhördes och nu Anders Klockares hustru samt hennes piga om den sägn och sagu som de i Aggerud hade henne uppå fört att hon skulle hava förgjort deras boskap att några av dem hade mjölkat blod, vilket båda två nekade och svuro att de aldrig visste med sådana saker att umgå, ej heller hade de någon orsak till utan det de sen om kvällen hade setts vid deras fålla och där gått utmed gårdsgården det hade de gjort till att söka deras borttappade sto och fördenskull de voro rädda för Aggeruds hundarna. Så alldenstund att de i Aggerund intet hade några andra högre eller starkare skäl tecken eller liknelser till denna beskyllning utan det att boskapen haver mjölkat blod om morgonen näst efter de där hava gått, vilken blodmjölkning och eljest sig naturligen hos boskap kan förorsaka och tilldraga, av förbemälte hustru Anna och eljest aldrig hade hörts eller () något annat än det ärligt och gott hade varit som så insocknes som utsocknes folk samma vittnesbörd haver att ingen någonsin hade anten sport eller förnummit av henne någon trolldom eller lövjeri utan vore det ärligt och gott vart ty vart hon av samtliga rätten för samma tillmäle och lösa beskyllning alldeles (igen) och fri gjord vid 40 mark för vidare beskyllning

Sakören för denna tingstimma löper ()

Anno 1637 den 25 augusti när jag
för rätta satt och rätt laga ting höllt med allmogen av
Carlskoga socken uti Kväggen. Närvarandes Befallningsmannen
W:tte Mårten Drost, med efterskrevne 12 edsvurne nämndemän
som voro

Per i Stubbetorp	Påvel i Kärne
Bonde i Utterbäck	Nils i Brickegården
Nils i Losseby	Jöns i Duvedalen
Jon i Stråbergsmynen	Olof i Bregården
Nils i Knutsbol	Olof i Ullvetterstorp
Håkan i Stubbetorp	Per Olofsson i Aggerud

Då klagades till Hindrik i Granåsen och Kerstin i Gran-
berga, att de hava överträtt laga skillnaden och gjorda rå-
och rö av rätten, och däröver åverkat och huggit fall
vilket blev vittterligt dem hava så gjort, ty dömdes
de vardera till sina 40 () och 6 mark Hindrik för det
löktade en av nämnden 86 mark

Item klagade nämnden till en finne Anders i Kortfors
att han haver där samma råstake som de nedsatte
för skillnaden och sedan utflyttat sin gård 10 ½ aln,
vidare ut än som tillförne, ty fälltes han till sina 40 mark
och för det han haver skällt 4 av nämnden för hundar
och sagt att han akter intet vad de göra. Sakfälltes han för
var nämndeman 6 daler 24 daler

Item klagade Nils i Bodalen till Jon i Stråbergs-
myren, att han haver slagit hans ko så att hon
haltade sakfälltes till 3 mark

Item klagade Nils Ersson i Kväggen till Jon i
Stråbergsmynen att han haver tagit en räv undan
Jons stock, det Jon intet kunde bevisa, ty dömdes
Jon till sina 3 mark

Jon i Bäcktorp klagade till Anders i Kärna, att han haver
gångit till Jon på åkern och slagit honom i huvudet
med en yxa. Det han bekände ty dömdes han
efter det 37 cap Edsöre B till sina tveböter
Penningar 12 mark för samma blodvite

Olof Persson i Tåbäcken, Bertil i Båssewik, Lars i Degernästorp, Lars Månsson ibidem, Jon i Rosensjö för treska att betala w:tt Arvid Persson land cammereren Sakfälltes var till sina 3 mark är 15 mark

Dessa efterskrivne skola böta för olaga broar, Olof i Tåbäcken, Anders i Hersjötorp, Olof på Ed, Per ibidem, Jon i Fallet, Anders i Kärr, Gulbrand i Stegelviken, Jon i Sandtorp, Anders i Rönningen, Jon i Bäck, Jon i Granviken, Olof i Råglanda, var till sina 3 mark Folke i Stockviken, Jon i Bäck, Harall i Käcksund, Anders hammarsmed i Valåsen, Anders i Ålkärr, Karin i Hult, Anders i Kortfors, Nils i Dalbäcken Jon i Granviken, var till 3 mark för treska att erlægga sina mantalspenningar belöper 27 mark

Anders byggmästare i Fors klagade till Nils Bröntesson i Fors, att han haver skällt hans hustru Gunilla för hor, och blev Nils tillfrågat, om han kunde bevisa, då nekade han, och sade sig hava allenast sagt efter Halvards ord i Fors, och blev honom och tillfrågat, om han kunde henne bevisa, då svarade han at sig hava det hört av Nils på Ed, men intet oärligt om Anders hustru att veta, och Nils på Ed var nu intet tillstädes, och alldenstund de allenast hava sagt detta efter Anders tal, och ord, och inte visste där om vidare att berätta, ej heller stodo där uppå, utan bad dem måtte sådant tillgivas och förlåtas, dock fälltes de vardera till sina 6 mark.

Vittnade nämnden att ett torp benämmt Åsjötorp haver nu legat öde vid pass 20 år, så att ingen där å haver bott ej heller utlagor där å gjort och ligger nu hel förfallet, både till hus jord, åker och gärde

Vittnade nämnden som voro tillsagda att gå syn, emellan Stensviken och Werendstorp, att de uti skogen begynte gå, först i Röhöjden och till Frövettersbäck, och där ifrån till Bäcke() och sjön, och blev denna skillnaden nu gillader och fast dömt, och tu note kassar skall dem och emellan skiftas, således att det som är på holmen (Boines) ön skall lyda till Vevedstorp, och det på fasta landet skall höra höra dem till uti Stensviken.

Item klagade Påvel i Kärne till Nils i Skiljebråten, at hava slagit honom på stämman, och sedan bitit honom halvt fingret av, vilket var så tillgängit, att Påvel fjärdingsman, haver tillsagt att skjuta, och intet längre sitta fri för skjutsning som här till dags, då svarade Nils att han aktar intet mer Påvel än skarn under sina skor, och haver några gånger stött honom i bröstet med armbogarna, och sig förbrutit uppå honom, och när Påvel såg att han intet kunde bliva till freds för honom, haver han slagit igen och rivs som hundar. Och alldenstund det skedde på ränte stämstämman ibland drickande, och emot fjärdingsman, ty sakfälltes han till sina 40 mark och giva 3 mark åt målsägande för lytet

Summa belöp till 3 skiftes 75 $\frac{1}{4}$ daler

Till visso att detta föreskrivna så för rätta rannsakat och skett är vittnar jag med min egen hand och signete här under

Jacob Lithe

Anno 1638 ()

Befallningsmannen W:tt Mårten Drost
med de tolv edsvurne nämnde-
män som voro

Olof i Gälleråsen	Peder i Stubbetorp
Olof i Bregården	Bonde i (..torp)
Jöns i Duvedalen	Nils i Losseby
Nils i Brickegården	Nils i Knutsbol
Påvel i Kärne	Jon i Stråbergsmymren
Håkan i Strömtorp	Olof i (Wikenstorp)

Då anklagades Joen i Alkvettern att han
haver åverkat på annans skog ty
sakfälltes han till sina 6 mark
Johan i Fiskesjön för stämning 3 mark

Item klagade Johan i Sandtorp till Olof i
Ålsjön att han haver överträtt denna dom
som han haver bekommit på en ängteg av
Peter Dober det han själv bekände, ty
sakfälltes han för dombrott till sina
penningar 6 mark

Blev av sagt och avdömt att älven benämnd
(twerelsaren) skall vara skillnaden
emellan Grythyttas socken och Carl-
skoga socken. Att h som sig fördris-
tar där över åbacka eller ()
skall böta sina 40 mark

Kom och per i Näs för tresko attt erlægga
lagmans penningarna böte () 3 mark

Till visso att så avhandlat och avdömt
vart vittnar jag med mitt samt härads
signet
Jacobus Lithman

Anno 1640 d 22 juni vart rätt laga ting
hållet med av Carlskoga socken, uti Mörkviken, närva-
randes Landshövdingen ädel och välbemälte Olof Stake till
Åhrnäs och Lund samt kronans befallningsman ärlig och
Wäl:e Märten Drost och samtliga nämnden

Nils i Gälleråsen	Per i Stubbetorp
Olof i Bregården	Bonde i Utterbäck
Nils i Losseby	Nils i Knutsbol
Nils i Brickegården	Olof i Ullvetterstorp
Håkan i Strömtorp	Lars i Degernästorp
Per i Aggerud	Påvel i Kärne

Samma dato vart allmogen till vetskap uppläst den
fullmakt som högh. Välborne herre, herr Gabriel
Bengtsson Oxenstierna riksskattmästare och lagman öv-
er Värmland hade givit mig Matthia Pleningio, att före-
träda underlagmans stället

Näst detta upplästes salig hos Gud och höglövlige i Å-
minnelse K Gustaf Adolf interdictum prohibitorium eller för-
buds brev daterat Göteborg d () februari år 1624 ly-
dandes om otillbörligt och skadeligt landsköp att landsmänne-
na icke över sin egen avel köpa eller sälja såsom köpmän,
vid straff tillgörandes

Än förhölls allmogen om vägröjning, brobygging
och vargnät, att de fullgöras till den tiden landsprofossen
efter sin instruction där (om) rannsakandes varder, och det vid
straff som där påfaller

Än vittnade nämnden, att Kortforstorp, som Anders Anders-
son efter Wälb H Carl Bondes, då han här utöver var lands-
hövding, tillstånd hade upprättat och sedan sex år besuttit
icke är eller kan bliva något torp, utan räknas för en utjord
varför det och nu skattades för utjord, där av utgöra skall
½ lispund smör

Sammaledes vart och Streken det Pelle åbor efter nämndens
() akning och dom skattat för ¼ kronohemman där efter
göras skall ½ lispund smör med andra pertseles

I lika

I lika måtto vart och Aspelund Pers hem efter nämndens prov och gillande skattat för $\frac{1}{4}$ kronohemman, där av här efter utgöras skall $\frac{1}{2}$ lispund smör med andra utlagor.

Än tillstod Per Månsson att upprätta ett torp på Labbesands ägor dess namn skulle vara (Beeketorpet) för honom gingo i löfte Sven i Valåsen och Lars Degernäs
Än tillstod Hendrik i Lindebäck, att bygga torp på Åsbergsviks ägor, vilket skall kalla Lindebäck hans löftesman voro Mats i Åsbergsviken och Per i Mörkviken.

Än sakfälltes Jöns Björsson på Lövnäs och Ingiel Nilsdotter i (Råglanda) för lönskaläge till halva böter efter de lovade bygga äktenskap där på () för rätten gjorde varannan handsträckning han till 20 mark efter det 3 cap Gift B och hon till 10 efter sedvanan. Dock gavs befallningsmannen efter konungsaken och nämnden häradsdelen, lagmannen sitt förbehållit

Än sakfälltes Lars Jonsson i Lövbacken för onödigt svärjande för rätten till 3 mark efter det 43 cap TingB

Än klagade Nils i Gälleråsen att Jon i Kölebråten, Lars Lövbacken, Arvid i (Hoornäs) och Jon i Alkvettern, hade tagit en lo utur hans giller i skogen, och hemligen sålt honom bort, var till och de icke neka kunde, dömdes fördenskull, att de giva åter skog- och gillerägandenom, det de där fingo eller värdet, som de därför uppburit hava, nämligen 11 $\frac{1}{2}$ Rdl och böta var sina 3 mark till treskiftes, efter det 20 kapitlet Byggningabalken och 29 kapitlet Tjuvabalken vilka böter göra tillhopa 3 daler

Än ville vällärde herr Jacob, pastor uti Karlskoga vråka Lars Larsson av Bjurtjärnstorpet efter det skulle ligga på Bjurtjärns ägor, vilken han köpt hade av kronan under skatte men efter Lars hade H Excell: högvälborne herres, Herr Gabriel Bengtssons, överlagmans, skriftliga tillstånd /: vilken var grundat på edsvurne nämnds vittnesbörd :/ att där sitta och där utav göra kronan sin rättighet kunde denna rätten Wälb:te herr Jacobs vilja icke bifalla.

Än framsteg för sittande rätten hedersamma matrona h Kerstin Petri Dobers på Bo i Karlskoga och med brev under edsvorne nämndemäns namn och bomärken, samt deras muntliga vittne, som nu för rätta såto, beviste att en syn var d 15 juni år 1636 hållen emellan förbemalte Bo och Bregården på några skogsängar och med det samma rör upprättade som skulle där efter vara byskillnad, fliteligen begärandes, att efter i rätten tid icke var

Var av vederparterna lagligen, vadd under landssyn Rätten ville nu efter nämndens avlagde ed sin rätta syn confirmera detta som gjort var med en rättmätig sentens och dom. Så ändock de sju i nämnden, som för rätta såto /: efter en av de andra som var viderdelman, tvenne döda och tvenne utur nämnden komne:/ väl ville, med ed tillstå, att de då å tinget och i Bredgårdsbornas närvaro, samt med deras samtycke voro kallade att gå såsom de och hava gått den synen, och efter lag svärja att de hava rätt synt. Likväl kunde nu icke detta varken dem tillåtas eller där på dom givas för efterföljande skäl. 1 att icke en annan Judex haver dömt denna synen bör gås, än de som saken själv angick. 2 att varken landshövdingen eller befallningsman hava varit tillstådes och på kronans vägnar, antingen försvarat Bredgårds förre hävd som krono är, eller nämndens halva nämnd med herr Assessore, som dock hade bort ske efter det 15 kapitlet i Jordabalken item 8 och 16 kapitlet i Byggningsbalken 3 att icke heller annan nämnd togs än den som vari i grannskap med domaren. 4. Att varken landshövdingen eller befallningsmannen hava varit tillsagda eller vetat när synomännerna hade ängarna besiktigat, och av dem hört att krono var sålt, efter det 8 cap Byggningsbalken. Att synomännerna icke hava varit och vittnat å första ting utan blev så för denna gången av sagt om en laga syn kan beviljas av en domare, som saken ej angår, om eljest icke urminnes hävd förhindrar att gås av tolvmän, som bägge parterna begära efter lag. Och det assessor Petrus Dober och Befallningsman Mårten Drost haver varit och än äre tvistiga sin emellan, vill landshövdingen skaffa en annan uti hans ställe som på kronans vägnar svarar.

Än sakfälltes Nils Larsson i Rosendal för otidigt svärjande till sina 3 mark

Än uppsteg cammereraren Wälb Arvid Pedersson på Wik fliteligen begärandes att emedan h Kerstin Petri Dobers på Bo, hade uti en sin skrivelse till wälb landshövdingen hr Olof Stake beskyllt honom för det han skulle genom hemliga stämplingar hava kommit Carlskogaborna att sätta sina namn och bomärken under () vittnesbörd om den controversia, som en tid haver varit emellan Varnum och Carlskoga socknar, nämnden vill uti bemälte h Kerstins närvaro meddela honom ett sannfärdigt vittnesbörd, huru där med var till

tillgångit. Då stodo och vittnade samtliga nämndemännerna, att när de utav wälb Landshövdingen voro kallade till Kroppa och nu hade talt med honom om några ärenden, begärde cammereraren, att landshövdingen ville och så höra vad de berättade om Bodalen, och låtit sedan fattas uti en skrift under deras namn och bomärken med härads signet. Vilket och blev sålunda efterkommit att landshövdingen hörde deras berättelse men efter han var strax resfärdig, skickades skriften sedan han blev redo, till Bregården i Carlskoga med skrivarens i Östersysslet, Jon Larssons tjänare, vilken efter cammererarens begäran uppläste henne där för bönderna och förhöll dem om deras namns och bomärkens med härads signetes undersättande således att den som visste skäl och hade vilja, sitt namn och bomärke att där under sätta, han kunde görat, och den som icke ville han kunde låtat sedan vittnesbördet varit där, såsom sagt är underskrivit, försändes det till den kungliga hovrätten.

Än vart Anders i Kortfors för stämmings försittning att svara Markus i Snöbergshult om avhugg på få sakfällt till 3 mark

Än vart Per i Häradstorpet för treska att skjutsa sakfällt till 3 mark

Än vittnade nämnden med flera av detta tinglaget att Berti i Agen i Carlskoga socken hade d 8 maj nästförlidne, mist bort /: Gud bättret:/ genom våld, både man- och ladugården i Agen. Så att icke det ringaste av hans hus eller lösa egendom, blev behållit

Än vittnade nämnden att hon efter befallning för rätta haver satt upp rösar kring om Skråmhult och att rösegången, begynnes uti ett stenröse vid sunnersta Spjutbergs ändan och löper till råstenen, än där ifrån till Öbokärn och sedan backen utför till Svartälven

Efterskrivne hemman och jorde() vordo å detta tinget lagligen uppbudna

¼ uti Mosserud 2 g

¼ uti Lilla Strömtorp 2 g

Sakören som på denna tingsdag och stad fallne äro belöpa sig uti en summa till 13 ½ daler

Matth Pleningius

Anno 1641 d 15 april vart rätt laga
ting hållit med allmogen av Carlskoga socken uti socken-
stugan, närvarandes kronans befallningsman ärlig
och väl:t Mårten Drost med de tolv edsvurne uti näm-
den darsammastädes som då voro

Nils i Gälleråsen	Per i Stubbetorp
Olof i Bregården	Bonde i Utterbäck
Nils i Losseby	Nils i Knutsbol
Nils i Brickegården	Olof i Ullvetterstorp
Påvel i Kärne	Lars i Degernästorp
Håkan i Strömtorp	Per i Aggerud

Samma dag publicerades av Hs K Mtt vår allnådig-
ste utkorade drottning och arvfurstinnas instruction till landshöv-
dingen den femte punkten om olaga gäst- och skjutsningar samt
den sjunde om skadeliga och otidiga skoghuggning och neder-
fällande att ingen sig här emot förgripa skulle, vid bot som lag
om förbud förmå

Än vart för rätta ställt en gift man Anders Olofsson i
Ålkärr uti Carlskoga socken och en piga Brita Larsdotter
ibidem, vilka anklagades för det de hava gjort och bedriv-
it hor och där uti tillsammans avlat barn. Så emedan de
denna missgärningen på båda sidor frivilligen och (att många)
bekände och tillstodo, och med gråtande tårar bedjandes i all öd-
mjukhet om nåden och icke rätten, ty blevo de av denna
tingrätten dömda till döden både horkarlen och horkon-
an, därför att han ifrån sin äkta säng lättfärdeligen trätt hav-
er och hon med sin nästas äkta maka hor bedrivit. Så som guds
lag förmår Exod 20,14 Lev. 18, 20,10 Deut 22, 22
nåden hemställt och förbehållen den kungliga hovrät-
ten

Än vart av sagt emellan Kerstin i Ekesundet och hennes son
Anders Eskilsson med hans hustru, att emedan de för vrånghet
intet kunna bliva tillsammans skall Anders vara förpliktat
att med sin hustru förfoga sig på en annan ort och på båda sidor hav-
a med all olydighet fördrag vid 40 mark vite.

Än kom för rätten Nils Bertilsson i Skärtorp uti Gryt-
hytte socken, och tilltalte Nils Olofsson och Måns Olofsson i
Mosseberg i Carlskoga socken om tu nät, goda som två Rd
som de skulle hava stulit på Halvardsnoren. Och efter de icke
voro där med betrodda och bad så hårt nej för sig att de icke
hava stulit utan köpt dem och kunde dock icke visa sin hemuls
man

man ty visste icke heller nämnden annat göra, än fälla dem till tjuveriet och fördenskull med rätten döma, att de båda äre gälda Nils Bertilsson åter det han mist haver och å varderas 40 mark till treskiftes Tjuvabalken

Än ställetes för rätten Marcus Marcusson i Granberga att förhöras om det lönskaläge han skulle hava haft med Marit Mårtensdotter i Granbergsdal, förr än han blev gift, efter som han några resor på åtskilliga orter där av skräppt haver och när han nu där om åtsporades var hans bekännelse allt ens: men hon nekade fast där till, sägandes honom fara med idel dravel och lögn. Efter hon så böd nej för sig, pålades henne att värja sig med lag å nästa ting. Då saken skall slitas.

Än sakfälltes Folke i Stockviken till 3 mark för det han utan laga förfall försatt vägröjningen då han med andra sina nägrannar var där till kallad i fjor

Än framsteg Olof i Hulna i Rudskoga socken begärandes att rätten ville förordna målsmän åt hans styvbarn, där till fördenskull satte vore Mats Gregersson och Lars Påvelsson i Gräsmossen i Carlskoga socken. Och efter Nils Bertilsson som hade slagit barnens fader Mats Larsson, och av höga överheten eller den konungsliga hovrätten fått pardon icke hade ännu förlikts med barnen om deras målsägande rätt ty talte han nu med förmyndarna och äntelig gjorde en sådan förening, att han skulle giva dem 40 mark gott mynt, det oomsett och oräknat som han hade lovat och tillsett den dödes moder och hustru, vilket bliver för sig såsom det gjort var.

Än besvärade sig för rätten Nils i Knutsbol, Joen i Labbesand, Påvel i Brännebacken, Olof i Knutsbol, Nils i Ölsdalen, Mats i Ölsdalen med flera deras vidboende, att de i Närke som bo gent om () dem, göra allehanda åverkan både i skog och vatten, längre inpå Carlskoga ägor, än de förmena rätt vara, och lovades på rättens vägnar en skrivelse till landshövdingen över Närke att han commenderade denna saken till häradshövdingen eller hans domhavande i händer att med sin nämnd jämte denna rätten tillgöra, vad lag kunna vara likmätigt.

Än sattes till gästgivare i denna socken Per och Anders i Aggerud

Än avsades att efter Norrgryten, som är en allmännings sjö kan var där omkring bor fiska, och några hava där uppgjort sina notekast så skall icke någon där draga på deras utan han gör still upp med där efter han sedan med dem haver lov att draga så i deras som de uti hans, var annat sker skall bötas 3 daler för var gång han här med beslås efter

Efter det 25 kapitlet Byggningsbalken. Och där inga flera stodo till att utgöra då vare den som råder med i allmänningen överens med dem som uppgjort hava, förlikandes dem efter deras nöje eller eller mätsmannas ordom, och stånde sedan fritt avdraga såsom annan

Än dömdes Lars Philipsson i Ö Kärne att betala Christopher Mårtensson i Ölstorp 2 Rd för en häst som uti hans fodring och verknad blev sjuk och där efter död

Än sakfälltes Börge Andersson skomakare vid Nyhyttan för stämning att svara till åverkan på annans skog till 3 mark

Än framträdde den kungliga hovrättens i Jönköping asesor Sr Petrus Dober och ställte till rätten en fråga om han såsom en Sveriges rikets undersåte, måtte njuta Sveriges beskrivne lag och kungliga brev tillgodo, så väl som andra i riket där till på rättens vägnar blev svarat, att ingen av dem som för rätta såto, visste annat säga och tillstånd, än han () måtte dem njuta. Efter vilket svar han presenterade några vidimerade kopior av salig hos och höglovlig i åminnelse K Gustaff Adolf och H. K. Mts vår allernådigste utkorade drottning och arvfurstinnas, samt den kungliga regeringens brev där uti förmäldes huru såsom efterskrivne kronogårdar Bo Backa och Fiskejön uti Carlskoga socken voro honom för en viss summa penningar försålda, under skattmannas börd och rättighet där uppå han kallade fram sina landbor, Hans i Fiskesjön och Clemet i Backa tillsägandes dem, att emedan de i sex år därpå suttit hava och han vilja nu själv bruka sin jord ty skulle de träda av hemmanen i nästkommande midfasto efter lag. I vilka sina bemälte landbor tillika med befallningsmannen Mårten Drost invände här med praejudice Carlskoga socken välfångna privilegier och den kungliga regeringens vilja och befallning, som skola hava sagt att bönderna ingalunda måtte drivas, så länge de kunna göra där rätt för sig. Ytterligare tilltalte och Petrus Dober Mårten Drost om en hammare som han hade satt uppå bemälte Backa ström och ville försvara med det kungliga Bergsämhetets brev, som han där på för tu år sedan fått hade. Och offererades sig Petrus Dober att lösa av Mårten hammaren efter mätsmannas ordom och bruka honom själv så väl som en annan, och där jämte bygga flera där lägenhet kan falla, kronan till heder rätten

Rätten kunde intet mera till göra än attestera så vara i bägge sidorna talt, och remittera det till höga överhetens nådiga resolution och förklaring.

Än begärte Petrus Dober att rätten ville med lag skilja honom och Olof i Bregården åt, som hade sin emellan tvist om några skogsängar efter som å näst hållna ting icke kunde dömas på den synen som härads nämnd för 5 år sedan där gick. Och alldenstund barken urminnes hävd eller några skäl uppvisas kund, som en laga syn hindra måtte, ty vart den dem beviljat att gås efter Permässan, och begärde Doberus då strax på sin sida halva bergslags nämnd, dock (åttredes) och nämnden sedan en halv nämnd ifrån Närke som närmare kunne vara, Olof fordrade halva nämnd ifrån Visnum

Än vart uti den tvistiga sak emellan Per i Finnebråten kronobonden och skattäganden i Fiskesjön, angående ett ängestycke om 3 lass hö, sålunda avskedat och avsagt att Nils i Brickegården och Nils i Knutsbol, samt Jon i Stråbergsmynnen och Håkan i Strömtorp, skola rannsaka om delet där emellan, och där rå finnes och är kullfallit skola de det upprätta, där hos prövades vem ängen tillhör som tvistas om, efter vilket rättas skall å nästa ting. Eljest () befallningsmannen tilltalte Fiskesjö() om det att han hade tagit hö utur arresto efter det vidergicks att en annan hade begärt att det måtte arresteras, icke förr än tings terminen var förlupen, och var allenast tillsagt Per i Finnebäck utom tingsstugan; ty kunde rätten ej döma att den då frånvarande var och hört till sig tog hade vetandes taget det utur arresto

Än klagades att de som hava små ängar i skogen lida där på stor ohägnat och åverkan, av deras boskap som där omkring hava dem gåendes i bet. Och emedan sådant vållar allena deras flit, och må ske () oriktighet som boskapen följa bör: ty avsades att ho som härefter varder beslagen där med, att han icke aktar boskapen ifrån annans ängar så att de icke åverkas, han skall vara fallen till sina 40 mark

Än begärde de i Bo, Bregården och Bregårdstorp att få stänga igen den vägen som lopp igenom deras ängar och lägga en ny jämn () och jämgod å sin bolstad utanför, det dem efterläts efter det 2 cap ByggB

Än vittnade Olof i Råglanda och Karlskoga socken med svuren ed å bok att Markus i Granberga och Karlskoga socken haver vid Kroppa gård i hans närvaro förvisso levererat och

och inmält den tionde spannmålen råg 1 tunna som ännu av honom för i fjol kräves, där uppå och kyrkoherdens vällärde herr Jacobs hustrus sannfärdig betygade bemälte Marcus hava haft sin kvittosedel och den förlagt i Prästgården

Efterskrivne hemman och jordelotter vart å detta tingen lagligen uppbudna

¼ Mosserud 3 g

¼ i Lilla Strömtorp 3 g

Väster Kedjeåsen ½ hemman 1 g

Ullvetterstorp ½ hemman 1 g

Mörkviken ½ hemman 1 g

En hammare vid Björkborn 1 g

Gälleråsen helgård 1 g

Sakören som på denna tingsdag och stad fallne är belöpa sig uti en summa till 21 ½ daler

Att föreskrivna mål och ärenden således för rätten framställda skärskådade och avdömda är, vittnar jag undertecknat med egen hand och signete Actum ut supra

Matth Pleningius

Anno 1641 d 27 september vart rätt laga ting hållit med allmogen av Carlskoga socken uti sockenstugan närvarandes cammereraren över Närke, Värmland och Dal, ärlig och väl:t Arvid Pedersson, befallningsmannen välbemälte Márten Drost, och de tolv edsvurne uti nämnden darsammastädes

Nils i Gällerasen	Per i Stubbetorpet
Olof i Bregårdstorp	Bonde i Utterbäck
Nils i Losseby	Nils i Knutsbol
Nils i Brickegården	Olof i Ullvetterstorp
Påvel i Kärne	Jon i Stråbergsmynen
Håkan i Strömtorp	Per i Aggerud

Samma dag övertygades Lars Nilsson i Immen att han i (fjärdom) () hade fällt skog till halvt skäppland och den svedjat emot förbud varför dömdes han efter mandatet att böta proportional bot 1 daler 21 öre 8 penningar

Än beviste Sven Larsson i Degernästorp med Chrisopher Bryntesson i Fors vittnesbörd att när han i dag var stadder på vägen åt tinget haver Nils Jordansson i Kvarntorp ryckt och skuffat honom för den träta de sig emellan () haft hade, varför sakfälltes benämnde Nils till sina 9 mark efter det 13 kapitlet Edsöresbalken

Än hades för rätten Marit Mårtensdotter i Granbergsdal att värja sig med sina laggårdskvinnor för lönskaläge med Markus Markusson i Granberga, efter som pålagt blev vid senaste ting, dock efter hon icke hade någon, som ville gå lag med henne, ty fälltes hon till gärningen, och dömdes att böta 20 mark, men han Markus till 40 mark för mökränkningen efter det 3 cap Gift B och efter addit av Guds lag till 40 daler i morgongåva

Än befalltes Nils i Gällerasen, Bonde i Utterbäck, Nils i Brickegården och Jon i Stråbergsmynen, att skifta jorden emellan Jönses hustru i Granberga och hans arvingar efter som de äro rättiga till efter lag

Än befalltes hela nämnde att i laga tid gå syn emellan Granåsen och Granberga, och med det samma göra dem emellan en rätt skillnad

Än klagades över Anders Esbjörnsson vid Björkborn, att han hade sagt om nämnden, det han icke skulle hava dömt rätt vid senaste ting, för rädsla och våld skull det han icke kunde säg nej för, ej heller ville bevisa, varför sakfälltes han till 40 mark

Än kom Erik Börgesson i Högås, berättandes sig vara skattlagder för $\frac{1}{4}$ hemman och $\frac{1}{2}$ lispund smör i huvudskatten, dock ingen skog av nämnden ännu tilldelat, varför befalltes dem nu det efterkomma före allhelgonatid.

Än kom för rätten Ingrid i Bjurtjärn och klageligen gav tillkänna, att Nilses vallfolk i Dalbäcken hade låtit sin boskap beta av hennes skogsäng det han icke kunde göra dem fri för: varför pålades honom 40 mark böter efter avskedet som gjordes på nästa ting

Än lovades Per Simonsson i Mosserud att nämnden skulle innan Allhelgonatid uti hans och hans nägrannars närvaro rörlägga hans bolstad, efter som skillnaden löper

Än befalltes nämnden avlägga till Högfors Lars Pederssons nybygge så mycken skogsmark som han skall opphäva där under och gamla bygga icke sker förnär med, det efter han när frihetsåren gå till ända skall skattläggas.

Än beviljades syn emellan Brickegården och Stubbetorpet att gås när åborna eller jordäganden begära inom laga synings-timman

Än vittnade nämnden, att de efter laga befallning hava skiftat skogen emellan Östervik och Östra Nytorp, men låtit en äng, som låg i skogen vara obytt till rättens förklaring. () den det fanns bevisligt att odalbyn hade unt henne honom till hjälp, som torpet byggde, och nu gick allt till skiftes, ty syntes rättast att ängen skulle avdelas, hälften till torpet och hälften till odalbyn och löper då rågången sålunda. Ifrån stenrådet litet upp ifrån västerändan på Labbesanden, genast nordost i ändan på (Helsåsen)

Än beviljades skifte på ängarna under Bregårdstorp, att nämnden jämkar lotterna rätt efter landmån, och sedan låter grannarna kasta om dem lott

Än sakfälltes Bertil i Agen för otidighet eller oljud på tinget till 3 mark

Efterskrivne hemman och jordelotter varde å
detta ting lagligen uppbudne
Väster Kedjeåsen $\frac{1}{3}$ hemman 2 g
Mörkviken $\frac{1}{3}$ hemman 2 g
Ullvetterstorp $\frac{1}{3}$ hemman 2 g
Hammaren vid Björkborn 2 g
Gälleråsen en hel gård 2 g
Herrsjötorp $\frac{1}{3}$ hemman 1 g

Stensviken $\frac{1}{2}$ gård 1 g
1/6 i Finnebäck 1 g
noch $\frac{1}{3}$ i Finnebäck 1 g
 $\frac{1}{8}$ av $\frac{1}{3}$ i Strömtorp 1 g
noch $\frac{1}{8}$ i Strömtorp 1 g

Sakören som på denna tingsdag och stad fällna äro belöpa sig uti en summa till 29 daler 21 öre 8 penningar

Att föreskrivna mål och ärender
äro så för rätta skrivna vordne och avdömda som här står infört, vittnar jag undertecknad med egen hand och signete Actum ut supra

Math Pleningius

Anno 1642 d 16 maj vart rätt laga ting hållit med allmogen av Carlskoga socken uti Prästgården där sammastädes, över närvarandes uti landshövdingens ställe, ärlig och välaktad Sten Andersson Bergmästaren över Järle och Filipstads bergslag med kronans befallningsman ärlige och förståndige Märten Drost, samt de tolv edsvurne socknens nämndemän som voro

Nils i Gällersåsen	Per i Stubbetorp
Olof i Bregården	Bonde i Bo
Nils i Losseby	Nils i Knutsbol
Nils i Brickegården	Olof i Ullvetterstorp
Påvel i Kärne	Jon i Stråbergsmynen
Håkan i Strömtorp	Per i Aggerud

Samma dag upplästes wälb:te Sten Anderssons fullmakt, som landshövdingen Wälb herr Carl Bonde hade honom givit, att såsom en landsfogde uti hans ställe bevistas häradsting å landet och rådstugorna i städerna jämväl och utfordra H. K Mts extraordinarie hjälper

Än publicerades K Mts ordning och stadga, huru hållas skall med tiggare och fattiga, som rätt allmosor behöva, item med landsstrykare och lättingar, gjord på riksdagen i Stockholm d 28 februari nästförlidne. Sammaledes och uppskovs mandatet om myntet, givet i Stockholm d 2 april i detta år

Än anklagades Per Torstensson i Stubbetorpet, Olof Persson ibidem och Jon Persson i Dalen för det de hade olagligen svedjat och fördärvat skog till $\frac{3}{4}$ tunnland. Till vilket emedan de ej neka kunde, därför vordo den nu första resan sakfällta till 15 daler vitt mynt efter K.Mts placat givet i Örebro d 18 mars år 1639

Än övertygades Eskil Olofsson i Djupedalen, att han av tresko innehöll hos sig lagmans penningar, varför kändes han saker å 3 mark och ändock utlägga samma lagmans rättighet

Än vart Lasse Nilsson i Holsjötorp för stämnings försittning sakfällt till 3 mark

Än förbjöds Bertil Simonsson i Agen att giva fler penningar ut på en svart engelsk kjortel som en vagant och lösdrivare ifrån Mariestad Olof benämnd hade tagit 5 daler på, och begärde än 5 daler där till å nästkommande Persmäso, till dess han kommer och bevisar sitt laga fång

Än klagade Jöns Joensson i Lillefors, att Mats Larsson i Degernästorp hade burit upp städjepenning på utlovad och fäst tjänst, dock sedan icke velat stiga där till. Mats kunde icke bjuda nej före varför ho

honom pålades att tjäna, eller han skulle giva åter städslan med vad lego honom var tillsagd, efter det 15 kapitlet Byggningsbalken

än kärade Karin Christophersdotter i Fors till Anders Joensson i Rynninge om en häst, som han för henne hade illa (hamnat) och slagit, så att han där av är död bliven. Anders kändes vid gärningen, och böd sig till förlikning, tillsägandes henne i skadestånd 18 daler kmt, dem och hon vidtog

Än gjorde Lars Olofsson i Blinäs märkligt oljud på tinguet, varför han sakfälltes till sina 3 mark

Än pratenderade Jöns Hindriksson i Vismen ett salig och höglövt i åminnelse K Carls brev, givet i Örebro d 11 februari år 1596. Emedan han var riksens föreståndare, lydandes att Mats Matsson i Vismen som hade upptagit bemälte Vismen ett torpställe på kronans egendom skulle sedan han haver det uppröjt, byggt och kommit till makt, så själv, som hans barn och efterkommande var efter annan vore närmast, att njuta, bruka och besitta det för årlig skatt och utlagor, såsom annan skattejord. Där hos bevisandes med nämnden, att när Påvel Larsson i Blinäs det besatt för fyra år sedan, nödgades han av trångmål antingen lägga det helt öde, eller upplåta det androm, såsom han och då upplät det samma ovanbemälte Jöns Hindriksson för 1 ko 1 (Fingri) om 10 daler 1 daler kmt och 1 skäppa råg, där av hälften är honom vedergällan av Erik Gregersson, med vilken han torpet på 4 års tid haver så förbyggt och förbättrat att det är allt väl behållit. Och alldenstund det nu så var upprättat, ty ville de som det köpt hade komma till sitt bruk igen men efter rätten så fullkomligen bevistes det ovanbemälte Mats Matsson med sin släkt icke hade hemmanet så väl skött och brukat, som honom borde, utan låtit helt försvagas, och sedan bortsålde: däremot åter förbemälte Jöns Hindriksson och Erik Gregersson hade med stor omak och bekostnad kommit det till makt igen där för kunde icke rätten annorledes döma, än att dessa äger med all rätt blive där vid behållna och de andra hava förspilt sin rätt

Än kom för rätten Nils Olofsson i Ölsdalen, och beviste med nämndens vittnesbörd, huru såsom han, emedan S. Olof Olofsson i Ölsdalen levde hade varit överens med honom, att inlösa det bruk och arbete som bemälte Olof Olofsson hade nedlagt uti förbemälte Ölsdalen $\frac{1}{4}$ kronohemman för 40 daler gångbart kmt och då genast levererat honom i händer där på 7 daler kmt, till vilka han sedan efter hans död hade tillställt hans hustru, Ingrid Jonsdotter, det som återstod, nämligen 30 och 3 daler kmt och

och fyra skäppor råg. Med vilka penningar emedan de i god redo och till fyllest betalda och erlagda voro, så att henne ganska väl åtnöjdes; ty avhände hon sig och sina barn samma bruk och hävd uti förbemälte Ölsdalen, och tillägnade det ovanbemälte Nils Olofsson, samt hans hustru, att det nyttja, bruka och besitta samt behålla, utan något deras på klandrande.

Än avskedades emellan Olof Persson i Stubbetorpet och hans syster Ragnilla Persdotter i Bäckén att hon skulle giva honom i betalning en tredjelods sked.

Än ställdes en klagan över Olof Joensson i Råglanda, att ändock han ägde och brukade 1/6 uti Åsjöhyttan, och fördenskull borde för sin kvota hava hjälpt till, att upprätta henne, enär hon i fjol till en del smälte sin kos: likväl gjorde han då icke något till saken, ej heller ännu ville svara till bekostnaden. Rätten lät komma till räkning, vad arbete och bekostnad av löftesmännen var använt, därför Olof dömdes där efter skyldig, att betala dem 12 daler och 10 ½ öre kmt

Än övertygades samma Olof Joensson i Råglanda, att han hade nu första gången med blålande fördärvat skog till ½ tunnland, varför vart han sakfällt till 10 daler silvermynt efter K.Mts plakat givet i Örebro d 18 mars år 1639

Än klagade ock Olof Joensson i Råglanda, att Erik hammarsmed i Fors och Anders Joensson i Rynningen hade utan lov tagit hans båt. men efter Erik hammarsmed icke var stämd, sköts denne saken upp till nästa ting

Än avsades att nämnden skulle skilja Ängetorp skatte ifrån nästliggande kronohemman, tillseendes, att kronan icke i någon måtto skedde förnär

Än sakfälltes Markus Markusson i Granberga för stämning till 3 mark

Än kom för rätten Markus Påvelsson i Snöbergshult och tillvittte Kerstin Persdotter i Kortfors, att hon skulle hava huggit av rumporna på tvenne hans kor och en get, om en natt, som hon låg i Snöbergshult, där igenom hon sedan hade haft olycka med sin boskap. Hon beviste sig hava varit sitt ärende åt Malmberget, och som hon på hemresan kom till följes med honom Markus till hans gård och aftonen var på, tog hon där hus, men sedan hon tå genom hans skydd kom väl in för hundarna, djärvdes hon ej utur stugan hela den natten över, förrän om morgonen, då hon bjöd far väl, och dock icke utan följe, mycket mindre allena stiga in i (kohuset) där också en ()hund låg. Markus och hans folk visste icke säga att de märkte henne hava gångit någon ensam gång, utom natten, ej hel

heller att hon någon sin skulle hava varit beslagen med sådana otillbörlig och djävulshandel, allenast den natten hände dem denne skadan. Nämnden och tingsallmogen vittnade, sig aldrig annat hava hört om henne än gott tal och rykte. Nu emedan hennes purgation och enskyllan syntes rätten peckabilior och bevisligare, än hans klagan och tillvitelse, kändes hon därför, och han saker till 40 mark efter det 20 kapitlet i (Ting B) utan bättre skäl och bevis komma, genom vilka hon kan bindas till saken, då jämte annat besked hans böter skola honom återdömas

Än övertygades Anders Andersson i Kortfors att han haver huggit fyra lass och något mer kolved över laga rå in på annans ägor varför dömdes han att förlika (ärvedet) och med 3 mark efter det adertone kapitlet i Byggningsbalken

Än vittnade nämnden, att de efter laga befallning å tinget hava i höstas varit i Granberga och dela och skifta emellan Markus Markusson och Nils Joensson ibidem och ändock de hade bort avdela Markus allenast $\frac{1}{2}$ part både i hus och jord, likvist för entes parterna å bägge sidor godvilligen, att Markus skulle hava tredingen i åkern emot Nils, och Nils behålla alla husen dock med det villkoret, att Markus skulle bygga sig hus avsides, och när hans modermoder Kerstin Olofsdotter dör, skall Markus eller hans arvingar intet ärva uti hennes Item var av sagt att rågården del emellan skall löpa över efter ut med dalen och väster på dalen snett över, det fördenskull nu fast dömdes av rätten

Än vittnade nämnden, att de efter laga befallning hade gått syn emellan Stubbetorpet och Brickegården, och gjort skillnad således att rået begynnes uti en dal vid Svartbergsmossen och går östersöder ut stenrådet på hälleberget, där ifrån i dalen och efter bäcken i Svartälven. Eljest för några år sedan gjordes och laga skillnad i Högforsen och ände söder emellan Råhultet och Brickegården sedan i stenrådet nordan för Skråmmossen emellan Sibbo och Brickegården, sedan ända söder i rået på (Tatteråsen) emellan Utterbäck och Brickegården, och så i Immen ända åt Imberget och Immen utför i Svartälven. Emedan ingen sade här emot, vart och denna uppdelte skillnad fast och stadig dömd

Än vittnade nämnden att de i höstas gjorde skillnad emellan Sibbo och Utterbäck, vilken begynnes i stenrådet på berget västan Immen och löper åt bron, och där ifrån åt en tall huggen vid Björk-

Björkängen och där ifrån åt Fågelsundet, hon dömdes och så fast

Än vart avskedat, att nämnden skulle göra en rätt skillnad emellan Stubbetorp och Sandtorpet samt Bråten nu i sommar

Efterskrivne hemman och jordelotter voro å detta tingen lagligen uppbudne

Valåsen $\frac{1}{4}$ hemman med ström och hammar 1 g

$\frac{1}{6}$ i Finnebäck 2 g

Noch $\frac{1}{3}$ ibidem 2 g

W Kedjeåsen $\frac{1}{3}$ hemman 3 g

Mörkviken $\frac{1}{3}$ hemman 3 g

Ullvetterstorp $\frac{1}{3}$ hemman 3 g

Hammaren vid Björkborn 3 g

Gällersåsen en hel gård 3 g

Herrsjötorp $\frac{1}{3}$ hemman 2 g

Stensviken $\frac{1}{2}$ hemman 2 g

$\frac{1}{8}$ av $\frac{1}{3}$ i Strömtorp 2 g

noch $\frac{1}{8}$ i Strömtorp 2 g

Sakören som på denna tingsdag fallne äro belöpa sig uti en summa till 38 daler 24 öre

Att föreskrivna mål och ärenden äro så för rätta slitna och avdömda, som här står infört, vittnar jag undertecknat med egen hand och signet Actum ut supra

Matth Pleningius

Anno 1642 d 27 september vart rätt laga ting hållit med allmog-
gen av Karlskoga socken uti Fors i Kroppa socken, näravarandes Bergmästaren
ärlig och wäl:t Sten Andersson med Befallningsmannen ärlig och välförstån-
di Mårten Drost, och dessa tolv bofasta och edsvurna socknens nämnde-
män som voro

Nils i Gälleråsen	Per i Stubbetorp
Olof i Bregården	Bonde i Bo
Nils i Losseby	Jon i Stråbergsmymren
Nils i Brickegården	Nils i Knutsbol
Påvel i Kärne	Olof i Ullvetterstorp
Håkan i Strömtorp	Per i Aggerud

Då sedan välbemälte Erik Gustafssons fullmakt uppläsen, av det inne-
håll att han landshövdingens ställe så länge företräda skulle, som den saken emellan
den kungliga hovrättens i Göta riket Assessoren ärlig, välvise och lagfar-
ne Petrum Doberum, och kronans befallningsman uti bergslagen och Carl-
skoga socken ärlig och förständig Mårten Drost, voro skärskådat och av-
dömt, framträdde välbemälte Peter Dober och i förstone försporde sig, om det
skulle honom uti denna hans action framdeles falla till hinders och men, att
tinget icke var satt innan härads eller så tidigt lyst, som det efter lag
borde; där på rätten först exponerade huruledes han där till intet var
vållande, samt vad nödige orsaker, hade landshövdingen här till bragt
att sålunda där om disponera, sedan och frågade om svaranden hade något
här utinnan sig att (dissinustera)? Som han svarade: Nej, (jävade) Petter Do-
berg därnäst en i nämnden Olof Eskilsson i Bregården benämnd väldigen vara,
för den controversa dem emellan hänger om några ängar, och att han i gången
mäktige sak är med intresserat, därför honom befalltes bortgånga så länge detta
målet slets och sättes efter avlagd ed i hans stad Mats Jordansson i Bricke-
gården. Och ställde så Petter Dober sin klagan fram såsom följande klage-
skrift lyder: Efter så samtligen, som synnerligen kan jag uppå det klageligaste
ödmjukeligen här jämte ej obemält låta, huru närvarandes min ve-
derpart och försäljare Mårten Drost, som nu en rund tid bortåt, samt
med några andra, emot Guds och Sveriges rikes lag, och all kristlig
kärlek i mångahanda måtto, stått och traktat efter min skada och fördärv.
Särdeles till att undgå mig min välfångna egendom och skattegårdar, Backa
och Fiskesjön benämnda, som jag av KM:t och den högtbetrodde
kungliga regeringen lagligen och redeligen för mina reda utlagda penningar
köpt haver, utom nu d 9 augusti näst förlidne till överflöd under-
stått sig i min frånvaro av lutter hat, gammal avund illvilja
och förtret, uppå min åker och mark att bedriva och begå ett grovt och
otillbörligt våldsvärk, icke allenast uppå mitt arbets folk, utan ock
jämväl uppå min egen hustru, det nämligen i så måtto, att hon uppå
för

Förbemälte dag /: när han tillförende grant haver rannsakat och för kunska låtit, vad tid min hustru ville uppskära låta sin råg, som hon efter bondens Clemet för rätta lagliga avsägning uppå Backa gårde utsått hade haver han (samlat) sig en hop med allmoge både av sina egna hammarsmeder, kolare och andra, så väl som av socknens invånare, somliga godvilligen, somliga med trug, dem haver han hemligen lagt och fördolt uti skogen sig till undsättning och hjälp rede avtalt med dem när de skulle framträda och där till giva ut dem lösa, själver ridit vägen fram om Backa, och lät som han intet hade ärnat sig dit! Strax smygt sig hemligen tillbaka och i gården där hållit sig lönnligen, budit bonden Clemet skicka ut sitt folk och begynna skära uppå min råg, där med han kunde desto förr utlocka mitt folk som intet av hans anslag visste. När då hustrun med sitt arbets folk kommer uppå gårdet och begynner låta skära; strax kommer Mårten Drost utlöpandes havandes en (massa runnen stegel) under skörte, och sitt svärd utmed sidan, går så genast uppå mina barns praeptorem, begärandes att slå uppå honom. Men efter det icke ville så väl taga som han ville, blottar han sitt svärd och slår honom där med huden full, sedan efter min hustru och de andra, som en rasande människa, slår och dänger henne den ene blånaden efter den andra, som mången redelig både mans- och kvinns person, icke utan stor medömkan synt och sett haver, förer den där med våldsamligen åt fängelse, slår och trakterar dem utan all försyn med värjan lika som ogärningsmän tagandes dem ifrån deras mat och täljeknivar och häver dem sedan huvudstupa i hålet, blyges och icke att fatta min hustru vid armen och draga uppå kistetrappan hävandes henne sedan skamligen där utför.

Där till Mårten Drost svarade, att förr än bemälte Backa gård vart köpt hade han och Peter Dober varit överens, att tillsammans bygga en hammar på dess ägor, där på och sockenmännen efter deras begäran, högg dem båda timmer där sammastädes: Men som Peter Dober något där efter förde sin anpart bort till Bo och där hos lät förstå det gården var av honom köpt, blev den accorden om intet. Och när socknen hade sin klagomål underdånigst andragit för den högt ärade kungliga regeringen uti Örebro 1639 gavs socknen det beskedet, att såsom Peter Dober, hade på orätt berättelse emot socknens privilegier köpt så den gården Backa som så skulle han och den avstå och antingen andra på annan ort här i riket till vederlag eller och sina utlagda penningar igentaga, där uppå rikets general bergsämvetet haver givit Mårten tillstånd att allena för sig upprätta förbemälte hammar å Backa ägor såsom han och gjort haver. Sedan när Peter Dober i fjol hade sagt bonden av gården, skrev H Nde herr Carl Bonde till Mårten Drost ifrån Hällefors d 7 juni nästförlidne befallandes honom att han ingalunda skulle det tillstådja Bönderna i Fiskesjön och Backa måtte avdrivas, där av

Att han låter en kopia tillställas Peter Dober, något där efter uti juli d 27 had och KM:t vår allernådigste utkorade drottning nådigt meddelat samma bönder på deras klagebrev till landshövdingen wälborne Olof Stake att han dem vid hammaren handhava skulle, så och allvarligen tillhålla Peter Dober, det han dem där emot intet hinder och men tillfogade, utan efter förriga avsked söker sig å någon annan ort här i riket vederlag, eller anammade sina utlagda penningar igen. Emot vilka förbud emedan Peter Dober gick i fjol och sådde i Backa och nu i år på den dagen som förenämnd är nämligen 9 augusti ville där skära, som han och skar med en hop arbetsfolk, låtandes där med se, att han icke aktade något förbud: ty haver honom Mårten ej syntts annat till råd än med några tillhjälp uppå kronans vägnar taga dem fast och förvara dem i kistan, till vidare besked ifrån H.Nde landshövdingen. Dock icke således burit sig åt som Peter Dober klagade, utan som vittnen skulle nogsamt veta att säga och betyga, eljest hade och han där emot att klaga där utöver, att förutom det Peter Dober med sin hustru hade således, som förbemält är gjort emot förbud haver och han dagen näst efter låtit bryta upp kronans fängelse, och låtit dem som insatte voro tagas ut olagligen och nu där utöver givit honom elak mun och skällsord

När här uppå vart frågat vilka och var de vittnen vore som Mårten Drost sköt sig uppå gav han till svars, att han ej hade dem här tillstädes, varför blev rannsakingen å detta stället uphäven och beslöts att parterna skulle möta tingsrätten med var sina vittne inne i socken tredje dagen näst efter.

Där i prästgården producerades bägge parternas vittnen vilka åtskilda edeligen förhördes, och voro dessa å Peter Dobers sida, Måns Larsson i Aggerud Dan Bondesson i Bo, Olof Larsson i Bottesbol, Måns Larsson i Aggerud vittnade, att han efter Peter Dobers hustrus begäran, aktade samma dag d 9 augusti gå till Backa och hjälpa henne skära, men som han kom gångandes om Bregården, och träffade Gunnar fjärdingsmannen, samt hans hustru och sonhustru, varnade de honom, att han icke skulle gå dit på det beskedet, så framt han icke ville komma i kistan, efter som fogden aktade låta sätta dem alla, som på Peter Dobers vägnar dit kommo. Gunnar begärde där hos, att han ville följa med honom han gjorde intet dera, utan gick hem

Dan Bondesson i Bo, vittnade att när han samma dag kom väster ifrån en gärna över Bredgårds gårde, ropade Olof Eskilssons dräng Hans Nilsson till honom, och bad att Jon icke skulle gå med Peter Dobers folk till Backa, efter fogden hade redd sig spå med en hop folk, som kulle ställa sig i åsen taga Peter Dobers folk och föra dem i kistan, Gunnar och Eskils hustrur sade det samma

Olof Larsson i Bottesbol vittnade att när han efter Peter Dobers hustrus betingande kom till Bo, med henne samt de andra hennes eget som

eget som främmande legofolk följde till Backa, de funno där för åt Clemets dräng med tvenne pigor skärandes, och begynte med skära, strax kom Mårten Drost utur Backa gård med Nils skomakare och sade till Peter Dobers hustru: Tu näsvis, hon svarade: Jag tänker i äre näsvis, som komma och göra våld på mitt. Han gick genast till Peter Dobers barns Praeceptor och slog honom med en klubba till dess han föll, och emedan han låg kull med bara svärdet huggandes och så en riss på sidan. Skomakaren gav honom och tvenne slängar av en käpp. Som sig berättade bemälte Olof att Mårten Drost högg honom fram i bringan med bara svärdet, dock skadde det icke kläderna eller kroppen, där av tog han öster åt skogen.

Olof Nilsson i Kvarntorpet vittnade, att han var ock bedin dit till hjälp av Peter Dobers hustru, och när han med henne och de andra av sällskapet kom på Backa gårdet funno de för sig skärande Clemets dräng och tvenne pigor de begynte med; strax kom Mårten Drost, sägandes till Peter Dobers hustru; Tu din näsvis, svarde hon: I äre näsvis som komma och göra våld på mitt: Mårten Drost sprang genast till Daniel Praeceptoren, slog honom några slag med klubban, så att han föll omkull, drog svärdet och med det flata gav honom än några slängar. Vid Peter Dobers hustru steg till, och bad låta bli honom, stötte Mårten henne för bröstet. Sedan sprang han åt Per i Duvedalen, som med var sagder att skära, och högg några hugg åt honom, men han värjde sig med lien. Därefter kom han till denne Olof i Kvarntorpet, och vispade efter honom en gång, strax () (hora), tin tjuv och skälm, såge och att skomakaren gav praeceptorn till slag med en käpp

Mats Larsson i Bottesbol vittnade det samma och sade att han med möda undslapp på en båt

Uppå Mårten Drost's sida voro dessa vittnen, Måns Jordansson i Bregårdstorp, Nils Gunnarsson i Bregården och Eskil Olofsson ibidem.

Måns Jordansson i Bregårdstorp vittnade, att han var samma dag i Backa och blev där inkallad av Mårten Drost som sade: Hör vad nu är på färde, Peter Dobers hustru haver samlat folk att skära här på gårdet, och vill slå Gunnar och Anders om de komma dit. Se huru det går an och bli vittne här till. Med de orden gick Måns åt kvarnen och fick i det samma se Peter Dobers folk komma över älven steg så litet in i kvarnhuset. När han kom dädan och på Backen, syntes Mårten Drost på gårdet och folket löpa undan, Gick så dem till mötes, då Nils skomakare ledde Peter Dobers barn Praeceptor, Gunnar hade för sig Peder i Duvedalen, och Olof Eskilsson aktade på Olof i Agen, när de voro komna åt grinden på landsvägen tog Peter Dobers hustru praeceptorn i handen, viljande hava honom med sig hem
i

i det samma slår Mårten Drost med svärdet och balja åt honom icke förnam Måns antingen han eller Peter Dobers hustru fick hugg

Nils Gunnarsson i Bregården vittnade, att Mårten Drost var om morgonen neder i Bregården och befallte honom med de andra på kronans vägnar, komma sig till hjälp och taga Peter Dobers folk och föra dem i kistan, gångandes genast där ifrån föråt till Backa. En stund eller två där efter gingo de på den befallningen ifrån Bregården, han Nils Gunnarsson, hans fader Gunnar Jönsson, Olof Eskilsson, Lars Jonsson hammarsmed, Joakim Jonsson hammarsmedsdräng och Johan Hybert kolare, var med sin käpp. När de kommo på gårdet höll Mårten på och slog praeceptoren med svärdet; Peter Dobers hustru kom och syntes lika som hon ville fatta honom i halsen eller skägget, han tog henne i armen och vek henne ifrån sig sägandes; Jag omser dig intet, gack ifrån mig. Då kallade hon honom guds ords och sakraments föraktare samt calvinistisk hund. Nils skomakare tog fatt praeceptorn, Gunnar tog Peder i Duvedalen, och Olof Eskilsson tog Olof i Agen, de andra löpte sin kos, och kunde ej gripas, när de kommo åt grinden på landsvägen hade Daniel praeceptoren lagt sin ene hand åsido på ryggen, i henne fattade Peter Dobers hustru viljandes hava honom hemåt gården, då slog Mårten Drost med svärd och balja åt huvudet på praeceptorn, och som han något böjde sig undan, slant det av axeln hans neder på Peter Dobers hustrus arm; hon svor och bannades där över och skällde honom såsom förr. Som de kommo åt kistan, och de tre åternämnde voro nu ställta på lemnen, dock ville icke neder utan ropade, att Peter Dobers hustru skulle där rätteligare sitta än de efter hon hade bedit dem dit, och att svara till allt eftertal, steg Mårten Drost till och körde dem ned med värjan, låtandes slå låset före. I medler tid och under detta kallade hon honom skälm, tjuv och horkarl och han henne hora, sländes med det samma kring sig med svärdet, så att han träffade henne utmed örat, och sedan på axeln Peter Dobers hustru bad dem som inlagde voro giva sig tillfreds hon ville väl få dem snart ut

Eskil Olofsson i Bregården vittnade, att fogden var i Bregården, och på hans befallning kom Gunnar och sade; Tu måste vara för handen det är sport, att de i Bo vilja skära uti Backa i dag, men () vill taga dem fast i kistan till dess han får tala med H N:de Wälb. herr Carl Bonde. Eskil vill icke med utan gick till Bregårdskvarn has fader Olof Eskilsson i Bregården kom dit efter och befallte honom komma med, vi måtte på överhetens vägnar, eller vi få ovänskap. Fadern gick sin kos åt Backa, Eskil kom något efter, då var Daniel praeceptoren, Peder i Duvedalen och Olof i Agen fast tagna, såg allenast att Mårten Drost ställte Peter Dobers hustru, men intet mera.

Näst detta provades också av vilken och huruledes kistan blev upbru

bruten, och befanns att Peter Dobers hustru kom om morgonen med sin piga Lisbet Jonsdotter att giva dem som inne sutto, mat, och då befallte hon piga bryta upp sinkan det hon gjorde med en stör.

Som nu sålunda som föreskrivit är, var klagat och svarat, jämväl och vardera partens skäl och vittne rannsakade, och av samtlig rätten övervägande voro beslöts äntligen att här utinnan skulle sententieras och dömas såsom följer:

Alldenstund av actis probatis finnes.

1. Att ehuru väl Peter Dober haver köpt gården Backa av kronan, och efter KM:t samtliga högtärade kungliga regeringens nådiga vilja och resolution icke ännu bekommit antingen vederlag eller sina utlagda penningar, likväl emedan där hos KM:t och Regeringen haver varit bemälte Peter Dober allvarligen befallt, att låta Bonden sitta odriven och icke göra honom något hinder eller men. Och han drog med sående och skärande, häremot brutit haver, ty kändes han skyldig att böta därför 40 mark efter det 32 kapitlet Konungabalken

2. att ändock Mårten Drost såsom beställder kronans tjänare och fogde efter fången befallning hade fog och skäl med att på höga överhetens vägnar handhava Bonden vid gården, likväl emedan det icke annorledes är till förståendes, än som Sveriges lag och konungs eder förmå: och han tillika med dem, som i flock och farnöte voro, nämligen Gunnar Jönsson, Olof Eskilsson Nils Gunnarsson, Nils skomakare, Lars Joensson, Jochim Joensson, och Johan Hybers, haver slikt våldsverka som in actis finnes, tvärt där emot gjort och förövat: ty kan denne underrätten icke befria dem konungs edsöres brott efter det 20 cap Edsöres B

3. att Peter Dobers hustru haver kallat med hastigt mod Mårten Drost tjuv och skälm och sedan horkarl: ty erkänner rätten Peter Dober äga böta för okvädes rod 6 mark efter det 43 kapitlet Tingsmålabalken de andra som är guds ords och sakramentsföraktare, samt calvinist hund remitterades till forum ecclesiasticum.

4. att och Mårten Drost i hastighet kallade Petter Dobers hustru hora därför äger han böta 3 mark efter förbemälte cap

5. att Peter Dobers hustru haver befallt och låtit sin piga Lisbet Jonsdotter bryta upp kistan eller kronans fängelse, efter de är kvinnsperson, som lage i edsöre räknar lika med övermaga, och hon eljest för viljagärd i Dråpmålen böter allenast våda bot 20 mar ty synes och denne underrätten likast, att för detta fängelsebrytande bötes sammaledes 20 mark efter det 11 kapitlet i Dråp med vilja dock underdån och ödmjukeligast hemställandes detta den kungliga hovrätten, till hans nådige resolution och förklaring

Än kom för rätten Mats Andersson vid Älven i Nora socken, begärandes att rygga den kontrakt och avhandling som han hade gjort med sal Tomas Hindriksson i Öhultet i Carlskoga socken, uti så måtto, att Mats skulle behålla 25 daler kmt, som han hade av Tomas, och Tomas haver därför i betalning tvenne små ängar, Ingeborg Nilsdotter ville ick sig där till godvilligen bekväma, och befallningsmannen Mårten Drost vittnade kontrakten vara gjord av bägges egen fria vilja, och sig där å fordrat till vittnes förbeständighets skull: kunde rätten icke annat döma, än att Ingeborg bliver vid ängarna och Mats bliver vid penningarna. Mats Andersson ville icke giv sig där med till freds, ej heller vidkosta utan gjorde eljest märkligt kval på domen: varför dömdes han att böta 6 daler efter det 39 cap Ting B

Än ställde sig för rätten Bertil Simonsson i Agen och besvärade sig där över, att en vid namn Per Jönsson hade tagit torpställe in på hans sons gård Granberga, som var köpt av kronan under skatte honom till förfång och skada; begärandes att där samma byggningslände redeligen skulle upptagas, det då måtte bliva honom efterlåtet. Där på berättade befallningsmannen med nämnden, att de hade redo synt samma torpställe och befunnit, att det icke ligger Granberga eller någon annan gårds enskilda ägor eller eljest till mens, utan å kronans allmänning; därför det och till dess bästa och fördel är ovanbemälte Per Jönsson lagligen inrymt. Efter denna berättelse och vittnesbörd kändes Bertils klagan kraftlös

Än övertygades Erik Joensson i Bäcktorp att han av bråd skillnad hade slagit Gulbrand Joensson i Stegelviken en blånad, varför dömdes han att böta 3 mark efter det 10 Cap Sår Will

Än vart avskedat emellan Per Joensson i Herrsjötorpet och hans halvbroder Nils Mickelsson i Bokärr, att ändock Nils icke hade någon arv- eller bördejord i samma torp, likväl som sina samsyskons vägnar, hade dit fordrat och kallat Nils ifrån sin lägenhet, som han förr annorstädes hade, och nu här igenom är kvitt vorden, allt till den ända, att han skulle upprätta, som han och nu hade upprättat och till makt kommit det torpet, och sedan där å få sitta odriven, jämväl och att den förhöjningen som i fjol gjordes på gården för bruket skull i torpet, är krono, vilken ick så annan, som honom bör åtnjuta, som fördenskull haver det där bona fide inlagt: ty syntes rätten skäligast, att och Nils bliver där vid, allenast han giver Per och hans syskon, när de komma till mans, sina bördepenningar efter edsvurne mätsmäns värdering, och ej mera av utägorna intagne, än häradsnämnd och fogde med rätta kunna tillägga.

Än

Än vart och beslutit, att ett tolv manna syn skulle åtskilja Nils Eriksson i Losseby och Hindrik Eskilsson i Stensviken, att var måtte veta sitt fiskevatten.

Än blev och nämnden tillsagt, att de skulle rannsaka om färdvägen, som skall vara lagd igenom Backa äng.

Än tilldömdes Hüge Andersson i Finnebäck $\frac{1}{2}$ uti samma gård efter som hans hustru med sin förre man Torbjörn Larsson hade köpt av kronan $\frac{1}{3}$ och han Hugo byggt sig till $\frac{1}{6}$ där sammastädes av sin svärbroder Nils Persson, givandes honom jord igen i Strömtorp

Efterskrivne hemman och jordelotter voro å detta tinget lagligen uppbudna

1/6 i Finnebäck 3 g
noch $\frac{1}{3}$ ibidem 3 g
Herrsjötorp $\frac{1}{3}$ hemman 3 g
Stensviken $\frac{1}{2}$ gård 3 g
 $\frac{1}{8}$ av $\frac{1}{3}$ i Strömtorpet 3 g
Noch $\frac{1}{8}$ ibidem 3 g
Valåsen $\frac{1}{4}$ hemman med ström och hammar 2 g

Sakören som på denna tingsdag och stad fallne äro belöpa sig uti en summa till 2 daler 8 öre

Att föreskrivne mål och ärender äro så för rätta slitne och avdömd, som här står infört vittnar jag undertecknad med egen hand och signete

Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1643 d 26 juni vart rätt laga ting hållit med allmogen av Carlskoga socken uti Mosserud, närvarandes Bergmästaren ärlig och Wäl:t Sten Andersson, Befallningsmannen ärlig och förständig Mårten Drost och de tolv bolfasta och edsvurne nämndemän som voro:

Nils i Gälleråsen	Peder i Stubbetorp
Olof i Bregården	Bonde i Bo
Nils i Losseby	Jon i Stråbergsmymren
Nils i Brickegården	Nils i Knutsbol
Påvel i Kärne	Olof i Ullvetterstorp
Håkan i Strömtorp	Per i Aggerud

Samma dag publicerades och upplästes H. K. Maj:tts vår allernådigste utkorade drottning och arvfurstinnas placat daterat Stockholm d 24 mars näst förlidne, lydandes om allehanda in- och utländska myntsorter, huru högt var gälla skall efter nästkommande Johannis

Sedan upptogs för rätten Befallningsmannen Mårten Drost och efter den fullmakt han hade av Olof Håkansson i Borås, klagade över Måns Olofssons hustru, Sicilia Nilsson i Mosseberg å krono, att hon hade stulit bemälte Olof Håkansson en hatt ifrån uti Bro marknad, god om 4 daler gott mynt, den de båda tillsammans sedan haver försålt. Samma Måns Olofsson och Sicilia Nilsson ville icke bekänna utan nekade fast där till, att någondera skulle hava stulit någon hatt och sedan bägge sålt en sådan, föregivandes det hon hade köpt en hatt för sina penningar, som hon hade med sig till marknaden. Dock som de själva bekände, att samma penningar ej vara mer än 9 daler kmt, och där hos efter gott folks vittnesbörd måste tillstå där utav vara utgivit för 6 lispund salt, halvfemte daler, och för 4 alnar lärft 2 daler och eljest övertygades dem att de båda sålde Olof Holgersson i Västra Lontorp även samma hatt, som ovanbemälte Olof Håkansson hade mist; icke heller kunde hon Sicilia nämna eller utvisa sin fångesman, som henne hatten skulle hava sålt: så kunde nämnden när detta målet till henne för hanterande och tagande, och honom för döljande och nötande med henne, varför dömdes de att gälda åter det Olof Håkansson mist hade och böta åter 40 daler till treskiftes efter det 7 kapitlet Tjuvabalken

Än klagades över Grels Matsson i Gräsmossen å skatte att han ogift hade belägrat och mökränkt sina föräldrars legopiga, Marit Larsdotter, vilken gärning de på båda sidor tillstod och bekände, och omsider lovade vilja bättra med äktenskap, varför dömdes han att böta 20 mark efter det 3 kapitlet Giftermålsbalken och hon 10 mark efter sedvana

än

Än övertygades Erik Joensson i Bäcktorp å krono, att när Olof Gulbrandsson var kommen till honom i hans hus, och frågade efter sin hustru, då begynte Erik träta på honom för det hans häst var kommen in uti den andras gårde, och som Olof något svarade, slog Erik honom tvenne resor med yxhammaren, drog hans hår bort, och gav honom tvenne pustar med knytnäven. Varför sakfälltes Erik Joensson till sina 15 mark efter det 13 kapitlet Sårsmål med vilja

Än kom för rätten Sone Bryngelssons efterleverska i Örebro h Gertrud Markusdotter, och klagade över en dräng, Per Håkonsson i Strömtorpet benämnd att han hade skjutit hennes dotter ihjäl. Drängen Per Håkonsson svarade sig intet kunna neka där till, att han, gud bättret, hade så gjort, men alldeles emot sin vilja och med våda, såsom vittnen nogsamst skulle betyga. I (vilke) sinne framkallades en gammal piga, Sigrid Olofsdotter i Stubbetorpet, vilken var där hos och såg huru det tillgick, när den olyckan hände. Samma piga gjorde först sin ed på boken, och berättade det som följer: I går en månad sedan efter predikan befallte h Kerstin Peter Dobers i Bo bemålte Per Håkansson sin dräng och Kerstin Sonesdotter sin piga tillika med grannbarnen, Joen Bondesson och Kerstin och Marit Bondesdöttrar så och åternämnde Sigrid Olofsdotter, att leta upp en ko i skogen som haver varit borta i fjorton dagar. Vad de så gingo var på sitt ställe, och Sigrid nu var stadd i en dal allena, tänkandes sig norr ut, kommo Per och Kerstin gångandes på vägen nordan efter, i det ropade Sigrid till Per: frågandes om han hade sett fåle efter kon? Han svarade: Nej. Än sade hon, det de syntes neder hos henne. Han svarade, att det skulle vara efter dem som tillstädes voro. Sigrid gick där med upp för backen till dem där hon fann dem sittande på en låga honom på höger, och henne på vänster handen något för, och satte sig där med sig på vänstra sidan om Kerstin. Vid de så sutto, tog Peder fram sin tobaksbössa och sporde Sigrid, om hon ville hava snufftobak? Som hon svarade, den råder som bjuder, steg Per upp och satte sig emellan dem båda, gav så först Sigrid tobak sedan tog han själv, och sist fick han tobaksbössan åt Kerstin. När Kerstin levererade henne tillbaka, sade hon sig hava tagit så mycket där av denna gången, som hon aldrig hade gjort tillförende, och där igenom vara bliven så mäktat yr i huvudet. Tog fördenskull mössan av och rev ut håret, och band det åter upp igen. När det var skett sutto de och talades vid om annat. I medler tid steg Per upp och gick till sin bössa liggandes på en fallgård tvärtöver, satte sig där med, och lade bössan på knän, låset åt vänster och pipan åt högra handen, tagande sig före att laga flintan: när Kerstin så att pipan viste åt henne sade hon: Per narras inte med bössan. Rätt som han hade svarat till det: Det vålas intet, gick bössan lös och lodet mitt igenom Kerstin per

under hjärtat. Strax tog hon sig om huvudet med bägge händerna, sägande: Gud nåde mig Pelle, och föll där med ned på marken, Per lopp till och reste henne upp, där vid hon sade: Jesus Christus anamma min anda på den sista stunden. Emedan han henne så höllt emellan sina händer kom Sigrid och sade: Gud nåde oss, lodet är gångit i genom henne, Per satte sig på lågan och bad Sigrid hjälpa henne ned på sina knän. När det var skett, bad han Kerstin tala ett ord. Men då orkade hon ej mera. Varför begärde han åter, att Sigrid ville () på henne av knän ned på marken. Sedan hov hans sig ned på marken och grät och klagade sig högeligen. Än steg han upp och ville löpa sin kos. Kerstin sade: det skall du ingalunda göra, tog och en ed av honom, att han visst skulle gå hem; och sägat för sin matmoder, det han och gjorde, såsom hon vittnade, beklagandes sig där utöver sin olycka storligen. Uppå denna berättelse frågades om någon visste dem någonsin hava sin emellan varit oense? Och blev svarat, ingen hava där om förstått det ringaste, utan det var kunnigt, att han hade friat till henne, och givit henne bok och handskar. Än tillspordes han, vi han så hanterade bössan? Och gav till svars, att han kom så för honom, och vid han såg på henne, befann han att flintan var lös, skulle fördenskull laga henne, och bars då ej bättre till, än när han hade tryckt flinta till, och ville försöka om hon räckte fram till stålet, slapp eldhanen ned på () fängpannan och där med gick bössan lös. Sist blev målsäganden ovanbemälte h Gertrud tillfrågat vad hon då mente om dråpet, antingen det skulle vara vilja eller vådagärd. Hon svarade nu intet annat vet än det berättat och vittnat är, men trodde likväl, att han haver skjutit hennes dotter ihjäl med vilja, alldenstund han haver förstått, att han ej skulle få henne, utan en skräddare, Lasse Olofsson, som på äktenskaps loven hade sänt henne några saker ifrån Stockholm. Och begärde dilation, att betänka sig om full skäl där till, till nästa ting. Rätten syntes icke skäligt henne det efterlåta

än avsades, att h Karin Christophersdotter Graff i Fors, skall avstå, att hävda med sin boskap på den sidan Anders i Rynningen haver sin ägor, och det vid bot som lag säger

Efterskrivet hemman vart å detta tinget lagligen uppbudt
Valåsen $\frac{1}{4}$ hemman med ström och hammar 3 g

Sakören som på detta tinget fallna äro belöpa sig till 31 daler 8 öre

Att föreskrivna mål och ärender äro så för rätta slitna och avdömda, som här står infört, vittnar jag under-tecknat med egen hand och signet Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1643 d 25 augusti vart rätt laga ting hållit med allmogen av Carlskoga tingslag uti Prästegården, närvarandes Landshövdingen adle och välborne. Herr Carl Bonde till Bordsjö och Äsplunda Bergmästare ärlig och väl:t Sten Andersson, befallningsmannen ärlig och förständig Mårten Drost, samt de tolv bofasta och edsvurne i nämnden darsammastädes, som voro

Nils i Gälleråsen	Per i Stubbetorp
Olof i Brickegården	Bonde i Bo
Nils i Losseby	Joen i Stråbergsmynen
Nils i Brickegården	Nils i Knutsbol
Påvel i Kärne	Olof i Ullvetterstorp
Håkan i Strömtorp	Per i Aggerud

Då ibland andra ärenden som där för händer hades, H N:de landshövdingen förhöllt rätten, att den saken som i fjol d 27 september passerade emellan den kungliga horvrätts assessoren Wäl:t Peter Doberum och fogden välförständig Mårten Drost skulle åter nu efter den kungliga hovrättens där på utgångne resolution rannsakas på nytt spörjandes i begynnelsen Peter Dober till, huru han ville bevisa Mårten Drost hava gjort hans folk våldsverkan av gammal avund efter som uti den kungliga hovrätten relation om häradsdomen står? Petter Dober förvägrade sig i förstone vilja och böra nu svara där till, och sade sig bliva vid den kungliga hovrättens resolution där efter han vill bevisa det honom är pålagt och Mårten Drost måtte bevisa det honom vidkommer; dock tilböds omsider det han nekat hade med dessa skäl som nu följer

1. Mårten Drost, att han haver skaffat sig det kungliga Bergsämbetets brev på Backa land och ström sedan han Dober hade köpt samma gård av kronan.
2. Att Mårten Drost haver en resa överfallit honom med hot och undsägning på Kroppa för det de hava begynt träta om samma gård
3. Att Mårten Drost haver andra gången överfallit honom i Karlskoga prästgård med ond ord för det samma där uppå han vill få vittnesbörd

Mårten Drost nekade där till med efterföljande skäl.

1. Att Peter Dober och han begynte vänligen talas vid huru de skulle tillsammans bygga hammar här i socknen och som Peter Dober begärde att de måtte ske uti Bo ström ville Mårten Drost det icke efter han visste att Dober hade redan köpt Bo gård 1630. Utan tilböd det göra på Backa ägor emedan det var krono och således ingen närmare än den andra. Peter Dober var där med nöjd. Talte så båda med bönder

derna i socknen att de skulle hugga dem timmer där till. När det var gjort lät Peter Dober förstå att han då hade köpt Backa gård med, honom ovetandes vilket var sket år 1635, uti augusti där efter ryggade Mårten sitt löfte om sitt byggningen och värvade sig allena det kungliga bergsämhetets brev där uppå

2. Att Peter Dober begynte träta på honom i Carlskoga prästgård för det han hade tagit hans ström och blev där så med ond ord förargad att

3. Mårten Drost därför trätte på honom igen när han fann honom på trappan

1. Sedan det i den kungliga hovrätts resolution pålægges Mårten Drost att skäligen och med vittne bevisa på vad tid och dag han efter landshövdingens befallning förböd Dober få Backa gård

Beviste Mårten Droste med landshövdingens Wälb. Olof Stakes vittnesedel, att han fick muntlig befallning där på vid mönstringen uti Kristinehamn för pingstdagshelgen var kopia här bifogat är Sub lit A och säger sig hava tillsagt Peter Dobers hustru där om strax där efter.

Bonde i Backa säger sig hava fått sedel av välborne landshövdingen på samma tid och låtit den levereras Peter Dobers hustru genom fjärdingsmannen Gunnar i Bregården, det han sannar: men Peter Dobers hustru vill det icke tillstå, eljest bekänner han väl sig hava fått en förbudsedel av H N:de välborne Herr Carl Bonde daterat Hällefors d 7 jnui 1641. Dess kopia här Sub lit. B så och en kopia av H N:des brev till Mårten Drost om det samma, dess kopia här Sub lit: C

2. Att Peter Dober skall bevisa med vittne och skäl om gården Backa var sådd före eller sedan han var förbuden

Där på uppviste han tvenne landshövdingens välborne Olot Stakes brev ett daterat Carlsberg d 18 augusti och undfångit d 19 augusti år 1641 dess kopia här hos följer Sub lit D, det andra och ifrån Carlsberg d 20 augusti, och bekommit d 21 ejusdem, där inne en kopia av H. K. M:ts brev om samma gård dat Stockholm d 22 juli 16+41. Dess kopior här hos bifogade är Sub lit E och F. Två dagar förr än det första brevet ficks säger Peter Dober sig hava fått, men hade icke vittnen som visste Precise nämnda dagen utan nämnden berättade väl då hava varit rätta sädestiden på det året, dock var vid förra rannsakingen än ett landshövdingens brev där om det rätten som haver varit givet i Carlstad d 1 juli 1641 dess kopia här med finnes Sub lit G

3. Att Peter Dober skall med vittne bevisa, att honom var tillåtet uppskära säden på Backa gärde, på vad tid och av vilken.

Om detta sköt han sig på H N välborne herr Carl Bonde, vilken sig där på således förklarade, att när Peter Dober kom till honom med sin hustru uti Örebro, dagen efter perlementet var skett, och nu hade klagat sin sak och frågade om rågen vilken den nu skulle skära, gavs honom det svaret, att han kunde låta det göra, men låta stå säden till rätta.

4. att des skall rannsakas, vilken säden med tillstånd sedan behållit haver

Om detta vedergicks och bekännes, att säden är bliven hos Peter Dober, efter ingen haver sedan på henne talat.

5. Att Mårten Drost skall skäligen bevisa sig hava haft befallning således att handla, av honom och på vad tid han den befallning bekommit haver.

där till svarade han, att han haver icke fuller fått befallning att slå, utan att hålla hand över bonden, att han måtte bliva vid gården efter H K M:ts brev

än uppläster H K M:ts vår allernådigtst utkorade drottning och arvfurstinnas brev om riksdagen, som (beramat) är på den 2 oktober hujus

än kom nu andra resan in för rätten h Gertrud Markusdotter i Örebro med sin systeman Peder Jönsson ibidem att föra till ände den dråpsak som hon på förra tinget drev emot Per Håkansson i Strömtorp när de fördenskull åtsporades om de nu voro sinnade med några skäl bjuda honom till viljaverkom? Sade de sig ej kunna det göra, utan sköte saken i rättens händer: vilken sig där uppå sålunda förklarade, att för än någon dom kunde fattas och avsynas skulle Per Håkansson, som anklagades efter lag fylla våda ed med tolv mannen. Som han det tillböd med efterskrivne gode ärliga dannemän: som är: Bertil Simonsson i Agen, Anders Eskilsson i Käxsundet, Hindrik Andersson i Dalen, Lars Påvelsson i Gräsmossen, Bengt Svensson i Lilla Strömtorp, Per Joensson i Strömed, Olof Svensson i Højden, Hindrik Matsson i Linnebäck, Erik Gregersson i Vismen och Per Matsson i Holmtorpet. Då eftergav målsäganden med H N:de landshövdingens minne eden, och förliktes med svaren om 30 daler kmt för bot och bekostnad, alldenstund det då var hans ensak efter det 2 kapitlet dråp med våda

Än framträdde för rätten, den kungliga Göta rikets hovrätts assessor högvist och wäl:t Peter Dober givandes klageligen till känna, huru som hans sockenman Bertil Simonsson i Agen hade i näst förlidne vår, uti Duvedalen berättat och sagt, att hans hustru är kommen uti ryktet för deras barns præpter Daniel benämnd såsom skulle de icke hava haft allt lovligt umgänge med var andra, med begäran, att emedan han för sin person på så lång tid och de åtskilliga orter, som de hava varit uti äktenskap, och vistas aldrig haver sett, märkt eller förnummit det ringaste manker på hennes trohet emot sig till denna dag: rätten ville då taga denne saken till förhör och henne avhjälpa med lag, på det han måtte veta om hans hustru voro där till skyldig eller icke, och där någon brott voro, där på följa kunde det straff, som vederbör. Vart fördenskull här utöver ställt en sådan rannsaking som efterföljder. Först blev bemälte Bertil i Agen åtspord utav vilken han det hade, och huruledes. Bertil svarade att befallningsmannen Mårten Drost hade det sagt honom, med förfrågan om han icke hade hört det samma? Sedan tilltaltes Mårten Drost, vad han visste här om? Vilken svarade sig ej mera veta här av än att han haver hört sådant tal av nämnden och flera i socknen, när dem där om tillfrågat vart, gavs till svars, att

Ingen hade det hört, förr än det vart talt i Duvedalen. Som Mårten Drost åter tilltaltes, vadan han det i synnerhet hade? Sköt han på kyrkoherden vällärde herr Jacob och capellanen vä:de herr Zackariam. Herr Jacob åtsport, vad honom kunnigt var, svarade icke mera, än h Brita i Hult hade honom sagt. När hon kom fram, bekände on, att herr Jacob hade frågat henne huru det stod till i Bo: där till hon haver svarat illa, emedan Bertil i Agen hade fört elaka ord i Duvedalen. Än spordes herr Jacob, vad han haver eljest tillförende sport. Då sköt han sig p Erik skomakare i Bregårdstorp Samma skomakare vedergick, det han hade allenast sagt det Peter Dobers hustru en afton följde sin man uti en kammare, där han sig lade till att sova och kom åter tillbaka in i stugan på en stund. Men icke förnam han något olovligt över, ej heller hade han det talt. När det fordrades, att herr Zackaris skulle komma fram, userade han sig på en piga Ella Andersdotter som nu tjänte i Ölmehärad's prästgård, och tillförende hade varit både uti Bo och hos honom till tjänst, sägandes att när de voro allena på båt till Kvarntorp, och frågade varför hon fick hugg i Bo, tå skulle hon hava sagt det vara skett där för, att hon hade råkat tala där om huru matmodern hade rett bättre mat för Daniel praeceptore än hennes egen man, därtill givit Daniel en kyss, att Daniel hade krupit in uti hennes kammare genom fönstret om nattetid, och att drängen Nils Bengtsson i Åsbergstorp hade sett dem där inne allena. Som de särskilt examinerades bekände hon sig vara tillfrågat allenast där om, varför Daniel under tiden fick hava skåpnycklarna, när matmodern var borta, och icke någon av pigorna, där på han intet svar haver kunnat giva, utan att så skedde, men det hon skulle hava förstått det ringaste olovligt verk dem emellan, där till nekade han alldeles. Drängen gjorde och sin bepliktelse för sig att han aldrig hade sett, hört eller förnummit annat, än ära och gott om dem båda, så länge han var uti deras bröd. Det nyckeln till skåpet fick Daniel i händer, och icke någon av pigorna, där om förklarade sig h Kerstin, att hon det gjorde fördenskull, att hon då befann de saker, som där inne gömda voro, vara i bättre behåll uti hennes frånvaro, än eljest. h Zackarias tillfrågades yttermera, om han icke kunde övertyga pigan säga med några bättre skäl eller vittne? Där till han svarade nej efter de voro allena, bekännandes där hos, att han för sin person aldrig hade sett något oärligt passera emellan dem som i ryktet voro komne. Där på talte till deras gårdsbo, Bonde i Bo jämväl och hela tingsallmogen, om någon visste annat säga och bevisa på dem än det ärligt voro? Då de samt- och synnerligen svarade, icke annat än ära och gott. Efter detta examen och förhör togs saken utav rätten uti betänkande, och efter omröstande beslöts äntligen här utöver således. Att emedan ingen haver funnits, som ovanbemälte uti

rykte komma personer H Kerstin och Daniel, någon öära haver kunnat eller velat övertyga: ty bör de för samma lösa tal och rykte vara fri vid 40 mark vite, det den utgiva skall, som efter härom utan bättre skäl och (tyg) rörandes varder. Men h Zackarias som övertygat är, att hava detta talet fört, och icke haver kunnat lagligen ifrån sig leda, vara saker till 40 mark efter det 20 kapitlet Tingsmålalbalken

Än dömdes det fast, som Per Simonsson i Mosserud och Olof i Råglanda blevo efter nästhållna ting uti hela tingsrättens närvaro förlikte om, nämligen att rågården emellan bägge deras ängar skulle rättas efter stakarna, som blev i rätta linjen uppsatta, och för det Olof där igenom mister det arvode, han haver nedlagt på en ängeskrok, som Per Simonsson vinner till sig, skall Olof både bärga honom i detta år allenast och uppbära av Per ett skeppund stångjärn

Än kom för rätten Eskil Olofsson och gav tillkänna, huru som han var sinnad, att upptaga och förbygga ett torpställe på Carlskoga sockens allmanning, in mot Grythyttan, kronan till gagn, begärandes att det måtte bliva honom efterlåtit. Så emedan K M:ts och kronans intrader kunna där igenom förökas och tilltaga. Därför blev avsat, att fogden och nämnden skola bese samma plats, som han avröja vill, om han icke ligger på någons enskilda ägor, som finnes med rå och rör omlagda, eller om samma torp icke bliver andra bolbyar till med och hinder och var här utinnan intet fel är å färde, skola de lägga den del till torpstället i skog och mark, som där till höra skall, att den som det besitter och brukar, må veta vad honom med rätta tillhör.

Än framsteg Anders Esbjörnsson, och berättade sig hava sett sig ut ett byggelände på Bregårdens ägor, begärandes lov av kronans ämbetsmän det att upptaga. Så emedan nämnden där på vittnade sig hava samma torpeställe allaredo sett, att det var mitt uppå Bregårdsaln och åborna uti Bregården ej kunde säga, att det skulle bliva dem till hinder, ty gavs honom tillstånd där sammastädes nordan på att bygga, och skulle torpet kallas Kilstad

Än begärde Nils Bengtsson i Åsbergstorp förlov att taga upp ett torp på konans ägor som där när lågo. Varför avsades, att fogden och nämnden skola först tillse, om där kan byggas utan annans skada och var så är, lägga honom till så mycken skog och mark, som han skall hava.

Än kom för rätten Erik Andersson i Göksvala i Knistads socken, och sade sig hava köpt av Anders Persson i Labbesand här i socknen hans jordepart, som han efter sin fader ärvt hade uti bemälte Labbesand för sjuttion riksdaler, och det med hans fria vilja, samt hans moders Sicilia Nilsson dotter ja och samtycke, där på han strax anammade sin fulla betalning och lovade icke långt där efter vilja leverera jordeparten ifrån sig. Men som det ej skedde, och han Erik Andersson fordrade sitt är ho

honom svarat, att han ej kan bliva mäktig samma jord, utan måtte taga sina penningar igen. Varför begärde han att bemälte Anders Persson måtte dömas att inrymma honom jorden, eller, där han det icke kan giva skäl, för det han haver haft hans pennningar borto. Där på Anders Persson svarade sig hava väl med sin moder samtyckt till samma köp, och tagit penningarna, men icke väl betänkt, och eljest rådfrågat sig där om med sina faderbröder och målsmän Lars Persson och Olof Persson. Och emedan de, när de det fingo veta, haver samma köp strax ogillat, och lovat lösa jorden igen honom tillhanda, efter han äger hustru och haver eljest ingestädes med henne att bo uppå: därför kan han icke utan rygga köpet, och lägga penningarna tillbaka, menandes Erik Andersson bör taga dem igen utan intresse, efter han gick hans målsmän förbi, och föga annars än svikligen kom han och hans moder, att utav enfaldighet jaka till denna handeln, med hans skada. Erik Andersson betygade strax med sitt köpebrev och tvenne nämndemäns vittnesbörd, att han där utinnan ej hade brukat någon list, dem handlat redeligen och uppriktigt, och icke kunde han annat tänka, än att Anders Persson skulle vara sin egen målsman, och själv råda att göra av sitt, vad honom syntes, efter han var gift. Rätten tog saken i betänkande, och beslöt äntligen med enhällig röst sålunda: Ändock detta köpet emellan Erik Andersson och Anders Persson syntes böra stå, därför att Anders Pedersson haver gjort det av en fri vilja, och det honom och icke någon annan tillhörde, sedan han kom till mans och var gift: likväl efter många betyga, att samma Anders Persson icke skulle ännu väl kunna hållas för mäktigt att utan målsmannas råd och samtycke föryttra sitt fasta arv, efter han litet noga kunde vara över sina 15 år, och hava mycket ringare förstånd, än gemenligen falla plägar på den åldern, sedan ångrade han själv köpet, förr än det är begynt att lagföljas, och sist tillbjuda hans faderbroder, att lösa jorden tillbaka honom tillhanda, eller börda den in till sig efter lag därför kan intet annars vara, utan Erik Andersson måtte taga sina penningar igen, med billigt intresse och Anders Pedersson behålla sin jord, lika som voro osåld.

Än befalltes nämnden, att lägga till torpet Esphöjden, som Peder Nilsson åbor, så stor del i skog och mark som han synes behöva efter dess avgående skatt, och eljest ske kan utan andra gårdars, särdeles Kölebrårens skada

Än övertygades Hindrik Matsson i Linnebäck, att han hade gångit över Råbäcken emellan bemälte Linnebäck och Åsbergsviketorp och tillvällat sig och slagit ett stycke äng om fyra valmar hö, som Arvid Bengtsson tillkom: varför dömdes bemälte Hindrik Matsson att gälda åter skadan, och böta 40 mark för våldsverke, efter det 28 kapitlet Konungabalken

Än sakfälltes Markus i Snöbergshult för oljud till 3 mark

Än avsades att Jon i Stråbergsmymren, Per i Aggerud, Nils i Brickegården och Nils i Knutsbol skola avse lägenheten till en fägata ifrån Bo in till Backa betesmark.

Än sakfälltes Påvel Mårtensson i Granbergsdal för oljud till 3 mark

Sakören som på denna tingsdag och stad fallne äro till treskiftes belöpa sig uti en summa till 21 ½ daler

Att föreskrivne mål och ärender äro så för rätta avdömda och slitna vorde, som här står infört, vitar jag undertecknad med egen hand och signet. Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1644 d 12 september vart rätt laga ting hållit med allmogen av Carlskoga socken i Bregården, närvarandes Assessoren uti det kungliga bergämbetet och vice landshövdingen över Nora och dess tillydande bergslag, ädla och välborne h Christer Bonde till Bordsjö och Irstad, Bergmästaren, ärlig och välbemälte Sten Andersson, Befallningsmanen Mårten Drost, och de tolv bofasta och edsvurne socknens nämndemän som voro

Nils i Gällersåsen	Per i Stubbetorp
Olof i Bregården	Bonde i Bo
Nils i Losseby	Jon i Stråbergsmynen
Nils i Brickegården	Nils i Knutsbol
Påvel i Kärne	Olof i Ullvetterstorp
Håkan i Strömtorp	Per i Aggerud

Då ibland andra ärenden, som där för händer hades och avhandlades, kom för rätta en knekthustru och driverska här i socknen, Karin Matsdotter benämnd, och anklagade en finne kallad Anders Andersson i Korforsen, för det hennes dotter en liten flicka, blev ihjälfrusen av den svåra kölden i näst förlidne mars månad, när han med henne skulle gå till Mats Andersson vid älven, och fick icke efter sin begäran, hus hos honom i Kortforsen. Anders Andersson svarade sig väl hava vägrat dem sitt hus i förstone, därför att hon, när hon var där i fjol, skylldde honom för tjuveri, men sagt henne, huru hon då var intet vågat dit han ville, rått att hon skulle gå tillbaka, och som han såg, att hon likväl gick fram, tänkt det hon ej skulle långt gå, utan komma dit igen, därför han befallde sin pojke att elda badstugan och hava henne där in, skjutandes sig om allt detta till en gångekvinnu, som där då arbetade Ingjel Andersdotter. Samma Ingjel vittnade, att Anders icke sköt eller ledde henne, ut, utan med orden nekade husen för beskyllningen, och förehöll henne hur det icke var (rågat) längre. Men det han mera talte, förstod hon icke efter han begynte bruka det finska språket, som henne Ingjel var obekant. Och strax hon var bortgången, sade Anders till pojken, att han skulle gå åstad och elda badstugan, och ropa Karin med sin dotter tillbaka. Då han gick ut att se efter dem, voro de så långt ifrån gården, att han intet såg dem. Rätten sporde Karin, om hon hade något vittne på sin sida, och om Anders ledde eller sköt henne utur förstugan, där de stod och talades vid. Hon svarade nej. Åter frågade rätten, vi hon icke gick tillbaka dädan hon var kommen, eller och blev likvist vid husen i Kortforsen, efter han icke våldsamligen drev henne bort, och huru tillgick sedan hon begav sig där ifrån? Hon svarade: att hon var hågad till Mats vid älven, och därför skyndade sig dit, kom och fuller med barnet levande fram men det var likväl så skadat av den svåra kölden, att det därigenom blev strax död. Som nu rätten tog saken i betänkande, tycktes henne rätt

likt och rätt vara, att efter Anders Andersson med sitt tal gav Karin orsak att gå därifrån och hon Karin var så obetänkt, att hon i den svåra kölden gav sig på den obanade vägen: ty skola de båta böta var sina halvfemte mark till barnets arvinge efter det 5 kapitlet i Dråp med våda dock remitterar detta målet underdån- och ödmjukeligen till den kungliga hovrättens nådiga förklaring

än publicerades Wälb H Christer Bondes fullmakt till att vara vice landshövding över Nora och dess vidhängande Bergslag, givet i Stockholm d 22 mars 1644

än upplästes H K M:ts vår allernådigste utkorad drottning och arvfurstinnas brev om riksdagen, som är beramat till d 1 oktober nästkommande

sedan framsteg för rätten vördige och vällärde M Lars Philippistadenris, pastor i Kroppa socken, och uppviste H K Maj:ts vår allernådigste drottningens brev, som var givet i Stockholm d 30 april år 1642. Och bland annat lydde, att Lillefors, Släbråten, Stegelviken, Råglanda och Flåttuvan som tillförende hava legat till Karlskoga socken, skulle här efter ligga till Kroppa socken och församling, att där gå till kyrka och utgöra sin rättighet till prästen, besvärades sig över det fyra bemälda gårdars åbor som var Håkan Jonsson i Släbråten, Gulbrand Jonsson i Stegelvik, Olof Jonsson i Råglanda, och Peder Simonsson i Flåttuva, att sedan den samma kungliga brev är i fjol föreläst, jämväl och i begynnelsen på detta året efter hans n:de landshövdingens befallning, yttermera utav fogden Mårten Drost blev tillsagt, att de skulle rätta sig där efter, hava de efter gamla kyrkoherdens hederlig och vällärde herr Jacobs inrådan de velat sig därtill på ett och annat sätt bekväma, utan hålla så före, att de här utinnan må göra vad de vilja. Häremot ville fuller de anklagade i förstone ursäkta sig, att de icke skull hava hört utav något sådant brev, men som de strax drevs uppå genom herren, huruledes och på vad tid och rum denne detta kunnogades, måste de omsider bekänna, sägandes kyrkoherden hava dem intalt, att de skulle hålla rättigheten inne hos sig, till dess de fingo skriva till superintendenten i Mariestad, att det måtte bli va som varit haver. Pastor herr Jacob kunde icke heller neka sig hava det som bönderna bekände gjort i den mening, att försöka om socknen kunde bli va oriffuen. Som nu rätten hade tagit saken i betänkan de, befann han skäligt, att ovanbemälte gårdars åbor skulle hava hållit sig till Kroppa församling, och där förrättat sin gudstjänst, så och utlagd sin rättighet allt ifrån den tiden, de fingo höra högstbemälte H K M:ts brev där om, och blevo tillsagda, att de skulle rätta sig där efter böra och det samma göra här efter in till dess K M:t nådigt täckes det själv förändra. Och det de här till hava samma konungslige bud och befallning med kyrkoherdens herr Jacobs inrådan, så obetänkt

Contra minerat. Därför kan rätten icke utan fälla var till sina 40 mark efter det 32 kapitlet i Konungabalken och som de själva förebar sig hava det gjort av entledighet, och hela allmogen med dem fliteligen bad om nåd, remitterade H H:t landshövdingen med rätten detta uppå H K M:ts nådige behag så vida, att de skulle böta 40 p alla tillhopa, hälften kyrkoherden allena och hälften de andra tillhopa, efter varderas brott

Än ställes för rätten Sven Påvelsson i Ålekärr, och anklagades för det han hade mökränkt Elin Svensdotter ibidem och rått henne med barn. Så emedan han det bekände och tog henne till äkta; därför dömdes han att böta halva mindre bot 20 mark efter det 3 kapitlet Giftermålsbalken och hon 10 mark efter sedvänjan

Än kom Peder Simonsson i Mosserud, och in för rätten levererade Olof Jonsson i Råglanda 5 Rd som han hade honom lovat och tillsagt när rågårdens rättades. Och beklagade sig där hos, att denna Olof Jonsson dragger ett sådant hat till honom för ingen hans brott, att han jämt och samt brister ut med hot och undsägning på liv och leverne. Varför lyste H H:t landshövdingen uppå H K M:ts vår allernådigste Drottningens vägnar, konungs frid över bemälte Peder Simonsson, att samma Olof Jonsson ej skall röra honom för deras långa och nu väl ändade tvist om ägor, varken till liv eller gods med något hugg och slag, eller våld och orätt, vid livs och gods förbrytelse. Och emedan fast alle man vittnade, att denna Olof Jonsson hade en lång tid haft mycket onödigt buller och ville aldrig vara tillfreds med det för rätta haver varit honom och hans vederpart emellan avdömt: därför syntes wälb landshövdingen och rätten icke oskäligt, att han skulle ligga i kistan en månad och spisas med vatten och bröd.

Än klagades att Mats Nilsson i Linnebäck hade huggit Nils Bengtson i Linnebäckstorp ett köttår på armen med en yxa, och slagit honom tre pustar med yxhammaren, det han och själv måste bekänna: varför vart han sakfällt till 6 mark, tre åt målsäganden och tre till treskiftes efter det 10 kapitlet Sårsmål med vilja Item för var pust till 3 mark efter det 13 kapitlet darsammastädes

Än klagades att samma Hindrik Matsson hade huggit Olof Bengtson i Nytorp ett fullsår i handen, det han ej kunde säga nej för, varför dömdes han att böta 20 mark efter det 6 kapitlet i förrberörda balk, och efterbemälte Olof Bengtsson besvärade sig, att han för denna skadan hade måst sätta mycket arbete tillbaka, och eljest kost på bårds käraren. så fann rätten där hos för skäligt, att Hindrik Matsson skulle därför ej mera giva än 8 mark

Än övertygades och åternämnde Nils Bengtsson, att han hade givit Hindrik Matssons broder Michel tvenne pustar, varför kändes han

han saker åt 6 mark och det Arvid Bengtsson hade i samma vevan givit förbemälte Hindrik en blodrissio, därför fälltes han till 3 mark efter förberörde 10 cap sår will

än kom för rätten Hindrik Mårtensson i Granbersdalen, och klagade utöver Anders Skåresson i Lund och Lars Pedersson i Högforsen, att de gå honom förnär med sina fall, så att han icke kan hava nödvändig skog till sitt bruk och masugn, som han med sin fader och bröder upprättat hade. De beropade sig på nämnden, som hava sett och förfarit huru där med var. Vilka fördenskull vittnade, det vardera torpet haver förr än hyttan byggdes varig med laga syn tilldelt och avrösat så mycken skog och mark, som de kunde för sig behöva, och där utöver hava Anders Skåresson och Lars Pedersson icke gått. Men kunna väl tänka, att Granbergsdalen skall för hyttan och bruket skull behöva mer skog än det fördelta är tillagt. därför fanns för gott, att bergmästaren med fogden och nämnden fara dit och tillse, att så hyttan som dem henne bruka må bliva så mycken skog av allmänningen tillsagd, som kan behövas för kronans där uti intresse.

Än övertygades Hindrik Persson i Granåsen, att han hade hämtat tvenne hästebördor näver utur Markus Markussons skog i Granbergsdalen, varför dömdes han att böta 6 mark och åter allan skadan efter det 18 kapitlet Byggningsbalken

Än övertygades Mats Johansson i Sandtorpet att han uti dryckes-mål hade kallat Elisabet Olofsdotter i Råglanda hora, det han sedan varken ville eller kunde bevisa, varför dömdes han att böta för okvädes ord 3 mark efter det 43 cap Ting B

Än klagade sig Hindrik Johansson vid Åsjöhyttan, att han hade köpt av Olof Jonsson i Råglanda en tolfte del i hans hytta och skog för 12 Rd och genast givit honom 6 Rd på handen, lovandes vilja betala resten efter första blåsning. Men när han hade kostat 30 daler kmt på hyttebyggningen, och ville nu göra sig redo att blåsa, förmente Olof Jonsson honom skogen, varför var han begär, att rätten ville hjälpa honom till sina penningar igen. Så emedan Olof Jonsson hade i så måtto brutit köpet på sin sida, och nogsamnt röntes Hindrik Johansson vara där uti besviken, därför han icke ville eller kunde hålla honom köpet; ty erkände rätten Olof Jonsson böra lägga Hindrik sina penningar och bevislig bekostnad igen, strax efter nästa blåsning.

Än avsades, att nämnden skola med laga syn pröva varest skillnaden bör vara emellan Stockforsen och Karås, och den utmärka med rå och rör, att var må veta sitt, och kunna där efter röja sig till nytta.

Än beviljades laga syn emellan Råtorp på den ena och Tåbäcken samt Björkeberg på den andra sidan, så och emellan Råtorp och W Bjurtjärnstorp till rannsaking om ägoskillnaden, där om skall vittnas å nästa ting.

Än tillsades samtliga nämnden, att de skola tillse, varest och huru mycket Olof Larsson i Åsbergsviketorp äger röja åt Mats Hindriksson i Åsbergsviken, för den äng han Mats haver haft och Olof skulle få östan om bäcken.

Än vittnade nämnden att Lars Jönsson i Degernästorp hade / Gud bättret/ i fjol tredje natten för helgonmässan fårr en stor skada av en hastig och häftig vådeld, så att han bortmiste hela sin mangård i bemälte Degernästorp med all den ringa egendom, som han där uti hade, icke behållandes så många gångkläder, hans folk och han kunde skyla sig med, sedan mer, undantagandes blotta ladan och fähuset med boskapen som allena blevo friade.

Efterskrivne hemman vorde å detta tinget lagligen uppbudne:

Esphöjden $\frac{1}{4}$ hemman 1 g

Herrsjötorp 1 g

Sakören som på denna tingsdag och stad fallne äro, belöpa sig uti en summa till 30 3° daler

Att förskrivne mål och ärender så för rätta slitne och avdömda vordne som här står infört, vittnar jag undertecknad med egen hand och signet
Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1643 d 25 augusti vart rätt laga ting hållit med allmogen av Carlskoga socken uti prästgården där sammastädes, närvarandes H K M:ts och Sveriges rikets råd, president uti General bergsamtet och landshövding över Järle stad och dess tillydande bergslag samt lagman över Carelen, ädle och välborne herr Carl Bonde till Bordsjö och Espelunda, Bergmästaren ärlig och väl:t Sten Andersson, och efterskrivne tolv edsvurna socknens nämndemän som voro

Nils i Gällerråsen	Per i Stubbetorp
Olof i Bregården	Bonde i Bo
Nils i Losseby	Jon i Stråbergsmynen
Nils i Brickegården	Nils i Knutsbol
Påvel i Kärne	Olof i Ullvetterstorp
Håkan i Strömtorp	Per i Aggerud

Samma dag ställtes för rätten en landslöpare ifrån Sundbo i Grythytte socken å skatte, Bengt Larsson Träefot benämnd, om vilken uti förstone utav åtskilliga berättades, att han tvenne resor haver lagligen varit vunnen till tjuveri, första gången i Nora bergslag och andra gången uti Grythytte socken, och åter satt för tredje tjuveri vid Hällefors, där han rymde utur fängelset förr än han blev tingförd, vilket allt han veder gick, sedan där jämte klagades av landgevaldigern Andreas Jacobsson, att han Bengt Träefot hade där efter lagt följe med en drifte änka ifrån Nyeds socken och Kils härad i Värmland, Kerstin benämnd, och uti färden nordigenom Carlskoga socken mördat henne med en stridshammar, klätt av henne alla hennes kläder undantagandes strumpor, skor och ett linneskörte, och kastat henne i älven vid Timsbron i samma socken. Bengt Träefot bekände fuller, att när han en knektänka ifrån Nyeds socken, som kallades Kerstin, och hade henne med sig igenom Nora bergslag och Nerike till Vadsbo härad i Västergötland, höll där tillhoppa med henne i Källesäter, Varinge gäld till något efter pingstdagarna, och reste sedan med henne där ifrån genom Värmland åt Carlskoga socken men intet bedrev han något mord på henne där eller annorstädes, utan hon kom levandes och helbrägd fram till Grythytte socken i Nora bergslag, där han skildes vid henne, skjutandes sig på Per Larsson vid Kärvingeborn, att han skulle hava henne sett och vara där till vittne. Sedan for han Bengt där ifrån genom Nora socken och Nerike åt Vadsbo igen, och rätt som han var där framkommen, kom och hon dit strax efter och mötte honom i berörde Källesäter. Där övertalade han henne omsider, att de skulle där efter hålla sig ifrån var andra, där med hon blev där kvar efter honom, och han begav sig allena åt Nora bergslag igen. Aldrig sågo de varandra sedan, och alltså hade ej han dräpit det kvinnfolket

som funnit är i Carlskoga, eho det kan hava gjort landsgevaldigern Anders Jacobsson svarade där på, att hans klagan skulle vara viss och kunna genom () efterföljande omständigheter övertygas, att den 18 juni näst förlidne fanns uti älven vid Timsbron ett tjockt och stackot kvinnfolk med större bröst, svart huvudhår, svarta strumpor, halvslitna skor, och ett linesskörte, hugget fram på huvudet med en yxa eller stridshammar såsom liknelse var till, vilket först överkommo herr Zackarias Olofsson capellanen, Gunnar Eriksson i Vibäck, Joen Olofsson i Rosensjö och flera, när de foro till kyrkan, sedan besiktade kyrkoherden herr Jacob Jonae, fogden Mårten Drost, fjärdingsmannen Gunnar Eriksson i Bregården, Lars Joensson hammarsmed vid Backa, Olof Jonsson i Skråmmen och flera, de alla muntligen betygade det sant vara. Nio dagar för, som var den 9 juni kom denne Bengt Träfot med sitt kvinnfolk sönnen efter och voro då båda inne om middagen hos Bertil i Agen, det han Bengt övertygade, vittnades därhos, att så mycket han gav akt på, var kvinnfolket stackot och tjockt, och hade svart hår, svart vallmarsbindetroja, blått klädesskörte, och huvudkläde, Bengt hade och något i händerna, men vad det var, stridshammare eller liten kulefork märkte han Bertil intet. Samma dag efter middagen var kvinnfolket inne hos Nils Jordansson i Kvarntorp, så satt och klätt, som Bertil vittnade, havandes på fötterna, såsom folket där märkte svarta strumpor och halvslitna skor. Bengt stod där utanför gården, såsom bemälte Nils Jordansson vittnade. Samma dag emot aftonen voro det åter båda inne hos Hindrik Andersson vid Tällekullen och var kvinnfolket även så till skapnaden och kläderna, så mycket folket där märkte, det Hindrik Andersson vittnade. Till allt detta nekade Bengt Träfot intet mer, än att han icke hade någon stridshammare utan en liten kulefork eller rörpåk med en spik i änden och ring omkring, den han brukade för krycka att gå med, efter han hade frusit av sig fötterna medan han satt i kistan för tjuveriet. Två dagar där efter, om en söndags morgon, som var d 11 juni såg Marit Jonsdotter honom i Öster Kärne, som henne tycktes med en stridshammare, men intet hade han då något kvinnfolk med sig, det nämndeman Påvel i Kärne vittnade på hennes ord. Per Persson i Immen vittnade, att hustru Kerstin i Nolby hade berättat för honom, det hon hade mött Bengt Träfot nordan om Kärne med en klädesbylte, och intet var då något kvinnfolk med honom. Johan Simonsson vid Trösvattnet och Staffan ibidem bekänna sammaledes, att de hava sett honom gå där nord ut, att sedan han och kvinnfolket voro i Tällekullen, lade de sig i skogen om natten och gingo så fort om lördagen, som var d 10 juni, och om natten allt in i Grythytte socken, och ingenstädes voro de in där emellan

lan ej heller mötte någon, som de sågo, utan han Johan Simonsson vid Trösvattnet, och då var kvinnfolket av vägen. Kom och med honom väl fram till Grythyttan, det Per Larsson vid Kärvingeborn skulle med honom vittna. Sedan (mötte) och hon honom helbrägd i Vassbo, och lika så skildes där vid honom. Rätten sporde socken allmogen till, om någon hade själv sett eller hört sägas, någon här nu frånvarande skola hava sett kvinnfolket nordan om Timsbron? Där till av allom svarades nej: hölls och för osanning, att han och hon skulle sedan mötas i Wassbo, alldenstund han ej längre än tio eller tolv dager där efter var gripen härföre nordan om Grythyttan uppå Dalaskogen, och ingen dera spordes där emellan, hava rest av eller till här igenom, eller annorstädes. När nu detta målet togs i betänkande och nämnden förhölls om det och här utav kunde svärja honom Bengt Träfot samman till det mordet, som på det funna kvinnfolket vid Timsbron var begångit, eller icke? Där uppå blevo de strax betänkta, att svärja honom samman, dock fanns för gott, att först låta rannsakas vid Grythyttan, om och Per Larsson vid Kärvingeborn skulle det vittna, som Bengt Träfot sköt uppå. Samma rannsaking haver sedan där ifrån varit förväntad skriftlig, under lagläsarens hand och signet, jämte socknens insegel, men icke ankommit. När laga ting hölls uti innevarande år 1644 d 12 september i Bregården, närvarande vice landshövdingen Wälb herr Christer Bonde till Bordsjö och Irstad med bergmästare befallningsmannen och nämnden såsom för, hades åter samma mordsak före. Då vittnade bergmästaren Sten Andersson, att rannsakingen om Bengts skutsmål på Per Larsson vid Kärvingeborn var fuller hållen i Grythytte socken och med henne befunnit att Bengt hade där uti ingen sanning att påstå, men icke hade han bergmästaren fått samma rannsaking skriftlig, ej heller skulle han nu stå lätteligen och uti hastighet att bekänna, för den olägenhet lagläsaren där sammastädes haver förmedelst dråpmål kommet uti. Den saggivne var och fördenskull icke hit hämtat ifrån Nora där han sitter i fängelset. Därför ställtes detta ärendet till ett extraordinarie ting på den 28 september, då uti befallningsmannens och nämndens som förr nämnde äro, närvaro, förhölls Bengt Träfot i förstone, det som vittnat var om hans osanna skutsmål på Per i Kärvingeborn. Bengt svarade nu att Per Larsson såg dem fuller intet själv, utan hans hustru och folk, sägandes att kvinnfolket fick sig mat hos Nils Clemetsson, där allena hustru och folket var hemma, vilket skulle ske om tisdagen. När rätten då sade sådana förevändning icke hava någon grund ej heller kunna honom hjälpa, efter rannsakat är och befunnit, att på den tiden, han föregiver, haver intet kvinnfolk där synts, efter (heesrådandes) honom med allvar bekänna sanningen

sade han sig aldrig kunna, eller skola bekänna det han icke haver gjort. Där på sporde rätten när och vart han då övergav kvinnfolket i Grythytte socken? Han svarade om måndagen näst efter han ankom uti Sundsbo hos Mårten Björsson i hans och hans hustrus och barns närvaro. Beslogs alltså tala emot sig i det han förr hade sagt sig ha varit med kvinnfolket i Kärvingeborn om tisdagen, och nu sade att han skildes vid henne i Sundsbo om måndagen. Rätten tog allt detta så väl som det förra i betänkande, och tyckte saken vara någorlunda så klar, att med tingsavskedet ej längre måtte uppskjutas, vad han Bengt nekade och förebar. Därför såsom samtliga nämnden avlade en sådan ed, att de bådo sig så sant Gud till hjälp både till liv och själ, som de utav de skäl och liknelser, som funna äro i detta målet icke kunna annat tänka och sluta, än att denne Bengt Träfot skall hava mördat det kvinnfolket, som vid Timsbron funnit är, alltså avdömdes av denna nedrige rätten enhälligt, att samma Bengt Larsson Träfot äger därför steglas efter det 1 kapitlet Högmålabalken och så att detta ärendet likväl uti all underdånighet ställes till den kungliga hovrättens nådiga resolution och förklaring

Att föreskrivit mål och ärende är så för rätta slitit vordet och avdömt, som här står infört vittnar jag undertecknad med egen hand och signet
Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1645 d 15 mars vart rätt laga ting hållit
med allmogen av Carlskoga socken uti Björkborn, närvarandes bergmästaren
ärlig och wäl:t Sten Andersson, befallningsmannen välförståndig Mårten Drost,
och de tolv edsvurne socknens nämndemäns som voro:

Nils Jonsson i Gälleråsen	Per Toresson i Stubbetorpet
Olof Eskilsson i Bregården	Bonde Algutsson i Bo
Nils Eriksson i Losseby	Jon Björnsson i Stråbergsmynen
Nils Olofsson i (Kjirkiegården)	Nils Andersson i Knutsbol
Påvel Jonsson i Kärne	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Olofsson i Aggerud

Samma dag voro Nils och Arvid Bengsöner i Åsbergsviketorp
stämda till tinget och kommo intet, ej heller tedde sina förfall
vittnen: varför sakfälltes de till var sina 3 mark

Sedan kom för rätten Jöns Larsson i Råhult, och klagade att hans häst
blev med våld tagen i skjutsresa till Arboga med häradskarlen Bonde
Algutsson i Bo, är och därigenom vordo så fördärvat, att han icke kan ta-
ga honom igen, begärandes här rätt uppå. Som då frågades huru tillgångit var
framträdde fjärdingsmannen Gunnar i Bregården, och sade sig först ha-
va låtit tillsäga bemälte Jöns Larsson, att han skulle släppa sin häst till denna gån-
gen åt herredagskarlen. Men Jöns kom och bad sig undan för sitt bruks skull.
Varför tillsade han då Lars Pedersson vid Högforsen, att han skulle
nu skjutsa herredagskarlen. Lars Pedersson red till vägs, aktandes leve-
rera Bonde Algutsson sin häst, men som han mötte Jöns Pederssons pojke med
hans häst, tog han honom förden till Bonde Algutsson, sägandes: Om i icke
vela taga den hästen, skola i ingen få. Bonde tog den han fick, ändock han var
elak. Och när hästen på andra sidan om Örebro, blev halt, haver
Bonde föga ridit honom längre än till Käglan, utan Bondens pojke, som hästen
ätte, red mest till Arboga, där hästen med sadel levererades pojken igen,
såsom med honom vittnade Per Jonsson på Körtinge i Viby socken och Jöns Nils-
son i Berga i Knista socken i Närke, som med Bonde voro i sällskap. Men
pojken kunde icke hava hästen med sig, därför han och gick ifrån honom hem.
När Nils i Grummebacka i Visnums härad kom tillbaka ifrån Stockholm,
och fick veta att hästen ifrån denna socknen gick där kvar, tog han honom
med

med sig och sänden till Jöns, men Jöns ville sig intet befatta med honom, varför voro nämnden till råds, att de skulle låta, såsom de och låto sätta honom på foder, hos Jon Skinnare i Dalen, där han hade varit i några veckor. Rätten tog denna saken i betänkande, och beslöt änteligen, att såsom Jöns Larssons ursäkten, att han skulle släppa skjutsningen syntes otidig, och kunde ej skattas för annat än tresko, så skulle han därför böta 3 mark Men det Lars Pedersson tog och förde Jönses häst för sin uti Bondes händer, och han är därigenom på resan, dock utan Bondes vållande, halter vorden, och mycket av sig kommen; därför erkände rätten honom äga böta 40 mark för (Tak) betala för fodringen 4 daler kmt hos Jon i Dalen, och giva Jöns 4 Rd till att upprätta sin skada med, efter som han äger taga sin häst igen. Men Bonde Algutsson bliva för allt här utöver gjorda besvär fri.

Där efter framträdde för rätten Pastor vällärde herr Jacob Jonae och klagade huru som han hade nu fjärde gången låtit stämma och fodra herr Hans Arvidi vid Lungsundet för rätta,, att svara till en falsk vittnesskrift, som han haver ställt för änkan i Bjurtjärn, emot herr Jacob, men är ingendera gången kommen tillstädes, varför han äskade dom i saken, eller han ville klaga sig rättelös. Rätten tillsporde herr Jacob huru och igenom vilka han hade låtit stämma herr Hans? Och fick till svar, att det skedde förta resan genom fogden Mårten Drost, hit till Carlskoga ting men herr Hans skulle hava låtit svara honom, det han ville svara vid Kroppa där han bor: varför gjorde Mårten strax bud till honom, att han skulle möta herr Jacob där, men kom intet tillstädes, förr än herr Jacob var avrest, excuserande sig att han icke hade haft något på sina fötter. Nu tredje gången skulle han hava sänt bud till fjärdingskarlen Jöns i Lillefors, att han skulle åter kalla herr Hans hit till detta tinget. Men Jöns nekade sig hava fått budet, och alltså icke heller stämt herr Hans. Så alldenstund här med med bevistes är fyra laga stämningar (varskodde) till herr Hans, såsom herr Jacob angav, ty hade rätten icke fog att skrida till doms i den saken, utan lovade herr Jacob en skriftlig stämning uti underlagmannens namn till nästa ting.

Näst begärdes av rätten, att han ville rannsaka huru när Olof Enarsson på Skattkärrsedet och Ingeborg Påvelsdotter i Råtorp här uti Carlskoga socken, kunde vara var annan skyld, och sedan där på giva sitt bevis, på det de där med måtte uti det vördiga consistorio i Mariestad göra sitt där om

Föregivande gott, och sedan värva sig lov, att bygga äktenskap tillhopa, efter dem emellan är skett lägersmål. Varför tillfrågade här om själva slakten, tingsallmogen och nämnden, vad de förvisso visste och kunde om åter:de personers skyldskap betyga, då av allom dessom, så väl som kyrkoherden hederlig och Vål:de herr Jacob bekändes och vidergicks det de äro syskonbarnbarn och således varannan skylde till tredje, efter Olofs modermoder, Marit Pedersdotter i Västankärr och Ingeborgs fader fader Olof Persson i Västankärr voro tu sam-syskon, nämligen Peders barn i Västankärr.

Sedan kom för rätten Lars Månsson i Trehörnstorpet och klagade att Johan Påvelsson och Erik Hindriksson i Kärne, hade slagit honom med var sin stav, han Johan full skino, och Erik en pust där till ingendera bad neka: varför sakfältes bemälte Johan Påvelsson till 6 mark efter det 10 kapitlet Sårsmål med vilja och Erik Hindriksson till 4 mark efter det 13 cap cod. Lit.

Yttermera klagade Lars Månsson i Trehörnstorpet, att han skulle äga en treding uti en kvarn under Kärne, men honom bliver förment att henne bruka. Påvel och Hendrik svarade med (allemans sannande) att de hade först köpt av sin fader gamla Jon i Kärne, hans arbete där i Kärne och sedan löst hela hemmanet av kronan, dock unt sin fader bara torpet, att för sig och sin andra hustru och barn njuta det till evärdelig egendom, men allena i sin livstid bruka kvarnen. Lars Månsson hade intet att säga häremot: Varför avdömdes, att han och icke haver rätt med att bruka samma kvarn, utan han haver lov där till.

Sedan klagade Hendrik i Kärne, att Lars Månsson hade bitit hans hustru i armen så att det blånade efter för det hon nekade honom att mala emot hennes vilja, det han intet sade nej för: varför dömdes han att böta 3 mark efter det 10 kapitlet Sårsmål med vilja

Än klagade Hendrik i Kärne, att samma Lars Månsson hade rånt en luva av hans dotter för det hon tog bast någon nära hans torp, ändock det var då i samägd skog, vilket han Lars icke heller kunde neka till. Varför dömdes han att böta rånsbot 3 mark och luvan åter efter det 25 kapitlet Byggningsbalken

Vidare gjordes inför rätten en vänlig förlikning emellan Påvel Jonsson och Hendrik Jonsson i Kärne, Olof Jonsson i Skråmmen, Marit Jonsdotter i Kärne Karin Jonsdotter i Valnäs och Lars Jonsson i Trehörnstorpet, och det sålunda att när de tre bröderna få en ko, och bägge systrarna en kviga, så må Lars Jonsson och hans moder Gertrud Larsdotter behålla det övriga okvalt i alla tider. Det rätten med sin dom stadfäste.

Än vittnade nämnden att år 1636 gick syn av hela nämnden emellan åborna på Immen, och så gjordes med parternas goda sämjo sådan förlikning, att Per Persson skulle hava sin skog och utmark västan om älven, och sjön och Lars Nilsson östan om sin skog och utmark, men bägge parterna hava uti ängarna teg om teg både östan och västan om älven: Därför dömdes det nu fast, vid laga böter för domkval. Anlangande kalvhagen östan om älven, där de båda hava sin halvpart uti, där vid äger det stånda och bliva här efter.

Än kommo för rätten Johan Matsson, Börge Andersson, Östen Månsson, Bryngel Bryngelsson och Hendrik Johansson i Åsjön med Märten i Carlstorp i Karlskoga socken och tvistade sin emellan om sjöängarna kring om Åsjön, huru vitt var i dem skulle råda. Så emedan nämnden, som nogsamt visste huru med samma tvist var beskaffat, syntes skäligt, att Märten i Carlstorp behöll för sig allena och voro nöjd med vad honom för detta haver lagligen varit tillsagt västan om sjön ifrån dammen till Fröskärrens bäcken, och att ängarna jämte det eljest kunde vara fallit till ett rödjesjord, östan och västan om sjön ifrån Fröskärrens bäcken till Dammen, blevo detta och bytte emellan Åsjöborna, det och nu ingen av parterna kunde ogilla. Ty kändes samma nämndens betänkande av rätten gillt och gott, och fördenskull avsades, att tvenne av nämnden, nämligen Nils i Losseby och Olof i Ullvetterstorp, skulle såsom förbemält är, med det förderligaste lagligen skifta emellan Åsjöborna, vad till äng nyttigt gjort var eller göras kunde ifrån Fröskärrens bäcken nord, öster och söder om sjön till dammen.

Än blev av sagt att i tillkommande sommar skola nämnden göra en skillnad emellan Stråbergsmýren och Åsbergstorp.

Efterskrivna hemman vorde å detta tinget lagligen uppbudne:

Esphöjden $\frac{1}{4}$ hemman 2 g

Herrsjötorp $\frac{1}{4}$ hemman 2 g

Sakören som på denna tingsplatsen föllo belöpa sig till 16 daler

Att föreskrivna mål och ärender så för rätta ransakade och avdömda är, som förbemält står, vittnar jag underteckna med egen han och signet

Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1645 d 14 o 15 november vart rätt laga ting hållit med allmogen av Carlskoga socken uti Prästegården darsammastädes, närvarandes befallningsmannen ärlig och välaktad Olof Olofsson Bergsman, samt efterskrivne och edsvurne socknens nämndemän, som voro:

Nils i Gälleråsen	Per i Stubbetorp
Olof i Bregården	Bonde i Bo
Nils i Losseby	Jon i Stråbergsmymren
Nils i Brickegården	Nils i Knutsbol
Påvel i Kärne	Olof i Ullvetterstorp
Håkan i Strömtorp	Per i Aggerud

Samma dag publicerades och upplästes befallningsmannens Olof Olofssons fullmakt, som han fått hade av det kungliga kammarkollegium i Stockholm d 10 juli nästförlidne.

Därnäst framsteg för rätten Börje Olofsson i Bjurtjärn och anklagade sin svåger och granne Ivar Jonsson, att han uti trätes mål som hände uti skogen, rust honom i håret, och dragit en hop där utav ut. Ivar Jonsson nekte icke där till. Varför sakfölldes han för samma hårdrag till 3 mark efter det 13 kapitlet Sårsmål med vilja

Där efter klagade åter Ivar Jonsson på Börje Olofsson, att han hade slagit hans hustru Kerstin Larsdotter med knytnäven bak på hämlarna. Börje Olofsson tillstod det, och sade sig hava gjort det därför att hon hade utan lov och minne gått bort i hans vedekast och hämtat sig brännved. Ivar kunde icke neka att så var skett. Varför sakfölltes Börje Olofsson för pust till 3 mark efter förberörde cap och Ivars hustru, Kerstin Larsdotter för boдрäkt 3 mark efter det 36 kapitlet Tjuvabalken

Åter klagade Börje Olofsson, att när Ivars hustru hade för honom klagat sig hava fått den pusten av Börje, då kom Ivar Jonsson vred in uti Börjes stuga, med en stör, och gjorde fuller med honom ingen skada, utan tog Börjes yxa, och kastade henne i bordet, så att där efter syntes ett hugg i bordet. Ivar Jonsson måtte detta vidergå. Och efter nämnden räknade denna gärning för hemgång. Därför dömdes han att böta för henne 40 mark efter det 5 kapitlet Edsöresbalken

Än ställdes för rätten Kerstin Knutsdotter i Elgsimmen å skatte ogift och anklagades för lägersmål, där uti hon hade avlat barn, om vilket där efter berättades, att Nils Olofsson i Storängen gift skul

skulle vara kommen i rykte för henne, såsom skulle han äga barnet hon fött hade. Men de nekade fast där till å båda sidor, och ingen viss sagesman fanns nu, som därför ville stå. Kunde alltså här denna gången varken värjas eller fällas, eller och lägga dem värjomål uppå. Utan efter hon Kerstin gav före att Markus Olofsson i Torsboda skulle hava rätt henne med barn uti Nora socken på äktenskaps loven: ty vart interlocutorie viss det målet där hän remitterat, såsom till sitt competens forum, att där skärskådas och avdömas.

Än kändes Jöns Larsson i Råhult i Karlskoga socken, skyldig att betala sin moder Susanna Eskilsdotter i Snöbergshult i Nora socken 4 Rd och sina syskon 6 2/3 Rd utav de 12 som han på allas deras vägnar haver sålt Vismenäs för i Visnum socken, och till nästkommande Hindriksmässa. Mera äger han och betala Markus i Snöbergshult 2 () råg för arbete 5 daler kmt som resterade på en bössa, tog 15 foror kol och detta till Tomasmässan. Och var de då icke framkomma, skall Jöns giva för kolen 15 lsp järn eller så många penningar som de gälla

Vid detta hades för händer gjorde Jöns Larsson oljud för rätten varför dömdes han att böta 3 mark efter det 43 kapitlet Tingsmålalbalken

Samma Markus hade borgat och lånt av Jönses hustru i Råhult 1 lsp smör och 1 Rd dem och han dömdes att betala igen på samma tid som förbemält är.

Eljest övertygades bemälte Markus i Snöbergshult att han i trätesmål hade slagit Jöns Larsson i Råhult en blodrissa i huvudet, varför han sakfälltes till 3 mark efter det 10 kapitlet Såramål med vilja

Än framkommo för rätten Olof och Lasse Pederssöner i Östervik i Karlskoga socken å skatte, och gav klageligen tillkänna huruledes de i nästförlidne sommar hade /gud bättret/ fått skada av en hastig och häftig vådeld, den uppkommen var, medan allt folket var i skogen och bröte löv, flitigt där hos bedjandes att de gode män i nämnden, som detta kunnigt var, ville giva dem sitt vittnesbörd där om, på det de där med måtte hos höga överheten uti all underdånighet söka och unna någon lindring och förskoning på utlagorna, så länge de genom Gud och gott folks hjälp, samt sin egen vinnläggning sig någorledes upprätta kunna. Därpå samtliga nämnden sig sålunda förklarade, att vad deras bön till

till dem anlangande, kunde de dem icke avslå, alldenstund det i visso så var som de berättade, och förty vittnade och betygade, att förbemälte Olof och Lasse Pedersöner av (rät) vådeld hade bortmist hela mangården med allt det de ägde och där uti förvarat hade, såsom spannmål, mat, gång- och sängkläder, samt all bohagstingen, så att slätt ingenting blev behållit.

Än avsades att den halva delen av socknen som vid senaste tåg hemma blev, och tog socknens penningar där på, att han skulle avlösa dem som åstad gick efter en månads förlopp, och gjorde det dock intet, han skall giva penningar ifrån sig med godo, eller det följer straff på å nästa ting.

Än kändes Jöns Nilsson i Bodalen, skyldig att betala Erik Gregersson i Vismen 2 ½ Rd för den skada han tillfogade Eriks sto uti holkken, som han det lejt hade på en resa i socknen

Än kom för rätten tullnären Erik Bengtsson i Fors och uti inspektorens Petter Flygges Prasentia angav hur som Carl Eriksson i samma Fors hade fört in tre oxar och intet angivit eller tullat därför, så hade ock Peder Jonsson i (Hösjötorp) i Karlskoga socken fört igenom tullen en stut och intet angivit eller tullat för honom och sammaledes flera, begärandes där dom på. Rätten kunde intet befria dem för confiscation av halva varan, efter kon Maj:ts tullordning, utan efter de så flitigt bedes för och lovade bättring, ty vorde de med inspektorens minne och samtycke uppå den KM:t nådiga behag förskont denna gången med tullens erläggande, med det villkoret, att om de komma oftare igen, skulle de så för detta som det de sedermera bryta utan all nåd straffas.

Än kom för rätten Mårten Drost och klagade utöver Lars Nilsson i Björkhöjden, Lars Staffansson i Bjurtjärnstorp, Olof Jonsson och Olof Nilsson i Lövbacken, Nils Jönsson i Dalbäcken, Ivar Jonsson och Ingrid Jonsdotter i Bjurtjärn och Olof Påvelsson i Råtorp att de hade mot KM:t förbud huggit tre skäppland fallskog. Det de intet kunde säga nej före. Varför dömdes de samtligan att böta därför 8 daler silvermynt efter KM:t placat dat. Örebro d 18 mars Anno 1639

Än kändes Börje Andersson och Anders Jonsson i Rynninge samt Östen Månsson och Bryngel Bryngelsson vid Åsjöhyttan skyldiga att

att betala Mårten Drost var sina 5 skeppund stångjärn och 1 skeppund tackjärn för Åsjöhammar där till de skola hava dags till nästkommande Larsmässon, och intet längre

Uppträdde för rätten Bertil Simonsson i Agen och kärade till Erik Asmundsson i Duvedalstorp, om något engelskt och halv engelskt kläde som han hade till sig tagit i Alingsås och hörde hans Bertils son till, som där neder död blev på tåget. Erik Asmundsson bekände sig väl hava tagit bägge klädes sorterna till sig, och för sin tarv försålt halvengelskt för 6 daler dem han och ville betala, men engelskt skulle deras fänrik Måns Michelsson under översten Wollmar Yxkull hava tagit ifrån honom emot hans vilja / förutan det han av samma Bertils sons saker eljest skulle hava 10 Rd. En vadmalsklädnings tyg, en svart hatt, och ett par stövlar/ och det kunde han icke betala. Rätten pålade Erik Asmundsson nu genast contentera Bertil för halvengelskt, och sköt upp med det andra till nästa ting.

Än kändes Börje Jonsson vid Åsjöhyttan skyldig att betala Måns Simonsson i Filipstad 18 Rd för 3 st oxar, som han av Måns Simonsson borgat haver, till nästkommande Hindriksmässa.

Än övertygades Mårten Pedersson i Karlstorp, att han haver brutit den dom som på senaste ting å d 15 mars lagligen avsågd var emellan honom och Åsjökarlarna, om deras ängar, i det han haver gått till och slagit något som dem var tillagt: varför dömdes han att böta 6 mark för dombrått, efter det 39 cap Ting B och det åter till äganden.

Än sakfälltes Olof Jonsson i Råglanda för stämning till 3 mark

Än blev tagit i betänkande, huru den skadan skulle bliva botat som assessoren Peter Dober led på sitt hö, när vårt krigsfolk marscherade där ifrån och hade sitt läger i Bo. Där omsider gjordes ett sådant beslut, att hela socknen skulle betala honom, så mycket han mist hade.

Än blev avsågd, att de som sitta långt ifrån vägen och icke så svara till gästning och skjutsning, som de när sitta, skulle betala dem

dem som sådant upphälle för dem, efter gästgiveriordningen: och den det nekar, han skall böta 3 mark och än då betala.

Efterskrivne hemman vordo å detta tinget lagligen uppbudne

Esphöjden $\frac{1}{4}$ hemman 3 g

Herrsjötorp $\frac{1}{4}$ hemman 3 g

Sakören som på detta tinget föllo belöpa sig till 24 daler

Att föreskriven mål och ärender så för rätta
rannsakade och avdömda äre som förbemält är
vittnar jag undertecknad med egen hand och sign-
et här nedanför Actum ut Supra

Matth. Pleningius

Anno 1646 den 2 maj vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uppå Kroppa, näravarandes landshövdingen över Nora och dess tillydande bergslag och assessoren uti riks general bergsämbete ädla och välborne h Christer Bonde till Bordsjö och Springsta, samt med befalningsmannen ärlig och väl:t Olof Olofsson Bergsman och de tolv edsvurne socknens nämndemän som voro

Nils Jonsson i Gällerråsen	Per Tolsson i Noltorp
Olof Eskilsson i Bregården	Bonde Algutsson i Bo
Nils Eriksson i Losseby	Jon Björnsson i Stråbergsmynen
Nils Olofsson i Brickegården	Nils Andersson i Knutsbol
Påvel Jonsson i Kärne	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Olofsson i Aggerud

Samma dag tingfördes Gunnar Jönsson i Bregården i Karlskoga socken å skatte ogift, och anklagades för det han hade haft lönskaläge med en änka, Marit väverska ifrån Västergötland. Det av dem båda bekändes varför vart han sakfällt till 40 marks efter det 3 kapitlet Giftermålsbalken och hon till 20 mark efter sedvänjan

Sedan kom för rätten Nils Jönsson i Knapped i Karlskoga socken en soldat och gav tillkänna, att han för aderton år sedan och där utöver haver givit sig i knektjänsten uti sin faders Jöns Jordanssons ställe, som då var skriven till knekt, med sådant villkor, att han skulle bekomma den knektelegan, som den () kunde få. Och ehuru väl han uti sin faders livstid blev ofta försäkrat om samma knektelega, så vill hans styvmoder h Elin Erikdotter, som nu till annat gifte trädd är icke den betala. Han kunde icke neka till (lähremåhlet), utan förebar sig ej förmå svara där till för sin fattigdom. Varför blevo de omsider där om förlikte så att hon skulle taga all arvet åter av sina barn, och så där utav, som sitt eget giva honom, Nils Jönsson för samma knektelega 30 Rd tredje parten till nästa ting och resten framdeles, och dess förutan låta honom hava hos henne fritt (hem) kall, rätkandes var andra där på handen.

Än kändes Börje Andersson i Åsjöhyttan i Karlskoga socken, skyldig att betala Nils Bengtsson skomakare i Filipstad 20 daler kmt uppå Bertil skomakares i Slätten i Ölmehärad socken vägnar, efter hans givne invisning, innan (solhät), helst emedan han haver härutinnan ingen annan enskyllan än det han

han dess förutan haver varit skyldig honom Bertil 4 Rd och dem honom själver betalt

än förhöllts välborne. Landshövdingen, huru som bemälte Börje Andersson i Åsjöhyttan hade emot befallningsmannens förbud gått till och skurit och bärgat det rågfallet som befallningsmannen lät Per Simonsson i Flåttuvan och Anders i Rynningen så kronan tillhand , givandes före, att han det gjort hade efter välborne landshövdingens tillstånd. Där på välborne landshövdingen sig förklarade, det vara sant, att han hade givit honom Börje där tillstånd till. Därför beslöts där över så, att Börje skulle då betal Per Simonsson och Anders i Rynninge sin råg igen och giva dem skäl för arbetet, och behålla det han i så måtto tagit haver.

Än befallte välborne landshövdingen, att befallningsmannen skulle taga med sig fjärdingsmanne och några av sockenallmogen, och göra ett sådant bolverke eller staket uti älven vid Vargetorp, som kan behövas att ingen får stjåla sig där fram med några varor, och där igen försnilla kronans tull.

Än blev avdömt, att de i socknen som hemma blevo, och icke gingo åstad till fältet andra gången i fjol, därför de som åstad gingo tvingades att bliva där kvar en månad längre än de borde, skola giva och betala dem för samma deras gjorda tjänst, så att var får 4 Rd

Än sattes dag för dem, som icke hava haft någon gäst- och skjutsning i detta förlidna år, utan suttit därför fri av orsak, att de bo så avsides och ifrån vägen, att man intet kan nå dem, nämligen Brittmässohelgen nästkommande till vilken de skola vara förtänkta att contentera dem som gäst- och skjutsning för dem uppehållit hava, vid straff tillgörandes.

Än varnades allmogen att han icke skulle fördrista sig att fälla någon falleskog på sina egna skatte- eller tilldelta kro- noägor, utan det är sån när, att han kan göra där åker och äng av eller kola upp veden, vid straff efter KM:t mandat

Än tillsade allmogen att de skulle skaffa timmer till Kroppa som sedvana haver varit till att bygga upp ko- nungsgården med, och det med det allraförsta.

Än kom för rätten Hendrik Johansson vid Åsjöhyttan och

och beklagade sig, att Börje Andersson ibidem, hade gått och skällt honom, utan någon hans brott, för tjuveri, som skulle han hava stulit bort för honom Börje någon malm. Börje ville där med bevisat, att Hendriks malmhög var större än hans, och Anders i Rynninge, skulle fuller veta något att säga, om den nes increment och den andres decrement. Men Anders i Rynninge sade sig intet hava annat sett än att Hendriks malmhög öktes ideliga genom tillförende av fjärran ort, och beviste Hendrik varest han fick sin malm. Varför kändes bemälte Hendrik fri för samma beskyllning och Börje saker för vite till 40 mark efter det 20 cap Ting B

Än blev skilt emellan h Karin Jonsdotter i Lervikstorp och hennes gårdbo, Nils Svensson, att de skola bruka där halvparten vardera i detta år till dess rätten kan (huxa) sig om vilken skall undan för annan, efter hon haver med sin man tagit upp det hemmet, men nu sedan tagit honom in till sig att hjälpa upprättat, vilket när skett är, vill hon för kräggel driva honom åter där ifrån

Sakören, som på detta tinget fallna är belöpa sig uti en summa till 25 daler

Att föreskrivne mål och ärender, så för rätta rannsakade och avdömda är, som föreskrivnit står, vittnar jag undertecknat med egen hand och signet här nedanför Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1646 den 1 september vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti Prästgården där sammastädes, närvarandes befallningsmannen ärlig och vält Olof Olofsson Bergsman, och de tolv edsvurne socknens nämndemän som voro

Nils Jonsson i Gällerasen	Bonde Algutsson i Bo
Olof Eskilsson i Bregården	Jon Björnsson i Stråbergsmynen
Nils Eriksson i Losseby	Nils Andersson i Knutsbol
Nils Olofsson i Brickegården	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Per Olofsson i Aggerud
Håkan Andersson i Strömtorp	Mats Jordansson i Brickegården

Samma dag tog Per i Stubbetorp orlov och avsked från rätten för sin höga ålder och ensörjande lägenhet skull och korades i hans ställe Mats Jordansson i Brickegården, som förr hade suttit och svurit nämndemans ed.

Sedan kommo för rätten Markus och Nils i Granberga Nils i Björkmo, Lars i Berg och Hendrik i Granåsen och klagade att Hendrik i Granbergsdal haver genom orätt berättelse kommit bergmästaren Wäl:t Sten Andersson med några av nämnden till att lägga till Granbergsdalshyttan, som är krono, en del av deras skatteskog, som de för åtta eller tio år sedan haver varit lagligen tillrösad och tilldömd, oansett att där jämte finns kronoskog nog, att hyttan aldrig kan behöva skatteskogen. Det vidergicks av nämnden, som där varit haver, att rösegången var gjord såsom följer. Först i Ålestaken, sedan nord åt Talleberget, där stenrå uppsattes, sedan i stenrådet på högsta Granbergen, och sist i Dalsmund, för vilken rågångs östantill ligger krono, men västantill skatte. Varför förbjöds Hendrik i Granbergsdal att hävda och bruka någon in på åternämnde torpare inom deras råmärken, till dess bergmästaren kan komma tillstädes och förklara sig här uppå.

Näst kom för rätten Anders Skåresson i Lund å krono och klagade att samma Hendrik i Granbergsdal haver inom hans rå och rör, så och emot gjord förlikning och satt vite huggit ett fall: Hendrik sköt sig åter på bergmästaren, att han hade givit honom där lov till. Varför sattes och det fallet i kvarsätu, till bergmästarens ankomst.

Än tingfördes Per Håkansson i Strömtorp i Karlskoga socken och anklagades för det han hade lockat och mökränkt Ker

Kerstin Asmundsdotter ibidem, och rått henne med barn. Han så väl som hon kunde fuller intet neka till gärningen, men icke ville de å bägge sidor sämjas om äktenskap, där till de fliteligen råddes. Varför dömdes han Peder Håkansson att böta 40 mark till treskiftes efter det 3 kapitlet Giftermålsbalken och giva henne i morgongåva och barnföda 80 mark Hon Kerstin Asmundsdotter sakfälltes till 20 mark efter sedvänjan

Näst uppviste Nils Olofsson i Brickegården en mössa, som han hade funnit uti kronans laxekar, när han vittjade dem. Strax framkom Jöns Larsson i Karåsen, och kändes vid mössan, sägandes att han hade stått ett stycke ovanför laxkaren och metat, där en grankvist tog i mössan och lyfte henne i strömmen, så att han gick med honom neder åt, och han kunde icke få henne igen. Varför han beklagade sig för en och annan huru han sin mössa mist hade, det nu å tinget av åtskilliga sannades. Nils hade fuller misstankar, att den som luvan tillhörde skulle hava varit där i laxkaret, och stulit eller ärnat stjäla. Men som han fick vittne så vara tillgångit, och var man gav denne Jöns Larsson gott lovord, eljest syntes och möjligt vara, det mössan följde med strömmen in: så kunde han icke tänka om Jöns något sådant, utan mente honom vara fri det och rätten syntes likt vara.

Sedan tedde sig för rätten välaktad Peter Dober på Bo, och tilltalte Olof Eskilsson och Gunnar Jönsson i Bredgården om en äng kallad Björkekärsängen som låg på Bos skogsaln, och hade på någon tid varit brukat av Olof och Gunnar under Bredgården, begärandes den till och under Bo igen. Där på bemälte Olof och Gunnar sig så förklarade, att efter de icke annat kunde säja, än att samma äng låg på Bos skogsaln såsom förbemält är, så ville de henne och godvilligt avstå, och låta henne komma under Bos hävd, där inom hon ligger.

Än klagades och övertygades Sven Andersson i Elgsimmen att han hade givit Markus Påvelsson i Snöbergshult i Nora socken och hans dotter okvädes ord och kallat honom både trollkarl och tjuv, och henne hora, det han varken ville eller kunde bevisa. Varför kändes han Sven saker åt 9 mark efter det 43 cap Ting B

Än klagade bemälte Markus i Snöbergshult, att förbemälte Sven

i Elgsimmen hade i många år gjort åverkan på hans hålsjödammor, och när Markus ville fordra honom därför till tings hade Sven bedit sig undan och lovat bättring, med varit sedan värre än förr. Sven nekade till detta, och intet hade Markus vittne där på. Varför förböds Sven, att vidare få göra vid 40 mark vite, och det han ändå bör för gärningen plikta efter lag så framt Markus sådant honom här efter kan med vittnen överbevisa

än gjordes emellan bemälte Markus i Snöbergshult och Sven i Elgsimmen avräkning på några små skulder, som dem emellan stodo, och funnos belöps sig på Svens sida till 11 daler 24 öre kmt och på Markus sida till 8 daler 22 öre, till att betala varandra, därför när de 8 daler 22 öre avdrogs av de 11 daler och 24 öre, då resterade ej mer 3 daler och 2 öre kmt som Markus då hade att kräva av Sven.

Än klagades och övertygades Anders Andersson i Sibbo i Karlskoga socken, att han haver lagt sig emot det beslut om kyrkobyggningen där sammastädes, som gjordes på en offentlig sockenstuga, och uppstudsat andra med sig att de äre gångna där ifrån, där igenom byggningen icke är företagen, såsom avskedat var, och timret begynte skämmas bord. Varför erkände rätten bemälte Anders Andersson bör bota samma skada och hinder med 5 daler silvermynt till kyrkan: och sockenmännerna äga nu samtligen gripa till arbete, med det första som ske kan, och de kunna samsätta sig om.

Än kändes Markus Påvelsson i Snöbergshult i Nora socken skyldig att betala Anders Andersson i Kortforsen i Karlskoga socken 7 daler och 22 öre kmt med 2 fjärdingar råg.

Än sakfälltes Kerstin Svensdotter i Elgsimmen i Karlskoga socken för det hon vek av tinget, förr än hon hade svarat till sin sak, till 3 mark

Än klagades och övertygades Lars Larsson i Östra Nytorp att han haver rivit ned en gårdsgård för Olof och Lasse Larssönder i Östervik i Karlskoga socken. Varför dömdes han att böta 3 mark efter det 9 kapitlet Byggningsbalken

Än blev nu avdömt emellan h. Karin Jonsdotter i Lervikstorp och gårdbon hennes Nils Svensson att efter de icke kunna där tillhoppa var med sämjo, och henne som hemmanet upptagit haver, bör behållat framför

honom, som allenast sedan en hjälp till dess upprättelse gjort
haver: ty skall han Nils flytta där ifrån i nästkommande midfasta

än sakfälltes Hendrik Johansson på Åsjöhyttan för stämningens försittande emot Lars Jönsson i Dalbäcken om skuld och såramål till 3 mark

än sakfälltes Mats Johansson i Sandtorpet för stämningens försittande emot Olof Hendriksson på Skattkärrsedet om såramål till 3 mark

än framsteg för rätten h Margareta Eriksdotter i Wik å skatte och tilltalte Nils Eriksson i Losseby å krono om en ås emellan mossen och sjön, menandes honom bör ligga och lyda till Wik, ehuru väl Nils hävdade honom nu under Losseby. Men som nämnden vittnade där vara för någon tid sedan syn ågången, och annat ej hava kunnat ses, än att samma ås skulle följa med fiskevattnet till Losseby. Därför dömdes, att och där vid bliva skall.

Än sakfälltes Harald Svensson i Sundet för stämningens försittande emot bemälte Kerstin Eriksdotter om lega och skuld till 3 mark

Än klagade Olof Bengtsson i Nytorp, att nybyggarren på Lerviks ägor Mats Larsson hade luppit näver och huggit fall på han skogsaln. Matts enskyllade sig av missförstånd, att det skulle vara på sina ägor, och förty böd sig till förlikning, den de och gjorde så, att Mats skulle betala Olof ½ skeppund näver, och njuta fallet allenast denna gången

Än klagade Olof Eskilsson och Gunnar Jönsson i Bregården å krono, att Anders Enarsson, Måns Jordansson och Måns Persson i Bregårdstorp å skatte hade en äng på Bredgårdsalnen som upptagen är fordom uti oskiftad skog, men föll på Bredgårdsalnen när skogen skiftades, begärandes den åter under sin gård och krona där han ligger. Här emot uppvistes en häradsgård, där uti samma torp är dömt under Bregårdstorp, såsom hans gamla och urminnes hävd varför understod sig rätten icke giva där någon dom på mer. Men gav det rådet, att parterna skulle med sämja utse en röjnings, så stor som ängen uppå Bregårdstorps aln den Bredgårdskarlarna där kunna uppgöra och röja lika

lika god emot ängen, och sedan kunde var behålla sin
skogsaln oturberat

Sakören som på detta tinget fallna är, belöpa sig uti
en summa till 26 daler

Att föreskrivne mål och ärender så för rät-
ta rannsakat och avdömt är som föreskrivit
står, vittna jag undertecknad med egen
hand och signet, jämte härads inseglet här
nedanföör Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1647 den 18 september vart rätt laga
ting hållit med allmogen av Karlskoga socken, uti
Bregården, närvarandes Befallningsmannen ärlig och
väl:t Olof Olofsson Bergsman och de tolv edsvurne
socknens nämndemän som voro

Nils Jonsson i Gälleråsen	Bonde Algutsson i Bo
Nils Eriksson i Losseby	Jon Björnsson i Stråbergsmynen
Nils Olofsson i Brickegården	Nils Andersson i Knutsbo
Påvel Jonsson i Kärne	Olof Ersson i Ullvetterstorp
Håkan Andersson i Strömtorp	Peder Olofsson i Aggerud
Mats Jordansson i Brickegården	Simon Eriksson i Stensviken

Samma dag felades en man i nämnden
varför korades där till och intogs efter avlagd
ed Simon Eriksson i Stensviken

Sedan publicerades och upplästes H K Maj:ts vår
allernådigaste drottningens skogsordning och stadga om jakter
djurfång och fågelskjutande gjorde i Stockholm den 20 och
22 mars uti innevarande år och tillsades allmogen
allvarligen att de sig efterrätta skola, vid straff
utom alla nåder

Än upplästes en fullmakt som landshövdingen välborne.h
Christier Bonde hade i Nora d 9 september näst förledne
givit Olof Jonsson i Skråmmen i Karlskoga socken, att
vara länsman här uti Karlskoga socken.

Än vart klagat och bevist, huru som Nils
Andersson i Knutsbol, hade gått god för sin son Arvid
Nilsson att han skulle komma till detta tinget och svara
Lars Pedersson i Östervik om tjuveri, hade honom
nu icke tillstädes. Varför kändes Nils Andersson skyl-
dig att böta för detta förseende 3 mark

Än anklagades Nils Bertilsson i Björkmo, Mar-
kus Markusson och Nils Pederson i Granberga, Hendrik
Pedersson i Granåsen och Lars Pedersson i Berg, att de
hade huggit svedjefall på den skog, som bergmästaren
väl:t Sten Andersson med några nämndemän, som voro
Påvel i Kärne, Olof i Bregården, Peder i Noltorp,
Peder i Aggerud, Nils i Knutsbol och Håkan i Strömtorp

i Karlskoga socken och Peder Andersson i Björskogsnäs och Bertil Clemetsson i Lövnäs i Grythytte socken haver år 1645 d 1 juli lagt till Granbergsdalshyttan, som av Hendrik Mårtensson, Eskil Mårtensson, Peder Mårtensson, Påvel Olofsson, Anders Bondesson och Michel Matsson upptagit och uppbyggt är året tillförende: ovanbemälte anklagade beviste med full tyg och skäl, att vad de huggit och fällt hade var på deras enskilda skatteägor under Granberga, och () uti till åker, äng eller mulbete göras kan, ville och skulle de göra i kol, att fömera till en hytta, som de aktade och bygga och uppsätta i Stockforsen i Trösan, där malmberg finnes, såsom man förmodade här i socknen, eller sälja det till bruken, dit de kunna föras, men det skulle vara omöjligt att komma dem till Granbergsdalshyttan för det höga berget, Granberget, som där emellan ligger, och icke behövde hyttan den skogen. Rätten tog den saken i betänkande till annat ting.

Än angavs Peder Jönsson i Backebergstorp för den, som skulle hava och olagligen huggit till ett skäppland på kronomen nämnden vittnade halvparten blivit äng och halvparten hagelände, allt så när torpet att det blev mer inom hank och stör. Blev fördenskull av sagt att nämnden skall rösa in så vitt torpet kan och bör hägna

Än övetygades Nils Larsson i Backeberga att hava olagligen och oskäligen huggit ett skäppland fallskog varför dömdes han att böta 3 daler 10 2/3 öre

Än avsades att nämnden skall rösa in kronotorpet Högfors och med det samma vad Lars Pedersson ibidem skall hava olagligen huggit i skogen efter som Hendrik Mårtensson i Granbergsdalen klagar

Än anklagades bemälte Lars Pedersson i Högfors för det han hade tagit upp dammen, för Granbergsdalshyttan och släppt vatten till sin kvarn. Lars Pedersson kändes fuller där vid men beviste där med ingen skada vara skedd hyttan, efter de intet hava blåst eller komna till att blåsa i år. Rätten såg här intet vara brutit som straffas kunde, utan fann skäligt pålägga Lars, att när hyttekarlarna äro redo att blåsa, må han eller någon annan intet mala, och där det eljest den hyttans skada, när han intet går, ske kan, må han ej dess heller görat utan han säger de andra, som ägande till

att de och må få mala med, medan vattnet löper.

Än hade fuller ovanbemälte Lars Pedersson i Högfors för detta varit van att tillika med Noltorp hävda i Hyttesjön, men han blev nu sagd där ifrån för hyttekarlarna, och förlovat ned i Kroksjön, att hävda där med andra efter allmänningsordningen.

Än kommo för rätten Lasse Påvelsson i Gräs-holmen här i socknen och Nils Svensson i Brynterud i Visnum socken och klagade över Mats Gregersson i Gräsmossen i Karlskoga socken, att han emot deras vilja hade bort deras hustrurs jordeparter i bemälte Gräsmossen och ville giva dem penningar därför, dem de intet voro sinnade att emottaga, utan hellre behålla sin jord. Mats Gregersson stod fuller till, att hans och deras svärfader Tomas Andersson hade köpt jorden, men unt Mats henne framför de andra, med det villkoret att han skulle giva de andra barnen penningar för sina lotter, efter de dem intet skulle behöva, där till vittnen vara skulle, Anders Börjesson i Vismenäs och Nils Håkansson i Viker i Visnum socken. Anders Håkansson vittnade efer avlagd ed, det Mats blev tillsagd, att han skulle bruka där i Gräsmossen det bästa han kunde, han fingo väl sitta där odriven, efter de andra intet behövde jorden, allenast han gav dem penningar för sina delar. De blevo omsider förlikta så, att Mats skulle behålla hemmanet och giva dem penningar för var deras systerdel 8 Rd. Och än 1 Rd åt Lasse för ett åkerstycke, som de drog om. Lasse fick strax på tinget sina fulla penningar 9 Rd. Men Nils Svensson icke mer än 5 Rd och skulle han hava resten med det förderligaste.

Än blev av sagt, att nämnden skall syna och se om något torp kan upptagas och bebyggas utan bolbyns och de förr upptagna torpens å Bregårdens skogsaln skada, helst där Lars Matsson i Åsbergsviken begär torpstället, och vittna å nästa ting, evad där kan bliva eller icke, då besked skall givas honom som bygga vill.

Än avdömdes, att 5 skeppund stångjärn och 1 skeppund

Tackjärn för Märten Drosts andel i Åsjöhyttan så och 4 skeppund stångjärn för försträckta () penningar 20 Rd skola utmätas efter lag hos Börje Andersson, Östen Månsson, Bryngel Bryngelsson och Anders Jonsson för hyttedelen, och hos Börje och Östen för lånpenningarna.

Än kändes Kerstin Svendsdotter i Elgsimmen i Karlskoga socken fri, att hon icke haver stulit den lammungen, som Marit Pedersdotter i Snöbergshult i Nora socken klagade efter, emedan hon haver bevis lammungen vara kommen i fjol med henne när hon for vilse på skogen och henne hava lyst upp honom och nedsatten i nästa by Elvhyttan, hos Påvel skomakare. Och efter han där död. Ty avdömdes att Påvel må betala honom Marit Pedersdotter med en mark kmt.

Än stodo för rätten Lasse Påvelsson i Gräsholmen och Mats Gregersson i Gräsmossen här i Karlskoga och samtligen bekände sig såsom närmaste målsmän uppå sin hustrus systerdotters Sicilia Matsdotters vägnar hava efter gjord förlikning uppburit och bekommit, han Lasse 21 ½ daler gott mynt, och han Mats 20 daler gott mynt i målsägande böter av Nils Bertilsson i Björkmo, som kom i skada för hennes sal fader Mats i (Holme), och där med vara alldeles tillfyllest och gott nöje betalta, så att de intet hava en penning mer att fordra.

Än vart klagat och övertygat Elof Jonsson i Bregårdstorp, att han i trätesmål hade slagit Dan Bondesson i Backa tvenne yxhammar slängar, och där med givit honom två blånader. Varför sakfälltes Elof Jonsson för allt tillhopa till 15 mark efter det 10 och 13 kapitlet Sårsmål med vilja

Än vart klagat och övertygat Dan Bondesson att han i samma vevan haver stött Elof med yxan för bröstet. Varför kändes han Dan skyldig att böta sina 3 mark efter det 13 kapitlet Sårsmål med vilja

Än kändes Nils Larsson i Rosendal skyldigast betal Jon Nilsson i Kölebråten 6 daler kmt för en lånad bössa som Nils för Jon försatte på Dal i fridtiden

Än blev å nyo upprepat, vad om skogsängarna och vägen under Bo, Bregården och Bregårdstorp av sagt var å tinget den 15 april år 1641.

Än övertygades Eskil Mårtensson i Granbergsdal att hava olagligen fäll $\frac{1}{2}$ (skeppund) fallskog, varför dömdes han att böta 1 daler 21 $\frac{1}{2}$ öre efter KM:t plakat dat Stockholm d 18 mars 1639.

Än anklagades Måns Bondesson i Utterbäck för det han skulle hava än och olagligen huggit fallskog. Men det bevistes vara gjort inom hans rå och rör, och ärnat honom kunna göras till äng och veden uppkolas. Varför vart Måns Bondesson för böter frikallad så vida han efterkommer det lovat är.

Än kändes Jöns Larsson i Lerängen skyldig att betala Nils Eriksson neder i gården Lerängen en Nävverbunke för en bunke han oförseendes hade tagit bort för Nils.

Efterskrivne hemman vart å detta tinget lagligen uppbudat:
Gräsmossen i Karlskoga socken 1 g

Sakören som på detta tinget fallne äro belöpa sig uti en summa till -

Att föreskrivne mål och ärender så för rätta rannsakade och avdömda äro, som för skrivet står vittnar jag undertecknad med egen hand och signet här nedanför
Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1648 den 9 mars vart rätt laga ting
hållit med allmogen av Karlskoga socken uti Prästgården
där sammastädes, närvarandes landshövdingen över Nerike,
Nora och dess tillydande bergslag, samt assessoren uti
det kungliga bergsamtet i Stockholm, ädel och välborne h Christier
Bonde till Bordsjö och Springsta, befallningsmannen är-
lig och väl:t Olof Olofsson Bergsman, och de tolv socknens
nämndemän som voro:

Nils Jonsson i Gällerråsen	Bonde Algutsson i Bo
Nils Eriksson i Losseby	Jon Björnsson i Stråbergsmynen
Nils Olofsson i Brickegården	Nils Andersson i Knutsbol
Påvel Jonsson i Kärne	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Håkan Andersson i Strömtorp	Peder Olofsson i Aggerud
Simon Eriksson i Stensviken	Mats Jordansson i Brickegården

Samma dag kom för rätten Nils Håkansson i
Hallerudsbacken i Visnum socken och gav klageligen till-
känna, att ehuru väl han hade av befallningsmannen väl:t
Olof Olofsson, (stat) ett hemman här i Karlskoga socken,
Lervikstorp benämnd och där till med, att vara änkan Karin
Jonsdotter, som med sin sal man samma hemman upptagit hade,
till viljas och lysa, betalt för henne några återstående utlagor
där uppå han hade och framtredde sin, skäligen kvittens: Likväl
haver hon utan hans eller någons, som vederbör, lov och minne
tagit in till sig en annan åbo, Lars Larsson benämnd vilken
därför av länsmannen Olof i Skråmmen tilltald och var-
nat blev, att så olagligen tränga sig där in, svarade sig intet
akta det. Hustru Karin nekade intet där till, utan ville
görat gott där med, att Nils Håkansson skulle hava beryktat
henne i Visnum för den, som skulle hava förgjort sin man, och ef-
ter hon därför ej kunde lida honom, så tog hon Lars Larsson
till sig. Befallningsmannen besvärade sig där över, att
denne h Karin hade mycket nederrött kronans hemman och
stått tillbaka med utlagorna, så och tagit åtskilliga gårdbor till
sig, och dem åter avdrivit, det och nämnden sannade därför

För han ej haver kunnat lämna hemmanet i hennes disposition, utan fått det Nils Håkansson, som förbemäلت är, att med hennes samtycke, dock under hans faders, Håkan i Strömtorp löfte, att hemmanet skall av honom tillbörligen vara hävdat och brukat, och skatten där av riktigt och i rättan tid utgjord bliva. Rätten tog detta målet i betänkande, och fann skäligt, det Nils Håkansson stiger till bemälte Lervikstorp vid rättan fardag i denna månaden, och Lars tager sitt pick och pack, och far där ut, och att Karin och Lars, böta för denna sin gärnings såsom för våldsværk, sina 40 mark tillhopa, hälften vardera, efter det 28 kapitlet Konungabalken. Skulle och henne Karin vara härmed pålagt, att ej annorledes förhålla sig här efter, än som vederbör, vid det straff tillgörandes, att hon skall varda drivnen ifrån hemmanet, var annars spörjs. Och vad hon kan hava att besvåra sig över Nils, det mån hon driva på den orten, han skall hava brutit.

Näst hade fuller Sven Björnsson i Valåsen i Karlskoga socken och Gert Ysing i Örebro stad en tvist sig emellan, om ägande och besitta rätten i bemälte Valåsen, efter såsom Svens föräldrar hade samma hemman av ör och sör upptagit, och Gerts fångesman fått med hans minne köpet av kronan med villkor, att han Sven skulle besitta hemmanet i sin livstid för skatt, och nöja sig allenast med åker och ängsbruket, samt om skadegård å (moss) äng och skog å var sida. Men blev sin emellan om allt sådan vänner och väl förlikta så att Sven Björnsson skall efter detta innevarande års förlopp hela sin livstid igenom sitt där i Valåsen alldeles skattefritt, och icke vara pliktig att svara till några utlagor eller annan tunga för samma hemman, utan Gert Ysing eller hans arvingar skola det göra, dock icke desto mindre mån han Sven, så länge han lever, nyttja och bruka för sig först alla husen på hemmanet sitt så att han dem håller vid makt och förbättrar efter sin förmåga, och som annor landbo ägnar och bör / sedan det hela nordare gårdet eller lyckan, med en fjärdels tunne

land jord uti en av de andra lyckorna, näst hela den ängen, som ligger nordan om ån, och sist någon del jämte och tillika med Gert eller hans arvingar i fiskevattnet, och allt detta i hela sin, som sagt är, livstid över. Allt annat som till samma hemman Valåsen lyder och ligger, med ränta ligga bör eller lagligen tilläggas kan, skall Gert Ysing eller hans arvingar i medler tid hava makt, förmedelst sitt laga köp efter sin vilja, tycke och behag, att nyttja, bruka och behålla, utan något vidare klander, undantagandes i Lövfallet i Väster ängarna, som Sven för detta haver huggit, vilket han må bränna, så och skära, men Gert eller hans arvingar taga veden. Och vad de å bägge sidor kunna här till hava sig emot varandra försett, det skulle här med vara upphävit.

Näst trädde åter för rätten bemälte Gert Ysing i Örebro, och gav tillkänna huru som han efter fången tillstånd, och mutsedel av nästa bergmästare ärlig och väl:t Sten Andersson hade nu nyligen tagit sig före, och begynt att uppsätta och bygga sig en liten ny hammare uppå sina egna skatteägor i Valåsen i Karlskoga socken, uti samma ström, som han haver sin förra och gamla hammarsmedja stående, dock ett muskötskott där ovanför öster ut, vilken företagne byggning ingen annan främmande hytta, hammare eller hemman till men, skada och hinder är och vara kan, utan hända kan någorledes hans egen skattegård Valåsen, det han själv gärna lyder, begärandes därhos, att socknens nämndemän, som nogsamt visst huru med samma hammarställe och byggning för(veter) ville meddela honom sitt bevis därom under socknens insegel, förmedelst vilket han sedan uti det kungliga bergsämbetet, må efter som vederbör där å söka och vinna dess nödvändige privilegium och frihet, Så emedan nämndemäneran ej visst skäl till, att honom Gert Ysing denna hans begäran neka och vägra, därför vittnade och betygade de samtliga och synnerligen för sanning, att där bemälte Gert Ysing hade nu tagit sig för att bygga, var tämligt gott hammarställe, och icke kunde den byggning skada något främmande verk eller hemman, antingen i åker eller äng, utan hans eget skattehemman Valåsen, det han själv tål och lider, och bevilja

Beviljade att detta skulle honom så i pennan fattat och med socknens insegel verifieras, meddelas.

Näst beviljades oftabemälte Gert Ysing att vända vintervägen ifrån sina kolbottnar vid Agesjön på Valås äger litet stycke söder om, alldenstund nämnden vittnade honom kunna där göras () så gen och god, som där han nu ligger, och det efter det 2 kapitlet Byggningsabalken

Näst sakfälltes Jöns Larsson på Råhult, Hendrik Mårtensson i Granbergsdal, Johan Påvelsson i Kärne och Simon Larsson i Snöbergshult för stämmings försittande, till var sina 3 mark

Näst bekände nämnden och hela tingsallmogen, att där å väl bokhållaren Jon Gunnarsson uti sin räkning för år 1644 haver fört 2 daler vitt mynt på vart helt hemman här i Karlskoga socken, så haver uppbördsmanen, Erik Nilsson, det ej mera tagit eller fått än 1 daler silvermynt av vart helt hemman, därför att Karlskoga socken haver alltid njutit förmedling på alla sina utlagor till hälften, efter fångna privilegier. Så bekände och bergsmän- nerna som bruka Åsjöhyttan här i socknen, och med dem san- nade nämnden, att ehuru väl samma bokhållare Jon Gunnarsson haver uti sina räkningar för år 1644 och 1645 påfört dem, såsom sex mantal, 24 daler gott mynt, för boskapspenning- gar, och för år 1645 till krigshjälpen 9 daler silvermynt, så haver dock uppbördsmanen, Erik Nilsson, icke tagit eller fått av dem samma penningar, alldenstund de förr än hyttan upptogs hava brukat och än bruka särdeles torp, och hava därför bemälte år och böra alltså efter bergsmans privilegier vara fri för hytte- skatten.

Näst kändes Gunnar Jönsson i Bregården skyldig att leverera ifrån sig till Erik Nilsson i Filipstad 15 daler kop- parmynt, som han år 1643 hade uppburit av Kroppa socken för lagmansräntan, eller bevisa dem vara betalta cam- mereraren, som räntan på lagmans vägnar emottager.

Näst vart skrivaren Olof Månsson i Brattfors lagli- gen äskat och fordrat till vittnes, och efter livlig, med lagda hand å

å bok, gjord ed, betygade för sanning, att den ()skrift och kvittosedel, som hos fjärdingsmannen Gunnar Jönsson i Bregården klagas vara oförseendes förkommen för Sven Bengtsson i Lervikstorp, här i socknen, på fyra tunnor aska, som voro levererade till Hällefors bruk åt en vid namn Jon Skrivare den hade han Olof Månsson haft i sina händer, henne sett och läst, lydande på fyra tunnor aska till samma bruk, levererade av Sven Bengtsson, såsom förbemält är, och samma (hemskrift) etter kvittosedel var av Christopher Margraff med hans egen hand underskriven.

Näst hade Bertil Clemetsson i Lövnäs i Nora socken uti (fejdetiden) gått hit in i Karlskoga socken, och på Hättesjö ägor, som är krono, fällt till $\frac{1}{8}$ tunne land sved. Härför dömdes han att böta, för det såsom olaga fallhuggning 2 daler 10 öre silvermynt, efter 1639 års mandat.

Näst tillstod Marit Andersdotter i Skogskärr, att taga det löv, som för henne kvarstannat var på Bo skogsaln, dock så att hon låter först tvenne gode män pröva huru mycket det är, på det man kan veta, vad för henne brister i det hon genom förseende miste av det, som skulle vara behållit inom sitt rå.

Näst kom för rätten vällärde h Zackarias Olai, komminister i Karlskoga socken, och gav tillkänna, huru som han hade haft tvenne nämndemän till att syna och se, huru det månne före(veta) med Västra Lontorp, när han begynte där bruka, begärandes att de måtte lagligen förhöras, och deras vittnesbörd honom skriftligen meddelas under socknens insegl. I vilka finns Nils Eriksson i Losseby och Olof Eriksson i Ullvetterstorp vittnade sig hava besiktigat samma Västra Lontorp, när herr Zackarias trädde där till och icke funnit där () hos utan dropp och röta, mera än tvenne lador ej heller den ringaste gårdslestake, utan åkern var med vall igengången, och ängen mycket intagen av skogen, det nämnden så i pennan fattat bejakade herr Zackarias och givet under socknens insegl.

Näst vittnade domaren Nils i Gälleråsen och nämnden

före pålades honom att böta 3 mark och fylla så många dagsverken som fällt äro.

Näst hade Hendrik Andersson i Tällekullen häst bitit ihjäl Lasse Olofssons i Blinäs häst. Varför kändes Hendrik skyldig att giva Lasse i skadestånd 1 ½ Rd

Näst vart avskedat, det nämnden skall lägga Erik Nilsson i Björkhöjden till, vad han må till samma torp intaga och stänga

Näst vart och av sagt att klockaren i socknen, Olof Svensson skulle få några ängkilar öster på allmänningen till stommen, vilka nämnden skola utse och honom tilldela.

Näst sakfälltes Peder Larsson vid Nya Elvhyttan för stämningss försittande till 3 mark

Efterskrivne hemman vart å detta tinget lagligen uppbudit

Gräsmossen i Karlskoga socken 2 g

Sakören som på detta tinget fallne äro, belöpa sig uti en summa till 20 dale 18 öre

Att föreskrivne mål och ärender, så för rätta rannsakade och avdömda äro, vittnar jag undertecknad med egen hand och signet här nedaför Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1648 d 25 september vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken, uti Bregården där sammastädes, närvarande Befallningsmannen ärlig och väl:t Olof Olofsson Bergsman och socknens edsvurne nämndemän, som voro:

Nils Jonsson i Gällersåsen	Bonde Algotsson i Bo
Nils Eriksson i Losseby	Jon Björnsson i Stråbergsmynen
Påvel Jonsson i Kärne	Nils Andersson i Knutsbol
Håkan Andersson i Strömtorp	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Simon Eriksson i Stensviken	Per Olofsson i Aggerud
Nils Olofsson i Brickegården	Mats Jordansson i Brickegården

Samma dag upp- och framsteg för rätten Nils Olofsson, Jöns Olofsson, Arvid Jordansson och Mats Jordansson i Brickegården, klagandes över Peder Larsson på Kinkhyttan i Knista socken att han hade år 1644 gått och tagit sig en sedel av förre befallningsmannen Mårten Drost, där uti efterlåtes honom, att taga upp ett torp på deras skatteägor, och nu i år begynt där röja emot deras vilja. Bemälte Peder Larsson tyckte lika vara om deras vilja, emedan han hade befallningsmannens tillstånd, och där skulle vara lägenhet att röja och bygga, utan bolbyns skada och förfång. Nämnden berättade Brickegården vara skatte och hava sin enskilda ägor, som å laga syner med vissa råmärken äro ifrån andra hemman skilda, såsom tings protokollet år 1642 d 16 maj utvisar. Varför fanns skäligt, att om Peder Larsson skall på dess ägor röja och bygga något, måtte han det göra med samtliga jordägandens lov och minne, som lag säger, eller vara där ifrån, vid sitt arbetes förlust och 40 mark vite.

Därnäst uppvistes ett skuldregister ifrån inspektoren Peter Flygge jämte den KM:t vår allernådigste drottning Mandatorial, till kronans ämbetsmän om assistens uti samma skulds utfordrande, med begäran, att debitorerna måtte tillhållas att betala till en viss tid eller bliva pantade. Varför avsades, att ho av dem icke betalar till nästa ting, de må stämmas till rätta till förhör, och hava där uppå att förvänta en domslut

Näst tillsades om varggårdarna, att socknen skulle dem så här, som annorstädes skett är, äntligen med det första bygga och förfärdiga på de orter och ställen som behövas efter lag och skogsordningen, vid straff tillgörandes

Näst övertygades Hendrik Pedersson i Granåsen att han hade sänt obörjdt folk i vägröjning, som intet gagn göra kunde: varför kändes han saker åt 3 mark

Näst sakfälltes Johan Matsson och Östen Månsson vid Åsjöhyttan, Jon Olofsson i Stockviken, Sven Andersson vid Elgsimmen och Anders Andersson i Korfors för stämmings försittande till var sina 3 mark

Näst sakfälltes Nils Pedersson i Elgbrickan för vägröjnings spillo till 3 mark

Näst sakfälltes Nils Bertilsson i Björkmon och Peder Pedersson i Sandtorp, för samma brott flera reso till 6 mark vardera

Näst blevo sin emellan vänner och väl förlikta Anders Andersson i Sibbo och Bonde Algutsson i Bo om Utterbäck att Bondes son Måns skall behålla och besitta halva Utterbäck, med Anders son Anders, dock så att han löser sig till en del, av bemälte Anders i hyttan, efter gode mäns värdering, och den bruka jämte torpet. Så skall och i betalningen för hyttedelen kortas halvparten efter de 40 mark gott mynt, som Bonde hade hade löst arbete i Utterbäck med.

Näst anklagades och övertygades Lars Persson i Högfors att han hade slagit Valborg Larsdotter i Lerängen, två slag och tvenne blånader med en (sveg), jämväl och med vilja huggit rumpan av en ko för Nils Eriksson i Lerängen. Varför dömdes han att böta för pigan 12 mark efter det 10 och 13 kapitlet Sårsmål med vilja och för kon 3 mark men en jämn god olytt kos återgälande, för den lytta, efter gode mäns mätning, var till nämndes Olof i Skråmhult, Bonde i Bo, Nils i Brickegården och Mats ibidem, efter det 45 kapitlet Byggningsbalken

Näst stadfästes efter Sveriges lag det jordeköp som Mats

Gregersson i Gräsmossen i Karlskoga socken hade först gjort med sina svågrar Lasse Påvelsson i Gräsmossen om hans hustrus arvedel i bemälte Gräsmossen för 9 Rd. Med Jöns Pedersson i Bäck i Visnum socken om hans hustrus arvedel i bemälte Gräsmossen för 8 Rd och 3 mark kmt. Med Nils Svensson i Brynterud i Visnum socken om hans hustrus arvedel i bemälte Gräsmossen för åtta riksdaler och sex mark kmt och med Olof Andersson i Säljön i Visnum socken om hans hustrus arvedel i bemälte Gräsmossen för 8 Rd och 3 mark kmt. Sedan med sin svärfader Karin Arvidsdotter i Säljön i Visnum socken om hennes treding i bemälte Gräsmossen för 10 Rd vilka med hans hustrus, Kerstin Tomasdotters, arvelott i samma Gräsmossen, gör hela gården, som är ett fjärdingshemman, efter som själva fastebrevet vidlyftigare utvisar.

Näst avsades, att h Brita Larsdotter i Åsbergsviken skall (lita) åt de tvenne farvägar till skogs, som bör ända söder och västersöder ifrån henne, efter som alltid för detta varit haver, vilka torparna i Åsbergsviketorp, Finnebäck och Mons ej någonsin må igentäppa.

Näst avsades, att fjärdingsmannen Anund Nilsson i Hytte i Karlskoga socken skall må lägga till efterskrivne här i Karlskoga, som är Näs, Esplund, Djupnoret, Stockviken, Granen och Fernbotten, när någon kännes, som fri fordenskap bör hava och efter han måste ro och skjutsa ifrån sig till dem som bör emottaga, ty må han därför laga vederlag av Trättekärn och Åsjöhult, som bo avsides och sitta fri, allt efter som skjutsningen på dem kunde falla

Näst slöts att nämnden skall syna om något torp kan upptagas östan med Immeälven till (fierdeninan), utan någons skada och var det så ske kan, må med det samma tilldelas nybyggaren Peder Påvelsson så mycket han får intaga. Item om något torp kan lika så upptagas på Åsbergsvikens ägor som Lars Matsson efterstår.

Näst sakfälltes Peder Matsson i Valåsen för stämning till 3 mark

Näst vart emellan väl:t Mårten Drost å den ena och
Jöns Larsson i Råhult, Hendrik Mårtensson, Eskil Mårtensson och
Jon Jönsson i Granbergsdal samt Anders Bondesson, Peder
Mårtensson, Michel Matsson där sammastädes, Eskil Larsson i
Åsbergsviken, Nils Olofsson i Ölsdalen, Påvel Olofsson i
Brännebacka, Erik Asmundsson i Fors, Påvel Larsson i Blinäs,
Markus Påvelsson i Snöbergshult, Simon Larsson ibidem och Peder
Larsson i Kinkhyttan å den andra sidan, som tvistade om löfte och
betalning för Påvel Mårtenssons sak, 450 5/8 mar enkelt kop-
parmynt, sålunda mäklat, förlikt och avskedat, att efter
Mårten Drost haver godvilligen låtit övertala sig av tjuvens
moder, och dessa åter nämnda, att svara kronans uppbörds-
man till hela boten, och de lovat vara hans män, men icke för
så mycket som de säga, ändock kyrkoherden vällärde herr Jacobs
attestation utvisar annat, ty skola bemälte Påvels (bröder)
samtliga vara förobligerade, att fordra ut och tillstålla Mårten
vad hans egendom kan vara, och det hustrun och modern
hava lovat till hjälp efter detta deras angivande.

Av Påvels hustru 60 mark
Påvels moder 8 Rd in specie 30 mark
Noch 1 klädning a 4 Rd 15 mark
Påvel själv penningar 7 Rd 26 $\frac{1}{4}$ mark
hässja råg 3 () a 6 mark 18 mark
 $\frac{1}{8}$ i hyttan 80 mark
i sågen 3 $\frac{3}{4}$ mark
i gården 14 mark
Markus Påvelsson i Snöbergshult 2 svin a 1 $\frac{1}{2}$ Rd 11 $\frac{1}{4}$ mark
Jon Jönsson i Granbergsdal 1 får 2 mark
noch råg sju skäppor 10 $\frac{1}{2}$ mark
Hendrik Mårtensson ibidem 4 Rd 15 mark
Påvel Larsson i Blinäs penningar 7 $\frac{1}{2}$ mark
noch 40 härvor halm a 3 öre 3 $\frac{3}{4}$ mark
Nils i Granberga 1 Rd 3 $\frac{3}{4}$ mark

Vartill åternämnde 15 löftesmän sedan lägga var sina 10 mark enkelt kmt så att hela summan bliver 450 mark 24 öre, som Mårten Drost bliver försäkrat på, därför han för dem svarar till boten, som henne kräver, och håller så dem, som honom som brutit haver, för all vidare åtalan fri.

Näst beslöts om tullstugubyggningen vid Fors i Kroppa socken, att i vinter hjälpas Karlskoga och Kroppa socknar åt att skaffa fram timmer och andra materialer till att uppsätta en ny. Och på det tullnären må i medler tid, någorlunda bliva i det gamla behållen, så måge de som näst boendes är hjälp taket och väggarna så vida de kunna, och sedan vara fri för den nya.

Näst avsades att där någon här efter av motvilja, tager upp det som Dan Bondesson i Backa lägger för sin åker, och gör sig där över väg till kyrkan, må Dan taga av honom vidermält och drågen för rätta, att få där straff för. Eljest skall ingen förvägrad vara, att gå över Backa ägor nordan med husen, och renen uppåt emot () åkrarna.

Näst kändes Jöns Larsson i Råhult vid att han hade tagit 2 laxar utur Mårten Drost's laxkar, varför erkände rätten honom böra böta 3 mark därför, och betala skadan efter det 22 kapitlet Tjuvabalken

Näst avdömdes, att om Börje Andersson vid Åsjöhyttan icke betalar Mårten Drost sitt järn, som han haver en lång tid fordrat på, vid nästa blåsning, då är det utpantat.

Näst sattes Peder Jonsson i Herrsjötorp till gästgivare, vilken boendes är 2 mil ifrån Aggerud, halvannan mil ifrån Kristinehamn och halvannan mil ifrån Fors.

Näst blev föravskedat att vad intet kunde så väl och fullkomligen ses efter och rättas emellan Lossby och Råtorp å synen senast, det skall ännu av nämnden göras vid nästa lägenhet.

Efterskrivne hemmann och jordelotter, vordo i
detta tinget lagligen uppbudat

Gräsmossen i Kroppa socken 3 g
Rosensjö i Karlskoga socken 1 g

Sakören som på detta tinget fallna är, belöpa sig
uti en summa till 13 ½ mark

Att föreskrivne mål och ärender så
för rätta rannsakade och avdömda äro
vittnar jag undertecknad med egen hand
och signet här nedanför. Actum ut
supra

Matth. Pleningius

Anno 1649 den 3 februari
vart rätt laga ting hållit med allmogen av
Karlskoga socken uti Duvedalen, närvarandes länsmanen
ärlig och beskedlig Olof Jonsson i Skråmmen och de tolv
edsvurna socknens nämndemän som voro:

Nils Jonsson i Gälleråsen	Bonde Algutsson i Bo
Nils Eriksson i Losseby	Jons Björnsson i Stråbergsmynen
Nils Olofsson i Brickegården	Nils Andersson i Knutsbo
Påvel Jonsson i Kärne	Peder Olofsson i Aggerud
Håkan Andersson i Strömtorp	Mats Jordansson i Brickegården
Simon Eriksson i Stensviken	Jöns Andersson i Duvedalen

Samma dag saknades i nämnden
Olof Eriksson i Ullvetterstorp som låg sjuk, varför tog
för denna gången i stället gamla nämndemannen Jöns Andersson
i Duvedalen

Därnäst framkom Håkan Jonsson i Ängetorp i Karlskoga socken
och beviste med nämnden och fler av tingsallmogen, det
han hade varit wacht för (socknen) år 1645 och är likvist
på nästhållne rannsaking förgäten att uppföras ibland dem som
skulle få någon vedergällning därför, av dem som hemma
blevo, utan Lars Nilsson i Kedjeåsen, som intet var med, skall
för honom vara uppförd för 2 Rd att bekomma av Nils Olofson
i Holsjötorp. Varför avsades, att Lars Nilsson skulle in-
tet befatta sig med samma penningar, utan Håkan Jonsson vara
mäktig att taga och behålla den.

Näst stod h Cecilia Nilsson i Labbesand i Karlskoga socken
för rätten, och en god vilja lovade sin sonkvinna, Anna
Larsdotter, att hon ohindrat skulle få med sina barn bruka en tre-
ding där i gården, fast sonen, Anders Pedersson, hennes Annas
man, var med en kona, Kerstin Nilsson benämnd bortlupen åt
Norge, och det fördenskull efter hon Cecilia hade löst igen gården
allena, och rådde så disponera om honom, såsom hon ville.

Näst kommo för rätten Stora Jon Olofsson i Rosensjö i Karlskoga

skoga socken och änkan ibidem, h Sigrid Sonesdotter och först uppviste ett hans furstl nådes pfalzgrevens högborne Casimirs samt de välborne herrrens riks- och kammarråds brev daterat Stockholm d 28 juni år 1631, lydandes att såsom sal hos Gud och högl i åminnelse konung Gustaf Adolph hade uti april år 1639 givit bokhållarna i landsorterna fullmakt att försälja kronohemman under skattemanna börd och rättighet, där med var som dem köpte måtte sig för säkrat hålla, gårdarna hävda, bygga och evärdeligen behålla för avgående ränta och utlagor, alltså emedan Jon Olofsson haver inlevererat uti KM:t räntekammare, 45 Rd för ovanbemälte Rosensjö, ett halvt kronohemman. Därför inrymmes och tillägnas honom, hans hustru och bägges arvingar, samma gård Rosensjö, att odriven bruka, och evärdeligen behålla, med alla de villkor och lägenheter, som där till lyda med rätta ligga böra och lagligen tillvinnas kunna, så och där med göra och låta, alldeles som lag säger, och skattemanna rättighet medgiver, men sedvanliga räntan bliver kronan förbehållen, och detta allt på KM:t nådiga ratification, och med lika villkor, som andra av KM:t gårdar, under skattemanna börd, köpt hava. Sedan bekände åternämnde Stora Jon Olofsson och Sigrid Sonesdotter, att ändock samma brev lydde allenast på Jon Olofsson, såsom skulle han allena hava löst gården Rosensjö likväl var det icke så, utan bemälte Stora Jon Olofsson och hennes änkans man Lille Jon Olofsson, hade köpt honom båda ihop och utgivit lika mycket, att de skulle äga, såsom de och ägde honom halvparten var. Så alldenstund bemälte gård Rosensjö haver sedan på tre ting varit lagligen uppbuden, och efter Sveriges beskrivna landslag och gamla ()ståndden, och ingen är i medler tid framkommen, som detta jordeköp haver klandrat eller tillbaka drivit, och eljest är av själva jordägandena närvarande offentligen bekant, att de med sina hava löst lika mycket. Där för dömdes nu åternämnde Stora Jon Olofsson, samt hans

hustru och bägges arvingar, så ock Lilla Jon Olofsson samt hans hustru och bägges arvingar, samma gård Rosensjö till att de den med alla sina villkor och lägenheter njuta, bruka och behålla må, såsom en lag- och välfången egendom evärdeligen, allt med de konditioner och förord, som i köpebrevet stå förmälta, förbudandes här å allt vidare klander och åtal vid vars och ens sex marker, för lagmans dom-brott.

Näst beviljades Nils Olofsson i Storängen i Karlskoga socken en halv mark penningar av vart mantal i vedergällning för kostnaden på resan åt Stockholm

Näst blev av sagt att nämnden skall i tillstundande sommar se ut en plats uppå kronans ägor, för Peder Larsson som haver en del i Sibbohyttan, att han kan där å få bygga sig ett hem.

Näst kändes Anders Andersson i Kortforsen skyldig, att betala Anders Andersson i Sibbo, ett pund (maat), med en daler och 2 öre kmt efter denne, för hin andre, även så mycket måtte utläggas, enär han var rotemästare i Danska feyden

Näst beviljades syn, emellan Gräsmossen och Gräsholmen här i socknen

Efterskrivne hemman och jordelotter vart å detta tinget lagligen uppbudna:

Esphöjden 3 g
Gräsholmen eller Gräsmarken 1 g
Gälleråsen 1 g
Björkmo 1 g

Att föreskrivna mål och ärender så för rätta rannsakade och avdömda äro som föreskrivet står, vittnar jag under tecknad med egen hand och signet här nedanför Actum ut supar

Matth. Pleningius

Anno 1649 d 15 oktober vart rätt laga ting
hållit med allmogen av Karlskoga socken uti Prästgården där
sammastädes, närvarandes befallningsmannen ärlig och
väl:t Olof Olofsson Bergsman och de tolv edsvurne
socknens nämndemän som voro

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Bonde Algutsson i Brickegården
Nils Eriksson i Losseby	Nils Andersson i Knutsbol
Nils Olofsson i Brickegården	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Peder Olofsson i Aggerud
Håkan Andersson i Strömtorp	Mats Jordansson i Brickegården
Simon Eriksson i Stensviken	Peder Pedersson i Immen

Samma dag ställtes för rätten Anders Pederson
i Labbesand i Karlskoga socken å skatte gift, och anklagades för
det han hade övergivit sin äkta hustru och lagdt lag och le-
gat med en löskona där sammastädes, Kerstin Nilsdotter benämnd
och sedan följt henne av åt Norge. Bemälte Anders Peder-
son nekte intet där till, utan bekände det vara skett av
satans angivande, och att hans moder lockade honom att
löpa ifrån sin hustru, efter hon intet kunde lida henne, och vill
hava dem ifrån hemmanet. Och emedan konan lade där
i Norge sällskap med en annan, så gav han sig hit tillbaka,
menandes hustrun taga honom igen, Modern Sicilia Nilsdotter
ville fulle neka till gärningen, men han stod fort där på, och
många av församlingen sannade att det var så. Så emedan
samma Anders Pedersson frivilligt bekände sig hava begån-
git en sådan gärning, som är och kallas enfalt hor: ty
vart han dömd till döden, efter Guds lag exod. 20,14
Lev 18, 20 Deut 22,22. Och där med den saken skjuten till
den kungliga hovrättens vidare resolution och förklar-
ing. men det han skyller sin moder för, ställes till consi-
storium

Näst tingfördes Måns Andersson i Tåbäcken uti Karl-
skoga socken gift och anklagades för det han hade trätt ifrån
sin äkta säng, och inlåtit sig uti olovlig beblandelse och
lägersmål med sin legopiga Kerstin Pedersdotter, nu vi-
standes i Säviken uti Karlskoga socken å krono ogift och

avlat med henne barn i hordom. Han så väl som hon bekände sin synd, efter som barnet bar vittne där till, med gråtande tårar, och bådo ödmjukeligen om nåd och icke rätten. Så emedan de i lika måtto frivilligt bekände om sig den gärning som är och kallas enfalt hor. Ty kändes de å båda sidor skyldiga till döden. Nåden förbehållen den kungliga hovrätten.

Näst saknades i nämnden domaren Nils Jonsson i Gälleråsen, varför företrädde hans ställe, efter rättens gottfinnande, nämndemannen Jon Björnsson i Stråbergsmynnen och så som då feltes en nämndeman, så korades där till och efter avlagd ed intogs Peder Pederson i Immen i Karlskoga socken.

Näst klagades huru som h Cicilia Nilsson i Labbesand hade ofta låtit illa vid sina barn och nu nyligen givit sin sonkvinna Anna Larsdotter trenne pustar, och dragit henne i håret. Då emedan h Sicilia ej sade där nej till ty dömdes hon att böta för pustarna och hårdraget 12 mark efter det 13 kapitlet Sårsmål med vilja och sattes dem emellan 40 mark vite för vidare buller

Näst sakfölltes Jon Andersson i berörda Labbesand för oljud å tinget till 3 mark

Näst kärade Simon Eriksson i Stensviken till Erik Nilsson i Losseby å krono, om en ox som var bortkommen för Simon uti Eriks lycka, vitandes Erik, det han hade slagit ihjäl oxen där, och ätit upp honom, () mans säge, för vilken han skulle hava bekänt, sedan Simon hotade att låta göra efter oxen. Efter såsom Erik Nilsson icke var tagen på färska gärning eller tjuvnade med honom, så ville han fuller intet gärna kännas där vid, men som Simon sade sig vilja hava fram sin sagesman, så tillstod han att oxen blev emot hans vilja skadad av honom i lyckan för ohägnaden, att han dog, därför han var intet bättre till råds än han tog det som dugde, och nött de, men det intet dugde grävde han ned, och tigde så där med, till dess han förstod, att Simon skulle låta göra där efter, Rätten erkände denna Erik

Erik Nilsson äga böta för samma gärning 40 mark och betala oxen, efter det 5 och 7 kapitlet Tjuvabalken

Näst hade Lars Månsson Tysk i Trehörningstorpet å skatte kastat Lars Jonsson i Styffsjön sin granne i axeln med en yxa, att han fastnade i axelbladet, varför dömdes bemälte Lars Månsson, att böta 30 mark efter det 6 kapitlet Sårsmål med vilja

Näst hade h Börit Påvelsdotter i Granberga uti trätesmål förkastat h Kerstin Bertilsdotter, sin gran-kvinna för trolldom, efter hon syntes hava mer lyc-ka med boskap, än den andra, och kallat hennes barn horungar, jämväl och slagit henne själver med en rock, och rivit henne i håret, men ville nu intet be-visa dem någon oära. Varför dömdes samma Börit Påvelsdotter att böta för allt ihop 12 mark och såsom Kerstin Bertilsdotter hade kallat den andra hora, och dragit henne i håret igen: då erkände rätten henne måge böta 6 mark och sattes dem emellan 40 mark vite.

Näst klagade befallningsmannen Olof Olofsson att Mats Johansson i Sandtorpet här i Karlskoga socken hade sagt honom hava tagit en silversked i mutor av Johan Olofsson ifrån Råglanda i Kroppa socken, för det han skulle komma Mats ifrån sin rätt, vilket aldrig skulle kunna bevisas. Mats Johansson bekände sig hava så sagt, och intet förstå rätten efter det var till att göra om deras arvelotter i skattehemmanet Råglanda, och de ville bägge komma där in att bo, och befallningsmannen hade tagit en sked av Johan befallningsmannen svarade det vara visst, att han hade tagit en sked av Johan, men såsom en städsla på Torpställe, var-ken kunde hjälpa honom till, men icke gjort den andra förnär i någon måtto, varken i Råglanda eller annorstädes. Han sände fuller några gode män, som voro Halvar i ()viken, Jöns i L Fors och Anders i Rynninge, efter rättens avsked, när Johan besvärade sig här, till Råglanda att disponera Johans fader och syskon där till, att han kunde komma till en treding i gården

Gården, efter såsom några av syskonen hade lovat honom sina lotter, eller till ett torpställe i skogen, men det vari ingen effect, efter där vankade intet annat än kiv och trätor och Johan haver ingen något ifrån i denna dag. Rätten såg intet detta kunna räknas för några mutor, utan efter sedvanan så är, för en städsla, ändock han intet bör befallningsmannen, utan för kronohemman, därför Johan må tala där på om han vill, att han icke ännu haver fått något därför, och förty pålades Mats Johansson, att böta för sådana sägu 40 mark efter det 20 cap Ting B

Näst hade bemälte Mats Johansson förkastat Johan Olofsson det han skulle hava stulit hö ifrån sin fader och malmsten ifrån honom och Peder Simonsson, men ville intet göra det gott, utan slagit honom sedan med en stör en gång, och rivit blod uti ansiktet, där de kommo till mötes i Råglanda. Varför fälltes samma Mats Johansson åter till 12 mark för allt detta efter det 43 cap Ting B och 10 samt 13 kapitlet Sårsmål med vilja

Näst hade Johan Olofsson gripit till en stör, och givit Mats Johansson i Sandtorp där av ett slag, jämväl och bitit honom i handen på två ställen, att blod gick ut där efter, var för sakfälltes Johan Olofsson för sådant till 9 mark

Näst hade Hendrik Johansson i Åsjöhyttan å skatte slagit förberörde Johan Olofsson i ryggen med en bokhammare, att blod gick ut efter, och kallat honom tjuv, det han nu intet ville bestå jämväl ock slagit Jon Gulbrandsson i Stegelviken ett yxhammarslag. Kändes därför pliktig för alltsammans, att böta 12 mark.

Näst hade Gösta Johansson i Åsjöhyttan, slagit bemälte Jon Gulbrandsson i Stegelviken, med en bössa i huvudet, ett köttsår, är fördenskull saker åt 6 mark

Näst hade Olof Gulbrandsson i Stegelvikstorp i Kroppa socken å krono givit Olof Johansson en släng igen av en yxhammare. Därför han böter 3 mark.

Näst hade bemälte Olof Gulbrandsson i Stegelviken och förenämnde Jon Gulbrandsson där sammastädes i Kroppa socken å krono gått med någras, men icke allas, som vederborde, förlov i Åsjöhytteskogen och brutit några bolor kvist. Varför kändes vardera saker å 3 mark

Näst sakfälltes Kerstin Gulbrandsdotter i Stegelviken i Kroppa socken å krono för stämnings försittande till 3 mark

Näst gjordes nu emellan gubben Olof Jonsson i Råglanda och sonen Johan Olofsson, en sådan förlikning, att Johan skulle komma där in, och vara alla om ett, men intet göra varandra emot till det ringaste, vid 40 mark tillgörandes.

Näst blev avtalt Georgen Camitz i Backa här i socknen, att han skulle på ett år hålla upp krögeri, och hava av var man, som på rannsakningslängden står, ett dagsverke till hjälp, efter han sig där till i hastighet bekvämat haver. Han skall alltid hålla fyra hästar, och där flera behövas, skola grannarna släppa sina till för penningar, efter lag. Men ifall han icke härdade året ut, då skall han vara förtänkter, att betala dagsverken.

Näst sakfälltes Gregers Matsson i Gräsmossen å skatte för bodrätt, till 3 mark och åter 3 $\frac{1}{4}$ kanna råg som borta äro.

Näst vittnade nämnden, att när de gingo, efter rättens avsked senast syn emellan Gräsmossen och Gräsholmen, då blevo parterna, genom deras förslag och mäklade, vänligen och väl förlikta där om, nämligen att skillnaden skulle begynna i Gräsmosseback, där han löper i sjön, och följa sedan, bäcken upp å kring om gärdet i Bäcekroken, där ifrån öster med Ålekärret i dalen, dädan väster över backen och kärret upp å i Gräsmossen, där med hemägorna skiljas å; men där utom bliver samhävd både med hugg och hembn. Sedan att notekastet, som bäcken klyver i tu, skall höra till Gräsmossen, och ängen som Gräsholmen haver västan om bäcken tillhopa med Gräsmossen, skall stängas ifrån, och så långt de följas å, halva gärdsgården var. Och emedan ingen hade nu något att här emot säga. Ty vart

vid samma förlikning av rätten approberat, och med laga dom stadfäst.

Näst inlade kyrkoherden, vällärde herr Jacob i rätten de 15 Rd som han på Kroppa, emot sin vilja måtte emot-taga, av H Ingrid Jonsdotter i Bjurtjärn, för samma hemman, viljandes fördenskull hava det nu åter. Och efter Anders Enarsson i Bregårdstorp, hade länt henne 12 Rd och Peder Pedersson i Bovik 3 Rd till samma hemmanets inlösen, och intet fått dem igen, så tog de nu samma penningar till sig. Och där efter tillsade H Ingrid kyrkoherden, att hon vill avstå honom äganderätten till hemmanet, allenast han ville unna henne några lideliga villkor där i sin livstid. Om vilket hon blev av kyrkoherden försäkrat.

Näst sakfälltes Sven Andersson i Elgsimmen å krono, för stämmings försittande till 3 mark.

Näst sakfälltes Kerstin Svensdotter ibidem för munbruk på länsmannen Olof Jonsson i Skråmmen, när han var dit kallad med några karlar att syna om åverkan till 6 mark efter det 43 kapitlet Tingsmålalbalken och 33 kapitlet Byggningabalken

Näst hade Harald Svensson i Sund å krono, lagt sina nät på Håkan Olofssons fiskevatten i Stensviken, därför han böter 3 mark efter det 25 kapitlet Byggningabalken

Näst hade Hendrik Johansson i Kärne å skatte, med vredesvilja, skjutit sin broders, Påvel Jonssons son, en liten pojke, av en spång i dyn, att han skämde sina kläder. Därför kändes samma Hendrik skyldig att böta 3 mark.

Näst vittnade nämnden, att emedan kronan hade laxefisket i Karlskoga socken behållit, och det var icke sålt, såsom nu är, för 1200 Rd till välborne Johan Lillieström, då efterläts ingen nedanför Mykärn åt Letälven bruka laxekar, utan om någon spordes det göra, då revas de strax bort, varför får intet Bertil

i Agen behålla sina kar, som han i år satt haver; Eljest bör och ingen stänga kungsådran ovanför.

Näst kom för rätten h. Karin Larsdotter i Esphöjden i Karlskoga socken, och beviste med sin svärfaders, Nils Pederssons i Kölebråten,, egen bekännelse, så väl som nämndens vittnesbörd, huru som han Nils Pedersson hade med sin hustrus ja och samtycke av en god vilja och faderlig kärlek och benägenhet, förutom någon betalning unt och efterlåtit sin son och hennes man Peder Nilsson och henne att upptaga, såsom de havandes sin egen möda och omkostnad, upptagit samma torps avgärdaby Esphöjden uppå bemälte Kölebråtens skatteägor, uti yppen skog, där ingen ting var brukat tillförende, att för sig och sina barn och rätta arvingar nyttja, bruka och behålla, med den del av skogen, som där till, förmedelst laga syn, lagd är, för arv och eget evärdeligen begärandes där å rättens fasta under sockens insegel. Så var den samma torp var på tre laga ting uppbudit och efter Sveriges beskrivna landslag och gamla bruk lagståndet, och nu för rätta bevist, huru som bemälte Peder Nilsson och hans hustru, hade med sina respektive föräldrars och svärfolks goda minne, ja och samtycke det tillkommit. Därför dömdes bemälte torp och skogsdel samma Peder Nilsson och hans hustru, samt bägge deras barn och rätta arvingar till, att nyttja, bruka och behålla för sitt arv och eget, utan någons klander evärdeligen, vid laga böter för dombrott.

Näst förordnades till gästgivare ute i socken, Peder Pedersson och Hans Månsson i Immen, Anders Stensson i Skattkärrsedet, samt Peder Jonsson den äldre och Peder Jonsson den yngre i Herrsjötorp.

Näst avsades, det Ivar Jonsson icke må bliva i Bjurtjärn längre, efter kyrkoherden är där om rådande, och icke vill lida honom där.

Näst avsades, att befallningsmannen skulle tillhålla dem, att giva ifrån sig capellans skäppan, en hel eller halv, eller och ett dagsverke, som här till hava treskas, att göra av sig själva.

Näst tillstod Erik Börjesson, att bliva när sin måg Olof Månsson i Kronotorpet Högåsen, på ett år här efter, men icke längre, efter han haver tagit skäl för sitt arbete, nämligen 7 Rd och ett fingran, om 10 mark kmt.

Näst resolverades, att det skulle efter lag och skogsordningen skiftas emellan Espelund och Näs, emellan Granviken och Kväggen och emellan Åsbergsviken och Linnebäck.

Näst avsades, det Bregårdstorp skall hålla den dikkesbron, som ligger västan för dess gärde emot Torpdalen.

Efterskrivne hemman och jordelotter varde å detta tinget lagligen uppbudna

Gräsholmen 2 g

Gälleråsen 2 g

Björkmo 2 g

Bo 1 g

Björkborns hammar och hemman 1 g

Söderby 1 g

Bokärr 1 g

Mörkevikstorp 1 g

Sakören som på detta tinget fallna äro belöpa sig uti en summa till 50 ½ mark

Att föreskrivna mål och ärender så för rätta rannsakade och avdömda äro, som föreskrivit står vittnar jag undertecknad med egen hand och signet här nedanför, Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1651 deb 7 februari vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti Prästegården därsammastädes, närvarandes landshövdingen över Närke Nora och Lindes samt dess tillydande bergslag och assessoren uti det kungliga Bergskollegium, ädla och välborne h Christer Bonde till Bordsjö och Springstad, befallningsmannen ärlig och välaktad Olof Olofsson och de tolv edsvurne socknens nämndemän som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Bonde Algutsson i Brickegården
Nils Eriksson i Brickegården	Nils Andersson i Knutsbol
Påvel Jonsson i Kärne	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Olofsson i Aggerud
Simon Eriksson i Stensviken	Mats Jonsson i Brickegården
Nils Eriksson i Losseby	Per Persson i Immen

Samma dag tingfördes Anders Jonsson i Ökna i Karlskoga socken å krono en pojke om tolv eller tretton år och anklagades för det han hade om en natt med vilja uppbränt tre (skivel) med tu lass hö, och en bod stående där jämte femton steg ifrån stuguknuten, med någon mat, spannmål och klädnat som (pk) en kista och några penningar, alltihop värt 16 daler silvermynt ungefär, för Östen Andersson i Åsjöhyttan, emedan han bodde i Säviken uti samma socken, och samma pojke tjänte honom löpandes där med sin kos, sedan han hade på stugudörren, där inne folket låg, lagt aspen utan till. Pojken bekände genast, att han hade så gjort av eget beråd, därför att de lappade så med honom om kvällen / som hans formalia voro/ om ett mässingsbälte han hade där tagit och annorstädes försålt med sin syster. Och det kom honom så före om natten, där han låg inne i stugan med husbonde och matmoder, att han skulle göra det, som han ock gjorde, nämligen steg sakta upp midnattstid eller något där över, tog ett eldskohl i (gresken) gick där med ut och kasta det i hö, lopp sedan och lade aspen på dörren, att husbonden ej skulle komma strax ut efter honom, och for där med sin väg till Folke i Stäkeviken. Ingen rådde honom varken till det ena eller det andra. Nämndemannen Simon Eriksson i Stensviken berättade pojken hava sagt för honom, att han hade kort tillförende lupit ifrån samma sin husbonde, men fadern förde honom åter dit i tjänsten igen tredje dagen förr än han brände, frågandes i vägen om det var något spannmål i hans hus-

husbondes bod, men minnes intet, om fadern bad honom sticka elden på henne. Men pojken nekade där till länge, ehuru han förmantes att bekänna, om så vore. Omsider när hot tillades, då bekände pojken, att fadern frågade om där var spannmål, bad honom sticka elden på boden den natten, som det skedde, lägga på aspen och löpa sin kos till Folke, och när han kom ut med elden, då såg han fadern draga där ifrån med en kälke på sjön, som honom tyckte, men intet tecken gavs honom, huru dags han skulle gå ut med elden. Fadern nekade alldeles till allt de gosse sade honom på, undantagandes att han förden i sin tjänst. Pojken stod på sin senare bekännelse, och sade det fadern i munnen. Östen Andersson som skadan led berättade att när han blev varse elden genom takfönstret, och vill ut att förnimma, vad å färde var, då kunde han intet komma ut förr än han måtte slå upp dörren, så att sinkan flög ifrån. Och som an saknade pojken och sökte hem till hans fader, då var fadern i skogen och körde ved och pojken intet hemkommen, utan som han sedan fick veta hos grannen Folke. När nu frågades om fadern hade någonsin varit beslagen med tjuveri, då visste ingen mera säga, än att han hade borttagit några rovor för Håkan Jonsson i Släbråten. Fadern Jon Olofsson hölls än vidare före att bekänna, om han var brottslig uti det hans son på honom sade, men han nekade alldeles. Här uppå togs denna saken i betänkande, och emedan domarreglerna hålla, att ingen bör dömas efter ens tal, och uti lagen särdeles det 36 kapitlet Edsöresbalken och 11 kapitlet Dråp med våda står: ej må övermaga edsöre bryta, och vari så övermaga viljagärd som mogne mans vådegärd; eljest där tvetalan faller, bör saken fullföljas efter det första, såsom det 23 kapitlet i Tingsmålalbalken innehåller: ty kunde rätten intet fälla fadern Jon Olofsson, såsom övermaga mindre än 15 år, att böta vådabot, fjärdingsvärde av ty bränt är åt skadelidanden, efter det 35 kapitlet i Byggningsbalken skjutandes där med saken till den kungliga hovrättens vidare förklaring. Pojken haver fuller intet att böta med, om icke fadern kan görat.

Sedan kom för rätten Erik Anderssons hustru i Lindås Karin Svendsdotter, och anklagade Påvel Olofsson i Abborrkärn å krono, att han hade givit henne några pustar och en blånad på kyrkvägen. Han bekände sig hava råkat giva henne en pust och blånad, i det hon var inkommen i hans hus och brukade ful

ful mun på honom för stulen spannmål, som hon efterfrågade. Hon hade inga vittne om slagen, huru många där skulle vara, varför fälltes han efter sin bekännelse för pust till 3 mark och en för en blånad till 3 mark efter det 10 och 13 kapitlet Sårsmål med vilja

Därnäst blev Dan Bondesson i Backa å frälse övertygad av Nils Olofsson i Storängen, Jöns Olofsson i Karlstorp och Torsten Anundsson i Bo hammar, att han rådde träta med Gösta Johansson i Sandtorpet å skatte hemma hos sig i dryckesmål, och med de samma slog honom en örfil med blotta handen, och sedan en pust med en eldbrand, jämväl och rev sönder hans skjorta, och kallade honom horunge, därför att Gösta förde en spotsk oc förarglig mun på honom, Varför kändes han Dan Bondesson saker åt 3 mark för vardera förseende gör tillhopa 12 mark och Gösta skyldig att böta för sin otidighet 3 mark efter det 13 kapitlet Sårsmål med vilja 25 kapitlet Byggingabalken och 43 kapitlet Tingsmålalbalken

Näst klagades över bemälte Torsten Anundsson å frälse, att han medan samma buller påstod, icke kunde heller vara stilla med sina händer, utan slog sönder en stol och ett stop. Och efter han kunde intet säga där nej för: ty fältes ock han till 3 mark för nidingsverk, och att bota skada efter det 25 kapitlet Byggingabalken

Näst var en tvist kommen emellan Olof Jonsson i Lövbacka å frälse och en djäkne ifrån Rudskoga, som heter Petrus Magni Billingius, om ett vitesmål, angående ett par handskar, som skulle de vara för Olof bortkomna, varest djäknen låg, och förty var han därför tilltald av Olof men svor för, att han intet tog dem någonsin. Så emedan Olof Jonsson bekände fuller det, att han i hastighet skylldes djäknen för handskarna, efter han då först saknade dem, när han låg där, sade icke vare flera skäl till det, och fördenskull ville intet vidare yrka där på, oc djäknen där emot svor högeligen för samma handskar att han hade icke dem tagit, och var eljest av goda ärliga föräldrar och frejd. Ty sades djäknen fri för tjuv och Olof saker åt 3 mark för okväden, efter det 43 cap Ting B

Näst kom Anders Skåresson i Lund för rätten, och klagade det ungefär ett skeppund tackjärn skulle vara kommit utur råstugan i Granbergsdalshyttan, medan hon gick, och fyra stycken där, av funne igen under Eskil Mårtenssons bod i Granbergsdalen, och sex stycken uti hans kolhus. Tre stycken finnas och igen utmed älven, men de voro gamla. Eskil Mårtensson svarade, att det järnet som låg under boden skulle vara hans och fångit på byte, men släppt neder genom golvet, när hans samt Nilses i Storängen och Påvel i Brännebacka, som var där inne-lagt med, skulle vägas ut till köpmän, att han skulle således få gömma det undan och njutat för övervikt. Men det i kolhuset låg, skulle uppsättaren Peder Tobjörnsson, som nu är i Nora, hava stulit. Anders replikerade Eskil hava för misslagit järn tvenne resor, och måst bär-at åter. Eskil nekade intet där till, men detta sade han kort nej för, svärjandes gruvligen emo åtvär-ning. Varför fälles han nu för svordom till 3 mark och kändes pliktig, att skaffa den karlen för rätten, som han skjuter på, till näst, i medler tid skulle länsmannen med några gode män rannsaka, om bodgolvet är så fatt att Eskil kunde hava släppt järnet där igenom.

Näst förekom Gert Ysing uti Örebro, och upp-viste en saluskrift, given av sal Sven Andersson i Elgsimmen i Karlskoga socken den 31 januari år 1650 under hans samt nämndemännen Nils Olofsson och Mats Jordansson i Brickegården, så och Per Nilssons i Immetorp, såsom vittnes, namn och bomärken, vilken lydde, huruledes han Sven Andersson hade till köps uppdragit och försålt bemälte Gert Ysing sin hävdrätt, som han förme-delst salig () gud och höglovligst i åminnelse konung Carls brev av den 11 feb år 1596 hade att odreven besitta berörda Elgsimmen, kronohem-man för avgående skatt, och det för tio skeppund tackjärn, som han nyligen var för reda penningar, samt ett tröjkläde och skjortetyg av vadmal, som Gert Ysing skulle giva hans hustru, enär de vorde samman i avträdande. Berättade och att hos sig

sig hava efter Sven Anderssons död av warkunsamhet givit änkan en halv spann korn, och igenlöst åt henne av Peter Flygges arvingar tre kor med 44 daler kmt så och betalt för henne till kronans befallningsman 6 mark silvermynt saköre, som hon skyldig var, beropandes sig om allt detta på närvarande vittnen, och begärandes där på häradsbevis. Så emedan befallningsmannen samt nämndmännen, som här ovanför stå nämnda, in för sittande rätten muntligen vittnade och betygade detta alltsammans vara sant: Ty beviljades honom Gert Ysing detta till vittnesbörd och bevis under sockens insegel.

Näst avsades, att vilka torpställen nämnden varder efter denna dag synandes ut, sommaren över, dem skola de för vart år låta så väl i domboken, som jordboken anteckna, när ting hålles om hösten.

Näst företogs å nyo det målet som år 1647 den 18 september upptogs och skärskådades emellan Granbergsdalshyttan och Granberga här i socknen, om deras skog, men blev då för särdeles orsaker icke äntligen avdömt, och emedan det var notorium och alle man kunnigt, att bemälte skog som här tvistades om, haver något förr än hyttan togs upp varit av häradsnämnden lagliga avdelt och avrösat till hemmanet Granberga, och aldrig kunde någon ved eller kol föras dädan och till hyttan för de höga bergen, som där emellan ligga ej heller skulle hyttan någonsin honom tilltränga för den ymnighet hon eljest av annan skog haver. Ty vart nu bemälte hytta sagd där alldeles ifrån, och all den skog frikallat för Granberga, som inom dess rå och rör ligger, hyttan förbehållit, vad henne eljest och där utom av bergmästaren wält Sten Andersson och några av Karlskoga och Grythytte socknars nämndemän år 1645 d 1 juli är tillsagt.

Näst kändes Per Nilsson i Kedjeåsen pliktig att vederlägga Anders Nilsson sin granne, så mycket gärde som han tog bort ifrån det gärde honom Anders tillbytt var, efter gård bör följa åker, och det innan Valborg mässedag nästkommande, där hos de båda sades, att

de skulle vakta sig för vidare träta vid 40 mark vite.

Näst stadfästes efter Sveriges lag det jordeköp, som Lars Påvelsson i Gräsholmen, för trettio riksdaler, som själva fastebrevet vidlyftigare utvisar.

Näst avsades att Simon Larsson i Granbergsdalen skulle efter gjord förlikning hava en så god get av Eskil Mårtensson ibidem, som han slog ihjäl för Simon uti sitt fall, så att hon ej nyttjas kunde. Men mjölken, som Simon haver sedan omburti, räknas emot skadan, som Eskil fick på sin säd.

Näst efterlät Georgen Camitz, att Mårten Drost skulle njuta halva fallet på Björkborns ägor med Olof i Skråmmen, och få hugga där ett stugutimmer emot kolarstugan, som han disputerar.

Näst övertygades Jon Olofsson i Stockviken å krono, att han hade först tagit åtta marker bast av Rangela Jonsdotter i Trettondekärn för herredags penningen som hon borde svara till, och när länsmannen krävde penningarna, och hade icke själv att betala med, gått sedan och pantat ut, av hennes bo ett åkläde, medan hon var borta. Varför kändes han skyldig att böta 3 mark för rånsbrott och skaffa henne sitt åkläde igen, efter det 18 kapitlet Byggningsbalken

Näst klagade kyrkoherden vällärde herr Jakob det nybygget Brevik, som Erik Jonsson haver år 1644 upptagit vid hans skattehemman Bjurtjärn, ligger honom förnär och till mens, begärandes att det måtte rivas ut. Så emedan nämnden vittnade, att samma nybyggare aldrig var där av samtliga nämnden nedsynt haver tagit förnär in på gården, kan icke göras till fjärdingshemman utan Bjurtjärns skada och är icke ännu bliven skattlagd. Ty erkände rätten, att det för denskull icke bör stå utan rivas ut och läggas öde till gårdens utrymme.

Näst kommo för rätten Olof Nilsson i Åsbergsviken och Nils Bertilsson i Björkmo, och efter avlagd ed å bok vittnade med Hendrik Persson i Granåsen, att de sågo honom en gång leverera Mår

Mårten Drosts hustru 6 mark kmt för sig och 10 mark för Hendrik Mårtensson i Granbergsdalen.

Näst tyckte rätten, att så länge herr Erik Olai i Aggerud sitter utan lägenhet och tränger till att bruka sin egen jord, kan ingen göra någon annan delning emellan honom och hans bröder Anders och Per, än de behålla var sin treding där i Aggerud, men kommer han undan, så kan Anders få skäl för det han skall hava löst med sina föräldrar.

Näst kändes Olof Svensson i Espedalen skyldig att betala Mårten Drost de 20 mark kmt tillbaka som han av honom haver uppburit på Anders Nilssons vägnar i Forsby för röjning, alldenstund bemälte Anders inga penningar av Olof uppburit hade där på, och känner sig vara skyldig Mårten Drost så mycket på en ox.

Näst vittnade nämnden, att år 1649 fällte Nils Persson i Kölebråten och Per Persson samt Hans Hermansson i Immen gammal björn 1 st u dito 3 st. Eskil Larsson i Åsbergsviken gammal björn 1 st Olof Eriksson i Ullvetterstorp gamla vargar 3 st. Nils Persson i Mörkvikstorp 3 varg 1st och år 1650. Fällte Nils Persson i Kölebråten med sin hjälp gammal björn 1 st och Olof i Ullvetterstorp ung björn 1 st

Näst kändes Mårten Drost pliktig att betala Hendrik Persson i Granåsen sin sked igen, som stod hos honom i pant, fast han brann upp, emedan Hendrik hade betalt skulden, som han stod före, tre veckor förr än elden kom lös.

Näst beviljades syn emellan Ullvettern välborne. H Sophia Stenbocks frälse och Bjurtjärnstorp krono.

Näst avsades det Per Jönsson i Backetorp skulle bliva lika delaktig med hyttekarlarna vid Granbergsdalshyttan om fallen, som de hava begynt fälla på hytteägorna, emellan Backebergstorp och hyttan.

Näst resolverades, att sex gode män skola värdera Östervikstorp emellan Lars Persson i Östervik och Jon Andersson i Labbesand, där på Lars hade försträckt 200 mark kmt
Näst

Näst sades, att syn skulle hållas på ett hag emellan Herrnäs och Skattkärrsedet.

Näst besvärade sig befallningsmannen för sig och dem som hava med uppbörden att beställa, att ehuru väl allmogen varder åtskilliga resor om året stämda till vissa orter, att där lägga ifrån sig och betala det de äro pliktiga och skyldiga kronan, så äre likväl en part så treska och motvilliga, att de till ingendera stämman komma och rätt göra. Varför avsades, att ho någon stämman försitter förfallelös, och icke genom någon betalar sin skuld, att uppbördsman behöver rest till (hans) där om, då icke allenast utfordras eller utpantas skulden utan och den bekostnad, som därför görs efter krögare eller gästgiveriordningen, samt 3 mark för tresko.

Näst beviljades laga syn på notkasten emellan Immen, Rosendal och Nolby, jämväl och på skillnaden emellan Vismen och Strömtorp.

Näst blev avsagt, att Påvel i Abborrkärn skall giva sin syster Karin Olofsdotter i Dammvik och Grythytte socken 4 Rd för säden han fordrar efter deras fader.

Näst vorde efterskrivne hemman och jordelotter detta tinget lagligen uppbudna

Gälleråsen 3 g
Björkmo 3 g
Bo 2 g
Björkborns hemman och hammar 2 g
Söderby 2 g
Bokärr 2 g
Mörkvikstorp 2 g
½ i Granberga 1 g
½ i Strömtorp 1 g
Strömed av Nils Svensson 1 g

Sakören som på detta tinget fallne äro, belöpa sig uti en summa till 8 ¼ mark

Att föreskrivna mål och ärender så för rätta ransakade och avdömda äro, som föreskrivet står, vittnar jag undertecknad med egen hand och signet här nedan för Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1651 den 4 och 5 augusti vart rätt
laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken
uti prästgården där sammastädes, närvarandes befallningsmannen ärlig och väl:t Olof Olofsson Bergsman,
och de tolv edsvurne härads nämndemän som voro

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Bonde Algotsson i Brickegården
Nils Eriksson i Losseby	Nils Andersson i Knutsbol
Nils Olofsson i Brickegården	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Per Olofsson i Aggerud
Håkan Andersson i Strömtorp	Mats Jordansson i Brickegården
Simon Eriksson i Stensviken	Per Persson i Immen

Då övertygades Hendrik Påvelsson i Kärne å
skatte, att han hade kallat sin broder Påvel Jonsson, som
var nämndeman, skälm, det han dock varken kunde el-
ler ville bevisa. Varför kändes han saker åt 3 mark efter
det 43 cap Ting B

Sedan befanns Arvid Bengtsson i Åsbergsviketorp
att vara skyldig Märten Drost 2 skäppor råg.

Näst tillsades Per Toresson i Bovik, att han skulle
svara till den nya kyrkobyggningen så väl som en an-
nan, vid laga böter tillgörandes.

Näst hade Ivar i Bjurtjärn å skatte lupit till
Stockholm år 1649 och sagt sig vara bedin av Nils i
Losseby och Björn i Lövnäs, att klaga, såsom han och klagade
detta, att befallningsmannen Olof Olofsson skulle taga upp
en gård av allmogen till nämnd- och fjärdingsmannens
Simon Erikssons i Stensviken bröllop, oaktandes, att han
väl visste, att det var intet annat än å ting alltid
klagades, huru som de vid vägen sitta bliva alltid
besvärade med gäst- och skjutsning, med de som sitta
ifrån allsintet, av orsak, att de som färdas hastige ärende
inten vilja ifrån vägen, därför fanns för gott
att de som bodde avsides, skulle då dem vid vägen sittande
Sådant vedergälla, enkannerligen låta komma till dem någon
mat, för de resande, som fri fordenskap borde hava,
och för den orsaken skull och ingen annan hämtades mat
till Stensviken. Nils i Losseby och Björn i Lövnäs

nekade alldeles, att de skulle hava bedit Ivar där om, all-
denstund de visste, att det var intet så. Så emedan
det Ivar i så måtto angav befallningsmannen för
var en grov beskyllning, och likväl osann. Ty
erkände rätten honom äga därför böta 40 mark.

Näst vittnade nämnden att h Rangella Jonsdotter
i Trettondekärn är så utfattig, att hon haver in-
genting att betala utlagorna med, som reste till 6 mark
31 ½ öre.

Näst sakfälltes Bengta Persdotter i Kvarntorp å
skatte för okvädes ord på Ingjel Andersdotter i
Lunden till 3 mark.

Näst ursäktade sig Eskil Mårtensson i Granbergsdalen
att han hade intet överkommit Peder Torbjörnsson
sedan, som han skulle skaffa fram, begärandes dilation.
Så emedan ingen kunde den förneka: Ty beviljades
han honom, med allvarsam förmaning, att han skulle
göra sin flit, att havan fram.

Näst blev av sagt, att eho som icke förer sin tion-
de in uti kyrkohärbärgen efter denna dag, utan lev-
ererar henne annorvägs, den skall böta 40 mark och betala
honne å nyo, och lika så den henne fordrar.

Näst tillsades kyrkoherden vällärde herr Hans Jonae
i Rudskoga, att så framt han vill hava hägn på
sin äng vid Ölsboda, så måtte han gärda och stänga
omkring henne.

Näst sakfälltes Malin Svenningsdotter i Strömed
å skatte, för hon hade låtit sig mökränkas av Per
Christophersson i Hersås (Hälsås) och Lyrestad socken uti Vadsbo, som är
sedan lupen, till 20 mark efter sedvänjan.

Näst blev av sagt, att Olof Nilsson i Åsbergsviken
skulle få bliva där kvar och njuta tredingen
i åker och äng med sin svärmoder, h Brita Larsdotter,
efter hennes sal. Man haver lovat honom det. Men
han måtte bygga sig hus något ifrån gamla tomten,
för bättre sämja. Jon i Stråbergsmynnen, Simon i Stensviken
och Olof i Ullvetterstorp nämndes till bytes-
män dem emellan.

Näst kändes Nils Bengtsson i Linnebäck skyldig att betala h Brita i Åsbergsviken 1 Rd som hon hade länt sin sal son Hendrik Matsson till kappeklädsköp åt hustrun, som Nils Bengtsson sedan åtte, jämväl och ett pund råg, och så bör honom få sitt fingrin igen.

Näst syntes det skäligt, att bemälte h Brita skulle betala sin sonhustru Elin Nilsson den kjortelen, som hon hade tjänt för i Åsbergsviken, och icke få kvitta den i de penningarna, som sändes Lars Matsson till Göteborg, emedan han tjänte för gården.

Näst kom Anna Tomasdotter i Österhult i Karlskoga socken, och gjorde sin ed där på, att det är en rättmätig fordran, som drivs på 12 () råg i Granberga.

Näst hade nämndemannen Påvel Jonsson i Kärne skyllet befallningsmannen Olof Olofsson därför, att han utan skäl fordrade av honom landtågsgården för 1647 och 1648 och därhos tagit 1 Rd för nybygget Malmkärnhöjden, oaktat att frihetsåren skulle bli prolongerades. Men nu fanns med det förra så, att Påvel hade fullt arrendatorens Johan von Savelantz sedel på landtågsgården för fjärdingsmanstjänsten, men tedde den aldrig fram förr än nu, och torpet Malmkärnhöjden var intet röjt och byggt på förrän 1648. Då befallningsmannen hade givit sin sedel där på. Var alltså denna måttan försett av Påvel, det han nu flitigt bad före. Befallningsmannen lät sig också vida övertala att giva detta efter, som Påvel intet kommer så oftare igen. Sker det, så skulle denna saken stå honom öppen med.

Näst förliktes sockenallmogen sin emellan om kyrkobyggningarna, att så mycket skogsborna kunna bevisa sig hava kostat på moderkyrkan framme i socknen, så skulle dem återgivas till deras kapells uppbyggning vid Bjurtjärn till nästkommande Mickelsmässan.

Näst vittnade kyrkoherden vällärde herr Jakob och Bengt Bengtsson i Alkvettern, att Jöns Jönsson Hass hade år 1641 den 12 april gjort ett sådant testamente att

att hans hustru, Malin Persdotter, skulle i sin livstid efter honom njuta allt deras avlinge fritt för hans arvingar, men efter hennes död gå bägges arvingar till delning.

Näst vittnade nämnden, att torpet Bodalen upptogs år 1631 och kan intet skattläggas, efter där är ingen lägenhet till åker eller äng, måtte likväl bliva stående och behållit för posten och resande folk. Elgbrinken togs upp 1640 och bliver allenast ett bergsmanstorp. Kringelhult som Anders Larsson upptog år 1644 bör skattläggas, och förty skrevs det nu för $\frac{1}{8}$ hemman krono. Det andra Kringelhultet som ock är krono, bliver allenast ett bergsmanshem. Björtorp som upptogs år 1644 skulle kunna skattläggas, som det ock skattlades för $\frac{1}{8}$. Holsjötorp som 1644 upptogs, kan intet bliva av, varför blev det utdömt. Mörkvikstorp upptogs 1645 och skattlades nu för $\frac{1}{8}$. Berg upptogs 1644 och skattlades för $\frac{1}{4}$. Råbäck upptogs 1644 och gjordes nu till $\frac{1}{8}$. Elgåsen togs upp 1645 men ligger på Backa frälse ägor. Elgsimstorp dömdes ut. Gräsholmstorp togs upp 1645 och lades nu för $\frac{1}{4}$. Mon som togs upp 1645 ökas till Linnebäck, som är $\frac{1}{4}$ att det bliva allt ihop $\frac{1}{3}$ efter de ligga ihop och kunna intet bliva båda behållna var för sig. Granbergsdals hyttelag skall blåsa och årligen giva tionde för sina hemman.

Näst tillsades Åsjöhyttekarlarna, att ho som icke bjuder till att bruka sin hyttedel, den skall kvitter både skogs och hyttedel, och upplåta dem enom andran, vid 40 mark vite.

Näst ställte h Anna Hansdotter i Duvedalen emellan sin son Peter Jönsson och måg Lars Nilsson, att de skulle hava hälften var där i gården, men ville hava en teg undan av vardera lotten till sitt uppehälle. Och efter det var hennes och hennes mans avlinge och ej arv: Ty kunde ingen samma disposition disputeras.

Näst lovade Georgen Camitz att vilja betala Mårten Drost för sina hammarsmeder Lars Jonsson och Johan Jonsson 50 Rd i år och 50 Rd när de giva handskrift på året, och betala dem själva där han är ifrån bruket. Är han och kvar, så ville han göra

göra det samma för dem då, nämligen betala de andra
50 Rd

Näst blev av sagt, att de som bo söder om sjön
Möckeln, och hava farväg om Valåsen, skola hava
halva bron med Gert Ysing, och sammaledes de som
bo nord för Björkborn halvparten med Georgen
Camitz.

Näst kändes h Elin Larsdotter i Bjurtjärn fri
för Börje Anderssons i Åsjöhyttan tilltal både om arv
och lön.

Näst på den rest, som är på $\frac{1}{3}$ hemmanet
Elgsimmen för år 1648 och 1649 till 18 mark och 12 öre kmt be-
lovade sig Harald Svensson betala till kronan 14 mar
12 öre och Gert Ysing 4 mark kmt.

Näst stod Jon Andersson i Labbesand med sin hustru
Sicilia Nilsson och styvson Anders Persson, och räckte
Lars Persson i Östervik handen på $\frac{1}{2}$ Labbesand, att behålla
evärdeligen för de 50 Rd han försträckt hade till böter
för bemälte Anders Persson.

Näst avsades, att Lars i Östervik skulle i år
behålla tvådelan av råg och korn i bemälte Labbesand, och
där efter svara till utlagorna. Men efter han haver sått all
rågen ensam, så skall Jon Andersson vedergälla honom ar-
bete och frölönen, så mycken det utöver löper.

Näst stadfästes efter Sveriges lag det jor-
deköp som Lars och Olof Perssöner hade gjort med
kronan om bemälte Östervik för 40 Rd efter som själ-
va fastebrevet vidlyftigare utvisar.

Näst överbevistes Sven Larsson i Botorp
å frälse, att han hade gömt en böla råg åt sin inhyses
tjuvkona, Marit Carlsdotter, som hon hade stulit ifrån
Anders Enarsson, Måns Jordansson och Måns Persson, vetan-
des att hon var stulen. Varför sakfälltes han till 3 mark
efter det 11 kapitlet Tjuvabalken

Näst kändes Anders Enarsson i Bregårdstorp
skyldig att betala Brita Bertilsdotter i agen 13 mark kmt för

det hon tjänte honom i fem veckor.

Näst förliktes Markus Markusson i Granberga, Brita Markusdotter hans syster, och Hendrik Persson i Granåsen på sin hustrus, Kerstin Markusdotters vägnar, för sig och Jöns Markusson, som är i Tyskland, med Nils Jönsson i Granberga, att all gammal och ny jord, samt de gamla husen skola bytas dem emellan mitt i tu. Men de nya husen behåller var, som han byggt haver. Där med ingen haver att fordra någon av annan.

Näst kom för rätten Nils Persson i Kölebråten med sin måg Olof Larsson, och gav tillkänna, huru som han Olof hade med sin förra hustru, Karin Hendriksdotter ifrån Kärne begynt att upptaga sig ett torp utom Kärne kallat Malmbergshöjden, och sedan hon blev död och han fick hans Nilses dotter, Elin Nilsdotter, gjort med hans goda minne, ja och samtycke ett vän- och kristligt byte med andra mågen och dottern Erik Andersson och Ingrid Nilsdotter i så måtto, att de skulle överlåta Olof och Elin sitt fäle, som de hade inne med Nils uti Kölebråten, med den arvsloft och rätt, som där kunde dem framdeles tillfalla, och träda, såsom de allredo trätt hade till torpet Malmbergshöjden, njutandes och behållandes det, lika som det av dem själva upptagit voro, dock så att Erik och Ingrid skulle giva Olof och Elin emellan tio riksdaler, men nu ångrade dem det så att de ville ryg-gat, begärandes förty att rätten vill samma byte stad-fästa och tillhålla Erik och Ingrid att bliva där vid. Så emedan bemälte Olof och Erik med sina hustrur, ej kommo till förlikning där om, förr än mellangåvan eftergavs Ty avsades, att byte skulle stånda, såsom det gjort var, undantagandes det att Erik och Ingrid ej giva någo penning emellan, och det vid vite, som lag säger om lagmans dombrott.

Näst blev avsaft, att de som bo nord i socknen skola göra ännu ett varghag ifrån Immesjön åt Trettondekärn, och ifrån Immesjön åt Trösan, de som bo öster i socknen ifrån Trösan till Svartälven, och de som

som bo sunnan med kyrkan utur Bjurtjärn i Västersjön.

Näst avdömdes, att Eskil Mårtensson i Granbergsdal skall komma till halva gården där samma-städes, med sin brodershustru Marit Påvelsdotter, allenast Eskil lägger henne åter så många penningar, som där på löper, nämligen halva lösningen.

Näst voro Bertil Simonsson i Agen och Håkan Jonsson i Ängetorp kallad till att vittna om en äng emellan Degernäs och Degernästorp. Varför äskade de först sin ed efter som följer, nämligen Bertil sålunda att när Lars Månsson i Degernäs och Lars Jönsson i Degernästorp voro en gång hos honom Bertil, så taltes de vid om den ängen, som nu tvistas om, att Lars Månsson i Degernäs, som då hade henne om händer, sade sig vilja unna och efterlåta henne Lars Jönsson i Degernästorp allenast i sin livstid, om han ville giva honom ett pund smör, men efter hans död måtte barnen hava makt att taga henne igen under gården, som han av ålder tillagat haver. Håkan berättade, att Lars Månsson klagade sig ej njuta någon frid på den ängen, då begärde Lars Jönsson henne. Lars Månsson efterlät så honom henne i sin livstid för ett pund smör. Sedan Lars Månsson voro död, skulle hon åter gå till gården. När Håkan det hörde, sade han: Karlar i hava intet att köpslaga om, efter det är kronans jord. Där över Lars Jönsson så vredgades, att han ville slå honom.

Näst efterläts Hendrik Jonsson i Östra Kärne, att laga några av nämnden, till att syna gärdesgården och röjningslände emellan honom och Påvel hans broder i Västra Kärne.

Näst uppbudes å detta tingen efterskrivna hemman och jordelotter nämligen
Bo 3 g

Björkborns hemman och hammar 3 g
Söderby 3 g
Bokärr 3 g
Mörkvikstorp 3 g
½ Strömtorp 2 g
Strömed av Nils Svensson 2 g
hela Granberga 1 g

Sakören som på detta tinget fallna äro belöpa sig uti en summa till 17 $\frac{1}{4}$ mark

Att föreskrivna mål och ärender, så för rätta Rannsakade och avdömda äro som föreskrivit Står, vittnar jag undertecknad med egen hand och signet här nedanför. Actu ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1652 den 1 och 2 mars hölls laga ting med allmogen av Karlskoga socken uti Prästgården där sammastädes, närvarandes befallningsmannen ärlig och välaktad Olof Olofsson Bergsman och de tolv bofasta och edsvurne socknens nämndemän

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Bonde Algutsson i Brickegården
Nils Elofsson i Losseby	Nils Andersson i Knutsbol
Nils Olofsson i Brickegården	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Per Olofsson i Aggerud
Håkan Andersson i Strömtorp	Mats Jordansson i Brickegården
Simon Eriksson i Stensviken	Per Persson i Immen

Då kom för rätten välaktad Gert Ysing uti Örebro, och besvärade sig över arrendatoren förståndiga Georgen Camitz vid Björkborn, att han hade tagit av Marit Andersdotter i Elgbrickan henne oviljandes 3 stycken kor för det hon kunde vara honom skyldig oaktat att de komma honom Ysing till () voro allenast levererade henne h Marit med det förord, att hon skulle hava och nyttja dem uti sin livstid, men efter hennes död skulle henne tvenne levereras honom igen, och den tredje skulle hennes son behålla. Men blevo där om in för rätten sålunda förlikte, att Camitz skall behålla dem så länge h Marit lever, men efter hennes död, leverera dem Ysing igen, var de eljest i medler tid ej bliva sottdöda.

Näst stadfästes efter Sveriges lag det jordeköp som Nils Svensson i Strömed hade gjort om bemälte hemman med Per Jonsson i Algutsrud i Visnum socken och Elin Jonsdotter i Holan i Rudskoga socken för 100 Rd 1 öre och 1 tunna råg åt Peder, och 100 Rd samt 1 skäppa korn åt Elin, efter som själva fastebrevet vidlovligen utvisar

Därnäst vittnade nämnden, huru som de hade efter laga befallning mött Visnums härads nämnder vid rådet emellan denne socknen och Rudskoga i fjordom sommar att bese det torpet och nybygget, som Sven Larsson hade begynt upptaga, och funnit, att det efter som socken- och häradsrådet utviste, låg med hus, tomt och åker på denna och med äng på Visnumssidan, menandes fördenskull att

att det ej skulle kunna stå. Så emedan rätten tyckte också likt vara, och där hos betygades, att rået emellan nästliggande hemman, Agen krono och Gräsholmen skatte här i Karlskoga var med laga syn och dom för några år sedan gjort i Grytsjöbäcken, så långt han löper ända fram men där han krokar söderst på, skulle skillnaden gå ända söder fram åt häradsrå; Ty sålde Sven Larsson all sin röjning, som låg nordan med socken- och häradsrået, samt västan med bemälte () byskillnad till nästboende torpare Peder Gälersson i Gräsholmstorp för åtta riksdaler in specie, behållandes husen själv och tagandes dem dädan. Och efter Bertil Simonsson i Agen hade röjt sig några ängelotter västan om Gryttsjöbäcken, som bemälte torpare Peder Gälersson talte på: Ty avsades där hos, att gode män skulle värdera arbetet, som där kunde vara nedlagt, och torparen sedan lösa dem till sig för samma penningar

Där efter sakfälltes Eskil Mårtensson i Granbergsdal å krono för det han ej hade skaffat Peder Torbjörnsson till rätta, som han skjuter på hava stulit något järn vid Granbergsdalshyttan, det honom Eskil nu tillvites, till 6 mark för dombrott, och pålades honom ännu görat till nästa ting, vid sakens förlust.

Näst tillsades länsmanen Olof Jonsson i Skråmmen att han skall tillhålla Anders Skåresson i Lund i Karlskoga socken, att med det första betala Georgen Camitz, 3 skeppund tackjärn, jämväl och Nils Eriksson i Lerängen om 2 skeppund. Jöns Persson i Granbergsdal om 3 skeppund och Per Larsson ibidem om 1 skeppund. Allt tackjärn, att betala samma Georgen Camitz, och var till treskas, och skulden eljest finnes så klar, att ingen gensägelse är, då måge de pantas därför.

Näst sakfälltes Lars Jönsson i Råhult i Karlskoga socken å krono, för oljud å tinget till 3 mark.

Näst lovade Anders Andersson i Utterbäck, att vilja betala allt det som Bonde Algutsson i Stubbetorp kunde hava av honom att fordra, och det innan Valborgsmässa nästkommande.

Näst klagades att torparen Lars Larsson hade utan vederbörandes och jordäganden i Degernäs lov och minne

gångit till och begynt röja och bygga någon på bemälte Degernäs ägor, i den mening, att han skulle få göra sig där ett hemman, och det tvärt emot länsmannens förbud, därför rätten hade haft fog att låta honom plikta, men efter han för annan motvillighet hade nyligen varit sakfällt till 40 mark och där ovan uppå legat en tid i Nora torn: ty skontes han med böterna för denna gången, och där hos tillsades vid sina 40 mark tillgörande, att han skall draga av och ifrån samma torpställe innan nästkommande Valborgsmässa.

Näst kändes ovan bemälte Lars Larsson skyldig att betala Jon Björnsson i Stråbergsmässa 1 skäppa råg till nästkommande Valborgsmässa, därför hans fader Lars Jönsson i Degernästorp caverade.

Näst beviljades syn emellan Degernäs och torpen där omkring i Karlskoga socken, efter åbornas på gården och torpen begäran, den underlagsmannen och nämndens skola bevista.

Näst kändes Nils Eriksson i Lerängen skyldig att betala bergsfogden Mårten Drost 6 Rd för det han kunde hava att fordra på masugnen vid Granbergsdal, eller var han treskas, måge de genast utpantas.

Näst publicerades den fullmakt som det kungliga Bergämbetet i Stockholm hade givit välbemälte Mårten Drost, dateerat Stockholm d 6 november 1651 att vara bergsfogde och länsman här i Karlskoga socken.

Näst avsades, att Erik Påvelsson i Prästgården skall betala Georgen Camitz vid Björkborn 9 mark kmt för var skäppa av de 10 tunnor råg han hade tagit till sig att föryttra.

Näst avsades, att vad Georgen Camitz kan skärligen övertyga en och annan här i socknen vara honom skyldig, det må han genom länsmannen och tvenne av nämnden låta utpanta. Men vat som disputeras och jävas, det må ställas till rätta vid nästa ting.

Näst avsades att Nils Olofsson i Storängen med sin hustrus syster Kerstin Månsdotter skall bliva vid och behålla bemälte Storängen, men giva de andra Månses arvingar, som är varken sittande på gården eller dess ägor, för deras rätt där uti 20 Rd.

Näst kom för rätten Folke Jönsson i Bo, och besvärade sig över Anders Enarsson i Bregårdstorp och Peder Olofsson i Aggerud, att deras vallfolk hava huggit neder ett ängshag för honom, släppt in deras boskap och låtit honom beta av hans ängar, förr än de hava blivit slagna, honom till stor skada; såsom några av nämnden som det synt hava, skola med honom betyga. Men emedan de kände sig till samma brott skyldiga, och bad om förlåtelse, utlovandes att sådant skull ej ske framdeles, och målsäganden var där med till freds, därför gavs dem det för denna gången efter.

Näst lovade Olof Nilsson i Åsbergsviken att giva sin svärmoder h Brita Larsdotter 5 mark för ett ungt svin, som hade fått sådan skada av ett slag, det ingen låtz veta av, att det dödde. Där hos () avsades att vad som honom och henne emellan blev av sagt å förra tinget, det skall ock där vid bliva vid 40 mark vite.

Näst efter Olof Persson i Stubbetorp tillkommer nu halva hemmanet där sammastädes, för medelst sin arvsparter efter sin sal fader, ty skall några av nämnden fara dit i vår och skifta där åker och äng mitt i tu, så lagandes att Olof får sin halvpart just ut.

Näst vittnade nämnde, att de hava först synt fiskevattnet under Herrsjötorp, och funnit för gott, att torparen Nils Michelsson i Bokärr må hava det ena notkastet som ligger mitt för Bokärrs äng för sig och förty äga giva större bördspenningar åt Herrsjötorps borna. Sedan och skillnaden emellan bemälte Herrsjötorp och Bokärr att den är uti en gran vid röen, och bär sedan ända nord ut in till gårdsgårdshörnet.

Näst klagades av befallningsman, huru som han på någon tid icke haver förmått allmogen här i socknen till

till stämmorna, när han skall uppbära utlagorna, utan de bliva största parten ute, och fast han en gång och annan haver hotat dem med straff, så bättra de sig dock intet, som längden på dem som hava varit borta skall utvisa. Rätten såg intet skäligare, än de skulle för sin contumacia och treskhet plikta och förty blevo efterskrivna för denna gången sakfällta, nämligen: Nils skraddare i Hult å krono, Jöns i Karåsen å krono, Erik Linås å skatte, Per i Immetorp å krono, Påvel i Brännebacken å skatte, Anders i Alkärr å skatte, Erik i Degernäs å krono, Peder i Aggerud å skatte, änkan i Rosensjö å skatte, Anders i Linnehöjden å krono Håkan i Bratta å krono, Hans i Immen å krono, Nils i Rosendal å krono Lars i Holsjötorp å krono, två gånger, Bengt Hussman i Mossberga å krono, Lars i Trehörningen å skatte, Peder i Mörkvikstorp å skatte, Harald i Sund å krono, Halvard i Åsviken å krono, Lars Mårtensson i Näs å krono, Amund i Djupnoret å krono, Bryngel inhyses ibidem, Jon i Stockviken å krono, Peder i Fernbotten å krono, Johan i Sandtorp å skatte, Jöns i Karlstorp å krono, Olof i Åsjöhult å krono, Börje skomakare i Åsjöhyttan å skatte, Bryngel ibidem, Nils i Dalbäcken å krono, Sven i Säviken å krono, Jöns i Lövnästorp å krono, Ivar i Bjurtjärn å skatte, Peder ibidem å skatte, Olof i Råtorp å krono, Mårten Påvelsson ibidem, Håkan i Stensnäs å krono, Arvid i Söderby å krono, Jon i Herrnäs å skatte, Olof i Tåbäcken å krono, Måns ibidem, Erik i Näs å krono, Olof i Hult å frälse, Olof i Kyrkosten å frälse Anders i Knapped å krono och Per i Herrsjötorp å skatte till var sina 3 mark undantagandes Lars Nilsson i Holsjötorp som bötte 6 mark det som allt tillhopa gör 36 $\frac{3}{4}$ daler silvermynt.

Vidare besvärade sig befallningsmannen över en stor del här i socknen, att oansett de så väl som alla andra voro tillsagda, att komma tillstädes och skjutsa när upptåget med krigsfolket skedde vid Matsmässotid nästförlidne likväl aktade de sådant intet, utan blevo borta, därför fanns skäligen, att ock de för sin treskhet bliva näpste och förty blevo efterskrivne för denna gången sakfällta därför, nämligen Nils på Fallet å krono, Erik i Linås å krono, Anders i Utterbäck å krono, Anders på Knapped å krono, Peder i Dalsmun å krono, Nils i Lerängen å krono

krono, Harald i Sund å krono, Arvid i Söderby å krono, Jon i Harnäs å skatte, Lars i Björkeberg å krono, Peder i Björkkärn å skatte, Anders i Ullvettern å frälse, Jöns i Lövnästorps å krono, Nils i Dalbäcken å krono, Lars i Björkhöjden å krono och Jöns i Stockviken å krono, till var sina 6 mark det som allt tillhopa gör 24 daler silvermynt

Näst stadfästes efter Sveriges lag det jordeköp som gen. KM:t högtbetrodde man och secretarius status samt assistensråd vid Pommerska regeringen, ädel och välborne Johan Nicodemii Lillieström till Eka och Sandershagen hade gjort med assessoren uti den kungliga hovrätten i Jönköping och vice lagmannen utöver Västergötland och Dal, wäl:t Petro Dobero om ett hans skattehemman här i Karlskoga socken Bo benämmt för 700 Rd in specie och där ovan uppå 4 alnar spanskt kläde till en äreklädning för honom Dobero och 1 silverkanna för en diseretion till hans k hustru, jämväl och om alla mobilierne på gården, som uti inventario finnes för 168 Rd efte som själva fastebrevet vidlyftigare utvisar.

Än stadfästes efter Sverige lag det köp, som väl bemälte H Johan Nicodemii Lillieström till Eka och Sandershagen hade gjort med fordom befallningsmannen Wäl:t Mårten Drost om hans hammar, som han uppå Backa ägor här i Karlskoga socken byggt och upprättat haver, med allt det där tillhör, som är hammarsmedjan med allt sitt behållna och färdiga innandöme, samt dammar, sågkvarn och boden vid sjöänden, masugnsrättigheten där sammastädes, så ock gården med alla sin hus och röjningar, samt vad där till lyder för tutusen riksdaler in specie, där av han Drost strax 500 Rd fick av kammereraren välaktad Arvid Persson, och var försäkrat om de andra 1500 innan nästkommande Matthiae 649 dessförinnan brukandes hammaren själv att betala sin gäld med, dock så att han icke () eller förvärrade något av ty i deras köp var kommit, med mindre han ville betala skadan utan någon lag-sökning: och icke taga där till kol eller kolved på Backa ägor, utan Lillieströms eller hans fullmäktiges lov och minne. Men då vid Matthiae tid ovägerligen avträda

Efterskrivne hemman och jordelotter
vordo å detta tinget lagligen uppbudna
½ i Granberga 3 g
½ Strömtorp 3 g
Östra Nytorp 2 g
½ Granberga Nils Jönssons 2 g
½ Granberga som Markus och
hans syskon tillkommer 2 g
Västansjö 1 g
Gräsholmstorp 1 g

Sakören som på detta tinget fallna äro, belöpa sig
uti en summa till 63 daler

Att föreskrivne mål och ärender, så för
rätta rannsakade och avdömda äro, som
föreskrivit står, vittnar jag under-
tecknad med egen hand och signet här nedan-
för Actum ut Supra

Matth. Pleningius

Anno 1652 den 25 och 26 augusti hölls laga ting med allmogen av Karlskoga socken uti Prästegården där sammastädes, närvarandes landshövdingen öfver Nerike och Nora län, samt ståthållaren på Örebro slott och assessor uti riksens bergskollegio, ädla och välborne. H Christer Bonde, friherre till (Latila, herre till Bordsjö, Imsjöholm och Springsta, befallningsmannen ärlig och väl:t Olof Olofsson Bergsman och socknens bofasta och edsvurne nämndemän som voro.

Jon Björnsson i Stråbergsmyn	Bonde Algutsson i Brickegården
Nils Eriksson i Losseby	Nils Andersson i Knutsbol
Nils Olofsson i Brickegården	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Persson i Immen
Simon Eriksson i Stensviken	Jon Nilsson i Gälleråsen

Då kom för rätten Sven Björnsson i Valåsen och bekände sig hava upprättat ett sådant testamente med sin hustru Malin Nilsdotter, att efter de voro barnlöst folk, och visst icke, om de hade att förmoda några barn, emedan de voro bägge komna till en hög ålder, så sågo de gärna, att vilken som lever efter den andra måtte hava något litet att leva utav och trösta sig med till sin dödstund: och förty haver han testamenterat, givit och skänkt sin hustru, Malin Nilsdotter allt löst som de nu tillsammans åtte eller kunde få åta, att det behålla efter hans död uti sin livstid, det samma nämndemännen Jon i Stråbergsmyn och Håkan i Strömtorp, som detta hava övervarit vittnade hans Sven Björnssons hustru, nu frånvarande, hava honom gjort, att så framt Gud kallar henne förr än honom, så skulle han få behålla för sig och i sin livstid alla lösören, men efter bägges deras död, skall alltsammans gå bägges deras arvingar till delning efter lag.

Sedan kom för rätten Lars Mårtensson i Näs och klagade på sin faderbroder Per Stensson ibidem, att han först hade rätt hans farfar Sten Persson till att taga bort hans häst i andtimman tvär emot den förlikning, som dem emellan på byte gjord var, honom till en stor skada, sedan själv gått till och plöjt upp den åker som honom Lars till-

tillkom, jämväl och att hans farfader hava dess förutan slagit en del av hans bästa äng. Och när han hade velat utföra gödseln på sin åker, så haver hans faderbroder Per Stensson det hindrat. Varför blev där på sålunda resolverat, att efter Lars Mårtensson ej kunde bevisa det Per hade bedit Sten taga hästen ifrån honom, utan Sten haver det gjort av sitt eget råd, ty kändes hans klagan kraftlös, såsom och den andra om åker vara av intet värde, och förty ej någon kunna därför sakfällas, efter det var allenast en liten rijpa som oförvarandes blev upplöjd, låg rätt in vid Pers åkerteg. Men det Sten Persson haver slagit och bärgat hö på hans Larses äng olovandes, och Per Stensson dess förutan hindrat honom Lars i hans arbete, så hade fuller rätten haft fog att sakfälla dem bägge därför men efter Lars nöjde sig där med att han fick 4 såter hö igen, och eljest bad för de andra, ty släppte där med för denna gången.

Därnäst uppviste befallningsmannen en skriftlig förlikning, som var gjord emellan ovan bemälte Lars Mårtensson och Peder Stensson i Näs d 25 maj nästförlidne uti hans och länsmannens Olofs i Skråmmen, Nils i Losseby, Simon i Stensviken och Björns i Lövnäs när- och övervaro, vilken sålunda lydde, att efter Sten Persson, som för detta haver haft sitt tillhåll hos sin sonson ofta bemälte Lars Mårtensson, begär nu komma till sin son för bemälte Per Stensson, därför skulle han Per eller vilkendera gubben Sten framdeles vill vara hos, komma till () uti hemmanet, men Lars eller den bemälte Sten ej vill vara när, allenast tredingen, för där avgående utlagor, men efter hans död komma till hälften var. Så emedan ingen av dem hade nu här emot någon insagu, därför dömdes samma förlikning äga här efter ständig bliva, vid 40 mark vite.

Där efter kändes Amund Henningsson i Bjurtjärnstorp skyldig att svara till den differensen som kan vara på tionden emellan in- och utmålningslängderna, efter han är övertygad och eljest haver bekant det han haver haft hos sig bägge nycklarna till tiondeboden, och haver nu intet skäligen att ursäkta sig med

med. Men var han framdeles kan få spana upp något att fria sig med, det skall stå honom fritt att göra.

Sedan upplästes H.K.Maj:ts vår allernådigste drottningens mandat dat. Stockholm den 31 juli 1652 om riksdagen som berammat är, och skall där hållas den 8 oktober nästkommande.

Näst vittnade nämnden, att i söndags åtta dagar sedan kom elden lös uti Åsbergsviken, medan folket var i kyrkan, och avbrände för h Brita Larsdotter och hennes måg Olof Nilsson där sammastädes allt det de ägde, både hus, kläder, hö och korn, så att de fick ej det ringaste undan eller blev friat, mer än litet gångkläder och en badstuga. Varför beviljades, att de måge taga brandstod av hela socknen.

Än vittnade nämnden, att Nils Svensson i Strömed hade genom rätt vådelid mist i våras tvenne stugor med allt det husgeråd, som han där inne förvarat hade, samt fem bodar och 1 kammar med några kläder, som där inne voro.

Näst sakfälltes Olof Nilsson i Åsbergsviken å krono, för det han hade givit Nils Bengtsson i Linneback en blodrissia och pust till 3 mark för vardera.

Näst klagade Mats Hendriksson i Sandviken, att hans granne och gårdbo Erik Persson ibidem å krono, hade olagligen och utan föregångit laga prov och hållen syn av länsmanen och nämnden eller kyrkans sexmän, gångit till och uti bägges deras samskog, huggit små svedjor på 17 ställen, honom Mats till förtret, de Erik Persson icke neka kunde, efter han där till övertygades av några i nämnden, som samma fall synt hade. Varför sakfälltes han Erik för det han kunde hava huggit på de ställen som kan röjas till äng till 12 mark och för det som där till ej kan duga till 40 mark efter den 21 och 22 art. i skogsordningen.

Näst tillsade H N välborne H landshövdingen bergsfogden väl:t Mårten Drost kronotorpet Hult här i Karlskoga socken, att här efter åbo och bygga krog uppå, efter det ligger så när stora landsvägen, och alltså mycket bekväm-

ligt där till, och änkan Brita Segulsdotter samt Per Olofsson, som där för detta bott hava, där ifrån.

Näst vittnade nämnden, att på det ställe som välbemälte Mårten Drost haver ärat bygga en hammar uti Storforsen eller Degerforsen sönnan med Möckeln, där finnes god lägenhet till både med skog och annat, och att det verket kan aldrig hindra något annat bruk där omkring i en eller annan måtto.

Näst vittnade underlagmannen Matthias Pleningius bergmästaren vält Sten Andersson, Bergsfogden välförståndig Knut Larsson och samtliga nämnden, att d 23 augusti nästförledne voro efter H N välborne H Landshövdingens befallning och hans fångne order ifrån det kungliga bergskollegium tillhoppa på en syn till att dela av någon skog till välförståndig Gert Ysings i Örebro hamrar vid Valåsen, och hans andel uti hyttan Sibbo i Karlskoga socken. Och funno efter hållen rannsaking om skogen, huru med honom var beskaffat och bevänt, skäligt, det bemälte Gert Ysing skulle först hava till bägge sina hamrar vid Valåsen, samt själva hemmanen Valåsen och Finnetorpet, vad som betorffs till att uppehålla deras bruk med av nästliggande allmänning, vad inom efterskrivne rå slutas och fattas nämligen: först den grimmade tallen söder vid sjön Möckeln emellan Valåsen och Bricketorp: sedan stenrådet där östan för: sedan andra stenrådet där sunnan före, som nämnden hade för detta satt emellan allmänningen och Bricketorp samt Labbesands och Österviks enskilda skogsägor; sedan Dalsbackarna där sunnan före; sedan vägen öster åt, som kallas Gången; sedan sjön Lysningen där östan för; sedan Emtebäcken där östan för; sedan nordare Gräsemten där östan före; sedan Södra Wålsjön där nordan för; sedan hålldammen vid Lilla Wålsjön där nordanfö; sedan allmänningensvägen där västanfö; sedan Högbron; sedan Björnsten där nordanfö och västan vid Abborrkärn; sedan Stormossen där nordanfö; sedan Immeberget där

där västanför; sedan älven Imman där västanför; sedan Svartälven där sunnan för; sedan Svartälven ut åt i Möckeln; och så själva Möckeln till den grimmade tallen där söder; dock emot de förord, att fiskevattnet å samma allmänning bliva dem förbehållit, som det för detta uppröjt och hävdad haver, och klockaren samt Per i Våtsjötorp njuta där på sina gamla ängar, jämväl och kyrkan med Bricketorp, Labbesand och Östervik få taga där å sitt nödortftiga timmer. Sedan efter Gert Ysing hade i Sibbohyttan 5 1/16. Anders i Sibbo å skatte samt Anders och Hans i Utterbäck å krono 4/16. Per i Linås å skatte 2 /16, Jöns i Råhult å krono 2/16, änkan i Hult å krono 2/16 och Påvel i Abborrkärn å krono 2/16. Så syntes dem likast, att all den skog som låg omkring hyttan och för bemälte gårdar å bägge sidor om reven, deltes i sexton parter. Västan till i nio, där av Anders i Sibbo samt Anders och Hans i Utterbäck skulle hava fyra, Per i Linås två, Gert Ysing två och Jöns i Råhult en, och östan till i sju, där Gert Ysing skulle hava tre, änkan i Hult två och Påvel i Abborrkärn två; Men somliga av intressenterna i hyttan begärde, att dem måtte efterlåtas med några gode män pröva vad skog där är, och försöka om de icke genom deras mäklande kunde sedan annorledes förlikas, vilket blev dem beviljat, med så skäl, att de skulle sedan se sig där om för rätten igen å nästa ting, och antingen låta förnimma det och huru de äro förlikta, eller avhämta hans äntliga förklaring.

Näst vittnade nämnden, att de hade besett de ängeplåter, som Bertil i Agen hade röjt västan om Råbäcken emellan sig och Gräsmossen och mått där å lagde arbete 2 Rd men h Anna Bertilsdotter i Agen och sonen Nils i Björkmo voro intet där med till fred, utan begärde mer, varför levererades dem gensast 2 Rd av Peder Gälersson i Gräsholmstorp, och lovades en halv till, där med de då voro nöjda.

Näst räckte kyrkoherden vällärde herr Jakob Jonae h Ingrid Jonsdotter i Bjurtjärn och hennes dot-

dotter Elin Carlsdotter handen där på, att de skulle båda få vara där i Bjurtjärn, så länge hon h Ingrid lever, och i medler tid bruka en treding där sammastädes skattefri på det de icke skulle här efter, som de hade gjort här till, klaga över honom något, där med de ock lovade vilja avstå.

Näst vittnade Lars Pedersson i Högfors, att han hade varit med Eskil Mårtensson i Granbergsdalen till att fångsla och föra hit den karlen Per Torbjörnsson i Gilsåshyttan i Lekebergslagen, som honom Eskil hade varit vid några ting pålagt att skaffa till rätta, och haft honom med sig till Snöbergshult, och hört honom bekänna stölden i Granbergsdalshytta med bemälte Eskil driven, det han Eskil likväl nekade. Men släpptes där utur handklovarna, efter Markus Påvelsson ibidem hade sig god därför, att han skulle comparera på detta tinget, vilket han och fuller hade efterkommit var han eljest hade varit vid hälsan. Varför pålades honom Markus att hava honom fram på annat ting, och saken där (nog) må vara så länge uppskjuten.

Näst sattes vite 40 mark emellan Eskil i Granbergsdal och Anders i Lund, samt Nils i Lerängen, att ingen skall göra eller tillfoga annan något, antingen med ord eller gärningar, innan deras tvist bliver sliten för rätta. Och ho som sig här emot förgriper, den skall vara saker åt samma vite, och eljest plikta efter sakens beskaffenhet efter lag.

Näst fanns för gott, att några av nämnden skola fara till Granbergsdal, till att mäta det som Eskil ibidem vill upplåta sin granne ibidem, Simon Larsson till köps, evad det och helst vara kan, och vad de då göra och gott finna, där efter äger Eskil betalas, och ej högre.

Näst avsades att var Erik Abrahamsson i Hovmanstorp i Nora socken icke skaffar kvittens och besked innan åtta dagar ifrån sin moderbroder Lars Eriksson ibidem, det han haver betalt 1 skeppund tackjärn till Georgen Camitz på Eriks vägnar, då skall han vara förtänkt att betala det med det första till bemälte

Camitz vid 6 mark vite för dombrott, och i medler tid bliver Anna Tomasdotter därför okrävd av Camitz, efter hon Erik haver tillförende lovat vilja betala det för henne för det dem stod emellan.

Näst klagades, det Johan Olofsson i Råglanda å skatte, hade först illa slagit Johan Matsson i Sandtorp ko, och sedan drivit henne uti mossa, där av hon blev så sjuk att hon orkade intet mjölka, varför fälltes han till $\frac{1}{2}$ mark böter efter det 45 kapitlet Byggningsbalken och giva målsäganden ett halvt pund smör i skadestånd.

Näst kom för rätten Erik Jonsson i Brevik och gav tillkänna, huru som han hade år 164 upptagit samma Brevik på Bjurtjärns ägor, och där redo nedlagt och använt stor bekostnad både på byggningen samt åker och ängeröjande, begärandes förty, att få bliva där vid behållen, efter det ej skall ligga Bjurtjärn förnärer eller till skada i någon måtto. Men det kunde honom ej bejakas, alldenstund samtliga nämnden betygade nu och eljest vid tinget den 7 feb 1651 att det ligger förnärer in på gården, kan icke göras till fjärdingshemman utan Bjurtjärns skad och ty ännu vara skattlagd, därför det och samma dato blev utdömt. Varför avsådes nu, att några gode män skola värdera ovan bemälte Erik Jonssons nedlagda arbete på röjningen och bekostnad på husen i Brevik, där efter han av kyrkoherden vällärde herr Jacob Jonae äger betalas, och nämnde herr Jacob på sin sida, Olof i Ullvetterstorp, Björn i Lövnäs och Simon i Stensviken, och Erik Jonsson åter på sin sida Johan i Sandtorp, Nils i Losseby och Olof i Stockfallet

Näst förliktes Anders i Knapped med korparlen Nils Jönsson ibidem om det hemkall som hans hustru Elin Eriksson dotter månde lova honom korpralen vid tinget på Kroppa den 2 maj 1646 att hava fritt hos henne, sålunda: att Anders skulle nu giva honom. Men om arven, som korpralen fordrar efter, skall givas besked när Anders ter fram bytesbrevet.

Näst fanns för gott att efter ingen skillnad var gjord

gjord emellan Karlskoga och Närke ifrån korset, som står på landsvägen, och söder genom marken till Ölen, så skulle där om först notificeras Närkesborna, att de låta en halv nämnde ifrån deras tingslag möta en halv där ifrån vid samma kors, och sedan göra där ifrån en fullkomlig skillnad bägge häraden emellan.

Näst kom klagomål på korpralen Nils Jönsson i Knapped, att han skulle här på tingsgården hotat och undsagt Anders Persson ibidem till livet. Men efter bemälte Anders varken själv eller med vittnen kunde honom det övertyga, varför kändes han korpralen fri för samma klaga, dock åtvarnades med det samma, att han ej skall tillfoga Anders någon oförrätt här efter vid högsta straff tillgörandes.

Näst kändes Johan Matsson i Sandtorp pliktig att innan nästkommande Mickelsmessa leverera till Åsjohammar så mycket tackjärn och kol, som kan behövas till 2 skeppund stångjärn. Och efter hans son Mats Johansson haver tagit 1 Rd för han skulle smida dem ut, medan han levde, ty avsades, att samma riksdaler må igenkrävas av hans Mats hustru, och givas åt en annan som vill och kan smida ut samma järn.

Näst förliktes Johan Olofsson i Råglanda med bemälte Johan Matssons hustru Gertrud Hendriksdotter, om några okvädes ord, dem han Johan skulle hava givit henne uti hastighet, och nu sade sig varken vilja eller kunna henne det övertyga, ej heller veta med henne annat än ära och gott att de skulle för denna gången vara efergivna, där med de blevo vänner.

Näst avsades, att efter skomakaren Lars Larsson intet ville med godo och efter avsagd dom på nästhållne ting trada ifrån det nybygge eller torpställe, som han utan någons tillstånd haver tagit sig för att arbeta på uppå Degernäs ägor, utan bråte och (höger) där ännu: Ty må samma torp och vad där kan vara byggt, av några gode män

män där till deputerade hävas omkull och utrivs.

Näst vittnade åtskilliga av tingsallmogen och enkannerligen Håkan i Strömtorp, Nils i Kvarntorp och Lars i Degernästorpe, att en häst, god om 12 Rd blev ihjälslagen för åbon i Degernäs i hans eget vedskjul när hans sto, när det två hästarna ifrån Rudskoga kommo dit löpandes, och gåvo sig där in och undan för bromsar och flugor.

Näst vittnade Nils Olofsson i Losseby, Olof Erikson i Ullvetterstorp och Björn Månsson i Lövnäs, att de hava efter väl: H Sophia Stenbocks fogdes Bengt Larssons, samt hennes rättares Lars Anderssons i (Haffstad) och landbos Anders Olofssons i Ullvettern begäran varit på en syn emellan b:te Ullvettern välbemälte h Sophia Stenbocks frälse, och Bjurtjärnstorp krono, vilket Amund Henningson åbor, och funnit där emellan en god och fullkomlig skillnad, som var först rågårdens i Mossehalsen emellan Ullvettern och Ullvetterstorp skatte, vilken sträckte sig nord ut allt in i Laggen mitt på mossen, och sedan Laggen ut åt in till sjön Breviken ända åt notudden. Där med de då voro väl åtskilda och på bägge sidor nöjda, men efter frälseäganden eller hennes fullmäktige icke var nu tillstädes, ty kunde där på ej dömas denne gången, utan uppsköts till annat ting och frälsemannens eller hans fullmäktiges ankomst.

Näst stadfästes efter Sveriges lag och landets bruk det jordeköp som Nils Persson i Strömtorp hade gjort med sin hustru syskon och deras män, om deras arv- och köpelotter i bemälte Strömtorp och givit dem därför som följer, nämligen Sven Björnsson i Valåsen 4 ½ Rd h Karin Nilsson i Utterbäck 2 Rd Henrik Anderssons barn i Tällekullen 1 ko och 2 ½ Rd h Karin Andersdotter i Västansjö 12 Rd Arvid Andersson i Strömtorp 8 Rd Huga Andersson i Finnebäck 1 ko och sin fädernesjord i Finnebäck, och h Ingrid Andersdotter i Skänninge stad skötsel och föda åt tu hennes barn, och eljest hjälp till henne själv, uti den dyre tiden. Med vilka köpelotter och sin egen hustrus arvelott han Nils Persson nu äger halv

halva Strömторp så innan gårds, men i skog och fiskevatten allenast tredingen, efter som själva fastbrevet vidlyftigare utvisar.

Näst kom för rätten arrendatoren Georgen Camitz och på sin herres wälb. H Johan Nicodemii Lillieströms vägnar begärde syn emellan hans frälsegård Backa och kronohemmanet Sandtorp, Nortorp och Bråten, den honom Beviljades.

Näst kom för rätten h Karin Nilsson i Trehörningen och gav klageligen tillkänna, att oansett hennes sal svärfader haver med lov och minne tagit upp av skogrotten samma Trehörningen uppå Kärnes ägor, medan det var krono, kostades där på mycket förr än han kom dit till makt, så att han nedlade där nästan allt (sit) mo och (mängula), likväl vilja åborna på Kärne Påvel Jonsson och Hendrik Jonssons hustru Brita Larsdotter driva henne där ifrån, sedan de hava köpt det till skatte av kronan för 45 Rd men hon och hennes barns målsman Olof Jonsson förliktes omsider med bemälte Påvel Jonsson och Brita Larsdotter där om in för rätten sålunda, att på det hon med sina barn må bliva vid bemälte Trehörningen här efter oklandrad, så gav han dem i bördspenningar för skatterättigheten i grunden och jorden där bemälte Trehörningen är byggd 7 Rd och medan de voro där med nöjda, ty dömdes hon h Karin Nilsson att njutat här efter för sig och sina arvingar obesvärat evärdeligen.

Näst klagade Erik Gregersson i Vismen över Måns Olofsson i Jonsbol i Visnum socken, att han hävdar men not inom och på denna sidan om rågången, som är emellan Karlskoga och Visnum, nordan med Vismebäck och Bodalen, och alltså in på hans ägor rätt in för hans stugudörr. Men efter bemälte Måns ej var nu tillstädes eller stämd, ty kunde nu intet vidare åtgöras, än lova stämning på bemälte Måns här om till nästa ting.

Näst avsades, att efter Sven Bengtsson i Lervik och Nils Svensson i Strömed ej kunna sin emellan förlikas om några intäppningar av bägges deras

mulbete, ty skall tvenne av nämnden rannsaka där om och jämkä dem emellan det bästa de kunna.

Näst vittnade samtliga nämnden, att de i fjol hade efter laga befallning gått syn emellan skattegården Strömtorp och kronohemmanet Vismen, och gjort där emellan med parternas samtycke, en fullkomlig skillnad och rågång, vilken begynner först i Lilla Vismen och löper sedan åt Hedemosseberg, sedan väster i Bäckén, sedan Bäckén nordåt allt in till stenrätet vid landsvägen, som pekar till Bodalen, där sockenrätet möter. Och efter bägge parterna ej hade nu något här emot att säga ty vart bemälte rågång fast och stadigt dömd.

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta tinget lagligen uppbudna:

Östra Nytorp 3 g
½ Granberga Nils Jönssons 3 g
½ Granberga som Markus och hans syskon tillhör 3 g
Västansjö 2 g
Gräsholmstorp 2 g

Sakören som på detta tinget fallna äro, belöpa sig uti en summa till 14:20 öre

Att föreskrivne mål och ärender så för rätta rannsakade och avdömda äro, som föreskrivet står, vittnar jag understecknad med egen hand och signet här nedanför. Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1653 den 7 maj vart rätt laga
ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti
Prästgården där sammastädes, närvarandes landshövdingen
över Närke och Nora län samt ståhållare på Örebro slott
ädle och välborne herr Christer Bonde, friherre till Lahila,
herre till Bordsjö, Imseholm och Springesta, med befallnings-
mannen ärlig och väl:t Olof Olofsson Bergsman, och
de tolv edsvurne socknens nämndemän som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Bonde Algotsson i Brickegården
Olof Eriksson i Losseby	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Persson i Immen
Simon Eriksson i Stensviken	Jon Nilsson i Gälleåsen
Olof Gunnarsson i Bregården	Eskil Olofsson i Bregården

Då i förstone saknades i nämnden Nils
Olofsson i Brickegården och Nils Andersson i Knutsbo, som
voro genom döden avgångne, varför korades i deras ställe
och efter avlagdan och intogos Nils Gunnarsson och Olof
Eskilsson i Bregården.

Där näst vittnade nämnden, ett nybygge Svarteberg,
som är upptagit på kronohemmanets Vibäcks ägorht, vid rået
mellan det och frälsehemmanet Alkvettern, förr än man
sporde varest det var, kan icke göras till fjärdingshemman
för dess ringa lägenhet och utan bolbyns skada, varför
blev det utdömt.

Där efter skattlades krono nybygget Ökna, som
Måns Olofsson haver upptagit, för en åttondel och
5 () smör och de andra persedlarna efter proportionen.
Sammaledes kronotorpet Sundstorp, Erik Nilssons samt
Lemås Olof Gunnarssons arv och eget och Bresäter
Per Bertilssons fru Sophia Stenbocks frälse på sam-
ma sätt, och för så stor skatt och utlagor.

Näst avsades, att efter Kringelhult som är beläget på den
skog, som efter bergskollegium brev är i höstas vorden till
vittrat Hans Mönich i Örebro hammar vid Valåsen kan
icke göras till fjärdingshemman för mangel av dugligt lände,
och eljest haver ingen synt åbon där sammastädes lagligen
ut, när han först satte sig därpå, ty skall det efter skogsordningen
utrivas, fast dess ägande haver skattat där för tu år och dock honom

honom förbehållit, att om han kan tala så väl med bemälte Mönich, att han får sitta där och kola åt honom, så skall det stå honom fritt att söka, men var det icke kan ske, skall han fara där av sedan han haver fått betalning för sitt där nedlagda arbete och omkostnad.

I lika måtto utdömdes det torpet som Nils Påvelsson på Fallet haver upptagit, och är beläget på ovan bemälte Mönichs tillvittrade skog, efter det icke kan göras till fjärdingshemman eller där före skattläggas, för dess ringa utrymme, men i fall han kan förmå med Mönichen, det han får bo där på, fast grunden hörer ej honom till, de må han accordera med honom själv om, var icke, så skall ha hava rätt för sitt arvnöde och sedan flytta där av, och då skall han få sätta sig på allmanningen östan för Långsömossen efter nämnden vittnade sig hava besett det ställe, och att där kan göras bergsmanshemman, där bemälte Nils Påvelsson kan bliva behållen noch efter han och brukar hyttedel.

Näst hade Eskil Persson i Mosserud i Kroppa socken å skattehaft lägersmål med Ingeborg i Råglanda i samma socken, och å skatte, frillobarn, och avlat med henne barn i lönskaläge, det han måste bestå, varför sakfälltes han till 20 mark efter det 3 kapitlet i Giftermålsbalken och emedan hon bekände det samma ty kändes och hon skyldig att böta sina 10 mark efter sedvänjan.

Näst efter samtliga nämnden intet kunde värja utan följande Sven Larsson i Botorp i Karlskoga socken å frälse till 55 st rågnekar eller 2 skäppor råg för 2 Rd som Gunnar Jönsson i Bregården och Måns Jonsson i Bregårdstorp hade mist utur sin rågstack, som de hade tillhoppa uti ett fall i skogen, och ett lass hö ifrån Hans Persson i Fiskesjön för 1 daler silvermynt. Där för att samma Sven haver förr stulit råg, och där för bött 3 mark såsom 1651 års sommaring utvisar, och eljest bebrädes när han tog höet i ladan, dess för utan fanns och råghalm efter honom ifrån stacken på vägen ända åt hans hus, under en låga, och hade dess förutan ett elakt namn, Ty dömdes han Sven Larsson att böta 40 mark och betal ovanskrivne perseler eller dess värde till förberörde personer, efter det 7 kapitlet Tjuvabalken

Näst ställdes för rätten Jöns Andersson i Gällsjötorp i Karlskoga socken å krono, och anklagades för tjuveri, att han hade tagit fyra böler blandkorn utur en stack. Som kom Nils Bertilsson i Skäratorp i Grythytte socken, och kostade till 2 daler 8 öre silvermynt, Bemälte Jöns Andersson ville fuller intet i förstone tillstå, att han hade det gjort efter han icke var tagen på färska gärningen eller tjuvnaden funnen uti hans hus. Men bekändet likväl omsider när Måns Larsson i Mosseberg och Peder Nilsson i Gällsjötorp upp kommo fram och vittnade, sig hava rannsakat och befunnit det fyra slag låge ()

genom skogen till Gällsjötorp, där och halm hänge på träen och lågo på marken. Varför emedan samma bekända tjuvnad övergick halv marks värde. Ty erkände rätten honom Jöns Andersson böra där för hänga och ligga ogill, efter det 6 kapitlet Tjuvabalken nåden förbehålles den kungliga hovrätten.

Näst hades före Håkan Olofsson i Bratta i Karlskoga socken å krono, och anklagades för det han skulle hava varit bort uti en Rågstack i skogen, som tillhörde Simon Eriksson i Stensviken, och stulit bort tolv tjog där utav. Samma Håkan Olofsson ville intet heller kännas där vid i förstone, ehuru flitigt han förmantes och eljest bands där till med det skäl, att råg var spilld både i båten, som han hade haft, och eljest i skogen där han vilte på en låga eller kullfallit träd, varest rågen i den lena vintern som i år haver varit strax grodde. Men bekände likväl omsider, enär man förehöll honom, att han intet kunde frias, utan hålles där till därav, att ingen annan människa bodde där borta, som slagit bar åt ifrån sjön, dock icke mer än fyra tjog på två nekar när som mättes före 4 ½ daler silvermynt. Så emedan rätten ej kunde komma honom Håkan Olofsson till vidare bekännelse, och kan hända andra kunne hava varit där med. Ty kändes han för de 4 ½ daler silvermynts tjuv skyldig att upphängas och ligga ogill efter det 6 kapitlet Tjuvabalken. Nåden förbehålles den kungliga hovrätten.

Näst upplästes det mynt plakat, som KM:t allas vår nådigste drottning hade uti innevarande år d 14 april låti publicera och av tryck utgå med allvarsam åtvarning, att ingen skulle fördrista sig det att överträda vid det imälta straff tillgörandes

Näst emedan ingen kan förstå eller veta huruledes och på vad sätt, de 9 () havre och 17 () råg är bortkomna utur Bjurtjärns kyrkotiondebod näst efter Kyndersmässan i år, efter ingen åkomman synes där antingen på lås, dörr eller annat, ty kändes kyrkovärdarna Olof Persson i Stockfallet, Simon Eriksson i Stensviken och Per Nilsson i Esplund, skyldig att svara där till nu genast med spannmål eller penningar, efter som det går och gäller, alldenstund de hava haft nycklarna där till, och måge antingen spana upp tjuven eller söka hjälp hos allmogen, när våranden är överstånden.

Näst sades det Per Persson i Bjurtjärn å skatte var emot förbud viken av tinget, därför sakfälltes han till 3 mark.

Näst avsades, att efter Vismen, som är blivit skatte år 1596 d 11 febr såsom av sal h Carls brev av samma dato seendes är, finns vara förtio år sedan kringrösat, som nämndemän betygade

Ty kan icke Jöns Hendriksson, som haver sålt sin anpart uti bemälte Vismen, få sätta sig på dess skog, utan rätten finner skäligt, det Erik Gregersson, som där nu sitter, behåller det, dock med så skäl, att han emot nästföljande sex år efter detta dato, samma hemman så förbättrar (ecoolerar) och utvidgar, att det efter den tiden kan skatta för ett tredingshemman, emedan det finns god lägenhet till.

Näst befalltes nämndemännen Nils i Losseby och Olof i Ullvetterstorp att utse rået emellan Bregården och Lundstorp, och med det samma lägga dem emellan, om ängarna och mulbetet.

Näst gjordes en sådan förlikning emellan caplellanen herr Zackariam Olai i Lontorp samt Jon Nilsson och Olof Töresson i Gälleråsen, tvistande om ett notekast mitt för holmen i sjön Lämmen, som de båda för detta hava varit vant att hävda mitt ut åt sjön, att det skola här efter hävda var sin dag bemälte herr Zackariam måndagen de i Gälleråsen om tisdagen, han än om onsdagen och de om torsdagen och så allt fort. Jämväl och avtaltes med det samma att herr Zackarias skall få bruka den (quarien) med det, som de uppsatt hava, och där med vara i ett och annat åtskilda.

Näst avsades, att den skillnaden, som nämnden för några år sedan gjorde emellan Bjurtjärn och Säviken, nämligen ifrån tallen upp i åsen väster åt rågården, sedan efter honom i sjön Arviken item från bemälte tall upp åsen öster till tallen i Dalängen, sedan i Gräsossen, där rået ändas, skall här efter fast och oryggligt hållas.

Näst avsades att den silverskeden, som Lars Persson i Högfors hade ifrån Elisabet Olofsdotter i Kyrkotorpet i Tångeråsa socken och var av honom levererat till länsmanen, skall givas henne igen.

Näst kändes Lars Jönsson i Dalbäcken skyldig att giva Börje Andersson i Åsjöhyttan 1 ½ Rd för den hästen, han hade tagit av honom att föda och (wåhra) intet, och blev borta uti ett moras eller hängedy.

Näst föreställes Peder Torbjörnsson ifrån Berget i Vintrosa socken å skatte, och anklagades för det han skulle hava stulit ett skeppund tackjärn utur råstugan i Granbergsdalshyttan här i socknen, medan han var där sammastädes uppsättare för tre år sedan. Han nekte intet, utan bekände strax, dock inte mer än ett halvt skeppund, nämligen det som var lagt eller gömt under stybbet i kolhuset men intet som var funnit under Eskil Mårtenssons bod, vilket var hans eget, nedsluppet genom golvet. Så emedan samtliga hyttelaget ej visste vad borta var mer än som igen hittades, och denne Peder Torbjörnsson kändes det halva skeppundet, som mättes för 1 daler 28 öre silvermynt ensam vid. Ty kändes han skyldig att hänga därför i en galge

galge, efter det 6 kapitlet Tjuvabalken nåden förbehållen den kungliga hovrätten.

Näst kändes Peder Jönsson berättigad till att uppbära av sal Hendrik Mårtenssons son i Granbergsdal, Johan Hendriksson 6 Rd för det arbete, som han hade nedlagt för honom på Granbergshyttan för några år sedan, samt för den rågen, som han hade tagit utur hans rågfall, och stod ännu obetalt.

Näst emedan sal Jon Jordansson i (Herrnäs) hade lämnat efter sig trenne barnkullar, uti den första var hans styvbarn med förra hustrun Marit Ivarsdotter, Måns, Sigrid och Karin Anders barn uti den andra hans egna barn med samma Marit, Kerstin, Arvid, Elin, Ingrid, Brita, Anders och Margareta, och uti den tredje kullen med den senare hustru Ingrid Persdotter var Marit, Jordan, Enar, Per, Nils och än ett ofött foster, som nu räknandes för pilt, och han Jon Jordansson hade (kosta) bemålte Herrnäs med förra hustrun av kronan för 90 daler silvermynt, men givit en treding av tvedelen, som honom där uti tillkom till den senare hustrun, så lopp på brodern i första kullen 4 8/13 daler på brodern i andra kullen 4 4/13 daler och på brodern i tredje kullen 4 daler. Men på senare hustru Ingrid 20 daler och allt så halva hemmet på henne och hennes bar, när hon giver 3 daler silvermynt ifrån sig till de andra, och Anders Jonsson av mellankullen till de andra hälften på sina och de andras vägnar men tredingen skall () hava i ängarna så i år och intet längre.

Näst kommo för rätten Gert Ysing i Örebro, Anders Andersson i Sibbo och Anders Andersson i Utterbäck och gav tillkänna, att oansett på synen senast, som gick dem emellan och vittnades om på förr tinget, blev så beslutit, att skogen skulle delas emellan deras bruk, likväl är de nu uti nämndemännens Håkan Andersson i Strömtorp och Mats Jordansson i Brickegården och uti Lars Perssons för Gert Ysing närvaro, sålunda blevne förlikte, att Gert Ysing skulle hava till de 5/16 som han haver i Sibbohyttan, all den skog, som är inom efterskrivne råmärken, nämligen av Anders Andersson i Sibbos skogaln väster ifrån hyttan till en tall som blekades sedan ända norr till vägen som löper till Råhult ifrån Sibbo. sedan vägen ut åt upp till stenrådet, och ifrån det öster ut till sjön Elgsimmen, där vägen går närmast vid sjön, och så sjön ut åt till älven Immen, och så älven ut åt till hyttan Sibbo. Sedan av Anders Andersson och Hans Larsson i Uttebäck skogsaln sönnan älven Immen, ifrån hyttan ända söder och väster vid Anders kolbotten och mitt i drågan, som löper söder

+

söder i Stormossen, sedan Stormossen öster åt i Fuglesjön och så nord i Fuglesjösundet, där det smalast är, sedan väster där ifrån till en stor asp vid älven Immen strax vid hyttan och emedan ingen dera parten hade nu något emot samma gjord förlikning att säga, där för vart han med rättes dom stadfäst.

Näst vart efterskrivne hemman å detta tinget lagligen uppbudna.

Västansjö 3 g
Gräsholmstorp 3 g
Fisketorp eller Fiskesjö $\frac{1}{3}$ skattehemman 1 g

Sakören som på detta tinget fallne är belöp sig uti en summa till 18 $\frac{1}{4}$ daler

Att föreskrevne mål och ärender så för rätta rannsakade och avdömda äro, som föreskrivit står, vittnar jag undertecknad med egen hand och signet här nedan för actum ut supra

Matth. Pleningius

+Näst kom för rätten Anders Olofsson i Ullvettern med sin frus och husbondes wälb. F: Sophia Stenbocks fullmakt given hennes rättare Lars Andersson i Hafsta att begära dom på den synen som var gången emellan hennes frälse hemman Alkvettern, och kronohemmanet Bjurtjärnstorp och vittnades om på förra tinget. Och emedan fullmäktigen Lars Andersson eller kronobonden Amund Henningsson icke hade nu något emot den förlikning som då gjordes skäligen att invända, därför dömdes samma gjorda skillnad fäst.

Anno 1653 den 30 september och 1 oktober
vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga
socken uti Bregården närvarandes befallningsmannen där
sammastädes ärlig och väl:t Olof Olofsson Bergsman och
de tolv bofasta och edsvurne socknens nämndemän som voro

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Bonde Algutsson i Brickegården
Nils Eriksson i Losseby	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Persson i Immen
Simon Eriksson i Stensviken	Jon Nilsson i Gälleråsen
Nils Gunnarsson i Bregården	Eskil Olofsson i Bregården

Samma dag besvärade sig skattebönderna uti
Brickegården och Brickegårdstorp, att arrendatoren Georgen
Camitz haver fordrat av dem på, legatens ädle och välborne
Johan Nicodemi Lillieströms sin principals vägnar halva lands-
tågsgården och dagsverken, sedan han haver fått dem till frälse
och att det de andra skattebönderna här i socknen, som lägga sina ut-
lagor till kronan, är fri därför, begärandes för ty att de och måtte
bliva så väl som de andre sockenborna handhavda och ()
vid sina välfångne privilegier och kungliga Brev, och det en-
kannerligen för efterskrivne skäl, nämligen. 1 att det är
notorium och var man veterligt, det de hava uti långsam tid
njutit den friheten, att skattebönderna hava ej mer utgjort än
halva gården, efter deras välfångne privilegier. 2 att KM:t.
confirmerar och stadfäster samma privilegium ut i en sin givne
resolution dat. Stockholm d, 30 oktober 1650. 3 att högt () H
maj:ts confirmerar det samma uti en annan punkt 1652 d 24 december.
4. Att uti stadgan emellan adeln och skattebönder, som gjordes d 26
augusti 1651 och dess andra art. förmäles, att de skolo vara bepliktade
sina husbönder icke annorlunda eller mindre, än som de för detta
hava varit vant oss och kronan att göra. 5. Att 1652 års d 24
september riksdagsbeslut innehåller uti d 7 punkt, det H.K.M:ts
år 1651 d 26 augusti gjorda ordning skall uti alla sina punkter bliva
hållin och exequerat, undantagandes om dagsverken, och 6 att lands-
hövdingen h Christer Bonde haver skrivit till befallningsmannen
väl:te Olof Olofsson ifrån Stockholm d 27 juli 1653 så, att emedan
KM:t uppå bergskollegium underdånige remonstration och herre-
dagsmannens Johan Matssons fordran nådigt, haver resolverat, att
Karlskoga socken icke skall vara skyldig att erlægga till greve
Axel Lillia mer utlagor än tillförende till kronan haver betlat
emedan de (jämväl) till denne sina utlagor gjorde, välförstående, att
de ordinarie räntor med halva gärde och allt annat, halvt emot landet

i (prestelen) på förordnad ort och ställe utgöra. Varför sades befallningsman, att han efter sina fångne order och ovanbemälte skäl och orsaker bör maintainera dem vid sina välfångna privilegier uti det hans ämbete åligger.

Där efter föreställdes av fängelse Jon Bengtsson i Björkborn å frälse och anklagades för det han hade stulit ifrån sin husbonde George Camitz ett stycke järn om 6 ½ öre silvermynt och 4 (aln. reff) om 14 daler 12 4/5 öres silvermynt, jämväl och brutit upp dörren för sockenkistan och fängelset där han var insatter, ändock han blev där kvarliggandes, och gick ingen väg. Bemälte Jon Bengtsson vidergick strax det han om en söndag, nu tre veckor sedan, fick järnbodsnyckeln av husbonden, att inlägga det tackjärn som Jöns i Granbergsdal hade då ditfört, och med det samma tog ut och lade ovan bemälte järnstycke i kaserne jämte järnboden, bärandes det sedan under brokaret vid strömmen, där en hammarsmeds pojke fann på det och baret fram. Nekade i förstone sig veta huru och av vem kistsinkan var uppbruten, till dess några av rätten dit skickade, att se antingen han skulle innan eller utan till vara åverkat, boro tvenne takspånor och en käpp, som de funno i kistan sägandes honom hava henne där med uppbrutit, då han omsider erkände sig hava det gjort tänkandes att fly, (senen) som han såg ut genom lämmen och tänkte sig intet kunna komma någon vart utan pass blev han kvar i kistan, efter han skulle vara fri för kastet det samma ville han intet bekänna, efter såsom det icke var tagit i handen med mätte rannsakan funnit i (varsom) eller lagligen tett i händer hans, ehuru flitigt han så av rätten, som androm där till förmantes, utan häradsnämnd fällte honom där till av dessa skäl nämligen: att när det kastet för ungefär åtta dagar sedan bortkom om nattetid då låg han ute i ett bryggehus hos en dräng Björn be:t skyllte honom hava gått upp om natten, det han sedan måtte bekänna vara lögn, syntes (fälan) ifrån fägården till comtoirs som, strax där blyet kringan tvenne rullar var bortskurit och kastet där igenom uttaget av hyllan och där ifrån åter till fägården igen, de likne funna äro hans skor, såsom Dan Bondesson i Backa, Bengt Månsson hammarsmed, Matth Nilsson, Erik Björnsson och Asmund Eriksson kolare vittnade, hade på husbondes anmaning att betala tyget med penningar där () ej ville bärat sedan, bedit Mats Nilsson och Erik Björnsson om penningar där till förtjänst, skyllte han det skulle hava varit en gårstjuv, den där visste kastet ligga så till vad över fönstret, och han Jon hade nu tillförende stulit, som han bekände, och eljest döljde fängelse brotan de till dess det med skäl honom övertygades. Ty erkände rätten honom Jon Bengtsson äga för den bekända tjuvnaden emedan han är mer än halv mark hänga efter det 6 kapitlet Tjuvabalken och där

han njuter livet plikta för fängelsebrytandet med 40 mark efter det 5 kapitlet Högmålabalken och för den senare tjuvnaden, som han till fällter är böta 40 mark och betala honom husbonden efter det 7 kapitlet Tjuvabalken Dock allt detta till den kungliga hovrättens vidare resolution och förklaring. Samma Jon Bengtsson haver intet så mycket till böta, att han allt detta kan betala med penningar.

Näst avsades att Anders Olofsson och Elin Persdotter i Aggerud skola göra Folke Jonsson på Bro fyra dagsverken för den skada deras boskap haver gjort på hans äng, jämväl och Anders Spånare för samma sin kreaturs brott 2 dagsverken men pålades honom Folke därhos, att han här efter skall sätta en bördh gårdsgård(som) samma äng, så framt han vill hava fritt på henne, och det ifrån Anders Spanares hag och ut till Fiskesjön.

Näst besvärade sig Per Jonsson i Herrsjötorp att frälsebonden på Alkvettern, välborne Cnut Lilliehöks tillförende, går över det rå som där emellan gjort är, och åverkar uti hans ägor, var till stor skada, begärandes för ty bliva friat för sådant. Var på rätten sig så förklarade, att efter välborne Lilliehök eller han fullmäktige var icke nu för handen, ty skall han stämmas för detta till annat ting.

Näst sakfälltes Greger Matsson i (Granmossen) Gräsmossen i Karlskoga socken å skatte för stämmings försittande till 3 mark.

Näst avsades att Gunilla Olofsdotter i Degernäs skall behålla för sig en treding uti bemälte Degernäs som är en ½ gård och hennes styvsöner Erik och Olof Larssöner, var sin treding där sammastädes där emot, och henne stånda fritt att hava sin måg hos sig i fählo, men med så skäl att denne icke skall instänga mer av gårdens ägor än den andra och när så sker att den ene kan få låta taga någon i skall strax delas av så mycket och så gott lände åt den andre och intet vidare.

Näst kändes Hans Larsson i Utterbäck skyldig att giva sin granne Anders Andersson halvt hästevärde 3 Rd för det hans häst förorsakade den andres död, efter det 46 kapitlet Byggingabalken

Näst tillnämndes Jon i Stråbergsmymren och Håkan i Strömtorp av Olof Bengtsson samt Mats i Brickegården och Per i Immen av Måns Olofsson och hans syskon till att bese Nytorp, om det är så satt och beläget att tvenne kunde där å bliva behållna och där å vittna å nästa ting

Näst emedan Erik Andersson i Malmhöjden, haver bränt upp ett ängelhag för Hindrik Jonsson i Kärne, när han brände sitt fall, ty pålades honom att sätta upp ett jämgott efter den 24 art: i skogsordningen men vara fri för tilltal om skadan som skedde på Hindriks äng samma gång.

Näst förordnades Per i Immen, Olof i Ullvetterstorp, Mats i Brickegården och Jon i Gälleråsen, till att rannsaka efter varest den avbrända haggården skall nu uppsättas emellan Kärne och Malmhöjden, och när den ändas, och mere rågård är av nöden bägges deras ägor emellan, så skola de hålla den halvparten var, det ovanbemälte syne- och nämndemän skola byta dem emellan.

Näst klagades Brita Bertilsdotter i Aggerud, sig vara vantlottad i arvskifte efter sin sal fader Bertil Simonsson, det hon fick intet emot de andra systrarnas hemman haver mer än en ko, en halv kviga, ett får, en get, där de andra likväl fingo 1 oxe, 1 ko, 1 stut, 1 kviga, 1 får och 3 getter. Varför lovade Nils Bertilsson i Björkmo, Håkan Jonsson i Ängbäck och Markus Markusson i Granberga för sig och de andra medarvingarna, att vilja giva henne Brita ett fjolggammalt kreatur antingen kviga eller stut oc en halv Rd emot ett får till. Och så skulle hon intet hava mer att kräva i lösören efter sin sal fader.

Näst vittnade nämnden, att Ivar Jonsson i Bjurtjärn, som är skyldig först 3 mark sedan 40 mark i sakören och eljest $\frac{1}{4}$ i kronans utlagor, är så fattig och bosliten, att han icke haver det ringaste att betala med, och är eljest skriven till knekt och förordnat till silverbruket att arbeta.

Näst bekände Olof Persson i Stubbetorp eljest kallat Stolpetorp eller Noltorp, att hans salige fader Per Tolsson haver uppdragit sin son Lars Persson i Högfors den ängen, som han brukade och låg tre fjärdingsväg ifrån hans hemman. Men rätt in vid Högfors gårde, där för han Lars lovade fuller röja så stort stycke äng åt honom på annat ställe och bättre tillhands, men han gjorde intet, utan befallte honom på annat sätt, att han, skulle röja henne själv.

Näst vittnade nämnden, att Peder Gälersson i Gräsholmstorp hade det samma upptagit med sin hustru Dordi Larsdotter på hennes faders skatteägor Gräsholmen, inom dess rå och rör, och med sin egen möda och omkostnad det så uppröjt, att det nu skattar för ett fjärdingshemman, varför dömdes det honom samt hans hustru barn och arvingar till att njuta evärdeligen. Men vad de andra syskonen skola där emot hava, står allt till att jämka dem emellan efter faderns död.

Näst emedan Måns Jordansson i Bregårdstorp hade skjutsat greve Axel Lillias bokhållare Daniel här ifrån socknen till

Hällestad bergslag i Östergötland med 2 st hästar, dit ungefär 10 mil äre, och intet fått därför, ty fanns för gott, att efter det skedde för dem alla här i socknen som är under samma förläning att de måtte giva honom för samma skjutsresa $3\frac{3}{4}$ daler silvermynt och de söka det igen, när, gud vill, samma Daniel eller någon annan å grevens vägnar kommer här i socknen.

Näst emedan samtliga nämnden vittnade sig hava hört och veta det Granberga som år 1630 köptes till skatte av änkan Kerstin, var förr av härads nämnd lagliga avdelt och avrösat i skog och mark, och inom dess rå ligger fjärdingshemmanet Björkmo som Nils Bertilsson upptog om hösten 1638 och nu åbor, samt Granåsen, som Hindrik Persson brukar, och Berg, som är ett halvt krono hemman och Lars ibidem innehaver. Ty var de begär att samma hemman måtte uti kronans jordbok bliva förändrade och förda ifrån krono till skatte. Men efter kungabreven där på () voro ej nu för handen, ty sköts där med upp till annat ting.

Näst beviljades syn emellan fjärdings kronohemmanen Björkmo och Berg i Karlskoga socken.

Näst uppläste befallningsmannen en resolution given av hennes KM:t vår allernådigste drottning Stockholm den december 1652. Lydande om vederlag för Storbron och Kalhyttan, som skulle komma under Filipstad, av några kronohemman om några funnes här obesvärade och utan åbo men efter sådant ej fanns, och eljest framvistes högst bemälte hennes KM:t confirmation de dato d 27 oktober 1652 att var och en skall bliva odriven på sitt hemman så länge han gör rätt och skäl därför, ty kunde för denna gången inte där åt göras.

Näst samdes Olof Nilsson i Åsbegsviken med sin svåger Lars Matsson i Fuglemon, att de skulle byta gårdar med varandra, så att Olof skulle träda till Fuglemon och Lars till Åsbergsviken, räckandes var andra där på handen, Men vad som skall givas emellan av en eller annan, det skola de förlikas om, när gode män komma där över.

Näst avsades, att Brita Andersdotter ifrån Norra Mos i Kumla socken skall hava av Brita Larsdotter i Åsbergsviken 5 daler kmt till den nedre delan och ena par skor som hon förr uppburit haver för sin hos henne gjorda tjänst ifrån första bönedagen i mars till något efter Larsmässan, då hon sjuknade.

Näst samdes nu Arvid Bengtsson i Åsbergstorp och Nils Bengtsson i Linnebäck om det de hade varit oförlikta om

om här till dags, och lovade hålla frid vid rättens förlagda vite 40 mark.

Näst tillstades Johan Matsson i Sandtorp, att han må låta fängsla Ivar Jonsson, som utan lag och dom haver nedsatt sig på hans hytteskog, efter han på laga stämning intet ville framkomma efter det 9 art: skogsordningen.

Näst upplästes till att omskrivas ett av kung Carls av väta fördärvat brev, daterat Arboga den 28 februari år 97 på Skogskärr ett fjärdedels kronohemmen för Anders Andersson som under skatte upptagit, att vilket nämnden vittnade med Jon Olofsson, som där nu sitter, att det kallas Espenäs, men kallades då när det upptogs Skogskärr, av ängen där under ligger, och är så alltid nämnd. Men ett annat torp är för någon tid sedan upptagit halvannan fjärdingsväg ifrån bemälte Espenäs och skatt lagt för 4 år sedan och kallas med Skogskärr.

Näst erkände rätten, det Jon Larsson i Kvarnberget må lägga landsvägen utom sin åker och äng, att de där igenom, där de eljest dess förut är elaka nog, icke mera förringas. Men så pålades honom att röja och göra den nya vägen jämngod med den gamla, och eljest hålla jämte sitt vanliga vägskite all den krok sönnerst i änden, som bliver nu litet längre. Men om vintern må man fritt resa där över, när icke barjord eller blött är.

Näst kommo för rätten Jon Andersson och Sicilia Nilsdotter och gav sin respektive styv- och egen son Anders Persson halva fjärdingshemmanet Labbesand, det henne tillhör, såsom och allt det lösa det åtte tillhopa, för de skulle få sitt nödtorftiga uppehälle och skötsel till döderdagar hos honom, det han ock utlovade.

Näst vittnade samtliga nämnden, att de i höstas gingo syn emellan kronohemmanet Sandtorp som Erik Persson och Mats Hindersson åbo och Backa Hr Lillieströms frälse uti hans fullmäktiges Dan Bondessons närvaro, och med det samma upprättade de den gamla skillnaden, som av ålder haver varit där emellan, och begyntes i sjön Möckeln, sedan änggården nord ut till landsvägen in till Skalpussen, sedan ända nord i Svartberget och det allt ut i Kongshällan, sedan ända väster i Mörtbäcken, där han löper ut i Trösan och så Trösan söder ut in i Stora Björkborns älv. Och emedan bägge parterna där åtnöjdes, ty vart hon med rättens dom stadfäst.

Näst kom för rätten Nils Jonsson i Granberga och beviste med nämndemannens Påvel Jonssons i Kärne vittnesbörd, att oansett bemälte Granberga var köpt för Markus Markussons faders penningar och värde, likväl är dem emellan så varit slutit för rätta, att bemälte Nils Jonsson skulle behålla halva hemmanet Granberga med honom Markus med där emot betala honom all den råg tillbaka som hans fader därför utgivit haver, och efter han det sålunda gjort haver: Ty vart han begär rättens fasta uppå bemälte hälften, det honom icke kunde förvägras, utan samma halva Granberga vart honom och hans arvingar tilldömt att njuta, bruka och behålla evärdeligen, efter som själva dom- och fastebrevet vidlyftigare utvisar.

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta Ting lagligen uppbudna.

Fiskesjön eller Fisketorp 2 g
Espenäs 1 g
Tällekullen 1 g
Källmo 1 g
Gälleråsen 1 g

Sakören som på detta tingen fallen är belöper sig uti en summa till 3 mark

Att föreskrivne mål och ärender så för rätta rannsakade och avdömda är som föreskrivit står, vittnar jag understecknad med egen hand och signet här nedanför Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1654 den 2 och 3 maj vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti Prästegården där sammastädes närvarandes kronans befallningsman ärlig och väl:t Gillius Gilliusson i St Skamån och socknens edsvurne nämndemän som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Bonde Algutsson i Brickegården
Nils Eriksson i (Hwitsten)	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Persson i Immen
Simon Eriksson i Stensviken	Jon Nilsson i Gälleråsen
Nils Gunnarsson i Bregården	Anders Esbjörnsson i Kilsta

Samma dag saknades i nämnden Eskil Olofsson i Bregården, som sig för sjukdom skull absenterade, varför korades i hans ställe, och efter avlagd ed och intogs Anders Esbjörnsson i Kilsta.

Därnäst upplästes den fullmakt, som hans n:de Landshövdingen Vålborne h Gustaf Soop ahde givit ovanbemälte Gillius Gilliusson i Örebro den 22 april nästförlidne, att vara befallningsman över Filipstads bergslag, samt Kroppa och Karlskoga socknar, tillika med Östersysslet i Värmland, efter samma fögderi är efter H.K.M:ts vår allernådigste drottning och den kungliga Räknings kammarens order och behag slagit till Öster Sysslet i Värmland, att här efter av en förvaltas.

Där efter lästes för allmogen den fullmakt, som högbemälte H.N:de herr Gustaf Soop hade givit Olof Jonsson uti Örebro den 20 oktober 1653 att icke allenast vara skogvaktare uti Karlskoga socken utan och hava uppsikt med otidigt skjutande uti förbjuden tid, emellan midfastan och Olofsmässan.

Sedan vordo Nils Olofsson i Espedalen å krono gift och Kerstin Månsdotter i Lontorp å krono ogift föreställda och anklagade för enfalt hor det de på båda sidor strax godvilligt men med fögeligt och bedrövat mod bekände, ödmjukeligen bedjandes om nåd, och icke rätten. Så emedan bekänd sak är så god, som skärskådat, och med vittnen tillbunden. Ty kändes samma Nils Olofsson och Kerstin Månsdotter skyldiga till döden efter Guds lag, Exod 20,14 Lev. 18,20. 20, 10

Deut 22, 22 nåden förbehållen den höglovliga kungliga hovrätten.

Näst angav skogvaktaren Olof Jonsson det han haver tillika med fjärdingsmännen och några av nämnden rannsaka, och befunnit det efter-skrivne personer hava olagligen och tvärt emot skogsordningen gått till och huggit fall uppå sina ägor, utan föregången syn, och där med gjort en stor skada på skogen, det de nu och bekänna måste. nämligen: Nils Nilsson i Knutsbol å krono, Hans Hendrikson i u å krono, Anders Eriksson och Lars Philipson i Östra Kärne å krono, Hans Månsson i Immen å krono, Nils Bertilsson i Björkmo å krono, Lars Bertilsson i Berg å krono, Markus Markusson och Nils Jönsson i Granberga å skatte, Anders Jonsson i Rynninge å krono, Olof Jonsson i Råglanda å skatte, Lars Nilsson i Björkhöjden å krono, Börje Andersson i Åsjöhyttan å skatte, Måns Larsson och Måns Olofsson i Mosseberg å krono och Nils Persson i Fiskelösen å krono, varför sakfälltes de till var sina 12 mark efter det 21 art. i skogsordningen.

Näst begärde häradsdomaren Jon Björnsson syn emellan sitt skattehemman Stråbergsmymren och välborne Johan Lillieströms frälsegård Bo i Karlskoga socken, men efter arrendatoren Georgen Camitz som förvaltar hans egendom här neder, ty var försedder med sådan fullmakt, att han kunde till henne bejaka. Ty pålades honom att avertera sin principal där om, och taga fullkomlig besked av honom, på det synen kan gå för sig.

Näst klagade bergsfogden Mårten Drost, det Erik Påvelsson i Klockartorpet hade länt av honom 21 Rd och fuller betalt allt igen, så när som 24 $\frac{3}{4}$ daler kmt dem han ej vill honom betala. Bemälte Erik Påvelsson nekade sig vara skyldig det ringaste, sägandes sig hava snarare något att kräva av honom Drost, N sex marker kmt dem han blev skyldig efter sista slutna räkning uti kyrkoherdens vällärde herr Hans i Rudskoga, och rådmannens Påvel Hossmans i Kristinehamn när- och övervaro men

Efter de voro nu frånhändes, ty skall deras attest inhämtas och levereras på nästa ting, då dem skall bliva lagt emellan.

Näst avsades, att fjärdings kronohemmanet Hult, som Mårten Drost åbor, och är upptagit på Bregårdens ägor, skall här efter njuta avgärda bys rättighet med sin bolby, uti ett och annat efter det 40 kapitlet Byggningsbalken

Näst beviljades syn emellan Jöns Jonsson hemman Lillefors och nästkring liggande torpare, i synnerhet det torpet, som hans måg Michel Andersson åbor.

Näst blev Per Persson i Bjurtjärn, å skatte, framropat, och tilltald, om någon tionde, som i tre år å slag var bortstulen i kyrkoboden vid Bjurtjärns kapell. Och ehuru väl han i förstone nekade till allt, efter han icke var tagen på färska gärning eller tjuvnaden i hans hus funnen. Likväl benektes han, förmedelst övertygande av en och annan omständighet till att bekänna sin brott, så vida, att han nu i tu år, nämligen 1633 om vintern med spik och nycklar, som han själv, vant att smida, berett hade, låste upp först ett kolvelås, sedan ett äppelås och sist en stocklås på samma kyrkobod, och där uttogs av där liggande tionde 17 (skäppor) råg om 12 daler 24 öre och 9 (skäppor) havre om 3 daler 12 öre, och nu i vintras strax efter nyåret, i lika måtto uppgjorde ett taskelås och ett stocklås för samma kyrkobod, och bortstal 4 skp råg om 1 daler 8 öre och åtta skp havre om 1 daler 8 öre, allt silvermynt, det tillhoppa gör 18 daler 28 öre silvermynt. Varför erkände rätten han Per Persson böra hänga och ligga ogill för sådan gärning efter det 6 kapitlet Tjuvabalken Nåden hemställd den kungliga hovrätten.

Näst pålades Börje Andersson vid Åsjöhyttan att i denna veckan begiva sig till Kristinehamn, och bevisa med tyg och skäl, att det ena stångjärns skeppunden, som h Kerstin sal. Peter Flygges klagar efter, är betalt, och det vid 40 mark vite

Näst klagade Kerstin Larsdotter i Skogen i Ölmehäradsocken, sig hava att fordra 12 daler kmt för en båt och kviga av Hendrik Johansson vid Åsjöhyttan, och ej kunna få dem eller honom till svars för rätta, ehuru ofta hon går där efter. Så emedan han icke var nu mer tillstädes kommen, än tillförende, ej heller stämder: Ty lovades stämning på honom till annat ting.

Näst sakfälltes Jöns Larsson i Dalsmund och Eskil Mårtensson i Granbergssdal för olaga fallhuggning till var sina 12 mark efter det 21 art i skogsordningen.

Näst sakfälltes Nils Michelsson i Bokärr å skatte och Anders Stensson i Skattkärrsedet å frälse för var sin pust till 3 mark vardera.

Näst emedan Bengt Olofsson i Mossberga gjorde sin ed med lagd hand å bok, att han hade betalt mantalspenningarna för 1652. Jämväl att de böter som honom voro pålagda för hans uteblivande från sista stämman, ty kändes han för vidare tilltal där om alldeles fri.

Näst vittnade nämnden, att i förliden vinter hade länsmannen Olof Jonsson i Skråmmen och Anders Skåresson i Lund slagit gammal björn 1 st. Jon Nilsson i Kölebråten, Nils Gunnarsson i Bregården, Arvid Jordansson i Brickegården, Olof Nilsson ibidem och Eskil Jonsson i Espenäs, samt Eskil Nilsson i Knutsbol nu i våras dödat 1 gammal björn 1 st det de ock beviste med hudarnas framvisande.

Näst avsades, att en halv nämnd skall syna det Måns Jordansson och Anders Enarsson i Bregården tages om, uti intagor och annat, och lägga dem emellan det bästa de kunna, eller vittna där om å nästa ting.

Näst pålades Arvid Jordansson i Brickegården att betala Anders Enarsson i Bregårdstorp de 9 Rd som han lånte av honom på socknens vägnar till res- och tärepennningar åt Johan Matsson i

Sandtorp, som reste deras ärende åt Stockholm, och söka sitt igen av socknen, eller den som vederbör.

Näst avsades att Jon Arvidsson skall behålla och bliva vid hela Knutsbol, allenast till nästa fardag, men sedan fara där ifrån, och där efter skola sal Olofs barn träda till $\frac{1}{4}$ där uti, så förståendes, att de nu i sommar få köra ut sin göd(sel), och i höst träda och så rågsäden, men äga betala bemälte Jons svärfader Jöns Olofsson i Brickegården tio Riksdaler, för de penningar, han haver kostat på bemälte Knutsbol, och eljest utlagt därför, och låta hans måg Nils Nilsson få de tvenne nya bodarna för all annan använd bekostnad, och Eskil Jonsson i Espenäs, som skall få bemälte sal Olofs dotter Maisa, betala honom Jon fyra riksdaler för sin utlagda städsla, och där med alla dessa var åtskilda.

Näst klagade Lars Olofsson i Blinäs, det han för några år sedan haver sig tillhjälp och tröst uti sin och sin hustrus höga ålder tagit hem till sig sin son Påvel Larsson, nu boende i Granbergsdalshyttan, inrymt och efterlåtit honom halva gården med sig uti bemälte Blinäs, det han av skogroten upptagit hade uppå kronans allmänning, men han Påvel sedan honom ovitterligen och utan hans samtycke sålt samma hälften, lika som sitt eget, till Carl Björnsson skomakare för 24 Rd vilken sedan haver trängt sig där in på, och fuller i förstone givit honom 10 Rd på det han skulle giva sig tillfreds, men sedan låtit Erik Folkesson i Backeberg skriva sig ett köpebrev uti hans och hans sons, såsom salumäns och Nilses i Strömed och Nilses i Ölsdalen, såsom vittnes namn och närvaro, och sänt det med Johan Matsson till Stockholm till den (ende) att han skulle köpet till skatte. Bemälte Erik Folkesson bekände fuller, sig hava sålunda skrivit, men av enfaldighet och den andres förledning, och Johan Matsson, att han hadet till Stockholm, dock förgäves. Ty fann rätten skäligt att emedan bemälte Lars skomakare haver så svikeligen där med umgått, ty skall han taga sina utlagda penningar igen, och vara alldeles där ifrån.

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo
å detta tinget lagligen uppbudna

Espenäs 2 g
Tällekullen 2 g
Källmo 2 g
Gälleråsen 2 g
Berg 1 g

Sakören som på detta tinget fallne äro belöpa sig
uti en summa till 49 $\frac{1}{2}$ daler

Att föreskrivne mål och ärender
så för rätta rannsakade och avdömd
äro, som föreskrivit står, där på sätter
jag undertecknad men egen hand och
signet här nedan för, Actum ut supra

Matth. Pleningius

Anno 1654 den 27 och 28 november, vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti Bregården, närvarandes länsmanen där sammastädes, beskedlig Olof Jonsson i Skråmmen och socknens edsvurne nämndemän som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Bonde Algutsson i Brickegården
Nils Eriksson i Losseby	Per Persson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Jon Nilsson i Gälleråsen
Simon Eriksson i Stensviken	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Nils Gunnarsson i Bregården	Eskil Olofsson i Bregården

Då i förstone besvärade sig postbonden Nils Persson i Bodalen över postbäraren Erik Persson i Sandtorp, att han hade i förra veckan icke velat låta hans pojke få hus, när han ankom om natten med posten, utan hävit honom ut, uti det elaka och slemma vädret, som då var, där han likväl plägar fägna hans folk annorlunda, och dess förutan ej gör själv det han bör, utan haver andra till att bära posten för sig. Bemälte Erik Persson svarade, att när pojken kom och han råkade efter hans begäran, att få hö till hästen, undskyllat sig, då begynte han så bruka munnen, särdeles på hustrun, att han förorsakades görat. Så emedan försett var på båda sidor, och ingen försummelse ännu skedder där igenom, och Erik (äger) för sig, ty sköts skuld om skuld, och lovades reciproce fordenskap efter lägenheten.

Sedan anklagades Nils Olofsson i Storängen i Karlskoga socken å krono gift, att han hade trätt ifrån sin äkta säng, och inlåtit sig uti olovlig beblandelse och lägersmål med Elin Månsdotter i Blinäs ibidem, löskona och ogift, som nu ej kunde komma tillstädes för sjukdom skull. Bemälte Nils Olofsson kunde ej neka till gärningen, utan henne med sorgse mod och gråtande tårar bekände. Så emedan han så frivilligt bekände sig hava bedrivit en sådan synd och missgärning, som är och kallas enfalt hor. Därför kändes han skyldig efter KM:t givne resolution att böta 80 mark eller löpa gatulopp, där han intet orkar draga bot.

Där efter bekände Anders Danielsson i Väster Lontorp å skatte, att han hade belägrat Anna Persdotter i

Åsviken å krono mö. Varför dömdes han att böta 40 mark efter det 3 cap Gift B och hon 20 mark efter sedvänjan han kändes pliktig att giva henne sin morgongåva efter guds lag.

Därnäst hade Johan Jönsson i Råhult å krono haft och fört ogrundat tal på Anders Andersson i Utterbäck, så som skulle han vara funnen vittjande i annors laxkar, och fått hugg därför, det han nu varken bevisa ville eller kunde visa sin sagesman till: varför kändes han Johan saker åt 3 mark för okväde, och Anders därför fri för sådant snack vid 40 mark vite.

Näst övertygade Eskil Persson i Flottuva i Kroppa socken å skatte, att han hade andra gången gjort lönskaläge med Elin Olofsdotter i Tåbäcken i Karlskoga socken löskona. Varför sakfälltes de båda till var sina 6 mark.

Näst hade Olof Bengtsson i Nytorp å skatte uti lag druckit Peder Gälersson i Gräsholmstorp till, och med det samma sagt, han var skylter för trolldom, dock ville, in-tet nu stå till det och bevisat. Därför kändes han saker åt 3 mark för okväde, och Per fri vid 40 mark vite.

Näst blev förklarad, att den syn och dom, som avgick 1649 emellan Gräsmossen och Gräsholmen om skillnaden, är så förstående, att så långt samma skillnad räcker, skola de på var sin sida hava sina enskilda inhägnader, Gräsmossen västan, och Gräsholmen östan till.

Näst måste Lars Påvelsson i Gräsholmen och Mats Gregersson i Gräsmossen, bägge å skatte, bekänna, det de uti trätesmål och vredesmått, hade givit var andra okvädesord, som de nu ej kunde eller ville bevisa. Varför fälltes och de till var sina 3 mark att för vidare buller och oenighet, sattes dem emellan 40 mark vite

Näst sakfälltes Nils Bengtsson i Linnebäck å krono, för det han hade givit Lars Matsson i Åsbergsviken å krono ett blodvite vid örat med en kulfork, till 3 mark och efter bemälte Lars rev honom Nils

av hästen, och härrev honom därför igen, när han kom sig före. Ty fälltes och han till 3 mark.

Näst kändes Jon Nilsson i Gälleråsen och hans syskon Lars i Duvedalen, Karin i Sandtorp, Rangella i Gälleråsen och Gunillas barn i Strömtorp skyldiga att betala sin syster Marit i Källmo, pro quota, den stuten hon och hennes man Arvid sade och med svornum ed betygade sig hava länt deras föräldrar, nämligen 7 halva Rd, samt av Jon och Olof i Gälleråsen 6 mark för en slipsten.

Näst kom för rätten Arvid Olofsson i Källmo i Karlskoga socken, och så med nämndens som flera gode mäns vittnesbörd, beviste huru som han hustru Marit Nilsson, hade ägt en åttondel uti bemälte Gälleråsen efter sina föräldrar Nils Jonsson och med hennes syskon att han med henne skulle få behålla bemälte Källmo, som är en avgärda by av Gälleråsen, och de åter taga och hava hennes åttondel inne i gården Gälleråsen, att dela sig emellan efter han han hade tagit dem upp av skogroten, och eljest givit sin svärfader ovanbemälte Nils Jonsson tre riksdaler för han fick det göra. Så emedan detta deras skifte och avhandling var med en god vilja och fullkomligt samtycke gjort och slutit. Därför dömdes honom Arvid Olofsson samma torp Källmo till, att för sig och sin hustru, barn och arvingar njuta, bruka och behålla evärdeligen, med alla dess villkor och lägenheter i våto och torro, som en avgärdaby bör hava efter lag, och fastebrevet vidare utvisar.

Näst beviljades byte på skogen, som är lagd under Granbergsdalshytta, att var som i hyttan äger, må veta sitt reep och med det samma skall tillses, huru var haver skogen här till brukat.

Näst övertygades Peder Nilsson i Kedjeåsen å krono, att han hade gjort ett hag ifrån sin äng ända till sin broders Anders Nilsson där sammastädes Bråte, där bägges deras färväg låg fram, därför kan Anders förorsakades att hugga det neder och släppa sin fänad där igenom, men icke bättre där efter, än att boskapen drev in uti Anderses äng över obyggd gård, medan Jons flicka körde getterna ur bråten och när Per som henne, slog henne med ris, för det boskapen gick i ängen. Eljest var bemälte Peder berådd där med, att han hade (ristet råg brådd) om våren uti Anderses bråte. Varför sakfälltes bemälte Per Nilsson till 9 mark för sina bedrifter, och efter ovanbemälte Anderses hustru Karin Matsdotter hade

hade och så trätt med och slagit Pers hustru Karin Påvels-
dotter, Ty kändes hon saker till 3 mark för pust och han Anders
saler åt 3 för nederrivit gårdsgård, men för vidare
träta och oenighet, eller annan oreda, sättes dem 40 mark vi-
te emellan.

Näst kärade Marit Larsdotter i bemälte Kedjeåsen, ovanbemälte Peder
Nilssons moder till sin styvson Anders Nilsson, att hans hustru skulle
hava gjort henne ofärdig, där hon Marit med sin dotter
råkade slå något inpå bemälte Anders Nilssons mark. Bemälte Anders
Nilsson svarade, att han bad dem gå dädan när de slog, och de
ville intet, varför förorsakades han att taga i lien med dottern
där med bar omkull för dem och hon Marit slog honom med det
samma. Då tog Anders hustru i rivnan med henne, och ville
värja honom sin man, men icke slog hon henne, utan höll i rivnan
och ville icke slippa henne, och emedan hon Marit ej
kunde bevisa det, att någon lem blev på henne där
igenom ofärdig, och sådant hade ej hänt, hade hon efter
Anders begäran avstått med att slå in på hans teg: Ty
kunde rätten ej se, med vad skäl bemälte Anders eller
hans hustru skulle för detta straffas utan de onda, som Marit
här igenom kunde få, om det eljest var något, räknas
för hem gjäld.

Näst kändes Markus Påvelsson i Snöbergshult,
skyldig att betala till klockaren Erik Påvelsson 4
skeppund tackjärn och 6 daler kmt

Med det samma pålades och Anders Andersson i
Kortfors, att betala Anders Gunnarsson sju mark kmt
för åtta par skor och ett par stövlar

Näst vittnade samtliga nämnden, att de efter
rättens avsked å nästhållne ting den 2 maj hujus,
hade varit på syn emellan Lillefors och näst kring-
liggande torp och befunnit, att det byggeländet,
som Michel Andersson haver tagit sig till, kan intet
tagas upp, och göras hemman utav, utan bolbyns
Lillefors skada, varför samdes bemälte Michel Andersson
med bolbyn, så att alldenstund han intet
vet någon råd för sig på annat ställe, så skall
han få sitta där sammastädes, så länge bemälte Lillefors
vill tåla honom, och han skattar med gården, nju-
tandes och behållandes den hagen eller ängen
sig till hjälp, som han själv uppröjt haver, men in-
tet längre.

Näst sakfälltes Erik Persson i Sandtorp å krono för

för en blånad, som han hade givit Dan Bondesson i Backa till 3 mark.

Näst upplästes befallningsmannens Gillius Gilliussons brev om kröningshjälpen, och tillfrågades allmogen, om han icke ville utgöra så mycken som de i bergslagen, alldenstund de hava och njuta samma privilegier, såsom de? Till vilket svarades, att vad Granbergsdal, Sibbo, och Elvhyttan anlangar, emedan de brukas nu vid denna tiden, såsom andra i själva bergslagen, så kunna de sig ej andraga så stor gård, som utgår i bergslagen, den de och beviljade. Men efter de andra ej hava kommit sina hyttor färdiga och till gångs ännu, så kunna de för denna gången ej samtycka till större kröningshjälp, än allmogen å landet göra.

Näst krävde Östen Månsson vid Åsjöhyttan med sin hustru Karin Bryngelsdotter för sig och system Brita Bryngelsdotter, och deras respektive svåger och s broder Bryngel Bryngelsson några penningar, som han skulle hava uppburit för deras arvejord i Högstakan av faderbrodern Sven Egolsson den 27 oktober 1639 till 30 Rd och eljest lösarv på 16 $\frac{2}{3}$ Rd som hans inlagda specification utviste. Så emedan han ej kunde sig det undraga, och det lopp på bägge systrarna 23 Rd 16 öre, där på Karin hade uppburit 10 mark kmt av vilken summa Brita skulle hava 11 $\frac{2}{3}$ Rd och även så mycket Karin, dock avkortat det som förr betalt var; ty togs han Bryngel Bryngelsson på sig att förnöja dem, och det utlovade göra med första lägenhet,

Näst sakfälltes Hendrik Jonsson i Kärne å skatte för olaga fallhuggning i svedjeskog till 12 mark

Med det samma kändes ock Halvard Jonsson i Bäckertorp i Kroppa socken å krono saker å 6 mark för stämmings försittande emot Erik Jonsson i Skogsberg.

Näst hade Sven Larsson i Botorp i Karlskoga socken å frälse fällt otidigt och osant tal om Nils i Storängen och Karin Nilsson i Trehörningstorp, varför han saker å 3 mark för okväde, och de för sådant ogrundat snack fri.

Näst beviljades syn emellan Immen och torparen på östra delen.

Näst kom för rätten wäl:t Georgen Camitz, borgare och invånare i Kristinehamn, och presenterade en mutsedel, som bergmästaren, högbetrodde Sten Andersson hade givit honom på en ström här i Karlskoga socken, som kallas Degerforsen, att få upprätta och bygga en hammar uti, dock till det kungliga Bergs kollegi vidare confirmation vid härads bevis inkommande, huru han är belägen, begärandes, att det måtte honom nu bliva meddelt. Så emedan ingen kunde det vägra, och samtliga nämnden, med flera av tingsallmogen vittnade för sanning, att samma Degerforsen, såsom synes intet är oäven att sätta en hammar uti, och ligger så, att den byggning, där i sättes, kan intet hindra eller skada någon annan hytta, hammar eller hemman, antingen på ett eller annat, ty beviljades det detta skulle så i pennan fattat bliva honom givit under socknens insegel.

Näst efter Simon Eriksson i Stensviken vittnade på sin ämbetes ed, att Johan Matsson i Sandtorpet hade lovat befallningsmannen wäl:t Olof Olofsson fritt byggningsställe till såg på sina ägor, och Olof Olofsson haft något gagn av bergsfogdens Mårten Drost's gamla damm, som där stod för: Ty erkände rätten det Johan Matsson må svara Mårten Drost med 3 skeppund tackjärn för samma gamla damm, och söka sitt igen det bästa han gitter hos Olof Olofsson.

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta tinget lagligen uppbudna

Espenäs i Karlskoga socken 3 g
Tällekullen i Karlskoga socken 3 g
Källmo i Karlskoga socken 3 g
Gälleråsen i Karlskoga socken 3 g
Berg i Karlskoga socken 2 g

Sakören som på detta tinget fallna äro, belöpa sig uti en summa till 112 ½ daler

Att föreskrivne mål och ärender, så för rätta rannsakade och avdömda är, som föreskrivit står där på sätter jag undertecknad min egen hand och signet här nedanför, Actum ut supra

Matth. Pleningsköld

Anno 1655 den 28 och 29 augusti vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken, uti prästgården där sammastädes, närvarandes landshövdingen över Närke och Värmland, samt Nora- Linde- och Filipstads bergslager, och ståthållare på Örebro slott, hög ädle och välborne hr Gustaf Soop, friherre till Limminge, herre till Onstapel, Mälsåker och Stora Bjurum, samt befallningsmannen i Östersysslet, ärlig och vält Gillius Gilliusson i Stora Skanum och socknens edsvurne nämndemän som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Bonde Algotsson i Brickegården
Nils Eriksson i Losseby	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Per Persson i Immen
Håkan Andersson i Strömtorp	Mats Jordansson i Brickegården
Simon Eriksson i Stensviken	Jon Nilsson i Gälleråsen
Nils Gunnarsson i Bregården	Eskil Olofsson i Bregården

Samma dag tingfördes Göstaf Johansson i Sandtorp i Karlskoga socken å skatte och Valborg Mårtensdotter i Karlstorp i samma socken å krono, och anklagades för samlag och lägersmål, där till de ej neka kunde. Varför kändes han skyldig att böta för samma gärning 40 mark efter det 3 kapitlet Giftermåla balken och hon 20 mark efter sedvänjan. Och efter bemälte Valborg Mårtensdotter är och beryktat för en skraddare Sven be:d som haver sitt tillhåll i Filipstad, och skulle hava skräppt där av för Eskil Jönsson och Björn skraddare i Lillefors, det hon nu icke ville bekänna, och de voro nu icke tillstädes. Ty avsades att de skola citeras till annat ting, och i medler tid hon Valborg njuta fast löfte.

Sedan bevistes det Johan Olofsson i Råglanda i Kroppa socken

å frälse, samt Björn skraddare och Eskil Jönsson i Lillefors i samma socken å frälse voro stämde emot var andra till detta tinget om slagsmål, och ingen av dem var nu tillstädes kommen. Varför kändes de skyldiga att böta var sina 3 mark.

Där efter befanns, det Halvard Jonsson i Bäck i Kroppa socken å frälse, hade rånt igen en stut, som hans broder Erik Jonsson i Skogsberg hade av honom, ty pålades honom för samma gärning 3 mark böter, jämväl och skyldig att betala honom Erik en riksdaler för sin del i en legerstad ko.

Därnäst kom för rätten hederlig och vällärde herr Olof Jacobi Sylvius och för sin fader vördig och vällärde herr Jonae pastor här i Karlskoga gäld beviste hans laga fång på Bjurtjärn $\frac{1}{4}$ kronohemman i Karlskoga socken, med sal hos Gud Pfaltzgrevens högvälborne herr Johan Casimirs, samt riks- och kammarråds välborne herr Claes Flemming och herr Carl Sparres brev daterat den 28 juni 1631 där i på KM:t och kronans vägnar samma Bjurtjärn såldes bemälte herr Jacob, samt hans hustru och barn, under skatte för 15 Rd till KM:t vidare confirmation, den hennes KM:t drottning Christina hade under egen hand och secret givit d 12 december 1648, med den clausul, att alla de ägor, tillägor och lägenheter, evad namn de hava, som där hört och legat hava, när herr Jacob i Bjurtjärn köpte, där till nu ligga här efter med lag och dom tillvinnas kunna, skulle honom herr Jacob tillstå och tillhöra, oaktat det lagmannen högvälborne greve Gabriel Bengtsson Oxenstierna hade år 1639 skriftligen tillstått upptaga ett torp där jämte, begärandes att nybyggaren i Björkeberg, som skulle ligga på samma Bjurtjärns ägor, oc vara upptagit sedan Bjurtjärn såldes, det till förfång och skada, måtte sägas ifrån berörda sitt torp, och grunden kännas till Bjurtjärn efter högstbemälte KM:t drottning Christinas d 16 juli 1653 till landshövdingen avgångne

Remissorial, att en rannsaking, antingen kunde där till vara berättigat Bjurtjärn eller icke. Här uppå tillsporde H N landshövdingen nämnden, om dem var vitterlit, huru där med förevetter. Vilken gav till svars, att förr än herr Jacob köpte Bjurtjärn av kronan till skatte, år 1631 hade det väl kasat eller huggit bråter på det ställe som nu torpet Björkebern är upptagit, men såsom Bjurtjärn intet var avrösast eller med laga rå och rör skilt ifrån andra hemman på den sidan, utan låt uti en öppen och stor kronan tillhörig skog, så befallte landshövdingen sal välborne hr Carl Bonde, när an for där fram, och såg tillfälle till ett torp eller nybygge, att Per Persson i Bjurtjärn skulle det samma upptaga, den där redde ett stycke land av samma Bråten till torpställe, och högg där timmer till hus, dock gav åter över, allt förr än Bjurtjärn köptes till skatte. när nu Bjurtjärn var köpt, och sal herr Carl Bonde fick se att röjningen till nybygget var övergiven av Per Persson då tillstod han Lars Stephansson att upptagat, såsom han och haver det upptagit och kommit till makt, att det är blivit inskrivit i kronans jordebok för kronotorp, kallat Björkeberg och skattlagt av landshövdingen välborne Olof Stake och tingsrätten d 22 juni år 1640 där efter nämnden, såsom å tinget av sagt var, genast skilde det och Bjurtjärn åt med rå som begyntes i sjön Bjurtjärn och gick igenom stående skog ända i landsvägen. Vid samma ting var fuller herr Jacob fram, och ville vindicera det nybygget under Bjurtjärn, men alldenstund lagmannen högvälborne Greve Gabriel Bengtsson Oxenstierna hade ock medgivit torparen sitt brev där på, då ingen skog eller mark var Bjurtjärn på den sidan ännu tillsagd, och bägge kunde väl utan vars annan skada stå, så blev den gången samma Björkeberg kronan tilldömd. Men år 1652 d 25 augusti då ett

annat nybygge, Brevikstorp be:t fanns vara andra sidan, Bjurtjärn för när, upptaget, blev dömt, att det skulle uttrivas. Där med Bjurtjärn hade för sig själv väl så mycken åker och äng och lände till mera sådant, som kunde behövas till ett fjärdingshemman, samt mulbete med de andra torpen, att det ej heller tryta skall. Efter nu av denna nämndens berättelse röntes, Bjurtjärn aldrig hava haft någon lage, utan lag och kungliga ordinantier mootsträffninghäffd å den grund, som torpet Björkeberg är upptagit på, eller fått honom någon sin med någon laga skog eller bolstada delning, in under sig och haves förutan så många ägor, som till ett fjärdingshemman behövas. Och Björkeberg där emot vara ett långt för detta skattlagt och kronan med rätta tillhörige torp, som icke står att stryka ut ur kronans jordebo, utan för viktigare skäl: Ty syntes H N landshövdingen, såväl som tingsrätten bemälte herr Olof ej hava fog att efterstå, det han här fordrat haver. Däremot herr Olof på stående fot appellerade in under den kungliga Göta rikets hovrätt i Jönköping med 6 mark.

Näst talde och välbemälte herr Olof på det rå, som av samtliga nämnden var för några år sedan gjort, emellan bemälte Bjurtjärn och torpet Säviken, att det icke skulle vara gjort, som det borde, och förty begärde correction där på. Men efter där på fanns vara dom ågången den 7 maj 1653 varför kunde bemälte herr Olofs inspråk i detta fallet intet gäller eller något verka.

Näst blev uti den tvistige sak, emellan befallningsmannen i Örebro väl:t Peder Baas, på den ena sidan kärende och stadsskrivaren ibidem välförståndige Engelbrekt Rheben, på den andra sidan svarande, angående en häst, som Basen hade i Karlskoga socken allenast genom en skjutspojke begärt till köps av Anders i Kväggen och där på genom Nils i Bregården översänt en svensk daler, fåendes det svaret, han skulle honom bekomma, där de kunde bliva

sams om värdet. Men Rheben där efter bemälte Anders fullkomligen efter köp för 9 $\frac{3}{4}$ Rd lovandes hålla samma Anders fri för allt eftertal och bägge ville nu den hava och behålla, sålunda avdömt, att ändock Peder Baas synes rättare åt samma häst, därför, att han haver tingat på honom och försäkrat säljaren, att (vist) vill fullborda köpet, med en svensk daler på handen, likväl efter på hans sida icke blev v(engdare) tillgjort, särdeles med stadgande om visst värde förr än Engelbrekt Rheben kom, och icke allenast gjorde med säljaren fullkomligt köp, utan levererade värdet och tog hästen med sig bort, tillbudandes sedan Basen hästen i Örebro emot utlagde penningar till säljaren och vägvisaren, den Basen icke ville vidtaga. Ty erkänner rätten honom hästen bör bliva, där han är kommen. Och emedan säljaren Anders varken hade återbudit Basen eller sänt honom sina å samma häst givna penningar, förr än han slöt köpet med Engelbrekt Rheben, och Engelbrekt lovat hålla Anders fri för allt eftertal här uti. Därför fälldes han Engelbrekt till 3 mark för samma Anderses förseende. Ex Argto ca 14.51 1 () Köp B

Näst blev av sagt, att vart mantal skall förskjuta en timmerstock och tu öre silvermynt till krogens uppbyggande.

Näst bestod Sven Olofsson och Erik Svensson, att sitta på Ölsdalstorp krono i Karlskoga socken, dock med så skäl att de skola betala sal. Mats Olofssons skuld till Georgen Camitz som bevislig finnes.

Näst räckte Mårten Drost Brita Simonsdotter handen på 2 $\frac{1}{2}$ Rd både för kost, som hans son Lorens hade haft hos henne från främst i februari och till Påsken näst efter. Samt 3 $\frac{1}{2}$ stavrum ved, som skulle vara obetalt.

Näst vittnade nämndemännen Mats Jordansson i Brickegården, Bonde Algutsson i Noltorp, Påvel Jonsson i Kärne och Jon Nilsson i Gällerråsen, att när de tillika med bergmästaren Sten Andersson, Anders Larsson och Mårten Drost, och fem nämndemän ifrån Lekebergslagen, voro på syn den 10 september 1652 då var fuller av Anders Larsson författat, såsom nu står och hålles emellan Elgsimmen och Abborrkärn, och haver det föståndet med sig,

att Hans Meinich skulle med sina hamrars ägor under Villingskullen dit råda; men som bemälte Mats Jordansson och de andra ifrån Karlskoga föllo där emot, sägandes att det skulle stiga utöver det rå, som de tillförende hade gjort omkring Abborrkärns skog nämligen Fogelsjöns bäck, Espelunds stenrå, Lövås stenrå, mitt på Mösjö, sjön mitt utåt, och Mögesjöbäcken, då skulle bergmästaren hava bifallit dem, och funnit skälighet, att vad där inom fanns, det skulle vara behållit för Abborrkärn och dess hytta som skall den väl behöva. Varför resolverades, att här om skulle först communiceras med bemälte Sten Andersson, förr än något slut kan göras här utinnan.

Näst sakfälltes efterskrivne personer, för det de hade fällt och bränt fall emot skogsordningen, utan övergången syn och givit förlov, allt som landet finnes tjänligt till åker och äng, eller intet, nämligen Påvel Olofsson i Abborrkärn å krono för fyra stycken fall på åtskilliga ställen, om 6 kappland, där av samt var bålat till 160 mark. Lars Jönsson i Brickegården å skatte och Per Persson i Immetorp å krono för ett skäppland till 40mark. Arvid Jordansson i Brickegården å skatte och Jon Olofsson i Espenäs å krono, för ett skäppland på Knutsbol ägor till 40 mark. Måns Olofsson vid Wikhyttan å skatte för ett skäppland på Knutsbol ägor till 40 mark. Arvid Jönsson och Kerstin Nilsson i Knutsbol, som äre förrymda för ett skäppland för (lijsa) rågen till de fattiga i socknen. Anders Jönsson i Nortorpet å frälse, för tvenne fall till 12 mark. Anders Andersson i Kortfors å frälse för ter fall till 40 mark med kvarsittning till nästa ting på skogen mågen Erik Andersson på Svartbäcken när meste fallet till honom åtalar Lars Persson i Östanvik å skatte för tvenne fall till 12 mark. Jöns Jonsson i Karlstorp å krono och Gösta Jonsson i Sandtorp å skatte för utsläppt eld i skogen till 20 mark Olof Jonsson i Råglanda å frälse för ett fall till 12 mark.

Näst emedan Per Bertilsson i Högåsen i Karlskoga socken hade haft sitt barn om elva år hos sig uti jämna tio år med dess arvskap, som tillkallade mätesmän hava värderat till

69 daler kmt och föga gagn haft av de, för den vårdnad och skötning, han haver för det måst draga. Ty bestod honom behålla hos sig samma gods till dess barnet kan själv behövat, och så länge han befinnes vara mäktig samma summa avlägga. Men förnimmes han avtaga och bliva insufficient, då stånde målsmannen Jon Håkansson i Släbråten i Kroppa socken fritt, att fordra samma barnarv till sig.

Näst vittnade nämnden, att Släbråten i Lungsund socken är på alla sidor omrösat, nämligen nordan och sönnan till med sten rå, men östan och västan till med sjö, och där inom, och alltså på dess skatteägor, äro upptagna efterskrivne nybyggen, Brunnsbo, Lerviken och Sjötorp, oansett Sjötorp finnes uppfört i kronans jordebok för krono, vilket alldeles orätt är.

Näst beviljades att nämnden skulle syna emellan Fallet ett fjärdedels och Lillefors ett halvt hemman i Kroppa socken och göra skillnad där sammastädes.

Näst, emedan det förmenas, att det fallet, som åborna på Alkvettern, välborne Herr Cnut Lilliehöks frälsehemman hava huggit, skall vara utom dess rätta rå. Varför resolverades, att det skulle synas med det första, och det uti Per Svenssons, såsom Lilliehökens fullmäktiges, som nu jakade där till, närvaro.

Näst sakfälltes Olof Gulbrandsson i Kärret och hans granna Anders Amundsson å frälse för stämmings försittande till var sin 3 mark.

Näst avsades att ingen, som äger uti Åsjöhyttan, skall få lov att fälla någon skog där neder, innan den, som där nu ligger bliver uppkolad, vilket skall och vara förbjudet på andra orter här i socknen, vid 40 mark vite

Näst avsades, att hyttebacken vid Granbergsdal skall skiftas emellan hyttelagorna efter andelen i hyttan där sammastädes, såsom och ängarna emellan Eskil Mårtensson och Jöns Larsson där sammastädes. Och skola de båda vara förtänkta att hålla halva rågården vardera, så långt deras åker eller äng stöta tillsammans.

Näst kom för rätten Lars Månsson vid Trehörningen och bekände det han hade fått och bekommit av Lars Jakobsson och hans hustru Karin Nilsson där sammastädes 10 Rd på sin hustrus och barns vägnar för den pratention och rättighet hon och de kunna hava uti bemälte Trehörningen, och att han där med var alldeles väl förnöjd.

Näst blev av sagt, att halva nämnden skall se och rannsaka, vad intagit är av Strömed och Nohult i Karlskoga socken utmarken, sedan skillnaden gjordes dem emellan för några år sedan, alldenstund då var sagt, som nämnden nu vittnade, att vad då till mulbetet deputerades, det skulle vara gement för bägge gårdarna.

Näst pålades Håkan Jonsson i Ängetorp, att betala Simon Simonsson i Agen och Håkan Andersson i Strömtorp, var sina 4 såtar hö, i åttioböter, för liden skada av hans Håkans häst, och var de eljest icke kunna sämjas, måge de skiljas åt med en rågård, där som gode tillkallade män föreläggandes varda.

Näst kändes Lars Larsson i Botesbo skyldig, att betala Per Jonsson i Kronatorp i Visnum 4 daler kmt för ett par ringläders boxar, vilka skulle hos honom utpantas om han sig eljest icke godvilligen bekvämar.

Näst efter Anders Larsson i Backa hade, som han själv måste bekänna, först statt sig till tjänst hos Dan Bondesson och sedan lovat Olof Bryngelsson vid Bo hammar, ty skall han giva Dan sin städsla igen och 3 Rd. Såsom för halvt års lön, efter Dan nöjes där med.

Näst deputerades Nils i Losseby, Olof i Ullvetterstorp och Simon i Stensviken till att staka av, varest vägen bör vara till och ifrån Linnebäckshyttan.

Näst sakfälltes Per Nilsson i Kedjeåsen i Karlskoga socken å skatte, för tresko att förfärdiga vägen för hans N:de landshövdingen i förliden vinter, till 3 mark

Näst beviljades syn emellan Säviken och Lövnäs i Karlskoga socken av halva nämnden där sammastädes, för ägoskillnaden där emellan.

Näst kändes Per Jönsson i Backebergstorp berättigat, att mala vart sjunde dygn med Lars Persson i Högfors uti hans kvarn, efter han med Pers tillstånd den byggt haver.

Näst kom för rätten bemälte Per Jönsson i Backebergstorp i Karlskoga socken, och gav tillkänna, att efter han och hans hustru Karin Nilsson voro barnlösa, och icke hade några sådana sin emellan att förvänta, ty haver han av rätt äkta kärlek testamenterat och skänkt, efter som han nu in för rätten testamenterades och skänkte bemälte sin hustru Karin Nilsson allt och fast, som de sin emellan här till avlat och förvärvat hade, eller här efter avla och förvärva kunna, att vilken dera av dem den andra överlevde, skulle det oklanderat av den dödes arvingar behålla, sig till tröst och uppehälle i sin livstid, med sedan bägge med döden avgingo, skulle allt som överblevo, gå bägge arvingarna till delning efter lag, vilket Nils i Björkmo och några flera bekände henne och utfästa hava med samma villkor.

Efterskrivne hemman och jordelott vart å detta tinget lagligen uppbudne:
Berg i Karlskoga socken 3 g

Sakören som på detta tinget fallna äro belöpa sig uti en summa till 105 daler

Att föreskrivne mål och ärender så för rätta rannsaka och avdömda äro, som föreskrivit står, där på sätter jag undertecknad min egen hand och signet här nedanför Actum ut supra

Matth Pleningsköld

Anno 1656 d 27, 28 och 29 mars hölls laga ting med allmogen av Karlskoga socken uti Bregården, när varandes landshövdingen, över Närke och Värmland med Nora och Lindes samt Filipstad bergslag och ståthållare på Örebro slott, ädle och välborne herr Gustaf Soop, friherre till Linningo, herre till Mälsåker Nygård och Stora Bjurum, befallningsman i Östersysslet och Värmlands bergslag, samt Karlskoga socken, ärlig och vält Gillius Gilliusson på Stora Skanum och efterskrivne tolv bofasta och edsvurne socknens nämndemän:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Nils Eriksson i Losseby	Per Persson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Jon Nilsson i Gälleråsen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Nils Gunnarson i Bregården	Dan Bondesson i Backa

Samma dag begärde Bonde Algutsson i Stubbetorp orlov utur rätten för sin höga ålder och stora svaghet därför hans son Dan Bondesson i Backa korades och efter avlagd ed intogs i stället.

Därnäst upplästes för allmogen fullmakten H w:de landshövdingen hade givit Erik Påvelsson att vara länsman i Karlskoga socken, av Örebro d 1 december 1655.

Sedan övertygades Olof Persson Bjurtjärn å skatte, att han hade, uti vrede och hastighet, slängt h Elin Larsdotter ibidem emot en gårdsgård, slagit henne blå på armen, och ett köttår i pannan, och skällt henne för var mans hora, men kunde och ville intet () det samma bestå. Varför kändes han saker till 3 mark missfirman, 3 mark för blånad, 6 mark för köttåret och 3 mark för okväde

den, allt till treskiftes, så när som hälften av böterna för köttsåret, som kommer målsäganden enskilt till efter det 10 och 13 kapitlet Sårsmål med vilja och 43 kapitlet Tingsmålabalken

Än hade samma Olof Persson av idel avighet och ondska gått och torkat sina fläsk i sitt och hennes Elins pörte, sedan och emedan hon hade där sin mälta liggandes, där igenom hon så skämdes, att hon intet blev mälat. Varför pålades hon om, att taga maltet till sig, och giva henne så mycket och gott korn igen.

Eljest kunde och bemälte Elin Larsdotter, samt h Ingrid Jonsdotter och Gulborg Stephansdotter ibidem intet neka, det ock de hade burit hugget på bemälte Olof Persson, nämligen Elin ett slag på armen med en käpp, Ingrid ett slag på axeln med en yxhammar, och Gulborg ett slag på ryggen med en käpp, jämväl ock, att Elin och Ingrid hade kallat samma Olofs hustru barnamörderska, det ingen dera kunde eller ville nu bestå. Varför pålades Elin och Ingrid 6 mark böter vardera för pust och okväden, och Gulborg 3 mark för pust efter förberörde capitlen.

Och efter detta folket hade ett sådant hat på varandra som intet lätteligen skulle upphöra, förmedelst tilltal och varning med ordom; Ty sattes för vidare buller, dem emellan 40 mark vite.

Näst påminte befallningsmannen, nu ang den tiden på vilken fågel och djur bör vara i fred till Olofsmässan, tillsägandes allmogen, fördenskull, att ingen skulle (hädan) åt bära bössa eller skjuta, utan: skall efter or- (), efter djurfångstordningen utvisar.

Näst övertygades Nils Olofsson i Storängen å krono, att han hade låtit betala sig 2 järnstänger och 5 lsp a 16 öre silvermynt av Georgen Camitz hammarsmed, Segol Larsson som hörde bemälte Camitz till, och det honom ovitterligen, varför kändes han Nils skyldig ett tredubbelt så mycket nämligen 7 daler 16 öre silvermynt efter 49 art. i hammarsmedsord.

Näst gjordes påminnelse om bönedagarna i detta år och en allvarsam förmaning till allmogen, att efterkomma höga överhetens påbud.

Näst hade länsmanen Erik Påvelsson på Klockarstommen å krono, i hastighet och oförseendes råkat bryta upp ett främmande brev, som var skrivit av landshövdingen, välborne H Cnut Lilliehök till Per Svensson på Alkvettern, icke rättare vetandes, än det var hans eget eller honom tillskrivet, som drängen gjordes vissom, efter han kunde något litet läsa skrivet, men länsmanen alls intet, det allt Wäl: Georgen Camitz vid Björkborn vittnade vara sant, vilken brevet ficks att läsa, ändock han det ej gjorde. Varför emedan här ej röntes något ont och argt uppsåt utan enfald och hastighet, det rätten förmente icke heller bör strafflöst avgå, på det han må stå tillbaka en annan gång: Ty sakfälltes Erik Påvelsson för detta till en varning, till 3 mark.

Näst efter ovisst är, var Alkvetterns rå, som välborne H Cnut Lilliehök beropar sig uppå löper i Trettondekärn ty måtte det med en laga syn utletas och skiljas,

Näst kändes Anders Andersson i Kortforsen pliktig att böta sex fjärdingar för det fallet han skar i fjol, och icke gjorde mer än en fjärding i tionde av, men skulle hava varit tre fjärdingar, efter nämnden som det synt hade, skattat gott där till, och där bemälte Anders icke låter kyrkans sexmän räkna sin säd här efter, så skall det gälla hans 40 mark efter 9 punkt i tionde mandatet.

Näst blevo denna gången till kyrkans sex män förordnade och med ed tillbundna att förvalta samma ämbete rätt, Mats Bryngelsson i Bråten, Måns Bondesson i Rosensjö, Måns Jordansson i Bregårdstorp, Johan Påvelsson i Strömtorp, Olof Pedersson i Stackfallet, och Per Nilsson i Espelund.

Näst försatt Markus Markusson i Granberga å skatte laga stämningens förfalla lös: varför dömdes han att böta 3 mark.

Näst kom h Brita Påvelsdotter i Granberga, och besvärade sig över Jöns Larsson i Dalsmund å krono, Michel Matsson i Ödetorp å krono, och h Sicilia Olofsdotter i Berg å skatte, att de hade esomoftast kallat henne hora, det hon vet sig icke vara skyldig till. De samma kunde icke stort neka till orden, att de voro så fällda i vredes måtto av träta, men intet visste de någon oära med henne. Varför kändes då hon Brita fri, bemälte Jöns, Michel och Sicilia skyldiga att böta denne gången var sina 3 mark för okväde. Men komma de oftare igen, så skall det gälla var dera 40 mark.

Näst efter Nils Svensson i Strömed intet tog emot huspenningen 1 Rd som Olof Bengtsson i Nytorp bjöd honom på Strömed, när han det (hölt felt), utan återkallade genast sin ord och gör det ännu, vilket är tecken där till, att han varken haver varit eller är fulltänkter att säljat: Där erkände rätten Olof intet haver därför, att han molesterar Nils om något köphållande, förr än han hava fått hans fulla samtycke.

Näst slöts det en fullkomlig syn skall i sommar skilja Strömed, Nohult, Lervik och Nytorp åt, om mulbete.

Näst kom Anders Tidiksson vid Dalkarlshyttan och viste fram en testamentsskrift given av svärfadern, Jon Andersson d 14 februari 1655. Under capellanens, vällärde hr Hanses Olai Norin egen hand och signet jämte Per Perssons namn och bomärke, där i stod honom Jon hava testamenterat bemälte Anders sin måg, allt honom rättmäteligen prövas tillkomma uti Labbesand, efter styvson, icke skall hava hållit sin loven, efter testamentet, som gjordes på tinget d 30 september 1653 begärandes få det samma ut. Forne länsmanen Olof i Skråmhult och nämndemännen Jon i Stråbergsmýren och Håkan i Strömtorp vittnade därpå själv krävde, att när Jon Andersson drog hädan ur socknen, då fick han taga med sämja så mycket han ville, och tog 2 kor, 2 svin, 1 gumse, 1 ungt får, 1 Rd penningar och 1 tröja om 3 Rd för en fåle. Anders Tidiksson invände

honom hava varit lovat 1 vadmalströja och 1 par skor till. Detta belovade styvsonen, nu genast låta följa. Men med jorden tyckte rätten måge stå, så länge Jon Andersson lever, med så skäl att han rätt hävdas och brukas, efter han Jon är barn på nytt, och människornas vilja är föränderlig in till dödsstunden.

Näst lät kyrkoherden vördig och vällärde herr Jacob Jonae anklaga sin dräng Jon Eriksson i Prästgården å krono att han hade stulit ifrån honom åtskilliga persedlar, såsom bröd, smör, spannmål och annat sådant. Men drängen nekte alldeles till allt annat, undantagandes brödet 2 kakor och smöret in emot $\frac{1}{2}$ () det han tog för hunger skull utur boden, medan dörren, stod en gång olåst. Skäl till mera och sådant annat föreböres dessa, nämligen att samma dräng hade först begärt av Anders Olofsson i Elgkärr att få förvara spannmål hos honom, ändock honom vägrades för trängsel skull, och att Anders hade varit illa ute för sådana gömmor förr, som hans svåger Mats Hendriksson i Sandtorp påminde. 2. När han intet fick där jag sagt: Jag haver då närmare till Bregårdstorpet. 3 löst jord i Rosensjö, först Rebens för elva marker ister åtta alnar vadmal och fem (däbe), aderton öre kmt det allt honom likväl är tillbaka lagt. Sedan Sigrids för reda penningar 3 $\frac{1}{2}$ Rd. 4. Gömt en säck i höet. Drängen svarade till dem vara sant, att han begärde få gömma spannmål i Elgkärr, och det begära det samma i Bregårdstorpet, men aldrig haft någon spannmål om händer, ehuru väl tanken kunde hava varit värda sin förtjänst i sådana varor, det han gav på jorden, hava varit hans förvarade och vända tjänstelön, och säcken nedlagt av Mats i Bråten, när han skulle taga och fick intet gärdehavren. Och kunde intet bringas till annan bekkelse antingen med ondo eller godo. Icke

förstod heller rätten något jäv, i svaret på skälen. Varför fälltes samma dräng Jon Eriksson, där till, att han för det bekände brödet och smöret skulle betala $\frac{1}{2}$ Rd och böta tre gånger så mycket nämligen $1 \frac{1}{2}$ Rd efter kungliga straffordningen. Och det övriga ställtes under guds dom eller hans uppenbarelse.

Näst sakfälltes Lars Svensson i Stråbergsmyreterp å skatte för hugget fall utan lov, där ingen äng bliver, till 40 mark efter 22 art i skogsordningen.

Näst sakfälltes Halvard Jonsson i Åsviken Anders Eskilsson i Kexsundet och Per Persson i Dalen, alla å krono och för en brott nämligen huggefall utan lov efter skogsordningen, där det äng kan göras, vardera till 12 mark efter bemälte ordning 21 art.

Näst efter missbruket av skogsfällningen tager över handen. Ty förböds att ingen utan bergsfogden och kyrkans sexmän lovgivna med sedel, vem, vad varest och huru stort hugga och huggas skall.

Näst sakfälltes Anders Jonsson i Rynningen å skatte frälse, för stämning försittande till 3 mark.

Näst vittnade nämndemännen, Olof i Ullvetterstorp och Nils i Losseby, att de hade varit kallade på syn emellan Säviken och Lövnäs, och men partens Sven Anderssons i Säviken och Måns Björnsson i Lövnäs gode ja och samtycke gjort deras skillnad ifrån Sandudden ända norr ut, mitt igenom Killingholmen och i neder på honom, med så skäl, att fisket ligger till Säviken och landet till Lövnäs. Det nu fast dömdes.

Näst stodo för rätten, Olof Jonsson i Råglanda och hans son Johan Olofsson ibidem, och hörde sig föreläsas den obligation och bepliktelse, som han Olof hade gjort sin nägranne

nägranne Per Simonsson i Mosserud d 9 juli 1630 nämligen, att den som bryter förlikningen om ägorna, skall böta 100 daler silvermynt och avträda hemmanet.

Näst avsades att efter bemälte Per Simonsson begär lov att stänga sig ifrån Råglanda och gjorde rå, alldenstund Råglanda hava åter satt en nybyggare på sin sida, så må det ske efter skogsord. 16 art och 25 cap samt 32 kapitlet Byggningsbalken och skall var gärda sin halvpart, men satte vite 100 daler

Näst avdömdes, att det nybygget som Ingjel Olofsdotter hade på sin andel i Råglanda upptagit, ett stycke ifrån gården, skall ödeläggas, efter det ligger bolbyn till mens i mulbetet, som eljest är klent, och hon flytta in uti gården med sina hus.

Näst hade Johan Olofsson i Råglanda å skatte givit sin syster h Ingjel Olofsdotter ibidem tvenne blånader. Varför fälltes han till 6 mark böter, efter det 10 kapitlet Sårsmål med vilja och efter de kunde intet förlikas, utan voro mycket benägna att träta sin emellan: ty sattes dem 40 mark vite.

Näst frågade Per Larsson i Elgsimmen, om han icke måtte få ärva sin barnlösa dotter Marit, som hade varit gift och ägt Olof Hendriksson i Klockarstugan? Vilken fick det till svars: Efter Jon Björnsson i Stråbergsmynnen och Arvid Bengtsson i Åsbergsviketorp är till vittnes, det hon haver väl på sitt yttersta, men dock vid fullt förstånd, givit sin man allt löst efter sig, som intet annat var än förtjänt lön, och var med hans bekostnad begraven. Och fadern varken gjort bröllop åt henne eller kostat på begravningen: så må testamentet vara oryggeligt.

Näst vittnade nämnden, att de i höstas, vid Michaelis tid, voro på syn emellan Granbergsdal och Dalsmund, och skilde ängarna således, att de satte rået in i en stor sten, östan för dalen, och in i en annan sten västan för dalen, det fördenskull nu fast dömdes.

Näst lovade Johan Matsson i Sandtorp, det han skulle betala Erik Påvelsson till nästkommande pingstdag de 6 Rd, som han hade för honom utlagt till Märten Drost, efter fälld dom år 1654 om hösten.

Näst föreställdes Lars Persson i Högfors å krono och angavs för hava i öldrycko sagt hos Bengt hammar-smed vid Björkborn nämndemannen Jon i Gälleråsen och Nils i Bregården hava synt ett fall, såsom för tjuvar och skälmar och skogvaktaren Elof Jonsson tagit mutor, ett pund ost och ett kalvskinn av Anders i Sibbo. Samma Lars bestod sig hava så sagt och ville med bevisat, sägandes Anders Skåresson och Nils i Lerängen höggo 1654 sju skäppland fall och ovanbemälte nämndekarlar, som dess synemän voro, sade det intet vara mera än 3 skäppland. Nämndemännen Jon och Nils nekte och sade, att det var aldrig sant och skall icke heller bliva i (reghet). Lars inlade en längd på fallhuggningen över hela socknen, som skulle vara fel med () angivandet, där i stod på Anders Skåresson 3 skäppland hagar i år 2 i fjol och 2 i förårs som tillhopa gjorde de sju. Men honom övertygades att de 3 skäpplanden voro huggna 1653 då han var med och högg och sålde sedan sin del och (skurne) och blevo då för honom Anders justificerade. Om mutorna som skogvaktaren Elof skulle hava tagit, beropade Lars sig på Eskil i Granbergsdal, såsom sin sagesman, bemälte

te Eskil kom fram och nekte sig någonsin hava talt med Lars om sådant. En och annan visste berätta, att Lars nämnde här på tingsgården i går först ett pund smör intet mera och sedan ett pund ost och ett kalvskinn. När Lars fick det höra, samt att Eskil intet ville bestå, det på honom sköts, så vek han på sin hustru Elin Bengtsdotter, föregivandes henne hava det samma hört sägas, och sades sedan för honom, och mutorna voro en tio marks tacka eller plåt. Hustrun nekte och där till, och sade honom hava allt uppdyktat och spunnit i sitt fantasi och raseri, som han stund() går uti, och är bekajat med, av detta Lasses (vacillerande) förorsakades väl:t Georgen Camitz att berätta, huru som hos honom voro bortstulet 40mark kmt och drängen Östen gick och gav Lars en Rd för han skulle skaffa de stulna penningarna åter, ändock han måtte leverera tillbaka när löftet röntes intet kunna fullgöras. Eljest visste alleman säga, vars som han Lars hade färdas och rest omkring här i landet, Närke, Västergötland och Norge och loppet samt ljugit folk mycket ifrån, och fört hem. Och när sådant var förtärt, åter givit sig bort igen. Lars kunde föga säga nej för detta, utan föll till och bad, men skulle intet förfölja honom, Vad Jon och Nils anlangande, visste han med dem intet annat än ära och gott, och ingen hade han något att med skäl säga emot om fallen eller mutor. Nämnden sannade hustruns tal o Larses fel, och sade henne vara med understundom otidig. Och efter rätten förnam bemälte Lars Persson hava varit

felbar, när detta hände, som klagat är, ty fanns för gott, att fälla honom till 40 mark straff för beskyllningen på åternämnde nämndemän och skog() efter det 20 cap Ting. och säga dem fri men om Larses övade impostura eller (medfar) flärd, som ingen haver ännu beklagat sig här vara skadd utav, var allas mening, att han skulle läggas i kistan och bliva där liggande i fjorton dagar och ingen annan spis få så länge än vatten och bröd. Och sedan vara förbjuden att draga någon värt att lappa och laga, antingen i denna bygden eller annorstädes vid straff att förvisas sedan, av socknen och landet.

Näst gjordes besvär över Johan Olofsson i Råglanda å skatte att han var viken av ting förr än han hade svarat till sak sin emot Johan Savelant. Varför skrevs på honom 3 mark böter.

Näst vittnade befallningsmannen Gillius Gilliusson och nämndemännen Jon i Stråbergsmynnen och Håkan i Strömtorp att de voro när och sågo, det länsmannen Erik Påvelsson levererade Mårten Drost 30 Rd, som han ock kvitterat haver, för det han godvilligen avträdde sin av förre landshövdingen välborne H Christer Bonde fångne åbo rätt till fjärdings kronohemmanet Hult, på det Erik Påvelsson skulle komma till att hålla där krog eller gästgiveri, efter H N:des landshövdingens givne order, var till H N:de hade deputerat $\frac{1}{8}$ hemmanet Skogskärr, såsom hjälp under bemälte krog

Sakören som på detta tinget fallna är, belöpa sig uti en summa till 53 $\frac{3}{4}$ daler

Matth. Pleningskiöld

Anno 1656 d 17 och 18 november vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken, uti Prästgården där sammastädes, närvarandes kronans befalningsman över östersysslet och bergslagen, samt Karlskoga socken, Gillius Gilliusson på St Skanum och de tolv bofasta och edsvurne socknens nämndemän som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Nils Eriksson i Losseby	Per Persson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Jon Nilsson i Gälleråsen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Nils Gunnarsson i Bregården	Dan Bondesson i Backa

Samma dag ställtes för rätten, Olof Jonsson i Rosensjö å skatte och Marit Månsdotter i Östra Lontorp å krono för mökränkning och lönskaläge, det de båda vederingo, men han vill intet för stå till äktenskap såsom hon. Varför dömdes då, att han Olof skulle först böta sina 40 mark efter det 3 kapitlet Giftermålalbalken och giva henne 80 mark i morgongåva efter 22 kapitlet exod et deut. Hon Marit plikta med 20 mark efter landens sed och bruk.

Sedan bleve Torsten Anundsson och Olof Knapp vid Valås hammar å skatte, för det de voro till tinget om slagsmål, och intet kom, avstraffade med var sina 3 mark.

Näst blev Nils Jönsson i Råhult övertygad att han var skyldig Georgen Camitz 19 skeppund tackjärn, där för Anders Andersson i Kortforsen nu gick god och lovat för honom betala samma skuld, i sommar men skall göra sig betald igen av hans Nilses egendom där han allvisst intet kan få sitt igen.

Näst voro Erik Andersson i Svartbäcken å krono, Johan Jönsson i Råhult å krono och Anders Matsson i Gräsmossen å skatte, stämnda till tinget, men kommo intet. Varför sakfälltes de till var sina 3 mark.

Näst efter att skogvaktaren Elof Jonsson i Örebro hade landshövdingens, välborne H Gustaf Soops berv till befallningsmannen Gillius Gilliusson, att inrymmas på något kronohemman här i socknen, för sin tjänst bättre och lägligare uppvaktande: ty tillsades honom hälften med Nils Olofsson i Storängen, alldenstund han hade i år låtit en hop äng och vallen stå oslagna.

Näst lovade länsmanen Erik Påvelsson, att i vinter betala för Erik Andersson i Svartbäcken 10 skeppund tackjärn till Georgen Camitz men utan intresse.

Näst måtte Brita Andersdotter i Blinäs å krono bekänna det () var först mökränkt av Per Nilsson i Storängen å krono och sedan belägrad av Jon Folkesson i Bo å frälse, och åter av förbemälte Per Nilsson i Storängen, det ock de vedergingo. Varför vart hon Brita sakfälld till 20 mark Per till 40 mark och Jon till 3 mark, och efter Jon ägde barnet som avlat var, så äger han svara till barnafödan, efter det 18 kapitlet Ärvdabalken

Näst begärde stadsskrivaren Mattias Andersson och borgaren Måns Andersson i Kristinehamn att få föredraga och utföra en sak emot Hans Moback i Örebro om förövat landsköp. Men efter samma Hans Moback intet var lagligen stämd eller eljest kommen tillstädes: ty beviljades dem nu stämning på honom till nästa ting.

Näst gick Påvel Olofsson i Abborkärn uti löfte för sin måg Anders Matsson i Gräsmossen, loandes betala hans skuld till Georgen Camitz, som är ungefär 26 Rd vid nästa blåsning i Sibbohyttan och i god vilja för han bjuder giva $\frac{1}{2}$ skeppund tackjärn.

Näst befanns det Arvid Bengtsson i Åsbergsviketorp var skyldig Erik Olofsson i Sunnäs i Ölmehärad socken 2 skep näver för 4 skäp haver på sin styvfaders vägnar varför pålades honom att giva därför 1 Rd nu genast

Eljest var ock samma Arvid Bengtsson skyldig $\frac{1}{2}$ skep() näver till sal Gilse Matssons arvingar i Sunnäs i Ölmehärad socken. Varför pålades honom att föra det till (Sjötorp) i Varnum socken när sjöarna bliva före.

Näst tedde Gösta Johansson i Sandtorp ut sin otidighet för rätten, med det han löktade Johan Olofsson i Råglanda varför fälltes han Gösta till sin 3 mark

Näst stodo b:te Gösta Johansson i Sandtorp och Johan Olofsson i Råglanda för rätten, och förliktes om att det dem mellan passerat var till denna dag, men med vite 50 daler

Näst efter Per Olofssons barn i Aggerud voro mästeparten ännu omyndiga, ty förmente rätten ej annars kunna bliva, än de dem tillkommande $\frac{2}{9}$ brukas av dem bäst där till faller, näml: Nils Månsson, som är rolig(), och de övriga komma Anders och Gunilla, samt herr Erik tilldelning och bruk, helst emedan Sigrid och Marit Olofsdöttrar hava dem sina delar uppdragit.

Näst sakfälltes Anders Jonsson i Rynninge å frälse, för andra stämpenningen emot skogvaktaren Elof Jonsson om en beskyllning till 3 mark.

Näst emedan skogen under Stubbetorp står efter lag icke allenast den gården till, såsom en bolby, utan och alla där på upptagna torp, både till byggnings- och brändeved, och de samtliga intressenter uti hyttan vid Immebron: ty fann rätten skäligt det de efter var sin lott kola, såsom en laga hytteskog.

Näst var Anders Larsson gångeskomakare, stämd emot Lars Pedersson i Kortfors, och kom intet, varför sakfälltes han till 3 mark.

Näst vittnade länsmanen och nämnden att nybygget Trettondekärn, gör intet skäl för mer än $\frac{1}{8}$ och det behövs väl till ett bergsmanshemman, alldenstund det ligger mitt i skogen, och Åsjöhyttan på en fjärdings mil när.

Näst avsades, att allt som resterar på lagmansrättan, för Alkvettern och de sju torp där under, till dess landshövdingens välborne herr Gustaf Soops sedel gavs därpå, för säteris frihet, må utpantas med landbofogdens eller rättarens tillhjälp. Eller där de finnes opiniater, drages för rätta härnäst.

Näst avsades, att vad Mårten Påvelsson i Råtorp haver här till kostat för sina föräldrar med utlagors avbetalning och eljest, det skall bliva avräknat i bruket, som han steg till. Men här efter må bägge bröderna, Mårten och Olof vara lika om, att släppa till, åt medan, som återleva så länge han vill hava sitt för sig.

Efterskrivne hemman vart å detta tinget
lagligen uppbudet.

Sandtorp i Karlskoga socken 1 g

Sakören som på detta tinget fallne äro, belöpa
sig uti en summa till 37 ½ daler

Att föreskrivne mål och ärender
så för rätten rannsakade och avdömda
äro, som ovanskrivit står, vittnar
undertecknad med egen hand och signet
här nedan för. Actum ut Supra

Matth. Pleningskiöld

Anno 1657 d 17 och 18 april vart rätt
laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken
uti Bo i samma socken, närvarandes befallnings-
mannen över Östersysslet bergslagen och Karlskoga
ärlig och väl:t Gillius Gilliusson på Stora
Skanum oc de tolv bofasta och edsvurne
socknens nämndemän som voro:

Jon i Stråbergsmynen	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Nils Eriksson i Losseby	Per Persson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats i Brickegården
Håkan Anderson i Strömtorp	Jon Nilsson i Gälleråsen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Olof Jonsson i Skråmmen	Dan Bondesson i Backa

Samma dag korades Olof Jonsson i
Skråmmen till nämndeman för Nils
Gunnarsson i Bregården, till dess han Kommer
igen ifrån mötet i Arboga, dit han var ut-
skickat av Karlskoga socken för herredagsman.

Sedan notificerades KM:t nådige
vilja om förpantningen av donationsgod-
sen som kronan hemfallna är.

Därnäst avsades, att ho som icke betalar
sin räfst till befallningsmannen, innan ändat
är tinget, den skall böta 3 mark och ändå betala
skulden.

Näst angavs Michel Tolsson i Stockforsen
å skatte, gift, hava gått ifrån sin äkta säng
och inlåtit sig uti olovlig beblandelse, med
Lisbet Andersdotter i Mosseberg å krono
ogift. Så emedan de båda denna sin missgärning
vederingo, därför sakfälltes han till 80 mark
och hon till 40 mark.

Näst efter Olof Larsson i Skogskärr

å krono, ogift hade haft lönskaläge med sitt syskonbarn, Marit Persdotter ibidem ogift, det de båda bekände, varför sakfälltes de till var sina 80 mark.

Näst klagade Simon Larsson i Granbergsdalshyttan, att Lars Persson i Högfors, haver gjort honom hemgång, och spjärnat uppå kvarndörren där han mol, när han fick intet komma in, stämt vattnet, och när Simon då kom ut, givit honom huden full med hugg, nämligen 1 köttår, 3 blodviten på huvud, vänster hand, högra armen och vänster axel, sex slag på högra sidan, så att ett revben är avgångit 3 slag på ryggen, ett slag på låret, så att han låg till sängs i 4 veckor. Så emedan han Lars gick med vredes mod till kvarnen, att hämnas på Simon för han mol och vände intet åter, förr än han fick honom ut att slån, varför sakfälltes bemälte Lars till dubbel böter för var åkomma, nämligen 12 mark för ett köttår 12 mark för skono, 30 mark för 5 blånader, 18 mark för 3 slag och 6 mark för slaget på låret och 4 Rd för arbets försummelse, som gör tillhopa uti en summa 19 ½ daler silvermynt och 4 Rd och det Lars fick två blånader räknas för hemgåld.

Näst kändes Erik Michelsson i Stubbetorp skyldig att betala Anders Esbjörnsson i Kilsta 6 daler kmt för gång utur tjänsten i förtid och övertagen lön, sedan skola de vara åtskilda.

Näst sakfälltes Erik Folkesson i Backeberg å krono för stämningens försittande emot Johan Hybertz i Vall, om skällsord till 3 mark

Näst var Lars Larsson i Degernäs å krono stämd till detta tinget, för han hade skurit sönder och smort en hud för ett år sedan hos Erik Gregersson i Vismen, och intet sedan uppgjort henne i skor, icke heller kommit tillstädes att svara, därför honom pålades sex mark böter.

Näst vittnade samtliga nämnden enhälleligen, att nybygget Trettondekärn här i Karlskoga socken, som i kronans jordebok står för $\frac{1}{4}$ hemman, ingalunda gör eller kan göra där skäl för, alldenstund där är mycken ringa och liten åker och äng, oc intet står till att öka och förbättra dem med, för där om kring och fast in på torpet liggande berg, sjö, mossar och moraser, utan där det skall bliva behållit i jordeboken, och någon mäktadärför skatta, så måste det föras upp för $\frac{1}{8}$ hemman, det fuller var och sagt förre befallningsmannen sal Olof Olofsson Bergsman, men blev av honom intet aktat.

Näst kändes Erik Bertilsson i Bottesbo, skyldig att giva Måns Olofsson och hans syskon

1 $\frac{1}{2}$ Rd, för den kvigan han tog till köps av deras syster för 3 år sedan.

Näst avsade att Erik Andersson i Malmbergshöjden skall hava sin pojke Jon Trulsson, igen ifrån Lasse Philipsson i Öster Kärne, nu genast, och där han, eller någon annan, står där emot, skall det gälla hans 40 mark och detta till hösten, sedan svarar Erik för rätten, om han bör längre tjäna honom för sin bekostnad och omak, för honom, eller icke.

Näst kändes Börje Andersson vid Åsjöhyttan och Östen Månsson ibidem, skyldiga att upprätta halva Johan Matssons i Sandtorp kvarnhus, som avbrändes ett dygn efter de hade kvarnen om händer.

Näst sakfälltes Bengt Jonsson i Gräskärn å krono för stämningens försittande, emot Johan Matsson, för det han hade fiskat i hans vatten, till 3 mark.

Näst sakfälltes Jöns Larsson i Dalsmund å krono, för det han hade tubbat en flicka, Lisbet Persdotter, ifrån Per Jönsson i Backebergstorp till 3 mark och flickan tillbaka vid 40 mark.

Näst svor Jacob Johansson vid Bofors hammar för den järnstången att han icke hade burit henne dit, eller visste vilken henne dit burit har, som fanns i älven om en söndags afton, och var smidd en torsdagsafton näst tillförende, det samma gjorde och Nils Knutsson i Knutbol, Elias Bryngelsson, Gillius Svensson och Per Eriksson.

Näst beviljades syn emellan Kvarnberg och Degernäs, såsom ock emellan grannarna i bemälte Degernäs.

Näst gjorde Nils Persson i Strömtorp sin ed med hand å bok lagda, att den tid han höllt på och löste de jordelotterna, han haver i Strömtorp då mätte han den jorden sina barn emellan, vad därför skulle givas, nämligen en skattegill oxe för en broderslott och hälften där emot eller 4 ½ Rd för en systerlott. Och därför givit ut till Anders Hindriksson för hans och systrarna Karin och Brita Hindriksdotters del, efter deras moder, Kerstin Nilsson, en ko om 1 ½ Rd värde, en get en spånstol, ett handkläde och en ost. Varför emedan Nils Bertilsson klagar, sin hustru intet hava fått sin del där av; Ty erkände rätten honom böra söka det ut i Tällekullen,

när samma Anderses fader dör, och Nils Persson vara fri, alldenstund han kunde intet annars veta än Anders skulle vara fullmäktig att taga ut för henne, så väl som för den andra system och inte haver varit klagat, medan hon var hemma, ifrån 1632 då han tog värdet.

Näst ställdes en fråga till nämnden, om icke någon lägenhet skulle finnas här i socknen, östan för sjön Möckeln, som skogvaktaren Elof Jönsson kunde sätta sig ned och bo uppå, att han således voro så när Lekebergslagen som Karlskoga, där han haver sin beställning? Där på de samt- och synnerligen svarade, ingen annan än $\frac{1}{4}$ i kronohemmanet Knutsbol som en smed åbor, den fuller kunde vara nog för skogvaktaren, men smeden haver något kostat på den hemmansdelen, och brukar en hyttepart vid Immebron.

Näst avsade sig Lars Persson kronohemmanet Högfors, och uppdrog det sin broder Olof Persson, allt för ty han lovade svara till sakören, som Lars blev fällter till i går.

Näst gjordes avräkning emellan Befallningsmannen Gillius Gilliusson och förne länsmannen Olof Jonsson i Skråmmen om 1654 års sakören, och befanns av kvittantierna och befallningsmannens egen bekännelse han hade uppburit av Olof 62 daler 28 öre silvermynt där honom, intet borde mera hava än 53 daler 15 öre $2\frac{2}{3}$ () silvermynt som av saköreslängden är till att se, alltså är över levererat 9 daler 12 öre $21\frac{1}{3}$ () silvermynt när befallningsmannen levererar detta till häradet, och Olof lägger med till härad resten, undantagandes Nilses

i Storängen häradsdel 13 daler 10 öre 16 penningar
som stiger till 7 daler 11 öre 10 $\frac{2}{3}$ penningar silvermynt så är
häradet betalt för 1653 och 1654. Och efter
Olof i Skråmmen säger, att han intet
haver uppburit 1653 års sakören, som
häradet tillkom, utan sal Olof Olofsson
skulle hava dem tagit; så står det till att
bevisa, med de sakfällta. Finnes han
fri, så drages av de 7 daler 11 öre 10 $\frac{2}{3}$ penningar
den summan som föll samma år 1653 nämligen 3 daler
5 öre 8 penningar så bliver ändå pro resto för Olof
4 daler 6 öre 2 $\frac{2}{3}$ penningar. Befallningsmannen betalte
nu genast sin 9 daler 12 öre 21 $\frac{1}{3}$ penningar

Efterskrivne hemman och jordelotter
vordo å detta tinget lagligen uppbudna:
Sandtorp i Karlskoga socken 2 g
Sandtorp i Bjurtjärns socken 1 g

Sakören som på detta tinget fallna äro
belöpa sig uti en summa till 30 3 $\frac{1}{4}$ daler

Att föreskrivna mål och ärender
så för rätta rannsakade och av-
dömda äre, som ovanskrivet
står, vittnar jag undertecknad
med egen han och signet här nedan
för, Actum ut supra

Matth. Pleningskiöld

Anno 1657 d 12 november vart
rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken
uti Bo där sammastädes, närvarandes Landshöv-
dingen över Närke och Värmland med Nora
och Lindes bergslag, samt ståthållaren på Örebro
slott, högvälborne H Gustaf Soop, friherre
till Limminge, herre till Mälsåker, Nygård och
Stora Bjurum, befallningsmannen över Östersysslet
Bergslagen och Karlskoga socken, ärlig
och väl:t Gillius Gilliusson på St Skanum och
de tolv socknens bofasta och edsvurne nämnde-
män som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Olof i Ullvetterstorp
Nils Eriksson i Losseby	Per Persson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Jon Nilsson i Gälleråsen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Nils Gunnarsson i Bregården	Dan Bondesson i Backa

Då i förstone upplästes riks råd och Jäg-
mästarens, högvälborne greve Gabriel Oxen-
stierna Gabrielssons, kunglig fullmakt på
lagmansdömet här i Värmland, daterat
Marienburg D 20 februari 1657

Sedan besvärade sig väl:t Gert Ysing
i Örebro, att ehuruväl honom, blev för
några år sedan nämligen 1652 d 23 augusti,
efter kunglig Bergs kollegi H N:de landshövdingens
högvälborne herr Christer Bondes order genom
särdeles där till deputerade kronans betjänt
avvittrat ett stycke skog av kronans eller
socknens allmänning östan för Möckeln
till han hamrar vid Valåsen, efter som synedomen

synedomen given d 25 ejusdem utvisar, likväl hava de i Brickegården, understått sig att i fjol röja och i år slå på samma honom tilldelta skog, som förmedelst hans dammröte där till haver funnits bekväm och nyttig. Där emot ingen gensagu mer var än genom berörde avvittning, skulle Gert Ysing allena stubben och icke gräs eller bete tillstå, som var och bör vara socknen förbehållit. Så emedan detta gensvaret icke kunde ogillas, de i Brickegården icke voro lagligen efter 4 art. skogsordningen inrymde, och bemälte Gert Ysing i detta fall ängröjningen på allmänningen skulle lejas, belovade årligen 2 kannor franskt vin till Karlskoga kyrka, allt han måtte få njuta till äng för sig, allt vad hans dammar kunna röta, så vitt hans skog, som honom avvitttrat är räcker. Ty tillsades och tilldömdes honom och hans efterkommande samma ängeröjningar av hans dammröte så på hans egen skog, för sig, att nyttja och behålla så länge han eller de behagar bemälte 2 kannor vin till kyrkan vart år betala.

Näst vittnade samtliga nämnden och tingsallmogen, att i morgon tre veckor sedan som var en lördag, kom elden lös uti Lemås i Karlskoga socken, at ett litet och spätt barns förseende i föräldrarnas frånvaro, och avbrände icke allenast de endaste husen i faderns Jon Arvidssons nybyggda torp, som var en stuga och kammar, utan och allt det ringa förråd han ägde, och plögade fram i man och bogården förvaras, så att föräldrarna icke fingo mer behållit, än det de gingo och stod uti, och knappt nog barnen undan elden, undantagandes ladugården, som med säd och foder samt boskap blev salverat.

Näst vittnade samtliga nämnden och menige tingsallmogen, att uppå ädle och välborne H Knut Lilliehööks säte- och avelsgård Alkvettern i Karlskoga socken ägor, inom dess rå och rör, voro efterskrivne torp och nybyggen belägna, nämligen Skattkärrsedet, Lövbacken, Hult, Rysshögen, Runsås, Kyrkosten, och Åkviken, som alla vore nu skattlagda, samt Jägeråsen Wälliemoo och Brunswik, som intet voro ännu skattlagda.

Näst hade Arvid Månsson i Bregårdstorp å skatte, mökränkt Karin Markusdotter i Snöbergshult i Nora socken å krono, och Frantz Olofsson i Björkborn å frälse haft sedan lönskaläge med den samma. Varför dömdes Arvid till 40 mark Frantz till 3 mark och Karin till 20 mark.

Näst hade Erik Bertilsson i Agen å krono, givit Olof Bryngelsson vid Bo hammar å frälse, okvädesord, en blånad vid ögat, och pust på skenbenet med spjärnanden, och Olof Erik igen ett blodvite på kindbenet med naglarna. Varför fälltes Erik till 9 mark och Olof till 3 mark.

Näst avsades att när Simon Bertilsson i Bottesbo, giver sin broder Erik Bertilsson 1 stop honung till den kammen han fått haver, för han skattade med honom en av Simon funnen bistock, så haver Erik intet att kräva mer.

Näst emedan Sicila Persdotters man, Per Månsson är borta i kronans tjänst, så föruntas henne, bliva så länge inhyses i Aggerud att hon icke bliver husvill, och så mycket bruk på den nyröjda jorden till uppehälle, som gode män säga, där de dit fordrade varda.

Näst kommo Mattias Andersson, Måns Andersson och Erik Knutsson i Kristinehamn och äskade dom på Hans Moback i Örebro för hans landsköp och tulls försättande, efter han skulle vara citerat första gången av H N:de Landshövdingen och andra och tredje av mig undertecknat. Men efter landshövdingen nekte sig hava givit någon citation på honom, efter Mattias Andersson intet bidde så länge Johan Gilliusson fick skriva henne, så sattes den saken åter upp till nästa ting, då H N lovade på övergjorda stämning låta föra bemälte Moback hit där han eljest intet vill med godo inställa sig.

Näst kändes Erik Larsson i Labbesand, skyldig att betala Anna Larsdotter ibidem 2 Rd för han vållte, det hennes häst blev fördärvad på vakten vid gränsen.

Näst kändes Olof Jonsson i Skråmmen skyldig med sina grannar i den läggen, giva Georgen Camitz vid Björkborn, tre riks ort, för hans dragoxe for illa i deras ofärdiga bro, och därhos betala honom för arbetet han anlade på samma bro, förr än han fick fara där över.

Näst fälltes Erik Andersson i Svartbäcken å krono, för stämmings försittande emot Georgen Camitz om tjuveri till 3 mark.

Näst emedan Olof i Ullvetterstorp, hade både med utsänt bomärke, som löfte, kommit h Kerstin Israelsdotter på Alkvettern, att försträcka Simon byggmästare 2 skäppor råg om 6 daler 4 skäppor rågmjöl och 10 daler 1 fläsk om 6 daler och 16 marker smör om 3 daler (faut) 25 daler allt kmt. Så föravskedades att han allena må betala h Kerstin samma penningar. Men kan han framdeles bevisa

någon hava varit i råd med honom, att göra den försträckningen till bemälte Simon, så skola de förskjuta till samma betalning pro quota, och söka så Simon som bäst han eller de gitta, där som han och församlingen sämjas om, ogillat. Skulle det och bliva gillat, så svarar då församlingen Olof till samma penningar.

Näst vittnade samtliga nämnden och länsmanen Erik Påvelsson att de uti fjol sommar i juli månad voro på syn emellan Backeberg och Backebergstorp och gjorde där denna skillnaden, nämligen först i Mörtbäcken, där han och Hedebacken löpa ihop uti vattnet. Därefter i den blekade tallen vid Granbergsdals kyrkväg, och sedan i den blekade tallen vid Lerängs kvarnväg. Anlangande dalen mellan Backeberg och Högfors var sagt att det skulle vara näst vid Högfors ängshage. Varför nu det samma av samtliga nämnden dömdes fast

Näst emedan skogvaktaren Elof Jonsson var förordnad icke allenast på Karlskoga socken här i Värmland, utan och Lekebergslagen i Närke att taga vara, och det ej så bekvämligen kunde ske utan han bleve boendes närmast vid bägges deras gräns, där de sammanstöta, varest något behållet kronohemman eller torp voro: Så fann H N landshövdingen högvälborne H Gustaf Soop med samtliga rätten för gott, att honom Elof Jonsson skulle efter 1655 års beslut, för skogvaktare hemman inrymmas fjärdings kronohemmanet Våtsjötorp i Karlskoga med så skäl, han lider och tål jämte sig den ensörjande kvinnsperson som där före sitter, att hon ej bliver husvill, och (renner) henne till bruks som de själva kunna sämjas om eller nämnden lägga dem emellan.

Näst uppböds Sandtorp 3 gången

Sakören, som fallne är belöpa sig till 18 $\frac{3}{4}$ daler

Matth. Pleningskiöld

Anno 1658 d 11 och 12 oktober vart
rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga
socken uti Bo, närvarandes länsmanen väl-
förständig Erik Påvelsson där sammastädes och socknens
bofasta och edsvurne nämndemän, som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmyn	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Nils Eriksson i Losseby	Per Persson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Jon Nilsson i Gälleråsen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Nils Gunnarsson i Bregården	Dan Bondesson i Backa

Samma dag upplästes skogvaktarens Elof Jonssons
fångne fullmakt av forne landshövdingen hög-
välborne H Gustaf Soop d 20 oktober 1653 och
konfirmation där på av nu varande högvälborne
H Abraham Lejonhuvud dat. D 4 september 1658.

Noch upplästes bemälte skogvaktares frikallelse-
brev, för hot, bannor och våld vid edsöres-
brott tillgörande kallat kongsfriidslysning, given
på Örebro slott d 5 juli 1658 av högvälborne
H Gustaf Soop, riks- och kammarråd.

Sedan vittnade nämnden, att när de gjorde
skillnad emellan Backeberg och Backebergstorp
då föruntas Anders Skåresson i Lund, att bruka
ut sitt fall, och taga där till nödvändigt mileris,
men sedan vara alldeles ifrån både skog och ris
utom sitt rå.

Näst deputerades Jon Björnsson och Påvel
Jonsson till att se, om Erik Folkesson i Backeberg
hade fått sin fridsgård, annorledes än i rätta strecket
emellan sig och Backebergstorp och Lund och
där om vittna å nästa ting.

Näst hade skräddaren Torbjörn Jönsson i
Bregårdstorp å skatte, sagt som han bekände att

att skogvaktaren Elof Jonsson skulle hava stulit där en kittel, och ett par skinnbyxor, men icke av den vetenskap, utan efter Nilses i Storängen, den åter skulle havat av hans Elofs syster, men Nils i Storängen nekte där till, och ville svärja på, att det var aldrig av honom tänkt sådan nämnt. Varför pålades då bemälte Torbjörn att böta för okväden på honom Elof, dubbel bot 6 mark efter han var en kronans betjänt, som missfirmat var. Bemälte Torbjörn lät intet bliva där med utan yrkade på det skulle intet vara så rätt dömt. Därför han blev åter avstraffat med 6 mark för lagmans dombrott efter det 39 cap Ting.

Näst fälltes Mats Bryngelsson i Bråten å krono, för utsläppt skogseld av lovgivit fall på Nortorps ägor, den om han förlikt var med jordäganden, till 20 mark efter 24 art. skogsordningen.

Näst insinuerades kontrakten som väll:t Georgen Camitz hade gjort med Lars Olofsson i Blinäs om hans besittningsrätt av $\frac{1}{2}$ samma torp för 30 Rd och 4 alnar engelskt.

Näst kändes h Anna i Blinäs skyldig välbemälte Georgen Camitz 86 $\frac{1}{2}$ daler kmt vilka skola betalas till Kyndermässan, eller han må taga besittningsrätten i Blinäs ifrån henne, och lägga henne sina penningar åter.

Eljest voro också Olof och Erik i Degernäs skyldiga bemälte Georgen Camitz 119 daler 13 öre samt 87 daler 30 öre kmt och ville därför byta med honom besittningsrätten, att han skulle komma till Degernäs och de till Blinäs, men deras syskon stodo emot, sägandes sig råda med där om, ändock det är krono.

Denne rätten förklarades sig, att de må skaffa fram

fram brev där uppå till nästa ting. I medler tid bliver Olofs och Eriks egendom och rätt i pant för berörde skuld.

Näst kändes Anders Eriksson och Philipus Larsson i Östra Kärne skyldiga att betala kyrkoherden väl-lärde H Hans Jonae i Rudskoga 10 daler kmt på de 12 skäpp råg de köptes i fjol sommar.

Näst efter nybygget Ålekärr på Prästgårds-skogen mitt emot Gälleråsen lyder under prästelige privilegier, så erkändes det åbon Anders må intet åverka där i skogen, utan kyrkoherdens tillstånd vid avflyttande tillgörandes. Vill han bruka sin antagne hyttedel, må han söka skog annorstädes.

Näst kändes Elin Olofsdotter skyldig att gå i tjänst hos h Kerstin Israelsdotter på Alkvettern för tagen och havd städsla 2 mark kmt åtta dagar för Michaelis, och förbliva så länge hon hanteras skäligen, eljest må rannsakas där om och dömas å nästa ting.

Näst bekände länsmannen Erik Påvelsson sig hava uppburit och anammat av forne länsmannen Olof Jonsson i Skråmmen 4 daler 6 öre 2 penningar silvermynt. Häradssakören, som han blev till dömd 1657 d 17 april att betala.

Näst överlades om kammaren på klockar-tomten som kyrkoherden vördige H Jacob Jonae förmenar vara onyttig och böra bort-rivas, för fylleri där uti, och resolverades att han må stå för främmande gästers skull, men missbruket avskaffas, så deras där bo, som de (anlredandes)

Näst efter länsmannen Erik Pålsson haver låtit

låtit allmogen accordera med sig om 2 lagmans ting, 2 gruvuting och 5 stämmor att hålla för socknen om året, och därför bekomma 2 daler kmt av vart mantal till Michaelis, men kan icke bekomma av alla i rättan tid. Varför avsades att de treska må pantas, när länsmanen begär efter Michaelis.

Näst efter samtliga nämnden vittnade i Lervik intet hava varit mer än ett armt torkhus som någon människa kunde vara uti och bärga någon, när Sven Bengtsson kom där, och tog sin där förr sittande hustru Karin Påvelsdotter för ungefär 16 år sedan, och ingen annan böd sig till att sitta där och skatta utan han, och nu sedan gården är bebyggd och uppbrukat kommer Mats Påvelsson halvbroder vid bemälte Karin och fordrar bördspenningar, allt förty kung Carls brev daterat Örebro d 2 april 1586 lyder Mats Simonsson med sina barn få besittat för utlagor men efter man, av vilken Påvel löste besittningsrätten för ett kreatur, ko eller oxe, eljest skötte Karin allena sina föräldrar i deras största ålder och sjukdom: Så resolverades henne böra besittat odriven utan någon betalning till Mats på (wilken) eller någon annan, och barn efter henne.

Näst sakfälltes Jon Larsson i Kvarnberg å krono, för en blånad och ett blodvite på Nils Svensson i Strömed till 6 mark.

Bemälte Jon Larsson dömdes ock att betala Måns Larsson i Degernästorpe ett par vadsmalsbyxor och 1 tröja, samt ett par strumpor till hans broder Johan Matsson för rest på

på tjänstelön, och Måns fri från beskyllningen om tubbande.

Näst avsades att efter vägen kring om Kvarnbergs hägnad intet kan bliva jämn och god, som genom där han haver varit förr, så må han bliva där han haver varit, och Jon Hansson pålades att hugga upp själv för honom aldrig senare han kommer hem, vid 6 mark

Näst vittnade Olof Bengtsson i Nytorp och Lars Nilsson i Duvedalen edeligen sig hava hört sal Lars Jönsson i Degernäs giva sin son Måns Larsson den stora järngrytan, för han och hans hustru voro så goda emot honom.

Än vittnade Eskil i Bregården nämndemannen Lars i Duvedalen och Simon Bertilsson i Agen, att när Lars Jönsson låg på sin sotesäng och de bytte åkern, då sattes före, att vilken som ville sköta fadern han skulle få tudelsbruket i gården, och som ingen av syskonen ville där till, utan Måns, så byttes ock honom tudelen till, att bruka allt förening, efter det icke är skatte utan krono.

Näst kändes Olof Månsson i Högåsen skyldig, att förlika Olof Bengtsson i Nytorp med 3 Rd för hans häst ihjälslags av Olof Månsson, för stoet hans.

Näst tillsades att ho som håller sto i grannlag här i socknen skall böta 40 mark för den stora skadan där av följer.

Näst avsades emellan Nytorp och Strömed att ho som icke gör sin åker och änggård laggill till

till Valborgsmässa, skall böta 40 mark och ho som motvilligt vi i otvungne mål hugger vid annans gård må böta 40 mark, antingen där eller vid andra gårdar.

Näst räckte Johan Matsson i Sandtorp sin sonkvinna Elisabet Olofsdotter i Lövnäs hand på 1 ½ skeppund stångjärn, för hennes mans lott i Åsjöhammaren, att få innan jul.

Näst kändes bemälte Elisabet skyldig till sin dotter Elin Matsdotter 1 skäppa råg på fäderne, som fader fadern Johan Matsson må till sig taga.

Näst avsades att de hyttelager vid (Mykärn), som ingen skog hava till kolning hemma vid, må tilldelas något av allmänningen östan för, dock så att något hägnas och fredas likväl, för hela socknens torff.

Näst alldenstund Olof Månsson i Aggerud ägde fyra söner och tre döttrar, Olof, Anders, H Erik, Per, Marit i Billinge, Gunilla i Brickegården och Sigrid i Strand, och Olof den äldste fick Nytorp, men alla de andra skulle hava Aggerud, och nu vill H Erik hava ut Pers barn, förmedelst Marit och Sigrid skulle vilja sälja honom sitt, och gården tålde intet så många åbor. Men Pers barn så väl som Anders nekte. Så sattes detta målet upp till härnäst, och i medler tid må Pers barn söka bevis ifrån Marit och Sigrid om deras vilja.

Näst fälltes vällärde Hr Erik Olai i Aggerud å skatte, för illa (hammat) en stut för Anders Jonsson i Stråningstorp till 3 mark och efter Aggeruds åbor och Bortorparen träta om mulbete, så sades att de

de må skiljas med fredsgård och vara var på sin sida.

Näst kom för rätten stads notarius i Kristinehamn äreborne och välförståndig Matthias Andersson, med tvenne sina medborgare Nils Larsson och Måns Andersson, och så nu som tillförende å andra 1656 och bägge 1657 års ting klagade, hurusom carduansmakaren äreborne och konstrike Mr Hans Mobach i Örebro, hade på sin marknadsresa till Kristinehamn i höstas ett år sedan å landet uti Bodalen här i Karlskoga socken upphandlat 29 st bockskinn 2 lispund smör 1 lispund talg och 24 st fåglar och där med gjort landsköp, jämväl och när samma gods var genom stadens utskickade ovnämnde Nils och Måns, hos länsmanen Erik Påvelsson arresterat, med påsatt kronomärke till utförande för rätta, tagit allt bort, så när som det skinet kronomärket påstod. Hans Mobach svarade först med frågan om Matthias Andersson hade någon fullmakt. Där på rätten gav honom till svar, att han var första gången han klagade inlagd och godkänd av rätten. Sedan refererade han, huru som han kom till Bodalen sent om aftonen näst för Matsmässodag, så att intet kunde hinna i rättan tid fram till Kristinehamn, varför efter där å Bodalen låg något marknadsfolk, som ville hava hans redda skinn, för sina oredda, och för talde victualie persedlar, så bytte han sig till så många skinn, samt smör och talg som förbe:t är, men fick fågeln till gives, för samma marknadsfolk hade gäst honom i Örebro, sändandes genast samma saker ifrån Bodalen fram för sig i vägen, till Bo gård i Karlskoga, varest stadens utskickade med stor obeskedlighet emot hans person och bonden

våldsamligen togo och förde de sakerna till läns-
mansgården, lade dem där in med åsatt krono-
märke av Nils Larsson som var en mjölnare
och icke av länsmannen som hade bort görat.
Varför till att justificera sin person, emot
arresterarnas smädord och havande rätt
att således köpslaga emot magistraten i Kristinehamn,
framtedde han först bergmästare
och råd i Nyköping pass och bevis, då han där
resignerade sitt burskap år 1650 d 30 oktober
sedan det lovlige Carduansmakeriets
i Stockholm mästerbrev som var honom givit
d 16 november år 1650. Där näst hennes
KM:t drottning Christinas benådning,
att sitta i Örebro fri för all borgerlig tunga
allt han giver en viss penning årligen, dat
Stockholm d 8 juli år 1650. Där efter högvälborne
riks amiralens Her Carl Carlsson Gyllenhielms
bevis och pass, om och ifrån sexton års arrendef
givit d 30 oktober år 1641. Där på borg-
mästare och råds i Örebro attest, om hans
ärliga förhållande och villiga skattdragande,
dat d 9 september 1658. Sedan beropade sig på
Sveriges beskrivna landslag, särdeles det 6
och 7 cap köp. Som består landsmän för
dera torffua och nödtorft skull, icke allenast
byta var med androm, utan och köpa
vad i bondens bo faller, allt det intet
sker till att utsprånga och sälja. Item
gärningsmän måge köpa det till denna
gärning hörer, och sälja det framdeles i den
gärning å saklöso, vem de vilja. Och
högstbemälte drottning Christinas eller kungliga
regeringens resolution av dato Stockholm d

d 14 juni 1637 att carduansmakare måge
på sitt arbete vara fri för lilla eller intullen
och efter samma god icke var lagligen arrest-
erat eller kunde utan skada och fördärv så samman-
ligga, ty tog han det, undantaget det ena krönte
skinnnet bort med sig, reverserandes sig emot
borgmästare och råd i Kristinehamn, att
svara dem på laga citation vid nästa ting,
under Olof Jonssons i Skråmmen, Folke
Jonsson i Bo, och Per Bengtssons i Rastorp
godsägning. Visste intet av någon laga stämning
mer än till detta och nästföregående ting,
då han intet kunde komma för Polniske kans-
lerns kosthåll, samt en advis där om, att
åklagaren hade varit vid första tinget och
sin sak angivit, och förty måtte han antingen
förlikas med dem, eller comparera vid
nästa ting, men där i var ingen termin satt.
Godset blev förtullat i Örebro, som framtedde
tullsedel utviste. Matthias Andersson fram-
lade KM:t drottning Christinas
placat av dato Stockholm d 31 oktober år 1650
som helt och hållet förbjuder allt köp å landet
intet undantaget mer än bruksfolket behöva
till sin egen nödtorft i spannmål, salt, saltfisk,
vadmal och blaggarn av sina husbönder
och det vid straff som lag och laga stadgar ut-
visa, samt vad arbitreras kunde över en
förbudsöverträdare. Nils Larsson och Måns
Andersson nekte till förövat obeskedlighet,
och höllo före arresten var lagligen av dem
gjord efter berörde kungliga placat, som består
städerna hava sina utridare, och genom dem
arrestera allt landsköp. Hans Mobak till
spord om vittnen eller bevis till Nils och
Månses otillbörliga förhållande, svarade sig
väl kunna dem hava, men icke nu här, och
intet mer om sköta, än rätten och allmogen för

förstodo, att han är en redelig hantverksman, som förmedelst lag och kungliga privilegier må saklöst få köpa av bonden vad han betorff till sitt hantverks fortsättande och eget husbehov, var han det kan finna, och icke av köpman, som stegrat allt förhöjt, att han heller må kvittera än idka sitt ämbete. När nu rätten tog allt detta i betänkande, kunde för närsatta skäl intet annorlunda slutas än som följer: förs om landsköpet, emedan Hans Mobach det består, dock icke utan såsom byte, allenast med skinnen, smöret och talgen, men icke fåglarna, som skola vara givna, och citerade capitlen av lagboken förmåla allenast om landmäns tillåteliga handel dem emellan, men icke emellan borgare och lantmän, som här är passerad, eljest rörer intet framtedde privilegium om landköp. Så bör honom Moback böta för åter nämnde tillbytte skinn, smör och talg 40 mark till treskiftes och de vara konfiskerade, halvp parten till kronan och halvp parten till Kristinehamns stad, men för fåglarna såsom en gåva fri, arbitral straffet för förbuds överträdet H N:e landshövdingen förbehållit att omställa, efter det 6 kapitlet i Köpmålabalken 17 art handelsordinantien och kungliga plakatet av den 31 oktober 1650. Sedan om arresten efter akn göras god i bemälte kungliga plakat och är icke av borgmästare och råd i Kristinehamn som pålade relaxerat, utan av Hans Mobach egenvilligt vis bruten, med en översänd cautions skrift, den intet är accepterat vorde; så görer där på 40 mark straff konungens sak efter 32 kapitlet Konungabalken. Sist om stämningarna, alldenstund Hans Mobach består en laglig försutten, och det icke av något sådant förfall, som det 14 kapitlet Tingsmålabalken gillar: så må han betala Kristinehamns utskickade för den gången fåfångt gjorda omkostnad med 4 daler 25 öre silvermynt

ex argto cap 12 Ting och sist publicerade kungliga Gästgiveriordningen. Men Mr Hans Mobach appellerade här emot under den kungliga hovrätten med 6 mark silvermynt och satt löfte därför.

Näst begärde Mr Hans Moback Carduansmakare i Örebro, att nämnden och allmogen här i Karlskoga socken, ville giva sin attest och bevis där om, huru Kristinehamns borgare och köpman att i deras marknaders och torgdagar inlösa av dem deras bockhudar, där till de svarade sig intet kunna honom det förvägra och förty vilja de vittna och säga rätt som det är nämligen att de få intet så gärna penningar för sina bockhudar av Kristinehamnsborna, som varor, och det icke mer än 20 öre eller högst 3 mark för stycket i penningar, eller halvt pund salt i den varan, och således ett helt pund salt för 2 bockhudar eller penningar där efter, som dock värre är att bekomma.

Näst gjordes besvär över Erik Andersson i Malmbergshöjden å krono, huru som han hade varit för rätta tillsagt, att upprätta hela det ängshaget som han med skogsbränno hade fördärvat för Lars Hindriksson i Kärne, men icke gjorde det så gott, som det var näst före det avbrann, med behållna trän och ruskor, utan blotta bränderna, som ingen hägnad gjorde. Och emedan samma klaga sannades av nämnden i den kroken boende: Ty fälltes han Erik Andersson till 6 mark böter för dombrott, och blev ånyo tillhållen, att uppföra och göra även så gott hag, som han hade avbränt innan Valborgsmässo nästkommande vid dubbelt straff tillgörandes, och när det är färdigt, låta tvenne gode män, som det förr sett hade, se och döma om detta är jämgott.

Näst dömdes bemälte Erik i Malmbergshöjden för stulit hö, ifrån Lars Philipsson i Östra Kärne om 2 daler 24 öre silvermynt att betala höet igen och böta 3 gånger så mycket efter straffordningen.

Näst sakfälltes Lars Persson i Östervik å skatte för gårdsgårds nederhuggande för Knutsbol till 3 mark och efter jävar om fredsgården står rätt, skall det synas i vår.

Näst ställdes Hendrik Persson i Granåsen å skatte, för svedje till äng, till 12 mark efter 21 art. skogsordningen.

Näst sakfälltes Marcus Markusson i Granberga å skatte, för stämmings försittande till 3 mark.

Näst ställdes Lars Månsson i Trehörningstorp å skatte, för tvenne blodviten med tänderna på Karin Nilsson till 6 mark och efter bemälte Karin lopp med vredesmod, allt för han drev sin boskap, genom hennes (ord saknas) till Lars i badstuguförstugan hans, och fick honom för halsen, förr än han bet henne, må hon böta 20 mark för edsöresbrott.

Näst slöts att när Johan Matsson i Sandtorp får 6 Rd och Per Simonsson i Mosserud 24 daler kmt och bemälte Johan Matsson får efter gjorda contract såga 10 tolfte bräder vart år. Så må h Sara Persdotter försälja sågen vid Åsjön åt vem hon vill.

Näst fälltes Olof Hendriksson i Ladufallet å skatte, för stämmings försittande emot Per Simonsson i Mosserud, för avbrutit järn till 3 mark.

Näst avsades att ingen må få såga här efter på Olof Olofssons såg i Åsjöströmmen, undantagandes Johan Matsson till sin deputat

Näst beviljades syn emellan Norra Storviken och Sjötorp, samt mellan S Stockviken och N Stockviken.

Än beviljades syn emellan Prästgården och Bregården, och emellan Bregården och Bregårdstorp, för tvenne rå som där emellan skola upprättas.

Näst vittnade nämndemannen, Håkan Andersson i Strömtorp, att den tid välborne Jacob Lithman var vice lagman här i Värmland, då var han med dem andra som den tiden sutto i nämnden, och nu är ifrån, efter laga befallning på byn vid fjärdingshemmanet Skråmmen som är arv och eget, och lade eferskrivne rå där omkring, nämligen det första i Forshuvud vid Svartälven, det andra på Spjutberget, med fem stenar, det tredje i Store stenen emellan Granbergsdal och Skråmmen, det fjärde i Ödbokärn det femte i bäcken som rinner i älven Svartån, och det sista i bemälte Svartån till Forshuvud igen.

Åsösågen uppbuden av h Sara Persdotter 1 g

Sakören som på detta tinget fallne äro, belöper sig uti en summa till 31 $\frac{3}{4}$ daler

Att föreskrivne mål och ärender så för rätta rannsakade och avdömda äro som ovan skrivet står, där på sätter jag min egen hand och signet här nedan för
Actum ut supra

Matth. Pleningskiöld

Anno 1659 den 31 och 32 maj
vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga
socken närvarandes landshövdingen över Närke och Värmland samt Nora Lindes och Filipstads bergslager, så och ståthållare på Örebro slott, högvälborne H Abraham Lejonhuvud, friherre till Ekeberg Herre till Hjälmarsberg och Ådöön, befallningsmannen över Östersysslet ärlig och v:t Gillius Gilliusson på Stora Skanum och de tolv edsvurne nämndemän som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Nils Eriksson i Losseby	Per Persson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Persson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Jon Nilsson i Gälleråsen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Nils Gunnarsson i Breviken	Dan Bondesson i Backa

Då i förstone framträdde för rätten
Per Jonsson i Backebergstorp och anklagade sin legopiga en piga Elin Olofsdotter i Bäcketorp inhyses å krono och en pojke om sina 12 år, beskyllandes dem för det de skulle hava stulit honom ifrån 5 Rd utur en ask och såsom denna Elins moder Gertrud Olofsdotter hade hemburit 2 Rd och 5 mark men 1 daler 7 öre kmt som hon hade squittrat bort lovar hon betala 2 $\frac{1}{4}$ Rd, var i fem mark st vitt mynt 6 öre kmt 9 daler 7 öre av pojken Nils Michelsson fick 3 mark när asken framhades alltså praesumeras här utav visst att så pigan Elin, som pojken hava samma 5 Rd borttagit, Därför rätten dömde dem till att böta tredubbelt, och betala tjuvnaden, som belöper sig till 20 Rd eller slita ris för tingsdörren

Sedan kärade Nils Olofsson i Stockforsen $\frac{1}{4}$ hemman till Markus Markusson i Granberga $\frac{1}{2}$ hemman, att han hade kastat ned hans fäbro, som han hade till sin fämärk in på Granberga ägor haft med lov och minne uti 30 års tid. Så emedan Stockfors åbor hade dess förutan, så stor utmärk väl en mil ifrån sig, som han behövde och Granberga ägor där emot äre ringa för intrång av många ny

nybyggare. Varför dömdes han Nils där ifrån, utan han med god vilja får njuta, och haver samskog såsom Påvel i Kärne med honom haver. Hindrik Persson i Granåsen förliktes med Nils sålunda att han håller hagat på sin sida och där med njuter fred på sina ägor.

Noch hade Måns Persson i Degernästorps humsmål på Marit Larsdotter i Kvarnbergstorp, såsom skulle hon hava stulit lin utur hans vret, efter fjälen lågo åt bem:te Marits hägnad och nämndemannen Håkan i Ström(berga) som det hade synt, tyckte att 1 böla skulle vara borttagen, men som hon nekte inständigt, och nämnden vittnade henne vara av ärliga föräldrar och intet hörts annat än gott om henne icke heller kunde bemälte Måns med något skäl lägga henne det till, därför sades hon fri så för denna gången.

Näst lovade Bengt hammarsmed vid Björkborns hammar att betala för sin dräng Anders Larsson till Asmund kolare 2 silverskedar så snart han fordrar där på.

Noch kärade Nils Eriksson i Lerängen, till Jöns Larsson i Dalsmund å krono, att han för 8 år sedan, hade tagit ifrån honom en spishäll och satt henne till grundtacka i masugnen. Nu var fuller samma Jöns stämder men intet kommit tillstädes, och var likväl sant om spishällen. Därför dömdes bemälte Jöns att betala samma spishäll med 5 Rd eller leverera så god häll igen och böta för stämmings försittande 3 mark

Noch efter Erik i Forsnäs hade i höstas statt sin dotter Anna till Hans Larsson i Utterbäcken, som var hos honom inmot jul, då han för mycken snö intet kunde göra något gagn i skogen utan gav henne orlov att gå hem igen, men Erik lät modern följa henne Anna sin dotter hit tillbaka igen, vilken hans hustru vräkte och viste andra gången ifrån sig, sägandes: gack din kos, du ser så illa ut, som du antingen vore med barn eller haver fått och gjort av med. När fadern det hörde av modern och dottern tog han henne och gick till Sibbo och lät tvenne hustrur pröva men de sågo intet tecken där till. Hans hade utfäst 5 Rd att giva henne Anna i lön om året där på hon hade uppburit 1 par skor och 4 alnar blaggarn,. Så alldenstund ovanbemälte Hans Larsson vräkte

Anna utan laglig orsak och hon tillböd honom igen och han ville intet. Därför hade rätten väl haft fog att döma honom till att giva så mycket som utfäst var men blev medlat; 10 daler halvparten men avräknas det som förr fått hade.

Noch ville Bengt Svensson vid Degers kvarnarna tillägga Marit Persdotter i Kvarnbergstorp att hon skulle hava slagit hans son den tid han henne för 3 år sedan tjänte, över låret med ett vedträ så , att han där av är bliven halter men som förr om icke hade varit förklagat, och hon Marit så inständigt nekar bjudandes sig till eden och Nils Nilsson i Knutsbol hade frågat pojken när han tjänte honom, vad honom feltes, han sade de säga det är inte värk; /oansett Bengt invände att han pojken haver intet annat berättat för föräldrarna heller än det Marit skulle bett honom säga /där om han avlade sin ed, och vittnade så talt vara av pojken, icke heller var så långt emellan där han tjänte utan ett muskötskott och kunde alltså klaga sin brist, så kunde rätten intet fälla, utan fria henne.

Noch besvärade sig Kerstin Olofsdotter i Finnbäck över sin granne Nils Olofsson i Storängen, att när hon blev manter till att skjuta sin vilda hund ihjäl, och där hos varnat för honom ville han intet och hon lät skjuta sina ihjäl, men hans kom lös och in i hennes hus och bet ihjäl en lägerso för henne det och bem:te Nils Olofsson vidergick, därför fällte rätten honom efter det 47 kapitlet Byggningabalken till att efter mätesmanna ordom betala så god so igen, eller giva henne dess värde

Noch tvistade Erik Bertilsson i Bottesbo med sin broder Simon Bertilsson om ett får som han skulle hava borttagit för honom när de upptogos att märkas, då de saknade tu får dem vargarna hade borttagit. Bemälte Simon kunde föga neka här till och efter han hade fött fåret över vintern, det ett lamm hade fått; så slöt rätten att Simon behåller lammet, och Erik tager sitt får igen.

Noch hade Jon Persson i Dalen å skatte, Anders Jönsson, Håkan Larsson och Olof Persson i Nortorp i Karlskoga socken å frälse, huggit 1 ½ (skepp) fall till mulbete mera än de kyrkans sexmän dem tillsynat hade varför Jon, Anders och Håkan sakfälltes till var sina 10 mark silvermynt men efter Olof var en fattig och sjuklig man som haver uti 30 år varit uti samvetskval och såsom tubbat av de andra,

därför benådade rätten honom för böter denna gången.

Noch begärte Kerstin Israelsdotter rättens attest om Knapp forsen en kronoström, där H Cnut Lilliehök ville låta bygga hammar. Så emedan nämnden och hela tingsallmogen vittnade att om någon hammarställe där byggas, då blevo hela skogsbygden fördärvad där igenom; varför kunde denna rätten här till intet åtgöra, utan remittera till det kungliga bergskollegium, där H Lilliehök må söka.

Noch kom Olof Jonsson i Trettondekärn och förfrågade sig för rätten, antingen han skulle så bliva kvar eller intet på samma torp som är allenast $\frac{1}{8}$ hemman, och gör icke väl skäl för, likväl bor där hos honom en änka, den litet haver att bruka med. Rätten kunde intet annat se än att Olof bliver behållen vid torpet, men änkan söker sig annat ställe, efter som torpet tål ingen mer än en åbor, dock skall Olof icke göra någon åverkan på kronoskogen vid laga böter tillgörandes.

Noch hade bergmästaren äreborne och välakt: Erik Johansson besvär över allmogen i Karlskoga socken, att han intet kan bliva mäktig 1658 års ränta varken i penningar eller persedlar, såsom och av en del för 1657 och 1656 ehuru väl han många bud och brev där efter skickat hade, därför mente dem efter lag böra plikta dock gav dem efter denna gången. Allmogen exciperade så; I Örebro voro de förente med hr bergmästaren om penningar för gården efter markgången, men sedan är utav dem fordrat 12 Rd det dem syntes allt för högt vara, och förty intet visste var efter de sig rätta skola. Rätten förmante allmogen till sin plikt i rättan tid erlægga bergmästaren till vad skäligt vara kan.

Noch sakfälltes Olof Stensson i Aspedalen å krono för stämmings försittande emot Olof i Skrämmen om gäld till 3 mark.

Noch blev av sagt att Olof i Ullvetterstorp, Simon i Stensviken och Nils i Losseby, skola rannsaka antingen Bäcktorpet är skatte eller krono, så framt det icke finns vara tilldömt, och där om vid nästa ting vittna.

Noch alldenstund Sven Olofsson var en gammal och utlevad man, och understod sig intet att föda sig och fördenskull ville och skulle begiva sig med sin hustru till sin son Erik Svensson att förbliva till sina döde dagar hos honom,

upplåtandes och givandes honom hela bruket och lösören, med den kondition att där socknen och hans hustru icke är sina föräldrar tjänstaktiga såsom lydiga barn ägnar och bör, då skola vara där ifrån, och fadern hava makt att taga till sig vilken han helst ville av de andra syskonen, som honom och hans hustru mer till tjänst och lydighet vara kan.

Noch avsades att om Jon Nilsson och Olof Töresson i Gälleråsen förvägra vördig herr Zackariam att mala i den kvarnen som var dömt om 1653 d 7 maj så framt han inlägger så många penningar i Kvarnen och byggningen som de andra, och om han nekar dem notekastet, så skola de bägge böta varsina 6 mark för domkval.

Noch blev H riksdrotsen högvälborne greve Per Brahes brev om mökränkning och lönskaläge publicerat. Dat. Stockholm d 11 maj 1659

Noch begärde Erik Svensson i Nolåsen $\frac{1}{4}$ kronohemman på Härsjötorps ägor, att honom måtte under bemälte torp tilläggas och avvitttras genom befallningsmannen och halva nämnden, så mycken skog och mark som hemmanet kan vara behållit med och befallningsmannen med nämnden finner skäligt vara.

Noch efter såsom i förlidne vintras var bortkommen en jacka för Sven Håkansson i Borås uti Bodalen, god om 6 Rd, vilken förmentes vara tagen av en häktemakare som där samma gång var; så emedan Per Nilsson i Bodalen som värden var, bort rannsaka med sitt folk och dem han i gården tagit haver, och intet gjort, utan släppten sin kos, ty känner rätten skäligt att Per i Bodalen betalar samma jacka och söker själv häktemakaren

Noch blev slutet att när Erik Larsson i Östra Nytorp giver Anna Nilsson i Blinäs 2 daler kmt till på det åkläde som han hade fått av henne, så skola de vara där med åtskilda.

Noch avsades att om Marit Mårtensdotter skall bliva sittandes kvar i Höjden som är $\frac{1}{4}$ hemman och hava halva bruket med sin gårdbo Michel Matsson, så

måste hon skatta tillika med honom, men brukar hon
intet mer än $\frac{1}{4}$ i samma $\frac{1}{4}$ hemman, skall hon vara fri
och Michel skatt för allt, så länge han där sitter

Efterskriven egendom vart å detta tinget lagligen uppbuden

Åsjösågen av Sara Persdotter 2 g

Sakören som på detta tinget fallne äro, belöpa sig uti en summa till 31 daler 16 öre

Att föreskrivne mål och ärender
så för rätta rannsakade och avdömda
äro som ovanskrivit står haver
jag detta med egen hand under-
skrivit och signet förseglat Actum
ut supra

Salomon Persson

Anno 1660 den 23 24 juli vart rätt
laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti
Bo dårsammastädes, närvarandes kronans befallningsman över
Östersysslet, Filipstad bergslag och Karlskoga socken, väl:t Gillius Gilliusson
på St. Skanum samt de 12 bofasta och edsvurne socknens
nämndemän som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Nils Eriksson i Losseby	Per Persson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Persson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtoorp	Eskil Olofsson i Bregården
Simon Eriksson i Stensviken	Dan Bondesson i Backa
Nils Gunnarsson i Bregården	Nils Svensson i Strömed

Samma dag saknades i nämnden Jon
Nilsson i Gällerråsen som var genom döden avgången, varför
korades i stället, och efter avlagd ed intogs Nils Svensson i
Strömed.

Sedan tingfördes Simon Påvelsson i Kärne å skatte, och
anklagades för det han hade mökränkt Sicila Mårtensdotter
i Granbergsdal å krono och avlat med henne barn i lönska-
läge, det de på båda sidor bekände, men han ville intet låta
intala sig om äktenskap, som dem emellan hade varit omtalt.
Varför dömdes han att giva 40 mark och 80 mark i morgongåva
och barnföda, och hon svara till 20 mark.

Näst kändes Påvel Olofsson i Abborrkärn skyldig att betala
Marit Hansdotter i Sibbohult på resterande tjänstelego för 1 ¼
år penningar 16 ½ daler kmt

Näst förliktes Jon Olofsson i Lövnäs med Anders Jönsson
i Rud i Väsehärad socken, att emedan hans son Lars Jonsson
hade icke tjänt mer än halvt, där han skulle tjäna ett helt år, hos
Anders så skulle han i höst nästkommande Michaelis, komma tillbaka
och tjäna ett helt år till, och få lön för halvannat år, men så att
på henne kortas vad han hade allaredo uppburit nämligen 1 par
skor, 1 skjorta, och någon mat, som han hade med sig bort.

Näst emedan på tre ting, nämligen d 18 juli 1629 d. 9
juli 1630 och den 27 maj 1656 haver varit satt 100 daler silvermynt
vite emellan Olof Jonsson i Råglanda å frälse och Per Simonsson
i Mosserud för vidare buller, oförrätt och tresko att fullgöra

göra dem angående fällda domar, och Per Simonsson nu övertygade Olof Jonsson det han haver icke det ringaste stängt på rågården i utmarken som dömt var vid samma vite 1656 d 27 maj där Per hade dock någon, så vida hans bråter räcka, ungefär på 200 famnar tillgjord, men måst låta det övriga, efter Olof intet hade velat eller ville ännu, utan kvalde gjorda förlikning 1629 den 18 juli. Så hade rätten haft fog, att skilja Olof och hans barn vid hemmanet för samma böter, medan de icke voro kapabla att betala dem i den minsta delen, sedan vidare. Men förskonte dem dock för denna gången med 6 mark för dombrott efter det 39 cap Ting. med så skäl, att de skulle gärda sin anpart, som rättens deputerade Olof i Ullvetterstorp, Nils i Losseby och Simon i Stensviken dem emellan avmäta skulle innan Michaelis nästkommande, vid förriga vite, så för den ene som den andre

Näst efter Olof Jonsson i Råglanda, hade icke allenast meste parten upptagit, utan och annars ärfuodhe inlöst där i Råglanda, tillika med sin hustru och maka Kerstin Andersdotter, där med bemälte Olof kom tvådelen och henne Kerstin tredingen till uti det hemmanet, och samma Kerstin var nu död, och alltså hennes treding där fallen barnen till arvs: Så erkände rätten merbemälte Olof råda hava hos och när sig, broder sonen Eskil Jonsson, som han helst vill och åstundar på sin tvådel och barnen Johan och Jogar bör låta sig benöja med sin sal. mosters treding, allt de andra syskonen unna dem sin del där uti, allt efter det 29 och 9 kapitlet Jordabalken

Näst emedan Johan Olofsson i Råglanda å frälse hade gått och sålt väl: Otto Dress den hyttedel som hans fader Olof Jonsson i Råglanda ägde, och hade lovat Sven Andersson i Säviken för skälig betalning och av honom där på uppburit 1 daler kmt och 3 vikter tackjärn om 15 daler kmt medan hyttan var förfallen och Sven hade sedan upprättat samma (mossningsdel), uti det som felade, besynnerligen på kransen. Så erkände rätten, att Sven, som först hade köpslagit om samma masugns del, med rätta äganden må bliva där vid, att han giver $2\frac{3}{4}$ Rd till på 3 öre silvermynt när och Johan böta för ohemult sålt eller såsom den () sälger ett, 3 mark efter det 12 kapitlet Jordabalken och 14 kapitlet Köpmålabalken

Näst kom Jon Larsson i Kvarnberg här i socknen och levererade ett förseglat brev ifrån h Grev excell högvälborne H Gabriel Oxenstierna Gabrielsson Sveriges riks råd och riksmarskalk samt lagman över Värmland dat. Göteborg den 7 februari sistledne, där i gunstligen på lägges mig undertecknad med det förderligsta att göra om samma Jöns copialiter hos fogade klagan

utförlig relation. Och efter klageskriften bestod av efterskrivne punkter:

1. Att Degernäs i Karlskoga socken skulle vara hans och hans syskons skatte och arvejord deras förfäder där till av saligst hos Gud och höglovligst i åminnelse K Carl den IX bebrevat, för de togo och odlade det upp av ödemarken. 2. Att hans bröder Olof och Erik Larssöner skola hava det försålt hans och de andra syskonens arvelotter, jämt sitt till länsmannen Erik Påvelsson för 170 Rd honom Jon och de andra syskonen ovitterligen. 3. Att bemälte Olof och Erik skola hava stuckit av vägen högst bemälte KM:t brev. 4. Att Jon med trenne sina syskon Elin, Karin och Måns skulle hava varit för tvenne ting att vindicera samma arvs rätt män för-gäves. Så rannsokade om var punkt för sig och befanns med dem således föreveta, efter som följer, 1. Att Degernäs är krono och icke skatte är klart där av, först att det haver av ålder stått och står än i denna dag i kronans jordebok ibland kronohemman, nämligen de som skatta för halva. Sedan att står för 16 öre städje penningar och 12 öre fodernöts penningar, såsom andra kronohemman, där de som genom köp eller eljest är blivna skatte, stå för lands-gilles penningar i ställe för städje och fodernöts penningar. Det Jons förfäder skulle hava tagit upp samma Degernäs av skogsroten, och fått där på kungligt brev, kan väl vara möjligt emedan hans fader och fadermoder hade där bott före hans bröder Olof och Erik som nämnden sannade, men emedan hemmanet var alltid hållit för krono, så måtte det kungliga brevet om något hade varit dem givit, som man nu icke av vet, hava lytt om tillståndet att upptagat, om skattefriheten i sex år, och om besittnings rätten för årlig skatt och utlagår, så länge någon av ätten förmå dem avlägga efter som slika brev finnes hos andra krono åbor i denna socken, det här innelagda kopia utvisar. Nu var med samma ½ krono-hemman Degernäs så beskaffat år 1659 att åborna hade låtit förfalla både hus och skygårdar åker och äng gå i vall och skog och dragit på sig fyra års utlagor, som de icke förmåtte betala för fattigdom. Varför efter länsmannen Erik Påvelsson var kronans tjänare och hade intet eget eller ämbetshemman att sitta uppå, så värvde han sig H N landshövdingens förlov att tråda såsom han och trädde till dess bruk och upprättelse i fjol 1659 som sockennämndens bevis av den 16 december samma år här copialiter inlagd utvisar. 2. På det de som före länsmannen suttit hade i samma Degernäs skulle dess heller vika och ställas tillfreds, så betalde länsmannen icke av plikt utan en god vilja för dem fyra års resterande utlagor med 8 Rd i ordinarie och 18 mark kmt i extraordinarie räntan för vardera året och 3 Rd till kyrkoherden vällärde herr Hans Jonae i Rudskoga som det voro honom skyldiga; flydde dem var sitt boställe, nämligen halva Blinäs och halva Skogskärr, som äro tvenne fjärdings kronohemman

och gav ändå Olof 20 Rd till för han fick det sämre. Men icke sålde Olof och Erik Larssöner eller köpte länsmanen någon arvs eller bördsrätt i Degernäs, ej heller kunde de görat. Och emdan Jons nybygge Kvarnberg låg jämte Degernäs skygårdar så hade och länsmanen hållt med honom där om och fått hans hand, att han aldrig skulle klandra honom, såsom Hüge Andersson och Olof Persson i Finnbäck nu edeligen vittnade sig hava sett och hört. Eljest skulle Jon och hava sagt för Sven Bengtsson i Lervik, Nils Jordansson i Kvarntorp och Olof Bengtsson i Nytorp: Jag unnar hellre länsmanen Degernäs än Georgen Camitz 3. Olof och Erik gjorde själv krävda sin ed, att de aldrig hade sett något kongebrev i sin sal faders Lars Månssons gömmor, utan blott ett signet på rött vax, där om han hade sålunda berättat att hans sal. moder hade haft ett brev liggandes i sin kista tillhopa med stärkelse där möss inkommo och åto det upp. Och intet skulle samma brev gagna dem mera än de skulle få sitta där odrivna för skatt. 4. Finnes intet i Karlskoga domböcker att någon haver rört om Degernäs mer än år 1658 d 11 oktober när bruksförvaltaren Georgen Camitz bevist Olof och Erik vara skyldiga honom en gång 119 daler 13 öre, och en gång 87 daler 30 öre allt kmt och ville hava deras besittnings rätt från dem i Degernäs. Då var för Olofs och Eriks syskon onämmt av vem /sagt där emot därför de ville råda om Degernäs med, men som det befanns stå i kronans jordebok för krono, så pålades dem att skaffa fram brev där på, att det borde vara skatte, till nästa ting. Det hölls fuller d. 31 maj 1659 då H N Landshövdingen var själv hos, men intet förmäles, att någon haver rört om, Degernäs in för rätten. Brodern Måns Larsson stod nu för tinget och bekände sig aldrig hava fordrat eller fordra efter något i Degernäs, medan han haver tagit upp hemman själv på kronans allmänning annorstädes, systemn Karin Larsdotter bor och på kronans skog emot Grythytte rådet, men var nu ifrån, så att man ej kunde veta antingen hon hade samtyckt till Jöns klagan eller icke, Elin Larsdotter var när och höllt med sin broder Jon Larsson. Röres alltså utav allt detta, huru som Jon haver obedin utav att syskonen om icke två gott och klagat i deras namn och det ohemult, emedan Degernäs är krono och icke skatte, insimulerandes där jämte rätte lika som han hade denegerat justitiam huru och av () här utöver skall i detta fallet rättas och dömas hemställes uti all odmjukhet h Grev excell högvälborne h Lagmannen att giva ett gunstigt förklaring och ordre om

Näst vittnade Mats Persson i Brickegården och Per Månsson i Bricketorp, det de voro när och sågo Anna Larsdotter i Labbesand leverera 12 Rd i reda penningar och specie uti Brickegården tu år sedan i höst, samt en tjur för 4 Rd och engelsk kjortel något hävdad, för 2 Rx till Anders Tysk som vid Dalkarlshyttan för det

för det honom testamenterat var i Labbesand av svären Jon Andersson d 14 februari 1655.

Näst beviljades syn på en äng, som kommer Prästgården till, och ligger utmed Skogskärr, den Lars Nilsson ibidem skall göra intrång och åverkan på, där till deputerades Jon i Stråbergsmyn Håkan i Strömtorp, Eskil och Nils i Bregården

Näst kommo deras arvingar och ätt, som först hade upptagit Fiskesjön, och ville hava där på rättens fasta, såsom deras skattebörd och rättighet, alldenstund höglovligt i åminnelse K Carls den IX brev var givet på Fisketorp, för Markus Olofsson att han och hans barn och efterkommande, var efter annan skulle vara närmast att besittat för årlig skatt, och det står i kronans jordebok för skatte. Men rätten kunde intet förstå där till, av orsak att assessoren välbetrodde Peter Dober hade köpt det av kronan, jämte Backa, under skattemanna börd, så det brev i kronans jordebok, efter kungliga köpebrevet fört ifrån krono till skatte, och sedan bytt det och Backa ifrån sig till kronan igen emot Åsen vid Jönköping så det hade bord förändras ifrån skatte till krono igen, men är intet skett.

Näst avsades emellan Anders Olofsson i Linnehöjden och Per Jonsson i Rysshöjden, att såsom de hava slagit och bärgat de förra åren, så må de och slå i detta och bärga till wälb. H Knut Lilliehöks fullmäktige kommer och syn kan gås, Det Kerstin Israelsdotter i Alkvettern på sig tog att beställa.

Näst fälltes Nils Bengtsson i Näs å frälse för stämning försittande om olaga avflytning ifrån Håkviken till 3 mark

Näst beviljades laga syn emellan Kölebråten och Kärne att de måtte bliva åtskilda med rå och rör och i medler tid vore skogsbruket för dem bägge förbudet vid 40 mark vite

Näst efter i den östra hammaren vid Valåsen är allenast en härd och den nedre, som haver två härdar är skattlagt för $\frac{1}{2}$ skepd stångjärn: så lades nu den övre för 1 skepd stångjärn

Näst tillstod Ingeborg Larsdotter vid Björkborns hammar, att taga till sitt lilla barns 3 $\frac{1}{2}$ års gammalt uppehälle 5 Rd av hans fäderne, hos Bengt i (Corstorp)

Näst fälltes Per Nilsson i Kedjeåsen å krono för stämning försittande emot Ingrid Nilsdotter i Malmhöjden om en häst till 3 mark

Näst inlades i rätten ett testamente givit av Anders Persson i Knapped och hans hustru Elin Eriksdotter den 23 juni sistledne under deras samt vicepastoris högväl() M Anundi Haquini, länsmannens Erik Påvelssons och nämndemännens Jon Björnssons i Stråbergsmýren och Nils Gunnarsons i Bregården, såsom vittnens namn, med han kyrkoherdens egen hand uti vilket det av ett gott hjärta frivilligt haver unt skänkt och givit efter som de i samma brevs kraft, unte skänkte och gåvo sin måg Elof Aronsson, och hans hustru, hennes dotter, all den lilla egendom och förråd som de genom guds välsignelse, med sin anletes svett hava avlat och förvärvat, och kan efter dem när det båda döde äro, finnas, att för sig och sina barn njuta och behålla utan något kval och klander av de andra deras barn evärdeligen allt förty hon Elin var mycket fattig och gäldbunden, när hon kom i äktenskap med honom Anders, och han hade icke heller förmått med henne betala samma och andra tillkomna skulder, utan bemälte Elof Aronssons tillhjälp, som av sitt eget haver till sju och fyrtio riksdaler för dem utlagt, där inge av de andra barnen ville dem i det ringaste, sedan mera villfara, och han Elof samt hans hustru hava för detta ställt sig emot dem, såsom goda lydiga och trogna barn och lovat så uthärda, enkannerligen med deras försörjande och skötande, så länge de bägge föräldrarna äre i livet och detta allt till rättelse där någon missförstånd och trätesmål kan syskonen emellan uppväxa framdeles när föräldrarna döde äro.

Näst fälltes Erik Folkesson i Backeberg å frälse för stämmings försittande emot Georgen Camitz om nävertäckt, över rå och rör till 3 mark.

Näst tingfördes Torbjörn Eriksson i Nolby å krono, en pojke om sina tretton år och anklagades för hava stulit. Han bekände sig hava tagit ett järnspett i Björkborns hammarsmedja, och brutit sinkan ifrån badstugu dörren, där med han kom in, sedan en kista sönder i hörnet, där med han kom till att laga och tog ett förkläde om 19 öre, tvenne huvudkläden om 1 daler. Tvenne halskläden om 16 öre, ett armkläde om 6 öre, reda penningar i kmt till 19 öre, ett par ullvantar om 6 öre, bröd och smör om 10 öre, förutan skadan på sinkan om 1 öre och på kistan, om 3 öre, vilket gör 3 daler 16 öre allt silvermynt, än bekände samma Torbjörn, att han hade brutit ett bräde ifrån Olof Johanssons hammarsmeds kammar fönster, och tagit det ut, där med han kom där in och tog bort kött och fläsk till 19 öre, fem kakor börd om 6 öre, smör om 2 öre, ärter om 2 öre, förutan skadan på fönstret till 2 öre, som gör tillhopa 31 öre,

allt silvermynt; noch ingångit genom en bodglugg i Aggerud och bortstulit för Nils Arvidsson sju sillar om $5 \frac{3}{5}$ öre och bönor om $1 \frac{2}{3}$ öre silvermynt än gått in genom boddörren i Valåsen sedan kolven var ifrån skjuten och bortstulit ett pund kött om 1 daler ostar om 1 daler 16 öre, jämväl brutit sig igenom källartaket, där med skaddes på 3 öre silvermynt men intet funnit där. Hos Lars Amundsson i Väster Bjurtjärnstorp brutit sig genom bodtaket där mde skaddes på 3 öre, och borttagit ett pund kött och bröd om 24 öre, två korvar och en gädda om 4 öre, en kniv om 3 öre och mjölkat sju kor till 3 öres skada hos Olof Påvelsson i Råtorp ingått genom bodtaket, där med skaddes på 3 öre, och borttagit en halv skäppa råg om 16 öre och två ostar om 14 öre silvermynt hos Olof Persson i Bjurtjärn gått genom bodtaket, där med skaddes på 3 öre och tagit bort fyra fårlår om 10 öre silvermynt noch mjölkat 2 kor för Olof i Bjurtjärn och 5 kor för Olof i Råtorp till 4 öres skada. än stulit ifrån Jon i Bjurtjärn en särk om 10 öre silvermynt ifrån Nils Nilsson i Storängstorp koppar penningar 6 öre $22 \frac{2}{5}$ öre silvermynt och mjölkat 3 kor i Asphöjden till 2 öres avsaknad för äganden till dem. Denne Torbjörn bekände omsider att Olof Jonsson i Trettondekärn tubbade honom och tillbar särk, att taga rågen i Råtorp och den njöt han men osten gav honom igen det Olof med skam måtte vidkännas. Varför dömdes så för all sin stöld som var 10 daler $8 \frac{2}{3}$ öre silvermynt, efter han hade intet att betala och böta med, som skulle vara tredubbelt så mycket, att löpa gatulopp, och Olof i Trettondekärn, för sin tjuvnads quota betal 16 öre silvermynt och böta tredubbelt så mycket, eller plikta med kroppen efter kungliga Straffordningen.

Näst fälltes Johan Matsson i Sandtorp och Jöns Olofsson samt Christopher Mårtensson i Carlstorp till var sina 6 mark för dombrott efter 39 cap Tings allt förty de icke hade kola upp den fällta skogen, som för detta å ting haver varit av sagt: och efter Per Simonsson i Mosserud och Johan Olofsson i Råglanda hava kolat upp sin anpart och fört till hamrarna, såsom närmare än hyttan belägne, och i ställe tillsläppt sin samskog till hyttan, så kändes de fri till dato.

Näst avsades att de svedjor som i år skäras och kolas upp skola intet föras till någon hammar, utan hyttan, och den intet blåes, må böta för sina fall. Och den intet understår sig att komma till någon blåsning, han skulle uppsäga nu vid detta tinget.

Näst besvärade sig väl:t Georgen Camitz där över att

de tvenne torp, som sal välborne. H Johan Lillieström haver låtit upptaga på Bo ägor, Stråningstorp och Botorp, och skulle efter frihets åren skatta till H Lillieström, haver nu i fyra år måst skatta till kronan, förmedelst landskrivarens Hindrik Johanssons befallning och länsmannens Erik Påvelssons uttagande. Detta för rätten vart, att communiceras med H N Landshövdingen innan där på kan givas någon resolution.

Näst blev emellan Eskil Jonsson i Knutsbol och länsmannen Erik Påvelsson i Bo så förlikt att han Eskil Jonsson avträder fjärdingen i Knutsbol 1661 om vårfrudagen i fastan och inrymmer den Erik Påvelsson vid 40 mark tillgörandes.

Näst fälltes Per Töresson i Boviken å krono, för dubbel okväde uppå Nils Bengtsson i Linnefors om tjuvnad, som han varken kunde eller ville bevisa till 6 mark efter det 43 cap Ting.

Näst beviljades en fullkomlig tolvmans syn emellan Finneback och Storängen. Item emellan Backeberg och Lerängen.

Näst kändes Per Jonsson i Herrsjötorp å skatte, skyldig att betala Dan Bondesson i Backa 15 öre silver mynt och böta 3 mark för han skaffade intet hästar hos sig eller sina grannar, där han var lagsatt gästgivare.

Näst beviljades syn emellan Sjötorp och Stockviken.

Näst fälltes Eskil Persson i Stockviketorp å krono för stämningss försittande emot Nils Halvardsson i Strömtorp om åverkan till 3 mark.

Näst kändes Jon Bengtsson i Bregårdstorp skyldig att betala Elisabet Jonsdotter i Botorp 1 daler kmt för en häst han hade brukat två dagar

Näst kändes Per Nilsson i Kedjeåsen skyldig att betala Ingrid Nilsdotter i Malmhöjdetorp 3 rs för en lånt, och i samma lån fördärvad häst.

Näst kändes Erik Larsson i Blinäs skyldig att betala Måns Larsson i Degernästorp 1Rd lånte penningar.

Näst pålades dem i Trehörningstorp och Torpskog, att där nämnden hade gjort dele dem emellan, sätta en rågård, hälften var.

Näst vittnade samtliga nämnden, att natten för Michelsmässoafton i förlidne år, kom elden lös i torkhuset uti Mossberg, som hörde Måns Larsson till, och avbrände icke allenast det med spannmålen där inlagd var utan ock ladan med all säden där inne samt tvenne andra hus

Näst beviljades syn emellan åborna i samma Mosseberg nämligen Måns Larsson och Sicila Nilsson

Näst gjordes förbud, att ingen hytteskog skulle efter denna dag föras till hamrarna vid vars och ens 40 mark som det gör.

Näst låto åborna vid denna tiden uti Bogårdens och Prästgården, som kallas Åby, inteckna sin skillnad, efterkommanden till rättelse, nämligen i skilnerdal, rösen vid skerpuss wijfen på tingsåsen, Engelberget, tallen vid Fiskåsen stenen på lunkullen, och så vintervägen till stenen på Knapped.

Näst vittnade samtliga nämnden det skillnade och rågången emellan Stråbergsmynnen och Strömtoft, samt de andra kringliggande hemman, är på åtskilliga laga syner vorden gjord efter som följer först i Björkekärsbäck, och honom utåt till stenbrädet, dädan till rösen på Kvarnhöjden, dädan i rsen västerst på Vismeheden dädan i södra ändan på sjön Bokärn och honom ut åt till norra ändan av samma sjö, där dammen står, dädan i en grimmat tall öster emot Åsbergsbäcken dädan i en annan grimmat tall vid vägen, dädan i tallen vid Kortbrofallet, dädan i rösen på Fallebergshöjden dädan i södra ändan av Paddekärn, dädan sönerst i Fallebergen och så i granen vid Björkekärs bäcken, som i begynnelsen nämndes.

Näst vittnade nämndemännen Jon Björnsson i Stråbergsmynnen Mats Persson i Brickegården, Nils Gunnarsson i Bregården och Jon (Dan) Bondesson i Backa, att hederlig och gudfruktig dannevinna h Karin Olofsdotter i Brickegården hade efter sin sal mans inråd medan han levde av en fri vilja, och med gott betänkande, testamenterat, skänkt och givit sin enda son Olof Nilsson den tredingen som hon med sängköp avlat och värvat hade, uti halvannan fjärding i bemälte Brickegården enär hennes sal man Nils Olofsson löste den av kronan, allt förty hon var så gammal och vanför att hon icke orkade försörja sig själv och han Olof så from och god fram, att hon helst ville vara hos honom och hava där sitt uppehälle och skötsel till sin dödsstund, det han henne tillsagt och lovat haver, troligen att hålla.

Näst kom för rätten välaktad Gert Ysing i Örebro och besvärade sig där över, att hans vikt vid Valås hammar var kommen i kval för styffret där till Philip Larsson i Östra Kärne var upphov, Han bekände fuller sig hava kommit till kort på

på 5 lsp tackjärn vid bemälte Valåsen då han hade 5 (Sehtt) att föra, men efter han för den gången, drucken, kunde han intet rättare veta än des som felade, var förkommit i vägen. Gert Ysing inlade en attest ifrån Jacob Påvelsson stadsvägaren i Örebro under han hand och signet samt Hans Pålack under hans namn och bomärke d 18 juni sistlidne där uti betygas, Gert Ysing haver haft tvenne sina pyndare i deras stadsvåg och låtit probra, vilka funnos justerade och uppsatta efter Bismars vikten, som riksverdien efter höga överhetens befallning utgivit hade. Sedan jämfördes samma Gert Ysings vikt här med Georgen Camitz pyndare, om den vikten vid Björkborns hammar, vi alla funnes lika. När detta prov gjort var, var Philip Larsson sin kos. Varför blev med detta målet uppsatt till härnäst.

Näst besvärade sig välbemälte Gert Ysing över det att länsmannen Erik Påvelsson köper upp alla kol i socknen till Georgen Camitz, och han får inga. Rätten mente sådant klagomål höra till hammar eller gruvuting. Men skulle rätten giva sitt sentiment och betänkande där över, så tyckte han, att när alla hytteskogor behålles för hyttorna, så måtte var skatte ägande i det övriga stå fritt, att sälja sin skog eller kol till vem han vill, och när hammar ägande bruka till inköpare vem han vill, oförripligt vad det kungliga general bergskollegium hade där uti säga.

Efterskrivne jordelotter vordo å detta tinget lagligen uppbudna Åsjösågen av h Sara Persdotter 3 g

Sakören som på detta tinget fallne äro, belöpa sig uti en summa till 38 daler 24½ öre

Anno 1660 den 14 och 15 december
vart rätt laga ting hållit med allmogen
av Karlskoga socken uti Bo dårsammastädes, närvarandes befallningsmannen över Östersysslet och Värmlands bergslag, samt denna socken väl:t Gillius Gilliusson på St Skanum och de tolv bofasta och edsvurna socknens nämndemän, som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynnen	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Nils Eriksson i Losseby	Per Persson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Persson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Eskil Olofsson i Bregården
Simon Eriksson i Stensviken	Dan Bondesson i Backa
Nils Gunnarsson i Bregården	Nils Svensson i Strömed

Då befunnos h Anna Nilsson i Blinäs
och hennes måg Nils Persson skyldiga till Georgen Camitz
47 daler kmt dem länsmannen Erik Påvelsson i Bo lovade
betala för dem innan Valborgsmässa nästkommande, med så
skäl, får han intet sin betalning igen av dem till samma
tid, så stiger han till ½ Blinäs.

Näst var 1656 den 18 november dömt, det Olof Påvelsson
i Råtorp å krono, skulle vara sin gamla moder
något tillhjälp, efter sin makt när hon trängde, men hade
sedan icke gjort det ringaste till saken. Varför dömdes
han denne gången att böta 6 mark för dombrott. Skulle
han spörjas så obarmhärtig oftare, skulle han vänta högre
straff.

Näst klagades huru som bemälte Olof Påvelssons häst
var kommen i råggärde, och grannpojken Erik Eriksson steg
i Olofs stugudörr, att bedja taga ut honom, men blev
intet bättre fågnad därför, än tre Olofs söner kommo
utlöpandes efter honom och kalladen kattunge och tjuvunge.
Pojkens matmoder Anna steg med det samma ut
ur sitt förstuga, och tog honom i försvar. Olofs son Mårten
grep uti en kaas eller spillra, och hade aktat kasta Anna.
Anna steg till och tagit av Mårten kasan, sägandes: äro tu
helskapat, skulle jag slita upp denna på dig. Stött där med
honom kull, och bultaden med handen. Den andra sonen Pelle
tog sig en käpp och mätte Anna till sig, som var helskapet.
Ut kom Olofs hustru Ingrid och tog Anna i armen,
bad, Anders han ville låta pojkarna bliva, och han gå in.
Anna grep därför Ingrid i håret och Ingrid henne, så att

de föllo både över ända. När Anna skulle resa sig upp, kom Mårten och slog henne i huvud med en stör, så att hon fick ett köttssår där igenom. Rätten överlade detta så, att Olofs barn, Mårten, Pelle och Olle skulle böta 3 mark för okväde, Anna för hon hade kull Mårten och bulnaden, samt tog Ingrid i håret plikta med 6 mark och Mårten allena åter svara till 6 mark för köttssår, men Ingrid fri för böter, och sattes där hos vite dem emellan 80 mark.

Näst voro Anders Olofsson i Kringelhult, Sven Persson i Bresäter och Jöns Björnsson i Lövnästorps å frälse, stämt för slagsmål, men kommo intet fram, Varför blevo de sakfällta till var sina 3 mark.

Näst bötte Börge Andersson vid Åsjöhyttan å skatte för tresko att skjutsa och avlägga tings och gästpenningar 3 mark kommer han oftare igen, skall straffet bliva hårdare.

Näst tillsades Måns Olofsson i Botorp, att nästkommande fardag 1661 om våren, skulle han packa sig dädan, och låta Elisabet Jonsdotter, som satt där förr, behållat ensam, efter han och hans folk ej förliktes med henne, och skall han dess förinnan var förtänt att betala 18 stigar kol till länsmannen Erik Påvelsson och 11 $\frac{3}{4}$ kmt till honom Måns

Näst kom Nils Olofsson i Ölsdalen, och förfrågade sig om rået emellan Karlskoga och Närke, varest det skulle vara, att han måtte veta och kunna försvara sitt på denna sidan, som esomoftast gör intrång av Närkesborna, nämnden svarade att de visste intet, det någon laga syn () någonsin gången här emellan, utan gamla män hava sagt, det konung Carl den IX glorvördigst i åminnelse hade gjort skillnaden mitt i Skilnarbron, där kors är uppsatt, och dit haver Karlskoga-borna varit vana att väga och broa av ålder på denna sidan och lika så Närkeborna på sin sida, hållandes halva bron vardera, men sedan hade bägge landskapen efter (..sning) hållit och varit sams om rå, först i nordost ifrån Skilnarsbron uti Stråsjöved, och i sydväst uti Svinehöjden, och så i Abborrholmen i Ölen.

Näst efter Bregårdstorps bro, där hon nu ligger och för detta legat haver icke kan stå, för hon ligger för djupt för höga bäcker, att vattnet skär ut vägen som bär neder in till och på henne, för utan det slog tryter med makten hos allmogen, att uppehålla henne med. Så slöts med alles så in, som utom rätten råd och samtycke att hela socknen flyttar henne bättre nedan i sydost, där backen är lägre och

bekvämligare ställe, att bygga med mindre arbete och bekostnad.

Eljest blev ock slutit, att Kvarndals bron vid Backa flyttas bättre nor och vägen rättas ifrån kolhuset vid hammaren upp om Backa gärde i gamla vägen, som bliver genare och jämnare att köra över bron, än där han nu ligger.

Näst sakfälltes Kerstin Påvelsdotter i Bottesbo å krono ett blodvite i huvud på Elisabet Persdotter i Aggerud 3 mark och pålades mannen Simon Bertilsson att fylla Elisabet lönen för hon tjänte honom, med kläder, som fela, men 5 mark kmt mindre, för en månad hon var utur tjänsten, efter länsmannens och domarens mätning.

Näst efter Holsjökvärn var uppbränd av orsak att Per Bengtssons piga i Nolby var gången dit med eld om natten, men hade ingen mäld på i förstone, utan Per Nilsson i Kedjeåsen kom till och nyttjade samma eld medan han mol och tog sitt bort, där efter hon tog vid och nyttjade samma eld till dagningen, då Per Perssons i Immen dräng och piga slog på och gingo ifrån till middagen, förr än någon fara syntes och skada skedde. Stå tyckte rätten likast vara, att Per i Nolby svarar i halva värde, som kvarnstenarna är köpta för, nämligen 2 1/6 Rd och Per i Kedjeåsen, samt Per i Immen till var sin fjärdepart, nämligen 1 Rd var och lika så i allt annat kvarnbyggningen angående, men icke i mälden som bliver Pers i Immen egen skada.

Näst fälltes Måns Andersson i Dalåsen å krono för stämningens försittande emot Annika Nilsson i Sundstorp om skällsord till 3 mark

Näst kommo Elin Larsdotter i Bottesviken och Pär Nilsson i Gällsjötorp på sin hustrus Karin Larsdotters vägnar och krävde skäl för sin del i Degernäs, såsom bröderna Olof och Erik hade fått för sin. Men efter lagmannen högvälborne greve Gabriel Oxenstierna Gabrielsson hade begärt förra tingsrannsakning till sig, att giva sitt sentiment och betänkande om, det intet är ännu återkommit så svarades att dessa käre avbida det.

Näst blev Eskil Persson i Stockvikstorp å krono övertygat att hans hustru Karin Gunnarsdotter och Legodräng Nils Olofsson hade tagit fem bölar hö a 3 öre silvermynt på åtskilliga lider, utur Nils Halvardssons ängelada i Sjötorp Varför dömdes han att betala höet med 15 öre och bö() tre gånger så mycket tjuvnaden är värd.

Näst avlade Markus Påvelsson i Snöbergshult och Nils Bertilsson i Björkmo sin ed, det de voro byteskarlar efter Mårten Eskilsson i Granbergsdal, och minnes grant, att sal Hindrik Mårtensson tog en rågstack till sig, som han skulle giva 4 tunnor råg utav till sina systrar, Brita, Kerstin, Valborg och Sicila Mårtensdöttrar för bröllopskost den de klagade sig intet hava fått till dato. Nu var Hindriks hustru, Marit Påvelsdotter vigd vid Jöns Larsson, och sedan död. Varför kändes bemälte Hindriks son Johan skyldiga att betala först tvådelen där av och sedan tredingen av tredingen som mättes i 4 2/3 Rd till ovanb:te Brita, Kerstin, Valborg och Sicila och styvfadern Jöns Larsson i Dalsmund, svarar () av tredingen nämligen 1 1/3 Rd

Näst fanns Eskil Mårtensson i Granbergsdal, som fordrade på ovanbemälte 4 tunnor råg för sina systrar, skyldig till bemälte Johan Hindriksson, efter avgången dom d 4 aug 1651 18 Rd och på boten för brodern Påvel Mårtensson som fadern Hindrik Mårtensson hade utgivit 1 3/4 Rd så avdrogs för Johan där på ovenbemälte 4 2/3 Rd och blev pro resto allenast 15 1/6 Rd som Eskil skulle nu betala honom.

Näst kom Eskil Mårtensson i Granbergsdal å skatte och missfirmade Brita Påvelsdotter i Kärne in för rätten, med ryckande, varför Eskil dömdes att böta 3 mark

Näst bestod samma Eskil Mårtensson, det hans broder Hindrik Mårtensson hade sålt Nils Nilsson i Björkmo ett röjningsland Granbergsdals ägor, det han Nils hade själv uppröjt med sitt arbete och bekostnad.

Näst vittnade Jon Björnsson i Stråbergsmymen, Olof Jönsson i Skrämmen, Olof Eriksson i Ullvetterstorp, Nils Eriksson i Losseby, Mats Persson i Brickegården, Påvel Jonsson i Kärne, Per Persson i Immen, Håkan Andersson i Strömtorp, Eskil Olofsson i Bregården, Dan Bondesson i Backa och Nils Svensson på Strömed, sig hava varit på syn sedan senast ting stod, emellan Storängen och Finnebäck, och funnit att en skåret björk vid sjön, gamla gårdsgården väster åt stenrådet jämte hästhaget. var deras rätta del så långt sedan satte de en stenrå i samma streck vid Wårslan. Därnäst fanns ett stenrå på en stor sten vid en tall där rået vändes i söder ända i landsvägen. Näst bar det ifrån landsvägen ända öster till Stenrådet i Tallehöjden emellan Finnebäck och Espenäs, sedan i (hällen) där östan för, och så i stenrådet vid Gången emot sjön, som allt är gammalt. Här utom och västan före hade Finnebäck röjt sig en äng i ställe för de tvenne ängarna som Prästgården hade vunnit där ifrån med laga dom.

Näst kom för rätten Nils Michelsson i Bokärr här i Karlskoga socken och äskade rättens fasta på bemälte Bokärr såsom sitt lagfångne skatte, efter det var av honom upptagit på skatte ägor med jordägandernas minne upptagit och å tre ting nämligen d 15 oktober 1649, d 7 februari 1651 och 4 augusti 1651 lagligen uppbudit, och icke allenast natt och år, utan och långt över ståndet okvalt. I vilko finner kronans befallningsman välaktad Gillius Gilliusson lade sig där emot, beropandes sig på kronans jordebok, att bemälte Bokärr stod är uti ibland fjärdingshemmanen för krono och ej skatte, men nämnden vittnade att bemälte Bokärr var upptagit år 1642. Uppå Herrsjötorps ägor då det allaredo var köpt av kronan för skatte, och inom dess rå och rör som voro lagda, i vice lagmannen välborne Jacob Lithmans tid emellan berörde skattehemman Herrsjötorp och frälsehemmanet Alkvettern, ädle och välborne Knut Lilliehök tillhörigt nämligen först i Bondeberget, sedan i Ormudden, sedan österst på Skålberget, allt nord ut, sedan i Trättekärn, sedan i Örvertjärn, sedan i Sten(wars)dalen sedan i Grändalen öster ut, sedan i Eketrädet, Kiölemossen, Bäckén, Kedian och Laneforsen och det så när Herrsjötorp att själva gårdarna skiljas allenast med en liten åslänge, och bägges åkrar med blotta skygården. Där hos jävandes, om detta skulle vid denna lagmansrätten, utan det kungliga kammarkollegium legi censur eller dess praeudicio corrigeras och rättas. Varför resolverades att här på skulle för denna gången detta allenast för ett testimonia meddelas med underdånig och ödmjuk rekommendation att ovanbemälte Nils Michelsson måtte få njuta sin lag och välfångne skattebörd och rättighet till godo, som han för denna rätten lag och skäligt bevist, haver och ej det utan bättre skäl kvitt gå kronan där avgående skatt och utlagor alltid förbehållne.

Näst vittnade nämndemännen Jon Björnsson i Stråbergsmynnen, Mats Persson i Brickegården och Dan Bondesson i Backa, att hederlig och gudfruktig dannekvinna h Karin Olofsdotter i Brickegården hade efter sin sal mans inråd medan han levde, av en fri vilja, och med gott betänkande testamenterat, skänkt och givit sin enda son Olof Nilsson den tredingen, som hon med sångeköp avlat och värvt hade uti halvannan fjärding i bemälte Brickegården, enär hennes sal man Nils Olofsson löste den av kronan, allt förty hon var så gammal och vanför, att hon icke orkade försörja sig själv och han Olof så from och god att hon helst ville vara hos honom och hava där sitt uppehälle och skötsel till sin dödostund, det han henne tillsagt och lovat haver, troligen att hålla.

Näst övertygades Måns Larsson i Degernästorps att när

när Petter Jönssons pojke i Duvedalen kom ifrån sin mila med en ryss kol på sjön Möckeln, då går Måns till och stälper kolen ut på isen körer pojken ifrån, och hämtar dem upp i sin ryss, körandes dem till hammaren, där han försålde dem såsom sina egna. Varför dömdes samma Måns Larsson att betala Petter Jönsson hans kol efter markgången och böta för rån 20 mark efter det 41 kapitlet Edsöresbalken

näst uppböds Simon Bertilssons än vid Agen av Georgen Camitz 1 g

Sakören som på detta tinget fallna äro belöpa sig uti en summa till 16 daler 29 öre

Anno 1661 den 18 och 19
november vart rätt laga ting hållit
med allmogen av Karlskoga socken uti Bo darsammastädes
närvarandes kronans befallningsman över Östersysslet och Värmlands
bergslag samt denna socknen, Väl:te Gillius Gilliusson på St
Skanum, och de tolv bofasta och edsvurne härads nämndemän
som voro

Jon Björnsson i Stråbergsmyn	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Nils Eriksson i Losseby	Peder Pedersson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Eskil Olofsson i Bregården
Simon Eriksson i Stensviken	Dan Bondesson i Backa
Nils Gudmundsson i Bregården	Nils Svensson i Strömed

Då sakfälltes Erik Nilsson i Losseby å krono
Bjurtjärn socken för dubbel okvädes ord å nämndemannen
Simon Eriksson i Stensviken till 6 mark och vite 40 mark dem emellan
vilken den andra något gnäller med ord eller gärningar.

Näst begärde rådmannen i Kristinehamn väl:t Olof
Pedersson av nämnden så väl som meniga allmoge de ville
meddela sitt sannfärdiga bevis vad vetenskap de hava
om rået emellan Visnums och Varnums socken. Då bekände
nämndemännen Jon Björnsson i Stråbergsmyn, Olof Eriksson
i Ullvetterstorp, Nils Eriksson i Losseby, Håkan Andersson i
Strömtorp, Nils Gunnarsson i Bregården, Nils Svensson i Strömed,
utom nämnden Erik Grelsson i Vismen, att rågången emellan
Karlskoga och Varnum, begynnes väster norr vid Vargetorps
bron håller vattnet ut för Forsälven åt Djupnoret, sedan åt
Näs sundet där ifrån åt Ryggeberget, där ifrån åt Mögsjön,
utur sjön i bäcken, sedan åt Verlingsön och åt små Welångsnoret
sedan åt Bergkiers snoret och åt Elgehuvudet i Emten,
sedan i Svartenäset i Vismen, varest Karlskoga, Varnum och
Visnum socken rå söka tillsammans uti samma udde, lika
såsom å en topp på en myssa, samma rået i Svartnäset pekar
på rået som är satt uti öster söder i Vismebäck. Eljest

vittnade samtliga nämnden att sal Mattis i Bräckan i Rudskoga socken berättade för dem att rået emellan Varnum och Visnum begynnes i Svart()sset och går åt skiäret västan för Herrudden, det och hans Mattises sal fader för honom berättat haver, detta haver och sal Nils i Uddeby i Varnums socken berättat för Nils Gunnarsson i Bregården, att samma rågång var upprättat i sal konung Carls tid glorvyrd: i åminnelse och detta verifcerat under härads insegl.

Näst vittnade nämnden att Björtorp å skatte upptaget på Stråbergsmýrens ägor, kan intet högre skatta än för ett åttondels hemman, kan ej heller förbättras.

Näst klagade Olof Andersson i Ullvettern att Sven Perssons i Bresätter å frälse, getter hava uppätit sju tjog löv som han hade inbärgat uti en lada a 3 öre silvermynt tjoget vilket han föregiver av vilja vara av Sven eller hans hustru uthävit. Sven nekte alldeles där till att med hans vilja vara skett. Dock icke att hans getter hade det oppätit, varför tilldömdes honom det betala till Olof med 21 öre silvermynt

Näst beviljades syn emellan Sven Andersson i Säviken och Lars Jönsson i Dalbäcken nästkommandes vår av halva nämnden, Där å vars deras vägnar som de själva begärte å Svens sida domaren Jon i Stråbergsmýren, Påvel i Kärna, Peder i Immen å Lars Jöns vägnar, Olof i Ullvetterstorp Dan i Backa, Simon i Stensviken.

Näst kärade Peder Svenssons hustru h Kerstin Israelsdotter i Alkvettern till Nils Andersson i Kväggestorpet, att han lovade hennes man taga emot en ny säck som kom Christopher Bryngelson i Kristinehamn till, och skaffa honom den tillhanda, predikedagen där efter sände Peder Svensson samma säck som var sydder tillhopa av ett nytt lakan till kyrkan med sin gårdbos son Anders Olofsson att han skulle leverera till Nils, när han kom till kyrkan, var intet Nils där. Levererade så till hans son Olof Nilsson och gick där med sin kos, Nilses son berättade, att då Anders gick sin kos, såg han på säcken, och efter han befann honom icke vara sin faders, ty kastade han honom på backen: rätten kände Nilses son i Kväggetorp att betala säcken med 9 daler kmt och söka sin skada som han bäst gitter

Näst beviljades syn emellan välborne H Knut Lilliehöks sätesgård Alkvettern frälse och kronotorparna Linnehöjden och Spjutberg på östra sidan, samt Herrsjötorp, Härnäs, västra sidan, och detta av

hel nämnd efte H Liliehöks fullmäktiges väl:t Engelbrekt Rebben i Örebro, och å hans vägnar h Kerstin Israelsdotters på Alkvettern begäran.

Näst sakfälltes Peder Nilsson i Kedjeåsen å krono för lyktande å sin halvbroder Anders Nilsson där sammastädes för rätten till 3 mark.

Anders Nilsson i Kedjeåsen begärte att vitte måtte läggas emellan honom och hans broder Peder Nilsson där sammastädes, och då deras rågårds ängar är bärgade om året att ingen må inlåta sin boskap på den andras äng vid 40 mark tillgörandes. och detta så vida som ingärde ängar vidkommer.

Näst beviljade nämnden sitt bevis under härads signet till Björ Jonsson i Björtorp och Påvel Olofsson i Råbäck att de intet högre kunna skattläggas än som varit haver.

Näst beviljades länsmannen välförständig Erik Påvelsson i Bo i Karlskoga socken härads bevis under dess sigill det nämnden vittnade, att Degernäs i förnämnde socken är ett halvt kronohemman, och dess ränta uppbäres av H Greff excellens greff Axel Lillia förmedelst förpantning av kronan

Näst erkände rätten att Olof Jonsson i Råglanda förnöjer Eskil Jönsson i Ackkärr de nio Rd och 14 mark kmt som han Eskil hade utlagt för sin faderbroder, medan han var i Bo med honom och detta med de skäl, att Olof icke haver hållit honom det löfte som han hade tillsagt honom å tinget Ao 1660 den 23 juli utan drivit honom ifrån sig utan någon orsak, som samtliga allmogen där omkring boendes vittnade.

Näst sakfälltes Johan Olofsson i Råglanda å frälse för stämning försittande emot Eskil Jönsson i Ackkärr för det han våldsamligen hade utkastat hans egendom medan han var borta stadder till 3 mark.

Näst sakfälltes åter Johan Olofsson i Råglanda å frälse för stämning försittande emot Jon Håkansson i Släbråten såsom och h Ingjel Olofsdotter i Mon till 6 mark.

Näst beviljades att Eskil Jönsson i Ackkärr må saklöst föra ifrån Råglanda den rågen som han nu haver där ståendes i stack, sedan tionden är avlagd.

Näst klandrade inspektoren väl:t Fredrik Engelbrekt uppå sin svågers Gen: inspektorens ädel och välbemälte Chrispin Flygges vägnar uppå Bjurön, att H Otto Dress icke må bekomma fasta där å innan välbemälte H Gen. Insp. haver framvist sin skäl, var med han förmenar sig vara närmare till samma ö, under Stegelviken än välbemälte Dress.

Näst blev Olof Jonsson i Råglanda tilldömd att giva ifrån sig till sin styvdotter H Karin Bengtsdotter i Stockviken för arv efter hennes sal. moder en klädes-, en filts- och en av sin kjortlar såsom och en klädes linnetroja, och var sedan fri för allt annat.

Näst sakfälltes Johan Olofsson i Råglanda å frälse för stämningens försittande emot Per Simonsson i Mosserud till 3 mark.

Näst bekände Petter Jönsson och Lars Nilsson i Duvedalen sig vara förlikt med rådmannen i Kristinehamn väl:t George Camitz, att den laxeslängan som förmedelst bem:te Camitz hammarbyggning är vorden fördärvat, således att väl:t Camitz tager uppå sig det halva pund skatt som de för b:te slänga haver årligen givit till kronan, och för deras avträde ifrån slängan givit dem vardera en tunna salt och en tunna sill att dela sig emellan, eljest bekände de sig hava efterlåtit w:t Camitz att inhänga sig en hästhage vid hammarstallet, och där det finnes någon lägenhet att röja ett stycke äng skall honom och vara efterlåtit allt för samma utfäste två tunnor salt och 1 tunna sill, men för den holmen som hammardammen är fäst uti, skall H Camitz göra därför till Petter Jönsson ett dagsverke när han bliver där om anmodad. Denna deras bekännelse begärte måtte stadfästas under härads signet, vilket och beviljades.

Näst sakfälltes Peder Andersson i Kortforsen å krono för stämningens försittande emot Gottskalk Persson i Dalkarlshyttan i Nora socken om lägersmål till 3 mark.

Näst publicerades skogvaktaren Elof Jonssons fullmakt given av riksrådet och riksjägmästaren h Axel Sparre dat Stockholm d (tomt) november Ao 1660.

Näst publicerades h KM:t vår allernådigste Konungs och herres utgivne plakat dat Stockholm d 7 februari Ao 1661 angående Karta Sigillata och dess ordinantz dat Stock den 7 december 1660

Näst publicerades H N Hr landshövdingens högvälborne H Abraham Leijonhufvuds skrivelse dat Örebro d 16 november innevarande år angående de avdankade / å sist hållne general mönstring/ ryttares återkallelse.

Näst tillstod och bekände hyttelaget vid Kväggeshyttan att de hade lovat och tillsagt väl:t Olof Persson i Kristinehamn och länsmannen väl:t Erik Påvelsson 25 () bismarvikt på kongzscheptt vad de till dato haver betalt p sin skuld; men efter kongzskeptt intet består i så svår vikt. Varför blev dem emellan avskedat, att vad de ännu kunne vara skyldiga, skall ackorderas om köpets och leverantzien av tackjärnet, må ske efter rätt kongz () som i Filipstads bergslag brukas.

Näst sakfölltes Jon Larssons hustru i Knutsbol å krono för en pust tillfogat sin grannhustru Marit Jönsdotter där sammastädes till 3 mark

Näst sakfölltes Johan Matsson i Sandtorp å skatte för stämmings försittande emot Erik Grelsson i Vismen till 3 mark

Näst vittnade domaren Jon Björnsson i Stråbergsmynnen med samtliga nämnden undantagandes Nils Gunnarsson i Bregården sig hava varit på syn sedan senast ting stod, emellan Norra Stockvikstorp och Sjötorp och funnit att uti Stockvike udde begynnes rådet och till stenrådet i myren, sedan åt stenrådet i höjden vid Galtekiärr häremot berättade Peder Simonsson i Mosserud att andra rå skulle finnas, besvärades sig icke vara nöjder med den rågången som nämnden upprättat hava, begärandes förlov att kalla ut härads syn, det honom och beviljas.

Näst samtycktes att hustru Marit Jönsdotter i Dalbäcken å krono jämte sin son Lars Jönsson där sammastädes bruka hälften vardera i samma hemman. Tillträdandes samma bruk nästkommandes vår, men njuta nu allenast tredjedelen eller inbärgslan.

Näst framträdde Enar Andersson och Anders Olofsson i Bregårdstorp å skatte, bekände sig vara så förlikta med varandra att Enar behåller tvådelarna uti löst och fast efter sin sal fader Anders Enarsson och Anders Olsson tredingen efter sin svärfader samma sal Enarsson där hos begärandes att Jon Björnsson i Stråbergsmynnen och Dan i Backa samt Håkan i Strömtorp å Enars sida, sedan länsmannen väl:t Erik Påvelsson, Nils Gunnarsson i Bregården samt Eskil Olsson ibidem å Anders Olofssons sida, att skifta och dela dem åker emellan så att Enar

behåller tu gärde och Anders det tredje, vilket av rätten beviljades eljest vad oreda bägge svågrarna hade varit emellan här till dags alldeles förlikt, och vitte 40 mark.

Näst beviljades syn på Lars Nilssons i Björkhöjden och Erik Jonssons i Skogsberg begäran bägge å krono att tillägga dem röjningslände så vida bolbyn intet är förnär

Näst bekände h Gunilla Olofsdotter i Degernäs å krono sig vara förlikt med länsmanen väl:t Erik Påvelsson i Bo, att hon nu i vinter avträder Degernäs och flyttar till Blinäs som länsmanen henne till boning förskaffat haver, dock att hon behåller utsådd råg i Degernäs.

Näst beviljade syn emellan Bo gård och Aggerud, efter H Erik Olai och Anders Olofssons i Aggerud å skatte begäran

Näst beviljades hel syn emellan Blinäs och Tällekullen nästkommande vår efter länsmanen Erik Pålssons begäran.

Näst inlevererade skogvaktaren Elof Jonsson i rätten en längd på några som hava svedjat och när det noga var rannsaktad, befanns mestedelen vara dem av kyrkans sexmän tillsynt, dock av några få bålbränt små parker, som de hävda rensat sina ängar med. Och nu för deras förbön skull tillgivit och 40 mark brott den någon understår sig fälla något svedjeländ innan de gamla års undankolande.

Näst beviljades delning i skogen emellan Nils Olofsson i Stockforsen å skatte och Philippus Larsson i Öster Kärne å krono och detta efter bägge hemmanens åbors begäran.

Näst fordrade skogvaktaren Elof Jonsson att allmogen måtte förskaffa sig vargnät och pikar till nästkommande Valborgsmässa, att hava färdiga, varpå nämnden med samtliga allmogen svarade att denna ortens beskaffenhet kan intet vara där med till det ringaste betjänt, förmenandes sig kunna bliva därför fria, var om de ärna ödmjukeligast fordra av H N högvälborne H landshövdingen i medler tid använda de sin vanliga flit att efterslå i skogarna de skadliga djuren.

Näst sakfälltes Lars Hindriksson i Västra Kärne å skatte, för det han utan laga dom haver flött sin gårdsgård, och där igenom avstängt sin granne Påvel Jonsson ibidem till 3 mark och flötta

gårdsgården i sitt förra ställe igen.

Näst erkändes Hindrik Jonsson i Västra Kärne å skatte för stämmings försittande emot sin broder Påvel Jonsson där samma städes, att böta 3 mark.

Näst beviljades tomte- och åkersyn i Västra Kärne, att förrättas av Mats i Brickegården å Pål Jonssons sido, och Dan i Backa på Lars Hindrikssons sida.

Näst vittnade nämndemännen Jon Björsson i Stråbergsmyn, Håkan i Strömtorp, Mats i Brickegården, Eskil i Bregården och Nils Gunnarsson där sammastädes, att de hava synt en äng vid Skogskärr, som haver varit lagd under Prästgården, och gjorde skillnaden emellan dem och Skogskärrs äng, först en jordfast sten vid väster ändan, sedan öster åt staken i ängen, ifrån staken och öster i en gran, och sedan in till Finnebäcks haget öster ut.

Näst beviljades att rågård skulle upprättas emellan Mats Jordansson och hans grannars äng och Erik Persson med hans granne i Sandtorp, hälften vardera.

Näst uppböds Simon Bertilssons äng vid Agen av väl:t George Camitz 2 gången

Sakören som på detta tinget fallna äro, belöpa sig uti en summa till 9 daler

In Jesu Nomine

Anno 1662 den 28 och 29 januari vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken, uti Bo dårsammastädes, närvarandes landshövdingen över Närke och Värmland, med Nora och Lindes bergslager, samt ståthållaren på Örebro slott, så ock assessoren uti det kungliga general bergskollegium, högvälborne herr Abraham Leijonhuffwud, friherre till Ekeberg, herre till Hjälmarsberg och Ådöön p. samt de tolv bofasta edsvurne socknens nämndemän som voro.

Jon Björnsson i Stråbergsmymen	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Nils Eriksson i Losseby	Peder Persson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Eskil Olofsson i Bregården
Simon Eriksson i Stensviken	Dan Bondesson i Backa
Nils Gunnarsson i Bregården	Nils Svensson i Strömed

Samma dag framlade skogvaktaren Elof Jonsson en längd på några gamla svedjen och avsades att vilken innan nästa ting intet kolar upp sitt lovgivna svedjefall, som nu skurit är, den skall då plikta utan någon enskyllan, finnes och något fall eller vindevål, som i fjol eller förra år hade kunnat uppkolas, och förty är nu förskämt, därför skall och bötas, allt de som det försummat hava, bliva därför stämt. Så skulle och inga kyrkans sexmän tillåta någon att svedja, utan som skogsordningen medgiver, vider bot som den utan lov fällter och svedjer.

Sedan påtog sig bergsfogden välak:t Jöns Eriksson Grubb att bringa hit till nästa tinga Anders i Elgsjötorp till svars om åverkan med nävertäkt på kronans och denna socknens allmänning vid Ölsdalen.

Näst tillsades om vägröjningen och brobyggningen att den icke förlägges eller försittes vid lysta böter tillgörandes.

Näst besvärade sig Per Simonsson i Mosserud att Bjurön som

som är en krono utjord, haver varit honom förunt för $\frac{1}{2}$ lsp smör skatt under bem:te Mosserud hans skattehemman, därför han haver inlöst Nils Perssons röjnings arbete, och gjort själv där på en äng, samt tre notekast där vid. Men sedan välaktad Otto Dress köpte hans hemman under bergsfrälse, gick han och de facto tog av honom samma ö, med äng och fiske, utan någon veder-gällning, varpå resolverades, att Dressen må därför stämmas till nästa ting.

Näst anklagades Anders Jonsson i Rynninge, att väl:t Otto Dress vill driva honom ifrån hans hemman, för det är krono och köpt under bergsfrälse, oaktat att han Anders haver mest tagit upp det, och köpt en annans där förr nedlagda arbete, såsom nämnden vittnade, det ock uppsattes till Dressen bliver stämd

Näst emedan Åsjöhyttan med sitt uppdämmande haver rött bort någon skog, som är lagd till hela hyttan, och tillstår dem att nyttja och bruka, som där blåsa vilja och förmå, och gjort där äng av. Så avsades att samma ängeparker må höra dem alla till, som i hyttelaget äro och någon blåsning driva, var efter hans andels, (därnäst) de boendes äro, antingen i Baggetorp eller vid hyttan, men icke dem, som intet hava håg och makt att blåsa, fast de än sitta fram vid hyttan.

Näst beviljades Per Hindriksson i Holmtorp syn på skogen emellan honom och Skogskärr på den ena och Blinäs på den andra sidan.

Näst ville domaren Jon Björnsson i Stråbergsmyn, testamentera sin son Eskil Jonsson, och sonbarn, efter sal Jon Jonsson, hälften var i Stråbergsmyn, efter tredje sonen Björn Jonsson hade fått av samma Stråbergsmyn ägor med föräldrarna taga upp $\frac{1}{8}$ hemman Björtorp. Dottern Elin bekommit Holmtorp $\frac{1}{4}$ kronohemman, där föräldrarna hade köpt rödzlan, och sal: Marita Jonsdotter i lika måtto tagit Stråbergstorp $\frac{1}{4}$ kronohemman för sina barn, men bemälte Björns hustru Kerstin Svensdotter lade sig där emot. Då emedan mannen

mannen levde, men var nu ifrån; Ty sattes där med upp till nästa ting.

Näst kom för rätten Johan Matsson i Sandtorp, med sin son, Gustaf Johansson och insinuerade i rätten, ett pactum och förlikning gjort år 1655 den 23 september, under deras namn och bomärken, samt kyrkoherdens sal M. Lars Philipstadii på Kroppa, länsmannen sal Halvard Hanssons och Jöran Mårtenssons såsom vittnens, egna händer, namn och bomärken att efter Johan Matsson och hans hustru hade tagit Göstaf Johansson och hans hustru in till sig uti Sandtorp, så skulle först de vara dessa barnen för rätta föräldrar, och aldrig driva eller förskjuta dem, så länge de leva, utan förunna dem och att besitta hemmanet efter deras död fram för de andra barnen. och dessa åter emot hålla sina föräldrar uti högsta ära och vördning, aldrig gå ifrån deras råd uti allt ärligt, alltid tåligen lyda och andraga deras ålderdoms fel och svagheter, och aldrig tänka dem att förskuta eller övergiva. Sedan på det Gustaf måtte göra dess större flit med arbete och gårdens gagn, samt utarbete, skulle han hava med sina föräldrar tredings fäle uti åker och äng, samt annat utarbete, och njuta var tredje penning, utav all vinst över deras förtäring men däremot insätta av sitt uti boet så mycken boskap, som på en treding kunde belöpa, där efter ingen skulle känna honom för sin, utan allt vara över ett. Och när något mera behöves till gårdens välstånd, än hans inkomst kunne draga, skulle där till tagas tvådelen av Johan Mattssons och tredingen av Gustafs egendom. Allt stadigt och oryggeligen hållit på båda sidor.

Näst klagade Nils Olofsson i Ölsdalen, att han haver fått stor skada på sin äng, i det hon är sänkt under vatten, och med bråte överhöjd, av borgmästarens välak:t Anders Stenssons olagligen byggda damm vid Ölsbodarna, över en aln högre än sagt var, när han där nedersyntes. Och om borgmästaren skulle någonsin få där smida så måtte dammen antingen byggas

gas högre, så att vattnet förgår åkern för Nils med, eller flyttas bättre neder, och byggas efter Mårrbacken så att sjön står jämbredda. Efter Ölsbodarna är uti Visnums härad belägen remitterades denna saken dit.

Näst avsades att Nils Bertilsson i Björkmo skall haga hälften emot Lars Bertilsson i Berg, så tvärt över ängen, där rået dem emellan löper fram. Och om Lars vill sedan hava fägata över sin äng, mån han gärda den själv.

Näst hade Nils Bertilsson i Björkmo å krono, huggit neder ett snår, som intet var hans enskilda, utan somt Larses med, och där ovan uppå förmente Lars taga där skjdh av. varför kändes samma Nils saker åt 12 mark och skyldig att betala åter skadan, både med land och skog, som fällter är över rået, nämligen ifrån stenen i berget söder till granen, och så efter berget längre söder, efter 14 och 15 art. Skogsord.

Så hade ock Lars Bertilsson Berg, å krono, som Nils upptäckte och han själv bekände, huggit ett lövfall utan lov, men ovisst, antingen det var på Nilses eller Larses reep. Därför honom Lars ock pålades 12 mark böta, efter 21 art. skogsord.

Näst lovade bem:te Nils i Björkmo, att han Lars i Berg skulle få en gata neder till älven.

Näst vittnade länsmannen Erik Påvelsson i Bo, tillika med halva nämnden, som voro, Jon i Stråbergsmymen, Påvel i Kärne, Nils i Bregården, Eskil ibidem, Dan i Backa och Per i Immen, att de efter laga befallning hade gått syn emellan Måns Larsson och Olof Bengtsson i Mosseberg, och gjord denna skillnaden, nämligen först i Storstenen uppe vid bergen, sedan neder i Dalen uti en staka, sedan kyrkvägen neder åt till Östra Kärns äng möter, item att de skola skiljas åt med rågård, hälften av var, allt vid 40 mark vite. Emedan ingendera parten hade nu något att säga här emot, varför vart det med rättens dom stadfäst.

Näst kändes Dan Bondesson i Backa, Arvid Nilsson

son i Videkärr och Carl Persson i Berg skyldig att svara lika vardera till de 3 stänger järn, som borta äro för Gert Ysing genom deras försel.

Näst vittnade samtliga nämnden och allmogen i detta tingslaget, som tillstädes voro, att vid arv- och egna hemmanet Skråmmen här i Karlskoga socken, där äreborne och försiktig Joel Stensson haver utsett sig hammarställe i dess underliggande ström, är god lägenhet att uppsätta en stadigt gående hammar, så för vassdrag uti honom, som skog där omkring, och intet någon hammar eller masugnsbruk förnär, eller något hemman å dess åker eller äng till skada beviljandes det detta deras vittnesbörd skulle så i pennan fattat bliva honom under deras socken insegel meddelt.

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta tinget lagligen uppbudne
Simon Bertilssons äng vid Agen av väl:t
Georgen Camitz 3 gången
Västra Lontorp av herr Zackarias Olai 1 gången

Sakören som på detta tinget fallna äro
belöpa sig uti en summa till 6 daler

Anno 1662 den 28 november vart rätt laga ting hållit med allmogon av Karlskoga socken uti Bo, närvarandes länsmannen välförståndig Erik Påvelsson ibidem, samt de tolv bofasta och edsvurne socknens nämndemän, som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Nils Eriksson i Losseby	Peder Persson i Immen
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Eskil Olofsson i Bregården
Simon Eriksson i Stensviken	Dan Bondesson i Backa
Nils Gunnarsson i Bregården	Nils Svensson i Strömed

Samma dag publicerades KM:t yjplacat angående revision över justitia sakerne dat Stockholm d 25 juni

Item KM:t ordning och taxa på de domar brev och instrumenter som av rätterna på landet och i städerna parterna bliva meddelte. Dat Stockholm den 18 juli 1661

Sedan tingfördes Nils Månsson i Bodalen i Karlskoga socken å krono för lönskaläge med Kerstin Gulbrandsdotter i Friskärn i Kroppa socken å frälse, mö, det bäge bekände. Varför dömdes han att böta 40 mark för mökränkning efter 3 kapitlet Giftermålsbalken och giva henne i morgongåva 80 mark efter Guds lag, men hon att plikta med 20 mark efter kunglig resolution

Än hade samma Nils Månsson haft andra gången lönskaläge med Ingeborg Persdotter i Bodalen å krono också mö, den han ville äkta, varför pålades honom då allenast 40 mark och henne 10 mark böter.

Näst stod länsmannen Erik Påvelsson i Bo för rätten och bekände sig hava sålt, som han och nu sålde Hr Georgen Camitz i Kristinehamn $\frac{1}{4}$ uti sin såg i Kvarntorp för 45 daler kmt

Näst kom bemälte Georgen Camitz och uppviste Simon Bertilssons i Agen kontrakt, om ett styck skog och mark under bemälte, som de cedera honom till att fästa lag till hans hammar därjämte för 50 daler kmt och ett snörlivsjacka.

Näst uppviste länsmannen Erik Påvelsson sitt köpebrev på kronohemmanet Degernäs, att njutat för sig och sina arvingar för skatte, givit av den kungliga regeringen i Stockholm den 30 juli 1662

Näst uppviste Elof Jonsson i Runsåsen sin fångna fullmakt av högvälborne h Axel Sparre på skogvaktarämbetet över Karlskoga socken.

Näst tillhölls

Näst tillhölls allvarligen att efter lag och skogsordning göra sig 4 famnar björn- eller vargnät var till valborgsmässa.

Näst beviljades syn emellan Stensviken och Losseby att dela skog och utägorna dem emellan.

Näst fälldes Nils Eriksson i Losseby å krono, för han intet hade tagit mer än en syneman till sitt fall för denna gången till 3 mark. Men kommer han oftare igen då gäller honom högre böter efter skogsordningen.

Näst sakfälltes Lars Stephansson i Bjurkärn å skatte Mårten och Olof Påvelssönder i Råtorp å krono för de också hava intet haft full synemänstal på bråten som de hava huggit på sin byskog var till sina 3 mark.

Än fälltes Jon Nilsson i Kölebråten å skatte för olaga fallhuggning till 12 mark och för förbuds brott emot rätten 6 mark

Än fälltes Peder Pedersson i Immen å krono för olaga fallhuggning på tu ställen dock där han haver sina fåbodar och bättrar sitt mulbete med, eller gör säterplats, till 24 mark

Än fälltes Markus Markusson och Nils Jönsson i Granberga å skatte, för de ifjol huggne allenast efter en kyrkans sexmans syn, var till sina 3 mark

Än vart Göstaf Johansson i Sandtorp å skatte för oljud å ting fällt till 3 mark

Näst påmintes om lagmansjärn, att få av dem som bruka hyttor här i Karlskoga, lika som i bergslagen, därpå svarades, att om de släppa den skatten som går av deras hemman, och gävo allenast tiondelen, njutandes bergsprivilegier: det fallet till godo, ville de gärna lägga som de i bergslagen men eljest intet.

Näst inhades en attest som var given av tinget i Bregården år 1656 den 27 mars om fjärdings kronohemmanet Hult här i Karlskoga socken, som länsmannen Erik Påvelsson hade i befallningsmannens Gillius Gilliussons och domarens jord i Stråbergsmýren åsyn levererat 30 Rd förr till Mårten Drotz, att han cederade honom sin åborätt. Nu bekände samma Erik Påvelsson, att han hade samma åborätt sedan avstått Hr Georgen Camitz för lika rätt i Degernäs som han där hade. Och åter vidergick Camitz det han sedan hade unt sin tjänare Mats Nilsson samma åborätt i Hult för 60 Rd

Näst beviljades skiften på skogen emellan Gälleråsen och Källmo nästkommande vår.

Näst uppsteg nämndeman Simon Eriksson i Stensviken och frågade vad hans moder Anna Simonsdotter, skulle hava efter hans avlidne styvfader och hennes man Gunnar Jönsson i Bregården? Därpå efter intagne skäl på alla sidor resolverades att Anna må av oskifto på sin morgongåva 15 lod silver samt en gångklädning, och säng de bästa; sammaledes och sonen Nils Gunnarsson för bägges deras vårdsel och skötsel skäl av oskifto efter mätsmanna ordom. Sedan bytes allt i tre parter, där av Anna får tredingen och samtliga hans barn tvådelen, med så skäl, att den mindre haver bekommit efter sin sal moder, får först sin fyllnad, och sedan skiftas dem emellan det övrig efter lag, broder broderslott och syster systerlott, och ingen gåva aktas, utan de skola alla vara upphävne. Vilket att förrätta parterna tillkravde kyrkoherden vördige M Anund Haquinus och domaren Jon Björnsson i Stråbergsmynnen och nämndemannen Mats Jordansson i Brickegården.

Näst kommo Olof Enarsson i Kyrkosten och Arvid Jonsson i Söderby, för sig och sin svåger Nils Bengtsson i Linnebäck och bestod samt havande, hålla sin Dom 1 post trinit 1660, gjorda förlikning med styvfadern Anders Stensson på Skattkärrsedet, nämligen: att de vilja vara nöjda, allt de få de 8 daler silvermynt av oskifto bo, som deras respektive moder och svära h Sigrid Svendsdotter hade sålt sin jord för i Västankärr i Ölmehärad socknen. Och så behåller Anders sin arvejord i Stubberud i Ölmehärad oklandrat. Varför dömdes nu detta fast.

Näst uppsteg domaren Jon Björnsson i Stråbergsmynnen och så nu som å förra tinget, gav tillkänna huru som han och hans hustru Karin Månsdotter voro nu tu ålderstigna folk, som intet orkade så bruka sitt hemman, som tillförende, utan sina barns tillhjälp, och förty hava tagit in till sig, de tvenne yngre sönerna Eskil och sal Jonas Jonssöner med så skäl, att de skola vårda och sköta dem, sina föräldrar till dödedagar och sedan låta hederligen komma till graven, och där för hava för sitt och sina barns fasta fad- och möderne benäm:te Stråbergsmynnen med tillhörig hytte och masugnsdel, uti anseende, att den tredje

tredje och äldsta sonen Björn Jonsson, hava av samma Stråbergsmynnen med deras föräldrars hjälp upptagit sig ett så gott hemman som på honom kan falla och han vara behållen med, nämligen Björtorp. Den äldre dottern Marit Jonsdotter som nu är död och barn efter henne, hava och på samma ägor, med derast föräldrars hjälp upptagit sig ett så gott hemman som på henne kan falla, och vara belåten med, nämligen Stråbergsmynnetorp, och efter ingen lägenhet vidare fanns på de ägorna för den yngre dottern Elin Jonsdotter, så hade de föräldrarna köpt henne, där utan om, ett så gott hem henne kunde påfalla och hon vara nöjd med, nämligen Holmtorp. Men alla lösören som efter dem föräldrarna kunde finnas, ville de, att samtliga barnen skulle ärva efter lag broder broderslott och syster systemslott. Begärandes att rätten ville denna deras av ett rättshjärtas hjärta och kärlek, gjorde disposition och förordning barnen emellan, gilla och stadfästa, på det ingen split och oenighet, måtte dem emellan härom komma efter deras död. Så emedan denna Jon Björnsson och hans hustru beställning barnen emellan efter deras död, fanns så vida skälig och god, som de på Stråbergsmynne ägor boendes, kunde få veta och njuta var sin anpart i skogen, det Jon Björnsson också (brukade) Så dömde rätten, att där vid skulle bli som Jon Björnsson och hans hustru, barnen emellan delat hade, nämligen Björn för sig och sina hava Björtorp, med $\frac{2}{7}$ i skogen, sal Marits barn för sig och sina behålla Stråbergsmynnetorp med $\frac{1}{7}$ i skogen, Eskil och sal Jons barn för sig och sina bli vid bolbyn Stråbergsmynnen med masugnsdelen och $\frac{4}{7}$ i skogen, Eftersom länsman Erik Påvelsson i Bo, nämde-männen Nils Gunnarsson i Bregården, Mats Jordansson i Brickegården, och Dan Bondesson i Backa, dem emellan delandes vordo, och Elin med sina vara behållen vid Holmtorp att utan kval eller klander av någon, evärdeligen, och det vid laga böter för dombrott tillgörandes.

Näst förordnades Olof i Ullvetterstorp Nils i Losseby och Simon i Stensviken, att rätta emellan Per Stensson i Näs och hans brodersson Lars Mårtensson ibidem, huru deles gården deras skall sättas ifrån gårdshörnet uppe vid husen, och i Ålviken, så att han går ända fram och icke i böjd eller krok vidare

Vidare klagade Lars, att Per hade slagit ett stycke vall för Larses åkerända, som var honom tillbytt för åker, av Olof i Ullvetterstorp och Nils i Losseby. Varför dömdes Per Stensson å frälse att böta 40 mark efter det 28 kapitlet Konungabalken Sedan gjordes dem emellan (weckebyte) på Djupkastan, så att Per drager där ut i nästkommande vecka och den andra där efter, Lars och så fort, men hemma i vikarna, behåller Per Kattisteviken av ett kast, och Lars Hemmaviken av 2 kast, och Per däremot en dag i Larses vecka på Djupkastet. Eljest avsades, att nämnd- och synemännen skola dela åkern dem emellan mitt i tu.

Näst blev emellan Stockfors skattehemman $\frac{1}{4}$ och Öster Kärne kronohemman $\frac{1}{2}$ dömt, att när Nils Olofsson haver tagit sin kos den milan han nu tycktes kola söder om Stockforsen, så skall han intet bruka där mera, utan låta sig nöja efter skogsdelningen, som Olof Jonsson i Skråmmen, Per Persson i Immen och Påvel Jonsson i Kärne gjort hade, ifrån mossände söder på, till Illerdalen, dädan söder ut kolbotten, dädan ända söder i Gälleråsrået. Hela rået går ifrån nord till söder ända fram, Där östan för äger Stockforsen, men Östra Kärne västanför. Nordan för Stockforsen, emellan dess och Östra Kärnes ängar, skall delet gå, efter som länsmanen och hela nämnden gjordet i förårs, nämligen ifrån Trösälven dalen uppåt till grinden, dädan i det höga berget västan på, där efter båda parterna sätta en rågård, vilket dele går ifrån öster till väster.

Näst vittnade Jon i Stråbergsmyn, Olof i Ullvetters-
torp, Nils i Losseby, Påvel i Kärne och Håkan i Srömtorp
att de hade för ungefär 17 år sedan varit lagligen kallade, och
satt östra rået emellan Mosserud och Råglanda ifrån sjöns (utlopp)
i Ängemossberget, där ende och wände rået gjordes, pekande ända
väster till Stegelviksberget, som skulle sluta Mosseruds ägor
nordan med. Än bekände Jon i Stråbergsmyn, Nils i
Losseby, och Påvel i Kärne, att en god tid för, när Erik Hansson
var domare, voro de kallade, att bese den västra rågången
allt in till Stegelvikshöjden, där knärået pekte öster ()
litet nordan med Ängemosseberget, dock var av sagt, att ehuru
det västra pekade, skulle Mosserud intet komma längre
än till linjen emellan Ängemossebergs rös och Knärået på
Stegelviksberget. Detta kändes nu så för gott, att mågarna
en rättelse dem emellan efter denna dag,

Näst berättade nämnden Sandtorpet veta sitt rå emot Råglanda och vara väl behållit med mulbete, utan det lyder på Råglanda, och det de gå med boskapen in på var andra, gör mycken oreda. Varför dömdes att de må skiljas med rå och fridsgård och gärda hälften var.

Näst sattes vite 40 mark för dem som hava mjölkvarnar vid Åsjöhyttan, att ingen må taga vatten ifrån hyttan eller hammaren utan samtliga ägandens samtycke.

Näst hade väl:t Börje Andersson vid Åsjöhyttan fått sin hytteskog med lott in till Ullvettern, men rätten kunde intet fördenskull erkänna honom böra försvara någon delen i sjön, utan Johan Matsson behåller dem nu som för under Sandtorp med sitt kiärn av kronan. Och Börje må med sitt hyttelag fiska i Åsjön och Grytingskärn, om han vill, antingen var om annan eller med delning.

Än avsades att Anders Jönsson i Baggetorp må behålla halva höet med Börje vid Åsjöhyttan som han bärgat och slagit haver i år på Börjes dammröte.

Näst dömdes Måns Larsson i Degernästorp, att giva sacellano vällärde Hr Zachariam Olai för tu års lön 7 mark kmt förståendes i förårs och detta innevarande.

Näst fälltes Lars Jönsson i Dalbäcken, Lars Nilsson i Björkhöjden och Olof Jonsson i Åsjöhult å krono, för skjutsnings spillo till var sina 3 mark.

Näst resolverades att Per Månsson i Aggerud skall vid 40 mark vite avträda sin hustrus darsammastädes del i vår, och taga 3 goda män på sin sida, samt vällärde herr Erik Olai med sina syskon 3 på sin, att värdera huru god hans Pers hustrus del är, därefter han äger taga skäl för dem samt frölön för sitt utsäde. Varför Jon i Stråbergsmyn, Håkan i Strömorp och Påvel i Kärne, krafdes på Pers sida, och Mats i Brickegården, länsmannen Erik Påvelsson i Bo och Per i Immen på de andras vägnar.

Näst taltes om Aggeruds kyrkoväg vara dömt till förende, där efter skulle betas, och han sedan ögonsyn i sommar, om han skulle vara något förändrat.

Näst efter Olof Jonsson i Råglanda i Kroppa socken, haver för sin höga ålder och stora svaghet begärt sin måg Jon Andersson på torpet under bem:te Råglanda till sig, fram in uti gården

gården, att föda och sköta honom till dödedagar, med så skäl att han Jons skall därför bliva där behållit efter hans död och det med alla sina barns samtycko, undantagandes denna sonen Johan Olofsson som stod där emot. Så vart nu samma Jon Andersson och Johan Olofsson emellan sålunda skiljt, slutit och föravskedat, att Jon skulle stå honom Johan uti allt omkostnad och lösen så mycket det faller på honom, till halva gårdens erhållande, så att de bliva lika goda eftersom tvenne av nämnden dem emellan dela och jämka skola.

Näst kändes Elof Arnesson i Knapped, på sin sal svärmoders h Elin Eriksdotters vägnar, skyldig att betala hennes styvson Nils Jönsson i Lilla Strömtorp på hans arv efter föräldrarna, som inne hos henne stod, då hon dödde, efterskrivne husgeråd, nämligen. hållhacka 1, tälgyxa 1, ljuster 1, brännjärn 1 och stora navrar 3, jämväl och penningar 12 daler skmt som återstod på arvsilvret, och $\frac{1}{2}$ Rd för hemmangåvo, därmed de äro alldeles åtskilda, både om ett och annat.

Näst efter Kölebråten haver i så lång tid haft i possession de ängar som Philip Larsson i Östra Kärne vill vinna där ifrån och är belägen i öster nord ifrån Väster Kärne, utmed älven Trösan och en del i Märremossekarret, så att ingen lever som minnes annat än att de med Nils Perssons i Kölebråten köpta arbete av Sigfrid Nilsson i Östra Kärne, och skatterättighet av kronan hört honom till. Däremot vittnesskriften för Philip Larsson är edsvuren och (suspect) för Eskil i Bregården levde intet den tiden, som skrivet är daterat nämligen år 1658 d 30 januari och Olof i Nortorp var icke vid sina 5 sinnen, så kändes hans Philips klagan kraftlös.

Näst confirmerades sal Anders Olofssons i Ålekärr sista vilja och disposition, att hans äldsta dotter Karin Andersdotter må bliva vid hemmanet Ålekärr, efter hans död, emot lösens avläggande, nämligen 16 Rd till modern och barnen, jämte annan skulds avläggande, och barnen bliva hos henne till dess de kunna tjäna sin föda, allt förty hon haver det mest uppbukat med honom och skött honom i sin ålderdom.

Näst kändes Lars Nilsson i Duvedalen, skyldig att giva Peter Jönsson ibidem 1 skäppa bjuugg, som han av sitt överkostat haver på sin moders och den andres svära.

Näst förordnades Olof i Skråmmen, Erik Påvelsson och

Jon i Stråbergsmynnen att byta efter gamla h Anna Hansdotter i Duvedalen, strax efter julhelgen.

Näst vittnade nämndemännen Olof Eriksson i Ulvetterstorp och Nils Eriksson i Losseby, att rådet eller skillnaden emellan Råtorp och Bjurtjärnstorp, haver för någon tid sedan varit av dem och sal domaren, Nils Jonsson i Gälleråsen, efter laga befallning och syn, lagd och gjord, först uti udden och sedan uti Holmen, Bjurtjärn och det med bägge parternas och jordägandens vid den tiden, gode ja och samtycke. Varför nu avdömdes, att det skulle här efter vara och bliva deras lugn och tryggelige, dele, evärdeligen.

Näst beviljades syn emellan Skogskärr och Fiskesjön i nästkommande sommar.

Näst förliktes Nils Olofsson i Stockforsen och Hendrik Jonsson i Västra Kärne om lönen i Trehörningen, att Hendrik skulle få den delen för penningar, som till salu var kommen men av Olof i Stockforsen.

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta tinget lagligen uppbudne.

Västra Lontorp i Karlskoga av H Zackaria Olai 2 gången
¼ i Kvarntorp sågen ibidem av H Georgen Camitz 1 g
Degernäs ibid av länsmanen Erik Påvelsson 1 g
Bregårdstorp ibid 1 g
Aspenäs ibidem av Anders Gunnarsson och Anders Olsson i Bregårdstorp för gäld 1 g
Ullvetterstorp och i Karlskoga socken 1 g

Sakören som på detta tinget fallna är belöpa sig uti en summa till 55 ½ daler

Anno 1663 den 22 och 23 juni vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken, uti Bo darsamma-städes, närvarandes kronones befallningsman över Östersysslet med bergslagen och Karlskoga socken, äreborne och väl:t Gillius Gilliusson på St Skanum, samt socknens tolv bofasta och edsvurne nämndemän som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmymren	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Per Persson i Immen
Håkan Andersson i Strömtorp	Mats Jordansson i Brickegården
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Nils Gunnarsson i Bregården	Dan Bondesson i Backa
Anders Velamsson i Kväggen	Nils Svensson i Strömed

Samma dag korades till nämndeman Anders Wellamsson i Kväggen i ställe för Nils Eriksson i Losseby, som tog nu orlov för sin höga ålder, och intogs efter avlagd ämbetes ed.

Sedan förordnades att dela av åker och tomter i Näs i Karlskoga socken, emellan Per Stensson och Lars Mårtensson, Olof i Ullvetterstorp, och Simon i Stensviken på denna, och Anders i Kväggen och Sven i Säviken på andra sidan.

Därnäst påminte gevaldigern Halsten Bryntesson om (onåga) rödningen, och allmogen ursäktade sig med det de haver sina hijttebrod förhunder, och lida hungersnöd, begärandes dilation till dess de kunna få något av åkerväxten.

Näst hade Olof Jonsson i Råglanda tagit in till sig i gården sin måg Jon Andersson och dotter Ingiel Olofsdotter som 1662 d 26 november. Tingsbevis utvisar, och nu i medler tid skällt det för lögnebrev, och eljest ställt sig otillbörligen emot honom Jon och andra, viljandes hugga honom neder med yxa. Varför resolverades, att han Olof, tillika med sonen Johan, som skall vara pottepanna där till, hämtas hit till nästa ting.

Näst vittnade länsmannen Erik Påvelsson och nämndemännen Jon i Stråbergsmymren, Påvel i Kärne, Peder i Immen, Mats i Brickegården, Dan i Backa, Nils i Bregården, Eskil ibidem och Nils i Strömed, att de gjorde år 1662 d 12 juni denna skillnad emellan Nils Bertilsson i Björkmon, och Lars Bertilsson i Berg nämligen från stora sten vid kyrkvägen, ända söder uti

bergsklinten och blekade tallen i dalen, allt i söder, så att Lars äger på västra och Nils på östra sidan, så långt rået löper ända söder, dock var behåller sina gamla ängar vid älven Trösan. Vad där utan för är blivo obytt och behållit till någon kan tränga. Vilket nu fast dömdes.

Näst vittnades av nämnden, att de voro kallade av rätten för 9 år sedan på syn emellan Berg och Björkmo, och gjorde rået, utur stenen i en åsända nord, som blekades, dädan i bergsänden och nord, dädan i en gran som bär i öster, dädan i en stor sten i Granbergshöjden, där rået ändas. Vilket nu med rättens dom stadfästes.

Näst beviljades syn emellan Prästgården och Bregården på den ena, och Lund å den andra sidan, att utse, vad Luned skulle hava till utrymme.

Näst kändes Eskil Jonsson i Espenäs skyldig att betala Anders Olofsson i Bregårdstorp och hans medarvingar, 18 daler kmt som sal Anders Enarsson i Bregårdstorp hade lånt ut till Anders Larsson i Bråten för arvstäckten efter samma man. Item h Kerstin Olofsdotter i Finneback 3 Rd till bemte Anders Olofsson och hans medarvingar ock för lån.

Näst fälltes Hans Månsson i Immen å krono för stämningss försittande, emot sal Anders Enarssons arvingar i Bregårdstorp om gäld till 3 mark.

Näst krävdes av Nils Persson i Lerängen 2½ daler som hans fader hand lånt av ovanbemälte Anders Enarsson i Bregårdstorp, men beviste sig intet hava ärvt. Varför han kändes fri.

Näst fälltes Hans i Utterbäck å krono för stämningss försittande emot Anders Enarssons arvingar om gäld till 3 mark

Än fälltes ock Anders Andersson i Utterbäck å krono för stämningss försittande, emot Anders Enarssons arvingar om gäld till 3 mark.

Näst vittnade samtliga nämnden, att Botorp och Stråningstorp ligga uppå Bo ägor, inom dess rå och rör, och torpet Wall på Backa ägor.

Näst fälltes Elin Bengtsdotter i Dalen å krono, för svordom in för rätten till 3 mark.

Näst kändes Jöns Larsson i Karåsen skyldig att giva sin moder Brita Håkansdotter 1 Rd för den ko, som han haver av sin syster, som nu döder är.

Näst kändes Per Månsson i Aggerud å skatte, skyldig att böta för dombrott och vite i domen på nästföregångne ting 40 mark

Näst förliktes länsmanen med Österviks, Knutsbols,

Brännebackens, Finnebäcks, Nytorps, Lerviks, Aspenäs, Blinäs, Strömed, Agetorps, Bottesbols, Kvarntorps, Nolhults, Duvedals, Storängens, Fiskesjöns, Tällekullens och Knutsbols samt Skogskärrensborna, att giva på vart mantal å bemälte hemman ett dagsverke om året för fri malning på hans kvarn.

Näst kändes Olof Påvelsson i Råtorp, skyldig att betala väl:t Olof Persson i Kristinehamn 3 skeppund tackjärn för löfte han haver satt sig uti för Nils Erikssons i Losseby, som Björn Jonsson var vittne till.

Näst beviljades syn emellan Bregården och Aggerud, att (allena) ses, var den gjorda skillnaden är lagd.

Näst förliktes väl:t Elias Larsson vid Björkborn och Dan Bondesson i Backa, att Elias giver Dan halva frölönen, för den huggna Bråten, och få så skära och njuta halvparten av honom med Dan, men kolen skall Dan föra till Elias hammare, och få skäl för dem efter markegången.

Näst gjorde bem:te Elias Larsson inspråk på General inspektorens välbemälte Chrispini Flygges uppbud, av de hemman och hamrar, som stå i hans med sal. H Lillieströms arvingar kontrakt av d 19 maj 1661 att få lösa framför någon främmande.

Näst nekande rätten, det Aggeruds kyrkeväg, skall allenast gås, men intet ridas härefter, fast han haver varit gammal landsväg, uti anseende, att en ny landsväg är lagd icke långt därifrån, utav landshövdingen sal välborne h Carl Bonde. Och efter Olof Månsson i Bregårdstorp å skatte, haver utan föregången laga dom, uthuggit Aggeruds bro, må han böta 3 mark och färda henne upp igen.

Näst avsades, att de som fara på den kyrkevägen ifrån Björkborn, skola av länsmannen stämmas på en viss dag, att förfärdiga den, och de som treskas, angives på nästa ting.

Näst fälltes Olof Månsson och Enar Andersson i Bregårdstorp å skatte för olaga fallhuggning till 12 mark.

Än fälltes Jon Bengtsson i Bregårdstorp och Jon Erikson i Gottebol, för olaga fallhuggning till 12 mark tillhopa.

Jämväl och vällärde herr Erik i Aggerud och hans broder Anders Olofsson ibidem, å skatte för fallhuggning utan lov till 12 mark tillhopa.

Och Nils Månsson och Per Månsson ibidem, för samma brott 12 mark tillhopa.

Näst fälltes Olof Påvelsson i Brännebacken å skatte, för stämningss försittande, emot skogvaktaren, om ett fällt rådjur till 3 mark.

Näst avsades emellan Nils Gunnarsson i Bregården och hans syskon, Olof, Karin, Gunilla, Kerstin Gunnars barn, att när de hava lagt allt fäderne och moderne tillsammans, då skall delas Nils halvparten till, och sedan den andra hälften skiftas emellan dem samtliga efter lag, allt förty han haver skött och vårdat sig om sina föräldrar i deras ålderdoms svaghet mer än de andra.

Näst kändes Hendrik Hufwaldzson i Åsbergsviken skyldig på sin hustrus Marit Håkansdotters vägnar efter förre mannen Michael Matsson, att betala h Brita Larsdotter ibidem, för lånte penningar, först 8 daler och sedan 6 daler kmt och 16 daler 20 öre kmt för en silversked och 4, 3 och 2½ lod och 7 daler kmt lodet.

Näst kom Måns Olofsson på Lekhyttan och tilltalte vällärde H Erik Olai i Aggerud om arv efter sin fader. Varpå H Erik svarades sig intet vara fullmäktigat, att svara för sina syskon, därför de då stämdes nu offentligen av rätten, till nästa ting härom.

Näst efter länsmannen Erik Påvelsson i Bo, hade lånt en häst av hammarsmeden, Bengt Månsson vid Bohammarna, som ovisst är, antingen av hans drängs vanskötsel och hårda läsning eller eljest, blev borto i hans händer, så kändes länsmannen skyldig att betala honom Bengt halva skadan med 4 ½ Rd.

Näst fälltes Påvel Olofsson i Abborrkärn å krono för han vek av tinget, förr än han hade svarat till sin sak, med Ingeval Andersson i Dämwik till 3 mark

Än fälltes Lars Larsson i Degernäs å skatte, för stämningss försittande, emot Brita Olofsdotter i Linnehöjden om skuld till 3 mark.

Näst kändes Erik Andersson i Forsnäs skyldig att betala Lars Persson vid Valås hammar 9 daler 12 öre kmt som hava stått inne uti kol hos honom.

Näst fälltes Lars Nilsson i Holsjötorp, å krono för stämningss försittande emot Lars Larsson i Asphöjden, om skuldfordran till 3 mark

Näst lade Sven Andersson i Säviken, Marit Jonsdotter

dotter i Dalbäcken, 5 daler kmt för arbete p en ängeplåt som honom tillsyntes ifrån henne förlidet år.

Näst fälltes Eskil Jönsson i Baggetorp å frälse för stämmings försittande emot Per Bertilsson i Bäck i Varnum socken, om städsla på Ullvettern till 3 mark.

Näst kom för rätten välförståndig Per Simonsson i Mosserud och testamenterade samt skänkte och gav sin son Sigfrid Persson och hans hustru för deras 18 åriga tjänst och flitiga arbete hälften uti bemälte Mosserud eller Flottufvan, och var tredje kalv av boskapen, som påläggas kan, utom bytet, efter hans död, den andra hälften uti samma gård, samt allt övriga boet förbehållit samtliga barnen, att delas dem emellan, efter lag, dock med så skäl att såsom å hemmanet icke kan bli va mer än en behållen, så må bemälte Sigfrid få lösa de andra syskonen ut med penningar.

Näst inlade Hans Jönsson i Bregårdstorp en klageskrift emot sin broder Torbjörn, där i han fordrade tre års lön, 3 mark om veckan, löper 117 daler. Därav han hade bekommit 57 daler och rester 60 daler, där med uppsattes till nästa ting, att han må bli va stämd och komma tillstädes.

Näst vistes befallningsmannens i Närke Jöns Erikssons sedel, att Anders Matsson i Elgsjötorp å krono, var stämd emot skogvaktaren om nävertäkt, men han kom intet varför fälltes då samma Anders till sina 3 mark

Näst upplästes Tobakspacatet daterat Stockholm d 9 oktober år 1662

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta tinget lagligen uppbudna.

Västra Lontorp av her Zackris Olai 3 g

¼ uti Kvarntorps så av H Georgen Camitz 2 g

Degernäs i Karlskoga socken av Erik Påvelsson 2 g

Bregårdstorp ibidem av Per och Olof Månssöner 2 g

Aspenäs av Anders Gunnarsson och Anders Olofsson

i Bregårdstorp för gäld 2 g

Ullvetterstorp i Karlskoga socken 2 g

Bjurtjärn av Mr Anund Haquini 1 g
av gen. Inspektoren välbemälte Chrispino Flygge
uppbudes efterskrivne
Bo gård skattehemman 1 - 1 g
Botorp skattehemman $\frac{1}{4}$ - 1 g
Stråningstorp kronohemman $\frac{1}{4}$ 1 g
Brickegården skattehemman 1 - 1 g
Backa skattehemman 1 - 1 g
Brickegårdstorp skattehemman $\frac{1}{2}$ - 1g
Stubbetorp eller Stolpetor arv och eget hemman 1 - 1 g
Björkekärrens hammar och Björkborns
gård, med masugna och all vattenvärk 1 g
Tvenne oskattlagda hamrar nedan fö i
Bofors strömmen med mjölkvarnarna 1 g
hela laxfisket i Svartån och Boälven 1 g
Brännebacka i Karlskoga socken av Hr Camitz 1 g
halvannan fjärding i Brickegården av Olof Nilsson 1 g
1/12 i Knappfors masugn av Elias Larsson 1 g

Sakören som på detta tinget fallna äro
belöpa sig uti en summa till -

Anno 1663 den 31 oktober vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti Bo darsammastädes närvarandes kronans befallningsman över Östersysslet med bergslagen och Karlskoga socken, välakt Gillius Gillius på Stora Skanum samt efterskrivne bofasta och edsvurna socknens nämndemän som voro.

Jon Björnsson på Stråbergsmynen	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Per Persson i Immen
Håkan Andersson i Strömtorp	Mats Jordansson i Brickegården
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Nils Gunnarsson i Bregården	Dan Bondesson i Backa
Nils Svensson i Strömed	Anders Velamsson i Kväggen

Samma dag tingfördes Anders Pedersson på Knapped å krono, gift och anklagades för enfalt hor med sin legopiga Brita Bryngelsdotter vid Åsjöhyttan å skatte ogift, som hade fött barn det de båda bekände, varför fälltes han till att böta 80 daler silvermynt och hon 40 daler och stå uppbenbar skrift.

Näst vittnade samtliga nämnden att sal. Herr Olof Johannis Getrikius, bode först på Knutsbol och sedan kom till Prästgården, och den uppodlade med socknens och sal kon. dagsverke hjälp, samt halva tiondens förläning, in till dess han blev så god, som han nu är, där till så mycket togs av Bregårdens ägor, som var arv och eget hemman, som nu ligger.

Näst kändes Lars Bertilsson i Berg å krono, skyldig att betala Markus Markussön i Granberga 10 ½ Rd och böta 3 mark för det han hade alldeles, (skamföret) hans häst, som var god där om, och taga samma häst därför och nyttjan själv, allt förty han treskades det fullgöra med godo, efter det 45 kapitlet Byggningsbalken § 2

Än kändes Markus Markussön i Granberga å skatte, skyldig att böta 3 mark för åverkan på Lars Bertilssons i Berg och mista hälften av höet, som han hade bärgat utav den röjningen han Lars var efterlåtit taga på Granberga ägor och haver uppröjt, efter dessa tillförordnade mätesmäns säge, på Markus sida, Påvel i Kärne, Pers i Immen och

Nilses i Bregården, och på Lars vägnar Jons i Stråbergsmynen
Mats i Brickegården och Eskils i Bregården.

Näst fälltes h Kerstin Bertilsdotter i Granberga å skatte
för hårdrag å Lars Bertilssons dotter, Marit Larsdotter i Berg
till 3 mark.

Näst bekände Petter Jönsson och Lasse Nilsson i Duvedalen att
de hade till köps upplåtit och sålt väl:t Georgen Camitz i
Kristinehamn ett stycke skog och mark till hans hammarbruk, nämligen
ifrån älven vid Peters södra änghagsända upp över bergen
till stora hällen vid Ölen, och där sunnan för, allt intill
Rudskoga rå, för pris som i fjol höstas var infattat.
Och efter b:t Peter hade huggit ett fall där uti, så voro de sams,
att de så det halvt var, och Peter kolar sedan och förer
till hammaren för rätt och skäl, allt för äng och hästehag vid
älven. Torpet Råbäck förbehållit att röja sig äng
samt fälla och kola emot Ölen, både till hyttan och hans
hammar.

Näst kom borgmästaren i Kristinehamn väl:t Gustavus
Månsson Ekebohm och klagade över det fördärliga landköpet,
att det tager här överhanden, begärandes att uppläsas måtte,
såsom och upplästes KM:t placat 8 punkt av d 8
mars 1660 i Göteborg. Därhos avsades, att här efter
skall där med upphöras, vid straff tillgörandes utan all
nåder.

Än besvärades sig välbemälte borgmästare välbemälte Gustaf Månsson
Ekebohm, över Knappförshyttan här i Karlskoga socken
att dess nya byggning, var icke allenast hans odalhemman
vid Matlången i Lungsund socken, utan och många hemman
så i den som Kroppa och Karlskoga socknar, som voro: Stora
och Lilla Fors, Mosserud, Stegelviken, Släbråten, Kärne, Hytte,
Mossviken, Lungsundet, Näverviken, Själstubacken
Kärn, Råglanda och Näs, mycket till mens
och förfång, i det vattnet genom henne dämmes in uppå
hammaren, att han rijker gå för bakflod eller lugnvatten, och
deras ängar dränkes, så att de icke få slå ett hack på den
hammaren till stort fördärv och viss undergång med tiden

även som tillförende hade varit klagat, när fordom befallningsmannen Gillius Matsson, efter saligst hos gud och höglövlighet i åminnelse konung Gustaf Adolfs tillstånd hade huggit och framkört, ett parti timmer, att bygga där en hammar men gav över där med, och en liten skvalte sattes där, som och ödelades, allt för slik skada, genom deras befarande och gjorda skada, tillfrågandes rätten om och av honom var givit något bevis, under socknens insegel, att samma hytta skulle kunna där byggas utan någons praejuditz. Där på samtliga rätten svarade att han aldrig var där om anmodat, mycket mindre hade det gjort. Där på bruksförvaltaren Wäl:t Elias Larsson i Björkborn insinuerade det kungliga Bergskollegium confirmantion och privilegium på samma hyttebyggning av dato Stockholm d 15 mars 1659 som stödde sig på bergmästaren välbemälte Anders Stenssons givna mut- och tillståndssedel år 1655 varför borgmästaren i det fallet begärte, att rätten ville allenast meddela honom för denna gången en attest att förr och nu inbragte klagan, och avfodrade bevis. Och emedan det stod ej till att förneka, alltförty det var så i sanning så beviljades det detta skulle således i pennan fattat bliva honom under detta tingslagets signet meddelt.

Näst beviljades syn emellan Bjurtjärn och frälseskogen att gås av nämnden i tillkommande vår.

Än beviljades syn emellan Lillefors och Släbråten för H Otto Dress och Jon Håkansson i Släbråten efter Valborgsmässan av hela nämnden.

Näst klagade Engelbrekt Reben i Örebro över Erik Olofsson i Stockfallet, att han haver pantat av Anders Stensson i Skattkärsedet ett får för tresko på vägröjningen näst för Matthaei sistlidne. Där på svarades tingsavsked vara ågånet, att rotmästaren som Erik var skulle hava makt att panta den, som hemma sitter. Men som han intet haver först tillsagt landbofogden Per Svensson där om, som borde ske, efter adelns privilegier

så avsades, att enär Anders i Skattkärrsedet, giver 3 mark silvermynt till roten mån han få sitt får igen.

Näst fälltes Elias Larsson vid Björkborns hammar å frälse för avvikande i förtid, förr än han hade svarat Otto Dress tjänare och fullmäktig om slagsmål till 3 mark.

Näst insinuerade Otto Dress tjänare, nämndens attest om rået emellan Fors bruk och Mosserud, som finnes ad acta.

Näst gavs Simon i Stensviken dilation, att bevisa sig hava betalt 71 daler kmt som Erik Nilsson, sal Olof Olofssons tjänare med egen hand, förer honom till räfst d 27 september 1653 till nästa ting.

Näst kom för rätten Johan Matsson i Sandtorpet i Karlskoga socken och icke allenast med en vidimerat copia av sal hos Gud och höglovligt i åminnelse konung Gustaf Adolfs givna köpebrev i Västerås d 10 mars 1629 utan ock samtliga nämnden och allmogen här i socknen beviste huru som han hade löst och köpt av kronan bemälte Sandtorpet, ett fjärdedels hemman, med alla dess villkor och lägenheter, både i våto och torro, närby och fjärran, under skattemanna börd och rättighet, att för sig, samt sin hustru, barn och arvingar odrivne njuta, bruka och behålla, och så vitt som lag förmå, där med, såsom annan skattejord göra och låta, för penningar 30 Rd. Dock med så skäl, att kronans ränta och rättighet med jordrevningen, samt företräde uti lösen, där hemmanet åter till salu kommer, henne kronan förbehålles, begärandes där å rättens fasta. Så emedan samma hemman var både lagbudit på tre laga ting nämligen år 1656 de 17 november första gången, år 1657 d 17 april andra gången och d 12 november samma år tredje gången, och sedan över lagståndet, och ingen haver i medler tid å det haft någon inspråk, eller klander: Ty dömde jag nu detta köpet, alltid böra här efter fast, oklandrat och oryggligt stånda vid 6 mark för lagmans dombrott.

Näst erkände rätten, uti den tvistiga synesak emedan ädle och välborne H Knut Lilliehöks fullmäktige stadsskrivaren väl:t Engelbrekt Reben i Örebro, klagande, för frälse- och sätegården Alkvettern

Alkvettern och underliggande torp i Karlskoga socken, på den ena och Anders Jonsson samt Erik Håkansson i Herrnäs skatte, Nils Michaelsson i Bokärr skatte, Per Jonsson den äldre och Per Jonsson den yngre i Herrsjötorp skatte, Erik Svensson i Valås krono, Erik Jonsson i Skogsberg krono, Per Stensson i Trettondekärn krono, h Karin Larsdotter i Asphöjden skatte, Anders Olofsson i Linnehöjden krono och Carl Persson i Spjutberg krono, allt i samma socken, på den andra sidan, svarande angående rået och skillnaden emellan samma Alkvettern med dess torp och kringliggande skatte- och kronohemman, samt gjorde åverkan däröver, utav de skäl som förekommer, att för laga rå och skillnad emellan bem:te Alkvettern med dess torp, och alla kringliggande skatte- och kronohemman, bör hållas ifrån Bockesten vid sjön Alkvettern, sönnen för Skattkärsedet, till rösen på Bondeberget, dädan till udden i Ormviken som är östan för Båtstad- eller Bodkärrsviken, dädan i stora stenen överst i Skaleberget, dädan över Smugan till () Trättekärn, dädn i Örrevars kärr, dädan till Stenvalsdalen, dädan till Gröndalen dädan till Skaterud, dädan till Kölemossen, sedan efter bäcken neder i älven Kedjan, sedan henne utåt i Lanfors och dädan ända i Småvike udde i sjön Alkvettern, vilken rågång inneslutas, alla sätegårdens Alkvetterns ägor, till land och vatten. Och vad en eller annan av skatte eller krono kan prövas där över hava åverkat, när rätta strecken, funna märken emellan utgås, av rättens deputerade, må den plikta efter lag.

Näst avsades, att de som vilja var okravde för 1653 års tionde, levererat till Kroppa, skola visa sina kvittenser nästkommande ting till sal Olof Olofssons änka, eller vara förtänkta henne att betala, efter som hon den till kronan betalt haver.

Näst fälltes Halvard Månsson i Östra Lontorp för såld tobak, som är förbuden till 8 daler silvermynt efter kungliga placatet.

Näst beviljades Jon Bengtsson i Mörkevikstorp rättens fasta på bem:te Mörkevikstorp som är $\frac{1}{8}$ hemman, det han köpt haver av Erik, Jon och Nils Perssöner i Mörkviken för 200 daler kmt oc är uppbudit 1649 d 15 oktober, första gången, 1651 d 7 februari andra gången och d 4 augusti samma år tredje gången

Näst pantsattes Lilla Strömtorp med masugnsdel Nils Knapp tillhörigt till Sr Georgen Camitz för 25 ½ stig kol 7 () () tackjärn och 5 daler kmt och till länsmannen Erik Påvelsson för 29 stigar kol, 4 kongskeppund tackjärn och 32 daler kmt

Näst emedan Georgen Camitz i Kristinehamn, haver för detta köpt av Påvel Olofsson ½ Brännebacka för 100 stigar kol som han var skyldig, och nu åter vill gärna hava det igen, för torpet Råbäck, så blevo de därom förlikta, så att han skall giva honom 30 stigar kol i vinter och lösa brevet igen av Anders skomakare, med så skäl, att han bliver vid sin bruk Camitz vid Brännebacka och Påvel vid Råbäck i sommar, och byta foder i foder.

Näst pålades länsmannen Erik Påvelsson, med tvenne av nämnden, att panta ut Anders Olofssons skuld i Bregårdstorp hos dem han haver inneståendes, som de icke kunna lagligen leda sig ifrån.

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta tinget lagligen uppbudna

¼ uti Kvarntorps såg av Sr Georgen Camitz 3 gången
Degernäs i Karlskoga socken av Erik Påvelsson 3 gången
Bregårdstorp ibidem av Per och Olof Månssöner 3 g
Aspenäs av Anders Gunnarsson och Anders Olofsson 3 g
Ullvsätterstorp i Karlskoga socken 3 g
Bjurtjärn av M Anund Haquini 2 g

Av gen. Inspektoren välbemälte Chrispino Flygge uppbödes efterskrivne
Bo gård skattehemman 1 - 2 g
Brotorp skatte ¼ - 2 g
Stråningstorp krono ¼ - 2 g
Brickegården skatte 1 - 2 g
Backa skatteh 1 - 2 g
Brickegårdstorp skatte 1 - 2 g
Stubbetorp eller Stolpetorp arv och eget hemman 1 - 2 g
Björekärs hammar och Björkeborns gård med Masung och all dess vattenverk 2 g
Tvenne oskattlagda hamrar nedanför i Boforströmmen med mjölkvarnarna hela laxfisket i Svartån 2 g

Brännebacka av Sr Georgen Camitz 2 gången
halvannan fjärding i Brickegården av Olof
Nilsson 2 g
1/12 i Knappfors masugn av Elias Larsson 2 g
Strömtorp med dess masugns del 2 g
av Sr Camitz och Erik Påvelsson 1 g

Anno 1664 d 13 och 14 maj
vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti Bo darsammastädes, närvarandes kronans befallningsman över Östersysslet med Värmlands bergslag och Karlskoga socken. Välaktat Gillius Gilliusson på St Skanum och socknens bofasta och edsvurne nämndemän som voro.

Jon Björnsson i Stråbergsmynnen
Påvel Jonsson i Kärne
Håkan Andersson i Strömtorp
Simon Eriksson i Stensviken
Nils Gunnarsson i Bregården
Nils Svensson i Strömed

Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Mats Jordansson i Brickegården
Per Persson i Immen
Eskil Olofsson i Bregården
Anders Velamsson i Kväggen
Olof Töresson i Gälleråsen

Samma dag intogs i nämnden
efter avlagd ed Olof Töresson i Gälleråsen, för Dan Bondesson i Backa som var vid riksdagen.

Sedan insinuerades länsmannens Erik Påvelssons givne obligation d 24 januari 1663 till Olof Simonsson i Göteborg på 1756 daler kmt att betala nästförwekne Henrici 1664 i Örebro, därfö han pantsätter sin gård Degernäs i Karlskoga socken, fram för alla andra sina creditorer, och där det över bemälte tid obetalt bliver, förobligerar sig till 8 daler pro cento årligen i intresse.

Näst kom Per Simonsson i Mosserud och framtedde en skriftlig kontrakt oc avhandling som väl:t Otto Dress på Kroppa hade gjort men honom d 8 mars sistlidne, under sin och vällärde herr Pers Arvidi Swartz, såsom vittnens egna händer och signet

signet, begärandes det han måtte bliva i härads
dombok intecknat, för bättre kraft och fastare
stånd, så lydande: Efter såsom Peder Simonsson i
Mosserud, mig den fjärdedel försålt haver
som han i Åsjöhammaren haver, och han för detta
någon bekostning vid Bjurön gjort haver
att uppressa där notekast, som där nu finnes
och eljest uppröjt en stor del av ängen där,
så förobligerar jag mig här med, att bemälte Per
Simonsson, efter denna dag, för sig och sina arvingar
till Mosserud, skall stå fritt att bruka fisket
vid bemälte Bjurön, allenast när jag där fiska vill,
sådant av honom mig ej förnekat bliver, och
haver Peder Simonsson lovat mig årligen för ovan
bemälte fiske ett halvt lispund smör att giva.
Kvarnen i Åsjöströmmen, skall jag Peder Simonsson
alldeles ej förvägra eller hindra för sig att
bruka, och på det, detta så mycket större kraft
hava skall, står Peder Simonsson fritt med denna
skrift lagligen procedera, som vanligt är,
och där på sig söka laga fång, och emedan
Peder Simonsson fruktar, att han genom detta
köp, som om hammaren gjort är, skulle
kunna mista något av sin skatteskog, så håller
jag honom här med därför alldeles fri.

Näst beviljades åborna i Bregården och
Åby, så många av nämnden som de sämjas
om, att upprätta dem emellan det rå, som de
tillförende äre överens komne om, och i
protokollet infattat är, med fulla röser eller
märken.

Näst vittnade samtliga nämnden, att
de voro för tre års sedan på syn emellan Bregården
och Bregårdstorp i bägge åbornas närvaro och då

och då samdes de om efterskrivne råmärken, först rågården vid Bregårdsvik, som sträcker sig in till Ängeledet, bärandes ifrån söder till norr, dädan till rösen på Moon, där det bliver Knärå, och bär ifrån öster till väster, dädan till rösen på Grätteberget i samma streck, dädan till rösen på Hallen, västan Björkekärn, dädan högst i Fallebergen i stora stenen i samma streck, det nu fast dömdes.

Näst övertygades Jon Larsson i Knutsbol å krono, att han hade icke allenast treskas, att komma och visa fänriken Måns Svensson sitt kvittens på 1661 års utlagor, som han var hitskickat för, uppehållandes honom där med i tre dagar, på länsmannens Erik Påvelssons kost, utan och där över på givit länsmannen en ful mun, som fänriken attesterade. Varför dömdes samma Jon att betala kosten med 1 daler 4 öre silvermynt och böta för treskan och munbruket 12 mark.

Näst kändes Per Månsson i Aggerud skyldig att betala sin svåger Per Persson 10 daler kmt för en ko, som han hade tagit till sig, av hans arv.

Näst vittnade länsmannen Erik Påvelsson i Bo och nämndemännen Jon i Stråbergsmynen, Håkan i Strömtorp, Mats i Brickegården och Per i Immen, att de hade tillika med Dan i Backa, efter tings avsked mätt och värderat Per Månssons hustrus Cicila Persdotters arvedel i Aggerud, som är $1/7$ av $2/11$ där i gården, för 6 Rd $18 \frac{4}{9}$ öre silvermynt och alltså hela hemmanet för 250 Rd vilket jordevärde vällärde herr Erik Olai i Aggerud framlade på tingsborden, och Per Månssons i förstone vägrade sig att taga emot, för han visste sig intet annat hemvist tillgå. Men betänkte sig omsider, att han tog emot det, när han förnam sig intet kunna

kunna vinna annan dom, eller vara behållen på så liten del.

Näst vittnade nämnden, att Skogskärr krono hemman $\frac{1}{4}$ och Vismen kronohemman $\frac{1}{4}$ är närmast belägna, ett krono nybygge Bodalen, såsom är än oskattlagt, för där är ingen synnerlig lägenhet till åker och äng, och dock för situationen korat till krögeri.

Näst förvarades allmogen, att bruka öl, vin eller tobaks salu emot krögerordningen, krögaren till förfång.

Näst kom Elias Andersson Hult vid Björkborn och klagade sig hava på sin patrons, Elias Larssons vägnar levererat länsmannen Erik Påvelsson uti Örebro 100 daler mer än han ville bestå. Och efter Elias besvor sin upptäckning. Så kändes Erik Påvelsson skyldig att göra dessa 100 daler goda, även så väl som de första 200 daler andra 200 daler och 800 daler så att bliver inalles 1300 daler

Näst vittnade samtliga nämnden och tingsallmogen, att den laxelängan i Degerforsen, nedan för sjön Möckeln och vid Duvedalslandet, räntade ett halvt pund smör, haver till dato intet varit possiderat och hävdad av någon annan antingen frälse eller ofrälseman, än som blotta åbon i Duvedalen, för berörde halvpund smör: skatt in till borgmästaren i Kristinehamn, väl:t Georgen Camitz avköpte Duvedals åbon Dominium utile, eller hävderätten där på, och efter lagmansrättens givne bevis, samt det högl. kungliga Bergskollegium tillstånd och frihet byggde där en nu väl och fullgående hammar, dock svarandes lika fort som tillförende till $\frac{1}{2}$ lisp. Smörskatt, för samma slänga, som ens är hammarställe med

med undertjänstlig recommendation till vederbörande,
att bemälte ½ lisp smörskatt för samma
slänga måtte bli avförd för be:da Duvedalen
och uppförd på Degerfors hammar, som till honom
bör svara, ifrån den tid hammarbyggningen begynte.

Näst resolverades, att så långt Herrsjötorps
och Bokärns fämark, sträcker sig emot Alkvetterns
ägor, må Alkvettern själv haga för sin skog
där med att freda sitt mulbete, som det åstundar.
Men där åker eller äng stöter emot på
Herrsjötorps eller Bokärns sida, där hägnar de själva
och icke Alkvettern.

Näst kom skogvaktaren Elof Jonsson
och tillsporde nämnden och tingsallmogen om
de hade alla sina vargnät eller garn färdiga.
Därtill de svarade nej, förebärandes här vara sådana
skogar, att de ej kunde något med sådan redskap uträtta,
utan allenast med bössa, den de så efter
det tränger, för djurgång, bruka och fälla någon
björn och varg ibland. Men skogvaktaren
anhöllt, att å denna orten måtte även så väl,
som å andra orter, hållas både vargnät och varggarn.
samt vissa skallelägen vid makt eller
de måtte plikta efter lag och djurfångstordningen.
Varför förelästes nämnden och allmogen det
21 och 22 kapitlet Byggningsbalken samt 15 16 och 17 art
i Djurfångstordningen Där med påmintes dem och deras
plikt och gavs dag att förskaffa sig sådan nät
eller garn till nästkommande Persmässo, vid 6 mark
böte av vart mantal över hela socknen,
undantagandes präster, klockare och enstaka
kvinnor, men uppräta varggårdarna efter öre-
och örtugtal. Och i ty finne, sattes till skallfogdar i
denna socken, Eskil Nilsson i Knutsbol och Olof
Påvelsson i Råtorp

Näst approberades och gillade det testamente som h Kerstin Enarsdotter i Mörkviken hade gjort d 2 november 1659 på $\frac{1}{3}$ i den gården, till sönerna Jon och Nils Perssöner, för tjänsthet hos föräldrarna ifrån barndomen, föda och skötsel, sin och hennes sal mans Peder Pederssons till dödedagar, närvarande för vittnen, kyrkoherden vördiga M Anund Haqvinio, och Peder Töresson i Breviken, helst därfö, att hon haver det köpt, och är alltså hennes avlinge.

Näst befanns det Sven Persson i Bresäter, å frälse var nu tredje gången stämd emot Jon Bengtsson i Mörkviksstorp, för en olovligen tagen båt några gånger, och ville intet comparera. Varför mättes båten för 2 daler 12 öre och Sven dömdes att böta för tjuv tre gånger så mycket efter det 12 kapitlet i tingsmåla balken 53 kapitlet i Byggningsbalken och 3 art i kungliga straffordningen

Näst sakfälltes Anders Nilsson i Hedås å krono för stämnings försittande emot Per Nilsson ibid. Om vakthåll till 3 mark.

Näst beviljades Håkan Andersson correction på hans fastebrev på $\frac{1}{2}$ Strömtorp, som är $\frac{1}{2}$ gård, och han hade både fått till skänks och löst, men icke den delen, han hade ärvt i den andra hälften, som hans syster, Elin Andersdotter, bor på, nämligen att han hade av Per Nilsson i Strömtorp sin faderbroder, hans del, för den skuld han ägde Håkan, nämligen 4 Rd och 1 tredjelod sked, det övriga fick han till skänks, för han brukade hans jord, och skattade för henne, så länge hans livstid var, och emedan unte Per en teg i vart gårde skattefritt av Jon Nilsson i Strömed sin faderbroder, hans del i Strömtorp för 1 skattegill oxe, och av fader:

fadersystemen , Gunnur Nilsson i Ålkärr, hennes del i Strömtorp för en ko.

Näst beviljades sal. Anders Enarssons arvingar, nämligen sonen Enar Andersson och dotterbarnen Annika och Marit Andersdöttrar rättens fasta på ½ Bregårdstorp i Karlskoga socken, som är ett helt hemman för 36 Rd. Som Anders Enarsson hade givit till kronan efter kungliga regeringens brev d 19 augusti 1635. Item sal Måns Jordanssons och Måns Pederssons efterleverska och barn, som voro Gunilla Gunnarsdotter och hennes barn, Olof, Arvid, Jöns, Jordan, Johan och Gunnar Månssöner. Item Ingeborg Jordansdotter och hennes barn, Per, Ingrid, Bengta, Kerstin, stora Brita, Marit och lilla Brita Månsses barn, samt Kerstin Månssdotter av förra giften med Brita Persdotter, som intet löste med på andra ½ i Bregårdstorp för 36 Rd till kronan, efter lika lydande och daterat köpebrev av kungliga regeringen.

Näst resolverades emellan sal. Nils Perssons i Kölebråten barn, att sonen, Per Nilsson i Esphöjden, måtte förnöja sig med det torpstället Esphöjden, de hava fått taga upp, att brukas så långt för ut, förr än fadern dödde, nämligen i 30 år, och lämnar de andra syskonen, Jons barn, Ingrid, Elin, Karin och Kerstin det övriga fasta framme i gården och trehörningen, uti anseende, att de hava tjänt föräldrarna och intet fått (förloffwa) sig. Men Per bliver bättre behållen med sin del, än något av de andra syskonen med sitt. Och efter Per hade inlagt 4 Rd i jordlösen i Kölebråten, så må han få dem igen av de andra syskonen, som bliva vid gården.

Näst avsades, att Mats Persson i Trehörningen må allena lösa eller försträcka penningar på h Karin Nilsdotters och hennes barns del i Trehörningen, och icke Lars Hindriksson, efter det är intet mer, än ens mans höffwa. Dock så, att ingen jord brevbjudes, förr än Karins barn komma till mans.

Näst kändes h Kerstin Månsdotter i Kölebråten skyldig att betala sina styvbarn, Kaisa, Brita och Gertrud Jonsdöttrar 12 Rd för deras möderne. Där med de skola vara nöjda för det.

Näst emedan kyrkoherden, vördige herr Stephan Mureus i Kristinehamn disputerade 30 Rd, leverans uti en räkning honom och länsmannen, Erik Påvelsson, emellan, och han länsmannen, ville bevisa med klockaren Arvid Månsson och Jacob Andersson vid Persbergsgruvan, att de voro 48 daler silvermynt inlösning, förutan de av 130 daler kmt av befallningsmannen, till kyrkoherdens avkortande men hade intet vittne för handen. Ty resolverades att länsmannen må dagen efter Dom. trinita. Inställa samma vittne på Kristinehamns rådstuga, och där låta dem göra sin ed där på.

Näst kändes Per Knutsson i Losseby skyldig att betala sin styvmoder Kerstin Halvardsdotter i Emtefallet, 8 daler och 10 öre kmt samt 2 getter, så äre de åtskilda, om allt dem emellan stående.

Näst kändes Mats Johansson i Wall, skyldig att betala h Sicila Olofsdotter i Berg 8 daler

8 daler kmt för hennes häst dödde i fastingen hos honom.

Näst pålades länsmannen, Erik Påvelsson att tillhålla restantierna med capellans lönen, det de göra den ifrån sig innan nästa ting, eller då betala med böter.

Näst kom borgmästaren i Filipstad, väl:t Johan Danielsson, och efter fången fullmakt av kyrkoherden darsammastädes, vördige M Simon Skragge på sal. M Israels Kanuti barns vägnar, krävde länsmannen, Erik Påvelsson här i Bo 14 och ½ tunna spannmål, som han dem skyldig var. Och efter Erik Påvelsson intet kunde neka till samma skuld, så tillböd han att betala henne i Stockholm. Men borgmästaren vägrade sig, att taga emot någon ting där eller annorstädes, och begärde han måtte betala sterbhuset i Filipstad.

Näst fälltes Johan Persson i Mosserud å frälse, för mökränkning med Karin Jonsdotter i Fallet, å frälse, han till 40 mark och hon till 20 mark.

Näst blev dömt emellan Knapped och Luned, att efter Knapped är äldre hemman och skattar för ¼ uti alla perselar, men Luned ett nybygge icke lagt för mer än 8 lsp järn. Så må rå och delat vara dem emellan väster ifrån sjön efter vintervägen, till Prästgårdsdelet i st. stenen sönnan med vägen, så att Knapped råder sönnan med, allt in till Prästgårdsdelet och Västersjön, och Luned råder där nordan för in till Prästeråd och Västersjön, låtandes sig nöja där med, utan han kan vinna något med kyrkoherdens minne, det honom står fritt att söka, men icke rätten att döma. Elof Arnesson med sin hustru, Brita Jonsdotter och svära, Elin Eriksdotter, råder för Knapped

Knapped, såsom dess stubberätt haver efter kung Gustaf Adolfs brev och Nils Svensson för Luned, men såsom reent av krono.

Näst beviljades syn emellan Lervik krono och Nytorp skatte, närvarande Sven Bengtsson för det och Olof Bengtsson för denna

Näst ställdes Anders Persson på Knapped i dag som var d 14 maj; att löpa gatulopp, som han ock gjorde för sitt hor.

Näst fann rätten skäligt, det Jon Olofsson i Rosensjö betalar Måns Bondesson ibidem 1½ skeppund tackjärn efter väl:t Georgen Camitz kvittens d 21 oktober 1661 och länsmanen Erik Pålsson, betalar så mycket Jon Olofsson tillbaka, som han bekänner sig hava fått.

Näst kom väl:t Elias Larsson vid Björkborn för rätten och exciperade emot väl:t Otto Dress, att han visste intet för vad han var stämd. varför pålades fullmäktigen Georgen Schröder att övergiva contraparten sin libell nu på detta tinget, och bägge sitera sig å nästa ting och slagsmålen på Johan Andersson.

Näst förelästes dem ovanbemälte attestation och vittnesbörd och sannades dem enhälligen uti alla des clausulis, med deras samt Olof Olofssons i Åsjöhult beropande på Johan Matsson i Sandtorpet och Jöns Olofsson i Carlstorp att de hade det samma bekänt, hav vid rannsakingen på Åsjöhammar backe, och denne i sockenstugan, samt bägge i H Ndes landshövdingens praesentz vid rannsakingen i Bo. Så och betygade, att Åsjöhytta är halvt belägen på skatte och halvt på krono

på krono ägor, men hammaren hel på krono.
Var uppå samtliga nämnden beviljade att
detta skulle så i pennan fattat bliva, bemälte Elias
Larsson Linderot, för ett trovärdigt tings bevis,
under socknens insegel meddelt

efterskrivne hemman och jordelotter
vordo å detta tinget lagligen uppbudne

Bjutjärn av M Anund Haqvinio 3 g
Bogården skattehemman 1 - 3 g
Botorp skattehemman $\frac{1}{4}$ - 3 g
Stråningstorp kronohemman $\frac{1}{4}$ - 3 g
Brickegården skattehemman 1 3 g
Backa skattehemman 1 - 3 g
Brickegårdstorp skattehemman $\frac{1}{2}$ - 3 g
Stubbetorp eller Stolpetorp arv och eget hemman 3 g
Björkekärs hemman och Björkeborns gård
med masugn och all dess vattenverk 3 g
Två oskattlagda hamrar nedan för Bofors
strömmen med mjölkvarnar och hela laxe-
fisket i Svartån, allt av General inspektoren
välbemälte H Chrispino Flygge 3 g
Brännebacka av H Georgen Camitz 3 g
halvannana fjärding i Brickegården av Olof 3 g
1/12 i Knappfors masugn av Elias Linderot 3 g
Lilla Strömtorp med dess masugnsdel av Sr Camitz 2 g
Degernäs av Olof Simonsson i Göteborg 1 g
Åsjöhyttan och hytteställe, samt hammar av Otto
Dress 1 g
Johan Anderssons del i Råglanda, av samma för gäld 1 g

Sakören som på detta tinget fallna äro belöpa
sig uti en summa, till 25 daler 28 öre

()

Matth. Pleningskiöld

Anno 1664 den 18 och 19 oktober
vart rätt laga ting hållit med allmogen av
Karlskoga socken, uti Bo darsammstädes, närvarandes
kronans befallningsman över Östersysslet med
Värmlands bergslag och ovanbemälte Karlskoga socken,
äreborne och välaktad Gillius Gilliusson på St Skanum
och efterskrivne bofasta och edsvurne socknens nämnde
män som voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmyn	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Mats Jordansson i Brickegården
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Persson i Immen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Nils Gunnarsson i Bregården	Dan Bondesson i Backa
Nils Svensson i Strömed	Anders Vellamsson i Kväggen

Samma dag tingfördes Töres Persson
i Bovik i Karlskoga socken å krono, för lönskaläge med
Ingrid Bondesdotter i Linnebergstorp i samma socken å
krono, änka, som hade varit rådd med barn, men
henne missgått. Han ville intet förstå till äktenskap
Varför Töres bötte först 40 mark och sedan
40 mark i morgongåva och hon 20 mark.

Näst vittnade nämndemännen, Olof
Eriksson i Ullvetterstorp, Simon Eriksson i
Stensviken och Per Persson i Immen, att såsom å tinget
d 31 oktober 1663 var dömt uti synesaken emellan
frälset och säteriet Alkvettern med torpen
och nybyggen där under och kringliggande skatte-
och kronohemman, att vilken kunde prövas hava
gått över, då gillade skillnad in på annan,
skola plikta efter lag. Så hade de efter lag
befallning varit där och rannsaka, varest rätta strecket

streckt bar fram, emellan Udden och Ormviken och St Stenen överst i Skålberget, och funnit, att där över vara gångit in på Alkvetterns ägor, av gamla Per Jonsson och unga Per Jonsson i Herrsjötorp å skatte, med ett större fallhygge, som de hade tagit rågen efter i år, och Anders Stensson i Skattkärrsedet och å frälse, lovat sin dräng, Lars Jonsson, ett mindre fallhygge på Herrsjötorps grund, som rågen var kvarstannat för. Där hos räntas genom rättens förstälte interrogatoria att samma fall och vara fällte och svedda egenvilligt vis, utan laga syn och tillstånd efter skogsordningen. Varför dömdes då att både gamla och unga Per Jonsson i Herrsjötorp skola böta tillhoppa 40 mark till treskiftes, efter det 28 kapitlet Konungabalken och 22 art. i Skogsordningen och låta frälseäganden få rågen för skadeståndet, men Anders Stensson i Skattkärrsedet allena böta 40 mark och till treskiftes och drängen Lars Persson alltså rågen dem som grunden äga, efter förenämnda allegata.

Näst emedan Olof Jonssons barn i Råglanda voro lagligen och med sämjo bytta ifrån sin fader 1643 d 27 augusti, då underlagsmannen sal Petter Dober och nämndemännen, Nils i Losseby och Olof i Ullvetterstorp voro där över, och nu kommo de åter, nämligen Olof Olofsson i Åsjöhult, Johan Olofsson i Råglanda, Jöns Olofsson i Carlstorp, och Jon Olofsson i Råglanda och klagade efter någon spannmål, näver och kär, som skulle vara obytt, där av råg och vete allena voro utsådda om hösten, förr än hon modern, Kerstin Töresdotter, dödde om våren för vårfrudagen, men kornet såddes sedan hon dödde, och Olof skattade därför av sin del. Så sades han fri. Och efter gården Råglanda var både Olof Jonssons och hustruns avlingejord så

Så erkändes av rätten, att sonen Johan, må intet molesteras honom uti tvådelen, så länge han Olof Jonsson lever, men sedan bliver efter avgången dom 1662 d 28 november.

Och efter samma Johan hade allareda våldsamligen tagit sig till en halv treding i åker och äng nu på andra året. Så erkände rätten att han må därför böta 40 mark för våldsverk och betala skadan som mätesmännen säga efter det 28 kapitlet Konungabalken

Därhos avsades, att om skygårdsbrottet på Jogarstorpet, skall sysnas till nästa ting.

Näst fälltes bemälte Johan Olofsson för tvenne pusta på sin syster Ingjel Olofsdotter i Råglanda till 6 mark efter det 13 kapitlet Såramål med vilja och sattes vite emellan Johan Olofsson och Jogar Andersson samt Ingjel Olofsdotter 40 daler silvermynt

Näst blev så avtalt, att efter herredagsmannen Dan Bondesson i Backa, blev längre uppehållen vid riksdagen i år, än hans deputat av socknen, nämligen 60 Rd kunde uträcka, så skulle allmogen ännu contribuera 3 mark kmt av var hel gård.

Näst vittnade länsmannen, Erik Påvelsson i Bo och efterskrevne av nämnden, Jon i Stråbergsmynnen, Olof i Ullvetterstorp, Mats i Brickegården, Simon i Stensviken, Anders i Kväggen, Nils i Bregården, Eskil ibidem, Olof i Gälleråsen och Nils på Strömed, att de efter laga befallning hade d 12 juli sistledne gått syn, emellan Bjurtjärn, på den ena, och Säviken, Dalbäcken, Björkhöjden, Skogsberg, Tåbäcken, Råtorp

Råtorp och Björkeberg, på den andra sidan, och sambt, sampt förent samtliga jordäganden således, att deras dele och by skillnad skulle begynna, gå och ändas, efter som följer, nämligen ifrån sjön Breviken öster till tallen på berget, dädan till tallen på Dalbäcksheden, dädan till tallen i Gräsmossen, dädan till tallen på Östra Björnhögsberget, dädan väster åt till rågården, emellan Bjurtjärn och Björkberget, som går i sjön Bjurtjärn. Och efter ingen fanns, som hade något att säga här emot: Ty vart samma gjorda skillnad nu med äntlig dom stadfäst.

Näst vittnade samtliga nämnden, att nybygget Höjden på Granbergsdals ägor, som i kronans jordebok är kommit för $\frac{1}{4}$ hemman, var aldrig skett med deras minne, eller vittnesbörd, och icke är det gott för $\frac{1}{8}$ sedan mer, utan blott en vret med husen, som togs för ett bergshemman, och intet står det till att göra bättre, för det finnes intet än bara sten.

Näst förordnades Jon i Stråbergsmynnen och Dan i Backa att lägga vattuväg för Backebergs boskapen till Lerälven genom Högfors hägnad, enär det bäst kan sig skicka, var Högfors ägor hålla god och börd skygård om och icke hag, så väl som omkring hela sin äng, vid bot som lag säger.

Näst insinuerades en kontrakt, som Lars Persson i Högforsen hade gjort, med Erik Folkesson i Backeberg, om ett kvarnfall uti Högfors äng, strax vid husen, att sätta en kvarn uti för sig, allt för Lars hade illa hannat Eriks boskap, och han gav efter sitt klagomål där om gjord på tinget i Bo d 31 oktober 1663 med vittnen, Erik Påvelsson i Bo, Nils

Nils i Björkmo, Olof Persson i Noltorp, Eskil Olofsson i Bregården och Erik Eriksson i Lerängen.

Näst fälltes Jogar Andersson i Råglanda, å frälse, för treska, att gärda, eller uppräta sitt rågårds skifte emellan Mosserud och Råglanda, som var nederrivet till 4 famnar, såsom Simon i Stensviken, Olof i Ullvetterstorp och Anders i Kväggen hade synt, till 3 mark och sattes 40 mark vite, om det intet gärdas upp, innan valborgsmässan nästkommande.

Näst kom Olof Esbjörnsson i Degernäs och svor med hand å bok, att han icke hade rört den son, med sten, käpp, eller annat, som Simon Bertilsson i Agen klagade vara ihjälslagen för honom i Degernäs. Där med Olof sades därför fri.

Näst kändes Anders Nilsson i Kedjeåsen skyldig att betala 1 Rd till brodern, Per Nilsson ibidem, för vaktegång för honom i fjorton dagar, som var allenast kost- och drickespenningar levererat på.

Näst pålades Per Nilsson att gärda sin halva rågårde emot Anders, innan d 1 maj vid 40 mark tillgörandes.

Näst stod Olof Nilsson vid Linnebergshytan och räckte sin broder Per Nilsson i Kedjeåsen, handen på 5 daler kmt igen, för hästeköpet som dem emellan studsade.

Näst fanns Olof Hindriksson i Lofallet vara skyldig Mats Nilsson i Hultet 16 daler kmt för en not, som han köpte av Mats, för ett år sedan, och skulle efter avtal hava givit 20 daler för, men ville intet, för han fanns intet god därför.

Näst tillstod och lovades Per Svensson på Alkvettern, att sätta en rågård, emellan bemälte Alkvettern och Herrsjötorp, samt de andra kronotorpen, och de hållan halvparten med, samt bidra till synen, efter deras bruth.

Näst kändes länsmannen, Erik Påvelsson i Bo skyldig, att betala Hindrik Persson i Granåsen sin ko, efter mätesmanna ordom, och göra sig betalt för kronans räfst, att det tackjärn, 1 skeppund som Påvel i Kärne hade länt Hindrik där till, o h Eriks broder, Olof Påvelsson, emottog vid Holsjöhyttan.

Näst blev Markus Markussons hustru Kerstin Bertilsdotter i Granberga pålagt, att framte sitt kungliga brev på bemälte Granberga, för Nils Jönssons ibidem skull, som ville veta sin rätt i gården. Eljest var fuller stort kiv emellan Cicilia Olofsdotter i Berg och bemälte Kerstin Bertilsdotter i Granberga om en äng, som denne hade slagit emot förbud, men förliktes om-sider, att Kerstin skulle få behålla höet hon hade slagit i år, och Cicilia sedan okvald njuta, all sin ängröjning, in till nordesta delen i alla tider okvald.

Näst kom kapellänen vällärde Hr Zackarias Olai i Västra Lontorp och så nu, som tillförende androg, huru som hans sal. fader herr Olof Johannis, var den förste kyrkoherde här i församlingen, hade ingen stom att bo på, förr än han av ör och sör eller skogroten, icke utan stor möda och arbete, samt mycken bekostnad upptog och bebyggde Prästgården här i socknen, där han nu står, förmenandes det han och hans syskon förty skulle vara berättigade till någon stubberättighet där uti, som han gärna ville antingen hos församlingen eller kronan söka skäl för. Men efter det fanns intet konungsligt brev på sådan rätt, för bemälte Herr Olof eller hans barn, som en och annan vid den tiden sökte

sökte och vunno ex oratia, och alle man, särdeles de äldsta här i socknen, var kunnigt, huru som H N Majtt saligst hos Gud och höglovligst i åminnelse K Carl den IX här för nådigst beneficerade samma kyrkoherede med halva kyrkotionden och församlingen, så stor hon då var halp till vad han kunde, icke haver heller någon annan stånds person, där han kronojord upptager och uppodlar, slik rätt, som han fordras, utan särdeles den, på givne kungliga brev: så blev bemälte Hr Zackariae samma fordring avslagen. Dock till att betyga, den goda vilja, som var och en kristen bör möta, gud och tjänare med, låto nämnden övertala sig, att de med samtliga sockenmännen ville komma till Herr Zackaris person allenast för hans tjänst skull, till hjälp med ett dagsverke eller 20 öre kmt av vart hushåll, som någon jord bruka, enär han det behöver och begär, med så skäl, att församlingen ej må vidare tilltal höra, om sådan pretention av merbemälte Hr Zackariae eller hans syskon, utan där det skedde, han avtråde sin tjänst här i socknen, och där hos svara till 50 daler vite.

Näst vistes rätten av bemälte hr Zackarie kon. Carls den IX brev på Västra Lontorp för kyrkoherden sal. herr Olof Johannis Gestrilio, att besittat för skatt, såsom annan skattejord, dat Örebro d 10 mars 1608. Drottning Christina konfirmation av Carlsbergs gård d 8 mars 1614. Drot Christina konfirmation för herr Zackaria, av Stockholm d 24 mars 1647 och brödernas arvsrätts avstående, Såsom vällärde herr Nils Olai sacellani "Pernone aff"

av d 31 augusti 1638. Sal Jon Olofssons i Rosensjö under Eskils i Bregården, Nils ibidem och Anders i Kilsta vittnesbörd d 28 maj 1652 och Per Olofssons salu d 9 september 1664

Näst vittnade länsmannen Erik Påvelsson i Bo med nämndemännen Håkan i Strömtorp och Per i Immen, att de hade, efter laga befallning, värderat Trehörningstorpet, för 30 Rd efter där är inga hus, åkern och ängen mest igengångna

Näst beviljades byte på samskogen, emellan Tåbäcken, Råtorp, Stockfallet och Losseby av hela nämnden.

Näst begärde åborna i Stråbergsmynen, Björktorp och Linnebäck, lov att göra stockehag för odjur på sin skog, det dem efterläts.

Näst beviljades byte på gården i Knutsbol av en halv nämnd.

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta tinget lagligen uppbudna.

Lilla Strömtorp med dess masugnsdel, av Sr Camitz 3 g
Åsjöhytta och hammar i Karlskoga socken av Otto Dress 2 g
Degernäs av Simon Olofsson i Göteborg 2 g
Jogar Anderssons del i Råglanda av Otto Dress för gäld 2 g.
Brunnsbo av Anders Persson 1 g
½ Finnebäck av Olof Persson 1 g
Sakören som på detta tinget fallna är belöpa sig uti en summa till 27 ¼ daler

Matth. Pleningskiöld

Anno 1665 den 31 januari vart
rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga
socken uti Bo darsammastädes, närvarandes
landshövdingen över Närke och Värmland med
Nora och Lindes bergslager samt ståthållaren
på Örebro slott och assessoren uti det kungliga
general bergskollegium, högvälborne Hr
Abraham Leijonhuffvud, friherre till Ekeberg,
herre till Hjälmarsberg och Ådön, samt
befallningsmannen över Östersysslet, med Värmlands
bergslag och ovanbemälte Karlskoga socken, väl:t
Gillius Gilliusson på St Skanum och efterskrivne
bofasta och edsvurna socknens nämndemän, som
voro:

Jon Björnsson i Stråbergsmynen	Simon Eriksson i Stensviken
Olof Eriksson i Ullvetterstorp	Eskil Olofsson i Bregården
Påvel Jonsson i Kärne	Nils Gunnarsson i Bregården
Mats Jordansson i Brickegården	Dan Bondesson i Backa
Håkan Andersson i Strömtorp	Nils Svensson i Strömed
Per Persson i Immen	Anders Velamsson i Kväggen

Först framkom Hr Staphan kyrkoherde
i Kristinehamn och kärke till länsmannen
i Karlskoga Erik Påvelsson, angående någon fordran
och rest på 126 daler 16 öre
Denna saken remitterades till Ölmehärad's ting
då befallningsmannen, Wäl:t Gillius Gilliusson,
skall med sin räkning bevisa, om han av länsmannen
50 daler silvermynt på herr Staphans vägnar bekommit
haver, var och icke, då skall länsmannen
låta herr Staphan, betala 50 daler honom efter förr
ågångne dom

Elof Jonsson skogvaktare, anklagade Anders i Älgsjön

Älgsjön, för det han haver på kronans och socknens allmänning tagit näver, Anders comparerade intet, ty sakfälltes han till sina 3 mark.

Per Hindriksson i Holmtorp (hombletorp), besvarade sig över Erik Karlsson i Blinäs samt hans grannar, att de gå allt för när in på hans gård, och avhugga skogen, näst in vid hans hus.

Mats Hindriksson i Sandtorp, berättade att han är födder i Tällekullen, och då bekom hans fader brev på Tällekullen, att han skulle gå i backen.

Karin Ivarsdotter är barnfödd i Bjurtjärn belägrad av Jon Halvardsson gift karl vid Saxåna födder, haver hävdad henne i Stråningstorp som är kronojord, varest de tjänte tillhoppa, denne Jon är nu inne i Filipstads bergslag och säges där vara gifter. Konan Karin sakfällter till 40 mark efter straffordningen.

Kerstin Ivarsdotter ogift, födder på rum och ställe, som hennes syster, Karin är belägrad av Johan Olofsson, Dressens skrivare, vilken vid hyttan henne kränkt haver i Kroppa socken, denne Kerstin plikta efter 3 cap 11 gift. B 20 mark

Sven i Gräsmossen haver bytt sin moders häst, henne ovitterligit, med Mats Eskilsson i Bregården och Mats giver 3 Rd emellan, modern ångrade köpet och sände hästen med penningarna strax tillbaka. Varför hålles samma byte av intet värde. Sven Matsson skall giva de fattiga 1 daler kmt.

Samma dag angav Anders Andersson i Kortforsen för rätten, huru såsom mangård med lod och lada, bestående i femton hus, äro jämmerligen avbrända

avbrända om Michaelis tid, tillika med all hans egendom, säd och annat, så att han är där igenom råkat i största fattigdom, begärde där på härads bevis, vilket honom blev beviljat.

Besvärade sig Lars Jonsson i Dalbäcken på samtliga allmogens vägnar över länsmannen Erik Påvelsson, att han tager av var rök 2 daler kmt efter detta tillförne är beviljat och enhälligen samtyckt, ty vill H N landshövdingen och där vid förbliva låta, in till dess någon annan kapabel och vid vägen belägen, vill sig samma börda påtaga.

Markus Markusson i Granberga kärade på sin sons vägnar, Erik Markusson till Erik Michelsson i Högfors å krono vilken haver huggit honom i armen, vid milan där han stod och arbetade. Parterna förenades att Markus tager 15 daler för milan. Penningarna betalas morgon, var och icke giver Markus Erik Mickelsson 30 daler och behåller milan

Olof i Skråmmen vittnade, att Erik fick i yxan med Erik Michelsson, och vid bemälte Erik ryckte yxan ifrån honom, vart Erik Markusson skuren.

Kerstin Bertilsdotter säger att Erik kallade henne en tik, hon kallade honom en hund. Erik Michelsson pliktade efter det 10 kapitlet Såramål med vilja 6 mark. Item böter Erik för okväden 3 mark.

Jon Bengtsson i Mörkvikstorp skatte, begärde syn emellan sig och Sundet krono, vilket honom beviljades.

Staphan Nilsson fordrade sin sons lön av Eskil Bertilsson som resterade allenast 6 daler. Eskil sade sig den gången hava betalt, vilket han

han med ed erhålla vilja, Staphan samtyckte till eden, den Eskil strax avlade, och vart sålunda samma fordran fri.

Nils Bertilsson begärde, att den rågården som nämnden emellan fjärdedelshemmanen Björkmo och Lund båda krono, måtte uti Protocollo fattas, såsom först begynnes vi Storådhet, som är emellan Granberga och Granbergsdal, sedan söder till gamla kyrkovägen och vägen allt söder.

Då kom för rätten beskedlig man, Olof Svensson uti Högtorp och begärde härads bevis på Strömtorps hytta, vilken på skatte byggder är, nämnden med flera dannemän bekände samma hytta icke vara någon till men och skada, varken på äng eller åker, eller någon byggning.

Då ibland andra ärender som för händer hades gavs tillkänna, huru såsom Otto Dress vid Kroppa, haver sig Åsjöhyttan här i Karlskoga socken belägen, utav bergskarlarna tillhandlat och emedan det befanns, att samma hytta är på krono land och ström byggder, ty protesterade H N Hr landshövdingen på KM:t vår allernådigste konungs och arvfurstes vägnar, emot samma köp, såsom olagligt, alldenstund dem icke tillstår, att sälja det dem ej tillkommer. Och skulle samma bergsmän icke utan KM:t nådige vilja samma hytta bruka, fast mindre den försälja, eller kronan på något sätt abalienera.

Föredrogs H nåde högvälborne Hr landshövdingen hela allmogen, huru såsom hans KM:t vår allernådigste konungs och arvfurstes brev och skrivelse är hans nåde ankommit med befallning att allmogen måtte intalas och förmanas, med det skadeliga älgskjutande och fällande att uppehålla, på det sådana gagneliga

gagneliga djur, icke måtte uti riket förminskade
bliva, eller alldeles utödas, emedan sådant
allmogen förhållas om de icke sådant KM:t
nådigste behag och mycket nyttiga intention undergå
vilja, hela gemene allmogen funno detta
mycket gagneligit, och vilja ganska gärna sådan
KM:t nådige behag, såsom lydige undersåtar
med be:de älgfällande här efter alldeles
avstå och innehålla, på det sådana gagneliga
djur, måtte uti riket sig förkovra och tillväxa
Sålunda slutit och avtalt vara vittnar
undertecknad.

Samma dag kom för rätten Påvel Olofsson
i Brännebacka och klandrade tillika med
sin son Olof, det köp som med borgmästaren väl:t
Georgen Camitz om bemälte Brännebacka slutit
haver, föregivandes det allenast i pantevis
vara Camitz uppdragit, nämnden vittnade detta
ärende vara här för rätta för detta passerat
och samma Brännebacka emot kronohemmanet
Råbäck förbytt och han Påvel för sitt arvode och
inlagda arbete uti Råbäck bekommit till vedergällning
skattehemmanet Brännebacka det samma
utvisar och Camitz inlagda skrift. Omsider
förliktes parterna, sålunda, att Påvel först i vår
avträder hemmanet Råbäck och välbemälte Camitz
avägeligen inrymmer med dess arvode emot
skattehemmanet Brännebacka, som Camitz honom
för 200 daler kmt avköpt haver och lovar
Påvel att giva Camitz emellan 20 stigar kol.
Item bliver Påvel skyldig Camitz 50 daler 25
öre kmt vilka 20 stigar kol och penningar
pålägges Påvel att betala till nästkommande vår.

Kom för rätten Lars i Östervik och klandrade på en såg, som var Mons. Gert Ysing tillagt, Gert Ysing inlade i rätten ett brev de dato d 23 augusti 1652. Varsom då varande landshövdingen välborne sal Christiern Bonde, med borgmästaren Sten Andersson och landsfogden Knut Larsson samt Pleningskiöld och nämnden haver till Gert Ysing 2 hamrar lagd skog som själva brevet utvisar och bekände. Nämnden bekände samma brev vara dem vitterligt och i sig rätt.

Nils Olofsson i "Torengen" besvärade sig över Anders i Östervik, som haver huggit någon skog in på hans enskilda ägor, nämndemännen, Nils Gunnarsson och Eskil Olofsson vittande att Nils Olofsson haver huggit 11 tallar på Anderses ägor. Detta remitterades till rannsaking utav bemälte Nils Gunnarsson och Eskil Olofsson.

Nils Andersson barnfödd i Närke i Kräcklinge socken i Möllerud gård lägrat Kerstin Jonsdotter född i "Låffrestorp" krono båda ogifta lovade in för rätten, att vilja äkta var andra, och Nils förskontes böterna, förmedelst rättens intercession och hans fattigdom.

Publicerades efter bergsfogdens Jöns Eriksson Grubbs begäran, tionde längden av masugnarna, med begäran, att de med domarens och härads sigill måtte verifierat bliva.

Hustru Sara sal. Olof Olofssons änka besvärade sig över Per i Herrsjötorp, att han rester hennes sal man på sina utlagor ifrån år

År 1659 till år 1664. Per exciperade och sade sig samma års utlagor hava betalt till bergmästaren, väl:t Erik Johansson vid Hällefors, ty skall besked av bergmästaren här om inhämtas.

General inspectoren, ädle och välbemälte Chrispinus Flygge inlade i rätten ett kontrakt sal. Lillieströmmens arvingars förmyndare välbemälte Herr Clas Lillström och länsmannen i Karlskoga, Erik Påvelsson, emellan, angående ett arrende om Bogård med flera hemman och torpare, vid vilket kontrakt han sade sig ej kunna förbliva, emedan han gården köpt haver och vill nu räntan låta uppbära. Länsmannen inlade en räkning på den bekostnad han hade använt på Bogård, bestående uti 540 daler kmt 16 öre viljandes där med contentera och betala - 1661 och 1662 år arrende för Bogård, Bregården, Noltorp, samt Backen. Rätten tog detta ärendet uti betänkande, och fann skäligt, att alla persedlar och bekostnader, som på Bo gård använda äro, kunde av goda partiske män till ett noga värde, vilket när skett är, skall rätten därutinnan göra ett utslag.

Per i Hombletorp, (Holmtorp) begärde syn emellan sig och Blinäs. Vilket honom bejakades.

Olof Johansson hammarsmed besvärade sig över Johan i Strömtorp, att han var honom skyldig 20 daler. Johan kom intet tillstådes, sakfälltes till 3 mark

Framsteg vält Elias Larsson och insinuerade i rätten, länsmannens i Karlskoga, obligation, honom given på 2000 daler kmt 74 skeppund tackjärn, 475 ½ stigar kol och till pant och försäkring hans skattehemman Degernäs i Karlskoga socken beläget, med Degernästorpet, samt alla dess pertinentier i skog och mark, våto och torro () men om betalningen ej sker på försagda termin 1666 då behåller vält Elias Larsson hemmanet med torpet och dess lägenheter, till sin laga och välfångna egendom, med det mera som själva förskrivningen vidare innehålla

Desse torp uti Karlskoga socken, blevo skattlagde nämligen Norrby krono, Lars Eriksson, Snustorp krono, Lars Olofsson, Linås krono, Per Eskilsson och Heås krono, Olof Håkansson.

Profossen Halsten besvärade sig och klagade över vägen vid Bregården, torpedalen i Bron ibidem Torpedalen benämnd, nämnden och allmogen lovade vid första tillfälle som marken kan brukas, att samma väg och bro förfärdiga, item backen vid gården Backa.

Nämndemannen Håkan Andersson i Strömtorp, besvärade sig, att han intet kan bliva sin betalning mäktig, för det han haver murat i klockarstugan, nämligen 12 daler kmt Länsmannen befalltes av landshövdingen att utan uppehåll bemälte 12 daler exeqvera.

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta tinget uppbudna Degernäs

Degernäs i Karlskoga socken av Olof
Simonsson i Göteborg 3 g
Åsjöhytta och hammar i Karlskoga socken
av Otto Dress 3 g
Jogar Anderssons del Råglanda av
samma 3 g
Brunsbo i Karlskoga socken av Anders
Persson 2 g
½ Finnebäck av Olof Persson 2 g

Sakören som på detta tinget fallna äro
belöpa sig uti en summa till 49 ½ daler

Salomon Persson

Anno 1665 den 16 och 17 oktober
vart rätt laga ting hållit med allmogen av
Karlskoga socken, uti Bo darsammastädes, när-
varandes kronans befallningsman över Öster
Sysslet, välaktad Hindrik Johansson på Benneberg
och efterskrivne bofasta och edsvurna socknens
nämndemän som voro.

Jon Björnsson i Stråbergsmynen
Påvel Jonsson i Kärne
Håkan Andersson i Strömtorp
Simon Eriksson i Stensviken
Nils Gunnarsson i Bregården
Nils Svensson i Strömed

Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Mats Jordansson i Brickegården
Per Persson i Immen
Eskil Olofsson i Bregården
Dan Bondesson i Backa
Anders Velamsson i Kväggen

Samma dag prövades att det
intet ting är inskrivet här, sedan 1662 d
28 januari, wåller, att ingen ny bok är
av socknen inlöst, sedan den gamle blev full-
skriven

Sedan framsteg nämndemannen, Simon Eriksson
i Stensviken och anklagade Per Jonsson i
Herrsjötorp, att han skulle hava skyllet honom
för orätt gångit rå, emellan Herrsjötorp och
Skattkärrsedet; för mutor 3 Rd av Anders på Skattkärrsedet Per nekte sig hava det
någonsin sagt. Simon beropade sig på Mårten
Påvelsson i Råtorp som var hans hustrus
syskonbarn och eljest ensam. Varför hans
vittnesbörd hölls för ogiltigt, alltså blev den
saken upphäven.

Näst tingfördes Hindrik Olofsson i
Espedalen å krono för lönskaläge med Ingeborg
Matsdotter i Ölsdalen å krono som ville nu

ville nu äkta henne. Varför fälltes de till halva böter, han 20 mark och hon 10 mark.

Näst kom Sven Persson i Lilla Strömtorp och räckte, Anders Håkansson vid Björneborg i Visnum socken, hand på 20 daler kmt och halva huden efter den oxen han hade tagit på foder, och blev död hos honom av lungsoten och det efter 3 veckors dag.

Näst befanns att den eld som kom lös uti Alkvettern d 25 april och avbrände där några bodar, med vad där i var, kom fuller lös av stugu skorstenen, som gårdsfogden, Per Svensson hade låtit uppgöra en liten eld uti i det gnistor flög in på det ena bodtaket, och tände så häftigt uti dess gamla "färgh" och näver, att det stod intet att släcka, vilket ej annat kunde räknas för, än våda: Men samma Per Svensson hade så när 5 veckor tillförende d 23 mars, befallt rättaren Anders Stensson i Skattkärsedet och han tillsagt samtliga torparna under samma Alkvettern, som voro: Lars i Kyrkosten, Enar i Walmo, Per vid Sågen, Olof i Lövbacken, Olof i Hult, Anders i Runsåsen och Lars i Rishöjden, att taga till sig och föra bort 10 tunnor råg, som voro försålda till arrendatoren, Elias Larsson Linderot och skulle levereras i Bjurbäcken, då allenast blev uttagit och avfört till 2 skäppor av Olof i Lövbacken, 4 skäppor av Olof i Hult, 4 skäppor av Anders i Runsåsen och 4 skäppor av Lars i Rishöjden, emedan de andra torparna blevo hemma av treska och intet togo emot sin försel, där med den övriga

övriga spannmålen blev liggandes kvar i Alkvettern till branden gick över honom, där utur dock finges 4 skäppor som såldes här hemma i bygden med arrendatorens samtycke, och 7 skäppor ligga än behållna. Varför denna skadan prövades vara händ och skedd av lutter torparnas tresko och fåfänga enskyllan, men icke gårdsfogdens eller rättarens försummelse. Så erkände rätten det den bortablevne spannmålen till 15 skäppor råg, må betalas efter som följer, nämligen av Enar och Per tillhopa, som är nybyggare, 4 5/6 skäppor, av Lars i Kyrkosten 4 5/6, av Olof i Lövbacken 2 5/6 skepp, av Olof i Hult 5/6 skäppor, av Anders i Runsåsen 5/6 skäppor och av Lars i Rishöjden 5/6 skäppor.

Näst lovade Nils Svensson i Strömed innan nästa midsommar betala för Hans Hindriksson i Tällekullen, till Olof Persson i Kristinehamn 10 skeppund tackjärn jämväl ock 30 stigar kol för Hindrik Hindriksson i Tällekullen till samma Olof Persson om de görat icke själva, och i det fallet stiga till deras hemman Tällekullen.

Näst blev fjärdingshemmanet Lilla Strömtorp tillslagit borgmästaren, Georgen Camitz, för 133 daler kmt och länsmannen Erik Påvelsson, för 132 daler dito som hade det för detta låtit uppbjuda, samt Anders Olofsson i Bregårdstorp för 10 Rd eller 40 daler kmt som ville det inlösa efter mätsmannas ordom. Men efter hemmanet kunde intet säljas för mer än 150 daler så bekommer då efter Regulam Societatis, borgmästaren 65 ½ Länsmannen Erik Påvelsson även så mycket och Anders 19 daler

19 daler kmt på bemälte deras skulder.

Näst förordnades Olof i Ullvetterstorp, Simon i Stensviken och Anders i Kväggen, att dela husen och gälden i Kvicksund, emellan Nils Olofsson och Olof Olofsson, så att Nils få rätt sin tvådel ut och Olof sin fulla treding så i det ena som det andra.

Näst avsades, att om nu i vinter intet framföres virke till Bobron av hela socknen skall det gälla 3 mark för var och en som treskas det att efterkomma.

Näst kändes Enar Andersson i Bregårdstorp skyldig att betala sin forna legopiga, Kerstin Matsdotter i Klockargården för resterande lön, en filtströja 16 mark ett par nya skor 6 mark ett par gamla 3 mark en nederdel 5 mark ett par vantar 3 mark ett förkläde 3 mark och tvenne huvudkläden 4 mark allt kmt.

Näst fälltes Olof Töresson i Gälleråsen å skatte för sovande och snarkande i tingsstugan till 3 mark

Näst pålades Erik Gregersson i Vismen att infinna sig med sin måg Nils Arvidsson på rådhuset i Kristinehamn att där klarera sin räkning med rådmannen Olof Persson, vid laga böter tillgörandes Item Hindrik i Tällekullen och Anders i Lervikstorp för vittnen om en skärestock.

Näst hade Erik Andersson i Kexsundet å krono, satt sin flicka, Marit Andersdotter, till tjänst hos Harald Svensson i Sund, å krono i fjol höst, och tagit igen henne i pingst-dagarna senast, på kyrkvägen, för hon skulle

le svälta, utan laga rannsaking eller samtycke.
varför dömdes samma Erik, att
böta 3 mark till treskifte, och betala 1 Rd
för lönen hon kunde förtjäna. Men efter
Harald Svensson, hade givit Eriks hustru,
Ingefri Hallorsdotter, när han kom och ville
hava igen henne, tu slag av en sveg. Där-
för dömdes han, att böta 6 mark. Men vara fri
för blodvitet i pannan, efter hon gjorde sig den
skadan själv, vid hon ryckte dörren till sig,
och ville in. Eljest kändes samma Harald skyldig
att betala Erik ett par skor, som lånte
voro med 7 mark.

Näst kom h Cecilia Olofsdotter i Berg
och klagade utöver Markus Marksson i
Granberga, att ändock hon hade tu år å slag för
detta gjort hennes sal man Lars Bertilsson
och inpass, med deras äng, som de hade
uppröjt till och under bemälte sitt nybygge Berg,
avslående, och därför pliktat första gången
1663 d 31 oktober, såsom för åverkan
med 3 mark och allenast mist hälften av höet, men
andra gången 1664 d 18 oktober då Markus
hade lika som förr slagit hennes äng, men fått
då behålla allt höet, med den förlikning, att H
Cecilia skulle sedan okvald njuta all sin änge-
röjning in till nordesta dalen i alla tider.
Likväl hade samma Markus åter nu i detta
innevarande år, när han hagade omkring
samma äng, slagit henne med en stor åle-
stör, så att hon där igenom fick tvenne blånader
som Nilses hustru i Björkmo, Peder i Ba-

i Backebergstorp, Anders i Lund, Michel i Höjden och Brita i Granberga hade sett, hotandes att han skulle slå ängen där ovan uppå. Därför hon förorsakades, att bedja länsmannen förbjuda honom det, men han aktade han förbud ej mer än han slog icke allenast den ängen, utan och end del som han aldrig hade slagit tillförende, och det hö han fick väl bärga förde han i sin egen lada ett litet stycke där ifrån, men det som illa bärgades, satte han i stack vid hennes lada i samma äng, hotandes där till att hugga henne Cecilia sönder i stycken. Samma Markus Markusson i Granberga å skatte, böd fuller intet till att dölja någon delen här utav, utan förmente icke allenast hela bolbyn Granberga, utan och där underliggande torp Björkmo, Granåsen, Espätter och Berg höra honom till, förmedelst de åtskilliga kungliga brev där på, som han hade om händer, och skulle komma honom allena till godo, och Lars i Berg hava varit förlikt med honom om denna ängen, allenast på en behaglig tid, så länge han kunde mista henne, och ängedelen vara slagen för till Granberga av Olof Helsing, när han var hos honom Markus. När nu breven framteddes, fanns de 1 kon Carls den IX givit 1596 d 14 feb för Jöns Nilsson och Kerstin Andersdotter, att besittat odrivna, för de hade upptagit det av ör och sör. 2 kon Gustaf Adolf salubrev på bemälte Granberga, givit bemälte h Kerstin Andersdotter för 28 Rd att behållat för sig och sina barn till skatte. 3 D Christinas

Christinas konfirmation på samma köp, men för Markus Markusson och hans arvingar allena, dat 1651 d 30 oktober, där icke allenast hans egna syskon, Kerstin, Brita och Jöns hade med honom $\frac{1}{3}$ förr, utan och hans bryllingar, Kerstin Eriksdotter, ägde $\frac{2}{3}$ och med brylling Nils Jönsson $\frac{2}{3}$ uti samma Granbäck, vilken Nils hade löst av Kerstin Eriksdotter hennes del för $13\frac{1}{2}$ Rd och ingått med Markus en förlikning, att efter Markuses fader, Markus Markusson skulle hava försträckt sin svärmoder, Kerstin Andersdotter, 12 tunnor råg, att vända i penningar till jordelösen: Så skulle unga Markus med sina syskon komma till halva gården, och Nils Jönsson nöjas åt andra hälften, som hans tagne fastebrev 1653 d 30 september utvisar. H Cicilia beviste att hennes sal man, Lars Bertilsson, stadde byggningslåndet Berg på Granberga ägor, av kronans befallningsman, Mårten Drost 1643 för 1 lisp smör och 1645 flytte han med henne dit. Sedan 1651 hade samma Lars givit Markus först 1 lisp smör och 1 Rd och sedan försträckt åt Johan Matsson 2 Rd till brevet han förskaffade Markus. var av räntas allt vara faut med Markus Markussons inbillning och föregivande. Därför han Markus dömdes för våldsverkan att böta 40 mark och betala höet, som Cicilia hade mist på tre års tid, efter mätsmannas ordom. Än böta för såramål 6 mark och betala Nils 4 Rd för uppburne

Bördspenningar på Berg, samt låta Nils laga skäl för dess och Espsätters bördsrätt av dess åbor, såsom Markus av Björkmo och Granåsen. Allt med så skäl, att i sommar justeras Nils Jönssons på den ena halvdelen, bägge torpen med sina ägor emot Markuses på andra halvdelen av hela rätten.

Näst lät bruksförvaltaren och arrendatoren väl.t Elias Larsson Linderot uppvisa en skrift, som honom var given av välborne H Nils Lilliehöök d 16 april sistledne, så lydande, att bemälte Linderot hade lov och tillstånd, att inrätta och uppsätta ett hammarbruk, på hans frälse ägor under säteriet Alkvettern här i Karlskoga socken, med begäran, att nämnden, som visste, huru med strömmen Lanforsen, samt lägenheten, att där bygga en hammar, (föreuter), ville meddela honom sitt bevis där om, under socknens insegel. Varför de samtliga vittnade och betygade för sanning, att bemälte ström Lanforsen låg halvparten på Alkvetterns och halvparten på skattehemmanens Väster Kärne och Gälleråsens ägor, och var tjänlig att bebyggas med en hammarsmedja, som både kronan och jordäganden kunde hava gagn utav, utan någons skada, allt vattnet icke egenvilligt vis förhålles för Gälleråshyttan, en halv mil där nedan för, eller dämmer

mer det allt förhögt in på Immens, Kedjeåsens, Kölebråtens, Kärnes och Asphöjdens ängar närmast en åttondels mil där ovanför, som Linderot haver lovat avvärja och sagt sig god för att nöjaktligen betala där någon emot förhoppning hände, som han ej ville förmoda, uti anseende, att Alkvetterns ägor är fem fjärdingsväg långa, en mil breda, och i omkretsen, ungefär tre mil, besatta med åtta torp vid namn Skattkärsedet; Kyrkosten, Lövbacken, Hult, Runsåsen, Rishöjden, Wallmo och Sågen, jämväl och mycken skön skog, som förmedelst laga syn och dom äro allt väl skilda ifrån kringliggande skatte och krono.

Näst fälltes Johan Olofsson i Råglanda å skatte, för stämmings försittande, om torpsättande på Mosseruds ägor, till 3 mark. Där hos sattes 40 mark vite, att ingen skulle röra sig en fotzmon på Mosseruds ägor här efter. Noch till 3 mark för stämmings försittande emot Jogar Andersson i Råglanda om nidingsverk på hans gårdsgård.

Näst fälltes Börje Andersson i Åsjöhyttan å krono för han vek av tinget, förr än han hade svarat till ofredig mans hysning och härbärgering till 3 mark

Näst stadfästes det jordeköp, som kyrkoherden, vördige M Anund Haqvini i Karlskoga hade gjort om Bjurtjärn i Karlskoga socken, med häradshövdingen välbördig Johan

Johan Sylvio för 450 daler kmt och med Per Olofsson i (Gåseberg) , nämndeman i Grythytte socken, såsom förmyndare för sal H Pers Matthiae barn, Margareta, Jakob och Matthias, för 550 daler kmt efter som själva fastebrevet vidare utvisar.

Näst bestod Nils Östensson, att träda till sin hustrus, Gunilla Nilsdotters och hennes syskons, Karin Nilsdotters del i Brickegården, som är $\frac{2}{3}$ av 1 $\frac{1}{2}$ fjärding, sedan $\frac{1}{3}$ av $\frac{1}{4}$ är avtagen, efter hennes förre sal mans, Olof Nilssons, fångne testamente, men allenast på en behaglig tid och med condition, att han intet förorsakar den ringaste klagan på sig för missbruk, då han skall vara pliktig, att packa sig dädan och taga lösen, så framt han skäligen där till bindes.

Näst vittnade samtliga nämnden med länsmannen, att de uti sistlidne september om lördagen efter Mattei sistlidne hade synt emellan fjärdingshemmanen Blinäs och Holmtorp och funnit rået bör vara i Kringelmossetall, att Blinäs intet skulle komma längre i väster, eller Holmtorp, längre öster. Men Blinäs förebar samma tall vara fordom ej till vänderå, utan till sidorå, emellan äldsta gårdarna Finneback och Lervik, satte, som med sina ägor skulle gå längre väster, nämligen till Bobäcken och alltså borde torpen Blinäs och Espenäs följa med Finneback så långt väster med på nordare sidan. Och lika så torpen Tällekullen och Nytorp med Holmtorp på söder sidan. Varför

Varför resolverades, att här med må stå till samtliga rätten får revidera detta i nästkommande sommar. När så var slutit, berättades, att Blinäs haver ock ett torp västan för sig, Högåsen benämnd.

Näst vittnade samtliga nämnden och tingsallmogen, att h Karin Larsdotter i Gällsjötorp här i Karlskoga socken, kom till samma torp för tretton år sedan, det att upptaga och bebygga, efter som där var intet mer än en backstuga och badstuga och liten åkerlapp uti en stenbacke, men ingen äng, utan i mosselaggarna, då sjuknade strax hennes man, Per Nilsson, så illa att de icke hava förmått det ringaste, förbättra samma hem, utan han knappt söka omkring bygden efter födan för sig, honom och barnen, mindre kunnat avlägga den skatt, där på skriven är. Eljest haver samma Per Nilsson nu på tre års tid legat jämt och samt till sängs och skälvt eller darrat i hela kroppen, så att han varken kan sitta eller stå, fast mindre göra det ringaste gagn. Och såsom de där igenom är komna till rest på utlagorna, som här till ej är med boskapen, så länge den haver tillräckt, betald, så bedja de ödmjukeligast om tillgift där på.

Näst förordnades nämndemannen, Per i Immen och Måns Bondesson i Rosensjö, kyrkans sexman, att se där efter om Påvel i Kärne haver sett, det brodern Hindrik haver fällt något i de snåren, som de sin emellan hade dolt för tre år sedan i Nilses på Strömed och en främmande finnes närvaro. Och var Påvels klagan finnes riktig

ting, kännes han vid sin skog, oaktat vad
arbete Hindrik där på lagt haver.

Näst påminte skogvaktaren, Elof
Jonsson, huru som en i Närke, vid namn,
Anders Olofsson i Elgsjötorp i Kvistbro
socken å krono, är för en tid sedan vorden
här på ting angiven för han hade flagit
1 ½ skeppund näver på kronans allmänning
här i socknen, därför samma näver
arresterades, och bergsfogden, Vål:t
Jöns Eriksson Grubb lovade stämma honom
hit, som hans sedlar utviste vara trenne
gångar skett. Men kom likväl icke tredje
resan mer, än förutan hade där ovanpå
tagit nävern utur arresten. Såsom nu
denne rätten såg sig i detta fallet ej
ofogad att skrida till dom efter det
12 cap ting. Och skatta denna Anders
Olofssons gärning för fullt våldsverk
efter det 28 kapitlet Konungabalken så blev då
samma Anders Olofsson nu här dömd, att
böta 40 mark till treskiftes och betala
skadan med 3 daler silvermynt efter bemälte 28 kapitlet
Konungabalken

Näst angav skogvaktaren, Elof Jonsson,
åter vara i år till tre skeppund näver tagna och
lagda i bunke på samma ställe, av Edsbergs härad
den han befalltes taga i arrest och sätta i (taka)
händer.

Näst vittnade samtliga nämnden, att
natten till Bartolomaei sistlidne, kom elden lös
uti Karlstorp i Karlskoga socken, genom muren på bak-

Bakugnen i väggen hos Jöns Olofsson, och uppbrände stugan och kammaren, med allt han hade, för sig, sin hustru och barn samt måg i kläder, mat, kärl och annat husgeråd, efter han hade intet hus, att gömma sina saker uti utan dessa, undantagandes för boskapen och säden, som blev behållen med de husen de voro uti.

Näst blevo efterskrivne efter skogvaktarens, Elof Jonssons i Runsåsen, angivande för olaga fallhuggning, sakfällta, efter som följer, nämligen Olof och änkan i Gälleråsen, å frälse, för fällt fall tillhopa utan minne efte 1664 års skogsord. 14 punkt, till 12 mark Jon i Källmo å skatte, för samma brott, till 12 mark Nils i Björkmo å krono, för ett fall osynt huggit, efter 21 punkt till 12 mark Eskil i Granbergsdal, å krono för 2 fall osynta, efter 21 punkt till 24 mark Lars och Philippus i Kärne, för 2 fall osynta, efter 21 punkt till 24 mark Hindrik i Kärne för 1 fall osynt, efter 21 punkt till 12 mark Erik i Backeberg för fallhuggning på Lerängs ägor, efter 14 punkt, till 12 mark Markus i Granberga för samma brott till 12 mark Olof i Öhult för uteblivande ifrån rätten till 3 mark Erik i Malmhöjden för samma brott till 3 mark Nils i Stockfors för bolbränning, efter den 12 punkt, till 12 mark och Per i Backetorp för fallhuggning med ominne, efter 14 punkt till 12 mark.

Efterskrivne hemman och jordelotter vorde å detta tinget lagligen uppbudna.

Brunnsbo i Karlskoga socken av Anders Persson 3 g

½ Finnebäck ibidem av Olof Persson 3 g

Sakören som på detta tinget fallna äro
belöpa sig uti en summa till 71 $\frac{3}{4}$ daler

Matth. Pleningskiöld

Anno 1666 den 3 februari vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti Bo där sammastädes närvarandes kronans befallningsman över Östersysslet wälb:t Hindrik Johansson på Bänneberg och efterskrivne bofasta och edsvurna socknens nämndemän som voro:

Mats Jordansson i Brickegården	Olof i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Per Persson i Immen
Håkan Andersson i Strömtorp	Sven Eriksson i Stensviken
Eskil Olofsson i Bregården	Nils Gunnarsson i Bregården
Dan Bondesson i Backa	Nils Svensson i Strömed
Anders Velamsson i Kväggen	Eskil Björnsson i Stråbergsmynen

Samma dag tog domaren Jon Björnsson i Stråbergsmynen orlov utur rätten, för ålderdoms svaghet särdeles att han hörde illa och Mats Jordansson i Brickegården, som satt i nämnden tillförende och samtliga nämndevis rota på sig, att företräda hans ställe och Jons son Eskil i Stråbergsmynen togs i ställe för Mats, efter avlagd nämndemans ed.

Sedan kom Björn Jonsson i Björtorp och Marit Hindriksdotter i Linnebäck och besvärade sig över Lars Svensson i Stråbergsmynretorp, att han hade kommit dem i rop och rykte för samlag och enfalt hor, emedan han är gift och hon gift, och sagt honom det i munnen, jämväl så mycket mer, att hon hade lagt tu barn i jorden. Lars böd intet till att döljat utan sköt på sin syster och Björns hustru Kerstin Svendsdotter, att hon misstänkte dem därför efter de följas alltid åt på ut() och andra ställe med hava sådant (se..k) Bem:te Kerstin var intet kommen tillstädes, utan nämndemännen Eskil och Nils i Bregården, berättade henne hava nekt för dem, sig misstänka sin man därför och Lars bekände omsider att han visste intet besked till sådana beskyllningar, mer än system hade sagt honom, och bad nu för att om han hade därutinnan gjort annars än rätt. En dräng Olof Nilsson i Bodalen skulle och hava rört något där om för Lars, men intet sagt ut, huru vida det skulle vara; men han var nu borta. Varför Björn och Marit sades fri för beskyllningen, och Lars i Stråbergsmynretorp å krono, samt Kerstin i Björtorp å skatte, såsom up-

upphov till dessa misstankar, dock Lars så mycket mer som hade tillagt om de tvenne barnen, saker åt 40 mark båda ihop han till $\frac{2}{3}$ och hon till $\frac{1}{3}$ efter det 20 cap ting B men Björn och Marit bör för misstankar avhålla sig ifrån allt umgänge och följe med var andra vid 40 mark förståendes allena, men med andra intet.

Samma Björn hade i samma veva Lars skällte honom i hans eget hus, skällt Lars för tjuv, medan han tjänte Petter Flygge, men i hastighet, och ångrade det nu. Varför dömdes och Björn att böta 3 mark efter det 43 cap ting b och Lars sades fri.

Näst förböds vid 40 mark att fälla någon mast eller spira till att partera i Blåsk() eller sälja utan låta dem stå kronan tillhanda och köpa fram för någon annan köpman, eller privat person, och det såväl på frälse som skatte och krono, dock för vanlig stubbelön å skatte och frälse.

Näst efter Staphan Larsson i Blinäs intet hade köpt den rocken, som Per Larsson i Stråbergsmyreterp levererade 10 daler kmt för åt Staphans hustru, utan Per Andersson i (Snara i Forsumma)* gäld vars syster Staphan ägde, lagt honom neder hos Erik Larsson i Blinäs i andra stugan fel, då varken Staphan eller någon här i socknen visste, att Per hade samma rock stulit, eller var någon tjuv. Så sades Staphan fri för betalningen och hans hustru med för hon sålde intet rocken, utan han togs igen av tjuven

Näst kom Björn Jonsson i Björterp, och för sig samt hela sitt hyttelag vid Linnebäck räckte länsmannen Erik Påvelsson i Bo handen på 7 Rd a 4 daler kmt som han hade utlöst Lars Matsson i Bratta med för hans arbete och luth där uti, efter länsmannen kan aldrig bruka den delen, utan Björn med de andra hade haft gagn av Lars arbete, som han svarade till, allt in till hyttan kom till gång.

Näst blev Per Bengtsson i Nolby stämd av rätten till nästa prosteting att svara

* Orten kan möjligen vara Snarorna i Forshems socken i Västergötland

Cappellanen vällärde Zackarias Olai, om den beskyllningen, att han skulle intet hava rätt begravit hans moder och det vid 40 mark vite. Samma Per stod tillbaka med Cappellanens rättigheten för 6 år, som han billigt hade bort plikta för, men undanbad sig till nästa blåsning för sin fattigdom.

Näst vordo Johan Matsson och Göstaf Johansson i Sandtorp å skatte för stämmings försittande emot H Zackarias om gäld sakfällda till 3 mark vardera.

Näst efter Anders Andersson i Sibbo hade borgat 2 oxar av Per Jonsson i Backebergstorp för 15 Rd tre år sedan då riksdalern gällde 4 daler och ej betalt mer än två tjugodalers plåtar och 12 2 marks stycken, som gör tillhopa 56 daler kmt så kändes Anders ännu skyldig att lägga 4 daler kmt där till och så äre de åtskilda.

Näst fälltes Jöns Larsson i (Daalsimmen) Dalsmund å krono för stämmings försittande emot Per Jonsson i Backebergstorp om skuld till 3 mark

Näst hade Nils Månsson i Aggerud å skatte, givit Nils Olofsson i Storängen lov att draga sin not i de vaker, som Nils Arvidsson och Anders Olofsson i Aggerud hade uppväckt, samma dag som Nils Olofsson drog, men de gångit ifrån till andra dagen och därför intet kunnat kommit till att draga. Eljest hade Nils Olofsson ock dragit på Nils Månssons loven en gång förr i deras värkning, fem dagar efter hon uppgjordes. Varför fälldes Nils Månsson i Aggerud som lovat hade, Nils i Storängen, utan sina gårdsbors minne, till 3 mark. för var gången, faut 6 mark ex arg. Kapitel 25 Byggningsbalken

Näst kom Frantz Olofsson Norberg i Kristinehamn och inlade sin fullmakt av välborne Balthasar Marschall av d 16 december 1665 att klandra Elias Larssons Linderots köp, med överstlöjtnant välborne Nils Lilliehook. Men Elias ville intet svara efter han intet var lagligen stämd i rätten tid, utan först i går. Varför begärde Norberg det saken må förekomma å nästa ting, och i medlertid avgå laga stämning.

Näst vittnade nämnden att Karlskoga sockens rå emot Nora socken, begynner i Elgbrickan, och går sedan i Stråsjöredh emellan Nora, samt Lekebergslag och här dädan i Skilnarbro, emellan Lekebergslag och här, dädan i Svijnehöjden i Midian eller Midsjös ön emellan Rudskoga och här

här, dädan i Storrådet västan för Ölen emellan Rudskoga och här, dädan i Lilleforsen emellan Rudskoga och här, dädan i St Stenen i Agen och Grytsjöhöjden, emellan Rudskoga socken och här, dädan i Vismebacken emellan Visnum s: och här, dädan i Svartenäs i Vismen emellan Varnum s: och här, dädan i Sönnensta ändan på Bokärn emellan Varnum och här, dädan i Elghuvud i Emten emellan Var: och här, dädan i Bergkärrs nor emellan Varnum och här, dädan i Småvällingsnor emellan Varnum och härdädan i Mögesjöborbo och Mögesjön emellan Varnum och här, dädan i Welångsö emellan Varnum och här dädan i Ryggeberget emellan Varnum och här, dädan i Näs sundsholme emellan Varnum och här dädan, midian hyttesjön emellan Långserud socken och här dädan i djupnoret emellan Långsund och här, dädan i Forsälven, emellan Långsunds socken och här, dädan i Vargbron, emellan Kroppa sochen och här, dädan i Rishöjden emellan Kroppa s: och här dädan i Tvärälven emellan Kroppa s: och här, dädan i högsta Sundkärnshöjden emellan Kroppa s: och här dädan i Stenrådet i Dikhultet som skiljer Kroppa och Grythyttan ifrån Karlskoga, dädan till Bläckekeärr emellan Grythyttan och Karlskoga, dädan i Stora Jälsjön,, mitt emellan Grythyttan och här, dädan i Tvärälven emellan Grythyttan och här, dädan i Svartälven emellan Nora och här, dädan i Kortforsen och i Elgebrickan igen emellan Nora och här. Allmänningarna äre 1 emellan Elgebrickan, Östen och Långsjöbäcken, väster Rörsimsälven, nordan för och Ölen sunnan till. 2 allmanningen ifrån N ändan på Bokärn östan till, så till Smålekärn västan till, sunnan före är sockenrådet Elghuvud, nordan för L Sväle kärn. Denne är behållen. 3 ifrån Friskärn västan till Tvärälven i nordost sunnan till är W Grytringsänden, W Mörtkärn utan till.

Näst stod h Elisabet Olofsdotter i Lövnäs för rätten och lovade Lars Jonsson i Granviken med handsträckning det hans måg Lars Engelbrectsson, skulle få nu i vår träda till hälften i bemalte Lövnäs uti

uti anseende att han Lars Jonssons samt hennes mans, Lars Björnssons fader fader Måns Håkansson hade det upptagit av skogroten med sal. H Carls skriftliga tillstånd av Bregård år 1581 d 31 juli.

Näst fälltes Frans kolare i Fallet å frälse, för stämmings försittande emot Johan Olofsson i Råglanda om missfirman, med ord och gärningar till 3 mark.

Näst fälldes Sven Persson i Bresäter å frälse för han emot rättens förbud genom länsmanen vek av tinget förr än han hade svarat Jon Bengtsson i Mörkvikstorp, om skällsord och undsägning med hugg och slag till 6 mark.

Näst vittnade Jon i Stråbergsmynnen, Olof i Ullvetterstorp, Håkan i Strömtorp, Simon i Stensviken, Nils i Strömed och Anders i Kväggen, att de efter sista tings avsked, hade gått syn emellan Harald Svensson i Sund å krono och Jon Bengtsson i Mörkvikstorp å skatte och funnit likt och skäligt vara, att rået bliver först i St stenen näst vid kärret, sedan i Kårsbäcken och så i Björnkärn. Där utan för bliver samskog. Och när Harald behåller Botekasset, strax utan för stenen så bliver åter Jon vid landet och husen oklandrat. Detta voro och parterna till freds med nu inför rätten. Varför det och dömdes fast.

Näst stod h Kerstin Bertilsdotter i Granberga och räckte h Cicilia Olofsdotter i Berg handen på halvparten nämligen 1 Rd för 2 dito hon åter krävde på en häst, den Cicilia skulle få innan hon söder Hova marknaden 2 veckor till.

Näst vittnade samtliga nämnden och tings allmogen, särdeles den vid och kring om Alkvettern boendes är, att d 23 april i nästförlidne år 1665 kom elden lös på samma sätegårds Alkvettern, av rätt våda i det en oförmodelig stark vind förde gnistorna av stugskorstenen in på ett gammalt bodtak och uppbrände icke allenast sju stycken bodar och 15 skäppor råg, som kommo sal välborne Hr Knut Lilliehöök till, utan och all den ringa egendom, som åbon och gårdsfogden Per Svensson, hade i samma bodar förvarat, att leva utav, som var några tunnor råg, korn, mjöl och bönor, några pund kött, bröd och talg, allt hans husgeråd och redskap av trä, järn, sten och (garn), en hop näver och skinn, jämväl och tre klädningar för hans sal hustru och en klädning för honom själv en bolster

bolster, tu lakan och tu örngott, samt ett tusen liin,
fat och tallrikar som voro uti en (ariko) förvarades,
så att han ej nöt mera än blotta kläderna han gick
uti och vad han brukade dagligen uti stugan.

Beviljandes det detta skull så i pennan fattat, bliva
honom för ett sannfärdigt bevis meddelt, under
socknens insegel

Sakören som på detta tinget fallna äro,
belöpa sig uti en summa till 16 $\frac{3}{4}$ daler

Matth. Pleningskiöld

Anno 1666 den 24 och 25 september vart rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti Bo darsamma-städes, närvarandes länsman välförst:g Erik Påvelsson i Bo, samt efterskrivne bofasta och edsvurna sockens nämndemän som voro:

Mats Jordansson i Brickegården	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Håkan Andersson i Strömtorp
Per Persson i Immen	Simon Eriksson i Stensviken
Eskil Olofsson i Bregården	Nils Gunnarsson i Bregården
Dan Bondesson i Backa	Anders Velamsson i Kväggen
Nils Svensson i Strömed	Eskil Jonsson i Stråbergsmynnen

Samma dag tingfördes Arvid Matsson i Backa å frälse, gift anklagades av Dan i Backa på sin hustrus Karin Clemetsdotters och sin styvdotters vägnar, för lägersmål och enfalt hor, med Karin Larsdotter i Botorp å frälse ogift, för vilken Lars Larsson i bemälte Botorp svarades, det på bägge sidor bekändes. Varför han fälltes till 80 daler och hon till 40 daler och bägge att stå uppenbar skrift, eller plikta med kroppen.

Sedan hades för rätten Karin Håkansdotter i Stensnäs å krono, ogift, och bekände sig hava avlat barn med en okänd i fjol Per mässas på vägen ifrån Kristinehamn till Karlskoga, och det fött åtta dagar efter vårfrudagen i våras. Men bragtes omsider att bekänna det på Olof Olofsson i Kexsundet å krono gift, det han icke heller i förstone tillstå, utan måtte omsider bekänna vara skett i Stensnäs tvenne veckor näst för och något efter Permässan. Varför dömdes samma Olof att böta 80 daler och Karin 40 daler och bägge stå uppenbar skrift.

Och efter samma Olof var orsaken att rätten förleddes så länge med lögnaktigt föregivande. Ty dömdes han där hos, att sitta i järnen så länge tinget påstår.

Näst gjorde Björn Jonsson i Björtorp sin ed å bok att den bi, som han hade funnit i en furu på Bregårdstorps skogsaln, haver i denna sommar första bönedagen nämligen d 5 juni svärmat ifrån honom. Varför dömdes att såsom furan räknas för dödherden må han den nederhugga, och taga igen sin bi saklöst, efter det 39 kapitlet Byggningsbalken § 1

Näst vittnade samtliga nämnden här i socknen, att om rådet emellan Edsbergs härad och Karlskoga socken, skulle gå ifrån Skillnarbron till Norregryte sten och Ögeffuermossen

dädan till Ölsdalen och förste hatt, som Närkierna ville då tagas bort, Östervik, Finnebäcken Storängens Ölsdals och Ölsdalstorps hytteskog, Duvedal och Råbäcks ägor och Jörgen Camitz hammarskog med själva hammarstället och aldrig minns någon här i rätten någon rös vara lagd eller satt här emellan, utan gissat och samtyckt huru långt vardera skulle gå.

Näst kändes Samuel Andersson Kullenberg på Björkborn fri för Nils Olofssons i Storängen och Marit Jönsdotters i Knutsbol lösa och obevisliga säge att han skulle hava vägit ifrån dem i förlidet år 1665 1 skeppund tackjärn av 2½ dito, där i hans järn och huskladd utvistes allenast 1 ½ skeppund jämte 15 lispund som Nils tog skäl för i fläsk den gången. Allt förty ingen människa hade betrott honom med sådant och de skyldiga att böta var sina 3 mark för läppegäld.

Näst kändes Karin Matsdotter i Råtorp skyldig att av sin lön hos Olof Pålsson för 1667 betal Olof Svensson i Ölsdalstorp 6 daler kmt och Erik Svensson ibidem 3 daler kmt för hennes försummelse att vakta deras boskap när hon gick herding för Erik Svensson.

Näst kändes Jöns Nilsson i Bregården skyldig att betala Anders Gunnarsson i Västra Lontorp 5 skeppund tackjärn innan fjorton dagar, vid vite av ett skeppund dito.

Näst dömdes Johan Olofsson och Jon Andersson i Råglanda å skatte för gårdfällande emellan Råglanda och Mosserud att böta 3 mar var, och betala all bevislig skada, därigenom skedd är.

Näst emedan Erik Gregersson i Vismen hade år 1652 d 25 aug vunnit en synedom på vad ägor skulle ligga till samma hemman, då Karlskoga intet är någon bergslag, som trängde mera skog till kol, än ett (heem) till brandved, skydd, och byggningsverke, eljes var och den tiden en backstuga där inom, kallat Bodalen, som 1652 intet nämndes efter där av svarades intet till någon skatt, men är nu gjord till gästgiveri. Så accorderades med Erik Gregersson, att han skulle tåla, det samma gästgiveri i Bodalen hade sitt nötetimmer, skydd och ved, samt finge intaga sig en häst

hästhage inom samma Vismens rå, och vilka nästbelägna hemman mest tränga skulle få hugga på hedarna till kolning, vad Vismen icke själv måtte och trängde till för sin masugnsdel, men utom samma rå ingen ting hava makt att försvara.

Näst kändes Anders Nilsson i Forsby skyldig, att svara Georgen Camitz till 14 daler 16 öre kmt och 1 järnstång om 2 daler kmt som saknades på senaste järnredning, därför i pant sattes 1 ko till han skaffa sig Camitz sedel, att han få betala detta med redning.

Näst blev av sagt, att såsom H N landshövdingen hade d 2 februari 1665 givit sin betalning till domaren och nämnden, att där länsmannen Erik Påvelsson finnes hava bekänt skuld, skola de vara skyldiga, att hjälpa honom till sin betalning genom tjänliga medel, så må det ske, såsom efter laga dom, för en sittande rätt av sagt, saklöst med laga utpantning.

Näst stod Anders Stensson i Skattkärrsedet, såsom fullmäktig för Per Svensson i Alvettern, och svarade till Åsjöhyttekarlarnas, Olof Påvelsson i Råtorp, Lasse Stephansson i Björkkärn, Lars Anundsson i Björkkärnstorp, Sven Andersssons i Säviken, Lars Jönssons i Dalbäcken, Göstaf Johansson i Sandtorpet, Hindrik Johansson på Åsjöhyttan, Börge Anderson ibidem och Lars Bryntesson ibidem klagan, att han hade huggit och sått ett fall, emellan Alkvettern och dem, som till tvådelen är på deras sida, efter som Olof i Alkvettern, Simon i Stensviken och Anders i Kväggen hade synt, och det sedan synedommen fälltes 1663 d 31 oktober. Men hade intet skäligen att förvända. Varför kändes då Per Svensson skyldig att böta för våldsverk 40 mark och förlysa arvodet, nämligen tvådelen av rågen, men efter han är råkat för eldsnöd så hemställes var, som böterna tillstå, att göra misskund med honom, efter som vad kan skjuta dem i hågen. Socknen gav sin del i böterna efter, strax.

Näst dömdes Anders Andersson i Kortfors å krono för olovligt svedjefall, som är i år skurit till 1 ½ skäppland att böta 12 mark, Men det i år är sålt till 1 ½ skäppland, det hade länsmannen Erik Påvelsson och Dan i Backa nämndemannen honom tillsynt. Och för

och för utsläppt eld, som haver gått, både över hans och hans grannes
Lars Matssons i Svartälven, skog och rågstäck av
5 tunnor råg, 20 mark och betala skadan efter skogsordningen art 21
och 24

Näst pålades bemälte Anders Andersson, att insinuera
sig, vid Nora ting fjorton dagar till, om den skada
Lars Matsson hade fått vid 40 mark tillgörandes.

Näst vittnade samtliga nämnden och tingsallmogen
med Anders Andersson i Kortfors, att han i detta
innevarande år, hade, Gud bättre genom en svår och
häftig boskapssjuka uti sitt eget fähus mist, tolv stycken
kor, åtta stycken strutar och kvigor tillhopa, och fem st
årskalvar.

Näst pålades Simon Påvelsson i Källmo, att antingen
bevisa, det andra och icke han, hade släppt ut den elden,
som gjorde skada i Näs på skygård och skog å nästa
ting, eller då fria sig med en sexmanna ed.

Näst fälltes Erik Folkesson i Backeberg å krono
för utsläppt skogseld till 20 mark efter 24 art skogord.
och betala halva skadan, som Per Jönsson i Backebergstorp
där igenom fått haver, på en skogslund
av 305 famnar omkring, idel gran och
fångeskog, av skydh, stör och timmer, efter mäts-
manna ordom, som de båda välja.

Näst gavs Erik Andersson i Malmbergshöjden dag,
till nästa ting, att skaffa fram en pojke, Mats
Månsson i Flosjötorp i Grythytte socken, om den
skogseld han skulle vara brottslig till, att utkastat
och Erik hade, som han bekände, slagit upp och satt uti
ett träd för en orm.

Näst dömdes Anders Andersson i Kortfors,
att böta 6 mark för förhållen spishäll i tre år för
Elias Bryngelsson hammarsmed vid Bo hammar,
som han hade köpt av Markus Påvelsson i Snöbergshult
för 7 daler och lagt förslan före med
4 ½ mark och Makus stöpt, av Anderses honom lånte järn

Järn 20 lispund och det såsom för rån efter det 42 kapitlet Edsöresbalken, jämväl att nu föra henne fram med sin egen bekostnad.

Näst fälltes Markus Påvelsson i Snöbergshult i Nora socken å krono till 6 mar för okväden på skogvaktaren Elof Jonsson i Runsåsen, att han hade sagt i Backa och Bo, sig tyckt honom hava varit i Snöbergshult när där och i Dalen stals nu i våras och Elof fri för ryktet han är ikommen.

Näst fälltes Johan Olofsson i Råglanda å skatte, för stämningss försittande emot Jogar Andersson om slagsmål till 3 mark och lystes konungs frid över Jogar vid hin andres hals tillgörandes.

Näst fälltes Mats Nilsson i Bohult å krono för stämningss försittande, emot gevaldigern Halsten Bryntesson om vitesmål till 3 mark.

Näst insinuerades Nils Larssons obligation på 300 daler kmt till välbemälte Olof Simonsson i Göteborg, att betala d 10 september nästföljande i Kristinehamn, därför all hans egendom i löst och fast var satt i underpant, dat Bodalen d 16 augusti 1665

Sakören som å detta tinget fallne äro belöpa sig uti en summa till 270 ½ daler

Matth Pleningskiöld

Anno 1667 den 15 och 16 april vart rätt
laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti
Bo där sammastädes, närvarandes kronans befallningsman
över Östersysslet, väl:t Hindrik Johansson på Benneberg och
efterskrivne bofasta och edsvurne socknens nämndemän som
voro:

Mats Jordansson i Brickegården	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Håkan Andersson i Strömtorp
Per Persson i Immen	Simon Eriksson i Stensviken
Eskil Olofsson i Bregården	Nils Gunnarsson i Bregården
Dan Bondesson i Backa	Anders Velamsson i Kväggen
Nils Svensson i Strömed	Eskil Jonsson i Stråbergsmynnen

Samma dag kom Per Stensson i Näs och klagade Simon Påvelsson
i Källmo å skatte hava utsatt eld på hans skog, det han
intet vile bekänna vidare, än han slog upp eld till att tända
på en tobakspipa. Så emedan nämnden ej kunde värja
honom för samma eld, ty vart samma Simon Påvelsson
dömd att böta 20 mark och betala halva skadan, efter den
21 punkt i skogsordningen. Och efter bemälte Simon sköt på
Hindrik Olofsson och Olof Matsson i Espedalen å krono
att de voro med i sällskapet och så stor orsak där till som
han, så svarades att han söker dem om hjälp uti böterna
och skadan, att de svara där till lika mycket vardera.

Näst svarades till befallningsmannen välaktad Hindrik
Johanssons klagan, att de som intet utlägga sina utlagor
i rätten tid, efter lag måge böta en fjärding högre, än
ordinarie rätten stiger, efter det 20 kapitlet i Jordabalken.

Näst klagade befallningsmannen, att Mats Persson
i Trehörningstorp å skatte, hade överfallit hans tjänare,
Måns Jonsson i Torpskog, när han satt och bar upp kronans
ränta, det intet kunde nekas till. Varför
dömdes han Mats, att böta 40 mark efter det 5
kapitlet i Edsöresbalken Och efter han gjorde där ovan på nu stort
oljud vid tinget, ty fälldes han och därför till 3 mark efter
det 43 kapitlet i Tingsmålalbalken.

Näst klagades det Lasse Hindriksson i Trehörningstorp å skatte hade gått med bössa, till att skjuta på annans skog i förbjuden tid, varför han dömdes att böta 6 mark till treskiftes.

Näst kom Anders Gunnarsson i V Linnetorp och klagade, det Olof Stenssons arvingar i Espedalen intet hava ännu betalt sin faders skuld till honom efter laga befallning: varför avsades, att de skola nu med det första betala allt ihop, eller svara med till intresse här efter.

Näst kom Nils Månsson i Aggerud, och räckte Per Hindriksson i Holmtorp handen på fyra daler kmt för den kostnad han hade gjort på hans förbytte häst, som Per hade tagit av sin broder Hindrik Hindriksson i Tällekullen och han åter köpstatt av Nils Månsson för 16 daler men sedan förbytt med Nils Larsson i Stenskullen. Och Nils få då taga den bytes(män) till sig hos Per igen.

Näst sakfälltes Philippus Larsson i Östra Kärne å krono, för stämmings försittande emot Johan Bryngelsson i Kristinehamn och Lars Hindriksson i Trehörningstorp om en foderhäst, till 3 mark.

Näst föll rättens betänkande, att bemälte Johan Bryngelsson svarar till tredingen och Philippus Larsson till tvådelen av de tio dalerna, som Olof Larsson i Kölebråten skall hava, för han haver farit väl med hästen, men Lars skaffar hästen lös, som haver satt den till Olof till Eriksmässan.

Näst hade Jon Bengtsson i Mörkvikstorp å skatte slagit Harald Svensson i Kexsundet å krono ett blodvite på vänstra armbågen, och tre blånader på sidan, att tre rivsår skedde, och det på Haralds skogsreep, där Jon hade fällt tu trän och taltes till före av Harald. Där på dömdes, att Jon böter för åverkan 3 mark och förlorar sitt arvode, och pliktar för blodvite 3 mark och 6 marker för varje skeno, som äro tre. Faut 18 mark.

Näst kom bokhållaren välförståndig Elias Nilsson Alm på Björkbörn, för arrendatoren, välbetrodde Elias Larsson Linderoot där sammastädes, och klagade huru som han arrendatoren var av skogvaktaren Elof Jonsson i Runsåsen skyllter för att hava ruinerat samtliga åborna i Bregården och en

en part i socknen (aff)rövat får och getter, det intet skulle kunna bevisas. Där till skogvaktaren Elof Jonsson svarade, arrendatorn Linderoot hava skällt honom för prackare, ljugare och skälm, för han upptäckte hans N:de landshövdingen, högvälborne Hr Abraham Leijonhufvud, det arrendatorn köpte kol till sina hamrar, undan hyttorna, emot förbud; och arrendatorn svåger Casper Mårtensson i Degernäs, överfallit honom med hugg och slag, så att han därigenom fick fem blodsår i ansiktet, och på den ena armen, för han tog till sig, det som var sagt om fåren och getterna, av det han pantade för utlagor, när inga penningar vankade, det allt skogvaktaren räknat för fridsbrott, emot sina fångna fullmakter av deras excell: högvälborne Hr Gustaf Soop och Hr Axel Sparres, och (cronoroopet) han bar. Men efter kyrkoherden, vördige Mr Anund Haqvinius och länsmanen förståndige Erik Påvelsson, såsom åhöra och åsyna vittnen, med sina egna händer och denne där hos edeliga betygade att när hans N Landshövdingen reste här ifrån Bo d 3 mars sistlidne, och länsmanen hade tagit med sig tillbaka och in uti en kammare, välbemälte kyrkoherde och arrendator kom skogvaktaren Elof Jonsson där in med, och frågade efter skjutshästar för (katisespånen), som skulle till Örebro, av vilket tillfälle, arrendatoren tilltalte skogvaktaren med hårda ord, om det han hade förebragt hans n:de landshövdingen, om socknens ruinerande av honom Arrendat:n: Där på skogvaktaren me föga blidare svar namngav allenast dem i Bregården, () Eskil och Nils ibidem som i nämnden sutto, alldeles nekte vara någon sanning med, utan gävo arrendatoren det lovordet, att han hellre hjälper dem, som tränga och lyda honom till. När skogvaktaren blev där på av länsmanen uthävd, kom han åter efter en stund in med ett loskinn som Olof Jonsson i Åsjöhult, hans släkting ville sälja, men blev där av länsmanen efter arrendatorens begäran, arreste()

eller kvarsatt för resterande utlagor, därför skogvaktaren åter begynte att bullra, och som han blev åter på nytt avvist, svarade sålunda; Jag drager intet i bygden och räknar får, och äter upp som du gör. Där på Casper sprang upp och sade: detta tager jag åt mig, medan jag plägar lagligen panta, men intet haver jag några får för dig uppätit givandes där med honom de hugg och slag, som han klagat över. Och samtliga nämnden skattade vad här i så måtto förlupit var, vara skett av brådom skillnad, så dömdes här uppå av samtliga rätten, det skogvaktaren Elof Jonsson i Runsåsen å krono, skulle för ogrundad beskyllning på Arrendatoren Elias Larsson Linderoot om deras i Bregården ruinerande, såsom den hans heder och ära angick, böta 40 mark och han vara fri för sådant tillmäle efter det 20 kapitlet i Tingsmålalbalken och för det i hastighet var förkastat uppborðsmannen Casper Mårtensson röveri, det han hade gjort laga pantning, böta såsom för okväden dubbel bot nämligen 6 mark efter det 43 kapitlet i Tingsmålalbalken och ex arg kapitlet 33 § 2 Byggningsbalken. Sammaledes Arrendatoren Elias Larsson på Björkborn å frälse för tvenne okväden med hastigt mod, emot skogvaktaren svarar till dubbel bot 18 mark efter bemälte 43 kapitlet i Tingmålalbalken och 33 kapitlet § 2 Byggningsbalken och Casper Mårtensson i Degernäs å skatte för sina fem missfirma på skogvaktaren plikta och dubbelt nämligen 30 mark efter det 13 kapitlet Sårsmål med vilja och 33 kapitlet § 2 Byggningsbalken Men med konungs frids lysande över skogvaktaren Elof Jonsson.

Näst fälldes Johan Påvelsson i Strömtorp å skatte för stämmings försittande emot Borgmästaren välbemälte Georgen Camitz om gäld till 3 mark

Näst tillsades bemälte borgmästaren Georgen Camitz, att han skulle bliva immitterat och invist i Johan Påvelssons egendom i Strömtorp för gäld 68 ½ stig kol, 18 ½ öre kopmt efter given obligation d 13 oktober under Sven Bengtssons i Lervik, såsom vittnes namn och bomärke.

Näst fälldes Hans Månsson i Immen å krono och h Kerstin Månsdotter i Kölebråten å skatt för stämmings försittande emot Borgmästaren Georgen Camitz om gäld till 3 mark vardera.

Näst kom välförståndig Frants Olofsson Norberg i Kristinehamn och insinuerade i rätten en fullmakt, som han hade av ädla och

Välborne Hr Balthasar Marschall att på friherrinnans hög-
välborne, fru Elisabet Carlsdotters Gyllenhielms hans älskliga
K hustrus såsom bördig vägnar, retrahera sätegården Akvettern
med dess underliggande gods här i Karlskoga socken löse
och köp ifrån Arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderoot som
intet var där till bördig. Där på bemälte Arrendator Linderoots
fullmäktig, välförståndige Elias Nilsson Alm, för
än rätten ville tillåta parterna skrida till denna aktion,
äskade av karendens fullmäktiga välbemälte Frants Norberg
Juramentum Calumnia, att han icke hade antagit att driva
denna aktionen, för någon annan, än även högbe: Friherrinna
fru Elisabet Carlsdotter Gyllenhielm. Men efter samma
Frants Norberg fülle intet förstå där till, ehuru väl honom
remonstrerades, vad där om stadgat var uti rättegångs-
processen art 16, varför kom intet vidare med aktionen
utan procuratoren tog igen sin fullmakt och arrendatoren
lät visa rätten först det brev han hade på samma gods,
av välbemälte Hr Nils Lillihöök, icke såsom köpte eller löste,
utan i underpant för 2000 Rd på 40 års tid, som
pantbrevet dat Clastorp d 2 augusti under bemälte
herres egen hand och signet, utvist, där på arrendatoren
haver sedan värvat och vunnit härads attest, borgmästarens
mutsedel och kungliga Bergs kollegi privilegium, att
under de conditioner som pantbrevet innehåller, på samma
gårds ägor uppsätta och bygga en hammar, Där på honom
Arrendatoren tillstods, att nyttja och bruka sin fångne panträttighet
som han bäst gitter, till någon laga dom skiljer honom där
vid.

Näst begärde Arrendatoren välbemälte Elias Larsson
Linderoot i Björkborn, att efter han hade nyligen antagit
sätegården Alkvettern med dess underliggande gods
för en underpant, att nyttja och bruka på en tid, och
det vill vara att han levererar honom så god igen
och eller bättre, rätten ville fördenskull förordna någre gode

män, som besågo huru med ett och annat nu tillstår, och förvetter och där hos även allt upprättade ett riktigt och trovärdigt inventarium, jordäganden och honom till rättelse framdeles, när förpantningen rescinderas, det intet kunde förnekas, allt jordäganden själv eller hans med hand och sigill nogsam fullmäktige är tillstädes. I vilket fall borgmästaren i Kristinehamn välbemälte George Kamitz lät sig intala att föra där över directorium och länsmannen Erik Påvelsson i Bo samt en halv nämnd som bägge parterna behagar tillkalla pålades, att välbemälte George Kamitz där uti assistera, enär dem, som detta angår, behagar dem att kalla.

Näst efter Påvel och Hindrik i Kärne hade sålt arrendatoren Elias Linderoot en hammardamms ställe, samt en mosse där ovan för, att dämna på, och där dammen skall sättas, kommer hälften Gälleråsen och hälften Kärnegårdarna till. Så resolverades, att Kärne behåller tvådelen av utfästa jordevärde åttio daler kmt och Gälleråsen benöjer sig med tredingen.

Näst beviljades laga syn emellan Gräsholmen, Strömtorp och Vismen.

Näst såsom för detta är satt 40 mark vite emellan Johan Olofsson och Jogar Andersson i Råglanda nämligen år 1664 d 18 oktober så repeterades det samma nu å detta tinget.

Näst insinuerade arrendatoren väll:t Elias Larsson Linderoot en protest emot general inspektoren välbemälte. Chrispin Flygge, att han sökte undångå honom, välborne H Lillieströmmens hamrar, som är honom förpantade som finnes i ad Acta No 1 med några allegatis N:2

Näst angav skogvaktaren Elof Jonsson, det han hade låtit stämma länsmannen Erik Svensson i Träde i Edsbergs socken å skatte, för 3 skeppund() näver som han hade låtit taga här ifrån Karlskoga, men kom intet. Varför sattes på samma Erik Svensson 3 mark böter.

Näst kom Anders Nilsson i Forsby och gjorde sin ed å bok att de tre lassen malm, ifrån Persberg som Anders Gunnarsson i Lontorp klagar vara fört på Håkan Jonsson i Rosensjö hop, vid Bjurbäcken, den hade han lagt på Anders Gunnarssons där sammastädes

Näst fälltes Christopher Krinsson och Jochim Jonsson vid Björkborn å frälse för stämmings försittande, emot Anders Gunnarsson i Lontorp, om tackjärns försel, till 3 mark vardera.

Än kändes Anders Larsson vid Valåsen å skatte, för samma brott, emot Anders Gunnarsson, om gäld till 3 mark.

Näst tillsade gevaldigern Halsten Bryntesson, om broarna, att de skola endeliga förfärdigas nu genast. Jämväl och om vägarna, att de stå, som de äre, över andtimman.

Näst vittnade länsmannen Erik Påvelsson i Bo, samt nämndemännen Mats Jordansson i Brickegården, Håkan Andersson i Strömtorp, Nils Svensson i Strömed, Nils Gunnarsson i Bregården, Eskil Olofsson ibidem och Dan Bondesson i Backa, att efter Lars Olofsson och Anders Larsson i Östervik miste och ()boro någon skog, när Valåshammar blev där med försedd av kronans allmänning, så hade de sedan med gamla domaren Jon Björsson i Stråbergsmynnen, lagt till dem, av samma allmänning, näst uta för berörde Valås skog ifrån tallen på Dalsbacken, öster uti sjön Lyssningen dädan i bäcken söder i nedan på Långkärn, dädan till den blekade tallen på Dalsbacken, och så där ifrån neder i dalen.

Näst konfirmerades det rået, som nämnden efter laga befallning upprättade emellan Prästgården och Bregården d 12 oktober 1666 efter som det gjort var, när Prästgården förs funderades, nämligen först, på södra sidan i Stenrået vid Skarnpussen ovan för vägen, sedan västernord till en häll, som är upprest

upprest i roten på en tall, i vilken var huggit råmärke till förende, sedan där ifrån i samma linje till stenrätet i Ångeberget dädan i samma linje till en tall på Fiskåsen, dädan i samma linje till en sten överst på Lunnekullen, sedan ända nord till ett stenrå på en stor sten vid vintervägen på Knapped, och så i samma linje ände i öster Forsholmen.

Näst fälltes Erik Andersson i Malmhöjden å krono, för utsläppt eld i skogen, till 20 mark efter den 24 punkt i skogsord.

Näst lovade Per Persson i Immen, framdeles taga åter till sig sin styvson Lars Larsson, att han beder gärna, där om och ställer sig som honom bör, icke tagandes i (tö) med sin styvfader, som ty äro ofta är skett och sport.

Näst beviljades nytt prov, över rectanlineam emellan Skålbergs stenen och Midian Trättekärn, och vad mera intet kan vara efter domen avgångit, och det av halva nämnden, särdeles dem, som intet hava varit deputerade där till förr.

Näst fälltes Lars Larsson skomakare i Botorp å frälse, för stämmings försittande, emot Sven i Duvedalen om lön till 3 mark

Näst förordnades Olof i Ullvetterstorp, Anders i Kväggen och Simon i Stensviken, att syna emellan Stockviketorp och Sjötorp, huru långt råhag dem emellan må göras utan skada.

Näst kändes Hindrik Hindriksson i Tällekullen skyldig att betala Petter Philip vid Villingshammar 18 daler kmt med en (höötacka) nu i sommar, det Nils Bertilsson i Bjurtjärn gick god för. Item för en bössa, som han hade lånt och intet återlevererat, efter som de kunna sämjas eller gode män lägga dem emellan.

Näst avsades att var som icke haver betalt vällärde Hr Zackaria Olai hans rättighet till nästa ting, efter för detta gjorde tings avsked, den skall då svara med 3 mark böter för tresko

Näst fälltes Per Jönsson i Backebergstorp å krono för munbruk på tingsvägen till 6 mark och Erik Folkesson i Backeberga å krono för missfirman på Per Jönsson, att han drog honom åt

åt skogen till 6 mark. Och sattes nu dem emellan 40 mark vite för vidare bullers avhållande.

Näst kändes Per Bertilsson i Lövnäs i Grythytte socken skyldig att betala Olof Jonsson i Öhult i Karlskoga socken, efter som arrendatorens kladd och huvudbok utvisa, på 4 skeppund tackjärn, där till voro lånte 40 daler kmt även väl Olof som sade god därför, nekte sig hava caverat för mer än 2 skeppund

Näst slöts med nämndens samtycke, att ingen må vägra sig att förbättra var stig kol som till Bo hamrarna fördes år 1659 med 2 tunnor dito och det vid 6 mark vite.

Näst förordnades Mats i Brickegården, Dan i Backa och Nils samt Eskil i Bregården, till att syna emellan grannarna i Stubbetorp, jämväl och emellan Strömed och Nohult.

Näst hade Jon Arvidsson i Källmo å skatte uti fylleri, ställt sig motvillig emot befallningsmannen, där han satt och bar upp kronans penningar, att han intet ville giva ljud eller gå sin kos utan treskades så länge, att då gevaldigern Halsten Bryntesson, måtte slå honom i järnen, det fuller gick för sig, att han fick sätta handklovarna på honom men han överföll åter gevaldigern, så att han föll över ända i golvet. Varför tyckte rätten, bemälte Jon vara väl värd, att beläggas med ett hårt straff, sig och androm till varnagel, men blev dock för denne gången skont, med 40 mark för sin och mångas förbön.

Näst begärde Frantz Nordman på general inspektoren välbemälte Chrispin Flygges vägnar, fastebrev på Bo gård, hamrar och dess underliggande torp, efter fullt lagbud och stånd var där å. Men det kunde intet bejakas, för arrendatorens Elias Larssons emellan komma protest, och osedda köpebrev.

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta tingen lagligen uppbudne. Dammfäste på Kärn på Gälleråsägor på östra sidan i Lanforsen, av väl.t Elias Larsson Linderoot 1 g.

½ Tällekullen av Nils Bertilsson i Björkmo 1 g

Sakören som på detta tinget fallne äro, belöpa sig uti en summa till 71 ½ daler.

Anno 1667 den 27 och 28 september
vart rätt laga ting hållit med allmogen av
Karlskoga socken uti Bo, närvarandes kronans befallnings-
man över Östersysslet väl:dt Hindrik Johansson på
Benneberg och efterskrivne bofasta och edsvurne
socknens nämndemän som voro:

Mats Jordansson i Brickegården	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Påvel Jonsson i Kärne	Håkan Andersson i Strömtorp
Per Persson i Immen	Simon Eriksson i Stensviken
Eskil Olofsson i Bregården	Nils Gunnarsson i Bregården
Dan Bondesson i Backa	Anders Velamsson i Kväggen
Nils Svensson i Strömed	Eskil Jonsson i Stråbergsmynen

Samma dag vittnade länsmanen Erik Påvelsson i Bo
och nämndemännen Mats i Brickegården, Håkan i Strömtorp,
Nils i Bregården, Eskil ibidem, Dan i Backa och Nils
i Strömed, att de efter H N:de högvälborne Hr Landshövdingens
ordre hade d 30 augusti sistlidne varit vi $\frac{1}{8}$ dels
hemmanet Trettondekärn, som är upptagit på kronans
allmänning, och lagt det så mycken skog till, som det skulle
behöva emot sin skatt, nämligen ifrån Bäckemunnen
på Östra Trättekärr, till sönnare nedan av Mällankärr
dädan till Grytingskärn, dädan till sjön Grytinge
och så i Innerået.

Sedan vittnade samma synemän, att de och efter
H N:de högvälborne Hr landshövdingens ordre hade
synt Backetorp på kronans allmänning vid Åsjöhyttan,
och funnit att det intet kan göra till ett
fjärdingshemman, utan ett bergsmans hem som
vill antaga någon del i hyttan, att bruka, det
Olof Andersson, som där bor tillbjudes.

Näst efter Herrsjötorpet, Fisklösen, Gällsjötorp

Malmhöjden, Mosseberget, Ödhult, Elgsimmen, Ölsdalen och Fallet som ligga på allmanningen östan för Möckeln och Åsjöhult, Dalbäcken, Björkhöjden, Skogsberg, Bälten, Säviken på den västra sidan om Möckeln, är ännu intet rö lagd eller avvitrade med sin skog; så beviljades dem syn, att ock de måtte få veta var sin skog.

Näst blev Olof Persson i Immetorp å krono, och Ingrid Jonsdotter i Rosensjö å skatte för mökränkning och lönskaläge, som barn var avlat och fött uti fällte han till 40 mark och hon till 20 mark. Mera pålades honom ock att giva 80 mark i morgongåva och barnföda.

Näst hade Anders Arvidsson i Åsbergsviketorp å krono överfallit nämndemannen Per Persson i Immen med en hop okvädesord som äro, skälm, falsk hund, rackare och prackare när han var kommen till Björkborn på sin tingsresa. Varför dömdes samma Anders Arvidsson, att böta värdet för fyra okväde nämligen 24 mark.

Näst avsades, att vilka som treskas komma på vägröjning och brobyggning eller sänder barnen för sig, såsom pojkar eller flickor eller lägga kavlar och trint virke i broarna, och icke slå virket på tre sidor, enär lagligen varder tillsagt, de skola genast bliva pantade på 3 mark eller ett gammalt får

Näst inställde sig general inspektoren wälb. Chrispin Flygge att svara arrendatoren väbe:de Elias Larsson Linderoot, om de besvär emot honom andragne voro å förre ting. Men efter arrendatoren Linderoot icke kom själv, utan hans procurator, välförståndige Elias Alm så beordrade gen. Inspektoren sin ombudsman, försiktig Johan Davidsson Arns, den på general Inspektorens vägnar gjorde besvär över arrendatorens orätta angivande vid förre ting, att han satt i sin lagliga possession och kunde med skäl förmena gen Inspektoren införa spannmål i socknen, att därför köpa kol och tackjärn, läggandes tillbaka citationen och kopian av de punkter arrendatoren

toren stödde sig vid, Elias Alm exciperade citationen på arrendatoren vara försent honom tillskickat och förty intet hava att svara gen inspektoren denna gången. Där på gen Inspektoren beropade sig på rättens förbud att molesteras Elias Larsson i sin possession, skattandes det för en citation på sig att komma och bevisa sin possession. Där på han först inlade en vidimerad kopia av sin med Elias Larsson kontrakt dat Örebro d 24 januari 1663 under bägges egna händer.

Näst avsades att Mats i Brickegården och Dan i Backa skola på Olof Jonsson i Skråmmen, Påvel i Kärne och Per i Immen på Anders Skåressons i Lund vägnar, syna på vems ägor (bistocken?) haver stått, som Anders hade funnit och tagit i år, till rättens vidare utslag.

Näst anklagades Johan Matsson i Gräsmossen i Karlskoga socken å skatte, för han hade tagit av Marit Nilsdotter i Gräsholmen, när hon gick vall nu i sommar, emellan pingstdag och midsommar, yxan, där med slagit efter henne, och träffat matsäcken, att bandet och matsäcken gick sönder och sedan slängt henne i dyn, att hon var illa pyntat både framman och bak, samt illa hannat boskapen hennes, särdeles fyra nöt, som Mats i Brickegården, Påvel i Kärne, Nils och Eskil i Bregården voro till vittnes om, ändock i sin äng, men utan laga gärdsgård eller hag, det intet kunde nekas till. Varför kändes samma Johan saker till 3 mar för nidingsverk och betala skadan, så god matsäck igen; för han skiöff henne överända och sölade henne i dyn till 3 mark för boskapen 4 nöt, som han illa hannare 16 öre, halvmark för vardera, efter det 45 kapitlet §3 in fine. Byggningsbalken och yxan åter. Men bör stänga sin äng och hålla laga värn om henne, här efter.

Näst insinuerades h Kerstin Tomasdotters

Gräsmossen pantskrift till rådmannen väl:t Olof Persson i Kristinehamn, på en äng /fordom gården utmed sjön för 100 daler kmt/ med så skäl, att han slår henne själv, och så av henne som sina vallar fyller årligen ladan, så länge penningarna stå obetalda. Eljest kände hon ock sig skyldig 40 stigar ko, som åt året skola betalas, och det i Kristinehamn d 14 feb 1667 allt i Erik Påvelssons i Bo, och Dan Bondessons i Backa närvaro.

Näst fälltes Jon Nilsson i Sjötorp i Lungsunds socken å skatte för stämmings försittande emot Hans Arvidsson i Stråbergsmynnen om förnekt tjänst på laga städsla nu i år, till 3 mark.

Näst infann sig arrendatoren välaktad Elias Linderoot och exciperade emot den av gen inspektoren inlagde kontrakten copialiter, intet kunna hållas för laglig besynnerligen av honom, efter det skedde i ett gästbudslag hos Casten Otters änka i Örebro, sedan han var väl beskänkt, och intet minnes vad då gjordes. Eljest insinuerades ett Linderoots missiv av Karlskoga d 17 februari 1663 där uti han excuserar sig ifrån det mötet honom efter avsked i ovanbemälte kontrakt då tillböds,, med försäkran att bliva vid samma kontrakt och förrätta det övriga genom skrivande. Arrendorn förebrådde general inspektoren, att han faller honom uti sitt köp, och ville undergå honom sin egendom, och hade det nu sökt två gånger. Gen inspektoren svarade, bevisa det tusendjävlar, och icke mig. Arrendatoren uppviste sin kontrakt med välbemälte Elias Dankvardt Lillieström och välborne Johan Fredrik Lillieström, under deras egna händer och signet, jämte sin hand och signet, samt Axel Lillieströms egen hand, av Frötuna d 19 maj 1661 om löfte, att få lösa hamrarna där de å parte komma till salu gen inspektoren uppviste åter väl Elisa Dankvardt Lillieströms brev över köpet med honom, om tre hamrar och laxfisket med deras adpatinentier, samt gårdarna Bo och Backa med deras tillhöriga inrede, bol, bänkar, dörr och lås, samt allt annat innandöme, kopparkittlar undantagande, för 7000 Rd dat Stockholm d 28 mars

1661 under hans egen hand och signet. Arrendatoren insinuerade välborne Johan Fredrik Lillieströms handskrift, där uti han bekänner sig hava bekommit av honom 100 Rd att kortas på köp eller arrende. Dat Björkborn d 27 augusti 1662. Noch Claes Dankwardt Lillieströms obligation att giva till Elia Larsson hustru 2000 daler i brudskatt, dat Frötuna d 17 september 1663. Där på skulle 1000 daler ännu restera, och det uti anseende, att han hennes fädernes gård sig tillhandlat haver.

Näst frågade gen inspektoren om när inspråket emot hans begärda uppbudning för fyra år sedan inlades i rätten några penningar för detta godset? Där på svarades, Nej.

Näst fälltes Nils Nilsson i Knutsbol å krono för stämmings försittande emot Anders Nilsson ibidem, om en häst som var fördärvad av honom med en yxa till 3 mark.

Näst blev emellan Nils Bertilsson i Björkmo och länsmannen Erik Påvelsson i Bo, således förlikt, att om Nils betalar länsmannen till nästkommande (fastning) 27 stigar kol för Hindrik i Tällekullen; 6 ½ kongskeppund tackjärn för Per i Holmtorp 3 kongs skeppund tackjärn, för Mats i Sandtorpet 6 ½ kongs skeppund tackjärn för Hans i Tällekullen, som stiger i penningar 271 daler kmt då skall Nils få stiga till rågsädet, emot frölönen, som länsmannen haver bestått hammarsmeden Hans Lang att så i Tällekullen nu i höst, eller Nils bliver då där ifrån.

Näst kändes Olof Larsson i Lerängen skyldig, att betala båtsmannen Torsten Olofsson i Kristinehamn 16 daler kmt för hästen han hade tagit av Torsten på foder, och blev borta av kvarkan som förebars, men skedde likväl av hunger.

Näst fälltes Olof Påvelsson i Råtorp, Lasse Stephansson i Björktorp och Lars Anundsson i Bjurtjärnstorp, alla å krono för åverkan på annans skog, till 3 mark vardera. och efter bemålte Lars Anundsson förmenas hava mera brutit, än de andra, så skall han mera svara till skadan, efter godkänd värdering.

Näst fälltes Hindrik Persson i Granåsen å krono för

för olaga fallhuggning till 12 mark, Noch för en ek, huggen till en kastved, till 12 mark och betala eken om fem kvarters vidd med 4 ½ daler och plantera tvenne unga ekar i stället, efter d 7 art orkorn bärande trän.

Näst gjordes förbund att ingen må fälla och svedja den ringaste skog, utan allenast till åker och äng, som icke haver någon hyttedel och den brukar, vid 40 mark tillgörandes.

Näst fälltes Hindrik Johansson vid Åsjöhyttan å skatte, Jöns Olofsson och Erik Mårtensson i Karlstorp å krono, för utsläppt eld i skogen, där igenom en hop ung skog för-därvades, till 20 mark.

Näst fälltes Sven Persson i Bresätter å frälse för utsläppt eld till 20 mark.

Näst fälltes Olof Andersson i Bäck och Anders Eriksson i Dalbäcken å krono, för samma brott till 20 mark.

Näst fälltes Per Nilsson i Kedjeåsen å krono för utsläppt eld till 20 mark.

Näst pålades Jogar Andersson i Rålanda att igenskaffa en vidimerat copiam av det arvskifte, som sal Peter Dober haver övervarit i Råglanda efter h Kerstin Andersdotter ibidem, innan nästa ting, emedan den skriften var honom levererat och hos honom förkommen och det vid 40 mark.

Näst inlade arrendatoren Linderoot åter några punkter emot h gen. Inspektoren Flygge, att han äskade gärna originalet där han förmente sin hand intet skola igenkännas, med mera som i inlagan finnes, det rätten nu strax intet kunde upptaga efter allmogen tillträngde.

Med det samma bekände arrendatoren Linderoot sig inga fler injurier hav att vita hr General Inspektoren än han hade fallit uti hans köp.

Näst blev av samtliga rätten dömt och av sagt, att ehuruväl Arvid Olofsson i Källmo, haver upptagit bemälte Källmo på bolbyn Gälleråsens ägor, som hör Olof Töresson och Olof Jonsson till, och gjorde samma avgärda by till

till ett fjärdingshemman, likväl kan han Arvid icke med skäl ägna sig eller begära mera skog och fiskevatten där till av hela gårdens hävd, än till en åttondel, uti anseende, att han inne i gården ej åtte mer än en åttondepart, vilken äger med laga syn och skifte avvittas.

Näst fälltes Clemet Andersson i Kärra i Lungsund socken å frälse för stämmings försittande emot Per Olofsson ibidem om slagsmål till 3 mark.

Näst nämndes Olof i Ullvetterstorp, Per i Immen och Simon i Stensviken, att tillmäta Karin Nilsson ett stycke jord av sin sal faders stubberättighet i Kedjeåsen till en stugutomt och kålgård.

Näst vittnade samtliga nämnden, att torpet Kvarnberget i Karlskoga socken, som haver varit skattlagt för $\frac{1}{8}$ är så ödelagt för 6 år sedan, att där på är nu icke mer, än en loo och lada utan tak, och allt inredi brukas allenast för äng under Degernäs.

Näst vittnade samtliga nämnden, att Olof Helsing i Karåsen som för år 1665 och 1666 är skriven för 2 mantal om året, finnes intet här nu, efter som han reste här av landet år 1664.

Näst kändes Anders Påvelsson i Tåbäcken skyldig att betala Johan Olofsson ibidem 5 daler Kmt för en lägerso, som hans hustru Ingrid Arvidsdotter hade dräpitt, när hon fanns i deras sädesgärde, men fri för böter emot den lidna skadan.

Näst kom Jon Bengtsson i Mörkevikstorp i Karlskoga socken, och begärde att tingsrätten ville meddela honom sitt skriftliga bevis, om hans leverne, sedan han för 20 år sedan kom hit i socknen, och efter ingen visste skäl till, att det förneka, så vittnade samtliga nämnden och tingallmogen, att bemälte Jon Bengtsson är födder i Västergötland, och haver allt sedan han kom hit, intet ställt sig annorledes, än ärligen och väl.

Näst sakfälltes Olof Persson i Bjurtjärn å skatte för stämmings försittande emot Olof Enarsson ibidem om slagsmål, till 3 mark.

Näst förliktes Olof Andersson i Bäck med sin syster Marit Andersdotter i Skogsberg om 14 daler 16 öre kmt som deras fader Anders Olofsson var skyldig, till bergmästaren välbemälte Gustaf Månsson Ekebon sålunda, att hon Marit skull giva ifrån sig ett fönster, ett femmarkstycke och 10 kärvar halm, som hon hade lånt och fått av sin fader, till Olof, så skulle han allena svara till denna gälden.

Näst sakfölldes Nils Jonsson i Fiskesjön å skatte för stämmings försittande, emot nämndemannen Nils i Bregården om tackjärn som är bortkommit, till 3 mark.

Näst insinuerades och upplästes en testamentsskrift dat Kristinehamn d 3 augusti sistlidne som Lars Nilsson och hans hustru Ingeborg Nilsson i Emterud, tu äkta och barnlösa folk, hava sin emellan låtit fatta och upprätta, sålunda att emedan de, icke det ringaste till hjälp, av sin släkt någonsin bekommit hava; varför skall dem som den andra överlever njuta allt som efter den avlidne kan finnas oklandrat av den andras arvingar i sin livstid; men sedan, efter bägges död, gå bägges deras arvinga till delning efter lag.

Näst avsades den dom som rätten fällte emellan arrendatoren äreborne och välbetrodde Elias Larsson Linderoot, kärande och general inspektoren ädle och välbemälte Chrispin Flygge svarande, angående, vilken rättare och lagligare possessor och ägare skulle vara till sal. praesidentens välborne Hr Johan Nicodemi Lillieströms trenne hamrar här i Karlskoga, med vad lägenheter där till höra. Av de skäl arrendatoren Elias Linderoot haver vist, av sin arrende kontrakt, med general löjtnanten och vice guvernören välborne. Hr Claes Dankwardt Lillieström, såsom sin sal. bröder barns och efterlätne arvingars laga förmyndare, samt själva arvingarnas, ädla och välborne Johan Fredrik Lillieström och Axel Lillieström dat Frötuna d 19 maj 1661 nämligen. att han skulle vara fram för någon främmande närmast att lösa hamrarna här i Karlskoga, där de apart kommo till salu och

och välbemälte Johan Fredrik Lillieström haver där på uppburit
100 Rd som hans kvittens, givit i Björkborn d 27
augusti 1662 utvisar, kunde väl arrendatoren vara befogat
till samma hamrars inlöse. Men som gen inspektoren
Hr Chrispin Flygge, haver där emot vist ovanbemälte
förmyndares, ädle och välbemälte Hr Claes Dankwarts Lillieströms
slutna köp, med välbemälte gen inspektor, av dato
Stockholm d 28 mars 1661 om gårdarna Bo och Björkborn,
med deras innanrede, samt Backa och där underliggande
goods, med trenne hamrar och laxfisket
och vad eljest där till hör, för sjutusen riksdaler,
därför han gen inspektoren skulle njuta, som han ock
mest det års arrende, och haver okvald njutit, de efterföljande
åren allt sedan; jämte en vidimerat copiam av
arrendatorens Linderoots sedermera ingångne
arrende kontrakt med H Gen inspektoren in originali
dat Örebro d 24 januari 1663, att bruka och besitta
samma hamrar ifrån begynnelsen av 1663 till änden
av 1667, som är 5 års tid för 1800 daler kmt
vart år, som allt här till hava följt. Eljest haver
arrendatoren Linderoot i ett likt brev, då gen inspektoren
böd sig till, att vidare tala med honom, om denne
deras arrendekontrakt i Karlskoga d 17 februari 1663
obligerat sig, att förbliva vid honom som gjord var,
och vänta den fullkomligare med bud skriftligen
tillståendes Hr Gen inspektoren att inventera (wärte)
såsom de då stodo i hans absentia. Erkänner rätten
Hr gen Inspektoren Chrispin Flygge för denna
tiden, vara orätt och laga possessoren och ägande till
bemälte Karlskoga trenne hamrar, och arrendatoren
allenast hava där å Dominium utile, in till detta
årets förlopp. Där hos är vetandes, att innan
välbemälte hr Gen Inspektoren begärde samma dom

skriftligen, lät visa mig Hr Arrendatorens Linderoots gjorda kontrakt med honom in originali, där under hans egen hand finnes oemotsägeligen.

Näst fälltes Olof Svensson i Degernästorp å krono för stämmings försittande emot länsmanen Erik Påvelsson, för olaga skogshygge och emot Casper Mårtensson i Degernäs, om 2 ihjälslagna galtar till 6 mark.

Näst beviljades syn emellan Gräsholmen och Strömtorp av samtliga rätten i tillkommande vår.

Näst hade Sven Matsson i Gräsmossen å skatte vikit utur Anders Larssons i Ängbäcken tjänst, fjärde dag pingstdag 1666 och skylt på elakt och knappt kosthåll som ej kunde bevisas. Varför kändes han skyldig att återlägga städslan 6 mark kmt och betal årslönen med 20 daler och böta 3 mark för han beskyllte Anders för det intet var värt. Men fick med samtycke behålla vad han på lönen uppburit hade.

Näst hade Erik Bertilsson i Agen å krono, skylt Anders Larsson i Ängbäcken, att han foro med lövjeri, som han nu varken ville eller kunde bevisa. Varför samma Erik fälldes till 3 mark för okväden.

Näst beviljades syn emellan Agen och Ängbäck av samtliga rätten i tillkommande vår, med förbud att ingen hugger den andra förnär.

Näst klagade Nils Svensson i Strömed över en krok på frids- och ()gården emellan sig och Olof Nilsson i Kvarntorp in mot älven, som rinner utur Lilla Strömmen i Möckeln, som var tillkommen när nämnden lade rå där emellan, där av att skogen var tjock och de ej kunde gå rätta sträcket ut. Varför tyckte rätten, att denna kroken icke kunde rättas ända fram, för Kvarntorp hade röjt av stora skogen icke utan stor möda och bekostnad, utan måge slås mitt i tu såsom ett halffnads bruk.

Än klagade Nils i Strömed på Eskil Kortsson i Nollhult och Olof Bengtsson i Nytorp, att de hade stängt eller hägnat in allt för mycket av mulbete, Varutöver resolverades det samtliga rätten, må måla deras, så väl som Nilses i Strömed intäkter och dem justera efter skattningen i tillkommande sommar, efter tinget här, eller i Visnum.

Näst kom Per Jönsson i Backebergstorp, och klagade, Erik Folkesson i Backeberga, hava tagit av honom 4 snesar råg uti hans fall. Erik förebar Per hava huggit och sått fallet över delet emellan Mörtbäcken och Tallen, och sig, därför tagit rågen. Men befallningsmannen sade sig, hava honom förbudt till laga ting. Var uppå slöts, att samtliga rätten skall se var rået bör gå fram, antingen åt Krusbestubban eller icke, som Jon i Stråbergsmynnen och Olof i Ullvetterstorp ville emot länsmannen och den övriga nämnden, innan något vidare görs till saken.

Näst beviljades syn emellan samtliga grannarna i Brickegården, att skogen måtte dem emellan bliva skiftad.

Näst beviljades syn emellan Mats Nilsson i Hult och Eskil Mårtensson i Granbergsdal för skogsskifte.

Näst lät gen inspektoren välbemälte Chrispin Flygge, genom rätten förbjuda, Bos, Backas och Bregårds åbor, att de intet skulle understå sig företaga något hugster, eller hugga något på bemälte gårdars skogar, utan hans lov och minne, vid 40 mark vite, och svara till skadan efter lag.

Näst stadfästes efter Sveriges lag det jordeköp, som gen inspektoren välbemälte Chrispin Flygge, hade gjort med gen löjtnanten och vice guvernören välbemälte Niclas Dankvardt uppå hans sal. broders välbemälte Johan Lillieströms arvingars vägnar, om gårdarnas Bo, Backa och Björkborn, och underliggande trenne

hamrar med dess kvarnar samt laxfisket och alla under
tillhöriga lägenheter för 7000 Rd som upprättades
i Stockholm d 28 mars 1667

efterskrivne hemman och jordelotter vordo å
detta tinget lagligen uppbudna

dammfäste på Kärne och Gällerås ägor på östra sidan i
Lanforsen, av välaktad Elias Linderoot 2 g
½ Tällekullen av Nils Bertilsson 2 g
Anders Matssons del i Gräsmossen för gäld
av Påvel Larsson 1 g
noch Kerstin Tomasdotters del ibidem av samma
Påvel Larsson 1 g
Gällsjötorp ½ hemman för rest till arrendator Linderoot 1g
Olof Svenssons ⅛ i Degernästorp för 3 års rest
till samma Linderoot 1 g
Karåsen ¼ hemman för 3 års utlagor till den samme 1 g
Nils Perssons i Lerängen ⅓ för 3 års utlagor
till merbemälte Linderoot 1g
½ Högfors Erik Michilssons av länsmannen
för 6 skeppund tackjärn och 6 våger, samt 3 års
utlagor 96 daler kmt och av Lars Persson
vid Valåsen för 45 daler kmt 1 g

Sakören som på detta tingen fallna äro
belöpa sig uti en summa till 62 ½ daler

Anno 1668 den 25 och 26 juli vart
rätt laga ting hållit med allmogen av Karlskoga socken uti
Bo där sammastädes, närvarandes kronans länsman
väl:te Erik Påvelsson i samma Bo, och efterskrivne
bofasta och edsvurna härads nämndemän som voro:

Mats Jordansson i Brickegården	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Persson i Immen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Nils Gunnarsson i Bregården	Anders Velamsson i Kväggen
Nils Svensson i Strömed	Eskil Jonsson i Stråbergsmýren
Olof Toresson i Gälleråsen	Eskil Nilsson i Knutsbol

Samma dag togs Olof Töresson
i Gälleråsen, som förr hade gjort sin nämndemans
ed och Eskil Nilsson i Knutsbol, som nu avlade sin ed i nämnden och
det i stället för Påvel i Kärne som är död, och Dan i Backa,
som är herredagsman.

Sedan sakfälltes Elisabet Persdotter i Bråten å krono
för lönskaläge med Måns Larsson i Grunnebacka i Rudskoga
socken till 20 daler

Näst beviljades Olof i Ullvetterstorp rättens fasta
på ½ hemmanet Ullvetterstorp, efter KM:ts honom givna
köpebrev.

Näst fälltes Olof Andersson i Kortforsen, å krono,
för lönskaläge med Sicilia Mårtensdotter i Granbergsdal,
å krono, löskona, han till 3 mark och hon till 40 mark.

Näst fälltes Simon Nilsson i Bregården, å frälse för
mökränkning med Karin Olofsdotter i Ullvetterstorp,
han till 40 mark och hon till 20 mark och dömdes han att giva
hennes 40 mark till morgongåva och barnföda.

Näst anklagades Erik Bertilsson i Agen, för treska
att utgiva herredagspenningar, för allmogen skulle
intet hava velat hava Dan Bondesson, för han ville
intet hava med sig den klagepunkten, emot Elias Linderoot
vilken sak uppsattes, till landshövdingens ankomst.

Näst efter länsmannen Erik Påvelsson, hade betalt för Nils Persson i Lerängen 289 daler kmt så resolverades att Eskil i Knutsbol och Olof Töresson skulle inrymma Erik Påvelsson i hans egendom, nu genast, så i slått och skärande, som det fasta, och vad löv kan samman hämtas vara.

Näst stod Anders Skåresson i Lund, och räckte Olof Jonsson i Skråmmen, hand på 6 daler kmt för halva bistocken, som på bägges skog funnen var.

Näst kom Anders Andersson i Sibbo och testamenterade sin hustru Elin Larsdotter tredingen av bemälte Sibbo att taga penningar för av hans barn efter hans död, eller besitta, om de kunna så förlikas. Men hon uppdrog samma $\frac{1}{3}$ genast sin son Måns Andersson, för föda och skötsel till dödodagar.

Näst kändes Anders Matsson i Gräsmossen skyldig att betala Olof Andersson i Sälsjön i Visnum s:n 6 $\frac{1}{2}$ Rd för resterande jordepennningar på Gräsmossen. Detta till Brittmässan, efter de äga då utpantas.

Näst pantsattes Johan Påvelsson i Strömtorp ägodel till borgmästaren välaktad Jörgen Camitz för 55 $\frac{1}{2}$ stig kol, som Nils Svensson i Strömed var vittne till.

Näst pantsattes Anders Svenssons i Strömtorp ägodel till Anders Gunnarsson för 3 skeppund 5 lispund tackjärn.

Näst förböds vid 40 mark vite, att ingen skulle hugga mera timmer, fälla fall, flå näver, eller bryta löv i Strömtorp och Stenkullen än han äger till inne i gårdarna

Näst kom Nils Svensson i Gräsmossen och räckte Olof Persson i Kristinehamn handen på 40 stigar kol som h Kerstin Tomasdotter ibidem var honom skyldig.

Näst kom för rätten Marit Simonsdotter i Västra Kärne i Karlskoga socken och testamenterade sin måg

Halvard Andersson och dotter Britta Påvelsdotter sin köpedel, som var $\frac{1}{3}$ uti halva Västra Kärne, för föda och skötsel till dödedagar, att nyttja bruka och behålla till evärdelig egendom. Men länsmannen Erik Påvelsson (ivrade det, för orätt berättelse, huru löst war det böre det gjordes tillbaka)

Näst blev Olof Påvelsson i Västra Kärne skyldig att svara till 10 skeppund tackjärn, på det lånet, som Nils Strömed hade gjort till svärfadern Påvel Jonsson i Västra Kärne

Näst vittnade länsmannen Erik Påvelsson, Mats i Brickegården, Olof i Ullvetterstorp, Påvel i Kärne Simon i Stensviken, Olof i Skråmmen, Nils och Eskil i Bregården, Håkan i Strömtorp, Eskil i Stråbergsmynnen och Nils på Strömed, att näst för helgomässan 1667 voro de på syn emellan Gälleråsen och Källmo och gjorde denna skillnaden, att Gälleråsskogen begynnes vid Lundhyttan, ända fram åt Källmo kvarnväg, ända över en stor sten i vägskillnaden sunnan för Källmo, sedan över heden åt Trösan, där Mörtbäcken haver sitt inlopp, ifrån Trösan utför i stora älven, ifrån store älven allt i Kijan, ifrån Kijan utför i Lanforsen, dädan i tallen vid Trehörningen, sedan efter landsvägen utför, mitt på Ryggåsen, där en blekat tall står, och så ända åt Lundtorpshytta. Det för den skull dömdes fast.

Näst fälltes Jogar Andersson i Karlstorp å krono för stämnings försittande emot arrendatoren Linderoot om tjuveri till 3 mark.

Än fälltes Per Månsson i Berg och Måns Persson i Bricketorp, å skatte, för stämnings försittande om en båt och fördärvat båt till 3 mark

Näst sakfälltes Olof Bengtsson i Nytorp å skatte för han och hans son, hade överfallit och slagit Nils Svenssons piga i Strömed, Sigrid Persdotter, så att hon fick där igenom tvenne blånader, till 6 mark och sattes dem emellan 40 mark vite för vidare bullers avställande.

Näst framsteg länsmannen Erik Påvelsson i Bo och gav tillkänna, att han hade pantsatt sitt skattehemman Degernäs här i Karlskoga socken till arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderoot d 19 januari 1664 för 2000 daler kmt, klagandes att bemälte arrendator Linderoot ej ville nu när han hade fått samma penningar ihop och tillreds att avlägga och betala, taga dem emot, utan behålla gården på köp, som hans hustru aldrig hade samtyckt till, eller varav vår allernådigste överhet tillåtit, utan förbudt alldeles i hela bergslagen särdeles i denna socknen. Procuratorn väl:t Elias Nilsson Alm, insinuerade fuller Erik Påvelssons tvenne obligationer på samma lån, såsom skulle han och hans hustru hava samtyckt till köp, så framt lånet ej kommo tillbaka i rättan tid, som de vore sams om, men hustrun nekte alldeles till vetskapen där om, eller samtyckte där till, begärandes med gråtande tårar, att få betala skulden med penningar och behålla sitt fasta. Så efter arrendatoren var intet själv tillstädes och procuratorn hade ingen fullmakt att göra och låta där uti, ej heller ville, efter rättens anhållande förstå att övertala arrendatoren, att med godo emot taga penningar. Ty fann rätten intet oskäligt att länsmannen måtte på hans begäran meddelas en attest om den handeln, till dess efter föregången citation, kan fatta en laga dom här utöver.

Näst sakfälltes Per Nilsson i Kedjeåsen å krono för tvenne pustar på Anders Nilssons hustru ibidem arm och ett blodvite vid tinningen till 9 mark. Där hos sattes 40 mark vite för den som försummar hålla lag-gill gårdsgård. Olof i Gälleråsen och Per i Immen för-ordnades, att mäta gårdarna, Per och Anders emellan, som de skola gärda.

Näst fälltes Anders Nilsson för Pers häst, som blev

blev sargat i låret till 6 mark.

Näst avsades emellan Per Stensson och Lars Mårtensson i Näs, att där de intet sänjas bättre, om sina vägar och stängande, hädan åt än här till, skall det gälla vardera 40 mark.

Näst stod Nils i Bregården och lovade betala, av det av länsmannen efter befallningsmannens order arresterade järnet i boden 12 skeppund och Eskil 5 skeppund till Frans Norberg, det övriga till år 1669 om midsommartid, sättandes Bregården i underpant.

Näst lovade väl:t Olof Persson i Kristinehamn och tillsade länsmannen Erik Påvelsson 2700 Rd att låna honom nu genast 2000 Rd men om Larsmässan 700 Rd.

Näst vittnade Luned vid Knappforshyttan, det Elias Linderoot hade köpt av Nils Svensson på Luned är krono och icke skatte

Näst frågade länsmannen Erik Påvelsson i Bo, samtliga nämnden och tingsallmogen, om någon visste eller hade hört honom någonsin uppstudsas allmogen, att vägra eller förhala arrendatoren väl:t Elias Larsson Linderoot hans gebur, som han hade på höga överhetens vägnar, förmedelst sitt arrende att fordra. Där till alla, så in som utom rätten enhälligen svarade, att de aldrig hade det förstått eller hört.

Näst beviljade syn emellan Stubbetorp och Bråten, samt Noltorp och Sandtorp.

Näst övertygades Marit Nilsson i ()berget i Karlskoga socken å krono, att hava tagit en penningpåse ifrån kronans befallningsman, i norra kammaren, och stuckit den av vägen uti en svinhus. Penningarna voro 27 daler kmt i idel plåtar, som strax finges igen, varför samma

Marit dömdes att böta tredubbelt så mycket tjuvnaden är värd, eller mista rygghuden.

Näst beviljades syn emellan Kexsundet och Smedstorpet samt Kväggestorp; så och emellan Spjutberg och Vibäck.

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta tinget lagligen uppbudna

Dammfäste på Kärne och Gällerås ägor på östra sidan
Lanforsen av välaktad Elias Linderoot 3 g
 $\frac{1}{2}$ Tällekullen av Nils Bertilsson 3 g
Anders Matssons del i Gräsmossen, för gäld av Påvel Larsson 2 g
Kerstin Tomasdotters del ibid ab eodem 2 g
Gällsjötorp $\frac{1}{4}$ hemman för rest till arrend. Linderoot 2 g
Olof Svenssons $\frac{1}{8}$ i Degernästorpet för 3 års rest till Linderoot 2 g
Karåsen $\frac{1}{4}$ hemman för 3 års utlagor till Linderoot 2 g
Nils Perssons i Lerängen $\frac{1}{3}$ för 3 års utlagor till Linderoot 2 g
 $\frac{1}{2}$ Högfors Erik Michelssons av länsmannen för 6 skeppund tackjärn och 6 vågor, samt 3 års utlagor f 96 daler kmt och av Lars Persson vid Valåsen för 45 daler kmt 2 g
 $\frac{2}{3}$ i Gräsmossen av Nils Svensson 1 g
 $\frac{1}{2}$ Råglända av Simon Persson 1 g
Tällekullen av M Hans Lang 1 g
Lanfors av Elias Larsson Linderoot 1 g

Sakören som på detta tinget fallna äro belöpa sig uti en summa till 64 $\frac{1}{2}$ daler

Anno 1669 den 12, 13, och 14 juni hölls härads ting i Bo med Karlskoga tingslag, närvarandes kronans befallningsman över Östersysslet, väl:t Hindrik Johansson Schröder på Bänneberg, samt efterskrivne bofasta och edsvurne häradsnämndemän, som voro:

Mats Jordansson i Brickegården	Olof Eriksson i Ullvetterstorp
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Persson i Immen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Nils Gunnarsson i Bregården	Anders Velamsson i Kväggen
Nils Svensson i Strömed	Eskil Jonsson i Stråbergsmýren
Olof Töresson i Gälleråsen	Eskil Nilsson i Knutsbol

Då blev KM:t nådiga resolution angående häradshövdingetjänsten, var med Värmland är vordet benådat för närvarande menighet uppläsen, där näst häradshövdingens Particulier fullmakt och instruktion.

Näst upplästes för allmogen välaktad Petri Tijdelii fullmakt på fiskaltjänsten uti Värmlands Dal.

Näst publicerades KM:t nådiga resolution av d 13 oktober 1668 angående marknadsplatsens i Karlskoga avskaffande, samt landsköps() förbudande.

Noch kunglig resolution på samtliga borgerskapets besvär, av Stockholm d 17 september 1 punkt, varutinnan förbjöds den handel som åtskilliga ståndspersoner så och hammarpatroner och bruksförvaltare föröva å landet och vid bruken. Noch om det tillstånd som oppstäderna är förunt med Skiep-parter vid Stapelstäderna.

Näst blev Nils Svensson i Gräsmossen pålagt att emedan han den 25 juli 1668 caverade för änkan Kerstin Tomasdotter i Gräsmossen för 40 stigar kol hos rådmannen i Kristinehamn välaktad Olof Persson, att betala samma år, däremot halva höladan som står i ängen nordan för gården Gräsmossen, satte i underpant kolen bleve ej som utlovat var betalta, dock körde änkan höet till sitt hem, därför skall änkan fylla samma hölada i år med gott hö delandes henne i 2 parter, varav rådmannen haver (tagelutin), anlangande de 40 stigar kol

kol som Nils Svensson har caverat för, dem skall han så betala: den milan som änkans son Sven Matsson har upprättat vid Björneborgs hammar skall Nils få kola och där av betala så långt det räcker, fyllandes det återstående av sina egna medel där emot sig förbehållandes sin regres till änkan. Dock åt Olof Persson bliver till Mattiae tid nästkommande conterat. Men bliver de 40 stigar kol till Mattiae tid icke betalta, som Nils Svensson ännu å nyo har utlovat, då vare hela höladan bemälte Olof Persson hemfallen.

Näst bekände Nils Svensson i Gräsmossen sig vara sin kyrkoherde vördige och vällärde Mr Anund Haqvini i Karlskoga skyldig 70 daler kmt, vilket han belovade sig vilja och skola betala på tvenne terminer nämligen anno 1670 i juni 35 daler och i juni 1671 de resterande 35 daler: till vidare försäkring caverade Nils Svensson på Strömed för hela posten var emot Nils Svensson i Gräsmossen satte honom sin egendom i visso.

Alldenstund Mats Hindriksson och Erik Persson i Sandtorpet icke kunde sämjas om deras åker- och ängtegar, fördenskull förordnades Eskil i Stråbergsmynen, Per i Immen, och Eskil i Bregården på Matses, samt Håkan i Strömtorp, Nils på Strömed och Dan i Backa på Eriks vägnar, att göra dem emellan en rättmätig delning, till nästkommande Mattiae tid.

Näst vittnade Mats Persson hammarsmed, och Per Eskilsson i Bregården, att Erik Bertilsson i Bottesbo å krono beskyllde herredagsmannen Dan i Backa ej hava på socknens vägnar hos KM:t anhållit om hjälp emot den oförrätt som han förmenar sig vara tillfogad av arrendatorerna vid utlagornas uppbärande; och sade att den stjal bort socknens penningar som så handlar, där till Erik ej neka kunde, där emot framviste bemälte herredagsman kungliga resolutionens 7de punkt, varutinnan KM:t sitt nådiga behag över samma ärende har dem förnimma låtit och directe där uppå svarat, varför sakfälltes Erik Bertilsson för sådan sin vrångvisa beskyllning till 12 mark.

Angående fjärdings kronohemmanet Högfors, så kändes Olof Larsson ibidem vara närmaste om att behållat, emedan Lars Persson, vilken stubberättigheten

tigheten tillkommer av samma hemman / har
bemålte Olof Larsson det fram för någon annan upplåtit emot
nöjaktig vedergällning, nämligen för 160 daler kmt

Näst förentes länsman Erik Påvelsson
och Nils Persson i Lerängen sig sålunda: att läns-
mannen behåller Mats treding i tredings krono
hemmanet Lerängen för de 289 daler kmt
som länsmanen före honom / Nils / till hans
creditorer betalar och ehuruväl samma egendom
med säd och höbärgning etc: är länsmanen
d 25 juli 1668 utan någon exception reda
tilldömt, det dock länsmanen ej då obtinerade
så efterlåter han dock att Nils må bärga en halv-
part ännu i sommar av de som han /Nils/ har
på åkern utsått, och haver han och hans arvingar
intet vidare där med att beskaffa.

Näst avlade Per Persson i Bäck sin ed å bok, att
han har levererat till Elias Bryngelsson hammar-
smed vid Bohammaren 2 skeppund tackjärn
emot den skärstock som då praesenterades, där med
var samma hammarsmed benöjd.

Sedan blev av rätten av sagt att Nils i Kväggestorp
skall hava sitt fiske ifrån nordera haget i Kväggen
och till det söner vid landet, och Erik i Sundstorp sedan
ifrån där Nilses fiske ändas, norr ut allt till stenrådet.

Angående Eriks egendom i skog och mark så
är den honom av nämnden tilldelt efter följande
rågångs begynnandes i bemålte stenrå och därifrån söder
åt Aspestubben, sedan västeråt till nordost ändan
av Laåsen, därifrån efter åsen ända söderut och
i Ängehaget, därifrån österut efter haget till
vägen, och sedan efter vägen till dijdrågen och
därifrån efter Dijdrågen till Kvarndammen
i Ågrenen, och vilken av dem som detta kväljer
skall böta 40 mark

Näst anmodades rätten av välaktad Elias Alm
på sin principals, arrendatorens vä:t Elias
Larsson Linderoots vägnar, att det svedjefall som
Åsjöhyttelag förmenar sig hava huggit in på
deras enskilda och avvitrade hytteskog,
måtte till nästkommande höstting kvarsättas,
förmenandes samma svedjefall vara endels
huggit in uppå sockenallmänningen, vilket blev

beviljat, då skall ock samma hyttelag framte sina brev och dokumenter, på dess egendom och utrymme.

Anders Olofsson i Åsjöhult plikta för stämmings försittande till att vittna om Jon Anderssons förmenta tjuveri 3 mark

Hindrik Johansson i Åsjöhyttan dito 3 mark

Näst gav Lars Påvelssons i Gräsholmen, tillkänna, huruledes han och hans hustru hava nu på sina ålderdoms dagar sig omtänkt att göra emellan sig och sina barn den dispensation som följer 1 haver han beviljat att båda hans söner Jakob och Påvel Larssönder, skola hava makt och tillstånd, att efter sina föräldrars död, lösa sina fyra systrar utur gården Gräsholmen, som är Lars Påvelssons och hans hustrus Marit Tomasdotters avlinge / en halv gård / och då skola Jakob och Påvel tillhopa giva till var sin syster 10 Rd för hennes pretention uti gården, var med de 2 bröder och 4 systrar skola vara i det fasta åskilda. 2 Så länge Lars Påvelsson och hans hustru förmå, att något arbeta, så vilja de hava sig förbehållit, en treding av hemmanets åker och äng att inbärga, dock blev efter hans egen åstundan om samma hans tredings bruk så beslutit, att Påvel skall bärga åt sina föräldrar halvp parten av deras fars äng, den andra halvp parten bärga de med sin legopiga själva, men åkern skola båda sönerna tillhopa bruka och bärga åt föräldrarna, och så länge som så tillgår bliver Lars med sitt hushåll i fäle tillhopa med sin son Påvel, 3 Sedan när Lars och hans hustru intet vidare förmå bekymra sig om något hushåll, då skola sönerna Påvel och Jakob tillhopa vara pliktiga att låta sina föräldrar till deras dödedag, bliva så försörjda, skötta och uppehållna, som fromma och rättsinniga barn ägnar och anstår, vilket de och för rätten utlovade. Och sedan alltså skola Jakob och Påvel med deras arvingar äga var sin halvpart uti hemmanet Gräsholmen 4 Och på det syskonen

syskonen intet skola hava att träta om efter föräldrarnas död, ty lovade Lars Påvelsson, sig vilja nu strax utan något dröjsmål, så jämka sina barn emellan, att den ena skall få så mycket som den andra kan reda hava fått efter proportion.

Näst begärde Olof Larsson i Kölebråten, och hustru Kerstin ibidem : samt hustru Karin i Esphöjden, att deras samskog, belägen sunnan för Immeheden måtte med sina råmärken och rätta skillnad bliva från andra angränsande ägor avvitttrat, ty beordrades på Kölebråtens vägnar: domaren Mats Jordansson i Brickegården, Simon Ersson i Stensviken, och Olof Ersson i Ullvetterstorp: och på Kärnes vägnar: Dan i Backa, Nils i Bregården och Per i Immen, sådant till nästkommande ting att uträtta, då bemälte 6 nämndemän skola med det samma besiktiga och rätta skillnaden emellan Kölebråten och Kedjeåsen.

Näst avsades att om Per Nilsson i Kedjeåsen eller någon av hans hus efter denna dag (rån)visligen hanterar sin syster Karin Nilsson eller hennes barn med ord eller gärning, då skall sådant efter (Bråten) bliva på det hårdaste straffat.

Näst framviste Olof Nilsson i Kvarntorp på sina och sin broders Nils Nilssons vägnar, ett testamente som deras fader Nils Jordansson ibidem dem givit haver av följande innehåll: emedan förebemälte Olof och Nils Nilssöner hava reda fött och uppehållit sina gamla föräldrar i 12 år, modern Bengta Persdotter blev död i fjol, fadern lever ännu, och för det att hans bägge ovanberörde söner hava lovat vilja honom troligen och väl sköta så länge han lever, ty testamenterar han dem sin anpart nämligen 2/3 delar i samma Kvarntorp som är ett tredings skattehemman, vilket han själv har upptagit och skatterättigheten köpt till

ägnandes samma 2/3 bemålte sina 2 söner samt deras barn och efterkommande till evärdelig egendom, vilket och blev av rätten stadfäst.

Näst blev skattehemmanet Aggerud en helgård efter hela nämndens mätesordom värderat för 270 Rd: var till efterskrivne voro arvingar Olof Olofssons barn /Hr Erik Olofsson i Aggerud och Pär Olofssons barn/Marit i Billinge barn, Gunilla i Brickegården och Siri i Strand, vilka är tillhopa 9 systerdelar, löper alltså på var systerlott 30 Rd men vem som skall bo på Aggerud och lösa de andra ut skall framdeles slutas.

Philip Larsson i Östra Kärne, begärde klarering på sin räkning med arrendatoren väl:t Elias Larsson Linderoot, men såsom på vederpartens sida icke finnes vid handen vissa böcker och räkningar alltså skall sådant praesenteras vid nästa ting, dit parterna ock här med bleve citerade.

Näst anklagades Jon Andersson i Friskärn av Elias Alm, att han /Jon/ har burit råg utur förbenämnde arrendators bod i förlidne år, men saken blev uppskjuten till nästa ting efter vittnen icke voro alla tillstädes.

Noch klagade Elias Alm på Anders Stensson på Skattkärrsedet, att Anders gjorde sig fullmäktig i saken angående, det fallet som Per Svensson då boendes i Alkvettern högg i rågången emellan Alkvettersägorna och sockenallmännningen, Anders förebar sig vara fullmäktig gjort där till av Per Svensson, där emot Per Svensson säger sig ej hava gjort Anders Stensson till fullmäktig, utan allenast (wijsse) honom till sin patron Elias Linderoot, att han själv ville denna saken vid tinget utföra, varest han och då vistanades, själv, och åt en grytgjutare i Filipstad skall vara till vittnes där om vilkens vittnesbörd skall förskaffas till nästa ting och saken så länge bero.

Jöran i Espenäs skatte, för stämmnings försittande emo Hr Zackariam Silvium för en häst 3 mark

Näst tvistade Olof i Nytorp med Nils Svensson i Strömed om att honom Olof blev av Nils förmant inhägna

inhägna sin egendom med rå och rör omlagt fördenskull begärde Olof av rätten, att sådant icke måtte bliva honom vidare förvägrat. Men efter nämndemännen Jon Björnsson i Stråbergsmynen Mats i Brickegården, Dan i Backa, Håkan i Strömtorp, Nils i Bregården och Eskil ibidem: tillika med länsmannen Erik Påvelsson, genom sin skriftliga inlago vittnade att anno 1665 när tinget hölls i Bo, då blev det haget som Olof i Nytorp i sin rågång hade uppsatt, utdömt, efter det skulle vara Strömed till Praejudice uti det mulbete som de förmente sig vara berättigade till innan om Nytorp rågång, varför emedan saken är så vida, under välborne hr vice lagmannen tillförende slutit, blir och dess vidare utförande dit remitterat.

Sedan förordnades Mats Jordansson i Brickegården, Håkan Andersson i Strömtorp, Nils Gunnarsson i Bregården, Eskil Olofsson ibidem: Nils på Strömed och Eskil i Knutsbol att förnya med stenröser den gamla skillnaden emellan Duvedalen och Ålkärr, sedan emellan Ålkärr och Brännebacka: och omsider på samma resa göra en laga skillnad emellan Strömtorp och Västansjö.

Näst föregav Mons Elias Alm huruledes åtskilliga understå sig den ena tiden efter den andra att åverka in på Alkvetterns skog och mark, emot åtskilliga förr gjorda förbud, ty blev ännu vid 40 mark vite varjom och enom sådan otillbörlighet här efter förbuden.

Näst begärtes Ylmebäcks hyttelag i Karlskoga socken tings attest, om bemälte hyttelags beskaffenhet och tjänlighet om där kan rimma sig att upprätta masugn: Så blev detta av hela nämnden så väl som närvarande tingsallmogen betygat att såsom ovanberörde ort är för 12 år sedan vid pass, förmedelst kungliga general bergskollegi

kollegium permission, reda destinerat till masugns bebyggning, vilket då dels för dyra tiden skull, dels och därför att malmberget som de förmodade vara där till dem lägligt, befanns omsider odugligt, men sedan ett annat malmberg är uppfunnit i Lekebergslagen, dem till lägenhet, äro ovanbemälte Ylmebäcks hyttelag nu resolverat sitt förr begynte verk ånyo upptaga, och där med /vill gud/ stadigst continuera, så framt där med kungliga bergskollegium tillstånd kunna benådade bliva, alltså vad själva orten vidkommer med utrymme i skog och mark, så betygar nämnden och tingsallmogen att inga andra bergsverk är där så när angränsande att de där av i någon måtto praejudiceras ej heller är där till att finna som var, att nödortftig skog skall någonsin kunna där till mankera om han fri för all våda bliver efter nödortftig måtteligen brukat.

Efter kronohemmanet Lövnäs $\frac{1}{3}$ och Färnebotten $\frac{1}{4}$ i Bjurtjärns socken är illa hanterade av dess åbor alltså förordnades länsmanen Erik Påvelsson, samt Simon Ersson i Stensviken, Olof i Ullvetterstorp och Anders i Kväggen sådant rannsaka och med åborna husesyn hålla.

Lars Hansson i Nya Elvhyttan, försuttit stämning emot Sven Nilsson ibidem för en slagen häst 3 mark

Olofs hustru i Ettala emot arrendatoren Elias Larsson 3 mark

Näst protesterade länsmanen välbetrodde Erik Påvelsson emot det uppbud som arrendatoren välaktad Elias Larsson Linderoot, har gjort på hemmanet Degernäs och vill innan nästkommande ting leverera därför penningarna.

Sist blev hela nämnden beordrat att avvitra fjärdingskronohemmanet Ödehult med viss och förnyad skillnad ifrån kronoskogen Östra allmänningen

Efterskrivna hemman och jordelotter vordo å detta tinget lagligen uppbudna.

Anders Matssons del i Gräsmossen för gäld av Påvel Larsson 3 g

Kerstin Tomasdotters del ibidem ab eodem 3 g
Gällsjötorp $\frac{1}{4}$ hemman för rest till arrendatoren Linderoot 3 g
Olof Svensson $\frac{1}{8}$ i Degernästorp för 3 års rest till
Linderoot 3 g
 $\frac{1}{2}$ Högfors Erik Michelssons av länsmannen
för 6 skeppund tackjärn och 6 våger samt 3
års utlagor faut 96 daler kmt och av Lars
Persson vid Valåsen för 45 daler kmt 3 g
 $\frac{2}{3}$ Gräsmossen av Nils Svensson 2 g
 $\frac{1}{2}$ Råglanda av Simon Persson 2 g
Tällekullen av Mr Hans Langa 2 g
Lanfors av Elias Linderoot 2 g
Halvparten av fjärdingshemmanet Tällekullen av
Mr Hans Lang i Valåsen 1 g
Bergskronotorpet Luned av Elias Larsson Linderoot 1 g
på den äng och fiske som där uti uppböds klandrade
Nils Gunnarsson i Bregården
dito uppböds Linderoot panträttighet i Gräsmossen 1 g
Halvparten av tredingshemmanet Råglanda
av Simon Persson 1 g
 $\frac{1}{2}$ Labbesand eller $\frac{1}{2}$ Östra Nytorp av Jon Andersson 1 g

Sakören som på detta tinget fallna
äro belöpa sig uti en summa till 7 daler 16 öre silvermynt

Henrik Larsson Eding

Anno 1669 den 5, 6 och 7 oktober hölls härads ting uti Bo med Karlskoga tingslag närvarandes kronans länsman över samma härad W:t Erik Påvelsson samt efterskrivne Ac ut in junio

Först upplästes kungliga brev taxan

Sedan tingfördes skraddaren Simon Nilsson i Stensviken, ogift å skatte, övertygades hava lägrat och mökränkt Brita Hindriksdotter ibidem oaktandes att han i förlidne år pliktade i samma måtto för Karin Olofsdotter, bekände nu båda sina brott, sakfälltes alltså han till 80 mark och hon till 20 mark

Sedan för den rågstöld utur Alkvetterns spannmålsbod för vilken Jogar Andersson i Karstorp beskylltes av mons Elias Alm, fäste Jogar lag att avlägga med själv tredje ed nästa ting.

Näst alldenstund Jogar Andersson som på sin hustrus Ingjäl Olofsdotters vägnar efter hennes möderne intet äger mer än $1/48$ del i tredingshemmanet Råglanda, vilket hemman är värderat för 120 Rd, där till är osämja emellan syskonen uppvuxen att de intet kunna förlikas tillhoppa, därför blev Jogar Andersson därifrån dömd att taga lösen av sin svåger Johan Olofsson först $2\frac{1}{2}$ Rd för bemälte $1/48$ del i hemmanet, och sedan $4\frac{1}{2}$ Rd: dels för använt arbete på det torpet som han förmedelst sin styvfaders tillsägelse uppröjde, och sedan blev därifrån lockat, dels och för förbemälte anpart i Råglanda, vilket Johan Olofsson har brukat i många år sig till nytta, blir alltså hela summan som Jogar Andersson skall hava av sin svåger Johan Olofsson 7 Rd.

Noch blev Johan Olofsson pålagt att giva sin syster i Gominne 1 Rd var med all ovänskap dem emellan blev upphäven, parterna genom handräckning väl förlikta för rätten, och där med 40 mark vite hostat som här efter giver orsakt till träta och osämja.

Sedan besvärade sig Hindrik Johansson sig däröver

Över att Jon Håkanssons i Släbråten son å frälse,
Ivar Jonsson har beryktat hans dotter Elin Hindriksdotter,
som skulle han Ivar hava haft med
henne olovlig beblandelse och henne förnedrat;
samma Ivar kunde intet neka till sig hava
så obetänkt talat när han var rusig, ehuru väl
han aldrig /sade han/ har haft med henne på
det sättet att beställa, bedjandes om en nådig
dom, blev fördenskull förskont med 3 mark.
böter till treskiftes och hon från samma miss-
tanke frisagt, och var och en förbjuden henne
sådant här efter åt förkasta vid 40 mark vite.

Näst blev Erik Olofsson i Stackfallet
tillåtet att besitta och bruka halvparten av bemälte
hemma, och för dess stubbeläning betala sina
5 samsyskon och 2 halvsyskon etthundra daler
kmt till skiftes; den andra halvparten besitter
änkan hustru Anna Olofsdotter så länge
hon är ogift, sedan avvakta vidare resolution.

Lars Jonsson i Dalbäcken å krono för löktande
emot Simon Eriksson i Stensviken 3 mark.

Olof i Ullvetterstorp, Simon i Stensviken, Per
i Immen och Anders i Kväggen blevo förordnade
att besiktiga vem som mest har hävdad skogen
mellan Dalbäcken och Sörvik och göra rå och
röser skifta skogen dem emellan, i medler tid bliver
tvisteskogen orörd.

Näst emedan en suficant och verificerat attest
icke blev som på förra tinget avsades praesenterat
från grytgjutaren Johan Matsson i Filipstad
angående någon kommission som Per Svensson
i Alkvettern skall hava givit Anders Stensson
på Skattkärrsedet, om ett fall som Per Svensson högg
i rågången / som sägs / emellan Alkvetterns ägorna
och sockenallmänningen, Ty blev den saken än vidare
remitterat till nästa ting.

Näst blev Lars Jonsson i Dalbäcken krono sak-
fällt till 9 mark för märkelig okväden emot
arrendatoren väl:t Elia Lindrots bokhållare
mons. Elias Alm

Näst blev dem vid Knappedshyttan efterlåtit att

att förfärdiga den kvarn som de redan begynt hava till vidare resolution framdeles, varder arrendatoren välaktad Elias Lindrot något där emot (vinnandes), som mons Elias Alm protesterade, kan allt sådan framdeles bliva likviderat.

Efter rättens befallning haver hela nämnden med upprättat rösegång gjort skillnad emellan hemmanen Sund och Kexsundet med bägge parternas goda vilja och samtycke som följer: först är rågården, den emellan neder vid sjön Kexsundet, vilken rågård följer rätta skillnaden väster ut, först till stora stenen, sedan därifrån västerut till Ålestacken, var efter rågården rättades därifrån söderut till Nämpst vid ängen i Stenkullen, varest stora bergen möta, anlangande fisket i Kexsundet, det hörer vardera parten till utför hans eget land.

Sedan blevo Olof i Ullvetterstorp, Simon i Stensviken och Anders i Kväggen förordnade, att avvitttra för fjärdings kronohemmanet Hedås dess torp eller hemskog ifrån den andre Kvägghytteskogen

Näst berättade domaren Mats Jordansson samt nämndemannen Dan i Backa, att de efter bergmästarens väl:t Knut Larssons order hava besiktigat lägenheterna vid Ylmeforsen, där hyttan och dess damma byggas skola, och funnit att dammarna som till bemälte hytta skola byggas intet är befallningsmannens w:t Jöns Ersson Grubbs hammar eller delningar till mens utan mer till förfordran alldenstund vattnet bliver därigenom mer än förr menagerat och besparat.

Näst uppsteg domaren Mats Jordansson i Brickegårdstorp besvärandes sig där över, att ehuruväl han anno 1631 contribuerade 7 ½ Rd in specie (även) så väl som hans broder Arvid Jordansson, när halvparten av Brickegården köptes till skatte, så finnes dock hans namn i kungliga köpebrevet ej vara infört, fördenskull till att undvika allt missförstånd och dispyt framdeles, begärte han att nämnden vill nu vittna vad de veta här om sant vara, ty betygade de äldsta för visso

Och de andra så väl som många flera av tingsallmogen efter sägu, att han Mats Jordansson har betalt lika emot sin broder Arvid i ovanberörde lösen och fördenskull äger för sig och sina efterkommande en åttondel i hela Brickegården, var emot Arvids egna barn icke hade ett ord att invända. Desslikest vittnade hela rätten, att uti kungliga brevet de dato Stockholm d 30 april 1635 är inskrivit i så måtto: att uti stället för Arvid och Måns Jordansson etc skall stå Mats och Arvid Jordansson, var emot ingen hade något att säga.

Näst blev de personer antecknade och specificerade som här till hava sig angivit att vid Ylmeforsen vilja upprätta och underhålla den på sista ting, där admitterade masugn. Nämligen. Erik och Per Nilssöner i Ölsdalen, Erik Svensson i Ölsdalstorp, Olof Svensson ibidem Nils Arvidsson i Aggerud, Erik Larsson i Siggetorp, Lars Bengtsson i Nordmark, Jon på Nybygget ibidem: Hindrik Larsson i Tryggebo och Bengt i Knippan, vilka framdeles kunna flera av allmogen och sina socknemän antaga där så synas. Dock är alltså förståendes att denna nya hyttan med dess hålldammar, skall så upprättas och bebyggas att befallningsmannen välaktad Jöns Grubbs hålldammar vid Holmsjön och Sörgryten bliva i alla måtto opræjudicerade, att han dem så här efter som här till må öppna och tillsluta när honom behagar.

Per Jonsson i Herrsjötorp skatte plikta för rättens sidovördnad och oljud 9 mark

Olof Ersson i Ullvetterstorp, Simon i Stensviken, Anders i Kväggen, Nils i Bregården och Olof Töresson i Gälleråsen, blev tillika med länsmannen förordnade att reparera och upprätta skillnaden emellan Herrsjötorp och Stackfallet och med det samma tillse om någon särdeles skog och mark kan fjärdingshemmanet Nolås tillvittras.

Näst blev hemmanet Gottebol taxerat för $\frac{1}{8}$ dels hemman att där efter i kronans jordebok

Införas framdeles.

Sammaledes Linnebäckstorp $\frac{1}{8}$

Sedan deputerades hela nämnden med länsmannen till att avdela de tre på norra sockenallmanningen upptagna kronohemman, Gällsjötorp och Malmhöjden, 2 fjärdingshemman och Mosseberg $\frac{1}{2}$ gård, deras särskilda och vissa utrymme i skog och mark, var över de sedan ej strida skola, med det samma skola de och dela ängeskogen emellan hemmanen, väster och öster Kärr.

Näst blev rätten av befallningsman väl:t Jöns Ersson Grubb anmodat om vittnesbörd, anlangandes både de frihetsåren, var med Karlskoga församling blev för vid pass 14 år sedan benådat, så och den (wilst), var efter de sedan hava sin tionde levererat så bekände hela nämnden och närvarande ting-allmoge sig hava fullkomligen åtnjutit frihet på alla de år som KM:t dem allernådigst förunt haver. Desslikest vittande och allesammans att välbemälte befallningsman har låtit emottaga och uppväga tiondejärnet, med rätt kronans vikt a 26 lispund: (pymars vikt), allt sedan KM:t nådige förordning blev där om utgiven, var vid de ännu till dato är maintenerade.

Sedan blev domaren Mats Jordansson i Brickegårdstorp, Håkan i Strömtorp, Nils i Bregården, Olof i Gälleråsen, Per i Immen, Eskil i Bregården och Dan i Backa förordnade att upprätta och förnya den förfallna rösegången emellan Backeberg och Lerängen och med det samma avhjälpa tvisten emellan Eskil i Granbergsdal och hans grannar.

Blev av Jöns i Dalsmund förbuden vid laglig plikt tillgörandes att här efter taga sig någon farväg över Eskils i Granbergsdal äng.

Sedan avsades att länsman skall på Eskil Mårtenssons vägnar betala hans faster Kerstin

1 skeppund tackjärn, och sammaledes hans faster Malin
1 skeppund: desslikest skall Eskil Mårtensson giva
sin syster Valborg 1 skeppund tackjärn, och sin
syster Sissilla 1 skeppund: där med kommer hela fjärdings-
hemmanet Granbergsdal Eskil Mårtensson
och hans arvingar till.

Näst blev hammarsmeden Hans Lång sakfällt
för oljud till 3 mark

Där näst blev Philip Larsson i Kärne pålagt
att betala till Samuel Andersson 14 stigar kol
och 8 lispund tackjärn, var med all deras räkning
till dato var clarerat.

Emedan Gäler i Ålkärr icke har till förliden
Tomasmäso betalt arrendatoren väl:t Elias Larsson
de 15 daler kmt som han för hemmanets utlagor då
skyldig var, ty tillsade han nu sig därför vilja
betala 18 daler: var med Elias Alm på bemälte
arrendators vägnar med honom förentes.

Näst blev skogvaktaren Elof Jonsson skatte, anmodat
åt Mons Elias Alm, att svara till någr punkter emot
hans ämbete strävande, men efter skogvaktaren exciperade
sig ej vara i rättan tid stämd blev det
differerat, dock sakfälltes han skogvaktaren för okvädes
till 3 mark

Efter förr givit order haver domaren Mats
Jordansson i Brickegårdstorp, men nämndemännen
Håkan Andersson i Strömtorp, Nils i Bregården,
Eskil ibidem: Nils i Strömed och Eskil Nilsson i
Knutsbol, renoverat rösegången emellan Duvedalen
och Ålkärr efter som han förr varit haver
som följer: först är rågången från sjön Möckeln
sydost ut upp till gamla rösen, vidare sydost
upp till Lillemossen, därifrån i Stenrået vid
Flyn, och sedan till stenrået vid Björnviken
i Ölme, allt i förbemälte streck.

Näst emedan änkan Sigri Andersdotter i
Åsbergsviketorp, med sin sal man Arvid
Bengtsson, har efter hans fader först betalt 100 daler
kmt gäld, sedan 200 daler efter hans moder
och styvfader, ty dömdes hon och tu hennes barn
Olof och Brita Arvidsbarn, till att behålla och

besitta fjärdings kronohemmanet Åsbergsviketorp, utan någon vidare stubbelänning vedergällning till sina andra svågrar och svägerskor. Var emot förbemälte tvenne hans barn skola var som de nu lovade pliktiga att betala den skuld som deras mor ännu skyldig är och där till kläda föda och sköta henne till dödedag och väl förhjälp till graven. Men för sal: hustru Ingeborg Olofsdotters begravningsomkostnad som hennes son Nils Bengtsson har allena omhänt /lägersta kon undantagandes vilken han själv åtte/ skall han hava av änkan Sigri Andersdotter 4 av Sven i Lervik, 4 av Olof i Nytorp, 4 ock av Lars i Brätte 4 daler kmt var med de syskonen vara åtskilda supra 16 daler kmt

Näst blev Nils Persson i Lerängen skatte, för våldsverkan på annans ängar sakfällt till 40 mark.

Sedan blev avdömt att Nils Olofsson i Östra Lontorp skall giva Lars Larsson i Streken och hans syskon 40 daler kmt i gominne för deras stubbelännings praetention i Östra Lontorp och sedan vare där med åtskilda.

Per Påvelsson i Linås skatte bekände sig hava avhänt Elias Bryngelsson 1 skeppund tackjärn a 10 daler kmt, vilket han skall betala och böta för brott sin tredubbelt är 40 mark efter straffordningen.

Sedan blev hustru Karin i Asphöjden efterlåtit att bygga på sin egen skattegrund och vattenkvarn så framt samma kvarn, icke förfördelar någon hammar eller bergsverk, eller och någon gammal och skattlagd odalkvarn.

Näst blev soldaten Nils Larsson i Lilla Strömtorp för sin ogudaktiga och efter många förmaningar obotfärdiga leverne skull förvist utur församlingen, att han efter nästkommande vårfrudag intet skall hava här någon hemvist mer: dock om han icke bättrar sitt leverne, skall ej givas honom så lång tid, utan strax antastas och föras i fängelse. Anlangande den

den osämja som emellan fältväbeln, Nils Jönsson och hans hustru är uppkommen, den vare och här med upphäven och ändat, såsom, de och äre för sittande rätten förlikta, men den som här efter sådant bryter skall undergå det straff som rätten tänkas den samma pålägga.

Sven Matsson i Gräsmossen skatte, för oljud på tingstugan 3 mark

Sedan alldenstund ett stort missbruk har sig (hi-rijtath) i Karlskoga församling att dels in- dels och utsocknes bor hava sig företagit att på sön- och andra helgdagar, försälja öl och brännvin, somliga bredvid, somliga icke långt ifrån själva kyrkan, varigenom, av mången som intet veta sådant måttligen bruka, förorsakas både stort missbruk och förargelse, med överflöd, svordom och slagsmål, ty blev av rätten av sagt, att vem som efter denna dag på sådant sätt ditför, eller där boendes tappar öl eller brännvin, skall hava förverkat själva varan med 40 marks straff, och den som det köper 3 mark för själva förbudsrottet, och plikta sedan särskilt för sitt förseende.

Eskil i Kråkelund blev pålagt att taga igen den tunnan som Botvid i Wia i Vintrosa socken. av honom köpt haver, efter han är ej vattentät, och Eskil giver honom igen sina penningar som är 2 daler 16 öre kmt.

Sedan ehuruväl den utgamla mannens Nils Jordansson i Kvarntorp söner, Nils och Olof hava genom ett särdeles testamente av sin fader erhållit en synnerlig förmån framför sina andra syskon, så blev dock samtliga syskonen, emellan nu av en god vilja, så samtyckt och belovat, att Nils och Olof skola för sig och sina efterkommande behålla och besitta tredingskattehemmanet Kvarntorp och däremot icke allenast sköta och försörja sin gamla fader till dödedag och bekosta hans begravning, utan och giva ifrån sig till sina andra syskon 160 daler kmt uti gominne, och vara sålunda evärdeligen

deligen åtskilda i allt det fasta arvet efter sina föräldrar: men lösörena gånge dem alla till skiftes efter faderns död.

Näst sakfälltes Enar Andersson i Bregårdstorp skatte för det han har slagit och överfallit sin gårdbo Anders Olofsson 6 mark

Håkan Andersson i Strömtorp, Mats Jordansson i Brickegården, Nils i Bregården, Nils på Strömed, med länsmannen skola i höst skifta skogen emellan skattehemmanen Gräsholmen och Gräsmossen.

Per i Holmtorp taga utur Svens i Stenkullen bod så mycket som där finns igen av hans 24 skeppund tackjärn som han inlade och vad där uppå brister skall Sven Matsson i Gräsmossen betala för det han tillförende icke tog sitt utan en annans järn.

Sedan uppsteg nämndemannen ärlig och beskedlig man Simon Ersson i Stensviken, tillkänna givandes. Huruledes han och hans hustru Elin Olofsdotter / barnlösa folk/ hava sin emellan gjort en sådan förening och avtal, att de testamentera var andra sitt halva hemman Stensviken / var av Simon har ärvt en treding och bägge avlat de andra 2/3 / att vilkendera som den andra överlever skall behålla samma hemman okvald och oturberat i sin livstid, tillika med bægges deras lösöre, sedan vara bægges arvingar efter lag upplåtit alltsammans.

Och emedan Elof på Knapped har tillsagt sig att hålla båt för resande personer i bägge sjöarna både Alkvettern och Lommen och hålla vintervägen vid makt över Knappedet, därför blev han och av sina sockemän, däremot frisagd för alla andra vägröjningar

Lars Hansson i Nya Elvhyttan skatte, försuttit stämning emot Sven Nilsson ibidem: för slagen häst andra gången 6 mark

Sven Matsson i Gräsmossen skall efter rättens gottfinnande begiva sig ifrån sin mor till en tid, att försörja sig annorstädes emedan de sin emellan icke kunna förlikas tillhoppa hemma.

Domaren och Nils i Bregården förordnades till att dela och skifta hustomten och ängen emellan Jon Larsson och Eskil Andersson i Knutsbol.

Förutan det 1 $\frac{1}{4}$ lispund björnfläsk och kött som Anders Nilsson i Knutsbol har fått av Gäler Svensson i Ålkärr och hans consorter för den björnen de slog för Anderses () hud i vintras, skola de än giva honom 2 daler och 24 öre kmt för hudparten

Halva nämnden blev och förordnat att besiktiga skoga och skygårdar emellan Degernäs och Degernästorp.

Måns Ersson i Blinäs krono böte för 2 blodvite på Staffan Larsson 6 mark

Efterskrivne hemman och jordelotter vordo å detta tinget lagligen uppbudna.

2/3 Gräsmossen av Nils Svensson 3 g
½ Råglanda av Simon Persson 3 g
Tällekullen av Mr Hans Lång 3 g
Lanforsen av Elias Linderoot 3 g
halvparten av fjärdingshemmanet Tällekullen av Mr Hans Lång i Valåsen 2 g
bergskronotorpet Lined av Elias Larsson Linderoot 2 g
på den äng och fiske som där uti uppböds klandrade Nils Gudmundsson i Bregården
Dito uppböd Linderoots panterättighet i Gräsmossen 2 g
halvparten av tredings hemmanet Råglanda av Simon Persson 2 g
½ Labbesand eller ½ Östra Nytorp av Jon Andersson 2 g
Tredingshemmanet Släbråten av Jon Håkansson 1 g
Tredingshemmanet Linnebäck av Elias Linderoot 1 g
på 15 skeppund kronovikt tackjärns skuld
Linnebäckstorp för skuld åt den samma 1 g
Kråkelund $\frac{1}{8}$ för 2 $\frac{1}{6}$ skeppund till den samma 1 g
Lars Svensson i Stråbergsmyreterp 5 skeppund 7 lispund till den samma 1 g.

Per Perssons del i Aggerud för stigar kol till den
samma 1 g

Granbergsdal av Eskil ibidem 1 g

½ Gälleråsen av Olof Töresson ibidem 1 g

½ ibidem av änkan Marit Erikdotter ibidem 1 g

Sakören som på detta tinget fallna äro

belöpa sig uti en summa till 57 daler silvermynt

Henrich Larsson Eding

Anno 1670 d 28 februari och 1 mars
blev på hans KM:t vår allernådigste konung och herres
samt Sveriges rikets högtbetrodde mans råds, praesidents: den högl.
kongl. Göta hovrätts, så och lagmans över Norra finne lagsagu, den
högvälborne herres, herr Gustaf Posses, friherre till Ahrnäs, herres till
Hällekis, Heborum, Sickelsjö () Haffstad och Strömsberg vägnar ordinarie
häradsting hållit med allmogem av Karlskoga tingslag, uti länsmans-
gården Bo, Närvarandes länsmanen välförståndig Erik Påvelsson
i samma Bo, med efterskrivne bofasta, edsvurna härads nämndemän
som voro:

Mats Jordansson i Brickegården	Olof Ersson i Ullvetterstorp
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Persson i Immen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olsson i Bregården
Dan Bondesson i Backa	Nils Gunnarsson i Bregården
Anders Velamsson i Kväggen	Nils Svensson på Strömed
Olof Töresson i Gällerasen	Eskil Jonsson i Stråbergsmýren

Samma dag upplästes först högbemälte Herr Riks Rådets och Presidentens
undfångne fullmakt av hans KM:t vår allernådigste konung
på häradshövdinge dömet Östersysslet i Värmland daterat Stockholm
d 23 september Anno 1669. Och strax vice häradshövdingens fullmakt
av merhögbemälte herr Riksråd given på Sickelsjö av den 10
december 1669.

Där näst svor jag denna efterföljande min domared med hand
å bok i hela menighetens närvaro. Jag Elias Alm, svär med
Gud och hans heliga Evangelium att jag skall vara hans KM:t
min allernådigste konung och herre, samt Sveriges krona
en huld, trogen och rättrådig tjänare och undersåte, högstbemälte
KM:t och riksens gagn och bästa alltid troligen söka,
skada och fördärv där jag förnimmer å färde vara, tillkänna giva,
och efter yttersta förmåga hjälpa att avvärja, uti mitt ombetrodde ämbete

ämbete, skall jag vider fattiga och rika, över alle mina härader i allom dennom rätten följa, och aldrig vränga emot samvete och skäl ej heller orätt styrka och rätt nedertrycka, anten för räddhåga eller anseende till personen, penninga girighet, vänskap, avund eller illvilja, ej för frändskap, svågerskap eller några andra oväld. Utan det göra som rättvis domare väl anstår och tjänar, så var mig Gud hulder, som jag allt detta håller.

Näst påmintes och åtvarandes allmogen om skogarnas här i häradet conservation och befredande, efter KM:t utgångne skogsordning.

Näst kom directorens över tobakshandeln Sr Nils Printzes i Göteborg fullmäktige Vålbemålte Håkan (Fillking) och besvärade sig över den understuckne handel som skall förövas med tobak i Karlskoga socken, visandes Hans Nådes högvälborne Herr Landshövdingens förbudsbrev daterat Helleforsen den 19 februari 1670 att ingen må sig där med inlåta vider straff som KM:t plakat i den 6 punkten förmåler, havandes han (Fillking) nu stämt en stor del sig till svars här om, som besökaren Michell Jacobsson skall hava beslagit: nämnden vittnade att tvenne borgare ifrån Alingsås svärfadern Carl och mågen Håkan haver fört tobak i Värmland och försvarat sig med directoren Nils Printzes tillstånds brev att fritt där med handla i Värmland, var på de och hava dess sökare varit av dem sådant köpa, (Fillking) var nöjder att denna sak må uppskjutas till nästa ting i förhåvenhet om de kunna sig med en slik påberopat sedels praesenterande försvara: men den som här efter med en sådan besviklig handel bliver beslagen, straffas efter plakatet utan misskund.

Näst framställetes och anlagades Karin Andersdotter i Linnehöjden å krono för lönskaläge med drängen Christopher Olsson vid Villings- eller Funkens hammar, som nu är bortrymder, hennes fader Anders Olsson i Linnehöjden framlade hennes husbondes skrivarens vid bemålte hammar Petter Philips attest med egen hand underskrivit, bevisandes att mökränkaren Christopher haver i hans närvaro lovat henne, hennes fader och bröder äktenskap, vilket väl nu kunde av hans undanflykt skönjas han ingen med haft: likväl

likväl fann rätten råde- och skäligt, att här med uppskjuta till nästa ting påläggandes fadern att dess förinnan honom till rätta framskaffa, eljest böte han för brott sin; men kan henne i medler tid något dödeligt hända, igenom barnafödelse eller eljest, skall han böta för henne sin dotter fulla lägersböter som hon redan dömd voro.

Näst kom borgmästaren i Kristinehamn välbemälte George Camitz och tillfrågade Mats Nilsson i Hult och Erik Folkesson i Backeberga, om de nästförlidne Matsmässa haver uti länsmansgården, något ärerörigt om honom talt, som igenom hans hammarsmed Jacob Johansson skall vara honom berättat, var till de alldeles nekade, men Herr borgmästren försköt sig på nämndemannen Olof Töresson i Gälleråsen till vittne, som på sin nämndemans ed berättade, att Jacob hammarsmed och ovanbemälte svaranden hava sig emellan bullrat i öster stugan i Bo, att han som där låg och sov vaknade och hörde hammarsmeden säga du skall vara en tjuv och skälm till dess du det bevisar, men visste intet på vem dessa orden gällde: Rätten förhöll hammarsmeden att han skulle övertyga Mats och Erik hava fällt sådana ord om sin husbonde Herr Borgmästaren. Då kallades och Olof Jonsson i Ödehult till vittnes, som sade att han inga skällsord av dem hörde. Var således borgmästaren nöjd att de måtte med sin ed sig befria, det Erik Folkesson med tryggt samvete visste sig kunna göra; men Mats sköt på sitt dryckesmål att han icke minns vad han sagt haver, om så voro, vill han återkalla, och beder flitigt om förlåtelse, var på borgmästaren sig förklarade icke vilja stå på sin högsta rätt eller söka deras värsta, de bägge där emot contesterade sig böra som alltid vilja respectera borgmästaren med ödmjuk tjänst både därför att han deras förre husbonde haver varit, som och för sitt hedervärda ämbetes skull. Varför rätten alldeles befriade Herr borgmästaren för sådana vitsord, erhållandes honom vid sin heder och respect, vilken rätten med 100 daler silvermynt vite vill hava oinskränkt, den till last som honom sådant här efter påbördar. Och skall icke dess mindre Mats i Hult å krono böta för tvenne okväde sina 6 mark.

Näst räckte Mats Nilsson i Hult borgmästaren George Camitz sin hand där på att han i nästkommande sommar skall betala honom

honom den skuld han efter riktig likvidation skyldig bliver, var med han borgmästaren var tillfreds utan caution.

Näst blev Olof Gunnarsson i Lemås pålagt att betala till Jacob Andersson Torsk för en häst som Olofs gosse haver ridit, för betalning, neder till Karlskoga från Lemås, och blivit i en gångestig i en bro fördärvad och benet avbrutit, 10 daler kopparmynt som är en fjärdedel av hästens värde. Arg. Kapitel 3 BB LL

Näst besvärade och klagade sig nämndemannen Dan Bondesson i Backa, över Johan Olsson i Råglända och Lungsunds socken skatte, att han nästförlidne helgmässotid haver kommit drucken från Hindrik i Åsjöhyttan till Jöns i Karlstorp, där han Dan med länsman Erik Påvelsson och hammarsmeden vid Degerfors Jacob Johansson voro före honom, och där med dem en stund druckit och varit glada tillsammans, men omsider icke bättre ändat, än Dan och Johan kommo i ordväxling och oenighet med var andra, och Johan på det sista dragit en tälgniv och huggit Dan ett stick i ryggen och ett i vänster armen, som nu nyss voro igen läkta, där av han Dan så när var död, men sedan legat i 14 veckor till sängs, och lidit mycken sveda och värk, kostat nog på läkare samt med, en stor skada tagit av försummelse i sitt arbete för sin egen person, jämte hans folk som honom hava städse måst sköta och vårda medan han låg sjuk, det han pratenderar att Johan måste honom betala: Johan var nu hit stämd och närvarandes, och bekände att allt var så tillgångit som förmält är: Ty sakfälltes han efter det 6 kapitlet Sårsmålshalken med vilja i LL till att böta för tu fullsår på Dan två gånger 20 mark: men om lytet i vänster armen, som Dan klagat vara krumpen därav, stånde natt och år Arg. Cap. 9 Eod:tit: Sedan vara förpliktat att betala Dan för använt läkarlön, försummelses fylnat i sitt arbete, samt sveda och värk och olägenhet ett för allt 40 mark silvermynt.

Näst fälltes Jöns i Fiskesjön å krono för stämmings försittande om tjuveri till sina 3 mark

Näst beviljades att näst efter Valborgsmässa skola efterskrivna nämndemän tillika med länsman syns och skilja Dalbäcken och

och Sävikens kronohemmans ägor ifrån var andra nämligen Per Persson i Immen, Olof Töresson i Gälleråsen, Simon i Stensviken och Olof i Ullvetterstorp.

Näst resolverades att Lars och Måns Anders söner i Sibbo skall giva sin styvmoder hustru Elin Larsdotter för en tredjedel i bemälte Sibbo, ett tredjedels skattehemman, som henne Anno 1668 d 25 juli av deras salig fader Anders Andersson med sådan condition blev testamenterat, att hon efter hans död skulle taga lösen därför 30 daler silvermynt och bo hos dem till år efter nästa Valborgsmässa.

Näst tillsades länsman Erik Pålsson och nämndemannen Eskil Jonsson i Stråbergsmýren att de skola först (barhjordt) bliver, bese den plats som förr är avsagt skola uppröjas av Olof i Linnebäckstorp emot den äng som bemälte Olof Anno 1656 den 17 november blev tilldömt från Nils i Linnebäck, och denne klagar ännu icke vara skett; men den andra föregiver att Nils nekar honom där röja, var om dessa synemän å nästa ting skola göra här för rätten en berättelse där om, att där på må bliva ändskap.

Näst avsades ock att Linnebäcks hyttelag skola här efter ingen annan väg gå eller rida genom Linnebäcks åker och äng, utan den som tillförne är av nämnden dem till farväg tillagt.

Än beviljades att hela nämnden, skola nästkommande vår i laga tid syna och skilja Östra Lontorps ägor ifrån Rosensjö det de å bägge sidor begärde.

Näst befriade Peder Svensson i Ökna som förr har bott i Alkvettern sig med ed, hållandes hand å bok, att han aldrig haver gjort Anders Stensson på Skattkärrsedet fullmäktig att svara för rätta om det fallet som dömdes över Anno 1663 emellan Alkvettern och Åsjöhyttan, efter som i bemälte dom står Anders Stensson, såsom fullmäktig för Peder Svensson.

Näst uppsteg för rätten länsmannen Vål: Erik Pålsson och med Herr General Inspektoren välbemälte Chrispin Flygges brev av Stockholm den 23 februari nästlidne, beviste sig vara fullmäktig att protestera emot den hammarbyggnad som av bergsfogden välbemälte Joel Stensson och han med consort förehavas uti Svartälven, begärandes att nämnden ville sitt attestatum och betänkande där över giva, så ehuru väl denna nämnd haver tillförne innan någon byggnad där i älven begyntes, vittnat att den ingen skulle skada, så förklarade sig

sig nu samtliga nämnden där över således som följer. Först att de hade intet förmodat det samma byggnad skulle hindra Kungsådran som nu förnimmes vara med hammardammen alldeles igenstängd, så att där igenom är allt Herr General Inspectorens laxfiske i hela Svartälven hindrat, särdeles det näst in till nya byggnaden beläget är, alldeles odug() som till exempel och jämförande emot Boälven därest och laxfisket, sedan älven igenbyggdes, är om intet blivit, andra, förnimma de och nu att herr General Inspectoren skall vara genom hans KM:t allernådigste resolution praefererat till tackjärns handel på omrkingliggande hyttor, som dem då i lika måtto okunnigt var. Item protesterade och länsman att samma byggnad så för ovan bemälte som flera orsaker skull, praejudicerar och märkeligen hindrar herr General Inspectorens hamrar med flera som i denna socknen äro belägna, Upptog och Mons:r Johan Ysing och på sin faders välbemälte Gerdt Ysings vägnar klagan över ovanbemälte nya hammarbyggnad, som skulle för dess (odell) hamrar i Valåsen lära betaga all den handel han, för detta, med tackjärn haft haver, så ifrån de å denna trakten i Karlskoga socken, som eljest i Nora socken belägna hyttor, dädan han allt sitt tackjärn till utsmide måste låta hämta: Innucerade och något om skog, som till denna nya hammars fortsättande skulle anten av allmänningen eller privata skogar hämtas efter där ingen är skog för intressenterna finnes. Detta beviljade nämnden skulle i pennena fattas och under härads signet för ett sannfärdigt bevis extraderas.

Näst blev nämndemannen i Visnum härad Erik Andersson i Frosterud, in för rätten förlikt med drängen Lars Nilsson som han näst förliadne legostämma haver betingat i sin tjänst, efter utgiven fästepenning, och han sig i tjänsten inställt gått å mål och mat med husbonden; men strax lupit från honom, således att drängen skall giva honom 7 daler kopparmytn och där med vara hans tjänst fri och ledig; varför drängens husbonde som han nu tjänar, välförståndig Casper Martin i Degernäs caverade förmedelst sin handsträckning till Erik Arvidsson.

Näst lovade Eskil i Granbergsdal med hand och mun att betala Per i Backebergstorp 20 daler kopparmynt nästa vår blåsning, vilka 20 daler

20 daler Per bör hava hav Mats i Hult för en häst, men Eskil acceperat att betala emot årsväxten och grödan av Matts och hemman (Höjden) som han njutit haver; men där av skall kortas 2 daler efter betalningen för hästen nämligen 2 lispund tackjärn var Per lovat vid Snöbergshyttan, där han det själv taga skulle, och nu fåret så mycket närmare, nämligen vid Granbergsdalshyttan.

Näst blev efter Sveriges lag och gamla sedvana dömt fast och stadigt det köp som arrendatoren på Alkvettern välbemälte Elias Larsson Linderoth hade gjort med skatteäganden Västra Kärne och Gälleråsen om (landfästet) för Lanfors hammardamm å östra sidan i älven Kedjan, med ett stycke av en myr där vid belägen, som med rösen skall avgränsas näst efter Valborsmässa: vilket köp är å ting lagligen uppbudit anno 1667 den 15 april dito anno d 28 september och anno 1668 den 26 juli och nu sedermera lagståndet.

Näst lät bemälte Linderoth uppläsa ett förbud vid 40 mark silvermynt emot alla de som drista sig något att åverka på Alkvetterns skog, gjort å tinget nästförlidna år den 14 juni, på det ingen här efter må hava sig med ovetenhet av samma förbud att ursäkta.

Unga Nils Knapp i Stenkullen å skatte stämd emot hustru Karin i Ämtfallet om skuld, men är borta, ty böter 3 mark.

Nils Månsson i Fors frälse försuttit stämning emot Per Andersson i Baggetorp fälldes till 3 mark.

Näst gav Philip i Domvik i Grythytte socken nämndens attest att Trösvattnet i samma socken icke var öde när Karl, som ännu där bor, kom dit.

Samma Nils Månsson i Fors för stämning spillo emot länsman Erik Pålsson om utgifter, dömd till 3 mark.

Näst sakfälltes Pelle Persson i Aggerud skatte för sidvördnad emot rätten till sina 3 mark.

Näst pålades Lille Per i (Herskietorp) att förnöja Jon Håkansson i Näs det han är lagligen tilldömd och det till nästa ting vider 3 mark för häradshövdingens dombrott.

Noch beskyllte dessa näst bemälte: var andra att de hava kallat var andra tjuv, men ehuru väl det så skett är kunde eller ville ingen

den andra sådant övertyga, ty sakfälltes var till sina 3 mar för skällsord i hastighet, Herskietorp skatte och Näs krono.

Mats i Sandtorp krono för stämmnings försittande böter 3 mark

Näst sakfälltes Per Persson i Aggerud skatte till 6 mark penningar för han hade huggit pigan Karin Jönsdotter till tjänst i Bregårdstorp, ett fullsår med en kniv, vilket knivslag var ärat Enar Andersson i Bregårdstorp och drabbat pigan. Arg. Cap 1 sårsmål med våda.

Näst sakfälltes Hindrik Hansson i Valåsen krono för lönskaläge med änkan Sigrid Olsdotter i Blinäs krono han till 40 mark: ex cap 3 giftermålbalken LL och hon till 20 mark efter sedvanan: hennes svåger Olof i Ladfallet gick i caution att inställa henne under execution, om hon icke kan komma bötet åstad.

Näst beviljades att länsman Erik Pålsson och Bregårdstorps åbor skola låta igenom 2 av nämnden å var sida, dela haget emellan sina ängar å ena sidan om länsmans äng; det samma skall beske emellan Aggerud och länsmans ängar å andra sidan. Sedan detta skett är, skall var i laga tid hålla sin skygård vid makt och väl stängder, att ingen åverkan förorsakas, vider var sina 40 mark.

Dito beviljades att nämndemännen Mats i Brickegården, Eskil i Bregården, Håkan i Strömtorp och Per i Immen, skola strax vid nästkommande Valborgsmässa tid, dela åker och äng emellan Anders Olsson och Enar Olsson i Bregårdstorp.

Näst tillsades allom dem som är pålagda skjutsning, tillika med gästgivarna, uppehålla, att den som här efter treskas när han får bud om skjutsning anten (ondt) eller (hått) före skall böta dubbelt efter där över ofta tillförne klagat är och ingen förmaning vill hjälpa.

Näst dömdes fast och giltig den rågång som nästförlidne höst är avsynt och upprättat omkring Bengt Olssons ägor i Tvärån av kronans allmänning tillsagde till hytteskog av länsman Erik Påsson, nämndemannen Mats i Brickegården, Simon i Stensviken, Per i Immen, Nils i Bregården, Eskil i Bregården, Dan i Backe och Olof i Gälleråsen, nämligen: Elgsvik vid Svartälven, sedan i Bergskärr väster ut där ifrån norr i Tvärälven, såden Tvärälven utför i Svartälven i lika

i lika måtto stadfästes och confirmerades rågången omkring Ödehults ägor för detta gjordes, och på samma tid av nästovanbemälte synemän översedder, nämligen först där ödebacken löper i Svartälven, sedan norr ut i Öbokärn, dädan något i öster till Ängeberget, där från öster till stenrådet vid Ängemossen, dädan samma linje till Bråtefallsberget dädan sydost i Kortfors, och sist älven utför till Ödebäcken.

Item dömdes gill och fast av samma synemän besedda rågång kring om Fisklöse ägor nämligen först i Tvärälven på norra sidan, där ifrån backen upp åt, sedan i Sundkärn, där från samma streck i Mörtkärn, sedan samma streck till Bergskärn efter backen, sedan sydväst till en röse sörändan på Ängemossen där Ödehults ägor möta, där näst väster ut till Ängeberget, där åtskiljas åter Ödehults ägor från denna, sedan nordväst i norrändan på Kalvefallet, där ifrån ända norr i Lilla Fiskelösen, dädan allt norr i Stora Fisklösen sedan i Tvärälven och sist till begynnelsen som ovan förmäles.

Näst beviljades Sven Persson i Östervik att besitta sin hustrus systemdel i halva Östervik ett år efter nästa vårfrudag och sedan taga lösen och förse sig på ett annat ställe, skall och njuta sin hustrus andel av hö och säd som i förråd var när fadern blev död.

Näst beviljades att häradshövdingen med halva nämnden Mats i Brickegården, Nils och Eskil i Bregården, Olof i Gällersåsen och Dan i Backa, tillika med länsmanen Erik Pålsson, skola i laga tid göra skillnad emellan Lerängen och Bäck.

Näst avsades att Markus i Granberga skall betala hustru Margareta Olsdotter i Kristinehamn 2 caler kmt som restera på ett par stövlar.

Simon skräddare i Holsjötorp krono, böte för stämningss försittande 3 mark

Näst blev efterskrivne rågång emellan Lerängen och Backeberga confirmerat. Från stenrådet vid Sandgropen sunnan om Backeberga, där från i nordost till en blekat tall vid Backebergs ängshag och där ifrån till söder ändan på Högfors ängshag, där en tall ligger omkull och kallas Kotetallen.

Näst beviljades Nils Östensson i Brickegården att få ett ställe till stugurum som tjänligt vara kan utom gården, för dess bättre sämja skull.

Näst beviljades Anders Olsson och Olof Arvidsson i Åsbergsvikstorp nästkommande vår delning på åker och äng samt med hus () sig emellan till hälften vardera.

Lars och Mats i Trehörningen krono för stämningens försittande böte var sina 3 mark.

Näst beviljades att Erik i Stackfallet skall må rätta Ängehaget emellan Herskietorps och sin äng, efter råstrecket emellan tallen på Tallåsen och stenrådet på Bergskulle, och sedan hålla det ängeshag vid makt efter gårdetal.

Sist pålades Anders i Tåbäcken att betala Olof Pålsson i Råtorp efter för detta, gjorda förlikning 6 daler kopparpennningar och en ryss hö för Olofs häst, Anders hustru hade ofärdat.

Efterskrivne hemman och jordelotter blevo å detta tinget lagligen uppbudna:

Bergs kronotorpet Luned köpt av välbemälte Elias Larsson 3 g
Gräsmossen $\frac{1}{4}$ skattehemman pantsatt av eodem 3 g
Halva fjärdingshemmanet Östra Nytorp köpt av
länsman Erik Pålsson 3 g
Per Perssons gårdedel i Aggerud för 11 stigar kol till Elias
Larsson Linderoth 2 g
Linneback för Nils ibidem skuld bestående 15 skeppund
tackjärn ab eodem 2 g
Fogelmo för Olofs skuld 3 skeppund 2 lispund tackjärn ab eodem 2 g
Stråbergsmoret för Lars Svenssons skuld ab eodem 2 g
Kråklunden för Eskils skuld ab eodem 2 g
Släbråten köpt av kronan till skatte anno 1631 av Jon
Håkansson ibidem 2 g
Hela Gälleråsen köpt av kronan till skatte anno 1631 av
Olof Töresson och änkan hustru Marit 2 g
Brunnsbo å Släbråtens ägor av Anders Persson 2 g
Granbergsdal inlöst av syskonen uppböds av Eskil 2 g
Tvenne ängar pantsatta till borgmästaren välbemälte George
Camitz i Kristinehamn av Nils Svensson i Lilla Strömtorp
efter obligation av d 20 november 1667 och nu
resterar 95 daler kmt 1 g

Sjötorp $\frac{1}{4}$ hemman på Släbråtens ägor av Nils Hallorsson 1 g
Lervik $\frac{1}{8}$ hemman ibidem av Jon Gullbrandsson 1 g
Espedalen $\frac{1}{4}$ kronohemman för betalte kronans utlagor av
Sune Jonsson i Vibäck 1 g

Sakören som på detta tinget fallna äro belöpa sig uti
en summa silvermynt daler 26 - 8 öre

Elias Alm

Anno 1670 den 3 och 4 oktober hölls rätt laga ting med allmogen av Karlskoga tingslag i Bo, närvarandes kronans befallningsman över Östersysslet, välbetrodde Hendrik Johansson på Binneberg, med samtliga underskrivne härads nämndemän.

Mats Jordansson i Brickegården	Olof Ersson i Ullvetterstorp
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Persson i Immen
Simon Ersson i Stensviken	Eskil Olofsson i Bregården
Nils Gunnarsson i Bregården	Dan Bondesson i Backa
Anders Velamsson i Kväggen	Nils Svensson på Strömed
Olof Töresson i Gälleråsen	Eskil Jonsson i Stråbergsmynnen

Då beskylltes först Per Björsson i Björtorp skatte, hava haft lägersmål med Marit Eskilsdotter i Kråkelund krono, där till han alldeles nekade: men hon enständigt påstod, att han haver köttsligen känt henne två gånger, nämligen i fjol sommar något för Jacobsmässa i Björtorp hos hans föräldrar, annan gången emellan Matsmässa och Mickelsmässa i Kråkelund, hos hennes föräldrar och barnet är fött elva nätter för midsommar i år. Och efter han ingalunda kunde disponeras att bekänna förmentes någon annan haft umgänge med henne som hon icke ville bekänna; ty pålades honom till nästa ting värjesmål med 12 manna ed och hon togs i löfte³ igenom sin fader.

Näst blev Lars Anundsson i Bjurtjärnstorp och Lars Staffansson i Björkeberg förbudne vid sina 40 mark att hugga fall på hytteskogen, som de hava ihop med Börje i Åsjöhyttan.

Item blev Börje vid samma plikt, förbudt att bärga någon falleskog till andra. Blev ock igenom vid 40 mark förbudet Åsjöhytte intressenter, att fälla sved på sin hytteskog, förr än de hava uppkolat dem som redan fällda äro; utan att torparna som ringa åker hava begära av rätten tillstånd där till.

Väsby på Kväggens kronoägor som Per Pålsson åbor, och nu sina frihets år åtnjutit, skattlades för ett fjärdedels hemman.

Näst resolverades att Lars Olsson i Stackfallet må besitta halvparten av samma kronohemman emot sin broder Erik Olofsson, sedan som änkan hustru Anna Olsdotter, deras styvmoder, flyttar därifrån, in till dess hennes barn med deras salig fader avlade, bliva myndiga. Och ehuru väl halva hemmanets stubberätt tillkommer samtliga sal Olofs i Stackfallet barn till

av bägge giften, så väl som dess halva stubbpenningar som anno 1669 den 5 oktober fallne resolution innehåller, skall likväl besittningsrätten i halva hemmanet vara de senare tvenne barnen förbehållen; och ty Lars Olsson skldig vid dessas mognande år, halva hemmanet till dem avstå om de icke kunna annars därom förlikas.

Näst sakfälltes Erik Olofsson i Stackfallet krono för någon förövat otidighet och olideliga expressioner emot befallningsmannen välbemälte Henrik Johansson där till han med tvenne vittnen övertygades till 12 mark silvermynt arg. cap 12 Konungabalken St.L och för tvenne okväder böter dubbelt nämligen 12 mark

Näst kom monsieur Johan Hossman på Herr Arrendatorens välbemälte Elias Larsson Linderoths vägnar och klagade till Elof Jonsson skogvaktare, om den långvariga tvist ifrån höglovlige kungliga Göta hovrätten anno 1668 remitterat, angående något underslev bemälte skogvaktare beskyllas av herr arrendatoren hava begått uti sitt ämbete: men som han nu in continenti exciperade emot vice- häradshövdingen, som tillförende på herr arrendatorens vägnar i höglovlige kungliga rätten haver saken agerat, icke viljandes i detta må sig hans dom submittera; ty hemställes i underdånighet höglovlige kungliga hovrättens nådiga behag, vem som kan bliva committerat, denna saken att upptaga, skärskåda och avdöma. Varmed fullmäktigen Hossman protesterade på all hinder skada och bekostnad, som skogvaktaren således genom sina tergiversationer kan förorsaka.

Dito Hossman kärade ock till Åsjöhyttelaget om ett fall som de i fjol hade skurit vilket herr arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderoth haver för detta begärt, som ock nu påstår hyttelaget skulle bevisa vara på deras tilldelte hytteskog av allmänningen, begärandes han Hossman att rätten ville sig däröver förklara. Så emedan som nämndemannen Olof Ersson i Ullvetterstorp, bekände sig varit med då skogen deltes, och ropades hyttan till av bergsnämnden och att (rependerna) sträcka sig intill Alkvetterns frälserå på södra sidan: såsom ock flera av nämnden betygade, sig hava sett råmärken, var efter andra, som delen äre emellan allena allt in till Trettondekärn och Grytingen, så kunde rätten detta icke ogilla, utan till sådana vittnesbörder tro sätta, och om någon vidare därom vill inquirera och rannsaka låta, så haver han den lovlige bergrätten där om att tillita. Var mot Hossman på herr arrendatorens vägnar kom andre dagen och framlade 3 mark appellationspenningar.

Näst resolverades att klockaren i Bjurtjärn Olof Enarsson skall hava halvparten av rågen som är vuxen på det fall han huggit haver på frälsehemmanet Bresäters ägor, för sitt arbete; och Sven i Bresäter njuta den andra halvan, efter han allena haver stått för hemmanets utlagor.

Näst upptog rätten den tvist som på höstetinget anno 1669 under häradshövdingen välbemälte Hendrik Larsson angavs av arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderoth emot Jogar i Råglanda, skattefrälse om någon råg som han var misstänkt att hava uttappat genom ett navarshål, utur Alkvetterns (löthbod) och rätten då haver funnit skäligt honom med lagvrängning beneficera : och som han nu inga laggärdsmän hade eller kunde få, blev han efter lag fällder till saken. Och fann rätten honom Jogar med en liten pojke som han är sedder med sig hava, icke kunnat burit mer än halvannan skäppa råg som den tiden han stal nämligen 1668 kostade 7 mark silvermynt vilket Jogar betalar till målsäganden och böter tredubbelt efter kungliga straffordningens 3 punkt som är 21 mark silvermynt.

Näst fälltes Heden Larsson i Stensviken skatte för vittnesmål emot Lars Olsson i Stackfallet utan bevis till sina 3 mark

Näst fälltes Lars Olsson i Stackfallet krono för en pust och hårdrag på Heden Larsson i Stensviken till 6 mark

Näst meddeltes Johan och Anders Olssöner i Åsjöhult häradsbevis om den brand som dem, gud bättre, i detta år övergången är, det nämnden vittnade först vara skett i våras då stugan avbrann, med allt det de till kläder föda och uppehälle därinne hade, samt det de ärnade så, efter de inga andra hus ägde att förvara sitt fattiga förråd uti. Sedan hava de måst sitta i sin badstuga till dess nu för 14 dagar sedan, den och avbrann om nattetid att de nästan blotta och bara kommo däruti.

Näst kom Anders Olsson i Linnehöjden krono, och besvärade sig, att han sedan sista ting icke har kunnat få igen drängen Christopher Olsson vid Villings hammar som haver mökränkt hans dotter Karin Andersdotter och avlat med henne tu barn, och ehuru väl han nogsamst bevistes hava kommit till

till lägersmål med henne genom äktenskaps tillsägelse, och seder mer uti samma sin loven framhärdat för hennes husbonde Monsieur Petter Philip, samt fader och bröderna; kunde hon likväl icke bliva förskont för sitt straff efter sedvanan nämligen 20 mark silvermynt.

Dito efterläts Olof Andersson i Ettala, att få sitta kvar i sitt torp över vintern, men i nästkommande vår förse sig på ett annat ställe, vill han icke godvilligt avflytta, då häves, per execution där ut efter för detta fallna resolution.

Näst vittnade samtlig nämnden att kronohemmanet Djupnoret som Måns Amundsson åbor är för lång tid sedan skattlagt för tredings hemmans skatt; med då legat därunder en äng benämnd Stortorp väster om Sundet, samt åttondels hemmanet Grenen: Så alldenstund ängen är lagt under Galtskär i Långsunds socken, och Grenen besittes av Bryngel som därför särskilt skattar. Är själva hemmanet Djupnoret av så ringa villkor, att det icke kan göra rätt för ett tredings hemman, eller så stora utskylder draga, som likväl i många år sedan ägorna toges där ifrån haver med full skatt varit betungat.

Näst kom Nils hammarsmed i Fors och beviste med vittnen sig icke varit stämd uti tvenne saker till sista ting, och ty blev fri för stämmings böterna nämligen 6 mark silvermynt.

Näst sakfälltes Maria Göransdotter vid Bo hammar, frälse för lönskaläge med Joseph sågare som bortrymder är till sina 20 mark

Näst sakfälltes Jöns i Fiskesjön krono för tjuveri på 6 daler kmt värde det han betalar målsäganden, till 6 daler silvermynt böte

Näst pålades Mats Eskilsson i Stenbäcken att böta till kyrkan en halv Rd för någon förövad otidighet emot Erik i Torpskog där om de äro förlikta.

Näst förböds allt öl- och brännvins köpande och säljande av allom i gemen, här i socknen, undantagandes förordnade krögare och gästgivare, både om sön- och helgedagar samt böne- och andra högtidsdagar, så väl som söcknedagar, dristar sig någon häremot att göra, skall straffas med 40 mark silvermynt så väl köparen som säljaren; dock måge de som hästar leja

leja saklöst sälja vägfärande manne, mat, öl och brännvin,
när han kommer i gården till sin nödtorft

Näst gjordes räkning emellan Anders Gunnarsson i Kristinehamn
och Mats Eskilsson i Stenbäcken, och blev Mats skyldig 1 ½ skeppund tack-
järn, det han skall betala i nästkommande vår, eller vare
underkastad execution.

Uti den ägotvist och skogsdelning emellan Sven i Säviken
och Lars i Dalbäcken, blev så resolverat, att bergsfogden eller
hans fullmäktige skall, i nästkommande vår, med några av
nämnden, ropa och pröva hyttealnarna, som till Åsjöhyttan lagde
äro, vilka på den trakten skola vara 6 hela eller 12 halva
begynnandes nordest vid hyttan, och fullföljs in till sunnerst,
görandes dem lika stora och jämbreda, och sedan det skett
är, bliver all övrig skog där sunnan om, in till Öster Bjurtjärn
rået hemmans skog som sköt till Dalbäcken och Säviken
och skall dem emellan skiftas.

Näst övertygades Nils i Karåsen, hans hustru Marit å krono, samt
hustru Kerstin i Lerängen krono, hava tagit 3 skäppor råg, från
Jordan i Lerängen den de alla i hopa skola betala a 8 daler
tunnan, och böta tredubbelt var sina 2 daler silvermynt.

Näst gjorde Per Reelsson i Immetorp sin ed med hand å bok,
att han efter salig Frans Norbergs sedel given till Dan i Backa
den 26 april 1667 på 2 tunnor spannmål, icke haver tagit
mer än en tunna, ty kommer den andra på Dans räkning till.

Näst avsades att Erik Mickelsson i Valåsen skall betala till
Dan i Backa för 2 skäppor säd 22 ½ lispund tackjärn, vilket strax
ställes till execution.

Näst samsatte sig samtliga rätten om efterföljande slut
uti denna ägotvist och synesak emellan skattehemmanet Herrsjötorp
och kronohemmanet Stackfallet; att såsom delet begynnes i
Råtallen på Tholåsen och går i rätt streck till stenrålet i Berglien
östan om Stackfallen, så skall och sedan intet kröka av
in på Stackfallet utan rättas efter samma streck in till Kyrko-
vägen, emellan Bjurtjärn och Skattkärrsedet möter. Och emedan
samma streck avskär en liten laduäng, som Herrsjötorpsägarna
härtill nyttjat och innehaft hava, så skola de i Stackfallet
icke hava makt samma äng tillträda, eller nyttja innan
de på Herrsjötorps egen grun ett så stort stycke till äng, åt
dem här emot avröjt. Anbelangande samskogen norr om bemälte

bemälte kyrkeväg skall den, vill gud, nästkommande vår delas och skiftas emellan skattehemmanet Herrsjötorp $\frac{1}{3}$ och kronohemmanet Bokärr $\frac{1}{4}$, Nolås $\frac{1}{4}$, Stackfallet $\frac{1}{4}$ och Tåbäcken $\frac{1}{2}$ efter vars och ens andel.

Näst inskrevs för salig Frans Norbergs änka hustru Brita Brehm 3 kungs skeppund tackjärn hon haver att fodra av Hans i Tällekullen.

Näst vittnade nämnden att fjärdingshemmanet Stråbergsmyreterp är upptaget på tredjedels skattehemmanets Stråbergsmyrengs ägor, av gamla domaren välförståndige Jon Björssons måg Lars Svensson med svärfaderns tillåtelse: och emedan domarens dotter, Larses hustru blev död innan torpe skattlades, befruktade han att svärfadern skulle på sina dotterbarns vägnar, vilja försvara hemmanet, och han drivas därifrån, och således till sin säkrare besittning, lät det skattläggas, och införa i kronans jordebok för ett fjärdings kronohemman.

Näst övertygades Jon Arvidsson i Berg krono att han haver huggit över rågången in på Alkvetterns ägor, några lass dödved och torrakor som Simon i Stensviken och Mårten i Råtorp synt hava; och såsom detta är skett förr än som förbudet på Alkvetterns skog, vid 40 mark på sista ting publicerades. Ty sakfälltes han nu efter lag till sina 3 mark och betala jordäganden herr arrendator välbemälte Elias Lindroth skadan, med den omkostnad han på ovanbemälte synemän använt haver. Och har härefter ingen undskyllan för 40 mark plikt om han något överträder rågången.

Näst pålades Lars Larsson i Botorp att betala Sven Månsson skomakare i Kristinehamn 34 daler kmt för gjord tjänst som de tillförne hava sig emellan räknat i länsmannens välbemälte Erik Pålssons () Anders Gunnarssons i Kristinehamn och nämndemannens Dan i Backa närvaro, som nu detta vittnade.

Näst kom hustru Brita i Granberga och besvärade sig över Erik i Torpskog att han hade kallat henne hora, där till hon hade ett vittne Jon Jonsson i Rosensjö, och emedan som flera, som i denna sak in mængde äro, nämligen Erik Jonsson i Gälleråsen Nils Persson i Kärne och Eskil i Granbergsdal icke voro nu

nu tillstades uppsköts denna sak till nästa ting, och pålades () som härutinnan haver något att tala eller vittna att då komma tillstades vid var sina 40 mark.

Näst kom för rätten Monsieur Johan Hossman och på arrendatoren välbetrodde Elias Larsson Linderoths vägnar, begärte härads bevis, om Knappfors ströms beskaffenheter, där herr arrendatoren intenderar att bygga en stångjärns hammar i en liten åder, på östra sidan. Varemot strax inlades en protest, på herr doktoren välborne Düriz vägnar av välbemälte Hans Siggesson på herr general inspektoren välborne Chrispin Flygges vägnar, av välbemälte Olof Persson rådman i Kristinehamn, och av borgmästaren välbetrodde Gustaf Ekebohm å sina egna () underskriven och förseglat i Kristinehamn den 1 oktober nästförlidne, innehållandes, att där den skulle bliva tillåten, lände det deras principaler, dem och många människor till största skada, dock icke utförandes varutinnan begärandes att samma bevis måtte därför innehållas. Inspektoren välbetrodde Fredric Engelbrechts protest blev ock insinuerat därutinnan föregives, att där sådant verk skulle i Knappfors bliva inrättat, lände vattnets överflödande göra skada, på dess hemmans hytteägor. Så väl som Matlångs hammar som herr general inspektoren och han hava intresse uti, och jämväl välbemälte herr general inspektorens hemman Lungsund och Nävervikens ägor. Kapellanen i Lungsund Herr Per Arvidi Swartz skrivelse, kom ock inför rätten, som föregiver att den intenderade hammarbyggnad, skulle framdeles fördriva och alldeles ruinera hans hemmans Stegelviks ängar. Välbemälte Johan van Savelantz tjänare Jonas Nilssons protest inlades och tillika, förebärandes att hans principals ängar under Storfors skulle genom slik byggnad lida, men av vatten så väl som Lillefors och torpen därunder som Herr Düritz tillhöra. Det samma förebära och Näs åbor i Bjurtjärn socken, sägandes att vattnet nu står på deras ängar borgmästarens välbetrodde George Camitz skrivare, Jonas Larsson angav att hans principals hammar i Degerforsen, hava lidit mangel på vatten, nästförlidne sommar, som skall vara förorsakat av Knappfors hyttedamm. Rådmanen Olof Persson införde och att Björkborns och Bofors hammar hava för vattu(fehl), av hyttedammen förorsakat, under tiden måst avstanna. Emot allt detta replikerade herr arrendatorn

fullmäktige in communi, att vad som nu klagas över hyttedammen som nu i många år då fast större flod varit roligen om blåsningarna stått haver, sedan över honon en gång allenast var klagat, det kan icke tydas på den intenderade hammarbyggnad. Ty först vill herr arrendatoren, allenast bygga i en liten ådra, och kungsådran stå öppen till vattnets fria lopp 2do vill bygga sin damm nedanför hyttedammen 2 alnar lägre än den är, var av följer att vattnen när hyttedammen icke igen sättes alltid är 2 alnar lägre i forsen och sjön ovanför. 3tio vill bygga med öppna floluckor, att när vattnet kommer skall må fritt utan åter(tepning) utsläppas. Förmente således det besväret, om vattnets återtäppande på över verken och ängar, av föga värde vara: förskjutandes sig på nämnden som i Bjurtjärn bo, och hava synt ängar in till sjön vilka sade att när vattnet icke högre uppdämmas än i sommar skett är, förorsakar föga skada, efter som de redan hava avbärgat sina ängar när vattnet begynte uppstiga: och om det nu bliver två alnar mindre, sker ingen skada. Men att vattnet skall förhållas därigenom för neder (hamrarna) förmenar fullmäktigen vara orimlig klagan, efter som där finnes gamla och otäta sumpar och dammar som mycket vatten spilla. Item när hammardammen bliver 2 alnar lägre än hyttedammen, som sagt är, då bliver och allt vattnet som för hyttedammen skull, två alnar högt i sjön inestår, till neder hammarens avance förbehållet. Men att Sr Camitz skrivare, så ogrundat fram kom, och disputerade på sin principals hammars skada, av vattumangel, som är belägna en stor mil neder om Bofors hamrar och stora Möckeln emellan men över 2 mil från Knappfors, item kommer Stora Svartälven där till, det mente fullmäktigen Hossman vara herr Camitz ovetterligt. Föregavs och att en kvarn skall hava stått i samma ådra och blivit och klagat; det fullmäktigen Hossman sade vara skett allenast för båtleden skull som där igenom är; vid samma tillfälle protesterades och, att där hammar skulle där byggas bleve samma båtled igen stängd

där till Hossman svarade, sin principal vilja försäkra vederböranaden att upprensa i själva kungsådra en fast bättre båtled, mer commod till järns och andra lasters genomförande i det han vill (redelängs) i älven inrätta en stenkista, som man kan betjäna sig med att uppdraga båtarna med last, som i Lilla ådran icke väl tohma kunna framkomma, efter som den är högst 3 ½ alnar bred, omtaltes ock att glorvyrdigst i åminnelse salig konung Gustaf Adolph, haver för lång tid sedan, meddelt fordom befallningsmannen sal Gilius Matsson tillstånd att bygga där en hammar, som än finnes hos dessa protestanter, det Hossman tog sig till styrko, förmenandes den tiden vara väl rannsakat och befunnit, att denna lägenhet borde med hammarsverk byggas. Men att det icke skett är, vara orsaken att bemälte Gilius på denna orten ingen skog hade, men sin principal hava en consederabel ymnig skog på Alkvetterns ägor, näst där intill belägen, som till så ringa verk, aldrig tryta kan. Item kan av egna blåsningar fornera hammaren med tackjärn, havandes där redan en stor kvantitet i beredskap liggandes; och där han icke får bygga hammar, så nödgas och övergiva hyttebruket, emedan han sitt tackjärn då icke kan consumera. Ut i detta mål var nämndens mening, att där herr arrendatoren vill så bygga som här inför rätten föregivet är, skulle föga skada däraf förorsakas med vattutäppning; utan mente att största hindret skulle vara med båtledens betagande. Dock kunde för ovanbemälte protester skull, icke meddela någon bevis där på, utan beviljade att detta som en rannsaking skulle extraderat bliva.

Näst blev Olof Svensson i Degernästorpskyldig till salig Frans Norbergs änka 3 stigar kol.

Näst svor Anders Gunnarsson i Kristinehamn med lagda hand å bok, att Olof Matsson i Lonkullen är honom ännu skyldig 1 skeppund tackjärn, som Anders haver anslagit salig Frans Norberg; men Olof nekat på hans vägnar betala. Och efter eden var honom Olof buden men ville icke svärja, utan defererade honom Anders igen, ty betala nu var sin man; nämligen Olof Anders och Anders salig Norbergs änka.

Näst beviljades att länsman, Mats i Brickegården, Håkan i Strömtorp, Nils i Bregården och Eskil i Stråbergsmynnen, skola syna

syna en äng som Linnebäck och Skogskärr äro tvistande om, in vid sin rågång belägen.

Näst bevestes med nämndens och flera redeliga mäns attest att salig Måns Jordansson i Brickegården icke haver köpt halva hemmanet Brickegårdstorp av KM:t och kronan utan Mats Jordansson tillika med sin broder Arvid: och därför misskrivit i köpebrevet anno 1635 den 20 april och Månses namn satt för Matses: vilket beviljades här med av rätten att bliva förändrat, och Måns därutur genom rättens förklaring slutet, till att förebygga den irrighet, som framdeles kunde uppväxa emellan Måns och Mats arvingar.

Näst kom salig Frans Norbergs änka hustru Brita Brehm och lät inskriva en skuldfodran, efter sin salig man av Nils Gunnarsson och Eskil Olsson i Bregården efter deras givne och skrivne obligation den 4 oktober anno 1670 under monsieur Per Andersson Westers, Anders Velamssons i Kväggen och Olof Töressons i Gällerasen bevittnade; bestående Nils Gunnarssons skuld uti sextiosex skeppund och 7 lispund tackjärn, efter hammar vikt, där med änkan på hans trägna bön haver givit dilation emot intresse a 8 pro cento halva skulden betala nästkommande vår nämligen 33 skeppund 3 ½ lispund med dess avgående intresse från dato. Eskils skuld bestående i fyrtyotvå skeppund och 7 lispund efter samma vikt, där med han ock efter trägen bön, haver njutit dilation hälften betala nästkommande vår nämligen 22 skeppund 3 ½ lispund med avgående intresse 8 pro cento ifrån dato. Den andra halvparten om våren 1672, i lika måtto med dess bemälte intresse. Och som all denna skuld till blåsingens ände 1672 skulle utan någon för vändt endskyllan bliva och vara betalt, skulle hustru Brita stå fritt utan rättegångs process, sin lagliga pant, som är all deras, Nils Gunnarssons och Eskil Olssons i Bregården lösa och fasta egendom

egendom tillgå både i gård och annat utan någon deras protest och icke så betalt blevo.

Näst kommer Kvarntorp hyttelag, och gåvo tillkänna huru som de haver funnit ett malmstreck på Solbergstorps kronohemmans ägor uti Rudskoga socken, där god apparens finnes till duglig malm: och som samma streck är så nyss uppfunnit, att de icke hava kunnas söka kunglig bergskollegi betjänt om dess förmodeliga inrättande, efter KM:t bergsordning, och befara att i medler tid, skall skogen uthugga och ödet bliva, som framdeles kunde komma till gruvans behov, äskandes således därpå förbud. Så alldenstund denne rätten, icke mindre är förpliktat, att söka hans KM:t och kronans nytta, bliver deras begäran så vida bifallet, att allt oskäligt hygge, här med förbjudes där omkring malmstrecket, in till dess de hos kunglig bergskollegi betjänter, kunna härom vidare göra en ansökning, vilket nu i höst måste ske.

Näst stadfästes det köp som Mäster Hans Lang hammarsmed i Valåsen, hade ingått och slutit om halva kronohemmanet Tällekullen, så vida besittningsrätten vidkommer, med efterskrivne salumän, nämligen Nils Bertilsson i Björkmo, om hans förra hustrus Brita Hindriksdotters, samt tvenne hennes syskons Anders och Hindriks söners delar, som Nils förr av dem köpt haver för 20 Rd in specie, visar dess salubrev givet i Bo den 18 april anno 1668 bevittnat av Erik Pålsson länsmanen, och skogvaktaren Elof Jonsson. Item andra kullen, Jöns Hindriksson i Mossen, Olof Hindriksson, Erik Grelsson i Vismen på sin hustrus vägnar Mats Hindriksson i Sandtorp och Per Hindriksson i Holmtorp, som dess köpebrev givit 1668 den 3 maj, visar, bevittnat av länsman Erik Pålsson, Mats Jordansson i Brickegården, Håkan i Strömtorp, och Nils på Strömed om alla dess delar i Tällekullen för 6 Rd i krono till vardera är 30 Rd. Item haver mäster Hans efter deras saliga föräldrar, betalt skuld till åtskilliga kreditorer på 271 daler kmt så att däremot hörer honom halva Tällekullen till.

Näst kom Carl Persson i Berg i Karlskoga socken, och insinuerade ett testamente och gåvobrev givit sig och sin förra hustru Ragnilla Larsdotter den 9 november anno 1656 av de gamla barnlösa folken Jon Arvidsson samt hans hustru Ingiel Relsdotter på fritt hemvist i bemälte Berg i deras livstid, och efter deras död all deras egendom i löst och fast till testamente; efter som de då på deras bröllopsdag, av dem blevo för deras barn korade och anammade, för den långliga tjänst och synnerligen hustrun, hade dem allt där intill bevisat, och då lovade sig än ytterligare med barnlig vördning och omvårdnad, allt till deras dödsstund gå dem till handa, och dem som köttsliga barn, sina föräldrar föda och försörja. Och såsom ovanbemälte brev var med salig kapellans i Karlskoga vällärde herr Zacharia Olai hand och signet samt de närmaste släktens och förvanter nämligen Nilses i Bregården, Anderses i Kilsta, Peders i Immetorp, Arvid i Visbäck, Arvid i Källmo och Olofs i Lemås namn och bomärke bevittnat samtyckt och bekräftat att av dem ingen nu fanns som det vill klandra, var och ovanbemälte Johan Arvidsson nu på tinget tillstädes och så för sig som sin ålderstigna hustru, som hemma var i sjukligt tillstånd stadder, var denna sin gåva och yttersta viljeständig. Dy blev dem och här med av rätten konfirmerat.

Näst blev efter Sveriges lag fast dömt det jordeköp, som Simon Persson i Råglanda och Lungsunds socken hade slutit och ingått med Olof Johansson ibidem om halva tredings skatte hemmanet Råglanda, som han Olof av kronan köpt haver, och nu därför av Simon uppburit 60 Rd () halva kronor och till en övergåva 6 Rd specie efter köpebrevet daterat Storfors den 15 juli 1667. Item givit hans samtliga barn en dissertation om 14 Rd på det de icke skulle klandra hans köp, där till de anno 1668 i ett special instrument sig hava förskrivit och sin bördsrätt upphävit.

Näst blev stadfäst det arvskitte som nästförlidne den 29 augusti förrättades av mig och Simon i Stensviken samt Per

Per i Espelund uti Mosserud eller Flottufva i Lungsund socken efter salig Per Simonsson och hans hustru emellan dess barn, Sigfrid, Simon, Eskil och Johan Perssöner samt barnbarn efter salig Olof Persson efter som själva bytes instrumentet utvisar och arvingarna då voro väl nöjda med

Efterskrivna hemman och jordelotter blevo på detta tinget lagligen uppbudna.

Per Perssons gårdedel i Aggerud av välbemälte Elias Larsson Linderoth 3 g
Linnebäck för Nilses skuld ab eodem 3 g
Fogelmo för Olofs skuld ab eodem 3 g
Stråbergsmyreorp för Lars Svensson skuld ab eodem 3 g
Kråkelund för Eskils skuld ab eodem 3 g
Släbråten av Johan Håkansson 3 g
Gälleråsen av Olof Töresson och hustru Marit 3 g
Brunnsbo å Släbråtens ägor av Anders Persson 3 g
Granbergsdal av Eskil Mårtensson 3 g
tvenne ängar i Lilla Strömtorp av välbemäte George Camitz 2 g
Sjötorp å Släbråtens ägor av Nils Hallorsson 2 g
Lervik ibidem av Jon Gulbrandsson 2 g
Espedalen för kronans utlagor av Sune Johansson i Vibäck 2 g

Sakören som på detta tinget fallna äro belöpa sig uti en summa silvret daler 36 $\frac{1}{4}$

Elias Alm

Anno 1670 den 23 november hölls ting med dem av Karlskoga sockens allmoge, som på senaste ting icke kunde för tidens korthet skull förekomma, närvarandes dessa efterskrivne socknens nämndemän som voro:

Mats Jordansson i Brickegården	Olof Ersson i Ullvetterstorp
Håkan Andersson i Strömtorp	Per Persson i Immen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olsson i Bregården
Dan Bondesson i Backa	Nils Gunnarsson i Bregården
Anders Velamsson i Kväggen	Nils Svensson på Strömed
Olof Töresson i Gälleråsen	Eskil Jonsson i Stråbergsmynnen

Då framhades åter konan Marit Eskilsdotter i Kråkelund och förmantes at där någon annan haver henne umgått än Per Björsson i Björtorp, hon ville det bekänna, alldenstund han allt framgent där till nekar: Men de svoro och för malediade sig var emot annan; hon påstående men han nekande, dy hotades de med fängelse i Karlstad torn om de icke ville bekänna; men uppsköts ännu till nästa ting, emedan som Pelles laggårdsmän icke kund fullkomligen honom befria.

Näst emedan som ingen nu fanns som kunde vittna om Erik i Torpskog hade av någon arg mening kallat sitt syskonbarn hustru Brita i Granberga hora utan ville varna henne för ett grovt tal som henne var påryktat av hennes legopojke Nils Persson som henne i fjol tjänte, nämligen att hans fader Per Nilsson i Gällsjötorp skall hava haft med hustru Brita umgänge; dy blev Erik frikänd för vitesmåls böter i denna sak, och lovar hustru Brita i Granberga på sin heder och ära opåtalt, in till dess någon med märkeliga skäl annat bevisar, med vars 40 mark.

Näst sakfälltes Anders i Knutsbo krono till 3 mark för obevislig beskyllning på sin broders Eskils hustru Sigrid Svensdotter, den han med en särdeles förklaring in för rätten rättade; item Hans Anderssons hustru Marit Bengtsdotter böter 3 mark för det hon gjorde sig målsman i en främmande sak om ett fat som skulle vara tagit från en krukamakare det

Såret som hustru Sigrid haver fått av ett svärd, behåller hon som hon fångit haver efter hon hade det fått med våda och kunnat vara där ifrån. Men för det hon haver lupit in i Anderses stuga och dragit Anders i håret, böter hon och 3 mark. Bliver således Eskil och hans hustru till sin ära och redlighet opåtalt med 40 mark. Varför ock Eskil och Anders samt bägges hustrur här med ett vite emellan vid 15 daler silvermynt om någon oenighet med ord eller gärningar dem emellan förspörjes.

Näst beviljades ännu till överflöd syn emellan Erik och Mats i Sandtorp nästkommande vår av vice häradshövdingen och hela nämnden och skola samma gång syna emellan Brickegården och bemälte Sandtorp om en vattugård emellan bägges ängar.

Näst blev efter föregången syn nästlidna sommar av länsman välbemälte Erik Pålsson, domaren Mats i Brickegården, Eskil i Bregården, Dan i Backa, Nils i Bregården, Nils på Strömed och Olof Töresson i Gällersåsen, avsagt resolverat och beslutit, att skillnaden emellan bägge kronohemmanen Bäck och Lerängen, skall begynnas i (renslan) vid Letälven, dädan till bron i gatan emellan bägges ängar, där en ålestake stått haver, och sedan i rätt streck till Kvarnberget där kvarnstenarna huggna äro, och vidare i samma streck allt in till backräet möter.

Näst fanns skäligt att de som bo av vägen anten i skogsbygden i Karlskoga eller och Bjurtjärns församling skola hålla lika gästning och skjutsning emot de som sitta vid vägen för kronans soldater och båtsmän var på länsmannen skall hålla en riktig skjuts- och gästelängd, och den som för avlägsenhet skull icke kan, anten gästning uppehålla om vinter eller sommar eller skjutsa, den skall betala med penningar eller på annat sätt som han bäst med sina sockenmän kan sig förlika.

Näst blev avsagt att Erik i Bäck skall njuta halvparten rågen i de tu små fall han utsatt haver på Lerängs ägor, och nu uppskurne äro efter för detta änkans hustru Elin Jonsdotters tillåtelse; item skall och bemälte Erik njuta halvparten av ett nu i år sått fall, och betala bemälte hustru Elin halva frölönen, samt omkostning att bränna, hacka och stänga på halvparten och låta sig hustru Elins nu varande man Måns Ersson där med åtnjöja, efter en änka sin egen målsman är.

Dito räckte Måns Ersson i Lerängen Erik Folkesson i Backeberga sin hand där på, att han skall leverera honom 26 ½ stig kol som hans hustru för detta änkan hustru Elin Jonsdotter i Lerängen och hennes förre man Erik Ersson voro Erik Folkesson skyldiga, och det efter upprättat avsked, av Backebergs skog, vilka kol Erik skall anamma på bottarna; men om dessa kol icke användes till blåsningar, vare det Eriks eget försvar.

Näst blev pigan Annika Svendsdotter i Åsbergsviketorp till tjänst, skyldig att betala till Anders Olsson ibidem för 8 getter och 2 killingar hon i vallskogen borttappat haver och djuren för honom ihjälrivit, vilket är av hennes försummelse skett, 15 daler kmt och njuta hon vad hon av samma getter kan hava för nytta, till samma penningars betalning.

Näst lovade Olof Arvidsson i Åsbergsviketorp att betala sin svåger Anders Olsson 2 skeppund tackjärn i nästkommande vår eller och 20 daler kmt och där över hava ingen av den andre, allt in till denna dag, något att fordra.

Näst presenterade Johan Persson borgare i Kristinehamn på borgmästaren i Karlstad välbemälte Johan Börgessons vägnar en hans fordom hammarsmed, och denne Johans broders Olof Perssons obligation på 255 daler kmt daterat Ransäter den 30 november 1665 begärandes det skulle bliva infattat.

Näst dömdes att torparna under säteriet Alkvettern skola hålla den den vägen emellan Alkvettern och Åsjöhyttan vid makt, att man kan där ridandes framkomma, och vari där emot fria för alla andra vägröjningar och brobyggningar, som deras sockenmän nu och i framtiden skola och böra hålla och bygga.

Näst avsades att Anders i Forsby icke skall hava makt att byta bort sin stubberätt i Forsby med Eskil i Knutsbo, innan nästkommande Valborgsmässa, emedan Elias Bryngelsson hammarsmed haver där på försträckt 100 daler kmt item lovat betala till herr arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderoot 3 års utlagor 47 daler 30 öre kmt där med han till valborgsmässa skulle töva, men sedan skulle han få köpet för så mycket till att summan bliver 300 daler som länsman Erik Påvelsson vittnade dem emellan vara slutit: men Elias hammarsmed tillstod Anders likväl att bortbyttat efter valborgsmässa, med sådan condition, att så snart Anders säljer Knutsbo, och icke kan själv besittat, vill Elias träda till Forsby såsom sitt köp; det rätten höllt för skäligt och lag likmätigt

Näst bleve Väster Kärne och Kölebråte skattägande ense om efterföljande skillnad sig emellan, först begynnes öster vid landsvägen i en stor rå furu med 12 skår märcker, och dädan i rätt streck väster till Kedjan där som Dalmund löper i henne, söder om nedersta Kölebråteladan; dock vars och ens ängar orubbade: och samtycktes å båda sidor, att där endera parten behöver till sina ängar där vid älven gårdefång av den andra partens skog, skall sådant bliva fritt tillåta, dock med måttlighet utan något underslev.

Näst beordrades domaren Mats i Brickegården, Dan i Backa, Nils i Bregården och Simon i Stensviken att i nästkommande vår efter Valborgsmässa skifta ängen och hustomten emellan Eskil och Anders Nilssöner i Knutsbo.

Salig Frans Norbergs änka hustru Brita Brehm fordrade av Nils Svensson i Gräsmossen 3 kungs skeppund tackjärn, förmenandes den som köper hans hemmansdel i Gräsmossen bör det betala.

Näst sakfälltes Nils i Granberga skatte till 3 mark för han utan tillstånd tagit bort en farstudörr i torpen Höjden och leverera dörren så god igen till Eskil i Granbergsdal.

Emedan som befinnes att Eskil i Granbergsdal haver så väl huggit över rågången in på Granberga ägor, som de vice versa, in på hans, så bliver den ene skadan emot den andra dem emellan jämkat, men böte var sina 3 mark för olaglig åverkan efter lag, nämligen Nils och Markus i Granberga skatte och Eskil i Granbergsdal krono.

Näst stod in för rätten Börge i Åsjöhyttan på sin dotters Anna Börgesdotters vägnar och med handräckning till Per Larsson i Granviken som bemälte hans dotter förnedrat haver, uppsade och retracterade den loven som Per gjorde hans dotter på sista ting att vilja henne äkta, frisägandes honom där ifrån: varför som samtycket nu å bägge sidor blev upphävt, höres saken under världslig rätt. Dy sakfälltes Per å krono till sina 40 mark efter det 3 kapitlet giftermålsbalken LL och hon å krono till 20 mark och giver henne till förlikning och barnaföda ett för allt 80 mark där av hennes böter tages, och således haver han av Per att fordra 15 daler silvermynt.

Näst blev Lars Philipsson i Kärne skyldig att betala sin, för detta måg Johan Arvidsson i Bäcketorp 3 ½ skeppund tackjärn som han haver tagit av honom till låns; item på sin tjänst förr än han fick hans dotter 6 Rd eller 9 daler silvermynt men hava Johan intet att fråga efter den ko som är död bliven i Kärne

i Kärne och han fått av sin fader i hemföljd: och vari Johan fri för all gäld i Kärne den han icke enskilt gjort haver. Sammaledes var och Johans broder Lars Arvidsson skyldig själv betala vad skuld han haver gjort i Bäckertorp medan han var hemma, efter Johan beviste att i Kärne var med hans avträde 3 ½ skeppund tackjärn mindre skuld, än då han kom dit.

Näst blev av Lars Philipsson i Öster Kärne beviljat, så vä som av rätten av sagt att hans måg Lars Arvidsson med sin hustru Brita Larsdotter, item den ogifta dottern Karin Larsdotter med sin tillkommande man skola bliva vid hemmanet efter Larses och hans hustrus död, där emot de lovade att försörja och vårda bemälte sina ålderstigna föräldrar, som nu intet själva orka med eget arbete sig framfordra till dödedagar.

Näst blev med rättens dom stadfäst den ägoskillnad som vice häradshövdingen med samtliga nämnden efter sista tings avsked, nästförlidne den 13 maj, hade utsynt och upprättat emellan halva kronohemmanet Lontorp och halva skattehemmanet Rosensjö i Karlskoga socken, uti här till varande samskog, uti länsmannens Erik Påvelssons på kronohemmanets vägnar, och själva skatteägandens närvaro; då blev först gillat haget emellan bägges ängar som går ut åt näset vid sjön, item gillades det gamla röset i Bergsmyr med en hög upprätt sten, som upprättades. Öster om detta, inom Lontorps ängeshag på en hall mitt i Kvarnberget sattes ett femstenaröse, som visar på ängeshaget emellan bägge parternas ängar och på murstenshallen i nordost, där som och ett rå av fem stenar uppsattes, ungefär i öster från Rosensjö, som visar till sydöstra ändan av Hedebäcksbron, som och skall hållas för ett skiljemärke. Sedan nordost till älven Kedjan, i en djup dal sunnan om älvekroken, där denna rågång ändas och ehuruväl Lontorps åbor hava, in om detta strecket huggit ett fall på Rosensjö skog näst vid ovanbemälte dal, blev dem likväl efterlåtitt samma fall att bränna, så och skära; men veden sedan avstå och upplåta Rosensjö ägande till kolved. Item skola bägge parternas ängar, gamla och nya som där strecket emellan ovanbemälte röser linea recta, kan övergå, bliva alldeles okvalda, som här till, men vad skog innan endera partens

äng finnes, och rätte strecket den andre tillerkänner, står dem själva fritt att avbruka till sin egen nytta; dock att det väl avhugges och avröjes, att ängevallarna där av icke lida men, och någon förorsakas där över att klaga.

Item blev med dom stadfäst den ägoskillnad i samskogen emellan tredjedels skattehemmanet Vibäck och fjärdedels kronohemmanet Spjutberg i Karlskoga socken, som den 13 maj nästförlidne av vice häradshövdingen och samtliga nämnden i länsmannens på kronans sido, och själva skatteägandens i Vibäck närvaro, upprättades; vilken begynnes väster vid Knappforsälven, ovanför hyttan, där en liten bäck eller drag löper in i älven; dädan i rätt streck över ängarna till nordaste kullen på Rävberget där som nu ett rå av fem stenar upprättades; dädan i fullt öster till dess Rosjörået möter. Förbehållandes partnererna sina änghävder som var haver här till haft in om denna upprättade () gång, okvalt och obehindrade här efter att åtnjuta, om de annars icke kunna framdeles där om sig förena. Så skall och fri klövegång dem emellan här efter icke avskäras, utan gånge vardera med sina kreatur var de vilja i den här till varande samskog; och det utan någon gensägelse av dem själva, barn eller folk vid laga plikt; men vara förmante att icke göra, egenvilligt vis, någon skada på den andres åker eller äng så väl som befallte att hålla giltiga stängslen och hägnader var om sin egendom, att sådant dess bättre förekomma.

Såsom vice häradshövdingen med nämndemännen Olof i Ullvetterstorp Simon i Stensviken, Anders i Kväggen, och Olof Töresson i Gälleråsen hade den 14 maj nästförlidne avgränsat den myren öster om Lanforsen som arrendatoren på Alkvettern välbemälte Elias Larsson Linderoot had anno 1667 tillika med dammfästet vid Lanforsen, köpt av Kärne skatteägande, som begynnes i dammen vid bemälte Lanfors, dädan i öster ut med Gällerås ägor, som möta Kärne ägor genom samma myr, in till östersta

östersta laggen där knäraet sattes i en rå tall med fyra skårer märkta, och en rös nederlades, dädan i fullt norr åt Kölemossebäcken efter köpebrevet, vilket streck drabbar in på älven vid Rishöjdebron, och är den skog som herr arrendatoren tillkommer, lik en triangel eller kil ut med älven in om ovanbemälte märken; men norr om bron går strecket jämte älven tillägnandes honom älven på bägge sidor, in till Kölsmossebäcken på väster sidan, möter, men ingen skog. Och såsom denna avvitring är i bägge parternas närvaro lagligen förrättat, blev det nu med rättens dom konfirmerat.

Näst dömdes gill och stadigt den rågång som nästförlidne den 31 maj upprättades emellan Lund och Granbergsdalen kronohemman, av vice häradshövdingen och några av nämnden, nämligen väster vid Granbergsdals gamla kyrkogång på en jordfast sten, sattes tre stenar, av vilka den längsta pekar väster åt Granbergsrået, som där tvärt framlöper emellan ålstaken och stenrået på Talleberget, och i öster på en håll som kallas Ängeberget, där en stor sten påstår och en (veelt) lades på honom. Dädan rätt streck i öster till Granbergsdals nya kyrkoväg, där som ock lades ett rå av fem stenar, visandes öster till Granbergsdal, av vilken torpet har sitt namn, och (stahna) där Lunds ägor. Och emedan Eskil i Granbergsdal godvilligt samtyckte till denna rågång, skall ock Anders Skåresson i Lund intet hava makt att klandra på den ängen vid ålestaketn som Eskil har sålt till Nils i Björkmon, utan Nils den oklandrat behålla, efter upprättat köp med Eskil.

Näst dömdes att Nils i Björkmo skall giva Eskil i Granbergsdal en (tunna) råg för det fallet han Nils nu haver råg på väster vid Granbergsrået, som under synegången den 31 maj prövades till en del vara in på Granbergsdals ägor.

Näst dömdes att Berg kronotorpare vid Granbergsdalshyttan Simon Larsson och Michle Pålsson skola här efter vara från Granbergsdalsskogen skilda med efterföljande märken nämligen ifrån

Immen hyttälven ifrån Simons Ekestad i Letsjön, sedan till en torr stor furu i Murebergshögden, där ifrån till sunnare ålestaken som står vid eller i Granbergsdalen, sedan i söder dalen ut åt till dess Råsteskogen, som är hyttan tillagd, möter: Och torparna rätta sig efter dessa skiljemärken sig emellan, efter Kvarnvägen från Simons sönnesta (vitte)hag, och sedan i älven vid gamla kvarnen.

Den 11 juni nästförlidne lades Per i Björkhöjden ett stycke till röjningslände av Larses i Dalbäcken hyttealn, söder om Björkhöjden ängen, nämligen in till en stor rå furu i bäckelijan som med fyra skårer märktes ifrån vilken skall gå i öster tvärt över Larses aln till allmänningalnen och i väster till Hindriks i Åsjöhyttan, aln möter, dy tillstod nu Per i Björkhöjden att avröja samma stycke och lägga in till sin äng.

Halva Trehörningen som Lars åbor uppböds av länsman Erik Påvelsson 1 g

Sakören på detta tinget belöpa sig i en summa till silvermynt daler 20 : 8 öre

Elias Alm

Anno 1671 den 4 och 5 april blev rätt laga ting hållit med Karlskoga tingslags allmoge på vanlig tingstad Bo närvarandes soknens bofasta och edsvurne nämndemän som voro

Mats Jordansson i Brickegården	Håkan Andersson i Strömtorp
Per Persson i Immen	Simon Ersson i Stensviken
Eskil Olsson i Bregården	Nils Gunnarsson i Bregården
Dan Bondesson i Backa	Anders Velamsson i Kväggen
Nils Svensson på Strömed	Olof Töresson i Gälleråsen
Eskil Jonsson i Stråbergsmynnen	Olof Pålsson i Råtorp

Då blev först uti den avlidna nämndemannens Olof Erikssons i Ullvetterstorp ställe, efter avlagd ed, intagen i nämnden, Olof Pålsson i Råtorp.

Näst kom en gammal man ifrån Lindesbergs socken och Rya, Petter Anthonisson och klagade på borgaren i Kristinehamn Laurens Elofsson, att han igenom äktenskaps loven hade med hans dotter Margareta Pettersdotter, kommit till olovlig beblandelse och med henne avlat barn, som är skett i Lillefors under detta tingslaget, inläggandes i rätten han äre() (prosten) mäster Lars Emzelii attest av den 29 september 1670 som innehåller att Laurens haver lovat henne att upprätta, som skedde i Kristinehamn den 16 februari anno Supra om hon kunde skaffa sig attest av sin husbonde Hans Siggesson och bruksfolket att hon sig eljest ärligen ställt haver, det hon och nu i rätten inlade, sammaledes framtedde och hennes fader en sin kyrkoherdes vördige Herr Jöns Hagelbergs vittnesbörd om hennes ärliga förhållande i sin födelse ort, med mera som där till blev producerat; och emedan Laurens ingalunda ville sig bekväma att fullborda sin förre loven utan sade att hans äre() herr superinten-

Superintendenten hade dem, efter föregången examen vist till en världslig rätt men hade intet där till något skriftligt bevis; dy protesterade nu fadern som sin dotters rätta målsman, att han med ett remissiorial av rätten finge söka det vördiga consistorium om sin dotters upprättelse, det som honom, av ovantalte skäl icke kunde förvägras, blive då saken vederbörligen dädan till doms hit (skjuten), vill rätten låta sig vara angeläget den rättvisligen avhjälpa. Till slut protesterade fadern på hinder och expenser. Blev och Laurens Elofsson disponerat att strax följa med till consistorium på det saken dess förr må komma till ändskap

Näst blev befallningsmannen välbemälte Jöns Ersson Grubbs anhållande, igenom sin fullmäktige av samtliga nämnden betygat att uti Holmån, nedan för hans hålldammar vid Holmsjön och Sörgryten kan intet vattuverk byggas, både därför att den förr beviljade masugns byggnad är där in på förnär belägen, så väl som det att denne rättens avsagda dom den 6 oktober anno 1669 som av hans nåde herr landshövdingen högvälborne herr Abraham Leijonhufvud till vederbörlig excekution remitterat är den 7 februari 1670 förbjuder nya masugns intressenterna att hindra herr befallningsmannens hålldammar vid Holmsjön och Sörgryten, förbehållandes honom fritt vattudämmande och utsläppande efter sin vilja vilket blev således ad notam tagit, att förekomma andras intention att söka medel där sammastädes att bygga; men i fall framdeles skulle det någon affektera, då syntes denna rätten skäligt att befallningsmannen i anseende till förre dom om vattnets fria disposition skulle där till vara närmast.

Näst beviljades handelsmannen i Göteborg välbemälte Olof Simonsson citation på länsmannen Erik Pålsson till nästa ordinarie ting, angående en skuld fodran efter obligation.

Anders Nilsson i Stråbergsmýren skatte, sakfälltes för olovlig tobakshandel, som han själv tillstod sig hava haft med borgaren i Alingsås Hans Månsson, efter KM:t plakat till 8 daler silvermynt.

Näst övertygades Sven Matsson i Gräsmossen igenom länsmannens Erik Pålssons utskickades Asmund Anderssons och Per Hinderssons edliga bevitnande att han haver överfallit dem med skamliga ord, sägandes, I ären icke bättre än tjuvar och skälmar, då de voro likväl efter befallning utresta till att inquinera och söka efter främmande tobakshandlare; varför dömdes han att löpa två gånger gatulopp, efter han intet hade att böta med, och hade väl varit fog att skärpa detta straff, dock vari för denna gången, efter han haver det gjort i dryckenskap.

Näst sakfälltes Anders Larsson i Agetorp skatte till 3 mark för åverkan på Degernäs skogen och betala skadan efter gode mäns mätning.

Näst tillstods Per Persson i Finneback med sin hustru Barbro Persdotter att sitta på tredingen med hennes förre mans fader Hogar i Finneback, för hennes barns skuld, som är Hogars sonbarn in till dess Hogars dotter bliver gift, i medler tid förse sig på annat ställe; dock barnets rättighet i skattehemmanet alldeles oförkränkt.

Näst sakfälltes Anders Olosson i Bregårdstorp skatte till 8 daler för bekänd tobakshandel.

Näst antog landsgevaldigern Claes Tomasson en dräng benämnd Asmund Andersson uti sin tjänst, dy meddeltes honom där på en fullmakt.

Näst blev till Per Jonsson i Herrsjötorp skatte dömd att böta 9 mark för han hade på Bjurtjärns församlings kyrkocke, sidvördat fjärdingsmannen Erik Olsson i Stackfallet, då han sade till om skjutshäst för hans nåde herr landshövdingen.

Näst anklagades Simon i Källmo skatt av salig Frans Norbergs änka hustru Brita Brehm, och själv tillstod att han haver sålt en tackjärnsstock av ett skeppund

skeppund järn som henne tillhörde och han på hennes vägnar tagit haver att nederföra från Kärnehyttan till Bohammar för en daler i forlön, till länsman Erik Pålsson och han sedan genom Olof i Gälleråsen, sålt till bemälte hustru Brita igen, så att hon ovetandes haver köpt sitt eget järn; dy dömdes han att betala samma järnskeppund och plikta med 3 mark för olovligt tilltag; men hon skall betala honom 1 daler forlön.

Emedan som Olof i Skogskärr nekar sig hava fått en silversked av pigan Kerstin Månsdotter som haver stulit från rådmannen i Kristinehamn välbemälte Olof Pedersson, det hon där på rådstugan bekänt sig givit Olofs hustru för hon där i Skogskärr blev hyst och dädan skjutsat; dy pålades Olof sig därför vid nästa ting befria med 6 manna ed om han gitter, då och skall bliva avdömt om pigans olagliga hysande med vad mera.

Näst blev uppvist en skrift av välbemälte Johan Börgesson i Karlstad, uti vilken han relaxerar den commission som på sista ting blev infattat och han givit sin systerdotter hustru Anna Eriksdotter att fodra av Olof Perssons hammarsmed i Lillefors änka efter en obligation på 255 daler kmt

Näst beviljades samtliga Olof Erssons i Ullvetterstorp arvingar, laga värdering på bemälte hemman som är ett tredjedels skattehemman, av Simon i Stensviken Nils i Bregården och Anders i Kväggen, och sedan kunna de med var andra komma överens om vars och ens del och dess lösen.

Näst prövades, efter noga, efter räkning, att Mats i Sandtorp är skyldig länsman Erik Pålsson, för undfången spannmål fem stigar kol.

Näst blev Anders i Ängbäck förbjuden att hugga inom Agekarlarnas ängskog, innan syn bliver dem emellan hållen och skogen skiftat.

Näst insinuerades ett testaments brev upprättat av Simon Persson i Råglända och hans hustru Ingeborg Jakobsdotter underskrivet och förseglat i Råglända den

20 december anno 1670 och bevittnat av kyrkoherden i Kroppa vördige herr Erik Ilbergio, arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderoth samt borgmästaren i Filipstad välbemälte Nils Månsson, innehållandes huru som de hava var annan reciproce testamenterat allt de äga i löst och fast, så att den som annan överlever skall alltsammans behålla okvalt för den dödes arvingar, och det för de skäl som själva brevet i bokstaven utvisar. vilket rätten fann skäligt att confirmera.

Näst blev, efter förr ågången dom av den 28 november 1662 resolverat, att salig Jonas Jonsson i Stråbergsmynnen barn skola förbliva vid halvparten i Stråbergsmynnen och styvfadern Måns Arvidsson med modern Cecilia Matsdotter bruka jorden till barnens myndiga år, och där emot försvara och kläda dem som vederbör att de icke nödgas något av sitt arv förtära.

Näst befalltes Simon i Stensviken, Anders i Kväggen och Olof i Råtorp att utgå rågången emellan Djupnoret och Sjötorp rättandes strecket emellan huvudräen på det ingen må hävda in på annan.

Näst blev en upprättad förlikning emellan Lars och Erik Jonssöner i Brickegården uppläst dat den 4 juli anno 1670 under kyrkoherdens värdiga mäster Anund Haquini egen hand, samt Mats Jordansson i Brickegården, Nilses i Bregården, Dans i Backa nämndemäns, så och Nilses i Knutsbol och Pers i Immetorp, såsom vittnens namn, lydandes huru som de med föräldrarnas Jönses och hustru Kerstins samtycke, voro de överens att Erik skulle fadern och Lars modern försörja och sköta, dock att de gamla måtte vistas i säng tillhoppa hos den av sönerna de själva behagade; och allt förty skulle och föräldrarnas ägande rätt och fasta i Brickegården delas bröderna emellan att vardera behåller halvparten i alla lägenheter till bruks i föräldrarnas livstid, men efter deras död skulle bröderna få lösa var sin halvpart där av; och emedan detta så väl med föräldrarnas, som de andra syskonens samtycke skett är, blev och med rättens dom confirmerat.

Näst meddeltes Erik Larsson i Labbesand rättens fastebrev på halva Labbesand som är ett fjärdedels skattehemman vilket hemman Eriks fader Lars Persson i Östervik hade köpt av Anders Persson i Labbesand för 50 Rd till böter försträckta penningar, och finnes i härads dombok anno 1651 den 4 och 5 augusti att bemälte Anders Persson hans styvfader Jon Andersson i Labbesand och modern Cecilia Nilsson hade räckt Lars Persson hand på att få för bemälte penningar evärdeligen behålla, havandes Erik med sin syster hustru Marit Larsdotter ärvt halva Labbesand emot två broderslotter och två systerlotter i halva Östervik efter sina föräldrar, och gav nu Erik till systemannen Sven Persson sjuttio fyra daler kmt för hennes del.

Näst blev en allmän stämning beviljat på Väster Kärne åbor så väl som samtliga Holsjöhyttelaget de som här med befaller att oundvikligen sig på nästa ting inställa, på det rätten må göra ett änteligt slut om skogen på Heden vid Holsjöhyttan, vettandes där hos, att där som de i Väster Kärne kommer tillstädes eller icke skall likväl avgå dom i saken emedan denna tvist så länge haver hängt i rätta. I medler tid bliver skogen vid 40 mark förbjuden, för allas vederbörandens åverkan.

Nu inkom åter Per Björnsson i Björatorp viljandes göra sig fri som han på förre tingen tillbudit haver för lägersmål med Marit Eskilsdotter i Kråkelund, som han enständigt påstod och ville ingen annan bekänna. Hustru Marit Larsdotter i Åsbergsviken blev kallat till vittne om det konan skulle hava sagt, då det igenom mjölkning yppades med henne, om jag är så rådder går mig om livet. Vilken bekände att då konan i hennes föräldrars hus blev beslagen vara med barn, sade hon sig icke legat, så väl, hos någon annan än Per Björnsson, och begynte gråta, sägandes jag vet om det är så med mig, står mig om livet hos mina föräldrar, jag ha då så sagt nej. Hendrik Huswaldsson i Åsbergsviken avlade ed och bekände sig varit bedin av konans fader Eskil i

i Kråkelund att gå till henne och utleta sanningen, då hon svarat sig haft umgänge med Per Björnsson vid Bertilsmässa tid: bekände och att masmästaren Mats Jöransson i Åsbergsviken haver haft tal på sig för samma konas umgänge. Olof Matsson i Åsbergsviketorp svor med hand å bok och bekände att hon för honom bekänt att Per Björnsson haver legat hos henne och ingen annan; men det sannade han att masmästare Mats i Åsbergsviken är misstänkt för henne som äger hennes syskonbarn: denne begärte tala lönnligen med mig och sade det Per Björnsson haver sagt för Hindrik i Åsbergsviken sig hava, Salva reverentia, attingerat konans pudenda, det ock Hindrik själv tillstod och Per Björnsson kunde icke neka sig både hava så för Hindrik sagt så väl som det gjort; men ville intet något vidare umgänge bekänna. Item sade denne att Per Björnsson vid hyttan i fjol hade sagt det stor högtid åt, jag kan (sidta) böta för en hora: men Per Björnsson nekade där till. Mats Jöransson kom vid detta tillfället fram och anklagade smålänningen Lars i Våtsjötorp, att han har uti mångas åhöru sagt det Mats skulle hava en del i barnet som konan Marit i Kråkelund haver fått, det Lars intet ville tillstå, utan försköt sig på det ryktet som gick om Mats särdeles på Pers den beskylltes fader Björ i Björtorp som själv bekände sig hava ett humsmål på Mats för en bössa som var länt till konans fader Eskil i Kråkelund av Mats. Och emedan Lars nu icke kunde något bevisa emot Mats, fälltes han å krono till 3 mark för sin fattigdom skull och efter han sin ord återkallar. Hustru Kerstin Hindriksdotter i Linnebäck blev inkallat ock på sin salighets andel bekände att en svarvare landslöpare benämnd Torkil var 3 dagar för Matsmässa uti Kråkelund, och höllt sig då för ogift, och denna hustru Kerstin var och där med, och hon låg hos sitt syskonbarn, konan Marit om natten i sängen men svarvaren låg på golvet, och denne visste intet annat än som Marit låg hos henne kvar om natten, men om morgonen var hon intet hos

hos henne. Om samma höst kom denne till tjänst i Kedjeåsen, om sommaren efter kommer svarvaren dit och hade sin hustru med sig, och han kände denne Kerstin men hon intet honom, då frågade han henne, Ästu icke hemma söder om Alkvettern? Sade hon Jo; vartu icke med i Kråkelund då jag var där? Och efter hon då begynte draga (kentzell) på honom sade hon jo; så for svarvaren fort och sade, Kråkelunds-dottern är den argeste hora som går i ett par skor. Hon svarade huru kan du veta det, efter hon låg hos mig om natten? Sade han, jag hon låg väl hos dig, nej hon kom till mig om natten och låg där allt till morgonen, då modern ropade att hon skulle stå upp och göra upp eld, men hon gick då från svarvaren och gick fram i bänken och lade sig. Då sade hustru Kerstin, den samma konan han nu låtit lägga sig, svarade han å fanen har hon så, Kerstin sade att den hon skyller, svär sig aldrig haft beställa med henne, då gav han till ett flatt löje.

Näst tillstod Nils Svensson och Anders Matsson i Gräsmossen till nästa ting inlösa sin till herr arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderooth, pantsatte skattejord i Gräsmossen för 200 daler kmt med intresse 8 pro cento i 3 års tid. Men kunna de det till samma tid icke fullgöra, då njuter herr arrendatoren sin pantskrift tillgodo efter lag, så att panten då bliver honom tilldömd.

Erik i Linhult frälse, böter 3 mark för stämnings spillo emot Linderooth

Mats i Trehörningen skatte för samma brott 3 mark
Halvard i Kärne skatte för samma brott 3 mark
Olof Pålsson ibidem för samma brott 3 mark
Erik i Backeberga krono för samma brott 3 mark
Lars i Holsjötorp krono för samma brott 3 mark
Nils i Forsnäs krono för samma brott 3 mark

Näst blev dömt att Per Persson i Aggerud skall nu strax betala arrendatoren välbemälte Elias Linderooth elva stigar kol á 3 daler stigen, eller tillstås arrendatoren att söka execution på hans skattejord i Aggerud, efter den är 3 gånger för samma skuld uppbuden som finnes in actis.

Näst sakfälltes Lars Börjesson i Åsjöhyttan krono och Karin Andersdotter i Östra Kärne krono för lönskeläge med var andra, han till 40 mark och hon till 20 mark.

Jöns i Dalsmund krono för stämmings försittande 3 mark

Emedan som Hogar i Finnebäck icke ville bekväma sig att bliva till kost och skötsel hos sin sonhustru Barbro Persdotters man Per Persson i Finnebäck halvparten emot sonen Per Hogarsson som han har till gjort haver, dy pålades Per Persson att giva honom till uppehälle till nästkommande Olsmässa en treding av säd och fetalier på (städsle) som är fallne uti Finnebäck, med vad mera som av förlidne årsväxt där uti förråd kan finnas. Anbelangande den pratention som de andra arvingarna hava på något tackjärn och malm de skall hava varit efter moderns död, så pålägges dem vederböranden därför göra reda räkenskap till nästa ting.

Olof Månsson i Bregårdstorp skatte för stämmings försittande böte 3 mark.

Uppbudningar

Tvenne ängar i Lilla Strömtorp av välbemälte George Camitz 3 g

Sjötorp å Släbråtens ägor av Nils Hallorsson 3 g

Lervik ibidem av Jon Gullbrandsson 3 g

Espedalen av Sune Jonsson i Vibäck 3 g

½ Mossberga av arrendatoren Elias Linderoot 2 g

Halva Trehörningen som Lars åbor av Erik Pålsson 2 g

Andra halva Trehörningen för skuld av Linderot 1 g

Knapped av Elof Aronsson 1 g

Halva Kölebråten av Elias Linderoth 1 g

Summan av sakören silvermynt daler 42 $\frac{1}{4}$

Elias Alm

Anno 1671 den 23, 24 och 25 november, hölls laga ting med Karlskoga socken på vanlig tingstad Bo, närvarandes befallningsmannen välbemälte Hindrik Johansson med efterskrivne tingslags nämndemän som voro

Mats i Brickegården	Per i Immen
Simon i Stensviken	Eskil i Bregården
Nils i Bregården	Dan i Backa
Anders i Kväggen	Nils på Strömed
Olof i Gälleråsen	Eskil i Stråbergsmymren
Olof i Råtorp	Eskil i Knutsbol

Först inställde sig välbemälte Olof Simonssons fullmäktige i Göteborg monsieur Jörgen Persson och tilltalade länsmannen välbemälte Erik Pålsson om en skuldfordran på 1000 daler kmt efter obligation; där på Erik Pålsson strax exciperade forum, förebärandes att skulden är gjord i Örebro, (in)flytande av försträckt gods, och dy försköt sig på Örebro rådstugurätt, begärandes att saken måtte under dess cognition komma dit som ock klaganden här med remitterat bliva i anseende att Erik Pålssons första obligation är utgiven i Örebro: klagandens fullmäktiga protesterade på hinder skadestånd och expenser

Näst meddeltes länsman välbemälte Erik Pålsson en attest om efterföljande sakören, som honom i längderna äro påförda för krono, nämligen för Johan i Råglanda frälse 3 daler 10 2/3 öre, unga Nils Knapp i Strömtorp 8 öre är utfattig, Mats i Sandtorp gjort sin ursäkt för stämmnings böter 8 öre, Ivar Jonsson i Släbråten 15 daler är frälse.

Näst vittnade nämnden att åtting kronohemmanet Kvarnberg i Karlskoga socken haver i lång tid varit öde, men vad äng där till hava legat brukas nu under halva skattehemmanet Degernäs i samma socken.

Näst handsträcktes Erik i Svartbäcken å krono till 26 daler silvermynt för fullsår och tu blod (värsta) på Simon i Källmo och han Simon i Källmo skatte böter 3 mark för en pust på bemälte Erik och giver Erik Simon 2 Rd för värk och sveda

Näst sakfälltes Per Persson i Aggerud skatte till 20 mark för ett knivslag på Olof Svensson i Kilsta; och betala barberar lön som han bäst med honom sämjas kan: Item undergälla Olof för arbetes försummelse och annan vedermöda 8 daler silvermynt vore ock Anders i Kilsta, Olof Svenssons svärfader, skyldig att betala Per Persson

vad han på arbete honom bliver skyldig efter en riktig räkning.

Näst framsteg kommissarien över mantalsskrivningen välbemälte Jöns Arvidsson och föreställte samtlig nämnden och tingsallmogen efterföljande frågor, begärandes de ville giva sina svar därpå, nämligen 1. Om han efter pålysta stämningsterminer haver sig på dag och dato inställt på den ort som stämman varit anställt? Där på föll allas enhälleiga svar att ingen bland dem sig där över haver att klaga. 2. Om han icke troligast haver förmant nämnden och sexmännen att rätt, rådeligen angiva mantalen, var i sin rote, och ingen, utan orsak, utesluta, och i (vidrigt) fall lämnat allt efter tal på deras eget ansvar? Där på de alla betygade sig så vara förmanta och åtvarnade. 3. Tillbjuder sig att nu stå dem till svars som sig över honom hava att klaga. Per i Immetorp sade att anno 1671 vara ett mantal honom för mycket påskrivet, nämligen en piga, och han hade ingen: Herr kommissarien försköt sig på nämnden och sexmannen Mats i Bråten. 4. Tillfrågar herr befallningsmannen välbemälte Hindrik Johansson om någon hava honom presenterat mantalspenningar som icke varit uppförd i längden, begärandes om så är? Måtte rannsakas över var vållande det är? Herr befallningsman svarade att i Kils härad och Fryksdalen äro några sådana funna.

Näst lades efter noga övervägande, en laga arrest på salig Olof Pederssons hammarsmeds fasta arv i hemmanet Mosserud i Lungsunds socken, till dess hans änka clarerar sin salig mans skuld hos borgmästaren i Kristinehamn välbemälte Gustaf Ekebohm, nämligen 185 daler 2 öre kmt.

Vällärde Herr Erik pastor i Kroppa, lät infatta en skuldfordran av sin måg Johan Persson i Kristinehamn, nämligen 20 Rd viljandes sin betalning söka av hans gårdedel i Mosserud i Lungsund socken.

Näst gjorde Per Björnsson i Björtorp sig fri med 12 manna ed för Marit Eskilsdotters i Kråkelund beskyllning om lägersmål, där till han hade nog skäl föredragit som i föregångne ting Actis finnes.

Näst dömdes att pojken Tomas Grelsson skall bliva till tjänst hos Pål Pålsson i Abborrkärn i detta år, efter som han kännes hava honom statt i laga tid, och Olof Pålsson i Kärne haver där uti intet, med skäl att säga.

Näst framviste jordägarna i Brickegården en vittnesskrift given av kyrkoherden i Karlskoga vördiga mäster Anund Haquinio, länsmannen Välbemälte Erik Pålsson, nämndemännen Erik och Nils i Bregården, Dan i Backa och Eskil i Stråbergmyren om den skada som den förskräckliga väde(); nästförlidne höst gjorde på deras säd, som på åkern var uppsnesat samt skygården och hus etc: vilken blev uppläsen, och icke allenast av ovanbemälte vittnen som det sett hava

ständig erkänt, utan och flera av nämnden bevittnat: och blev på själva instrumentet med härads inseglet, jämte vice-häradshövdingens namn och signet bekräftat.

Näst blev av hans nåde herr landshövdingen högvälborne herr Abraham Leijonhufvud, igenom sin fullmäktige, rekvrerat ett attestatum av nämnden om Tväråforsen som halvparten ligger på denna och den andra halvparten på Grythytte sidan: vilka enhälleligen bekände att bemälte fors är väl bekvämlig att bygga hammare och vattuverk uti, men några sjöar ovanför de i man kan, genom hålldammarna, vattnet till verkens fortdrivande, innehålla, utan någon mans skada ovan för; så kan ej heller Tvärånshyttan som är till en halv mil nedan för i samma vatten belägen, lida någon skada emedan de hav en liten tjärn där emellan som de kunna hålla vatten uti så väl som () slag i älven. Skog är på denna sidan så ymnig på kronans allmänning att den aldrig kan tryta; allenast är ett litet kronohemman Gällsjötorp där vid beläget; och emedan ingen fanns som hade här emot något att invända eller protestera, och nämnden fann att vattuverk kunna där utan någon skada i en eller annan måtto byggas och inrättas, dy blev detta för ett sannfärdigt bevis under härads insiglet () etraderat.

Näst tillstod länsman välbemälte Erik Pålsson att han haver uppburit av Per i Våtsjötorp 20 Rd som Lars Svensson på Lekhyttan emottog på hemmanet Runsåsen i Lekebergslagen som skulle bliva skog(uenstar)hemman: noch haver Per betalt utlagor som på Våtsjötorp innestod för sin styvmoder 24 daler kmt än betalt skuld för henne till Anders Gunnarsson 2 Rd allt till den ända han skulle få sitta odriven i bemälta Våtsjötorp.

Näst dömdes Enar i Rishöjden frälse för han hade skjuvit och ryckt Olof Persson i Nolby å kyrkoväg till 9 mark efter det 13 kapitlet i edsöresbalken LL in fine och Olof i Nolby å krono böta 6 mark för två utslagna tänder på Enar för såramålen och 3 mark till Enar för lytet arg. 9 kapitlet i såramål med vilja i landslagen.

Näst emedan Jon i Knutsbol övertygades icke hava betalt utlagorna för år 1670 till aller på rätta avrads dag, nämligen 13 daler 8 öre, så dömdes han nu till att gälda fjärding högre efter det 20 kapitel jordabalken LL som är 16.18 öre som han nu strax skall betala, tillika med den rest som sedan 1669 bevisligen innestår.

Dito befalldes Olof i Högfors, Nils i Forsnäs, Erik i Svartbäcken, Markus i Granberga, Eskil i Bregården, Jöns ibidem, Lars i Holsjötorp, Hindrik i Granåsen, Anders i Östra Kärne, att innan nästkommande Tomasmässa sluta räkning med arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderoth vid plikt för treska. Olof i Stockforsen bekände sig vara skyldig arrendatoren Elias Larsson Linderoth 9 skeppund 3 lispund 18 () tackjärn och 6 ¼ daler kmt noch Pers hustru i Nolby kände sig skyldig 12 skeppund 1 lispund 8(mark) tackjärn.

Näst kom hustru Brita i Granberga och urgerade att pojken Nils Persson i Immen som hava beskyllt henne för olovligt umgänge med sin fader salig Per i Gällsjötorp skulle därför plikta, pojken försköt sig på sin moder Karin Larsdotter som själv framkom och ville intet sina ord om sådant umgänge återkalla, utan det påstod, beropandes sig

på Måns i Mossberga till vittnes samt Philip i Kärna som tillika med henne hade hört av den dödes mun något förr än han dog, hans bekännelse där om, och sade att hustru Brita hade legat i säng med hennes man i Mossberga, det som och hustru Brita in för rätten frivilligt bejakade två gånger: här med uppskötts till nästa ting och vittnen Måns i Mossberga samt Philip i Kärne stämde vid 40 mark

Näst beviljades välbemälte herr Doktor Durietz fullmäktige välbemälte Hans Siggesson i Fors på sin skriftliga begäran, syn emellan sin herres frälsegods i Kroppa och Lungsund församling och skattehemmanet Råglanda, som skall hållas, vill gud, nästkommande vår, där till Johan i Råglanda för sig och sin gårdbo Simon Persson samtyckte.

Näst övertygade rätten den ägotvist som kronohemmanet Agen och skattehemmanet Agetorp hade någon tid haft sig emellan; begrundandes först att Anderses svärfader i Agetorp Håkan i Håkansbol, är dit satter av salig Bertil i Agen sin svärfader uti hans Bertils (beste) äng för den tiden, efter som han vill äkta hans dotter som han förnedrat haver och således de ägor väster om drågen som löper igenom ängarna, och för någon tid sedan av nämnden emellan ängarna för skillnad erkänt, krono ägor allt in till andra bostädens rå möter, oaktat att Anders det nu räknar för skatte. 2do bevisa Agekarlarna Simon och Erik Bertilssöner att deras fader haver med sin omkostnad, igenom lagmans syn anno 1634 den 26 juli vunnit en äng ifrån Rudskoga sidan till Karlskoga med all den skog som det strecket ifrån Lillefors åt Sävsjöberget avskiljer, och det utan tillhjälp eller bekostning av Agetorps ägarna: men likväl 3to beviljat att Ander i Agetorp skulle röja sig äng av samma ängelände, alldenstund det här till intet hava haft visst rå sig emellan ehuru väl 4o det 32 kapitlet jordabalken LL säger att den som säger sig från någon delo med sin intressent skall intet bliva delaktig av det som tillvinnas. 5o hava och åborna i Agen utverkat sig kungliga hovrättens i Jönköping executoriale på sin undfångna lagmans synedom den 3 november 1648 av sådant innehåll, att Ageåbon skulle den, efter bokstave evärdeligen åtnjuta. För dessa skäl håller denna rätten före att Agetorp icke haver där med att göra, men alldenstund Agekarlarna begär sig emellan och Agetorp en rätt skillnad för orolighets och osämjas avböjande så hade nämnden förliden sommar varit där på syn och funnit skäligt att, skillnaden dem emellan skall ifrån Degernäs ägor nordanefter gå efter drågen som löper genom ängarna och därutinnan gör skillnad. Men söder om ängarna löper en (gång) allt väster till Gräsängen emellan vilken gång och Rudskoga rået i söder och norr samt Gräsängen och bemälte dråg i öster och väster, nu mestadels tvistas om vem den skog tillhöra skall, så ehuru väl Ageborna beviste att Håkan i Håkansbol var avsgd från en ängeröjning han hade i den botten begynt då han bodde i Agetorp där efter gårdsgården syntes rättelse; föll likväl rätten till den mening att bemälte tvistplats väster om drågen upp till Gräsängen, emellan gången och Rudskoga rået skall efter Agekarlarnas eget begivande, slås mitt itu så att Agekarlarna behålla sunnersta delen in till Rudskoga rået och Anders i Agetorp nordesta delen in till gången som således bliver med hans övriga skog sammanlagt. Sedan skola bägge parterna uti Gräsängen göra sig en skygård emellan efter nämndens utstakning förliden sommar, som efter Andersens i Agetorp svärfaders Håkans anledning skedde, sammaledes skall Anders

i Agetorp få fritt att hålla sig en gata att driva sin boskap igenom till vattnet i Grytsjöbäcken utan Agekarlarnas hinder. Sist pliktas Anders i Agetorp 40 mark för våldsverk in på Agekarlarnas ängskog förövat med timmerhygge och ungskogs fördärvande sedan nämnden hade delt ängarna dem emellan efter deras sämja: de andra dem emellan här av slitande osämjor bliva här med upphävna. Här emot appellerade Anders i Agetorp under lagmans rätten och landssyn med 3 mark.

Näst företogs en rannsakan om frälsehemmanets Tåbäckens uppbyggande var till Lars i Duvedalen bland allmogen svarade, att den som haver beviljat någon hjälp där till må den och utlägga; samt Erik Nilsson i Ölsdalen att de veta intet på vad condition de sådant skola utlägga. Så emedan sådan hjälp, nämligen 1 daler på vart hushåll, är beviljat på en allmän sockenstämma, och 25 allareda hava i denna socknen det utlagt, dy resolverades att de andra skola och utlägga 1 daler kmt innan ankommande söndag 14 dagar till; den som sådant försummar och det överklagas skall lagligen plikta.

Näst dömdes att Peder Svensson i Ökna skall efter upprättat kontrakt, hava att fodra av Måns Olsson i Ökna omkostningen på sin där nederlagda byggnad och röjning, innan han hemmanet avträder; varför beviljades där på mätning nu nästkommande vår.

Näst emedan som bevisas att den malm som Arvid i Visbäck haver köpt av Mats i Stenbäcken icke var mer än fem tunnor dock honom förvissat 7 tunnor, och han därför lovat 3 ½ skeppund tackjärn, så löper för var tunna ½ skeppund, därför dömdes att Arvid skall betala för de undfångna fem tunnor 2 ½ skeppund tackjärn och söka han sin man bäst han gitter.

Näst sade Olof Pålsson i Kärne att hans () kyrkoherden mäster Anund har tagit 7 Rd i lägerstad efter hans fader och 7 Rd efter modern, viljandes där över sig besvära hos överheten: de andra syskonen sade att vad som de hava gjort av fri vilja med samtliga syskonens samtycke, må intet mätas på, Her Kyrkoherden hade det väl förtjänt; Olof Pålsson sade att för sanningen kan han intet mista livet, göra av honom vad de vilja han (heter) ändå Olof Pålsson.

Näst beviljades laga värdering på skattehemmanet Mosserud av vice härads hövdingen vid samma tid som synen bliver emellan herr Dûrick frälse och Råglanda.

Ivar Jonsson på Fors frälse böte för stämmings försittande om gjord åverkan på Mosseruds skog 3 mark

Per Nilsson i Storängen krono för stämmings spillo om tjuveri böte 3 mark

Näst meddeltes Olof Töresson i Gälleråsen och änkan hustru Marit Eriksdotter med sina barn rättens fasta på hela Gälleråsen som är köpt av kronan anno 1631 av Nils Jonsson denna Olofs och hustru Marits svärfader.

Näst avsades att Lerängs åbor samt alla andra som hava sin farväg fram genom deras gata, emellan giählen, skola efter andel göra bro i samma gata så god att man kan väl framkomma.

Näst sakfälltes Måns Ersson i Lerängen och hustru Kerstin Jönsdotter ibidem krono var till sina 3 mark för okväden och beskyllningar var på annan, och den som här efter annan oförrättar med ord eller gärningar skall plikta 40 mark

Näst blev bevittnat att av gamla tider haver varit råhag emellan Råtorp och Losseby utmark väster om deras ängar in till Berget, så må och samma hag

hag här efter bliva upprättat och vid makt hållet av Erik i Losseby och Råtorpsborna vara fri därför efter det 27 kapitlet byggningabalken LL

Näst vittnade nämnden att nästförlidne vår stalp Linnebäckshyttan omkull mitt i blåsningen där av en del av deras bruk, som då i masugnen var, blev borta, vilken sin hytta de äro sinnade på förran grund åter uppbygga.

Lars Larsson i Botorp frälse för stämmings spillo om något arv böte 3 mark

Näst gillades den rågång som samtliga nämnden hade förr, vid pass 8 år sedan utsynt och upprättat emellan Rådetorp och Tåbäcken nämligen () efter från gårds-hörnet i bägges ängar där då en björk stod, sedan till stora stenen vid landsvägen, där näst till rösen öster på Linnehöjden, där som knärået är, dädan norr till hällen i Fogelmyren, där från norr i Flymossen där som hyttealrnarna möter

Näst emedan Brickegården och Sandtorp vilja sig i vänlighet förena, om de här till tvistiga ängar de hava tillhopa i skogen, så förordnades Simon i Stensviken, Eskil och Nils i Bregården på Sandtorps och Dan i Backa, Per i Immen och Eskil i Stråbergsmynnen på Brickegårdssidan, att i tillkommande vår, göra och utse ett råhag dem emellan i samma ängar.

Näst kom Hans Lang i Valåsen, och besvärade sig att ehuruväl han icke hade i torpet Tällekullen innevarande år mer än en piga, äro där likväl för honom skrivna 4 mantal för vilka han har måst betala. Varöver herr befallningsmannen Hindrik Schröder sade, att ofta på stämmorna förorsakas eder och bannor av dem, som i sådana fall, lida orätt. Beklagade ock att kommissarien intet hava levererat honom mantalslängder för 1671 förr än den 1 april, det som med han egen hand bevisas.

Näst blev beslutit att jag med domaren Mats i Brickegården, tillika med 6 nämndemän som äro förordnade att jämka emellan Brickegården och Sandtorp, skola vid det samma på bägges Sandtorpsbornas bekostnad överse vad tvistigheter de hava sig emellan sedan första bytet i åker och äng dem emellan skedde.

Nils Månsson i Aggerud skatte, bötte för stämmings spillo om en legeflicka 3 mark

Näst förordnades Simon i Stensviken, Anders i Kväggen och Olof i Råtorp att dela åker och äng emellan Hindrik och Måns i Stockviken att var får lika god del

Näst hade Lisbet Larsdotter i Berg en gruvlig beskyllning på Jöns i Dalsmund beropandes sig på vittnen som intet voro tillstädes, dy stämdes de till nästa ting och saken uppsköts där till.

Nils i Linnebäck krono bötte 3 mark för avvikande från rätten förr än han hade svarat Anders i Åsbergsvikstorp om skuld.

Nils kolare vid Kortfors hammaren krono bötte för stämmings spillo 3 mark

Näst vittnade samtliga nämnden att sunnan för Snöbergshyttan är en kronans allmänning här uti Karlskoga socken belägen, som ännu ingen är tillsagder, vilket blev beviljat Mats Nilsson i Hult här i socknen som brukar i Snöbergshyttan för ett bevis

Näst övertygades Simon Sefersson i Mosserud att han haver huggit ett fall, som i år skurit är på Åsjöhytteskogen vilket är, efter Per Perssons i Immen, Simons i Stensvik, och Olofs i Råtorp laglige besiktigande och gjorda prov,

alltsammans beläget in på Svens i Säviken och Johans i Råglända samt deras intressenters hyttealn, som råmärken ögonskenligen utvisa, vilket och Simon så väl som hans fader Sefred måste själva tillstå och bekänna, men föregåvo sig icke vetat så viss råmärken, och således, det av ovetenhet, och dy tillbad sig i vänlig förlikning med sin vederparter, men de () inständigt på en laglig dom härutinnan. Så ehuru väl rätten föll på den mening att Simon skulle för olaglig åverkan på annans skog, av (fo)-ningens 14 och 22 punkt, lät likväl klagande parten över () sig att Simon skulle få behålla tredingen av rågen för sitt arbete. Var emot Erik i Stackfallet appellerade under lagmansrätten på tinget i Ölmehärad.

Näst hade jag med Simon i Stensviken, Anders i Kväggen, Mats i Brickegården Nils i Bregården och Olof i Råtorp, efter rättens resolution av den 23 oktober 1670 nästförlidne den 2 juni utgångit strecket ifrån stenrådet som står öster om Stackfallet och gör skillnad emellan dess åbor och skatteägarna i Herrsjötorp, efter den anledning som recta linea från råtallen på Thoråsen / där ett rå av fem stenar då sattes / över bemälte stenrå och vika in till Skattkärrsedets kyrkoväg, där som och, sunnan för vägen, utom Ängehaget, nu en sten(vete) uppsattes, bliver således stenrådet på Tholåsen, och stenrådet öster om Stackfallet, samt västan vid vägen, här efter, hållna för en fast skillnad emellan Herrsjötorp och Stackfallet, från sjön Tholen till Skattkärredets kyrkoväg.

Samma dag / den 2 juni / ärnade vi och dela samskogen norr om bemälta kyrkoväg efter samma tingsresolution, emellan Herrsjötorp, Bokärr, Nolås, Stackfallet och Tåbäcken, men alldenstund parterna icke kunde sänjas om delningen blev nu av sagt, att de skola hävda var om annan till sina hemmans nödtorftige vidmakthållande, samt årligt hyttebruk, men icke av skogen någon avsalu eller den onödigt nederfälla till svedja, var annan till hinder och skada vid den brottsliges 40 mark tillgörandes.

Dagen efter sedan 3 juni voro vi ovanskrivne och övergingo hytte() norr vid Åsjöhyttan med reven och befunno den sunnersta alnan stänga uti ett stenrå på östra änden väster om en liten väg, och så västra änden i en råttall vid en bäckedråg, var till måltes tre repp på det samma hyttealn som är något till fertiliteten sämre än de andra, skulle bliva jämgod. Där efter förentes Lars i Dalbäcken och hans broder Anders ibidem med Sven i Säviken, förmedelst inbördes handräckning, om samskogen, emellan hytteskogen i öster och norr samt sjön Ullvettern i väster och öster Bjurtjärns rået i söder, liggandes, att de skola den bruka var om annan med huugh och hamhn, och intet vidare där på kola till sina blåsningar än att Sven hugger så mycken ved att han kan fylla den milan med som Lars begynt haver, den de skola kola tillhopa sedan conserveras hems skogen till hemmanens timmer- och fångeskog, och kola var på sina hyttealnar till sina blåsningar, var med och all oreda dem emellan, här till varit haver uppsköts och sattes 40 mark vite för den som här efter finnes göra det andra något hinder på sitt skäligen arbete i samskogen, vilket nu blev fast dömt och approberat

Näst beslöts och avsades att Erik i Sandtorp skall hålla halvparten av vattugårdarna i sjön emellan Brickegårdens och Sandtorps äng, emedan som han Erik haver den östra delen av näset och Mats i Sandtorp som haver västra delen av samma näs som skall dem emellan med skygård skiftas, efter som för utsatt och prövat () vara fri för samma vattugårds byggning och vid makt hållande; Sedan inte() des rågången som jag med Simon i Stensviken, Per i Immen, Eskil i Stråbergsmynnen och Olof i Råtorp den 9 juni, utsyning emellan skattehemmanen Rosensjö och Vibäck, och begynte från stenrådet vid sjön Lonn som visar i medelstreckem emellan nord och nordost vilket vi följde in till råttallhöjden där vi stannade, efter som skillnaden emellan Vibäck och Berg förmentes där gå i Rosjörådet.

Sist kändes för skillnad emellan Berg och Linhöjden nämligen först uti Alkvetterrådet till Svarteberget sedan på högsta Linnehöjden, dädan i Bergekullen sunnan för Linnehöjdängen, och sist i rådet som skiljer Rosensjö, Vibäck och Bergs ägor åt.

Uppbjudningarna

Halva Mosseberga av arrendatoren välbemalte Elias Larsson Linderoot för skuld 3 g

Halva Trehörningen som Lars åbor av länsman Erik Pålsson 3 g

Andra halva Trehörningen av Linderoot för skuld 2 g

Knapped av Elof Arentsson 2 g

Halva Kölebråten för skuld av Linderoot 2 g

En broderlott i Stora Strömtorp av Johan Pålsson 1 g

Hela Ullvetterstorp av Erik Olsson och Lars Matsson 1 g

Sakören äro nu fallna silvermynt daler 22

Elias Alm

Anno 1672 den 9, 10 och 11 maj hölls laga ting med Karlskoga tingslag i Bo närvarandes befallningsmannen välbemälte Hendrik Schröder med nämnden av samma tingslag här nedanskrivne

Mats i Brickegården	Per i Immen
Simon i Stensviken	Eskil i Bregården
Nils i Bregården	Dan i Backa
Anders i Kväggen	Nils på Strömed
Olof i Gälleråsen	Eskil i Stråbergsmynnen
Mårten i Råtorp	Eskil i Knutsbol

Då saknades ibland nämnden Olof i Råtorp som nyligen är död bliven, uti vilkens ställe och rum hans broder Mårten i Råtorp korades, och efter sin presterade nämndemans ed tillsattes

Sedan sakfölltes Johan Hindersson i Granbergsdal å krono och Annika Andersdotter i Karåsen krono för bekänt lönskaläge var med annan, han till 40 mark och hon till 20 mark.

Näst vittnade samtliga nämnden att Väsby på Kväggens kronohemmans ägor som skattlades anno 1671 för en fjärding kan intet högre skatt än för ett åttingshemman alldenstund det ligger mycket trångt emellan sjön Frövettern, sjön Kväggen och Kvägges() på östra sidan beläget, kan i ingen måtto bliva bättre än den nu är.

Emterud i Bjurtjärn socken på Kvägges krono ägor skattlades för ett åttondels hemman.

Item (Fohlstorp) i samma socken på kronohemmanet Kexsunds ägor skattlades för åttingshemman.

Sedan föreställtes en ung dräng benämnd Clemet Hansson i Berg i Ölmehärad födder och anklagades av mästare Hans Lang i Valåsen att han om nattetid 8 dagar före påska haver tagit fönstret utur en kammare där igenom han haver ingått och borttagit en röd krusings ylletröja denna beskyllde gick strax sin gärning vider, nämligen att han haver tagit ylletröjan och ett par skinnstrumpor, som Hans Lang saknade intet, och efter han intet mer klagade efter, ville och tjuven intet mer tillstå sig hava tagit. Per Persson och Olof Persson i Finnebäck klagade och emot densamma att han dagen efter sitt begångna tjuveri i Valåsen hade om nattetid tagit fönstret utur stugan som de intet voro uti, ingått och uttagit en kista den han bar ut genom dörren. bröt henne upp på källarbacken med en lie och uttagit 3 alnar lärft, en 6 mark stycke, ett par trästrumpor och 9 alnar floretinband, tu ärmskläde och ett huvudkläde, item samma natt brutit upp en bod

bod på taket och borttagit en spickegädda och 3 kakor bröd samt ett stycke kött. Allt detta tillstod och bekände han undantagandes armklädet, huvudklädet och köttet, men emedan honom icke kan givas vitsord, värderades denna tjuveri som följer var. Ylleströja halvsliten för 10 daler ett par skinnstrumpor á 2 daler 3 ½ alnar lärft á 3 ½ daler 2: 6 mark stycke 3 daler ett par trästrumpor á 2 daler det övriga haver tjuven förött och haver låtit att giva igen ej heller att böta med. Det klagades och över denna tjuv av åtskilliga utom detta tingslaget, men remitteras vart till sina vederbörliga orter som gärningen gjord är att rannsakas och avdömas. Och rätten skärskådade denna ovanbemälta tjuvesak skattandes värt 20 ½ daler kmt det som igenfångit är och det som intet betalas kan värt 3 daler är alltsammans 23 ½ daler kmt dy sakfälltes han efter kungliga straffordningen till tredubbel plikt genom gatulopp nämligen 3 gånger och kunde icke dess mindre till rätta på vederbörliga orter för sin förriga begångna stöld.

Sedan föreställtes Karin Hendriksdotter i Kväggen å krono som är beryktat och fast tagen för hon sitt eget foster skall hava mördat och förgjort, vilket således är uppenbart blivit nämligen nästförlidne Brittmässa kom hon till tjänst hos Anders i Kväggen, som hans hustru Sigrid Jonsdotter nu berättade och näst för jul förmärktes vara något tjock, sade hennes matmoder till henne, huru kommer det till att du ses så tjock, svarade hon, att hennes tid kunde intet hava sin gång som hon själv bekände sig hava svarat; Sade ofta åt henne men fick alltid samma svar; konan bekände att hon visst intet sig vara med barn förr än nästförlidne trettondedag då det (.eknade); hennes matmoder haver ändå sedan henne tilltalat, men fick det svaret, att hon må intet sig där om bekymra; bekände att en benämnd Eskil i Storängstorp haver henne belägrat då hon tjänte i Knutsbol i fjol om Larmässa, och fött barnet 4 dagar för vårfrudagen i år, men föregav att det var dödfött, och hade sin födelsestund i fähuset, då hon dagen tillförne steg över en logbalk och klämde fostret ihjäl ville nu säga att barnafadern skulle sagt, då hon klagade sig för honom att hon var havande, du går aldrig fram med det barnet, du kan kastat bor: Rätten fann nödigt att edeligen avhör de personer som hava henne beslagit nämligen Erik i Stackfallet, Olof i Kexsundet, Hans Värningsviken, Per i Väsby och matmodern hustru Sigrid i Kväggen. Elias Olofsson i Stackfallet vittnade att han var befallt av kyrkoherden ärevördiga mästare Anund Haquinio sedan ryktet så grovt utkom, att rannsaka om detta ärendet och tog dessa ovanbemälte till sig 8 dagar efter hon hade fött barnet, då han inkom satt hon och vävde; sedan han uppenbarade sitt ärende log konan åt honom och sade, Ja äntro du (fuldh) skapen vad de hava till säga är nu så vitt kommit: Sade han ja så vitt är det kommit att om du vill eller intet skola vi likväl rannsaka dig; Ja tör tro i hava stor fullmakt där på I, sade hon, det skall du förnimma innan vi gå hädan sade han, och steg ut efter de andra karlarna, då de inkommo frågade han ännu vidare hennes

matmoder, om hon icke har förstått henne varit havande, sade hon jag har sett att hon har varit tjock, men var av vet jag icke; i medler tid begynte hon skifta fergerna, gick så ut i fähuset, och tog sig där före något till att göra men karlarna gingo efter och hade henne in, och då de begynte rannsaka funne de att mjölken rann ut ur bröstet på henne, då hon blev så illa till mods att hon satte sig neder och tog ett kläde för ögonen, och ehuru som de talte henne till och frågade vilken har gjort henne med barnet, svarade hon intet förr än Erik i Stackfallet som visste att ovanbemälte Eskil i Storängstorp hade länge gått efter henne på frieri, frågade och sade, har Eskil gjort det, svarade hon Ja den äret; sedan frågade de efter fostret, hon sade att det var intet, utan litet tingest, sade de, vare så litet som det vill, skall du visa oss det, hon viste dem först där hon hade lags secundina, och sade att det var intet mer, då kvinnfolken finge det se sade de det haver intet varit litet barn som du haver fött, du måste visa det innan du slipper: nödgade henne omsider att gå till den ort som hon hade det lagt emellan tvenne ruttna lågor, och tog det fram och befanns vara ett stort pigefoster, det bars hem till Kväggen, och av kvinnfolken rent tvättades; han Erik gick sedan bort, och sände efter profossen att låta taga henne. Olof Olofsson i Kexsund höll ett tag med Erik i sin relation, allt sedan han blev kallad in i stugan, Per i Väsby svarade det samma, och höll alla ense att det var ett stort foster, Hans Nilsson i Värnäsviden sade och berättade som de andra, och efter hon tillika med ovanbemälte Olof i Kexsund voro kvar så länge det var rentvättat, bekände de att vid ena ögat syntes blått och blodigt. Hustru Sigrid i Kväggen bekände att huvudskålen var skadd på barnet och det ena ögat illa farit. Sedan förmantes konan med allvar att bekänna om hon haver burit händer på sitt foster, det hon alldeles nekade, och påstod att det blev genom klivande över logbalken dött i livet på henne dagen tillförne: sägandes om hon aldrig så stor plåga skulle utstå, kan hon intet annat bekänna: tillspordes om han Eskil som nu håller sig undan, hade inrått henne att förgörat där till hon nekade; men sade att han skulle sagt, du går intet din tid ut med barnet, och kan således läggat av vägen vad som du föder. Sedan som KM:t plakat om barnamord för henne upplästes, bekände hon efter långsam förmaning, att barnafadern haver rått henne till att förgörat, om det än skulle bliva med livet fött. Husbonden Anders i Kväggen och matmodern, bekände att hon om natten hade stulit sig ut, och fött barnet, som hon nu bekände i fähuset emot dagen, om en torsdags morgon och svept det i en linkjortel och lagt det i höladan till dess hon gick vall om fredagsmorgon, tog hon barnet dädan och bar dit som de det funnit haver, lagt det blott och bart emellan två lågor som sagt är. Resolutio.

Emedan att föregående rannsaking är noggsamt klart, och igenom missdådarens egen bekännelse sannat att, 1. hon haver nekat sig vara havande så ofta som hon där om tillfrågat är 2o. sökte enslighet att föda fostret hit till världen 3e. lagt det å lönn och undanstuckit, till vilket hon är inrådd av barnafadern Eskil Nilsson i Storängstorp, och 4o är och av trovärdiga edeliga vittnen betygat att barnet var fullgånget, och haver haft kännetecken att (hender) voro där på funna; så håller rätten sådana omständigheter emot KM:t allranådigsta utgångne plakater om barnamord och sistlidne repeterat anno 1669 den 26 april, och kan icke värja Karin Hendriksdotter för denna gärning på sitt barn, utan dömer att hon efter det 11 kapitlet i Högmålsbalken LL att halshuggas och brännas. Men barnafadern skall man låta efterslå att han må komma till rätta.

Näst övertygades och tillstods av Sigri Amundsdotter i Djupnoret å krono, änka, att hon haver igenom olovlig beblandelse med soldaten Måns Andersson i Bergsjö gift, som nu är utkommenderad åt Skåne, avlat barn och det allaredan fött, dy sakfälltes hon efter kongliga straffordningen till 40 mark silvermynt.

Än sakfälltes Ivar Jonsson i Släbråten och Lungsunds socken frälse till 40 mark för lönskaläge med Sigri Ivarsdotter i Vägen, frälse, och hon böta 20 mark.

Näst företog sig rätten att rannsaka om den tvist som nu tvenne ting till förende hava varit här anhängig gjord av skatteägarna i Kölebråten och Esphöjden, samt Anders och Peder i kronohemmanet Kedjeåsen, angående den skog som är belägen öster om landsvägen på heden vid Holsjöhyttan, emellan Öster Kärne och Immens råmärken, vilken klaganden förgivo att Väster Kärne ägarna hava, sedan som hyttan byggdes anno 1655 sig tillägnat och allt framgent avkolat dem till stor skada och avsaknat, så emedan länsmannen Erik Pålsson som fullmäktig konstituerades att svara för Väster Kärne, inlade en skrift av principalerna Olof Pålsson, Johan Hindersson och Halvard Andersson i Väster Kärne, underskriven där utinnan förebärandes att salig bergmästaren Sten Andersson haver givit länsman fullmakt att lägga samma skog till hytteskog, sammaledes samma länsman bekände att hans nåde landshövdingen högvälborne herr Abraham Leijonhufvud hade då han reste för några år sedan, åt Kroppa över Immeskogen, förordnat den skog till Holsjöhytte skog; rätten frågade länsman efter bergmästarens fullmakt, den han intet kunde framvisa utan försköt sig på nämnden att de hade varit med honom och efter samma fullmakt lagt hyttan skogen till, var till nämnden svarade att emedan de i Kölebråten och Kedjeåsen icke ville samtycka där till, gingo de där ifrån med oförrättat ärende; Sedan frågades efter högbemälte herr landshövdingens skriftliga order att samma skog skulle ligga till hyttan, och svarade länsman att därpå ord ingen skrift kunde visas: nämnden vittnade att länsman hava befallt dem gå dit på syn, men av Sten Anderssons fullmakt kunde de intet minnas. Sedan som länsmannen blev tillhållen att han skulle underskriva inlagorna efter han var fullmäktig, jävade han straxt de orden att herr landshövdingen har förordnat skogen till hytteskog, och sade att hans nåde hade sett skogen, som var där till förordnat, och förvägrade

att underskriva inlagan. Sedan urgerar svarandena i samma inlaga att skogen på heden är deras enskilda skog och urminnes hävd under Väster Kärne, det de påstå och vilja bevisa; klagandena producerade dessa av Åsjöhyttelaget till vittnes, som edeligen avhördes nämligen Hans Månsson i Immen man om 70 år vittnade att så lång tid förr än som Holsjöhyttan byggdes ungefär 10 år, (huxade) hans svärfader salig Lars Nilsson i Immen tillika med honom och Per i Immen att bygga en liten kvarn där som hyttan nu är, och kvarnen ännu står kvar, det de intet djärvdes göra förr än de finge lov av salig Nils i Kölebråten, sedan de finge lov av honom byggde de fritt och fäste dammen på Kölebråtens ägor, vittnade och att hans svärfader hade sagt för honom att (Käringelasse) i Kedjeåsen hade haft en kvarn ovan för denna kvarnen som Immeborna byggde: Item att Kölebråten och Kedjeås åborna haver sina ägor öster vid Trösan, och intet annat vet än att det är Kölebråten och Kedjeåse ägor öster om vägen, Han hade för några år sedan fått lov av andras i Kedjeåsen att hugga en mila ihop med honom på heden, men intet mer haver han den brukat: haver ock aldrig vetat att därpå heden har någon skog med rätta, varit lagd till hytteskog utan allenast något till rosteskog näst in till hyttan med Kölebråten och Kedjeåsbornas vetskap och samtycke, vart fuller att länsman och nämnden voro där och ville lägga skog där till, men blevo intet tillåtna av ägarna, därför och ingen av hyttelaget haver dristat sig till att där något kola, utan deras lov, undantagandes de i Väster Kärne. Lars Philipsson i Öster Kärne man om sina 70 år och däröver, vittnade att Östra Kärne och Kölebråtens ägor mötas åt på östra sidan om landsvägen sedan som Väster Kärne ägor komma väster om vägen, och över landsvägen öster om hava aldrig Väster Kärne åborna kommit med något rätt eller haft någon sin ägor, utan på Öster Kärne ägor vid Trösan några ängar, men icke en skogspinne sig kunnat tillägna, efter de kring ängarna intet hava behövt någon hag. Vet intet annat än att det är Kölebråten enskilda ägor och skog öster om landsvägen allt in till Trösan emellan Öster Kärne rået sunnan före och Immerået nordan före, där vid Trösan de och haver sina ängar; dock äre med deras samtycke en liten skogsteg lagd till hyttans rosteskog men intet någon koleskog tillagd eljest hade han så väl som andra hytteägare väl kolat där som nemst var till sitt bergsbruk det ingen av dem hava dristat sig utan lov att göra, undantagandes de i Västra Kärne åborna, som på länsmans sin broders och syskonbarns tillåtelse sådant hava sig tillägnat. Erik Hindersson i Torpskog syskonbarn med dem i Västra Kärne, där född och uppfödd, man om sina 50 år, vittnade att den tiden han var hemma hävdade hans fader Hindrik och farbroder Påvel i Västra Kärne, efter sin ägoskillnad emot Kölebråtens ägor väster om landsvägen, och Öster Kärne ägor mötte Kölebråtens ägor öster om landsvägen allt intill älven Trösan och ägde de i Västra Kärne allsingen skog östan om vägen, utan om de ville den hugga något (gagnader) måste de hava lov därtill av Kölebråten och Öster Kärne åbor: vittnade

och att Jon Nilsson i Kölebråten som ägde Eriks syskon, hade huggit ett fall sunnan om hyttan, och Hendrik i Västra Kärne fick lova av sin måg benämnd Jon i Kölebråten, att kola i samma fall, och vara det Hendriks första bruk som han gjorde vid Kärnehyttan: sedan steg ock Påvel i Kärne till och högg bredvid samma fall, och sade brukar du där, så brukar jag den med, och allt sedan hava de kivat med dem om samma skog, men för varjehanda hinder skull av släkten, intet kunnat få dem därifrån. Vet ock intet någon befallning vara skedd av landshövdingen eller bergmästaren att lägga någon skog av Kölebråten och Kedjeås ägor till hyttan. Nils i Rosendal man om sina 50 år vittnade, att Väster Kärne haver ingen sin egen skog öster om vägen utan Kölebråte och Kedjeås skog är på östra sidan vägen emellan Öster Kärne och Immeskogen, där de ock haver sina ängar in till Trösan, haver och skog och där på heden, men med deras lov i Kölebråten nämligen Olofs kolat ihop med honom en mila vet ingen skog vara lagd till Holsjöhyttan, utan någon rosteskog med deras samtycke i Kedjeås och Kölebråten, eljest hade han och hela hyttelaget det gärna (kohrätz), det likväl ingen hava dristat sig att göra, utan de i Väster Kärna. Länsman tillfrågade rättten om de vilja döma i denna saken, blev honom svarat, att efter lag påligger rätten nu på tredje tinget göra därutinnan utslag, då han hotade rätten med appellation, sägandes det komma kungliga bergskollegiet att rannsaka om hytteskogen, notera det ock och steg därmed på dörren. Olof i Skråmmen länsmans farbroder vittnade utom ed att han minns då han för 50 år sedan vore i Västra Kärne att de hade inga vissa rämärken sig emellan, som nu sedermera gjorda äro, sedan tillspordes och Lars i Holsjötorp en gammal man, om han hade något till att vittna, vilken sade att Nils i Kölebråten tillägnade sick icke allenast skogen på heden vid Kärnehyttan, utan ock ville förbjuda honom att upptaga sitt hemman Holsjötorp öster om Trösan så att han med stor möda kunna komm där till Immen som fogden sal Mårten Drost befallte nämnden att syna honom neder. Bägge parterna slöto nu här med och betygade sig intet mera hava att införa. Håkan i Strömtoorp som varit länge i nämnd och voro med då hela nämnden gjorde skillnad emellan Kölebråten och Väster Kärne allt in till vägen, där stor tall står, märkter med tolv skåror, vittnade in (lijeht) det, att Väster Kärne ägor hava lika som Kölebråten gått över vägen öster i Trösan, men sedan som Östra Kärne byggdes av hans måg i Väster Kärna, och i längden förbättrades till halvt hemman som Väster Kärne och är, hava de skattat för skillnad sig emellan landsvägen i söder och () och är nu på den trakten väster om vägen Väster Kärne skog, och öster om vägen Öster Kärne skog allt emot Kölebråten ägor som följas bredvid Västra och Östra Kärn allt från Kedjan in till Trösan; Håkan vet och aldrig att hyttan hava haft någon skog öster om vägen på heden, utan då nämnden voro där med länsmannen, och icke kunde lägga någon skog till hyttan, emedan Kölebråte och Kedjeås borna ville intet samtycka, gingo de därifrån med oförnötet arbete; allenast lades en dag till rosteskog. Sedan övervägde rätten denna tvist

emedan oss bör där uti göra ett slut efter rättegångs ordiantien och lag på tredje tinget: och övervägde först att länsman intet haver kunnat framskaffa några vittnen på urminnes hävd som han sig påberopar Väster Kärna haver haft på Immeheden, utan de ansett Östra Kärne äger vid Trösan där som de än i dag hava sina ängar men 2 är vittnet och beviste att Kölebråte och Kedjeås borna haver sina gamla ängar vid Trösan som kan nu vara urminnes hävd på andra mansåldern bevist och efter det 6 kapitlet i Byggningsbalken LL äger ängetegen skogstegen tillägna 3to haver och icke länsmannen kunnat uppvisa någon bergmästaren salig Sten Anderssons fullmakt, som han sig på beropar, att tillägga hyttan någon skog av heden, och därför nämnde enhälleligen vittnat jämte Håkan i Strömtorp som och då var nämndeman, att de hava gått därifrån med oförrat sak för parternas oenighet och stridighet skull. 4o haver edeliga vittnen betygat att Nils i Kölebråten haver givit dem i Immen lov att bygga kvarn vid Holsjöhyttan, och att Kedjeåsborna haver tillförne haft kvarn därsammastädes, 5o hava alla edeliga vittnen betygat att Västra Kärne hava, nu sedan råmärket gjordes i tallen vid landsvägen emellan Väster Kärne och Kölebråten, och vägen kändes för skillnat emellan Östra och Västra Kärne, ingen sin egen skog öster om vägen, utan allenast, som de förment vara lagt till hytteskog men intet sant, dy eljest hade andra av hyttelaget haft behov att kola därpå heden till sina blåsningar, det likväl ingen förutan Västra Kärne haver dristat sig att göra, utan deras lov i Kölebråten och Kedjeås, som bevist och vittnat är. 6to Vacillera Västra Kärne i sitt föregivande i det de säga först voro deras enskilda skog och urminnes hävd på heden, vilket de icke kunnat med ett vittne bevisa, utan deras eget syskonbarn Erik i Torpskog, vittnat contrarum att de med lov hava måst hugga gagneträ öster om landsvägen: så hava de ej heller förvägrat Kölebråte och Kedjeås åbor att kola där öster på heden, ej heller andra som av Kölebråten och Kedjeås hava fått lov där till, att de, utom allt tvivel, hade gjort om det haver varit deras enskilda skog: Tillägnigen till hyttan haver de ej heller bevist vara ordentligen skett, det de och föregivit hava, kan hända att om vederbörande hade blivit där om ansökta, och de icke dristat sig själva det att göra och sig ovälde till något, hade de väl fått skog till Kärnehyttan, och i medler tid detta icke gjort är () rätten, efter ovanbemälte skäl i detta slut, att Kedjeåsen kronohemman et halvt och Kölebråten skattehemman ett halvt med sitt intresserade fjärdingshemman Esphöjden, skola njuta den skog som öster om landsvägen är emellan vägen och Trösan i Väster och Öster samt Östra Kärne skog söder om Immeskogen i norr till sin enskilda hemmans och byeskog här efter oturberat för alla Kärne hytte intressenter även som () av dem njuter sin egne hemmans skog för andra sina grannar, och ingen tillägna sig någon hytteskog på heden, vidare än vad som till rosteskog med Kölebråte och Kedjeåsbornas goda samtycken lagt är. Anbelangande den skadans refusion som klagandena pratenderar av dem i Västra Kärne, för kolande här till dags, på sin skog, bliver den remitterad till () rätten att mötas och avhjälpas.

Länsman lade fram 3 mark appellationspenningar och ville vädja under bergsrätten, dit lagen och rättegångs ordiantien icke tillåter att skola ske, vad från häradsting, utan till lagmansting, dy lades penningarna i bössan till de fattiga

Näst förehölls Lars i Granviken att han skulle efterlåta sin son Nils Larsson försörja sig och vara i fähle med honom darsammastädes, som han i många edeliga mäns närvaro tillsade honom, då han hade sitt bröllop i Alkvettern, men efter Lars det intet ville utan enda vräkt honom från sin duk och disk med sin hustru och intagit den andra sonen Per Larsson till samma villkor som Nils lovat var, dy efterläts Nils att få några av nämnden som dela honom någon åker och äng till att föda sig på i detta år, och avvakta sedan rättens vidare resolution: men om bröderna oförlikas skola de bliva hårt näpsta och den först bryter bliver sagder därifrån.

Näst tillstod Johan i Råglanda i Lungsunds socken frälse, att han hade kallat Simon Sefredsson i Mosserud i samma socken tjuv; men föregav att Simon har först kallat honom tjuv, beropandes sig på Per Olsson i Råglanda till vittnes, men han sade att Johan mötte Simon på Råglanda gårde, Simon drog till kvarn men Johan gick hem, då hörde han att Johan ropade tjuv på Simon, men vad Simon svarade hörde han intet, där på han gjorde sin ed: Johan kunde och ville intet bevisa Simon tjuveri, dy fälltes han till 3 mark efter det 43 kapitlet tingsmålsbalken LL kan han bevisa att Simon har kallat honom tjuv, stånde honom fritt till nästa ting. Och Simon vara fri för beskyllningen vid 40 mark plikt, och efter Johan bekände vara en allmän ordsed, då grannarna hälsa på var annan, god morgon gud signe tjuv, skall den sina 40 mark plikta som han efter sådan otjänlig och skamlös hälsning emot sin granne bekom, och den vara ej heller fri, som på samma sätt svarar till hälsningen för samma plikt.

Näst lade Johan i Råglanda igen 20 Rd in specie som han nästförlidne påsk, tu år sedan haver tagit till låns av Simon Persson ibidem och satt honom därför i pant ett stycke äng och ett stycke åker, den panten Simon skulle bruka så länge penningarna voro för honom borta; som han och haver ängen i tu år brukat och där fått till 16 lass hö, men åkern icke ännu brukat mer än till en rågsäd protesterades att efter han åkern hava gött, måtte och den ännu ett år få, och Johan som den nu fått haver därför plikta; så emedan Johan haver någon tid förr än han sådde åkern, budit Simon halva penningarna igen, där med Simon endeles då var nöjder, att Johan plöjde åt honom så stor åker igen som den är och betala honom för gödslen, men nu ville intet stå det vid utan begär åkern själv behålla och Johan plikta för våldsverk. Resolutio Emedan som Simon icke kan neka att Johan böd honom halva penningen igen förr än han sådde åkern och förvissat honom om resten, med det snaraste kan intet skattas för våldsverk att han panten viderkännes, utan nu döms honom åker både och äng som i underpant varit till igen, påläggandes honom att plöja åt Simon så stor åker igen som, den han fått haver äre, men för gödan syntes rätten Simon ingen vedergällning bör hava, efter han en säd där på haft haver, och eljest stått honom fritt att bruka åkern bägge förflutna åren så väl som ängen, dessutom haft intresse nog av sitt kapital.

Sattes nu 40 mark vite emellan Simon och Johan till att förtaga all oenighet och missförstånd dem emellan både med ord och gärningar.

Näst stillade Johan i Råglanda sina syskons klander på en tredings modernes jord i Råglanda, nämligen Joen Olofssons med en halvtunna råg, Sissila Olsdotters och Elisabet Olsdotters med var sin daler silvermynt Nils i Storängen klandrade intet.

Välbemälte Hans Siggesson i Fors ville på KM:t liv medici välbemälte doctor Dürietz vägnar igenlösa ½ del i Råglanda av Olof i Bjurtjärn som

Johan Olsson i Råglanda bekände sig hava sålt till Olof för 60 Rd i halva kronor och 10 Rd i värde, men hade nu ingen fullmakt att framvisa, dy kunde rätten icke upptaga saken för denna gången efter Johan ville intet taga samma penningar igen som Hans Siggesson tillböd, Hans begärte förbud till Olof att han ingen åverkan må där göra men han kan få saken utföra, men som det är emot det 30 kapitlet jordabalken in fine LL kunde rätten det icke bevilja.

Näst kom kyrkoherden vördiga och höglärde mäster Anund Haquinius besvärandes sig över Olof Pålsson i Västra Kärne att han på sista ting haver honom uppenbarligen insinuerat och försmädat, så väl med tillvitelser att herr kyrkoherden skulle hava tagit utöver all billighet och skäl, lägerstad efter Olofs saliga föräldrar, som sista tingsprotokollet visar, som och det att herr kyrkoherden skulle icke vittnat sant om hans Olofs salig moder hustru Marit i Kärne sista ord att hennes dotter Brita den yngre skulle hava, efter hennes död något praecipum av lösören, och med sin man Halvard Andersson få lösa, till det ringaste tredingen i halva Västra Kärne. Så emedan denna klagan var oemotsägelig förhöll rätten Olof vad straff sådana utgjutne försmädelser emot sin själasörjare både efter det 20 och 21 kapitlet tingsbalken LL så väl som prästerskapets privilegium i 22 punkten som utstundeligen - vissare nu på det XIII capitlet kungsbalken LL föll Olof Pålsson strax till föga och bad ödmjukeligen om förlåtelse, vilket herr kyrkoherden strax blidkade förmedelst rättens och flera andras, jämte honom, intercession, att han gav honom till vad i detta fall brutit var, med förord att där han vidare igenkommer med slik överdådighet, varifrån han nu med allt allvar förmantes att avstå, skall hela saken stå honom öppen, men till någon vederkänsla och ihåggommelse pålade rätten Olof att giva till sockenkyrkan två kannor vin.

Näst beviste Erik i Agen att han haver lagligen intagit Anderses häst i Agetorp utur Agens äng, och emedan Anders såg då Erik honom upptog, Erik och gjorde sin ed på att han sade Anders till det att han skulle rida hästen i länsmanngården, men Anders föregav att han hade sprängt hästen då han red honom till länsmanngården, men Jöns i Mossen som nu hästen haver på foder, samt profossen Asmund vittnade att hästen är intet sprängd, dy efterläts Anders att taga sin häst igen, och Erik vari saklös efter han lagligen lyst haver efter det 10 kapitlet Brottbalken LL tillräkna och Anders sig själv sin skada att hästen haver varit borto emedan han icke kom efter och böd rätt för sig efter samma kapitel och sattes dem 40 mark vite emellan om de med ord eller penningar varannan här efter förolämpa.

Näst avsades att Per Gälersson i Gräsholmstorp skall här efter mälta en sjätte-dels hävd i Grytsjöbäckskvarnen med sina grannar, så att västra Gräsmossen $\frac{1}{4}$ skall hava en halv vecka, Gräsholmstorp $\frac{1}{4}$ en halv vecka, Gräsholmen $\frac{1}{2}$ gård en vecka, och Grytsjöhöjden $\frac{1}{4}$ samt Höjde $\frac{1}{4}$ i Visnums härad en vecka så att var fjärding får den bruka var tredje vecka halvparten. Där emot skall Per i Gräsholmstorp betala till Västra Gräsmossen och dess ägare en sjättedels byggnings omkostnad i samma kvarn, förutan stenarna dem han redan på sig dag betalt haver på 20 öre kmt när, vad skada som Per i Gräsholmstorp kan bevisa att han fått på sina ängar av svall, skall honom efter mätesmanna ordom vordat gällas årligen av de andra fem sjättedels kvarnäganden.

Näst beviljades Nils och Eskil i Bregården, Mats i Brickegården, Dan i Backa, Per i Immen och Simon i Stensviken skola efter förra bevillning, lägga rår och rösen emellan Knapped och Bråten.

Näst vittnade samtliga nämnden och tingsallmogen att Gottebol som anno 1669 är skattlagt för ett åttingshem, och då intet infört i domboken, varken för krono eller skatte, är på skattehemmanet Bregårdstorp enskilda ägor beläget, det som beviljades Olof Andersson i bemälda Gottebol till ett sannfärdigt bevis under härads inseglet.

Nämndes Nils i Bregården, Nils på Strömed, Eskil i Stråbergsmymren och Dan i Backa på syn emellan Per och Eskil Kortsöner i Nolhult.

Näst tillstod laga värdering på en fjärding i Bregårdstorp som Per Månsson åbor, sedan avvakta arvingarna rättens resolution om utlösningen av tvådelarna i samma fjärding på sitt fäderne.

Sedan vittnade Dan i Backa och Eskil i Stråbergsmymren att hustru Ingeborg Jordansdotter i Bregårdstorp hade skänkt och givit sin son Per Månsson tvådelarna av sin treding i fjärdedelen i Bregårdstorp som hon med sin salig man avlat haver för föda och skötsel till dödedagar samt hederlig begravnings omkostnad efter sin död, vilket de betygade vara hennes yttersta vilja när Gud behagar henne kalla av denna världen, så vill hon att han skall vara närmast att lösa den resterande tredingen i hennes treding av fjärdingen med penningar av de andra syskonen.

Näst vittnade samtliga nämnden att $\frac{1}{4}$ hemmanen Västra Lontorp kronans arv och eget hemman $\frac{1}{2}$ hemmanet Espedalen krono, samt bergskronotorpet Luned vid Knappforshyttan en mil ifrån Karlskoga prästgård, är belägna på samma prästegårds rör inom dess rågång, dock torpet Luned hava någon äng därutom.

Per Gunnarsson skriven vid Kortfors hammar krono böte för stämmings försittande om skällsord emot Mons. Per Andersson Wester 3 mark

Näst beviljade Per i Kedjeåsen att giva till pigans Britas arvingar som blev död i Aggerud 5 daler kmt såsom dess resterande lön, därpå länsmannen Erik Pålsson hade fullmakt att fodra

Näst blev Eskil i Granbergsdal skyldig sin systerdotter Annika Jonsdotter 4 Rd som han hade uppburit av salig Markus i Snöbergshult för en ko som hörde hennes moder till.

Näst betygade samtliga nämnden att skillnaden runt omkring halva kronohemmanet Lerviks ägor är uti efterföljande dele- och råmärken, nämligen 1o emellan Nolhultu och Lersvik på södra sidan, ut i () och bäcken vid sjön Möckeln där ifrån till Lortbron upp åt, därifrån väster till stenrået på hällen, än längre väster till ett stenrå på en stor sten satt och sedan i Ängbäcken in till Lervikstorps ängahag. 2o emellan Lervik och Lervikstorp västan till, utur bemälte rågårdsända i ängbäcken, dädan till en halsterstake i råhaget, som är knärå, där ifrån till staken vid stora stenen, därifrån till Lervike ängväg, väster utåt in till en kullfallen björk, som hava varit märkt (ekekvägen

Redevägen norr åt till stenrådet, där Lervik, Lervikstorp och Nytorp mötas 5tio emellan Lervik och Nytorp norr mo från bemälte stenrå till stenrådet på kullen sedan öster åt till tallen vid rågrinden, sist öster i Möckeln där en liten bäck löper in.

Mats i Trehörningen för stämmings spillo emot Per i Immen bötte 3 mark

Måns Ersson i Lerängen krono försuttit stämning emot Olof Larsson 3 mark

Uppbudningarna

halva Trehörningen av Elias Linderoth för skuld 3g

Knapped av Elof Aronsson 3 g

halva Kölebråten av Lindrot för skuld 3 g

en brodersdel i Stora Strömtorp av Johan Pålsson 2 g

hela Ullvetterstorp av Erik Olsson och Lars Matsson 2 g

Sibbo av Lars och Måns Anders söner 1 g

halva Brännebacken av Olof Pålsson 1 g

1/3 i Strömtorp av Sven Håkansson 1 g

1/4 i Östervik i Karlskoga socken av Anders Larsson 1 g

1/8 ibidem av Abraham Larsson 1 g

halva Östervik av Lars Olsson ibidem 1 g

Pelle Perssons gårdedel i Aggerud av Nils Arvidsson och

Olof Östensson ibidem för skuld 1 g

Sakören göra uti en summa daler 73

Elias Alm

Anno 1673 den 29,30 och 31 januari hölls nästförlidna 1672
års vinterting med Karlskoga tingslag i dess länsmansgård Bo
Närvarandes efterskrivne bofasta socknens nämndemän

Mats Jordansson i Brickegården	Per Persson i Immen
Simon Eriksson i Stensviken	Eskil Olsson i Bregården
Nils Gunnarsson i Bregården	Dan Bondesson i Backa
Anders Velamsson i Kväggen	Nils Svensson på Strömed
Olof Töresson i Gälleråsen	Eskil Jonsson i Stråbergsmynen
Mårten Påvelsson i Råtorp	Eskil Nilsson i Knutsbol

Först ville Nils Svensson på Strömed icke sätta sig till rätten, efter som
Olof Nilsson i Kvarntorp skall hava beskyllt honom hava tagit en orättvis
dom emellan Kvarntorp och Strömed och sagt att Nils på Strömed
ljuger vad han säger. Olof Nilsson vill väl här till neka, men nämndemannen
Nils i Bregården vittnade på sin nämndemans ed att Olof i
Kvarntorp sade på kyrkobacken åt Nils på Strömed, du ljuger att du
säger, Jag vet av ingen dom oss emellan. Lindan som Kvarntorparna
bestrida gårdsgården icke vara satt efter domen anno 1667 given, vill
rätten där över bevilja nytt prov på deras egen bekostnad: och dy uppskötis
med beskyllnings action till denna rannsakingen bliver hållen och
överstånden.

Sedan uppsteg general inspektoren välbördig herr Chrispinus Flygge
och tillsporde Eskil Jonsson och Måns Arvidsson i Stråbergsmynen och Björ
Jonsson i Björtorp, vad besked de hava på rågången emellan Bo
och Stråbergsmynen, varemot de sig refererade på en dom tillförne
av denna rätten given, den de nu intet hade tillstådes, efter de intet
äro stämde; dock sändes strax efter bemälta dom, som framkom, varandes
daterat anno 1660 den 23 juli, innehållandes att skillnaden emellan Bo
och Stråbergsmynen skall vara av Björkesinnarsbäcken, honom ut å till
Steenoredet; men de ängar som på andra sidan om bemälte bäck ligga
till Bo, vilja de i Stråbergsmynen intet klandra, för gamla hävden skull.
Emedan som nämnden bekände att Björkekärrsbäcken var misskriven
i domen, där till Eskil i Stråbergsmynen svarade att det väl kan vara;
begärandes herr generalinspektoren insinuera ett attest om denna handel, det
som icke hölls av nöden, förr än man kan lagligen komma till action härutinnan;
dock blev han upphäven och av testibus ständig erkänt, som med
vederbörlig nota insinuationis på attesten, in uti memoriam, sannades.

Näst beviljades av rätten en fullkomlig och laglig rannsaking över
det skogfällande som herr general inspektorens välbemälte Chrispinus Flygge klagar
vara skett på Bo, Backa och Bregårdens ägor, emot förbud anno 1667 den 28 september

Sedan svarades välbemälte herr general inspektor av rätten, att ingen inom rätten vet av den nybyggda kvarn vid Björkborns sågen, gent med hammaren som tages vatten till av Sågeströmmen.

Näst tillstod och Lars Hindersson i Trehörningen sig vara skyldig till herr arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderot tjugotvå och en halv stig kol och fyra skeppund tackjärn. Nils Månsson i Mossberga bekände sig vara skyldig 5 stigar kol och 15 daler kmt för 1672 års utlagor; Philip Larsson i Kärne 14 stigar kol och 4 stigar i skadestånd samt 13 lsp tackjärn, skyldig. Änkan hustru Kerstin i Kölebråten hade sin son Per Jonsson tillstädes som bekände sig vara skyldig 12 skeppund järn och 10 daler kmt, Nils i Linnebäck skyldig 6 ½ skeppund och 1672 års utlagor 13 daler 12 öre samt förhöjning efter lag 3 daler 11 öre. Olof i Fogelmo skyldig 9 stigar kol. Olof Larsson i Kölebråten 6 ½ skeppund tackjärn och 10 daler kmt. Anders Eriksson i Östra Kärne skyldig kapital och intresse 16 skeppund tackjärn och 1672 års utlagor 15 daler Nils i Bregården för sin son Jöns Nilsson 6 skeppund tackjärn skyldig efter sin caution. Såsom nu allt ovanbemälte är en klar skuldfodran, dömde rätten att vederbörande skola den ofördröjligen betala, eller remitteras till execution och utmätning av löst eller fast som kan finnas i förråd; Sammaledes skall och utmätas hos Anders Hansson i Kölebråten, den skuld som han icke kan neka till, efter han nu treskas att komma tillstädes.

Sedan frågade general inspektoren välbemälte Chrispinus Flygge om någon av rätten haver givit Mats Eskilsson i Stenbäcken lov att upptaga samma hemman som är på Bregårds ägor in vid dess äng beläget, men svarades att ingen inom rätten vet därav

Sedan kom Sivert Johansson utskickad av hans KM:t liv medici välbemälte Doctor Düritz fullmäktige monsieur Daniel Piett, och efter insinuerade fullmakter klandrade det köp som Olof Persson i Bjurtjärn haver slutit med Johan Olsson i Råglanda i Lungsund socken, om ¼ av samma Råglanda, vilket intecknades till efterrättelse framdeles.

Näst presenterades av monsieur Jöran Persson i Filipstad Olof Simonssons i Göteborg fullmakt av Örebro den 26 januari 1671 och confirmerat anno 1673 den 23 januari instruerades honom att fodra av länsmanen välbemälte Erik Påvelsson 1000 daler kmt efter obligation, anten med godo, eller genom denna rättens bistånd: Såsom denna sak anno 1671 den 23 november var denna rätten föredragen, och då, genom länsmans inkast, stuckit, haver bemälta Olof Simonsson sedermera nått höglovliga kungliga hovrättens i Jönköping mandatorial av den 19 juni 1672 att saken i detta foro änteligen skall upptagas och till Olof Simonssons möjligaste indemnitet avdömas; men länsmanen exciperade nu som tillförne forum, sägandes att konglige secreteraren välbetrodde Petter Lidman hava honom skriftligen försäkrat, att förskaffa KM:t brev att bliva denna rätten undandragen till Örebro rådstuga; men hade intet någon bokstav på rätten fodran, att framvisa. Var på upplästes högbemälte konglig hovrättens mandatorial som ovan bemält är

Då inföll länsmanen både mun- och skriftligen med en hop exceptioner samt förmätna skällsord emot min person, att jag practicerar med Olof Simonsson att underslå mig hans gård Degernäs, som är Olof Simonssons pant, med vad mera förvitelser och försmädelser han införer, ingalunda viljandes sig i denna saken sitera, urgerandes på hans KM:t exemption i detta fall, som herr secreteraren Lidman honom förskaffa skall. Länsmanen förvitte fullmäktigen Göran Persson att han haver bedragit honom uti skrivandet, det han begärde skulle annoteras och reprehenderas; rätten förmante honom länsmanen att avstå med sina förmäteliga expressioner, som icke så denna rätten, som höglovliga konglig hovrätten, vars mandatorial den underdånigt efterföljer, toucherar och anser; men han ville varken stå fullmäktige till svars, eller visa några andra skäl än sin egenvillighet där till. Såsom nu rätten höll länsmans exceptioner emot höglovliga kongliga hovrättens nådiga mandatorial om sakens upptagande och änteliga avdömande, av ringa vikt och värde, och den exception, emot min person, mera skall kunna skattas vara skett till undanflykt uti saken, än något evident skäl, där vid skall finnas efter som jag i sådant fall vill och tänker sådana försmädelser under höglovliga kungliga hovrättens nådiga examen komma låta. Skolandes förmodligen bevisa hans insinuerade inlaga emot mig vara, dels lutter osanning, dels denna saken i ingen måtto anseendes, och håller mig således väl opassionerat i denna sak all sententia och döma; varför jag med samtliga rätten företog denna skuldfodran och pratention av första begynnelsen att penetrera och skärskåda. 1 är Sr Olof Simonsson och länsmanen emellan en uppriktig handel passerat om kramgoods, vilket han efter sitt eget nöje bekommit haver och därför blivit skyldig, 1750 daler 20 ör kmt efter sin fasta obligation anno 1663 den 24 januari att betala året efter, och i fall där med skulle dröja över tiden, obligerat sig till intresse á 8 pro cento, och hypoticerat sin gård Degernäs i Karlskoga socken till försäkring; vilken obligation prövas vara alldeles utom nödfall ställt, emedan länsman väl hade kunnat vara så stor kvantitet kramgoods på en gång, förutan, om han icke tänkt söka sin fördel där med, sammaledes är sådan förskrivning icke emot KM:t allernådigsta placat om intresserna publicerat anno 1666 den 14 november, som gillar slikt intresse specifico stipulerat: Så hade Olof Simonsson anno 1664 om hindersmässan en bar hufvudstohl 1756 daler 20 öre kmt av Erik Påvelsson att fodra och emedan han där på intet betalat haver förr än anno 1667 om hindersmässan är han då fallen till 3 års intresse, nämligen 421 daler 17 öre kmt. 2. Befinnes Erik Påvelsson på denna skuld hava betalt ifrån januari månad till den 21 september 1667 1500 daler då Olof Simonssons fullmäktige Göran Persson och länsman hava slutit räkning sig emellan och den likviderat, med intresse och andra pratentioner på 1000 daler kmt och där uppå länsman en ny obligation givit avseendes på

På samma hypotek som den förre; men emedan rätten prövar och noga överse räkningen som samma obligation sig stöder uppå vara så vida olaglig som den först beräknar Olof Simonsson ett års intresse strax från obligations dato 1663 förr än hufvudstolen honom tillföll Anno 1664 efter obligation bliver det, så väl som intresse på intresse i räkningen finnes, görandes tillhopa 271 daler 3 öre kmt. härmed upphävet så att samma obligation skäligen skall bestå av 728 daler 29 öre vilken summa rätten erkänner och dömer Erik Påvelsson böra betala till Olof Simonsson efter han där till såsom ett visst kapitals fodran, sig till sitt eget nöje förobligerat haver den 21 september 1667 under sin egen hand med intresse å 6 procento efter KM:t förr berörde nådiga plakat för de terminer han med betalning emot obligation, tarderat haver, avkortandes vad debitoren sedermera där på bevisligen betalt haver. Och vara således Erik Påvelssons varjehanda exceptioner med sin utgivna obligation, av intet värde, emedan han ifrån dess dato 1667 intill 1671 däremot icke protesterat och talat haver. Påläggandes där hos Erik Pålsson att förnöja Olof Simonsson de omkostningar som han i höglovliga kongliga hovrätten och till detta ting gjort haver med fyrtio daler kmt och plikta 3 mark för okväden av hastigt mod emot fullmäktigen efter det 23 kapitlet tingsmålsbalken.

När länsman blev inkallat att avhöra domen kastade han strax 3 mark på tingsbordet sägandes sig appellera till Örebro rådstuga, och gick där med ut på dörren. dock kom på rättens anmodan in igen och hörde allt detta sig föreläsas

Sedan appellerade Seig. Olof Simonssons fullmäktiga, emot det upphävna intresset under högtlärda lagmansrätten med tre mark.

Näst kommo salig Jon Olofssons i Rosensjö barn Hans Jonsson och Märta Jonsdotter och disputerade sig emellan om lösningsrätten i halva Rosensjö som deras salig fader och ännu levande moder Sigrid Sonesdotter av KM:t och kronan köpt hava, så ville fulle modern så laga att dottern skulle komma till lika lösen med brodern; men Hans vari icke där med nöjder, utan beropade sig på broders rätt efter lag; var på rätten sig förklarade att modern behåller sin köpta treding i halva Rosensjö, och efter Hans haver en broderlott fädernes arv uti de tvådelarna, gör två systerdelar, sedan begynt lösa av systrarna, Rebecka, Ingeborg, Sara och Sigrid deras delar, göra 6 systerdelar tillhopa, och modern löst åt sin dotter Märta den döda brodern Sunes, som barnlös var, jord, och tillika löst av system Kerstin i Linhöjden, hennes del, att hon med sin arvslott efter fadern hava fyra systerdelar; dy dömdes att Hans skall bliva vid sin broders rätt nämligen tvådelarna av tvådelarna halva Rosensjö, och syster vid tredingen där av, och dy skall Hans betala tvådelarna av de penningar som Kerstin säljer sin del för, stånde sedan modern hustru Sigrid fritt att hava sin del ihop med sin dotter Märta, och göra därmed som henne bäst synes.

Sedan erkände rätten att Väsby kronohemman tillförne skattlagt för $\frac{1}{8}$ skall ligga för 3 mark smörränta.

Näst lovade Sven Håkansson i Strömtorp att försörja sin ålderstigne fader Håkan Andersson till dödedagar, emot slikt testamente och vedergällning som lagen innehåller.

Näst tillstod Nils Bengtsson i Skråmmen sig vara skyldig Nils Matsson i Elgsjön Kvistbro socken 8 daler kmt för ett par stövlar och spånar, dy dömdes att han Nils i Skråmmen skall den skuld betala, och söka av Nilses broder Peder i (Brennsjön) det han haver av honom att fodra å vederbörlig ort.

Näst klagades på Johan i Råglanda i Lungsunds socken frälse att han icke håller haget emellan Råglanda och Mosserud vid makt efter en lagmans dom av den 27 mars anno 1656. Dy pålades han ännu det göra, och plikta 6 mark för lagmans dombrott, söka han sedan sin granne Simon Persson i Råglanda i detta mål, efter han sig på honom förskjuter. Sedan skall han böta 3 mark för övertygat nävertäkt på Mosseruds ägor, och betala $\frac{1}{2}$ skeppund näver till jordägarna. Item 3 mark för obevislig beskyllning på Ivar Jonsson i Vägen, den han inför rätten återkallade.

Näst kom arrendatoren välbemälte Elias Linderots utskickade och fodrade av församlingen betalning för hela Tåbäcken i Bjurtjärns socken, som han på deras vägnar av KM:t och kronan köpt haver nämligen 60 Rd in specie och 40 Rd expenser i kollegiet dito mynt med intresse där på sedan de utlagda äro, eller vill det låta uppbjuda till sin säkerhet om samma betalning, var till allmogen och samtliga nämnden svarade att av nedre socknen hava de lagt, efter sin bevillning 1 daler kmt, till mans, och övre socknen 6 mark till mans, begärandes veta var de äro vägen tagna, där till saccelanus vördiga herr Anders blev svarat, att det som redan betalt är av samma bevillning är uppgånget till byggning, och är ännu en stor del till rest av bägge socknarna, var på han vill bevisa räkning, vilken nu i hastighet överslogs och befanns att de utlagda och resterande medel icke mer övergå byggningen än allrahögst 56 daler som komma på löse; varför beviljades ännu två mark på vart mantal av nedra socknen till det de förr lagt hava, och detta till fjärding allenast lösa i Tåbäcken, men den andra fjärdingen förmå de icke betala, utan säga sig alldeles därifrån; dy avsades att samma 2 mark samt vad på förra bevillningen bägge socknarna återstår skola utgå tre åtskilliga söndagar innan tillkommande Påsk, vid laga plikt för treska.

Näst betygade samtliga nämnden med hela omstående tingsallmogen, att så långt någon av dem minns tillborda eller hört havsägas, hava stått en kvarn i det stället som Björkborns sågen står, vilken förr än Prästgården här i Karlskoga blev funderat, brukades under Bregården, Bregårdstorp och Aggerud, men sedan varit brukat under Prästgården in till dess kvarnen i Sr George Camitz tid, som var bruksförvaltare på Björkborn av varjehanda tillfälle blev uppbränt, och visste salig kyrkoherden vördiga herr Jacob, som på det sista var svag av ålderdom och icke mycket såg, intet annat än kvarnen var vid makt i all hans tid, efter som ingen tordes bekänna henne vara uppbränd, ty han var en ivrig man: Sedan satte bemälta Camitz sågen i samma ställe som kvarnen var tillförne utan rekvisition och tillstånd av pastore eller församlingen; item haver Slängan som nu hör till Prästgården av ålder varit där under oklandrat brukat; vilket under häradsinsegl, meddeltes hans högvördighet kyrkoherden höglärde mäster Anund Haquni för ett sannfärdigt bevis.

Näst befanns salig Johan Matsson i Sandtorp hava varit skyldig salig Peder Simonsson i Mosserud 1 skeppund stångjärn och 27 ½ daler kmt. För vilken skuld sonen Gustaf Johansson anno 1671 den 8 november haver caverat; dy avsades att Gustaf skall betala salig Per Simonssons arvingar samma järn och penningar, och hans medarvingar skola betala honom igen efter var sin andel.

Näst kunde Nils Gunnarsson i Bregården intet bevisa att Frans Norberg haver påfört honom 10 tunnor övermål på spannmål i sin bok, som nu offentligen igenomlupen är; det han likväl haver förment och talt; dy resolverades att han Nils efter sin sista obligation till salig Norbergs änka dygdesamma hustru Brita Brehm av den 15 november 1672 under hans ärevördighet kyrkoherden höglärda mäster Anund Haquini bevittnande skall betala tackjärn 17 skeppund 9 lispund 6 mark och 15 daler kmt vid den tid som obligationen innehåller: anbelangande det hustru Brita urgerat att Nils må plikta för ovanbemälte beskyllning på sin salig man, så haver Nils sig förklarat, att det icke haver varit talt i någon ond mening, utan av missförstånd, ävensom hans son icke så snart kunde annorlunda fatta av salig Norbergs bok, som honom efter läts i hastighet att se uti.

Efter Nils icke pålades böter för beskyllningen, appellerade hustru Brita Brehm undan lagmansrätten med 3 mark.

Sven Matsson i Gräsmossn skatte bötte 3 mark för stämningss försittande om tjuveri.

Sedan tillstod Simon Eriksson i Stensviken att han på sin caution för Måns Olsson i Ökna är skyldig till arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderot 64 ⅓ stigar kol till Bjurbäcken, och bort leverera nästförlidna Larsmässa och Matsmässa, dy beviljade han 20 stigar där till i skadestånd, det allt rätten dömde böra utmätas á 3 daler stigen av Simons skattehemman i Stensviken, som han till arrendatoren i underpant satt haver, om icke lösören där till finnes och förslå kunna.

Näst tillstod Nils Månsson i Mossberga sig vara skyldig till hustru Brita Brehm kmt daler 28 ½ samt odisputerligt tackjärn 2 skeppund 5 lispund 17 mark.

Larses son i Holsjötorp Per är skyldig hustru Brita Brehm 1 skeppund tackjärn och Lars själv 10 lispund dito.

Näst bekände Olof Larsson i Högfors att han är skyldig Per Gunnarsson vid Kortfors hammar 11 stigar kol och 1 ½ skeppund tackjärn. Nils Månsson i Mossberga 7 skeppund tackjärn och 1 ½ stigar kol. Per Larsson i Holsjötorp skyldig 8 daler kmt Nils Larsson i Stockfors skyldig 4 ½ skeppund tackjärn och 11 ½ stigar kol: vilken skuld de dömdes att betala.

Näst dömdes att Påvel Olsson i Abborrkärn skall betala sin fordom legopiga Marit Larsdotter i Sund sin resterande lön, nämligen friströja, snörliv, skor och vantar.

Lars Smålänning kolare vid Valåsen krono bötte 3 mark för stämningss försittande emot Erik i Brickegården och Per i Våtsjötorp.

Sedan nämndes Eskil i Knutsbol och Nils i Bregården att pröva med trån Anderses och Abrahams åkertegar i Östervik, görandes dem lika stora.

Näst sakfälltes Björ i Björtorp skatte till 6 mark för han kvalde lagmansdomen emellan sig och sina syskon av den 28 november anno 1662, angående deras fädernes fasta egendom Stråbergsmynen. Varför han har med blivit till hög:de lagmansrätten remitterat att vidare försöka sin pratention på olika delning emellan sina syskon och sig, efter han förkunnar och högeligen klagat sig vara där igenom märkeligen förnär skett.

Näst vittnade Håkan i Strömtorp fordom nämndeman att för lång tid sedan var han och salig Nils i Brickegården med salig assessoren herr Petter Dober till Bo, och salig Jon Björnsson i Stråbergsmynen, som gjorde sig emellan förlikning om skillnaden emellan Bo och samma Stråbergsmynen, att den skulle vara i Bos ängheg, varutinnan Bo icke skulle äga någon skog på den sida, vilket blev in rei memoraia adnotam taget, efter Håkan är en gammal utlevad man.

Näst tillstod Nils Månsson i Mossberga sig vara skyldig till länsman Eri Påvelsson i Bo efter slutet räkning till dato 12 skeppund tackjärn och 4 daler kmt. Vilken skuld han dömdes ofördröjeligen att betala.

Näst avsades att Hindrik i Åsjöhyttan må, efter det 40 kapitlet Byggningsabalken LL njuta gårdefång, vedebrand och annat till sitt hemmans underhåll med Gustaf i Sandtorp på den skogen, dock allt måtteligt och utan avsalu.

Sedan bötte Anders på Skattkärrsedet frälse för stämmings försittande emot Herrsjörtorpskarlarna tre marker

Näst sakfälltes Nils Olofsson i Brickegården frälse för han haver stulit band från hustru Karin Hansdotter i Örebro på 8 daler kmt att giva måge() äganden sitt igen och böta tredubbelt efter kongliga straffordningen nämligen 24 daler kmt

Sedan övertygades Lars Olofsson i Råtorp, Lars i Björkeberg, Börje Andersson Lars Bryngelsson vid Åsjöhyttan, Sven i Säviken, Lars i Bjurtjärn, Lars i Dalbäcken, Gustaf i Sandtorp och Anders i Dalbäcken att de hava låtit jord (föruttna) på sin hytteskog uti ett fall till 30 stigar kol, var av kronans skada astimeras på 3 skeppund tackjärn i tionde, det de dömdes på nästa blåsning att betala pro quota.

Hans i Immen krono sakfälltes till 12 mark för vålbränning på Byskogen. Nils i Rosendal krono bötte 1 mark, Per i Nolby krono 12 mark för vålbränning. Lars i Holsjötorp krono för nävertäkt till sex skeppund på allmänningen sakfälltes till 3 mark och skadan åter. Erik i Malmhöjden krono för 1 ½ skeppund näver 3 mark och förlyser arbetet. Jon i Fiskelösen krono 12 mark för vålbränning.

Skogvaktaren beskedlig Elof Jonsson som dessa ovanbemälte anklagade, angav och några som sälja kol till hamrarna men efter de hava här i socknen fått hans KM:t allernådigste eller dess kongl berg kollegi nådiga tillstånd att få några kol sälja, remitterade rätten detta ödmjukeligen till hans excellens herr landshövdingen

Simon och Erik i Agen krono för stämningens försittande var sina 3 mark

Näst vittnade samtliga nämnden med tingsallmogen på dygdesamma hustru Brita Brehms rekvisition och begäran att hennes saliga man välbemälte Frans Norberg haver i sin livstid sig så förhållit både i sin beställning och leverne, att ingen av dem hava honom i någon måtto att beskylla, utan fast ingen på hans döda mull honom berömma och för sin uppriktighet och välvilja emot var man betacka meddelandes detta vederbörande för ett sannfärdigt bevis.

Näst lade länsman välbemälte Erik Påvelsson in i rätten 101 daler kmt i halva kronor beståendes, som Lars i Trehörningen haver till honom levererat för halvdelen i bemälte Trehörningen, det länsman icke hade tillstånd att honom försälja vilka penningar sattes i behåll i häradskistan.

Simon Nilsson i Holsjötorp krono för stämningens spillo 3 mark

Näst befalltes Olof i Gälleråsen, Per i Immen, Nils i Bregården och Mats i Brickegården gå på syn emellan Anders och Per i Kedjeåsen

Dito fälltes Per och Anders å krono till 6 mark vardera för otidighet och slagsmål sig emellan

Eskil i Granbergsdal dömdes att betala till Per Larsson i Linhult 4 daler kmt dito Eskil å krono böta 9 mark för han sköf Per i Backebergstorp på tingsvägen.

Näst vittnade Nils Gunnarsson i Bregården och Olof Påvelsson i Kärne sig hava sett och befunnit att anno 1667 och 1668 då befallningsmannen välbemälte Jöns Grubb hade sin spannmål inlagd i kyrkoboden här i Karlskoga, var ofta spannmål uttappat, men aldrig någon blivit varse vem det gjort haver.

Näst tillstod länsman välbemälte Erik Påvelsson att han haver på sin svågern Nils Jönsson i Granberga vägnar, uppburit av Jöns Hinderesson i Espätter på Granberga ägor 20 daler kmt till bördspenningar för samma torpställe. Sedan dömdes Holsjöroten till betala 8 daler kmt / $\frac{1}{4}$ pantvärde / för Jöns Perssons i Immetorp häst, som haver fått skada och ljutit död i deras broskifte vid Immetorpshyttan

Simon i Källmo skatte bötte 3 mark för stämningens spillo dito Brita Larsdotter i Karåsen krono för slik brott 3 mark. Christopher hammarsmed vid Björkborn frälse för slik brott 3 mark

Hustru Marit Sigfridsdotter i Stockforsen haver oblikerat sig att betala sin salig mans Nils Olssons i Stockforsen skuld till Erik Folkesson i Backeberga efter gjord förlikning med honom, nämligen 13 skeppund tackjärn på 3 års tid, såsom första termin i nästkommande vår, och sedan var efter annan ett år emellan. om hon hinner första termin betala tredingen, mer eller mindre, giver intet intresse därpå, men dröjer längre med betalningen skall hon eller hennes arvingar giva 8 pro cento om året, och därför satt sin hemmansdel i Stockforsen i underpant.

Näst insinuerades en förlikning emellan mäster Elias hammarsmed vid Bo hammar och Anders i Forsby, innehållandes att Anders nu haver betalt och clarerat sin skuld med Elias på 100 daler kmt när: vilka penningar Anders på 3 års tid krediteras var emot Elias upplåtes en äng vid Forsby för sig och sina att bruka, belägen inom dessa delemärken, från sunnersta gårdsgårdshörnet och till tallen, åt kolbotten

Sedan till Nilses röjning i Bregården vidare, norr ut med bäcken till kolbotten och rätt i gårdsgårdshörnet; men om Anders icke betalar skulden innan 3 års förlopp, skall Elias eller hans arvingar bruka ängen så länge hans penningar äro borta, så skall och Elias få uppsätta där en lada, som honom eller hans arvingar. vid avträdet skall betalas efter lag- och skälig värdering. Och emedan Elias haver lovat att röja och förbättra samma äng som han bäst kan under varande panteåren, skall han för sådan omkostnad, få bruka den ett år sig och sina till nytta och gagn, sedan penningarna äro betalta; så emedan Anders och hans hustru vore med Elias således förlikta, blev det och ständigt dömt.

Näst vittnade nämnden att fjärdedels kronohemmanet Stackfallet i Bjurtjärns socken är mäktat instängt och trångt beläget, varandes av Erik och Lars Olssoners, som nu där bo, salig fader, upptaget av skogroten i rået emellan Tåbäcken och Herrsjötorp, och dy ingen lägenhet eller utrymme det till att förbättra varken i åker eller äng, ej heller är där till någon skog som kan spisa till bergsbruks fortsättande, utan allenast en liten samskog vid näst-kringliggandefyra hemman, till gårdefång och vedebrand. Vilket blev fjärdingsmannen ovanbemälte Erik Olsson meddelt för ett sannfärdigt bevis, med respektive ödmjuk, underdånig och underdånigste rekommendation uti sitt ansökande.

Näst framsteg skogvaktaren Elof Jonsson och begärde att rätten ville giva sig ett bevis hur som länsman välbemälte Erik Pålsson haver på tinget anno 1671 den 23 november betygat och tillstått sig hava av Per i Våtsjötorp i denna socken uppburit 20 Rd och dem givit till Lars Svensson på Lekhyttan för sin pratention i hemmanet Runsåsen på Lekebergsskogen beläget, vilket honom Elof äre inrymt till skogvaktarhemman: och det därför, att Våtsjötorp var förr där till anslagit, och Peder gärna utlade dessa penningar, efter sedan desse () blev förändrat och han fick sitta odriven.

Näst föreställes konan Marita Eskilsdotter i Kråkelund som haver i (lågan) tid varit vart ting för rätta, och alltid påstått att Per Björsson i Björtorp haver avlat barn med henne; men han, efter noga examen och omständigheternas betraktande, admitterat till 12 manna ed, den han presenterat haver både för barns och hävda, som i förra tings actis finnes: varför rätten sig både med ondo och godo, nog haver (öjelagt) och bemödat att utleta sanningen av henne eller hennes föräldrar, men hon vill ingen annan bekänna; dy sköts saken i guds händer, med förmodan att varutinnan bliver, när hans gudomliga majestät så nådeligen täckas, sanningen uppenbara: men hon i medler tid å krono saker till 20 mark.

Näst lät arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderot framvisa och uppläsa tvenne Sr Adam Leyels i Stockholm brev av den 21 och 22 nästförlidne januari, bägge innehållandes att bemälte herr arrendators brev av den 10 januari är honom Leyel en post försent tillhanda kommit, och han därför icke kunnat, efter herr Linderots begäran, skicka honom penningar till Hindersmässe marknad, eller med Stockholms köpmän göra

avtal, att de skulle i samma marknad leverera herr Linderots penningar på hans vägnar och få av honom igen i Stockholm, efter som marknadsfolket var allt förrest när brevet kom: herr Linderot besvärade och klagade sig högeligen att detta dröjsmål av någon här emellan postbetjänter som brevet uppehållit, haver förorsakat: och påbragt honom en stor skada i det han i mangel på penningar; måste såsom i nödfall, sälja en post stångjärn i Örebro med förlust och skada: Begärandes här över detta attestatum att så mycket bättre kunna på posthusen låta här om inquirera, vilket honom skäligen icke kunde förhållas.

Halvard i Kärne skatte var stämd emot Olof Pålsson ibidem var intet tillstädes dy saker till 3 mark

Uppbudningarna

En broderdel i Stora Strömtorp av Johan Pålsson 3 g
Hela Ullvetterstorp av Erik Olsson och Lars Matsson 3 g
Sibbo av Lars och Måns Anders söner 2 g
Halva Brännebacken av Olof Pålsson 2 g
Holsjötorp av välbemälte Elisas Linderot och Per i Immen och Lars ibidem för skuld 2 g
 $\frac{1}{2}$ i $\frac{1}{4}$ i Strömtorp av Sven Håkansson 2 g
 $\frac{1}{4}$ i Östervik av Anders Larsson 2 g
 $\frac{1}{4}$ ibidem av Abraham Larsson 2 g
Halva Östervik av Lars Olsson ibidem 2 g
Pelle Perssons gårdedel i Aggerud av Nils Arvidsson och Olof Östensson ibidem för skuld 2 g
Halva Gräs mossen i Karlskoga socken av Anders Matsson 1 g
Andra hälften ibidem av Johan Matsson 1 g
Hela Tåbäcken av arrendatoren välbemälte Elias Linderot köpt av kronan 1 g
Halva Trehörningen som Mats åbor, köpt av bemälte Linderot 1 g
 $\frac{3}{4}$ i Åsjöhult i Bjurtjärns socken för 15 skeppund tackjärns skuld till välbemälte Elias Larsson 1 g.
Halva Mossberga av Johan Nilsson i Fiskelösen 1 g
 $\frac{1}{4}$ i Råglanda i Lungsund socken av Olof Persson 1 g

Sakören äro på detta tinget fallne daler 35 $\frac{3}{4}$

Elias Alm

Anno 1673 den 30 och 31 maj hölls laga ting med Karlskoga tingslag i Bo gård, närvarandes kronans befallningsman välbemälte Hindrik Johansson Schröder, samt de tolv edsvurne och bofasta nämndemän nämligen,

Mats Jordansson i Brickegården
Simon Eriksson i Stensviken
Nils Gunnarsson i Bregården
Anders Velamsson i Kväggen
Olof Töresson i Gälleråsen
Mårten Påvelsson i Råtorp

Per Persson i Immen
Dan Bondesson i Backa
Nils Svensson på Strömed
Eskil Jonsson i Stråbergsmynnen
Eskil Nilsson i Knutsbol
Erik Olofsson i Stackfallet

Uti stället för nämndemannen Eskil Olofsson i Bregården som var genom döden avgången, blev omröstat av nämnden, och valet fallet på Erik Olofsson i Stackfallet i Bjurtjärns socken, vilken efter avlagd nämndemans ed å bok, uti den dödes Eskil Olofssons ställe för nämndeman blev intecknat

Näst publicerades höglovlige kongliga Göta hovrätts brev till hans excellens riksrådet och presidenten högvälborne herr Gustaf Posse tillskrivet de dato Jönköping den 28 mars innevarande år, förmälandes det misshag hans KM:t vår allernådigste konung och herre har förmärka låtit, att dess avfattade och utgångne skogsordning, samt stadgar om djurfång, och fågelskjutande, icke med tillbörlig hörsamhet och lydno bliver efterlevt utan där emot av uppsåt och motvilligt vil brutit och förgripit, och fördenskull nådigst vållat, att sådana personer, såsom dess förbud överträder, skola förutan den plikt som i stadgan över fågelskjutande gjord är, här efter plikta med 40 mark: vilket nu offentligen allom åtvarnades vid förenämnda böter, där med överträdaren utan förskoning och åtskillnad, skall belagd och avstraffat bliva.

Sedan anklagades Jöns Matsson inhysesman i Fiskesjön Karlskoga socken å krono, av länsmannen förståndig Erik Påvelsson i Bo för förövad tjuvnad hos Olof Matsson i Bregårdstorp dagkarl och hemligen förlikt med målsägaren, men nu genom länsmannen framhades för samma sak, tillfrågades först om han tillstår stölden, den han strax bekände, bestå av närskrivne persedlar tagna utur en bod. Inbrutit sig genom taket om nattetid. Nämligen sex daler silvermynt i reda penningar, ett köttstycke om 5 öre. Dem han vedergick, målsägaren var icke tillstädes, dock berättade länsmannen honom vara stämder utan vittnen efter Jöns Matsson godvilligen bekänner sin synd, är och nu andra gången för slik brott lagförder, varför dömdes han efter straffordningens 3 punkt giva målsägaren sitt igen, och böta tre gånger så mycket tjuvnaden är värd, och belöper sig till 18 daler 15 öre silvermynt och efter tjuven intet hade att böta med ågick executionern med 2 ½ gatulopp.

Näst begärde borgmästaren i Kristinehamn välbemälte Görgen Camitz rätten ville skattlägga den brukshagen han till Degerfors hamrar västan älven inom en skygård infattade och av Bottesbo åborna samt KM:t tillhandlat haver, dy prövade rätten och befallningsmannen för dess ringhet skull icke högre kunna beskattas än till tv lispund osmundjärn

Näst erkändes Göran Olofsson i Espenäs betala till herr arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderot för resterande 1672 års utlagor sex daler kopparmynt med en fjärdels förhöjning, bliver då 7 ½ daler kopparmynt arg. 20 kapitlet jordabalken LL

Näst fordrades Sigfrid Nilsson i Stockforsen skuld av herr Linderots fullmäktige, försiktig Harald Nilsson, 7 skeppund 2 lispund 10 mark, men Sigfrid sade sig där emot intet vara skyldig mera än 2 kungs skeppund och penningar där till för en tunna havre, 2 ½ stig kol. Lovade till nästkommande den 2 juni betalat men där vid sluträkningen bleve mera skyldig, skall han jämte det andra contentera eller utmätas av honom.

Samma stund tillstod Halvar Andersson i Västra Kärne sig vara skyldig till herr Linderot kapital som intresse 11 skeppund 18 lispund 10 mark, dem lovat betala till nästkommande Michaeli eller träda till panten hans del i Västra Kärne efter mätesmanna ordom

Näst bekände Peder Bengtssons hustru hustru Brita Hindriksdotter i Nolby sig vara skyldig herr Linderot 9 skeppund tackjärn med forderligast betala.

Näst erkändes Olof Jonsson i Brickegården skyldig betala till Måns Arvidsson i Brickegårdstorp 3 daler silvermynt för det hans häst hade skadat Månses, att han aldrig kan bliva färdig, och Olof Jonsson behålla hästen och söka sin fortun.

Näst befriades Erik Andersson i Kärr att svara till de 1 ½ skeppund tackjärn herr borgmästaren väl: Olof Persson fordrar hos honom, vilket var taget vid Gamla Kroppa för nästförlidne vinter fem år sedan, och borde levereras vid Björneborgs hammar, men av varjehanda orsak icke längre förmätte förat än till Åsbergsviken där det inlades uti välbemälte borgmästarens bod, och nu hans faktor Olof Nilsson i Linnebackstorp, sade så sant vara, bestående i 3 stora stycken, vilka skola hava följt sommarjärnet över edet till hamrarna.

Näst lät herr arrendatoren välbemälte Elias Linderoot genom capellanen vällärde herr Anders Glaff tillfråga nämnden med samtliga allmogen om de vore sinnade inlösa den andra hälften i Tåbäcken. Var till de med en mun inständigt nekte, sägandes sig för dess oförmögenhet icke kunna görat, ville och förmoda att cappellanen skulle kunna vara där med väl hulpen.

Näst begärte cappellanen vällärde herr Anders Glaff det samtliga församlingen uti bägge socknarna ville försäkra honom att den omkostnaden han varder av sina egna medel användandes på cappellanshemmanet Östra Tåbäcken uti byggande, måtte efter hans dödeliga frånfälle av församlingen efter mätesmanna ordom hans

hans efterlåtna hustru eller arvingar refunderas och vedergällas det de samtliga godvilligen samtyckte, och detta av protokollet under dess härads sigill för en fullkomlig försäkring meddelas

Sedan beviljades Peder Töresson i Bovik rättens rättmätige bevis om Östra Tåbäcken, huru han var där till kommen, dy betygade så nämnden som samtliga allmogen att han anno 1667 tillhandlade sig dess stubberättighet av Johan och Nils Olofssöner vars fader Olof Persson hade det först upptagit av stubbroten, men de förmedelst inråkat fattigdom, dragit på sig många års utlagor dem de intet förmåtte erlægga utan det de grepo till hemmanets avsalu, och därför uppburit av Peder 43 daler 10 2/3 öre silvermynt: tio skeppund tackjärn, en vadmals klädning god om 3 daler silvermynt, dess utan har bemälte Peder måst använda stort arbete så till husens gärdesgårdarnas och åker samt ängs reparation, efter hemmanet var nästan som öde.

Näst förhörde sig Mats Hindriksson i Sandtorp i Karlskoga hos rätten om han skulle skäligen kunna fordra någon recompens av inspektoren välborne Erik Wallmans tjänare Jöns Thomasson i Kristinehamn för den skada han tog genom det hans häst den han för 1 ½ år sedan nederkörde i sjön Möckeln och blev där igenom merendels fördärvad. Eljest miste han alldeles bort sin dotter under vattnet, uti samma råk varest de om nattetid nederkörde, men ingen mera än han Jöns och hästen med platz salverade. Rätten fann detta mycket betänkligt pålagga Jöns något straff, efter han var med i samma fara, och befanns honom gjort sin högsta flit att bringa dottern till rätta, som dock uti sina föräldrars pratens /sedan hon intet förmåtte hålla det tåg henne till kastades/ gick under vattnet, icke heller kunde Jöns svara till hästen som till en del blev fördärvad, befriades fördenskull för allt tillmäle uti denna sak, var med Mats lät sig benöja.

Näst besvärade sig Olof Bengtsson i Nytorp att han, icke ännu kan bliva i fred av Nils Svensson på Strömed på sin välfångna och med rå och rös av urminne avgränsade ägor i åker och äng, skog och mark under bemälte Nytorp, vilket hans fader Olof Olofsson hade sig tillhandlat anno 1631 av KM:t och kronan under skattemanna rättighet ödmjukeligen begärandes rätten ville honom där vid maintenera, framvisandes här bredvid herr vice lagmannens välbemälte Jean Utterklos remissorial de dato den 18 mars 1672 hit till denna rätten definitive avhjälpas pratenderades på liden skada samt ågången omkostnad använda vid åtskilliga tings och rättegångars uppvaktande här till svaranden Nils Svensson på Strömed, ursäktade sig föregivandes

givandes att han intet annat söker inom bemälte Nytorps avgränsade ägor än mulbete, efter det faller honom mycket knappt inom sina ägor till sina kreaturs födo, förmenandes honom icke skall kunna förvägras nödortfittigt mulbete in på Nytorps ägor, efter de som före honom hade bott på Strömed, samma tillgång haft, men Olof i Nytorp exciperade där emot, sägandes aldrig skall kunna bevisas det de utan hans eller hans salig faders lov minne och lego det åtnjutig, synnerligen då Strömeds åboende icke hade mera än några få kreatur, men Nils nu där emot till ett stort antal, som nämnden och vittnade sant vara, rådandes Nils på Strömed, att han infinner sig hos Olof i Nytorp att erhålla hans goda minne till mulbete för sin boskap inom hans rågång så vida lägenheten där till gives. Eljest hålla intet mera boskap än hans egna ägor honom tillåta. Och efter ingen förlikning dem emellan göras kunde, följde rättens resolution att Olof i Nytorp som är boendes tvenne avgränsade bolstader ifrån Strömed äger efter det 20 kapitlet byggningsbalken LL njuta och behålla allt vad som inom hans urminnes gamla rågång begripen är, där med efter sitt goda tycke disponera och laga, expencerna varde här vid för sina skäl skull upphäva.

Näst erkände rätten Lars Hindriksson i Trehörningen behålla den halva delen uti samma Trehörning han av länsmanen välförständig Erik Påvelsson köpt haver, och beviste med kvittens vara riktigt betalt. Men där emot bemälte länsmans givna köpebrev till herr arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderoot nulliterat. Och länsmanen sakfällt till 3 mark för ohemult sålt arg:12 kapitlet jordabalken LL

Näst vittnade samtliga nämnden som och av all allmogen betygades sant vara det Lars Larsson i Streken med sin hustru hustru Sigrid Larsdotter hava bott här i församlingen i många år, sig så i umgänge och leverne förhållit att ingen haver dem i någon måtto att beskylla uti det som lasteligt är, vilket beviljades dem såsom ett sannfärdigt vittnesbörd under härads insegel jämte mitt namn och signet bekräftas.

Näst tillstod Anders Erikssons hustru i Östra Kärne hennes man vara rättmätigt skyldig till Staffan Clemetsson i Flosjöhyttan i Grythytte socken elva skeppund tackjärn och till försäkring pantsatt honom halvparten av Östra Kärne dem tillhörigt, att där skulden icke bliver betalt skall han Staffan eller hans hustru och barn hava makt göra sig utur samma hemmans del betalt. Dessinnan brukar Staffan det ängestycke han nu innehaver för intresse.

Tillstod och Anders hustru i Östra Kärne, vara skyldig till nämndemannen Peder

Per Persson i Immen ett och ett halvt skeppund tackjärn, vilka forderligast lovades betalas.

Näst erkände samma Anderses hustru i Östra Kärne vara skyldiga till Lars Larsson i Granberga sju skeppund tackjärn och tjugotvå daler kmt vilka och lovades med första lägenhet och efter handen att betalas.

Näst fordrad bruksskrivaren vid Kortfors hammar försiktig Petter Gunnarsson skuld av Nils Eriksson i Stockforsen 4 ½ skeppund tackjärn och 11 stigar kol, var till han bejakade, lovandes sig vilja nästkommande vår anno 1674 tackjärnet och kolen tillstundande vinter contentera och betala, var med klaganden lät sig benöja.

Näst sakfälltes Olof Larsson i Högforsen å krono för stämmings försittande emot hammarskrivaren förständig Petter Gunnarsson om skuldfordran till 3 mark.

Näst bekände Eskil Mårtensson i Granbergsdalen sig vara skyldig till bruksskrivaren Petter Gunnarsson 4 skeppund tackjärn och 10 stigar kol forderligast contentera.

Näst sakfälltes Nils och Johan Jönssöner i Råhult å krono för stämmings försittande emot samma bruksskrivare till 3 mark vardera

Näst tillstod Jon Hogarssons hustru på Fallet hennes man vara skyldig till dito bruksskrivare ett skeppund tackjärn.

Näst sakfälltes Bengt Olofsson vid Tväråshyttan å krono för stämmings försittande emot bruksskrivaren till 3 mark

Näst tillstod Nils Månssons moder i Mosseberg vara skyldig bemälte bruksskrivare 7 skeppund tackjärn och 11 daler 8 öre kmt: en stig kol forderligast betala

Näst tillstod Olof Nilsson i Forsnäs vara skyldig till bruksskrivaren 7 stigar kol att betala nästkommande vinter.

Näst beviljades besiktiga den änggård som skall gärdas i skogen kring om den äng som Väster Kärne har in på Östra Kärnes skogsmark vilket förrättas av Nils Gunnarsson i Bregården och Dan i Backa forderligast

Näst begärtes av domaren förständig Mats Jordansson i Brickegården och Brickegårdstorp med sina grannar, Måns Arvidsson, Lars Jönsson, Erik Jönsson, Olof Jonsson, och änkan Gunilla Nilsson i Sandtorp å andra sidan, samt Mats Hindriksson i Sandtorp å andra sidan, att den vänliga förlikning som genom herr borgmästaren Georg Camitz samt nämndemännen Simon i Stensviken, Eskil i Stråbergsmysen, Eskil i Knutsbol var för rättat dem emellan, angående skillnaden emellan bägge deras

deras hemman, Brickegården och Sandtorp som med god enighet och samtycko å bägge sidor beviljades, till närskrivne ställen såsom en fullkomlig efter rättelse nu och i tillkommande tider nämligen. Först begynnes vid Skärhälla i Möckeln, där ifrån i Sjögården in till skygården norr ut emellan bägges deras hemängar allt in till landsvägen, där ifrån ända delen uppför norr ut till Härskieängen i Bärkemunnen, varest gårdesgården skall begynnas, här om fullföljandes ända norr ut i en gran i Svartmyren, sedan myren ända uppför intill mossen i råtallen. Samma skillnad blev och efter samtliga deras begäran konfirmerat bliva och stånda.

Näst beviljades syn emellan Jon Bengtsson i Mörkevikstorp och Västra Mörkevikstorp av Erik i Stockfallet, Simon i Stensviken och Anders i Kväggen å Jon Bengtssons sida, men Mats i Brickegården Nils i Bregården och Mårten i Råtorp å Västra Mörkeviks sida att göra en rätt skillnad dem emellan uti åker och äng.

Näst beviljade Petter Jönsson i Duvedalen vara löftesman för Johan Pålsson i Strömtorp på trettio två stigar kol att betala till herr borgmästaren välbemälte Jörgen Camitz nästkommande vinter, där emot anammade Petter den obligation Johan i Strömtorp hade utgivit sig till försäkring.

Näst tillstod Påvel Larsson i Gräsholmen ännu continuera det löfte han hade utfäst hos herr borgmästaren välbemälte Göran Camitz för Anders Matsson i Gräsmossen på den rest som ännu kan återstå på hans handskrift utgiven den 4 maj anno 1672 efter bemälte herr Camitz har lovat där med diationera på tvenne vintrar nästföljande att betalas, men för sitt skadestånd njuta på tu års tid fyra lass hö om året så länge skulden står obetald. Där emot behåller Påvel Larsson till försäkring, Anders Matssons hemman i Gräsmossen.

Näst klagade Nils Andersson kolare vid Kortforsen på bruksskrivaren Petter Gunnarsson för det han hade huggit honom med en kroksabel tvenne köttår å den vänstra hans arm, var till han ej neka kunde, föregivandes vara skett i hastighet då Nils honom något hårt svarade, varför sakfälltes han Petter Gunnarsson till två gånger 6 mark och betala bårdskäraren 4 daler silvermynt, och stånda den förlikning som målsäganden och han hade gjort sig emellan för sveda värk och tidsspillan.

Näst sakfälltes Olof Larsson i Degernäs för stämningens försittande emot herr Linderoots fullmäktige Harald, 3 mark

Näst gav Eskil Mårtensson i Granbergsdal rätten tillkänna huru som han vore sinnader förmedelst ett ärevärv av en ung person från Nora socken Bengt Nilsson på Älvhyttan, vilken begär hans dotter Valborg Eskilsdotter till hustru, där igenom han förmedelst sin stora inråkade gäld hos en och annan betänkt uppdraga honom och sin dotter hälften av bemälte sitt hemman Granbergsdal emot tjugo skeppund tackjärn som nästkommande vinter utlovas av hans tillkommande måg erläggas, med förord han mågen till några år, så länge de sin emellan kunna sänjas, skall bliva uti svärfaderns bröd, där igenom förtjäna den del halva hemmanet kan vara mera värt än de tjugo skeppund järn, var på de handräcktes och av rätten lovat med dess brev stadfästas.

Näst utfäste herr arrendatoren välbemälte Elias Linderoot att när länsmannen Erik Pålsson leverera honom en gång Erik Pedersson parat i händer, skall länsmannen icke vidare tilltalat om hans skuld.

Sedan erkändes Mats i Vall ännu skyldig att betala till länsmannen Erik Pålsson 28 daler 3 öre kmt för den skuld till herr Linderoot och länsmannen svara för hela summan hos Linderoot undantagandes 16 daler som herr Linderoot decourterar av de 57 daler 3 öre efter sluträkningen anno 1667 den 18 april.

Näst sakfälltes Olof Larsson i Degernästorp å krono för 3 stämningars försittande emot herr Linderoot, att leverera sina utlagor till 3 mark för var gång.

Dito Olof Svensson i Degernästorp å krono för samma brott tre gånger 3 mark.

Näst tillstod länsmannen förständig Erik Påvelsson sig hava anammat anno 1667 den 10 februari av den spannmål hans höga excellens riksrådet högvälborne herr Gustaf Soop samma år lät sända till general inspektoren välbemälte Chrispin Flygges bruk i Karlskoga 7 tunnor korn 1 ¼ tunna 9 kannor vete, dem han har kvitterat uti en särdeles kvittens, men insluten uti huvudkvittensen.

Näst sakfälltes Erik Olofsson i Ullvetterstorp å krono för stämmings försittande emot borgmästaren välaktad Olof Pedersson 3 mark.

Näst beviljades herr borgmästaren välaktad Olof Persson arrest på den hemmangift som inestår hos Anders Velamsson i Kväggen som är en ko, en kviga, en stut, ett ungsvin, 2 getter, 1 får, detta för Lars Andersson som nu är i tjänst hos herr arrendatoren Linderoot.

Näst sakfälltes Jöns Larsson i Dalsmund å krono för ett blodvite och 2 pustar slagit Markus Markussons dotter i Granberga Annika Markusdotter till 3 mark vardera, vad Jöns sig besvärar om sönderhuggen gårdsgård, skall han låta syna och vid nästa ting utföra.

Näst sakfälltes åter Jöns Larsson i Dalsmund krono till 3 mark för det han slog Kerstin Eriksdotter i Granberga en pust.

Näst beviljades Johan Matsson i Gräsmossen att han emot den skuld han betalt och betala skall efter sin salig fader Mats Grelsson i Gräsmossen skall hava till refusion sina föräldrars jord uti bemälte Gräsmossen.

Näst förböds Nils Svensson i Strömtorp någon fägång inom Nytorps rörbundna ägor, utan jordägarnas goda ja och samtycke vid 40 marks vite, undantagande en månad ifrån detta dato som Olof honom av en god vilja tillät.

Näst anmodade Erik och Lars Olofsson i Stackfallet byte sig emellan uti hus, åker, äng och fiskevatten, vilket dem beviljades, ske genom Simon i Stensviken och Mårten i Råtorp nästkommande den 4 juni.

Näst beviljades Hüge Andersson i Finnebäck taga sin måg Olof Pedersson i Bäck hem till sig i stället för Peder Persson, var med de å bägge sidor voro ense, dock icke förr än rätta fardag.

Näst stadfästes det testamente som var upprättat emellan Lars Nilsson i Skogskärr och hans hustru, hustru Brita Månsdotter att de var om andra efter deras död skänkt och givit till den som efterlever, mannen till hustrun halva Skogskärr med löst och fast, efter han sin andra son Sven Larsson, har efter hans moder givit halvparten uti löst och fast, hustrun giver sin man den del henne tillkommer uti Bregårdstorp, var till voro vittnen, länsmannens hustru, hustru Margareta Svensdotter, Nils i Bregården, Per Månsson i Bregårdstorp, Jöns i Mörkviken, Nils i Fiskesjön, Olof i Skogskärr och

och Anders Olofsson i Bregårdstorp, men efter bägges deras död, gånge och bægges arvingar till delning efter lag.

Näst beviljades delning på hemmanet Sågen emellan hustru Britta Jönsdotter och Jon Pedersson att vardera behåller hälften, om dess förrättande betros Simon i Stensviken och Erik i Stackfallet

Näst tillsades Jon Nilsson i Fiskelösen och de hos honom innestående hemmans penningar för hustru Cicilia i Mosseberg betala hennes och hennes mågs skuld, bestående uti ett skeppund tackjärn och 25 lispund samt 8 daler kmt till Michel Hansson i Sibbohult.

Näst tvistade Markus Markusson i Granberga med Nils Bertilsson i Björkmo som är upptaget å skatte ägor av Granberga, om ett skogshygge som Markus hade begynt och Nils invällat sig uti dy begärde Markus som på bolbyn bor att han måtte bliva vid sitt begynta arbete och betala Nils som bor å avgärda hemmanet sitt arbete, vilket beviljade ske skulle, var om de bägge vänligen förentes, eljest tillstod Markus att avgärdahemmanet utan något hinder skola hava av hans odalby ägor, så mycken skog de behöva till hemmanet, och dessutan nödtorftig kolskog till sitt hyttarbete men icke till salu, var till de å bägge sidor med god vilja och samtycke var andra handen räckte där vid förbliva nu och i tillkommande tider.

Näst begärde Nils Bertilsson i Björkmo rättens bevis det hans hemman är upptagit å Granberga ägor, och givet bolpenningar till odalbyn, som Markus berättade sant vara och efter ingen annan visste eller säga kunde, är så i sanning var, dy beviljades så ske skulle.

Näst beviljade Erik Andersson i Forsnäs att taga hem till sig sin son Anders Eriksson att vederkänna hemmanet emot det han betalar hans skuld till länsmanen 6 skeppund tackjärn för Olof Nilsson i Stockforsen, förståendes så stor del Olof har uti bemälte Forsnäs.

Näst samtyckte Nils Svensson i Strömed å sin och Nils Nilsson samt Olof Nilsson i Kvarntorp å den andra sidan att rågången emellan bägge deras hemman, skall så vida rättas att en rätt linje

linje går ifrån stenrået på berget söder ut, sedan continuerades samma linje uti älven träffa var hon kan, sättandes vid älven fullkomlig rös av nämndemännen, Eskil i Knutsbol, Eskil i Stråbergsmynnen samt Dan i Backa, Nils i Bregården och mig.

Näst sakfälltes Mats Eriksson i Granåsen å skatte för stämmings försittande emot Nils Pedersson i Immen till 3 mark

Näst tillsades länsmannen taga Lars Hindriksson i Trehörningen uti arrest till dess han har betalt Dan i Backa ett skeppund tackjärn.

Näst tillstod Lars Hindriksson i Trehörningen vara skyldig till herr arrendatoren välbemälde Linderot 115 daler kmt och 3 stigar kol att betala nästkommande vinter och till försäkring pantsatt sin andel uti hemmanet Trehörningen.

Näst beviljades Peder Pedersson i Våtsjötorp i Karlskoga socken häradsbevis det hans föräldrar sannfärdeligen hava upptagit samma hemman av stubbroten, tänkandes där igenom underdånigst ansöka hans KM:t och kronan att få köpat under skattemannas börd och rättighet som betygas under härads sigill.

Näst infunno sig närskrivne gode män som hade att fordra av Olof Nilsson i Stockforsen, skuld som närskrivne special utvisar, och i många år ståndat obetalt nämligen till:

herr arrendatoren Linderot tackjärn 8 skeppund

herr borgmästaren George Camitz dito 3 skeppund 5 lispund

herr Peder Andersson Wäster dito 4 skeppund 13 lispund

hustru Brita salig Frans Norberg dito 1 skeppund

dessas 16 skeppund 18 lispund utmätas av Stockfors hemman tvådelar av Olof Nilssons och en treding av änkans hustru Marit Sigfridsdotters delar. Exekutionen ställes under länsmannens försorg på kreditorernas anfordran.

Näst erkändes Erik Folkesson i Backeberga rättmätigt bör hava sin betalning av änkan hustru Marit Sigfridsdotter i Stockforsen 13 skeppund tackjärn till 25 () vilket han skall bekänna av hennes jordedel i bemälte Stockfors.

Näst efter Nilses i Strömed flitiga begäran och rättens intercession beviljade Olof i Nytorp honom vallegång hos sig på en månads tid, men intet längre vid därå laga böter tillgörandes.

Näst begärde arrendatoren välbemälte Elias Linderot att allmogen här i socknen måtte med allvar förhållas, det de i rättan tid infinna sig hos honom att klarera dess utlagor de är skyldiga erlægga till KM:t och kronan, förhållandes dem där hos den motvillighet och skymfliga ord de föröva emot hans och executorens utskickade då de anlända resterna utfordra, med åtvarning, att de med slika insolentier innehålla vid oundvikligt straff. Var de här efter bliva därmed beträdda och övertygade, var annorledes skedde nödgades han uppsäga sitt arrende.

Näst anhöll Eskil Mårtensson i Granbergsdal samt Markus Markusson och Nils Jönsson i Granberga, att dem måtte bliva några av nämnden tillordnade att rätta den råskillnaden emellan bägges huvudrån, det ena ligger på Tallåsen och visar åt Dalsmund uti streck ifrån söder till norr, emellan Granberga och Granbergsdal. Men det som i Granbergshöjden ligger något utur linjen och begäres rättas det dem och blev beviljat att förrättas av mig länsman välbemälte Erik Pålsson samt nämndemännen, Nils Svensson på Strömed, Eskil Jonsson i Stråbergsmysen Simon i Stensviken och Eskil i Knutsbo, när parterna dem där om ansöka.

Näst insinuerades av borgmästaren i Linde välbemälte Anders Stensson den efter höglovliga kongliga bergs collegi order daterat Stockholm den 18 april anno 1671 av herr bergmästaren över Nora, Lindes och Karlskoga bergslag, äreborne och välbemälte Knut Larsson samt länsman i Karlskoga välförståndig Erik Pålsson i Bo och nämndemännen där sammastädes Mats Jordansson i Brickegården, Nils Gunnarsson i Bregården, Eskil Olofsson ibidem, Dan Bondesson i Back förrätta den avvitrting i skog till Kortfors hammar i bemälta socken av KM:t och kronans allmänning; flit vänligen begärandes det måtte till mera styrka och kraft infört bliva uti härads dombok, som skäligen icke kunna förvägras av innehåll som den av ovanbemälte herr bergmästare samt välbemälte Nils Knutssons med länsmannens och nämndemännens underskrivna namn signet och bomärke special förmäler nämligen:

Efter höglovlig konglig bergs kollegi brev daterat den 18 april anno 1671 vore vi undertecknade kallade till att avvitrtra skog till Korfors hammar uti Karlskoga socken och bergslag belägen, vilket vi och företogo den 14 september anno 1671 efter herr bergmästarens välbemälte Knut Larsson vocation och uti hans bevis var efter och avvitrtringen skedde som här under varder specificerat. 1 gjordes

1 gjordes begynnelse nordan för hammaren neder uti Svartälven där som Svartälvs hytterå ändas, uti en bäck Kortforsbäcken benämnd.

2 Ifrån Kortforsbäcken upp uti Bråtefallsberget å högsta kullen och sedan där ifrån till Råtalls eller Brännefallsberget och så linea recta uti norra ändan på Lilla Fiskelösen

3 Ifrån Lilla Fiskelösens norra ända norr uti bäcken utför uti Stora Fiskelösens södra ände

4 ifrån Stora Fiskelösens söder till dess norra ände

5 ifrån Stora Fiskelösens norra ände bäcken utför i Tvärån, Tvärån uppför in till det första fallet, ifrån detta fallet linea recta till Lobergskärnen norr ändan

6 ifrån Lobergskärnens norra ände söder ut till samma sjöända

7 ifrån Lobergskärnens södra ände in till en liten kärn Måhrekärnen benämnd

8 ifrån Måhrekärnen upp uti vägen som ligger åt Skärhyttan ifrån Karlskoga och där ifrån linea recta i norra ändan på Örvalskärnen

9 ifrån Örvalskärnen norra ända till samma sjös södra ända, och bäcken ett stycke utför till dess första ström begynner.

10 ifrån strömmen till Mossebergskogen

11 ifrån Mossebergsskogen och in till Granbergsdalshytteskog möter vilken som forderligast skall räläggas

12 ifrån Granbergsdals hytterå mitt in på Öbokärnen

13 ifrån Öbokärnen in på Lobergsklinten, till en stor sten, nordost på bemälte klint

14 ifrån samma klint öster ut till en bäck som löper utur Kokärnen och så bäcken utför i Fiskelösebäck, in till Öjehults kvarn och neder uti Svartälven, som begriper en del utav Olof Jonssons tilldelta skog uti Öjehult, som han godvilligen cederade till samma hammar

15 och såsom Fiskelösen och Öjehult hava ängar uppröjda inom samma specificerade rågång, alltså (belovades) att de dem oturberade åtnjuta skola nu och framdeles.

Att denna rågång nu således upprättader och skogen som där inom begripen, tilldelter är förbemälte hammar, attestera vi med egna namn (nitser) och bomärken, det och skedde på år och dag som före skrivit står.

Knut Larsson

LS

Erik Pålsson

Mats i Brickegården

Eskil i Bregården

Nils Knutsson

LS

Nils i Bregården

Dan i Backa

Uppbudningarna

Sibbo av Lars och Måns Anders söner 3 g
halva Brännebacken av Olof Pålsson 3 g
Holsjötorp av välbemalte Elias Linderoot Per i Immen och Lars ibidem för skuld 3 g
 $\frac{1}{3}$ i $\frac{1}{4}$ i Strömtorp av Sven Håkansson 3 g
 $\frac{1}{4}$ i Östervik av Anders Larsson 3 g
 $\frac{1}{4}$ ibidem av Abraham Larsson 3 g
halva Östervik av Lars Olofsson ibidem 3 g
Pelle Perssons gårdedel i Aggerud av Nils Arvidsson och Olof Östensson ibidem för skuld 3 g
halva Gräsmossen i Karlskoga socken av Anders Matsson 2 g
andra hälften ibidem av Johan Matsson 2 g
hela Tåbäcken av arrendatoren välbemalte Elias Linderoot köpt av kronan 2 g
halva Trehörningstorp som Mats åbor köpt av bemalte Linderoot 2 g
 $\frac{3}{4}$ i Åsjöhult i Bjurtjärns socken för 15 skeppund tackjärns skuld till välbemalte Elias Larsson 2 g
halva Mossberga av Jon Nilsson i Fiskelösen 2 g
 $\frac{1}{4}$ i Råglanda i Lungsunds socken av Olof Persson 2 g
 $\frac{1}{3}$ av $\frac{1}{4}$ i Västra Kärne för skuld till arrendatoren Linderoot av Halvar Andersson 1 g
 $\frac{1}{4}$ i Öster Kärna för skuld till Staffan i Flosjöhyttan i Grythytte socken av Anders Eriksson 11 skeppund 1 g
Stockforsen av Erik Folkesson på 13 skeppund tackjärn för änkan hustru Marit 1 g
 $\frac{1}{4}$ Åsbergstorp uppbudes av Per Andersson Väster för skuld av Anders Olofsson ibidem 21 stig kol 8 skeppund 4 lispund 10 mark tackjärn item för Olof Arvidsson ibidem skuld av $6\frac{1}{2}$ stig kol 10 skeppund 3 lispund 10 mark tackjärn 1 g
item länsmannen Erik Pålsson av Anders Olofsson 7 skeppund 18 lispund tackjärn och Olof Arvidsson ibidem 31 stig kol 1 skeppund tackjärn uppbud i samma $\frac{1}{4}$ Åsbergstorp 1 g
 $\frac{1}{2}$ i $\frac{1}{4}$ Trehörningstorp Lars Hindriksson ibidem köpt av länsmannen Erik Pålsson 1 g
 $\frac{1}{2}$ Granbergsdal Bengt Nilsson på Älvhyttan köpt av sin svärfader Eskil Mårtensson 1 g.

Sakören fallna på detta tinget

belöper i en summa till daler 16: 16 öre

Anno 1673 den 6 och 7 november hölls rätt laga ting med allmogen av Karlskoga å rätta tingsstad Bo, närvarande befallningsmannen välbemälte Hindrik Schröder på Benneberg, samt de tolv edsvurna härads nämndemän som voro:

Mats Jordansson i Brickegården	Per Persson i Immen
Simon Ersson i Stensviken	Dan Bondesson i Backa
Nils Gunnarsson i Bregården	Nils Svensson på Strömed
Anders Velamsson i Kväggen	Eskil Jonsson i Stråbergsmynnen
Olof Töresson i Gälleråsen	Eskil Nilsson i Knutsbol
Mårten Pålsson i Råtorp	Erik Olofsson i Stackfallet

Först erkändes Anders Matsson i Gräsmossen vara skyldig att betala till Mickel Hansson i Sibbohult 9 ½ daler kmt och efter han hade dilationerat med honom på 15 års tid, kunde rätten icke förelägga honom längre dag än att han nu genast betalar och skall utmätas genom Nils på Strömed och Eskil i Knutsbo.

Näst besvor Mats (Wulfson) i Hult sig hava levererat 2 kungs skeppund tackjärn i forstugan hos Dan i Backa till avräkning på sin skuld hos borgmästaren Görge Camitz, vilka skrivaren Jonas Larsson nu måste göra sin patron gott, samt 20 lispund som arrendatoren Linderoot hade levererat på Mats vägnar.

Näst frisades Simon och Erik i Agen i Karlskoga socken för den vålded som var utkommet av dess tillsynta fallbränning och bränt av någon små skog, efter ingen synnerlig skada där igenom skedde på skogen, men merendels nytta för dess fägång och mulbete, alldenstund en mäktig stor hop ljunngödsel avbrände, vad skog då blev svedder, är huggen i kolved att förföras till herr borgmästaren välbemälte Georg Camitz hammar.

Näst tilldömdes Per Persson i Linnebäck i Karlskoga socken att bekomma 5 $\frac{3}{4}$ daler kmt för den (bässen) och bocken han hade handlat sig till av Olof Svensson i Degernästorp, och intet bekom vid näst förflutna Bartholomei tid och detta utan något längre uppskov.

Näst sakfälltes Olof Halvardsson i Bäck i Lungsunds socken frälse för 2 pustar tillfogat sin grannhustru Gunilla Nilsson ibidem, 3 mark vardera och 3 mark för obevislig beskyllan på henne såsom hon skulle kunna göra en ont, och sedan betala henne 12 lass gödsel för den han hade taget mera uti dyngeflon än han borde hava.

Näst erkändes Påvel Olofsson i Brännebacken på Nils Olofsson i Ölsdalen att betala till deras broderson Olof Matsson i Espedal På 5 daler och Nils 4 $\frac{1}{2}$ daler kmt för rest efter hans fädernes arv.

Näst efter avlagd ed å bok av Carl Persson i Spjutberg / att han icke gjorde avtal med Dan i Backa att omväga det tackjärnet som de voro tvistiga om och skulle vara ett skeppund missräknat/ befriades han att svara till bemälta skeppund: utan Dan bestå sin skärstock på 19 skeppund

Näst pålades Olof Larsson i Degernästorp att framskaffa till borgmästaren välbemälte Görge Camitz bruk de 4 $\frac{1}{2}$ stavrum ved han hade tagit betalning för och flytta dem fram för betalning efter han hade försummat tiden då de andra framkörde deras portioner och vad som befinnes vara borta av veden skall Olof fylla.

Näst på avlagd ed av bruksskrivaren Jon Larsson vid herr borgmästaren Camitz hammar, att hans inlevererade räkning emellan honom och Lars Hindriksson i Kärna, erkändes Hans Lars in pro resto vara skyldig 2 daler 6 öre kmt genast betala.

Näst dömdes tillbaka det hästeköp som Tomas Nilsson i Strömtorp hade gjort med Sven Larsson i Skogskärr att när Sven levererar tillbaka 10 daler kmt skall han hava sin häst igen, och Tomas betalar

betalar där av 8 daler till sin broder Jon Nilsson som Sven honom skyldig var, och tillförende decourterades i hästevärdet.

Näst sakfälltes Erik Hindriksson i Värnäsvisken krono för en pust och hårdrag tillfogat Lars Nilsson i Emterud 3 mark vardera och Lars Nilsson plikta för okvädes ord emot Erik 3 mark

Näst beordrades Nils i Strömed och Eskil i Stråbergsmynnen att syna den skadan som Lars Matsson i Åsbergsviken klagar vara honom vederfaren av det (fallhögie) om ett lispund utsäde Nils Bengtsson i Linnebäck skall hava åverkat in uti hans äng, och vänta göra rätten där om underrättelse vid nästa ting. Eljest frisades Lars Matsson för den häst som hans broderbarn fordrade efter deras farmoder, och var i hennes livstid försätter igenom byte, och givet hästvärde emellan av Lars egna medel innan han bekom någon häst han kunde vara belåten med.

Näst förentes salig Måns Pedersson i Bregårdstorps efterlätne arvingar och barn som voro, Peder Månsson, Kerstin i Kölebråten, Kerstin i Bregårdstorp, Britta ibidem, Marit ibidem, Britta i Skogskärr, Ingrid i Gottebol, Bengta ibidem alla Månsses döttrar, att de två systrarna i Gottebol först avstå deras fäderne emot nybyggen de hava bekommit på Bregårdstorps ägor. Sedan behålla de andra sex syskonen de 2/3 delar i en fjärding uti samma hemman, och den 1/3 är mödernets och testamenterat sonen Peder Månsson av sin moder Ingeborg Jordansdotter för skötsel och födo till döderdag, bliver alltså sju systerdelar om de 2/3 uti hemmanet. Och behåller först där av Peder Månsson 2 för sin broderlott, sedan löser han av Britta och Marit deras för 20 Rd och av Kerstin i Kölebråten 2/3 uti hennes för 6 Rd 32 öre silvermynt. Åter bliver Kerstin Månsdotter till bruks 1/3 uti de 2/3 i hemmanet, och först avräknar sin systerdel för 10 Rd sedan löser av sin syster Britta Månsdotter i Skogsberg hennes för 10 Rd och 1/3 uti en systerdel av systemen Kerstin i Kölebråten för 3 daler 16 öre silvermynt. Då äger Peder Månsson först genom testamentet 1/3 uti fjärdingen av hela hemmanet Bregårdstorp av modern sedan 2/3 uti de 2/3 i fjärdingen. Och systemen Kerstin Månsdotter 1/3 uti de 2/3 i fjärdingen. Och skulle jordepennningarna allra sist till nästkommande Johanni 1674 vara betalda den första med den sista penning.

Näst erkändes hustru Britta vid Sågen i Bjurtjärn socken att betala till Lars Svensson i Tokebol i Rudskoga socken 7 3/4 daler kmt som hon och hennes salig man restera på ett kovärde getter de bekommo

bekommo för 20 år sedan, som lovades till nästkommande Johanni 1674 riktigt betalas.

Näst dömdes Lars Andersson i Degernäs i Karlskoga socken å krono för ett halvt stavrum ved 7 öre silvemynt samt ett sågebräde á 3 öre och 5 sågebockar á 5 öre silvermynt belöper sig tillsammans 15 öre silvermynt. Han hade olovandes tagit från borgmästaren välbemälte Görgen Camitz att betala målsäganden sitt igen, och böta 3 gånger dess värde efter straffordningens 3 punkt.

Näst fann rätten skäligt att Hindrik Pålsson i Östra Nytorp i Karlskoga socken bliver hos sin svärmoder Anna Larsdotter ibidem och brukar halva hemmanet, håller det vid god makt med hus och om ägorna att intet förvärras utan förbättras, till dess sonen Nils Andersson kommer till sina laga år och kan själv hemmanet emottaga till bruks, då skall Hindrik Pålsson taga $16 \frac{2}{3}$ Rd för $\frac{1}{2}$ uti samma halva Östra Nytorp, som han ärvde efter sitt barn, och försöka sig annorstädes om boställe.

Näst beviljades delning emellan Lervikstorp, Nollhult och Bäcketorp på den ena och Strömed på den andra sidan. Uti åker äng och utmark, att var bekommer efter sin skatt och detta förrättas av Per Persson i Immen, Mats i Brickegården för Lervikstorp och Nollhult samt Bäcketorp. Sedan för Strömed av Nils i Bregården och Dan i Backa.

Näst på Jöns Larssons i Dalsmund ödmjuka begäran blevo nämndemännen Peder i Immen, Mats i Brickegården och Dan i Backa förmanta att syna honom till de parker som honom består intaga till äng och intet vidare än de prövat.

Näst erkändes Jöns Larsson i Dalsmund i Karlskoga socken att betala till herr bergmästaren välbemälte Görgen Camitz ett skeppund tackjärn, och han söka Mathes Wlff bäst han förmå.

Näst bestod rätten att Johan Påvelsson i Strömtorp betalar de 4 st getter han nästförlidne vår i sista Årkeföret tog i Mossviken efter salig Peder Nilsson med 6 daler kmt till salig Per Nilssons barns förordnade målsmän

Näst sändes Håkan Andersson i Strömtorp, med sina barn, som voro, Sven i Strömtorp, Peders barn i Gärdberg, Nils i Hallerudsbacken Håkanssöner, Elin i Duvedalen och Karin i Strömtorp Håkansdöttrar, att nu efter lottagande skulle allenast på den fjärdingen han åbor bliva två av hans barn besuttna efter hans död. Och föllo således bägge lotter, att sonen Sven löser /med sin broderslott avräknat/ hälften, och den andra hälften döttrarna bägge i Duvedalen och

och Strömtorp tillsammans, efter de togo en lott tillhopa emot brödernas, och i fall de vid faderns död intet kunna sämjas om lösen sig emellan, skulle de ävenväl taga lott om besittnings- och lösningsrätten, i medler tid förbliver fadern Håkan med sin barns styvmoder hos sonen Sven, och han behåller 2/3 av fjärdingen för dess underhåll till döderdag, men dottern Karin i Strömtorp njuter allenast 1/3 uti fjärdinghemmanet, dock när faderns och styvmoderns livstid ändas, skall fjärdingen bytas i lika två delar. Där nu fadern och hans hustru icke bliva väl underhållna av Sven eller hans måg som han tager till sig, står honom fritt taga sin jord igen och upplåtan till den som kan göra honom där uti ett nöje, värderingen av hemmanet bliver uppskjutet till föräldrarnas död.

Näst bejakade Anders Olofsson i Åsbergstorp sig vara skyldig till borgmästaren välbemålte Olof Pedersson i Kristinehamn 22 kungs skeppund tackjärn och 28 daler kmt, vilken skuld han lovade betala nästkommande Pedersmätta 1674 och till försäkring utsatt sitt hemman i förpantning, att göra sig där av betalt så framt det slogo honom felt och blev nu första gången uppbudat.

Näst efter Mats Bryngelsson i Bråten klagande över åborna i Noltorp i Karlskoga socken att de göra honom stor ohägn och åverkan inom deras rå och rös, vilket nektes till, varför förbudes de här efter någon åverka inom denna tvistplats vid 40 mark till dess laga syn dem emellan är gången och med laga dom åtskilda.

Näst på åbornas i Västra Kärne, Olof Pålsson, Halvar Andersson och Johan Hindriksson å den ena och Östra Kärne åbor Lars Arvidsson och Sigfrid Andersson å den andra sidan tjänstliga begäran, beviljades att jag med nämndemännen Mats i Brickegården, Nils i Bredgården och Eskil i Stråbergsmynnen, Per Persson i Immen, Olof Töresson i Gälleråsen och Dan i Backa, skola tillkommande vår eller sommar syna och skilja deras stridigheter emellan bägges deras hemman.

Näst frisades Tomas Nilsson i Strömtorp för den misstanken han var kommen uti att hava brukat (kirek) vid Kvarntorpshyttan nästförlidne Michaeli då han var där och tog kol på sin faders tillstånd, ej heller har någon saknat någon ting där vara förkommit.

Näst sakfälltes Hans krukmakare i Örebro för stämmings försittande emot Erik Jonsson i Bäck till 3 mark angående skuldfordran som han nekar till.

Näst erkändes Hans Persson i Fiskesjön fri för den gäld han var till dato skyldig till Mäster Hans i Tällekullen, och där utinnan avkortat Hans röjning vid bemälte Tällekullen

Näst vart samtyckt emellan Sven Håkanssons mågar i Strömторp således, att de bägge bliva inne hos deras svärfader, och skall nu efter likviderat räkning dem emellan, Tomas Nilsson vara skyldig att betala till sin svåger Olof Grelsson 16 $\frac{3}{4}$ daler kmt, sedan vara bägge lika skyldiga att betala deras svärfaders återstående obetalda skuld som efter uppsatsen var till borgmästaren välbemälte Giörgen Camitz 8 stigar välbemälte Olof Persson 35 stigar kol, sedan till Olof Töresson i Gälleråsen 3 skeppund järn, Hans Lang 1 skeppund tackjärn, Elias hammarsmed 2 $\frac{1}{2}$ daler, Nils på Strömed 34 $\frac{1}{2}$ daler, Nils i Kvarntorp 9 $\frac{1}{2}$ daler och Lars i Gräsmossen 7 $\frac{1}{2}$ daler allt i kopparmynt räknat. Var på bägge svågarna togo varandra i hand och voro väl överens om.

Näst beviljade syn emellan Ullvetterstorp och Stensviken samt Losseby och Stensviken, och emellan Råtorp och Losseby av Mats i Brickegården Nils i Bregården, Anders i Kväggen och Mårten i Råtorp.

Näst sakfälltes Jöran Olofsson i Espenäs krono till 3 mark för stämmings försittande emot Mats Hindersson i Sandviken.

Näst erkändes Peder Bengtsson i Nordby att giva Lars Hindriksson i Trehörningstorp $\frac{1}{2}$ lispund stångjärn och $\frac{1}{2}$ daler kopparmynt för skadestånd på en kärra som de lejde och körde sönder för honom.

Näst beviljades syn emellan Granberga å den ena och Granåsen på den andra sidan, av hela nämnden, att skilja deras stridigheter i skog och äng.

Näst dömdes Mats Persson i Trehörningstorp att betala den resterande lön till Britta Persdotter som tjänar Olof Pålsson i Kärne, beståendes i närskrivne persedlar, 1 lärfts särk, 1 lärfts förkläde 1 blaggarns förkläde, 1 par skor, 1 par vantar, ett snörliv av rött vadmal och ett grant samt 1 grovt huvudkläde.

Näst tilldömdes Björkmo och Berg att njuta deras gamla kvarnväg obehindrat av Anders i Lund vid 12 mark vite

Näst insinuerades genom hammar patronens vid Vellinge bruk äreborne och välbemälte Petter Pettersson utskickade, några köpebrev med flitvänlig begäran att de måtte bliva uti härads protokoll inskrivna honom till så mycken större säkerhet, av innehåll som följer, först tillhandlat sig uti den i grund nederfallna hyttan Snöbergshyttan 1 $\frac{1}{8}$ av Jon Hugesson på Fallet och hans skogsdel uti den Mats Nilsson i Hult brukar, sedan 1/6 del av länsmannen välförståndig Erik Påvelsson som han hade bekommit av Johan Jonsson i Råhult och 1/16 del av Mats

Mats Nilsson i Bohult, samt hytteskogen som till samma hyttedel av häradsrätten anno 1671 den 21 november tillagd är med alla dess adpertinentier i strömmar, dammar, hus samt hytteredskap och annan av dem där nederlagda omkostnad som själva köpebrevet exprimera dess utan erhållit Lars Markusson i Snöbergshult försäkring, ingen annan än välbemälte Petter Pettersson uppdraga sin hyttedel, där nöden skulle honom tränga att försälja. Allt detta förorsakat där av, att förekomma den skada som KM:t och kronan varde tagandes av bemälte hyttas ödeliggande, efter varken förenämnde salumän så väl som de andra intressenterna i hyttelaget icke förmå hyttan åter uppbygga var välbemälte Petter Pettersson icke bleve deras participant, och med försträckningar lovat vilja understödja. Äger alltså välbemälte Petter Pettersson nu en fjärdepart i samma hytta, som efter begäran beviljades under härads sigill atteras.

Näst besvärade sig Eskil Pedersson i Stockvikstorp kronohemman i Bjurtjärns socken där över, att skattehemmanet Sjötorp som är upptaget på Släbråten och är $\frac{1}{3}$ hemman, tränge sig över gamla rådet upprättat emellan skatte och krono, var igenom hans hemman blvier alldeles fördärvat. Nämnden vittnade att Eskils fader Peder Simonsson var lovat taga sig uthärads syn, att rannsaka här om som finnes i härads dombok anno 1661 den 18 november, varför kunde rätten honom den ännu icke förvägra, forderligast sin salig faders tillstånd fullfölja, efter denna nämnden hade tillförende fattat en annan rågång som Släbråten förmedelst sina gamla hävder påropade, och då intet avvist det rådet som Eskil sig nu beropar uppå.

Näst efter beviljad syn, av mig och nämndemännen Nils i Bregården, Dan i Backa, Eskil i Stråbergsmynnen och Eskil i Knutsbo, att rätta rågången emellan Kvarntorp och Strömed i Karlskoga socken, som skedde den 12 augusti nästförlidne, vart först den rösan som ligger på högsta berget som kallas Kvarnberg tagen till fullkomlig efterrättelse, alldenstund bägge parterna voro där om väl överens. Sedan sattes vid Kvarnälven i rätt streck söder ut en ändrös sedan nordan för Millanrösen uppsattes i ett rätt streck norr ut åt Edet vid kyrkovägen en rös, vilken rös skiljer Kvarntorp genom vägen ned till sjön att de intet komma längre norr. Men vad som östan om dessa röser inbegripes tillkommer Kvarntorp och västan för dem Strömed. Vilket nu genom rättens avlagda dom blev dem och efterkommanden till efterrättelse confirmerat och stadfäst.

Näst sakfälltes Jon Nilsson i Fisklösen krono i Karlskoga socken för osynt fallhuggning till 12 mark.

Näst efter beviljad syn å nästhållne ting, och gången av nämndemännen Mats i Brickegården, Nils i Bregården, Simon i Stensviken, Anders i Kväggen och Mårten i Råtorp, emellan Mörkevikstorp och Västra Mörkevikstorp. Tå funno de skäligt att Jon Bengtsson i Mörkevikstorp behåller utan någon avkortning, det honom av hans salumän och åborna i Mörkviken, Nils, Erik och Jon Pederssöner honom sålt hava nämligen först begynnes i hagändan i sjön Lillviken, sedan i Björnestenen, sedan i Storehöjden, sedan i Lillesvalekärn, varest han stannar. Sedan gör krono rået skillnad västan till, emellan honom och Kexsundet, sydväster ut, men emot Harald i Sund nordväst ut, vilket nu med rättens dom blev stadfäst.

Näst skattades Ettala nybygge på Åsjöhytte allmännings skog som Olof Andersson nu åbor för ett bergstorp efter det icke kan till något högre förbättras. Och skall lägga 6 lispund osmundjärn årligen.

Näst sakfälltes Lars Bryngelsson vid Åsjöhyttan å krono till 3 mark för stämmings försittande emot Börje Andersson ibidem

Item Anders Nilsson i Forsby i Karlskoga socken krono 3 mark emot Elof på Knapped.

Item Jöran i Espenäs i Karlskoga socken krono 3 mark emot Arvid i Vibäck.

Item Mats Ersson i Granåsen i Karlskoga socken krono till 3 mark emot Nils Persson i Kärne för lön.

Näst stadfästes det byte i åker och äng som var tillförende gjort emellan Anders Olofsson och Olof Arvidsson i Åsbergstorp efter de gode män av nämnden som voro vid näst förra ting beordrade att rannsaka där om, ej annat hava erfarit än där med är tillförende årligen och väl omgånget. Eljest var beslutat emellan Anders Olofsson och Olof Arvidsson, Att hos vilkendera modern haver sin hemvist, skall den andra giva till hennes föda 5 halvspann råg och 5 halvspann korn årligen.

Näst sakfälltes Jordan Olofsson i Alkvettern å frälse till 3 mark för stämmings försittande emot Olof Arvidsson i Åsbergsviketorp om försutten arbetstid.

Näst beviljades att jag samt Mats i Brickegården och Olof i Gälleråsen, att skilja ägotvisten emellan Anders Andersson och hans syskon i Västansjö, nästkommande sommar.

Näst pantsatte Bengt Olofsson i Tväråna i Karlskoga socken sitt hemman och hyttedel till bruksskrivaren Mons. Petter Gunnarsson vid Kortfors hammar, emot 14 skeppund tackjärn han hade att fordra, att betala på 3 års tid, begynnandes först anno 1674 och detta med förinnan han betalar något på de 14 skeppund.

Näst tillstod Jöran Jöranssons hustru i Gällsjötorp Lisbet Bertilsdotter, sig vara skyldig till bruksskrivaren Mons. Petter Gunnarsson vid Kortforsen 8 ½ stigar kol och 15 ½ lispund tackjärn att betala på tvenne nästföljande åren, var han det försummar ställes då under execution.

Näst sakfölltes Jon Hugesson på Fallet i Karlskoga socken krono till 3 mark för stämmings försittande emot Petter Gunnarsson vid Kortforsen.

Näst tillstod Nils Jönsson i Råhult vara skyldig 18 stigar kol till bruksskrivaren Petter Gunnarsson.

Näst sakfölltes Sven Arvidsson i Snöbergshyttan krono till 3 mark för stämmings försittande emot Petter Gunnarsson om skuld

Item Olof Matsson vid Snöbergshyttan krono till 3 mark för det han hade stämt Måns Ersson i Lerängen och själv absenterade sig.

Näst kände rätten Anders Olofsson i Åsbergsviketorp betala till Olof Olofsson i Lemås på sin broders vägnar 5 daler kmt för det han hade brutit hans häst då han lejde honom till Älvhyttan, och en daler förhöjning på hästelegan efter han red hästen annor väg än ända till Älvhyttan, och Olof Olsson betala den pratenderade grimman med 2 daler kmt.

Näst efter nämndens vittnande att Hans Hindriksson i Tällekullen intet kan tillåtas upptaga något hemman på allmanningen som gränsar in till Ölsdalen och Ölsdalstorp 2/4 hemman bägge, utan deras största skada och fördärv, helst medan och bemälte skattlagda torpare redan hava tagit skada av vattnets uppdämmande vid Ölsboda hamrar, att 2 deras bästa ängar stå under vattnet, och ingen annorstädes kan dem givas vederlag än på den orten Hans begär bygga. Beordrades och Mats i Brickegården, Nils i Bregården, Nils i Strömed, samt Eskil i Knutsbol uppsätta de rösen som bemälte bägge torpare skiljas ifrån allmanningen, efter den anledning som synebrevet anno 1668 utvisar och de nu tillstodo.

Näst sakfölltes Nils Olofsson i Storängstorp krono till 3 mark för stämmings försittande mot Anders Larsson i Östervik.

Item Lars och Mats i Trehörningstorp skatte vardera 3 mark för olovligen gått från tinget och icke svarat skogvaktaren Elof.

Item Eskil i Granbergsdal å krono till 3 mark för samma brott och försuttit stämning mot skogvaktaren.

Item Eskil för samma brott 3 mark emot Erik Folkesson i Backeberga

Item Johan i Råglanda frälse till 3 mark för samma brott emot Olof Pellesson ibidem.

Item Mats Ersson i Granåsen krono för samma brott emot Olof Gabriellsson vid Granbergsdalshyttan.

Näst samtycktes att Elofs hemman på Knapped må avrösas från Bregården och Bratta som beordras att beställas av Mats i Brickegården, Simon i Stensviken, Dan i Backa, Peder i Immen.

Näst förböds att ingen understå sig hävda och bruka in på Prästgårdens skog det vare sig med kolande ved och timmerhuggning eller något annat, utan pastoris och vederbörandens skäligen förlov.

Näst sakfälltes Nils Ersson i Stockforsen krono till 3 mark för stämmings försittande mot Mickel i Hult.

Näst vittnade nämnden och samtliga tingallmogen, att Holsjöhyttan i Karlskoga socken av rätt vådeld uti själva blåsningen uppbrände i grund, och togo dess hyttelag där av en stor skada, när de anno 1671 förmedelst höglovliga kongliga bergs collegi nådiga tillstånd med stor bekostnad uppbyggde hyttan av nyo och voro i full blåsning begripna, gick dem så illa av, att de måtte gå ifrån dera arbete, harkandes det utur ugnen, var igenom det icke ringa skada avtogo: ty på samtliga intressenternas ödmjuka anhållande, beviljades detta under härads signet för ett sannfärdigt bevis utgivias.

Näst beviljades fasta på tredingshemmanet Släbråten i Lungsunds socken som Jon Håkansson var tillfallet i arv efter sin fader Håkan Jonsson, sedan löst av sin systerson Bertil Pedersson hans moderlott för 8 ½ Rd i krono, att nu hela Släbråten genom arv och köp tillkommer Jon Håkansson och hans arvingar.

Än fasta på Sjötorp som är ¼ hemman i Lungsunds socken, vilket Nils Hallorsson ibidem för sin hustrus arvslott i Släbråten hade med sin salig svärfaders Håkan Jonssons tillstånd upptagit av skogroten, och därför hörer nu honom hans hustru och barn till.

Än fasta på Brunnsbo ⅛ hemman ock i Lungsunds socken som Anders Persson i lika måtto för sin hustrus avstående rätt i Släbråten med sin svärfaders tillstånd hade upptagit av skogroten, därför dem nu tillhörigt.

Än fasta på Lervik ⅛ hemman i Lungsunds socken, som Jon Gulbrandsson ibidem på samma villkor och sin hustrus avstående arvsrätt i Släbråten efter sin salig fader Håkan Jonsson upptagit av skogroten för den skull dem och deras arvingar tillhörigt.

Näst på länsmannens förständig Erik Pålssons ingivna besvär över en stor del allmogens treska att utgöra dess laga utskylder, samtycktes att han må panta jämte 3 mar för tresko förståendes hos den som av rätt fattigdom och oförmåga, icke måge vara böterna underkastade.

Uppbjudingarna

½ Gräsmossen i Karlskoga av Anders Matsson 3 g
andra hälften ibidem av Johan Matsson 3 g
hela Tåbäcken av arrendatorn välbemälte Elias Linderoot köpt av kronan 3 g
halva Trehörningstorp som Mats åbor köpt av bemäte Linderoot 3 g
¾ i Åsjöhult i Bjurtjärns socken för 15 skeppund tackjärn skuld till välbemälte Elias Larsson 3 g
halva Mossberga av Jon Nilsson i Fisklösen 3 g
¼ i Råglanda i Lungsund socken av Olof Persson 3 g
½ av ¼ i Väster Kärna för skuld till arrendatorn Linderoot av Halvar Andersson 2 g
¼ Östra Kärne för skuld till Staffan i Flosjöhyttan i Grythytte socken av Anders Eriksson 11 skeppund tackjärn 2 g
Stockforsen av Erik Folkesson på 13 skeppund tackjärn för änkan hustru Marit 2 g
¼ Åsbergstorp uppbudet av Per Andersson Väster för skuld av Anders Olofsson ibidem 21 stigar kol 8 skeppund 4 lispund 10 mark tackjärn, item för Olof Arvidsson ibidem skuld av 6 ½ stig kol 10 skeppund 3 lispund 10 mark tackjärn 2 g item länsmannen Erik Pålsson av Anders Olsson 7 skeppund 18 lispund tackjärn och Olof Arvidsson ibidem 31 stig kol 1 skeppund tackjärn uppbud i samma ¼ Åsbergstorp 2 g
½ i ¼ Trehörningstorp Lars Hendriksson ibidem köpt av länsmannen Erik Pålsson 2 g
½ Granbergsdal Bengt Nilsson på Älvhyttan köpt av sin svärfader Eskil Mårtensson 2 g
Nilses jordelott i Mörkviken i Bjurtjärn socken av arrendatoren Linderoot för skuld 1 g
Åsbergstorp Anders Olofssons för skuld till välbemälte Olof Persson i Kristinehamn 1 g
Olof Arvidssons jordepart i Åsbergsviketorp för skuld till länsmannen Erik Pålsson 12 ½ skeppund tackjärn 1 g
Hindrik Johanssons vid Åsjöhyttan löst och fasta för skuld till länsmannen Erik Pålsson och Elias hammarsmed 14 skeppund 1 g
Bengt Olofssons hemman Tväråna och hans hyttedel pantsatt mons Petter Gunnarsson vid Kortfors hammar 1g
⅛ hemmanet Skogskärr i Karlskoga socken pantsatt hammarsmeden Mäster Hans Lang 1 g
2/3 uti ½ hemmanet Lerängen av Jordan Arvidsson köpt av länsmannen Erik Pålsson 1 g

En skogdel Mats Nilsson i Hult och Johan Hugesson på Fallet under Snöbergshyttan lagligen tillagt av hammarpatronen vid Villings hammar välbemälte Petter Pettersson 1 g

Sakören fallna på detta tinget
belöper sig i en summa till daler 22:13 öre

Anno 1674 den 21, 22 och 23 maj hölls laga ting med allmogen av Karlskoga härad å dess vanliga tingställe Bo, närvarandes kronans befallningsman välbemälte Hendrik Johansson Schröder samt de tolv bofasta och edsvurne härads nämndemän som voro:

Mats Jordansson i Brickegården	Per Persson i Immen
Simon Ersson i Stensviken	Dan Bondesson i Backa
Nils Gunnarsson i Bregården	Nils Svensson på Strömed
Anders Velamsson i Kväggen	Eskil Jonsson i Stråbergsmynnen
Olof Toresson i Gälleråsen	Eskil Nilsson i Knutsbol
Mårten Påvelsson i Råtorp	Erik Olofsson i Stackfallet

Först publicerades och upplästes allmogen till underrättelse, den fullmakt som hans excellens riksrådet och presidenten uti Göta rikets hovrätt, högvälborne herr Gustaf Posse friherre till Arnäs herre till Hälleki, Sickelsjö, Hoff, Strömberg och Hofstad, haver givit mig Magno Gustafsson Enbohm på vice häradshövdingstjänsten att förvalta här i Värmlands Östersyssle.

Därnäst förelästes allmogen KM:t fullmakt given Andrea Molijaro på underjägmästartjänsten att förrätta i Värmland och på Dal.

Sedan upplästes hans excellens landshövdingens högvälborne herr Abram Lejonhufvuds brev till befallningsmannen välbemälte Hendrik Schröder, daterat Örebro den 4 maj anno 1674 förmälade, att han befallningsmannen

mannen skall med all flit låta avhysa och fördriva utur sin befallning främmande tiggare och löst parti.

Näst publicerades KM:t resolution om förhöjningen på häradshövdingrätten i Värmland daterat Stockholm den 27 februari anno 1674.

Näst resolverades att hustru Kerstin Tomasdotter i Gräsmossen skall få taga sin sonson Tomas Grelsson in till sig uti bemälte Gräsmossen att besitta halva skattehemmanet och hennes son Anders Matsson får lösa den andra halva delen, emedan det befanns att intet flera av syskonen kunna bliva behållna på bemälte Gräsmossen, som intet är mer än en fjärding och dess gäld skall av samma lösen betalas och gäldas. Hemmanet värderades för 800 daler kmt vilka Anders och Tomas skola halvparten vardera betala och skola något stiga över när gälden är gulden, faller det alla arvingarna samtligen till arvs efter lag, broder brodersdel och syster systers lott.

Sedan beviljades att jag undertecknad med nämndemännen Mats Jordansson i Brickegården, Dan Bondesson i Backa Nils i Bregården, Eskil i Stråbergsmýren, Eskil i Knutsbol och Nils på Strömed skola denna sommar dela skogen emellan halva hemmanet Gräsholmen och fjärdingshemmanet Gräsmossen. Gräsholms åbor bör underhålla fyra syningsmän och Gräsmossen två.

Näst tillvitte Påvel Larsson i Gräsholmen Sven Mattes son i Gräsmossen för det han skulle stulit sju skäppor strid säd utur hans bo, vilken han ville bevisa där av, att Sven som tjuvnaden skulle hava (bedrivit) haver intet haft på innevarande år något stort näringsmedel dock likväl haver haft det han kunnat leva av, men Sven Mattesson beviste

beviste sig hava på några ställen förtjänt sig säd, dess utan haver han i Gräsmossen fått två skäppor säd. Sedan ville Påvel tillägga Sven att han skulle hava för någon tid sedan stulit ifrån honom medan han var i hans tjänst, en lås och en slägga item ett ()band, låsen och släggan sade Sven sig hava hittat ute på marken, men radbandet haver han köpt i Hova av en länkmakare, till att giva sin fästmö, ett plogjärn skulle han ock stulit, vilket Sven sade sig allenast hava utlänt det sin husbonde ovitterligen. Än vidare ville Påvel fullkomligen bevisa honom att han nu nyligen haver stulit tre stop korn, men Sven overlade honom och kunde bevisa sig köpt kornet av sin moder för sex öre kmt det och hon modern bekände. Sedan allmogen var utvist bad rätten honom komma till sanningens bekännelse, dock ville han intet tillstå sig hava olovligen tagit ifrån sin förra husbonde Påvel, mer än en lås god om en daler kmt, bekände och där hos att han haver av Påvels hustru, medan han mannen var borta, köpt tre kannor orn för en halv aln tobak, vilken handel Svens tjänstepiga Karin Persdotter sade sig hava sett och hört. Denna sin tjänstepiga ville Påvel tillägga att hon haver stulit ifrån Svens hustru en huva vilket fanns alldeles obevisligt. Resolution: rätten tog sig före att avdöma detta mål, så emedan inga skäl eller vittne fanns, var med Sven kunde till spannmålstjuvnaden eller de andra pertselerna /låsen undantagande/ tillbindas, ty kändes han därför fri

men för låsen skall Sven Matttesson giva målsäganden sitt igen och böta tredubbelt nämligen en daler silvermynt och för den olovliga handel han haver haft med Påvels hustru bör han böta tre mark arg. köpmålabalken LL 4 cap. Och Påvel Larsson plikta för obevislig beskyllning emot sin tjänstepiga Karin Persdotter tre mark efter det 20 kapitlet tingsbalken LL.

Näst efter likviderat räkning emellan herr inspektoren Elias Larsson Linderoot och Lars Hendrikssons änka hustru Anna Olofsdotter i Trehörningen i Karlskoga socken befanns att hon är rättmätigt skyldig till herr inspektoren 113 daler och 12 öre kmt, där uti inräknat 1673 års utlagor och en halv tunna strömming, och det sedan 13 och en halv stig kol som voro nästförliden vinter levererat och nu avdragne. Men där dessa penningar ej kunna innan år och dag, från denna dato beräknat betalas, skall herr Linderoot hava makt och tillstädjelse göra sig betalt av den halvpart hon nu possiderar i bemälte Trehörning, dock länsmanen Erik Påvelsson haver preferens på fem kungs skeppund tackjärn som ännu vore obetalta på hemmans lösen.

Näst efter rannsaking och noga förkunskapande samt föregången egen bekännelse dömer rätten att Olof Larsson i Kölebråten och Kerstin Månsdotter ibidem bägge å krono, böra för den åverkan de hava gjort på herr inspektorens välbemälte Elias Larssons Linderoots skog under Alkvettern liggande, med kvists avbrytande till en stor kvantitet, böta var sina tre mark och fylla herr inspektoren

Inspektoren skadan med 1 ½ skeppund tackjärn vardera, item Erik Jonsson i Skogsberg krono för samma brott plikta ock tre mark och fülle skadan med ett halvt skeppund tackjärn arg. kapitel 18 brottsbalken LL dessutom skulle dessa tre föreskrivna delinqventer böta conjunctim eller tillhopa 40 mark silvermynt för åtskilliga vitens överträdelse.

Näst bekände Erik i Skogsberg att Måns Jonsson och Måns Björsson, bäge i Lövnäs samt Per Stensson i Trettondekärn och Olof Andersson i Ettala hava också innevarande år åverkat på Alkvetters-skogen, varför de skola till nästa ting stämmas

Näst Olof Andersson i Ettala å krono sakfälltes till tre mark för stämmings spillo emot herr inspektoren Linderoot.

Sedan resolverades att nämndemannen Nils i Bregården skall betala till herr inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot två skeppund tackjärn för en tunna råg, han borgade åt Ingevall Olofsson i Nora socken för sju år sedan, och Nils söka sin man det bästa han kan in foro competenti, så väl för betalningen som för omkostnaden, den han kan där på bevisligen göra.

Näst kom för rätten Per Jonsson i Herrsjötorp och ville klandra det köp som Per Svensson i Sjöänden haver gjort och ingått med Måns Olofsson i Ökna, om samma hemmanet Ökna i Bjurtjärns socken, men efter Per Jonssons klander befanns av intet värde blev köpet emellan Per Svensson och Måns Olofsson gillat och bör vinna sin framgång.

Näst bekände Sefred Persson i Mosserud att hans broder Johan Persson är honom intet skyldig på den obligation, som han nu innehaver, var uti Johan Persson haver förskrivit sig till femtio daler kmt vilka nu befanns vara betalta.

Näst pålades Sefred Persson i Mosserud att han låter infinna sig i Kristinehamn dagen efter midsommars dagen på innevarande år till att likvidera med sin broder Johan Persson om en klädning som de tvista om, och där Sefred vill ej infinna sig på förelagden dag skall han vara förlustigat den pratention, som han kan i förbemälte klädning hava.

Näst dömdes att Arvid Nilsson i Vibäck skall få behålla den dräng Erik Ersson vid namn som han haver lejt hos Elisabet Nilsson i Losseby i så måtto att hon som drängens moder är, får för sitt änkestånd behålla honom hemma hos sig var annan vecka och därför slås halva lönen av för drängen som han bör av Arvid Nilsson hava.

Näst tillstod Olof Arvidsson i Åsbergsviketorp sig vara skyldig till skomakaren Heden Larsson i Stråningstorp sextio daler kmt, item bekände han och sig vara skyldig till Sven Bengtsson i Lervik tre Rd in specie, noch till Jonas Larsson i Duvedalen tu skeppund och 7 ½ lispund tackjärn. Skomakarens och Sven Bengtssons fodran skall nu strax av länsmannen förständig Erik Påvelsson utmätas av debitorens lösöre: men för Jonas uti Duvedalen bliver han till nästkommande pingst odreven

Näst avsades att Jonas Olofsson legodräng i Alkvettern skall

skall betala till sin förriga husbonde Olof Arvidsson i Åsbergsviketorp 5 mark silvermynt för försummat fjorton dagsverke medan han var i hans tjänst.

Näst emellan Erik och Simon Bertilssöner i Agen i Karlskoga socken och Per Gälersson i Gräsholmstorp i samma socken är denna förlikning skedd att emot det Per Gälersson behåller själva torpet Gräsholmstorp, så och röjningen in i skogen på västra sidan om Gräsholmstorp samt en ängeplåt i skogen som där nu avröjt är, men icke här efter något vidare röja, skall och Agekarlarna behålla skogen emellan bäcken och sockenrådet sedan ock ifrån borgmästarens välbemalte Georgen Camitz äng och dess gårdsgård upp till en furulåga som ligger tvärt över bäcken på båda sidor efter förre hävd vilken förlikning skall här efter hava laga kraft.

Näst anklagade Anders Olofsson i Bregårdstorp Måns Jonsson i Kärr krono bägge i Karlskoga socken, vilken haver annan dag påsk gått in till Anderses hustru, och efter någon munbruk som Måns haver övat på henne sägandes bland annat att hon sig så hanterar som ingen ärlig hustru, haver hon slagit honom två örfilar och kastat honom i golvet då han strax tagit emot och slagit henne igen, att detta slagsmål således passerade fanns tvenne vittnen. Resolutio efter Måns Jonsson i Kärr å krono haver först övat okvädes ord på Anderses hustru i Bregårdstorp på en sådan dyr helgdag och uti hennes eget hus, dess utan tillvitt henne att hon skulle hava sagt att hon skulle hugga en yxa uti honom,

men kunde ingalunda bevisa samma vitesmål ty faller rätten honom efter det 43 kapitlet tingsbalken till 3 mark böter för okvädes ord, och 3 mark för obevislig beskyllning arg. kapitel 20 ejusdem ()

Näst dömde rätten att Olof Matsson i Aspedalen krono vilken allenast avgärda bys rätt haver å sitt hemman bör för den avsalu han haver gjort å Prästgårdens skog i Karlskoga socken med kolande, böta 3 mark och uppfylla skadan efter mätsmanna ordom arg. kapitel 18 och 40 brottsbalken LL

Item Måns Jonsson i Kärr krono för den åverkan han haver gjort å Prästgårds skog, sakfälltes till 3 mark och haver förverkat sin kolmila som nu finns i skogen efter det 18 kapitlet brottsbalken LL

Efterskrivna skuld bör efter Nils Bengtsson i Linnebäck i Karlkskoga socken gäldas till efterskrivne creditorer. Borgmästaren välaktad Olof Persson 17 skeppund tackjärn Per Andersson Väster 4 skeppund tackjärn Jon Larsson i Duvedalen 2 skeppund och 18 lispund Mårten hammarsmed vid Björneborg hammar 21 lispund item den dödas måg Hans Hansson för skuld 110 daler kmt Kerstin Hendriksdotter för arv 20 daler kmt och där dessa penningar och tackjärn ej kunde till nästkommande vår betalas skall skulden uttagas med hemmanets utmätande i stubberättigheten.

Näst dömdes Anders Olofsson i Åsbergstorp att betala till herr inspektoren Elias Linderoot 19 lispund och 10 mark tackjärn vilket han befanns vara skyldig sedan man haver deras sluträkning noga översett.

Näst resolverades att Hendrik Påvelsson skall få bo på Abborrkärn jämte sin broder Påvel Påvelsson, ute

slutandes de andra syskonen så väl därför att han haver tillförende utlöst några av sina syskon som nämnden vittnade, och att han haver bästa medlen att inlösa bemälte halva Abborrkärn utur kreditorernas händer

Näst sakfälltes Erik Ersson vid Kortfors hammar för stämningss spillo emot Per Nilsson i Åtorp i Rudskoga socken till 3 mark.

Näst fanns skäligt och rättmätigt att Staffan Clemetsson i Flosjöhyttan skall få inlösa Öster Kärne av Anders Ersson och hans arvingar; var emot Staffan lovar sig vilja betala Andersess skuld, nämligen till herr Elias Larsson Linderoot 25 skeppund tackjärn, Per Persson i Immen 1 ½ skeppund, Lars Larsson i Granberga sju skeppund tackjärn och 22 daler kmt Staffan till sig själv 18 skeppund tackjärn och 10 daler kmt

Item till hustru Brita Larsdotter i Väster Kärne 5 daler silvermynt i caroliner. Noch till Nils Persson i Aspehöjden ½ skeppund tackjärn, samt Olof Påvelsson i Väster Kärne 22 ½ daler kmt och ½ skeppund tackjärn, och till borgmästaren välbemälte Gustaf Ekebom 6 daler kmt, än till länsmanen Erik Påvelsson 5 skeppund tackjärn och till Erik Folkesson i Backeberga i Karlskoga ett skeppund och fem lispund tackjärn.

Näst beviljades inspektoren Elias Linderoot syn på krono hemmanet Åsjöhult i Bjurtjärns socken, vilken bör förrättas av länsmanen försiktig Erik Påvelsson och de fyra nämndemän som bo i Bjurtjärns socken emedan han föregiver hemmanet vara mycket försvagat och därför vill söka förmedling där å.

Näst bekände Nils Gunnarsson i Bregården på sin nämndemans ed, att så läng han haver haft fisket

fisket vid Luned haver han haft minne och lov där till av kyrkoherren, emedan det ligger under Karlskoga prästegårds ägor. Men nu haver kyrkoherren hans ärevördighet mäter Anund Haqunius och inspektoren Elias Larsson Linderoot kommit så överens att Linderoot brukar samma Prästegårds fiske här efter under Luned för skäl och recompens

Näst fanns skäligt att Gösta Johansson i Sandtorp skall betala till sin broder Erik Johansson för tu års bruk som löper på hans andel i bemälte hemman

Näst resolverades att Karin Håkansdotter i Strömtorp skall betala till sin svåger Per Jönsson i Duvedalen till den 13 jun eller lördagen näst efter pingstdag de kol eller dess värde i penningar som han haver betalt för henne till borgmästaren Georg Camitz, vilka stiga till 32 stigar á 10 mark stigen. Men där änkan ej kan till före den dag betala, skall hon då strax gå ifrån den jordedel som hon i bemälte Strömtorp kan hava och Per tråda till, efter det befarades att hon för den stora skuld hon är inweklat uti än vidare utsätter samma jordedel och låter honom i främmande händer och till oskylda män komma.

Näst förböds allmogen av Bjurtjärns socken att de ej resa och färdas över Torpängen som ligger under Bjurtjärns gård vider sina 3 mark för den som här emot bryter.

Näst dömde rätten att Nils Svensson på Strömed får njuta fävägen från Strömed och till Holmtorp fram och tillbaka, som hastigast när boskapen där fram drivas, att icke hans boskap må skada med bete uti hem eller bortgång Sven Bengtssons i Lervik och Olof Bengtssons i Nytorp mulbete, vid laga böter

böter om han där före varder tingförder, eljest skall och Nils hava öppen och fri fä väg från sitt hemman och till sjön.

Näst besvärade sig Olof Nilsson i Stenkullen i Karlskoga socken över Enar Hendriksson i Linneback krono som haver beskyllt honom där före han skulle hava stulit ifrån honom några penningar, men efter Enar nu beskyllningen återkallar förskonas han med tre marks böter efter det 20 kapitlet tingsbalken LL

Näst efter vederbörandens begäran blev efterskrivne obligation till säkerhet och in rei memoriam införd i härads dombok: Jag undertecknat bekänner mig vara skyldig Jonas Larsson trettio stigar kol, vilka jag hade bordt att leverera förliden vinter anno 1673, men efter min lägenhet ej haver varit nödgas jag begära dilation till nästkommande vinter att samma kol leverera, och till försäkring pantsätter jag borgmästaraen välaktad Georg Camitz, som denna gäld för mig hos Jonas clarerar, all min boskap, nämligen fem kor, 3 kvigor, en häst, sex st får, två svin, vilka honom fram för alla andra mina kreditorer skola stå till handa, att göra sig därav nöjaktig betalning. Detta jag med eget namn och bomärke bekräftar. Degerfors hammar den 2 april anno 1674 Olof Svensson i Degernästorpe OSS

Näst lovade profossen Per Hendriksson sig vilja betala till nästkommande pingstdag två daler kmt till skomakaren Heden Larsson.

Näst lovade in för rätten Eskil Mårtensson i Granbergsdal sin måg Bengt Nilsson att nu strax få tillträda en treding i bemälda Granbergsdal så väl till vår

vårsäden som rågsäden, rågfallet undantagandes vilket Eskil haver för han ankomst till hemmanet röjt och påkostat: där emot skall Bengt vara förpliktad att betala till en tredjedel den skuld som Eskil haver gjort sedan han Bengt kom uti sin svärfaders bröd såsom och betala tredingen av utlagorna till kronan.

Näst förordnades Nils på Strömed och Eskil i Knutsbol att byta och (junka) det arv som kan finnas efter Olof Nilsson i Kvarntorp, emellan modern, en son och en dotter.

Näst försäkrade Påvel Olofsson i Brännebacken i Karlskoga socken med handräckning sig vilja oförtövat giva till sin broderson Olof Matsson i Espedalen en kalv om tu år, ett st. får och en gris, vilket han honom för 12 år sedan haver lovat när han gick ut för hans son till gränsen att stå i vakt.

Näst beviljades Olof Påvelsson i Brännebacken i Karlskoga socken rättens fastebrev på bemälte halva hemmanet Brännebacken, vilket han haver dels ärvt och dels inlöst. Nämligen beviste med Anders Gunnarssons kvittens sig hava till honom betalt 127 daler kmt på sin faders vägnar sedan decourterat med sin fader Påvel Olofsson 23 daler kmt på de 8 Rd och fem mark kmt han bör hava för lösören efter sin salig moder hustru Gertrud Andersdotter som gör tillsammans 50 daler silvermynt, där till med arv en brodersdel efter sin moder, nämligen en treding emot tvenne systrar Marit och Karin som gör 25 daler silvermynt så att hela summan stiger till 75 daler silvermynt vilka

vilka till sin halvpart svara emot det som hela hemmanet är värderat för nämligen 150 daler silvermynt allt så äger han med rätta genom arv och köp halvparten i ovan bemälte Brännebacken som är en tredjedels skattehemman vilket fastebrevet vidare utvisar.

Näst vittnade nämndemännen Mats i Brickegården, Dan i Backa och Eskil i Knutsbol att när de hava efter tingsrättens tillstånd och befallning anno 1674 den 14 maj gått syn emellan Ölsdalen och Ölsdalstorp, hava de upprättat efterskrivne rös och rågång: först skall rågången gå ifrån en blekat björk, östan för dalen till en vrete på en sten, där ifrån till ett stenrå vid kolbotten något öster söder ut, och till ett stenrå nordan för Långeviken, rätt söder ut till en vrete på en sten söder om sjön och sedan till ett stenrå på hälleberget, där ifrån väster söder till Abborrholmen i sjön Ölen. Mosseängarna som ligga vid småsjöarna, samt fisket som av urminne haver varit brukade av dessa bägge hemman och kunna ligga ut om rågången, skola så här efter, som här till dags hävdas och nyttjas. Vilken rågång varder nu av tingsrätten confirmerat och stadig dömd.

Näst förordnades av rätten länsmannen förständig Erik Påvelsson med nämndemännen Per i Immen, Nils i Bregården och Eskil i Knutsbol att besiktiga den åverkan som Mats Bryngelsson i Bråten föregiver Nortorps åbor skulle hava

hava gjort på hans skog, dock under besiktigandet skola ej syningsmännen röra eller rubba den rågång som förr är upprättat.

Näst dömde rätten att Olof Svensson i Degernästorp skall åtta dagar för Pärmissa betala till Nils på Strömed så för kapital som för intresse 14 daler 16 öre kmt vilket han debitoren skall till för sagder tid efterkomma, så framt han vill utpantning undvika.

Näst resolverades att efterskrivne Nils Jonssons i Rosendal i Karlskoga socken kreditorer, skola göra sig betalte av 205 daler 8 öre kmt, vilka efter ackord böra av Olof Påvelsson i Väster Kärne betalas emot det att han får träda till bemälte hemmanet Rosendals stubberättighet, nämligen.

Inspektoren välbetrodde Elias Linderot daler 65:24 öre
länsmannen Erik Påvelsson daler 50

Olof Påvelsson i Kärne daler 46

Per Persson i Bäck daler 9

Per i Immen daler 9

Lars ibidem daler 10

Nils i Granberga daler 2:16 öre

hustru Karin i Esphöjden daler 6

Per Andersson i Karåsen daler 7

Näst sakfälltes Olof Påvelsson i Väster Kärne krono för den åverkan han efter sin egen bekännelse haver gjort på Kölebråtens skogsmark med kolande till 3 marks böter och fylla skadan med 4 daler silvermynt arg. kapitel 18 brottmålsbalken LL.

Näst sakfälltes Johan Hendriksson i Kärne till tre mark

för stämningss pilllo, emot Olof Larsson i Kölebråten.

Näst kom för rätten Jakob Johansson hammarsmed vid Degernäs hammar, vilken haver med sin hustru, hustru Elin Clemetsdotter, och var emot annan, upprättat reciproce ett testamente, förmälände att deras avlinge och förvärv skall bliva den överlevande av den avlidnas arvingar oförryckt och behållit till dess de bägge är genom döden avgångne, då går bägges arvingar efter lag till delning. Vilket testamente bliver av rätten konfirmerat och stadfäst.

Näst beviljades att nämndemännen Mats i Brickegården, Per i Immen, Dan i Backa, taga i ögonsikt den utängen som Nils Jönsson i Granberga och Hendrik Persson i Granåsen tvista om, och till nästa ting förfara, och granneligen utspana vilken av dessa stridiga parter ängen med rätta tillhör. Emellertid brukas oc Bergesängen av Granberga borna, emedan befanns att hon haver av dem varit någon tid hävdat.

Näst besvärade sig postbönderna över länsmannen försiktig Erik Påvelsson, därför han skulle hava lejt knektar till dem emot deras frihet, men såsom det fanns ej bevisligt, ty kändes länsmannen för samma käromål fri och ledig, efter han högeligen nekade sig hava lejt knektarna till dem, dock blev länsmannen vid 40 mark vite förbuden, att göra någon omläggning till bemälte postbönder.

Näst sakfälltes Mats Persson i Trehörningstorp krono till tre mark för stämningss försittande.

Näst beviljade rätten att Mats Perssons i Trehörningstorp

torp lösöre sätts i kvarstad till dess Olof Påvelsson i Kärne med de andra hans kreditorer bliva betalta.

Näst sakfälltes Lars Börjesson i Åsjöhyttan krono till 40 mark efter det 3 kapitlet Giftemålsbalken LL för lönskaläge, vilket han för tu år sedan bedrev med Karin Andersdotter i Kärne, men allt sedan hållit sig undan, Hon konan då strax tingfördes och bött kyrkopliskt hava han så väl som hon allareda stått länsmanen står för betalningen.

Näst bekände Måns Olofsson i Skogskärr att han emot herr borgmästarens och vice häradshövdingen välbemälte Gusaf Ekeboms förbud haver ingått ett köp om hemmanet Västansjö med sina syskon, men efter de befunnos ej vara betalta, hölls köpet för olagligt till dess han kan framdeles bevisa någon större riktighet i samma handel.

Näst förböds att inga penningar utgivas till Måns i Västansjö förr än hans broder Jordan och Nils Olofssöner hava fått sin nöjaktiga betalning av deras penningar som de bör hava uti deras jordedelar i Västansjö.

Näst förliktes nämndemannen Per Persson i Immen med sin styvson Lars Larsson ibidem: således, att Lars skall tillträda halva Immen att bruka: dock med de villkor att han skall vedergälla halva omkostnaden, som Per haver gjort, då han hos KM:t sökte besittningsrätten i ovan bemälte hemman, där till med, skall Per hava makt att taga undan en åker och en äng att för sig enskilt bruka, som han själv haver uppröjt, icke dess mindre skall Lars vara förpliktat att lägga med sin styvfader halva utlagorna till kronan vilken förlikning blev av rätten konfirmerat och stadigt dömd.

Näst beviljades att jag och befallningsmannen
välbemälte Hendrik Schröder samt nämndemännen Nils
i Bregården, Mårten i Råtorp, Eskil i Stråbergsmynnen
och Eskil i Knutsbol, besiktiga och taga i ögonsikte
den rågång som är emellan Stockvikstorp
och Sjötorp i Bjurtjärns socken, vilket skall
förrättas när lägligast bliver innan hösttinget.
Efter vederbörandes begäran blev dessa
obligationer i härads dombok inprotokollerade in qvantu
de jure.

Bekännes jag mig undertecknad att vara skyldig till
länsmannen Erik Påvelsson 7 skeppund 7 lispund 10 mark
tackjärn och till välbemälte mons. Per Andersson 11 skeppund 15 lispund
10 marker, lovar mig att betala nu i vår med
blåsning vid Lontorp hyttan efter som lägenheten
och det övriga till nästkommande vår anno
1675 att betala, var om icke jag betalar till föresagde
tider gives lov och tillstånd att träda till
min fasta egendom som är fjärdedels krono-
hemman Linhöjden, detta så i sanning är under
mitt namn och bomärke av Bo den
22 maj anno 1674 Asmun A Andersson

Bekännes jag mig undertecknad vara skyldig
till välbemälte Mons Per Andersson 12 skeppund 16
lispund tackjärn, lovar mig att betala nu vid
blåsningen vid Limbergshyttan och det övriga
betala till nästkommande vår anno 1675, Varom
icke jag betalar till försagder tid gives lov och
tillstånd att träda till min fasta egendom i
Svartberg i lika måtto bekänner jag mig
undertecknad vara skyldig till välbemälte Per Andersson
ett skeppund 9 lispund lovar mig att betala med första
lägenhet, var icke gives av mig lov och tillstånd

tillstånd som det övrige förmält är träda till min fasta egendom detta så i sanning är under mitt namn och bomärke jämte gode män till vittnes av Bo den 22 anno 1674

Anders i Svartberg Per Andersson
12 skeppund 16 lispund 1 skeppund 9 lispund
till vittnes Olof i Ölsdalstorp. Erik i Ölsdalen

Bekännes jag mig undertecknad och här med vitterligt gör att jag av en fri vilja utlovar att betala för Olof Arvidson i Åsbergstorp till välbemälte Per Andersson nämligen 120 daler kmt och till länsmannen välbemälte Erik Påvelsson 121 daler kmt vilka penningar förobligerar jag mig nästkommande valborgsmässa på år 1675 riktigt att betala, utan någon gensägelse. Detta av mig oryggeligen hållas skall, detta i sanning är under mitt namn och bomärke av Linnebäckshyttan den 2 maj anno 1674. Per Torstensson i Boken till vittnes. Björ Jonsson i Björtorp. Eskil i Stråbergsmymren. Lars i Åsbergsviken.

Den 5 ejusdem bekände Olof Arvidsson skulden() för mig undertecknad, vara förbemälte skuld förpliktat att betala på försagden tid och testis Andreas Glauf.

Bekännes jag mig undertecknad att skyldig vara välbemälte herr bokhållaren Per Anderson vid Björkborns hammar efter riktig sluten räkning 60 stigar kol och för samma gäld till att betala med, avhänder jag mina lösören igen till ovan bemälte min husbonde, som är fyra st kor och tre st får, att detta så sant vara bekräftar jag med eget namn och bomärke under. Datum Björkborns hammar den 21 maj anno 1674
Mats Johansson i Vall att

att detta så sant vara, att han detta godvilligen
bekänner sig skyldig vara attestera jag under
Hans Olofsson Ruuth

Bekännes jag mig undertecknat att skyldiga
vara åt välbemälte herr bokhållaren Per Andersson
vid Björkborns hammar efter riktig sluten
räkning 170 stigar kol för samma gäld till
betala avhänder jag min lösa egendom
till ovanbemälte min husbonde, som är en häst
tre st. kor 1 ½ kovärde getter detta så sant var
och till större säkerhet bekräftar jag med eget
namn och bomärke under. Datum Björkborns
hammar den 21 maj anno 1674
Erik Persson i Linhult.

Att det så sant vara, att han det godvilligen
bekänner sig skyldig vara attestera jag med under
Hans Olofsson Ruuth

Näst inkommer borgmästare och råd i Kristinehamn
genom sin fullmäktige stadsnotarien
Mons. Daniel Warenberg med några besvärs-
punkter, över den olovliga handel som åtskilliga
här i Karlskoga bergslag öva dess stads
borgerskap till stor skada, alltså blev
allvarligast förmant och förbudet att ingen
dessa efterföljande punkter överträder
vid laga straff tillgörande, helst emedan
de äre deras välfångne privilegier och lag likmätige.
1/ att den som icke är en edsvuren borgare eller inboende
bruksförvaltare i Kristinehamn, må ingalunda
driva handel i Karlskoga bergslag, med
kol och tackjärns köpande, det samma vid hyttorna
anamma och betalningen i spannmål

mål och andra varor avsälja låta.

2/ den ene bergsmannen må ej uppköpa tackjärn av den andre och sedan det utsälja, utan att vad var bergsman utverkar vid sin hytta, skall försäljas till dem som där på äre privilegierade och icke andra.

3/ att bergsmännen eller andra i bergslagen icke må låta sig bruka till inköpare för främmande hammarpatroner av tackjärn och kol, borgerskapet som till en del hava sina bruk i Karlskoga, icke till ringa praiudits och skada.

Näst vittnade nämnden och allmogen som tillstädes var, att torpet Espedalen i Karlskoga socken är upptaget på Karlskoga Prästegårds ägor, och att dess åbo Hendrik Olofsson haver ganska ill det hanterat och brukat efter sin salig faders död i det han för resterande utlagor och annor skuld haver pantsatt från samma hemman en äng och där till med sin stubberättighet bortsålt. Dess utan haver kyrkoherren i Karlskoga vördiga och höglärde Mr Anundus Haquinius utlagt för honom alla extraordinarie utlagor i några år, så att hans försträckning belöper sig till åttio och två daler kmt, dem länsmannen välförståndige Erik Påvelsson uppburit haver. Hela nämnden betygade ock att Karlskoga Prästegård lider esomoftast stor skada på sina ängar så att man somliga år ganska litet får av dem för vattnets överflödande uppbärga. Varför efter kyrkoherren vördige Mr Anundus är sinnader i allsom största ödmjukhet supplicera till hans excellence

Högvälborne herr landshövdingen om nådig parmission och tillstånd att få ovanbemälte Espedalen bruka under Prästgården för årliga utlagor och vanliga där avgående rättighet till kronan, meddeltes, efter flitig begäran, detta honom för ett sannfärdigt bevis.

Näst beviljades mäster Hans Lang vid Valås hammar, rättens fastebrev på en broderdel i fjärdingshemmanet Tällekullen, efter han genom köpebrev beviste sig det hava köpt av Hans Hendriksson i Tällekullen för sexhundra daler kmt samt till Hans Hendrikssons hustru givit en (desertion) av trettio daler kmt vilka penningar säljaren tillstår sig hava till sitt bästa nöje bekommit, äger alltså mäster Hans Lang nu hela Tällekullen som är ett fjärdings hem, det att besitta efter kung Carl den 9des där å givna brev att nämligen bruka som annan skattejord vilket fastebrevet vidare utvisar.

Item gavs mäster Hans Lang hammarsmed vid Valåsen rättens fastebrev å halva kronohemmanet Utterbäck, vilket han sig tillhandlat haver av Anders Andersson i Utterbäck för 230 daler kmt och det allenast för besittnings och stubberättigheten, som fastebrevet vidare utvisar.

Näst stadfästes efter Sveriges lag lovlige och gamla bruk, den skatterättighet, som Lars Olofsson i Östervik i Karlskoga socken haver i bemälte Österviks hemman först ärvt en broderdel av halvparten där uti, och sedan genom giltiga vittne

viste sig hava köpt av sju sina systrar dess arvejord i samma halva hemman, nämligen av hustru Cicilia i Berg, hustru Brita i Björskogsås, hustru Karin i Herrnäs, hustru Elisabet i Tåbäcken, hustru Marit i Kvarntorp och hustru Annika i Ullvetterstorp samt hustru Margareta i Ölsdalen, och förnöjt var syster med 10 daler silvermynt. Ty äger bemälte Lars Olofsson i Östervik genom arv och köp halvparten i detta halvgärds hemman Östervik som beräknas lika emot en fjärdepart, och emedan detta hemmanet är nu lagbudet, oklandrat och fullståndet ty extraderades vederböranden där å fasta och tingsskötning.

Än gavs rättens fastebrev till Anders och Abraham Larssöner i Östervik i Karlskoga socken, vilka med giltiga vittnen beviste sig hava ärvt var sin broderlott uti halva skattehemmanet Östervik, sedan och att Anders haver löst av sin syster hustru Margareta Larsdotter i Trösvattnet i Grythytte socken hennes systerdel för sexton Rd så att nu Abraham och Anders Larssöner tillkomma halvparten genom arv och köp, som vidare är till att se av själva fastebrevet.

Näst efter inspektorens välbemälte Elias Larsson Linderots flitiga anhållande och begäran blev efterskrivne inventarium och husesyns skrift in rei memoriam och framdeles till efter rättelse samt säkerhet inprotokollerat och införd i härads dombok.

Såsom min principal välborne herr Nils Lilliehök till Claastorp och Måsseberg () haver anno 1665 den 8 augusti; mig befallt att inventera Alkvetterns gård, med underliggande torpare, inspektoren

Välbemälte Elias Larsson Linderot i händer; det jag för infallande hinder icke haver kommit till att verkställa, förr än å underskrivna dato, då jag där var och efter noga inquisition befann vid Alkvettern, då herr inspektoren tillträdde, så i själva sätegården som torpen och andra pertinentier hava varit efterskrivna beskaffenheter.

1/ mangården består av dessa hus. Fyra st små gamla stugor med sina spisar av samma beskaffenheter. Två st gamla spjäll, fyra st fönster, tre st bor, en st säng.

2/ ladugården är med dessa hus bebyggt, en logelada med tvenne golv. En st fähus för 40 nöt, ett litet hus för får eller getter

3/ sex tunnland utsäde årligen. Två st ängar till 40 lass hö, bägge mestadels skogängar.

4/ torpen anbelangande bestå de i dessa terminis Skattkärrsedet och Rishöjden. Två fjärdingshemman med nödtorftiga hus byggda och behållna. Kyrkosten en fjärdingshemman alldeles nederruttet.

Hult och Runsåsen två fjärdingshemman är nästan av samma beskaffenheter, dock något bättre.

Lövbacken $\frac{1}{8}$ hemman med två sina stugor lada och fähus. Fageråsen en åttondels hemman med en liten stuga, lada och fähus, Åkeviken en åttondels hemman alldeles öde, husen nerfallna och fördärvade.

5/ finns strax vid sätegården i en liten bäck, en såg och en liten fotkvarn nästan utan dammar, med förnött och () redskap och tillbehör. Att jag detta således haver rannsakat och befunnit betygar

betygar jag med mitt eget namn och vanliga signet
datum Alkvettern den 6 augusti anno 1668
Jöran Sandersson till vittne Per Svensson

Förr än närskrivne inventarium var upprättat och gjort
hava nämndemännen uti Karlskoga socken Mats
Jordansson i Brickegården, Dan Bondesson Backa, Håkan
Andersson i Strömtorp, Eskil Olofsson och Nils Gunnarsson efter
i Bregården och Nils Svensson uti Strömed, efter
tingsrättens beredning anno 1667 den 31 augusti
varit på sätegården Alkvettern att besiktiga dess
lägenheter och villkor, välbemälte Elias Larsson Linderot,
som då nyligen samma gård antagit haver för en
underpant, i längden, där så omtvunges, till säkerhet.
Vilka nämndemän uti sin syneskrift, allenast insatte
själva sätegårdens beskaffenhet uti hus samt
ägor, och förnämligast i så måtto differera och gå ifrån
bemälte inventarium som välbemälte Jöran Sandersson haver
underskrivit, att de hava antecknat tvenne
stall till sju spiltor, och skattat samt värderat tvenne
ängar till 30 lass hö, dem välbemälte Jöran Sandersson
där emot uti sitt inventario till 40 lass
beräknar.

Efterskrivne hemman och jordelotter blevo å detta
tinget lagligen uppbudna nämligen.
 $\frac{1}{3}$ av $\frac{1}{4}$ i Västra Kärne för skuld till inspektoren Linderot
av Halvard Andersson 3 g
 $\frac{1}{4}$ i Östra Kärne för skuld till Staffan i Flosjöhyttan
i Grythytte socken av Anders Eriksson 11
skeppund tackjärn 3 g
Stockforsen av Erik Folkesson på 13 skeppund tack
järn för änkan hustru Marit 3 g
 $\frac{1}{4}$ Åsbergstorp uppbudet av Per Andersson Väster för

för skuld av Anders Olofsson ibidem 21 stig kol 8 skeppund
4 lispund 10 mark tackjärn, item för Olof Arvidsson ibm
skuld av 6 ½ stig kol 10 skeppund 3 lispund 10 mark tackjärn 3 g

item länsmannen Erik Påvelsson av Anders
Olofsson 7 skeppund 18 lispund tackjärn och Olof Arvidsson
ibidem 21 stig kol ett skeppund tackjärn uppböd
i samma ¼ Åsbergstorp 3 g

½ i ¼ Trehörningstorp av Lars Hendriksson ibidem köpt
av länsmannen Erik Påvelsson 3 g
½ Granbergsdal Bengt Nilsson på Elvhyttan
köpt av sin svärfader Eskil Mårtensson 3 g

Nilses jordelott i Mörkviken i Bjurtjärn socken
av inspektoren Linderot för skuld 2 g

Åsbergstorp Anders Olofssons för skuld till
välbemälte Olof Persson i Kristinehamn 2 g

Olof Arvidsson jordepart i Åsbergsviketorp
för skuld till länsmannen Erik Påvelsson 12 ½
skeppund tackjärn 2 g

Hendrik Johanssons vid Åsjöhyttan löst och
fast, för skuld till länsmannen Erik Påvelsson
och Elias hammarsmed 14 skeppund 2 g

Bengt Olofssons hemman Tvärån och hans
hyttedel pantsatt mons Petter Gunnarsson
vid Kortfors hammar 2 g

⅓ i hemmanet Skogskärr i Karlskoga socken pantsatt
hammarsmeden mäster Hans Lang 2 g

2/3 uti ⅓ hemmanet Lerängen av Jordan Arvidsson
köpt av länsmannen Erik Påvelsson 2 g

En skogsdel Mats Nilsson i Hult och Johan
Hugesson på Fallet under Snöbergshyttan

Lagligen tillagd av hammarpatronen vid Villings
hammar välbemälte Petter Pettersson 2 g
Ökna $\frac{1}{4}$ hemman sålt av Måns Olofsson till
Petter Svensson i Sjöänden 1 g
Kråkelund $\frac{1}{8}$ hemman av borgmästaren välbemälte
Georg Camitz i Kristinehamn 1 g
 $\frac{1}{4}$ Sundstorp i Bjurtjärns socken av borgmästaren
Olof Persson taget i skuld 1 g
 $\frac{1}{4}$ Sundstorp och av Olof Persson för skuld 1 g
 $\frac{1}{8}$ Gren och av Olof Persson för skuld 1 g
Skogskärr och av Olof Persson för skuld hos
Sven Larsson 1 g
Olof Nilssons del i Linnebäck av borgmästaren
Olof Persson 1 g
 $\frac{1}{4}$ Holmtorp sålt av Per Hindersson till Nils på
Strömed 1 g
halva stubberättigheten i Granbergsdal i
Karlskoga socken sålt av Eskil Mårtensson till sin
måg Bengt Nilsson 1 g
Rosendal i Karlskoga socken av Olof Påvelsson i Kärne 1 g
 $\frac{1}{2}$ Abborrkärns besittnings rätt av Hendrik
Påvelsson ibidem 1 g
halva Skogskärr som är $\frac{1}{8}$ av Per Hindersson 1 g

Sakören som på detta tinget fallna är belöper
sig uti en summa daler 32:8 öre

Magnus G Ekebon

Anno 1674 den 5 och 8 december
hölls härads ting med allmogen av Karlskoga härad
uti Bo, närvarandes kronans befallningsman välbemälte
Hendrik Johansson Schröder på Bänneberg med
de tolv edsvurne och bofasta härads nämndemän,
som voro.

Mats Jordansson i Brickegården	Per Persson i Immen
Simon Ersson i Stensviken	Dan Bondesson i Backa
Nils Gunnarsson i Bregården	Nils Svensson på Strömed
Anders Velamsson i Kväggen	Eskil Jonsson i Stråbergsmynnen
Olof Toresson i Gälleråsen	Eskil Nilsson i Knutsbol
Mårten Påvelsson i Råtorp	Erik Olofsson i Stackfallet

Först vittnade hela nämnden att sist
förliden vinter vid Påvelsmässe tid kom en
häftig vådeld lös uti Djupnoret i Bjurtjärns
socken, vilken Gud bättre, förstörde och till intet gjorde
dess åbors fattiga egendom, intet undantagandes,
mer än boskapen och ladugården, vilket gavs Måns
Anundsson efter flitig begäran för ett sannfärdigt
bevis.

Näst betygade nämnde och den tillstädes varande
allmogen att Hendrik Erssons i Bergsjö i Varnums
socken legoknekt Måns Andersson anno 1674 vid Matsmässo-
tid sedan han hade bedrivit enkelt hor
och (stulit), haver han av räddhåga för straff givit
sig på flykten och rymt till Norge, och av ingen

förhoppning är om hans återkomst. Vilket
extraderades för ett sannfärdigt bevis.

Näst förordnades nämndemännen Mats i
Brickegården, Dan i Backa och Nils Gunnarsson
i Bregården, till att bese huru stor skog är lagd till
Snöbergshyttan; varom de skola göra rätten underkunnig
nästkommade sommaring.

Näst svor Jöns Hendriksson i Espätter med hand
å bok att varken han själv eller genom någon
annan haver borgat 1 ½ tunna säd som är honom
uti salig Frans Norberg skuldbok införde.

Näst resolverade rätten att Nils Gunnarsson i
Bregården, skall betala till äreborne och gudfruktiga hustrun
hustru Britta Brem de tio skeppund tackjärn som bortkommo
av de 14 skeppund som Nils anno 1673 vid midsommars
tid inlade uti sin bod vid Immetorpshyttan och
antog i förvaring. Och där Nils kan hava någon
annan för sig, må han söka honom det bästa han gitter
Arg. Kapitel 9 köpmålabalken LL

Näst slöt rätten och fann för skäligt samt rätt-
mätigt att Eskil Larsson i Kråkelund betalar nu strax
till masmästaren Mats Jöransson i Mörkevikstorp
ett skeppund tackjärn, som han efter klar och odisputerlig
obligation befanns vara skyldig.

Näst anklagade Hans i Baggetorp i Kroppa socken, Johan
Olofsson i Råglanda uti Lungsunds socken, för det
han på innevarande år dagen för pingstdag

afton om nattetid haver inbrutit sig genom
take in uti hans bod och där stulit 1 ½ lispund fläsk
gott om 2 daler 16 öre silvermynt ½ lispund salt åtta
öre silvermynt, 11 kakor bröd á 8 öre silvermynt.
tre marker kött á 4 öre. Vilken tjuven vedergick
och bekände. Varför han skall böta å frälse tre-
dubbelt emot summan av det stulna, nämligen
9 daler 12 öre silvermynt, och giva målsäganden sitt
igen Arg. Straffordningens tredje punkt.

Näst vittnade nämnden att Michel Hansson uti
Sibbohult i Karlskoga socken haver reparerat, uppbyggt och
uppbrukat bemälda Sibbohult och den underliggande
hyttedel, som tillförende var nästan av vanrykt
ruinerat. Vilket gavs efter Michels flitiga
anhållan för ett sannfärdigt bevis.

Näst kom hammarpatronernas herr Johan Steens
och herr George de Besch fullmäktige, och begärde
närskrivne kontrakt och förlikning måtte i härads dombok
till större säkerhet insättes, vilket skäligen blev
beviljat som följer.

Emot den återdämning som rinner av Ölsboda
hammar och dess hålldamm på Ölsdals ägor näst in
till sjöänden belägne haver hammar patronen herr
Johan Steen och herr George deBesch till refusion, med
vilken i dess ställe att uppfylla och på någon annan
ort att excolera och uppröja, givit i kopparmynt daler etthundra

och till en vängåva en halv tunna salt, vilka penningar
och salt i god riktighet till fulle nöje bekommit.
Varför emot bemälte penningar och salt skole hammar
patronerna hava makt deras hålldamm med återdämning,
som han nu byggder är, utan vidare pratention och
åttalan av oss och våra efterkommande vid hinder
och all skadestånd alldeles till deras nöje, som dem
bäst behagar och de gitte till en evärdelig deras
possession under deras hammar Ölsboda att nyttja
och bruka. Till större säkerhet verificere vi
detta kontrakt och köp med våra namn och
bomärke samt dessa gode män som till vittne
kallades, kyrkoherren vördige och höglärde mäster Anundus
Haqvinius, borgmästaren välbemälte Anders Stensson, läns-
mannen välförståndig Erik Påvelsson och
nämndemännen Nils Gunnarsson i Bregården och
Eskil Nilsson i Knutsbol. Ölsboda hammar d 8
september anno 1674.

Nils Olofsson Per Nilsson Erik Nilsson
sonen

Detta kontrakt och köp varder här med av tingsrätten
konfirmerat och stadigt dömt vilket meddeltes
vederböranden under mitt namn och signet jämte
häradts insegl

Näst insinuerade kyrkoherren vördige och
höglärde mäster Anundus Haqvinius närskrivne
obligation i original, begärandes den måtte honom emot

andras praferens på förpantningen i härads dombok infattas, vilket blev honom skäligen beviljat.

Gör jag undertecknat vitterligt att jag med min hustrus vetskap och samtycket haver lånt av min kyrkoherre mäster Anundo Haqvinio tutusend daler kmt att igenlösa min gård Degernäs och haver fördenskull för arrenderat till min kyrkoherre min gård Degernäs med alla dess tilliggande ägor evad () de hava kan, att hävda och bruka efter sitt behag och godtycke för intressen på samma penningar, som belöper sig 160 daler kmt så länge jag haver hans penningar borto, dock skall jag alle både ordinarie och extraordinarie utlagorna lägga för gården så länge som kyrkoherren honom haver i arrende. Sedan för de 800 daler kmt som jag sedermera är kyrkoherren skyldig, skall jag giva honom 6 pro cento så länge jag haver hans penningar borta. Såsom och de penningar jag är välbemälte borgmästaren Georg Camitz skyldig, beräknat intressen med huvudsumman 1160 daler kmt, som och kyrkoherren gått i caution för, lovar och förpliktar jag mig vid min ära och redlighet med det snaraste vilja betala. Dock allrasist den 24 juni 1675. Och på det att kyrkoherren må vara försäkrat om sina penningar, som är bortlånte skall han hava min gård Degernäs i underpant, den han nu i possession haver, att han icke skall avträda gården förr än han alla sina penningar riktigt bekommer, huvud-

huvudsumman med intresse, och vad han förbättrar gården med byggning och annat, som är av nöden att upprätta skall honom all omkostnad bliva refunderat förr än han avträder gården och till yttermera stadfästelse, begär jag tjänsteligen att det måtte av den lovlige tingsrätten bekräftas. Och att jag detta kontrakt ärlige och redeligen hålla skall bekräfta jag med mitt namn och secret
Actum den 10 novmeber 1674

Erik Påvelsson

Näst beviljades av tingsrätten, att nämndemännen Dan i Backa, Eskil i Knutsbol och Mats i Brickegården bese och taga i ögne sikt huru som med åker, äng och skog på den del Strömtorp som Håkan Andersson besitter.

Näst efter Sven Arvidsson vid Snöbergshyttan bekände inför rätten sig vara skyldig till bruksskrivaren () Per Gunnarsson vid Kortfors hammar nittio två daler kmt slöt rätten, att Sven skall nästkommande vinter bemälte penningar med kol eller kontant betala, så framt han vill pantning undvika.

Där näst lovade Jon Hågesson på Fallet sig vilja nästkommande vår vid påsktid betala till bruksskrivaren mons. Per Gunnarsson ett skeppund tackjärn eller dess värde i penningar

Näst sakfälltes Olof Andersson i Björkeberg frälse i Karlskoga socken till sina 20 mar för det han haver på innevarande år haft olovlig beblandelse och avlat barn med konan Britta Olofsdotter ibidem för en gång belägrat och hon till sina 40 mark efter kungliga straffordningen. Han skall och giva henne till barnaföda en kon, en tunna råg och ett lispund smör, bägge bör stå kyrkstraff: konan hade intet att böta med, ty skall hon slita ris vid tingstugu dörren, när hon haver fött barnet.

Näst emedan inspektoren välbemälte Elias Linderot besvårade sig över Hindrik och Börje uti Åsjöhyttan för det de skola hava olovligen några år avbärgat, en äng som förmenas med rätta ligga under Åsjöhult Alltfördenskull förbjudes berörde Hendrik och Börje vid 40 mark vite att göra den ringaste åverkan jämväl och bortföra det hö som nu där står på samma tvistiga äng, till dess de kunna vid laga ting bevisa sig merbemälte äng med rätta possidera.

Näst förbjöds åborna i Herrsjötorp, Bokärr och Nolås vid 40 mark vite att låta sin boskap komma in över det råhaget, som är emellan Alkvettern och dem uppå rättat.

Näst sakfälltes Nils Hallorsson uti Sjötorp frälse till sina 3 mark för stämningsspillor emot Eskil i Stockvikstorp om åverkan.

Jon Larsson i Knutsbol krono i Karlskoga, för samma

brott böter sina 3 mark stämd av Casjur Martain
om beskyllning.

Näst inställde sig länsmanen välförständig Erik
Påvelsson fullkäftigad genom Advis av hammar-
patronerna Sr Johan Steen och Sr George de Besche till att
begära av denna rätten ett attestatum och bevis om
en hammars upprättande och byggande till den
förriga som är uti Kortforsen och Svarälven
där emot protesterade hammarpatronen och handels-
mannen uti Örebro välaktad Johan Ysing med
förmodan att sådant ej skulle kunna under
rannsaking ställas förr än de andra hammarpatronerna
uti Karlskoga socken tillika med honom kunna
utvisa huru stor skada en sådan ny åverkan
skola deras odel bruk tillfoga. Vilken protest
rätten attenderade och höll för skälig, till dess de som
sig opponera vid nästa ting inställa.

Näst sakfälltes Jöns Larsson uti Dalsmund
krono till sina 3 mark för stämmings spillo emot
bruksskrivaren Petter Gunnarsson vid
Kortfors hammar.

Uppbjudningarna
Nilse jordelott i Mörkviken i Bjurtjärns
socken av inspektoren Linderot för skuld 3 g
Åsbersviketorp Anders Olofsson för skuld
till välaktad Olof Persson i Kristinehamn 3 g
Olof Arvidssons jordepart i Åsbergsviketorp

för skuld till länsmanen Erik Påvelsson 12 ½ skeppund
tackjärn 3 g
Hendrik Johanssons vid Åsjöhyttan löst och fast
för skuld till länsmanen Erik Påvelsson och
Elias hammarsmed 14 skeppund 3 g
Bengt Olofssons hemman Tväråna och jkuhans
systerdel pantsatt Mons Petter Gunnarsson
vid Kortfors hammar 3 g
⅛ i hemmanet Skogskärr i Karlskoga socken
pantsatt hammarsmeden mäster Hans Lang 3 g
2/3 uti 1/3 hemmanet Lerängen av Jordan
Arvidsson köpt av länsmanen Erik Påvelsson 3 g
en skogsdel Mats Nilsson i Hult och Johan
Hugessons på Fallet under Snöbergshyttan
lagligen tillagd av hammarpatronen vid Villings
hammar välaktad Petter Pettersson 3 g
Ökna ¼ hemman sålt av Måns Olofsson
till Petter Svensson i Sjöänden 2 g
Kråkelund ⅛ hemman av borgmästaren
välaktad Georg Camitz i Kristinehamn 2 g
¼ Sundstorp i Bjurtjärns socken av borg-
mästaren Olof Persson tagit i skuld 2 g
¼ i Sundstorp och av Olof Persson för skuld 2 g
⅛ i Gren av Olof Persson för skuld 2 g
Skogskärr och av Olof Persson för skuld hos
Sven Larsson 2 g
Olof Nilsson del i Linnebäck av borgmästaren
Olof Persson 2 g

¼ Holmtorp sålt av Per Hindersson till Nils
på Strömed 2 g
halva stubberättigheten i Granbergsdal
i Karlskoga socken sålt av Eskil Mårtensson till
sin måg Bengt Nilsson 2 g
Rosendal i Karlskoga socken av Olof Påvelsson
i Kärne 2 g
½ Abborrkärns besittningsrätt av Hendrik
Påvelsson ibidem 2 g
halva Skogskärr som är en åttondel av
Per Hindersson 2 g
Stubberättigheten av ¼ uti Ölsdalen i
Karlskoga socken av Nils Olofsson ibidem 1 g
¼ Herrnäs Bjurtjärns socken av Anders
Jonsson ibidem 1 g
1/6 uti ¼ i Bregårdstorp sålt av Jordan Månsson till
Gunnar Månsson 1 g
Jon Perssons arvedel uti Mörkviken av
inspektoren herr Linderot för skuld 1 g

Sakören som å detta ting fallna är
belöpa sig i en summa daler 16: 20 öre

Magnus G Ekebon

Anno 1676 den 10 och 11 april hölls ordinarie härads ting med allmogen av Karlskoga härad uti Bo gård, närvarandes kronans länsman försiktig Erik Påvelsson samt de tolv efter-skrivne härads nämndemän som voro.

Mats Jordansson i Brickegården	Per Persson i Immen
Simon Ersson i Stensviken	Dan Bondesson i Backa
Nils Gunnarsson i Bregården	Nils Svensson i Strömed
Anders Velamsson i Kväggen	Eskil Jonsson i Stråbergsmynnen
Olof Tolsson i Gälleråsen	Eskil Nilsson i Knutsbol
Erik Håkansson i Herrnäs	Sven Andersson i Säviken

Först anklagade uti länsmannens ställe fjärdingsmannen Per Månsson i Bregårdstorp, hammarsmeden Anders Ösvensson vid Valås hammar, gift karl, för det han haver på innevarande år lägrat och rått Marit Ersdotter i Blinäs ogift med barn, vilken synd bemälte Anders fuller bekände

bekände tillika med henne hava bedrivit, men han sade sin hustru där till vara orsaken, som haver ungefär för tu år sedan gått ifrån honom hem till sin moder och en gång varit i Stockholm hos sin släkt och med ett sådant sitt bortavarande givit honom tillfälle och orsak till otukt. Var till hustrun svarade, nöden haver tvungit henne där till. emedan han skulle varit emot henne något hård och lämnade allt som uti hushållet skulle beställas under sin systers händer, som han hade hos sig. Och med sitt bortavarande sade hon sig allenast mena, att hon skulle komma honom till att bliva emot sig bättre, och ärnade komma hem till honom igen. Nu bad hon för honom och lovade vilja tag igen honom, Resolutio Rätten understod sig icke att mitigera detta målet, utan sakfällte Anders Ösvensson till åttio daler silvermynts böter och Marit Ersdotter till 40 daler. Arg. Straffordningen de anno 1653 första punkt. Han skall och hjälpa henne med en kon en tunna råg och ett lispund smör att försörja barnet, så framt det med livet födes hit till världen. bägge böra de stå kyrkostraff, Men efter de hade intet att böta med straffades han strax med gatulopp. Och emedan hon var hårt nära den tid hon skulle föda barn upphördes med execution på henne, som skarpt skall slita ris vid tingstugudörren. Hennes fader gick god för henne och lovade skaffa henne strax efter födslen till städes att stå sitt straff #
någon tid efter tinget kom Marits faderr Erik i Blinäs och begärde få lägga penninga böter för henne sin dotter vilket beviljades.

Näst framkom för rätten nämndemannen från Visnums härad Erik Arvidsson uti Fråsterud och angav huruledes han på sithållne vårting

ting uti Visnums härad blev av sina medbröder de andra nämndemännen vräcker utur rätten för det han var uti uppenbart rykte såsom han skulle hava stulit uti Uppsala på kungliga kröningen och riksdagen anno 1675 från nämndemannen uti Karlskoga Erik Olofsson i Stackfallet en Rd uti silvermynt begärandes för den skull att bemälte Erik i Stackfallet ville sådant bevisa honom, och där han det ej göra kunna, att han då måtte vederbörligen plikta. När de båda kommo till muns, övertygade Erik i Stackfallen Erik i Fråsterud det han haver uti andra herredagsmäns från Värmland närvaro bekänt sig hava uti stor dryckenskap olovligen tagit samma penningar och därför budit merbemälte Erik i Stackfallet två Rd uti förlikning, det och Erik i Frosterud måste tillstå, men föregav sig där till vara skrämder av målsäganden och de andra hans kamrater, menandes att straffet måtte så väl därför som för dryckenskapen mitigeras. under denna rannsaking sluto detta härads nämndemän att Erik i Stackfallet måtte ej sitta i nämnd så framt han skulle plikta efter det 12 kapitlet tjuvmålabalken LL för det han misstänktes hava tagit förlikning av merbemälte Erik i Fråsterud. Dock kunne sådant nu varken av bemälte Erik i Fråsterud eller någon annan bevisas. Resolution Rätten kunne ej annat än så väl Erik Arvidssons brott som Erik Olofssons misstänkte förseende remittera till Uppsala kämnärs

kämnärs kammars rätt såsom forum competens, efter gärningen skall vara uti dess stad förlupen och gjord. I medlertid må Erik i Stackkfallet till nästa ting hålla sig ifrån denna rätten. Och togs så länge uti hans ställe Erik Håkansson i Herrnäs vilken efter avlagd domared satte sig hos nämnden.

Näst blevo borgmästaren välbemälte Georg Camitz och Olof Larsson i Degernästorp i Karlskoga socken så förlikte att Olof skall betala på tre terminer till välbemälte borgmästare nämligen nästkommande pingsthelg tu skeppund tackjärn, och till midsommar 14 stigar kol samt till nästkommande Mickelsmäss 9 stigar kol som han efter riktig slutna räkning befanns vara skyldig.

Näst förböds åborna uti Degernästorp vid 20 mark silvermynts vite att göra någon stor åverkan med kolande på samskogen som de hava ihop med Degernäs, förr än de kunna vinna rätt skillnad emellan bägge sina hemman dock förstås ej här med den skogen som finns i deras egna ängshag och nära är in till deras hemman belägen.

Näst dömdes fast det köp som Nils Svensson på Strömed haver gjort med Per Hindriksson i Skogsberg om stubberättigheten på åttondels hemmanet Holmtorp i Karlskoga socken beläget och efter säljarens egen bekännelse samt nämndens vittnesbörd därför givit ett tusen och tuhundra daler kmt samt en tunna råg och en tunna korn med en frisklädning uti övergåva. Och emedan här med befanns vara allt lagligen procederat och bemälte köp å tre laga ting uppbudat och sedermera fullt lagståndet utan

utan någons klander och åtal: gavs där på rättens faste- och laga fångbrev.

Näst beviljades av rätten efter vederbörandens flitiga begäran att efterskrivne obligationer måtte framdeles till säkerhet infattas i härads dombok.

Bekännes jag undertecknad för mig och min käre farmor att vara skyldig till herr borgmästaren välbemälte Georg Camitz tio skeppund åtta lispund tackjärn item sextio och en stig 15 tunnor kol och en daler kmt vilken skuld redan i några år stått haver, varför lova vi nu med det allra första, som möjligt är honom riktigt och ofelbarligen att betala och till en försäkringspant sättes honom vårt hemman Västra Gräsmossen som är ett åttondels hemman med all där till lydande lägenheter i våto och torro närby och fjärran intet undantagandes. Så och masugnsdelen vid Strömtorps hytta, var på han bekommit vårt gårdebrev och tillstå honom vid nästa ting att låta det protokollera och uppbjuda och i fall vi icke förmå honom att betala må han hemmanet låta värdera och sig där av betalt göra Till yttermera visso med mitt namn och bomärke bekräftat dat Kristinehamn den 22 mars anno 1676

Tomas Grelsson

Jag undertecknad gör här med vitterligit och bekänner att vara rättmätig skyldig till herr borgmästaren Georg Camitz femti fyra stigar 17 tunnor kol, fjorton skeppund 11 lispund 4 mark tackjärn item fem daler 8 öre kmt vilken skuld jag utlovar att betala med det första som möjligt vara kan, och till en försäkring pantsätter jag honom mitt

mitt skattehemman Västra Gräsmossen som är en åttondel, vilket jag haver köpt av min salig fader som kvittensen utvisar med där till lydande masugnsdel i Strömtorp hytta och alla andra lägenheter i våto och torro närby och fjärran intet undantagandes, vilket hemman och masugnsdel herr borgmästaren fritt står vid nästa ting att låta protokollera och uppbjuda, att i fall jag honom icke förmå att betala må han hemmanet låta värdera och sig där av betalt göra. Till visso att detta riktigt efterkommas skall sätter jag här under mitt namn och bomärke, dat Degerfors hammar den 17 mars anno 1676
Anders Matsson i Gräsmossen

Näst kändes Knut Eliesson i Stugeberg i Vintrosa socken i Närke fri att betala till Lars Andersson i Sibbo och Nils Bengtsson i Skråmmen i Karlskoga socken den hästen han haver lämnat uti Eda skans sistförlidne höstdag och måtte där för nöds skull sälja honom för 3 daler kmt och under vägen kostat mycket på samma häst.

Näst sakfälltes Per Hindersson i Granåsen krono i Karlskoga socken till sina 3 mark för stämmings spillo emot Nils Månsson i Björnbäcken om tjuveri.

Näst ehuruväl på sista ting var av sagt att Nils i Sjötorp skulle å detta ting befria sig med tolvmanne ed för de råstenarna som han föregav sin hustru utan sin vetskap hava omkullkastat emellan bemälte sitt hemman Sjötorp och kronohemmanet Stockvikstorp, men emedan kronans befallningsman som är på kronans vägnar rätta målsäganden att tala och svara för Stockvikstorp icke var tillstädes. Ty uppsköts med detta ärendet till dess kronans fogde kan komma tillstädes i medlertid förbjudes åborna i merbemälte Sjötorp vid 40 marks vite att göra någon åverkan

åverkan med skogs fällande, nävertäkt och lövbrytande på tvisteplatsen förr än uti härads syn som anno 1661 å tinget beviljat blev, övergången är.

Näst i anledning av ett ting avsked daterat anno 1661 den 10 november samtyckte rätten att () härads synemän skola tagas ifrån Ölmehärad, som måtte uppsöka rätta skillnaden emellan skattehemmanet Sjötorp och kronohemmanet Stockvikstorp så lagandes att de uti kronans befallningsmans närvaro granneligen utranssaka om de gamla rösen som finnes, vara utkastat skall vara rätta skillnaden eller V Stockviks udde som åborna i Sjötorp pratenderade sig böra hava efter en långlig hävd, jämväl och måste förr nämnde rös av syningsmännen antingen gillas eller ogillas.

Näst bötte Hendrik Silliaksson vid Degerfors hammar krono 3 mark för stämmings spillo emot Olof i Degernästorp.

Näst kändes Anders (Härstensson) i Stegelviken i Lungsund socken fri att betala till Simon i Hytte 1 rågsnes som han fodrade och mente bemälte Anders haver misstagit sig på, men 1 mark kmt skall Anders betala till Simon för någon halm han befanns vara honom skyldig. Och stånde Anders fritt att skaffa sig till nästa ting vittne om den beskyllning oftabemälte Simon skulle hava pålagt honom och hans hustru.

Näst lovade Anders Olsson i Åsbergstorp sig skola innan nästkommande Larsmässotid betala till Elof Aronsson uti Knapped 1 Rd silvermynt för den båten han haver för honom förnött och utsltit.

Item försäkrade bemälte Anders i Åsbergstorp med hand-

handräckning att han skall till nästkommande höst ting betala till Nils i Strömed 1 tunna råg eller 9 daler kmt som han själv tillstod sig vara skyldig.

Näst resolverade rätten att där Nils Svensson i Gräsmossen eller hans släkt kunna ej betala 50 och $\frac{1}{2}$ daler kmt till Nils Svensson i Strömed och det på innevarande år innan rågrädsplan begynnes då efterlåtes bemälte Nils i Strömed att få tillträda Nilses i Gräsmossens hustrus jordelott uti samma Gräsmossen, vilken tillförende befanns vara för åternämnde penningar till merbemälte i Strömed pantsatt

Näst lovade och med handräckning tillsade Johan Olsson i Råglanda skola till Larsmässotid på innevarande år betala för Simon Sefredsson i Hytte i dito socken till Sven Andersson i Filipstad och där leverera 2 skeppund näver som han Johan skulle giva för den rågen han befanns vara Simon skyldig.

Näst erkändes Jordan Svensson i Lervik i Karlskoga socken skyldig att betala till änkan Ingri Olofsdotter i Lervikstorp tolv daler kmt för den hästen och det seletyget han sålde för henne uti Eda skans.

Näst samtycktes av rätten att nämndemännen Mats i Brickegården och Dan uti Backa byta åker och äng emellan åborna i Abborkärn jämväl och lägga dem emellan om den vattuvägen de är sin emellan tvistiga.

Näst sattes och 40 mark silvermynts vite emellan bemälte åbor i Abborkärn att utgivas av den som först annan med elaka ord och gärningar överfaller.

Näst fann rätten skäligt och rättmätigt att Sefred Persson

Persson i Flottuvan skall betala på sin salig broders fordom hammarsmedens Olof Perssons vägnar till sin broder tullskrivaren Johan Persson i Kristinehamn femtio daler kmt för bemälte salig Olof hammarsmeds jordelott i samma Flottuvan, som var fordom borgmästaren uti Karlstad salig Johan Börgesson uti betalning uppdragen, och han salig borgmästaren sedan samma pratention transporterat till sin systerdotter hustru Anna Eriksdotter förenämnde Johan Perssons hustru. Och där Sigfrid haver något av sin broder Johan att fodra som han föregav, må han honom där om söka uti Kristinehamns rådstugurätt, efter Johan är under det foro lydandes, och saken där tillförende genom bägge parternas samtycke bör finnas vara anhängig gjord och sluten, som ett extrakt av dess rådstugurätts dombok de dato den 14 september anno 1674 nogsam utviste.

Näst emedan Johan och Olof uti Råglanda befunnes leva uti stor oenighet sattes dem 40 mark vite före att utgivas av den som först annan med otidiga ord och slagsmål angriper.

Näst avsades att nämndemännen Simon i Stensviken, Anders i Kväggen och Sven i Säviken på Olof Perssons vägnar uti Råglanda i Lungsunds socken; och på Johan Olossons ibidem sida Per i Immen Eskil i Stråbergsmýren och Olof i Gälleråsen byta åker och äng emellan bemälte Olof och Johan i Råglanda emedan de två nämndemännen som tillförende hava där varit, att sådant verkställa hade ej allena kunnat fullbordat.

Näst tillsattes av rätten nämndemännen Mats

i Brickegården, Per i Immen och Simon i Stensviken att värdera Halvard Anderssons i Västra Kärne jordelott i samma Västra Kärne och Anund Anderssons jordelott i Linhöjden, vilka jordelotter bägge hemmans åbor hava till inspektoren välbemälte Linderoot satt i underpant emot försträckta medel och han dem sedan lagligen haver uppbudet. Varför han må uti så stora delar i oftabemälte jordelotter inrymmas som kan svara emot försträckningarn. Dock så om flera kreditorer finnes att då dem ej ske förnär.

Näst pålades allmogen som restera med kronans utlagors levererande till inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot, att de sist till nästkommande Valborgsmässa hos honom infinna sig med 3 mark för treska förutan själva summan, efter de en del allt sedan Tomasmässa anno 1675 och en del längre tillbaka hava emot sin skyldighet där med uteblivet. Men den som till försagd tid försummar sig detta att fullgöra lärer undergå det straff som Sveriges lag påbjuder uti det 20 kapitlet jordabalken LL nämligen påöka utlagorna till en fjärding.

Näst förordnades nämndemännen Eskil i Stråbergsmynen, Eskil i Knutsbol, Nils på Strömed och Olof i Gälleråsen att pröva om åborna i Fiskesjön hava gjort någon uppröjning med äng på Aggeruds ägor.

Näst sakfälltes Halvard Andersson i Rosendal och Olof Persson i Nolby i Karlskoga socken till 3 mark vardera för stämmings spillo emot Jordan Olsson i Dalbäcken om hemfridsbrott och slagsmål om påskedagen.

Näst dömde rätten att den angetegen som åborna uti

Skogskärr i Karlskoga socken hava en tid hävdad från Finnebäcks äng, Fiskesjökärret benämnd må nu återtagas av bemälte Finnebäcks åbor och brukas till dess Skogskärrens åbor hava röjt så gott ängestycke på Finnebäcks skog och mark som merbemälte Finnebäcks åbor är någorlunda hulper och nöjda med. Sedan gånge samma Fiskekärns ängeteg tillbaka under Skogskärr att brukas för dess ringa utrymme skull och deputerades av rätten nämndemännen Mats uti Brickegården, Nils på Strömed, Dan i Backa och Nils i Bregården att utmäta förenämnde ängestycke, jämväl och dela samt jämka det skogstycket de omtvista.

Näst Nils Ersson i Stockforsen krono uti Karlskoga socken böter för stämningsspill 3 mark emot brukskrivaren välbemälte Per Gunnarsson om skuld.

Näst sakfälltes Jöns Larsson i Dalsmund krono för samma brott till 3 mark.

Näst pålades länsmannen Erik Påvelsson vid 40 mark vite att han på nästkommande höstting framvisar det kungliga brevet som han förmäler sig hava uti Stockholm skaffat Nils Jönsson i Råhult hans broder, och Johan ibidem en konfirmation på besittningsrätten uti bemälte Råhult, vilket ovannämnde Nils högeligen fodrade.

Näst tillsattes nämndemännen Nils i Strömed, och Eskil i Stråbergsmynnen att byta hus åker och äng emellan åborna i Västra Grasmossen.

Näst, Britta Markusdotter i Stockforsen krono och Nils Markusson uti Granberga krono bötte vardera 3 mark för obevislig beskyllning dock icke ärerörig.

Näst länsmannen Erik Påvelsson å frälse bötte för

för okvädens ord 3 mark emot välbemälte Casper Martin.

Näst blev så avtalt emellan Per Töresson i Boviken och Olof Arvidsson i Åsbergstorp, att så framt bemälte Olof Arvidsson icke betalar till förenämnde Per i Boviken tuhundra åttio två daler 16 öre kmt innan nästkommande måndag som är den 17 april, /vilka penningar Olof efter riktig sluten räkning befanns vara skyldig så väl för kapital som intresse och det arbetet som Pers uti Boviken son Töres haver nederlagt uti Åsbergstorp sedan han fick av kronans befallningsman immission där uti / Efterlåtes Per att tillträda och bruka Olofs åttondel som han bebor uti Åsbergstorp och där hemmanet skulle nu snart eller framdeles gå Olof utur händerna och ifrån, skall ingen vara närmare att lösa samma Olofs hemmansdel än ovannämnde Pers uti Boviken son Töres Persson som haver Olofs syster till äkta, och han därför är efter lag närmast på bemälte sin hustrus vägnar oftaberörde hemmansdel inlösa. Om de elva tunnor malm och $\frac{1}{2}$ skeppund tackjärn som Olof fodrade av länsmanen och ville uti Pers sluträkning införa, stående Olof fritt vid nästa ting med länsmanen Erik Påvelsson disputeras emedan han länsmanen sköt sig till bruksskrivaren Jonas Larsson vid Ölsboda att han kunna där om göra, när han bliver hit citerat, god reda och besked.

Näst inställde sig välförståndig Erik Ersson Holm fulmäktig av landbokhållaren välbetrodde Per Ersson till att fora av länsmanen

Välbemälte Erik Påvelsson 94 daler 16 öre kmt med där avgående intresse härflytande av en räkning varutinnan bemälte summa länsmanen uti salig häradshövdingens välbemälte Elias Alms bok påföres. Men emedan länsmanen beviste sig ej vara stämd ville han denna gången ej svara. Icke eller kunne han lagligen där till, utan föregången stämning, hållas.

Näst sakfälltes Christopher Kringsson vid Björkborns hammar till 3 mark för stämmings spillo emot Elias Larsson i Alkvettern om okvädes ord.

Näst beviljades syn emellan Björkborn och Backeberga som skall förrättas av Per i Immen, Nils i Strömed, Eskil i Stråbergsmymren och Eskil i Forsby.

Näst bötte Markus Markusson uti Granberga krono 3 mark för det han utan lov och minne haver drivit sin boskap över Granbergsdals äng och upphävet dess skygård.

Näst slöts att Jonas Zackrisson i Lontorp skall betala till Anders Olsson i Åsbergsviketorp 6 mark kmt för det han haver låtit förkomma för honom en mässings sporre.

Näst efter tjänstflitig begäran blev underskrivne obligation och försäkringskrift framdeles till efter rättelse och vederböranden till säkerhet framför någon annan som kan få något av närskrivne Jon Bengtsson att fodra, ord ifrån ord inprotokollerat. Bekännes jag undertecknat att hava anammat och emottagit mina styvbarns arv värderat i penningar åttio åtta daler 3 mark 2 öre kmt vilka penningar jag mig obligerar dem vilja betala när de myndiga varda och där de påfodrades varda, och om det icke finns så mycket i det lösa, så lovar jag dem att taga sina penningar igen

igen uti det fasta fram för någon annan gjord skuld och om så hände att hemmanet skulle bliva för skäl förpantat och uti protokollet bliva infört, skall dem fram för någon annan stå fritt att lagligen där om disputeras och till yttermera visso bekräftar jag med min egen hand datum Tåbäcken den 4 september anno 1675

Jon Bengtsson i Viviken

detta attesterar och Andreas Glaff verbi divini com: in Carlskogae

Näst favs rättens fasta och laga fångbrev på halva Trehörningen som är ett fjärdedels skattehemman / och det för en skuldfodran, bestående av trehundra tjugo daler kmt men en frisklädning, som är av Mats Persson ibidem med hans hustrus ja och samtycke till välbemälte Elias Larsson Linderoot på Alkvettern i betalning för ovannämnde skuld och summa alldeles transporterat och såsom genom ett fullt och lagligt köp övergivit, vilket med mera fastebrevet klarligen utvisar.

Dessa efterskrivne hemman och jordelotter blevo å detta tinget uppbudna som följer.

13 systerdelar i Väster Kärne av Olof Påvelsson ibidem 3 g

Halvard Anderssons del uti Västra Kärne för skuld nämligen 20 stigar kol och 16 tunnor malm till länsmannen Erik Påvelsson och 11 skeppund 5 lispund tackjärn till Petter Andersson Väster 3 g $\frac{1}{8}$ i Råhult i Karlskoga av länsmannen Erik Påvelsson 3 g

1/6 i Stubbrättigheten i Utterbäck av Nils Nilsson ibidem 3 g

Stubberättigheten uti Linhöjden av inspektoren välbemälte Elias Linderoot för skuld 3 g.

Nils Erikssons 1/6 uti Stockforsen ab eodem
och välbemälte Petter Väster för 25 skeppund 14 lispund 10 mark
tackjärns skuld 3 g

¼ hemmanet Degernästorp pantsatt av Olof
Svensson och Olof Larsson ibidem till kyrko-
herren herr Anundum Haqvinius 3 g
1/3 utav ¼ i Strömtorp uti Karlskoga socken av bruks-
skrivaren Jonas Larsson uti Ölsboda 2 g
halvparten av åttingshemmanet Mörkevikstorp
i Bjurtjärns socken av inspektoren välbemälte Elias
Linderoot 2 g
Nils Månssons i Aggerud del ibidem av
Elias Bryngelsson hammarsmed vid Bo hammar 2 g
Anders Påvelssons i Tåbäcken hyttedel uti
Kväggeshyttan av inspektoren Fredrik Engelbrecht 2 g
Måns Olssons uti Ökna i Bjurtjärns socken
hyttedel i Kväggeshyttan ab eodem 2 g
Eskil Anderssons uti Kexsundet uti Bjurtjärns
socken hyttedel uti Kväggeshyttan
ab eodem 2 g
Lars Nilssons i Emterud hyttedel uti
Kväggeshyttan ab eodem 2 g
Simon Påvelssons i Källmo hemmans
del uti samma hemman Källmo av
länsmanen välförståndige Erik Påvelsson 2 g
Halva Stenbäcken uti Karlskoga socken av
skomakaren Bengt Larsson 2 g
halva Brännebacka uti Karlskoga socken, emot
försträckning på tjugo sju stigar kol á 11 mark
stigen förutan intresse av borgmästaren
välbemälte Georg Camitz 1 g
Espenäs i Karlskoga socken emot 24 stigar
och 21 tunna kol ab eodem 1 g
Anders Matssons i Gräsmossen hemmansdel

ibidem för skuld taget, av borgmästaren välbemälte
Georg Camitz 1 g
Tomas Grelssons hemmansdel i Gräsmossen för
skuld tagen, av () borgmästare Camitz 1 g
Gunnar Månssons jordedelar i Bregårdstorp
av kyrkoherren ärevördige magister Anundo
Haqvinio 1 g

sakören som å detta ting fallne äre
belöpa sig uti en summa daler 48: 8 öre

Magnus G Ekeboohm

Anno 1676 den 14 15 och 16 november hölls
ordinarie härads ting med allmogen av
Karlskoga härad uti Bo gård i samma socken
Närvarandes kronans befallningsman välbemälte
Hendrik Johansson Schröder, samt de tolv
bofasta och edsvurna härads nämndemän som
voro.

Mats Jordansson i Brickegården	Per Persson i Immen
Nils Gunnarsson i Bregården	Nils Svensson i Strömed
Anders Velamsson i Kväggen	Eskil Jonsson i Stråbergsmynnen
Olof Tolsson i Gälleråsen	Eskil Nilsson i Knutsbol
Erik Olsson i Stackfallet	Sven Andersson i Säviken
Anders Esbjörnsson i Kilsta	Erik Håkansson i Herrnäs

Först publicerades herr baron högvälborne her
Leonhard Posses friherrre till Arnäs, herre
till Hälleki, Sickelsjöhov () kungliga fullmakt
att succedera efter sin sal ()falder fordom
riksrådet och Göta riks hovrätts presidenten
högvälborne herr Gustaff Posse, till häradshövdinge
dömet Östersysslet.

Där näst förelästes nämnden och allmogen min
undertecknad confirmation på vice härads-
hövdinge tjänsten att förvalta i Värmlands
Östersyssle

Näst

Näst ehuruväl Erik i Stackfallet blev
å nästförliden ting interims vis tillsagder att
stiga utur rätten för det han förmentes vid
sisthållne riksdag i Uppsala olagligen hava
tagit förlikning av Erik Arvidsson i
Fråsterud uti en tvistesak, men emedan
bemälte Erik nu insinuerade herredagsmännen
Björs Pedersson på Saxhyttan och Per Jonssons
på Ynshyttan attester av innehåll, att
merbemälte Erik uti Stackfallet haver uti
ingen måtto försett sig uti den tvistighet
han hade med åternämnde Erik i Fråsterud,
och de andra av nämnden begärde alla att Erik
i Stackfallen måtte till sitt nämndemans ämbete
restitueras. Alltså tilläts honom att sätta
sig åter uti rätten.

Näst svärade Lars Nilsson i Emterud i
Karlskoga socken sig över Casper Martin uti
Västra Tåbäcken för det han med nämnde-
och fjärdingsmannen Erik i Stackfallen skall
hava för några resterande utlagor efter
inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoots
befallning utpantat en ko. Men såsom
bemälte Casper Martin hade sin principal för

sig vilkens order han haver efterföljt. Alltså kändes berörde Casper fri från åter nämnda Larses tillmälan. Dock där han vidare vill pratendera att sig skall på något sätt vara skett förnär må han där om disputeras med ovannämnde inspektoren Linderoot.

Näst bekände Johan Andersson på Bo ägor frälse boende att han haver stulit ifrån Nils Gunnarsson i Bregården 1 och ½ skäppa blandkorns malt 5 mark silvermynt tillhopa värt. varför han Johan skall giva målsäganden sitt igen och böta tredubbelt nämligen 15 mark silvermynt arg kungliga straffordningen 3 §

Näst emedan äreborne matrona hustru Margareta Persdotter Flygge uppviste KM:t vår allernådigste konung och herres donationsbrev dat Stockholm anno 1674 den 4 november på hemmanet Kväggen i Bjurtjärns socken , och hon nu förfrågade sig om icke henne skulle vara lovligt att utriva samt avskaffa de oskattlagda torp som finnes på bemälte Kväggens enskilda skog och mark. Alltså blev henne hustru Margareta Flygge av rätten svarat att henne

henne må stå fritt att avdriva de oskattlagda torpare från sin välfångne skatte egendom, där hon eljest icke skulle pröva och för gott finna att skogen kunne tåla några nybyggare.

Näst emedan länsmannen välförsiktig Erik Påvelsson gav klageligen tillkänna att han skall vara hos hans excellence herr landshövdingen omilt angiven som han skulle hava låtit oriktigt tillgå med vaktskrivningar. Alltså på bemälte länsmans flitiga begäran tillspordes av rätten allmogen om någon ville eller kunne nu överbevisa honom länsmannen Erik Påvelsson hava vid allmogens vaktskrivande varit ()lässig eller oriktig, så skulle där som uti en sådan måtto haver att åtala komma fram och det fulltyga. Men såsom ingen av de tillstädes varande fanns som med fog eller några skäl understod sig det att göra och eljest nämnden bevittnade att de ingalunda visste merberörde länsman hava vid sådana tillfällen varit otrolig och oriktig. Ty meddeltes detta för ett trovärdigt tingsbevis.

Näst lovade Håkan Håkansson och hans måg Tomas Nilsson samt Karin Håkansdotter uti Strömtorp i Karlskoga socken att de vilja och skola sin gamla fader Håkan Svensson till hjälp och understöd årligen giva honom 2 lispund salt och hålla honom alldeles ved och värme; item när han omtränger, låna honom häst till rida eller köra, förutan det de skola vara förpliktade efter denna rättens avsagds dom dat anno 1673 den 6 november bemälte sin faders åker och äng honom tillhanda väl bruka och han Håkan efter deras loven vara fri för alla utlagorna och avgifter till kronan, jämväl och de hålla honom ledig för alla gäste- och skjutsningar.

Näst bevittnade nämnden att tredings skattehemmanet Strömed uti Karlskoga socken som Nils Svensson bebor är av de omkringliggande hemmanen mycket instängt och trängt i äng skog och mark, särdeles mulbete var av bemälte Nils lider stort men och skada, så att han efter berörde nämnds betygande icke utan skada kan högre skatta än för en fjärding där han likväl nu gör

gör utlagor för ett tredings hemman, vilket på flitig begäran utgavs för ett ofelbart tingsbevis.

Näst på borgmästarens välbemälte Georg Camitz begäran förordnades av rätten Per i Immen och Olof i Gälleråsen att värdera och utmäta den boskap, säd och hö som välbemälte borgmästare haver för skuld låtit arresteras uti Stockforsen och Kölebråten i Karlskoga socken.

Näst bevittnade nämnden att hemmanen Sibbohult, Noltorp, Bäck, Bråten, Dalen, Bricketorp, Östra Nytorp, Alkärr, Brännebacken, Finnebäck, Storängen, Aggerud, Lervik, Kvarntorp, Strömed och Nolhult alla i Karlskoga socken haver mycket ont efter skog, så att de näppeligen finna på sina enskilda ägor fångeskog och när de skola idka bergsbruk, nödgas de av andra köpa sig koleskog; dess utan att bemälte hemmans åbor hava mäktat lång malmväg och icke få en gång köpa sig skog till nödtorftig gruveved vilket allt de sade förorsakas där av, att deras allmänning är borta och deras egna skogar förmedelst bergsverkens idkande

idkande är avbrukade, och där de ej kunna få
hjälp av någon allmänning lära de ej
förmå vidare att fara fort med bergsbruk
där till med betygade nämnden, att detta
häradets inbyggare giva årligen allmänings-
skatt, oansett de / undantagandes några får/
ingen nytta av någon allmänning hava.

Näst på hammarpatronens äreborne och välbemälte
Johan Usings tillfrågan tillstod och bekände härads-
domaren Mats Jordansson i Brickegården,
att när han tillika med flera nämndemän
år 1652 den 11 september var vid Villingshamrarna
i Knista socken och Närke belägna,
att där pröva om någon skogsdel av
Karlskoga härads allmänning skulle kunna
samma hammar underläggas övervarande
fordom bergmästaren välbemälte salig
Sten Andersson samt fogdarna salig Anders
Larsson och salig Mårten Drotz, då haver
ingen av dem till det ringaste gått ute i
skogen utan voro hemma uti salig Hans
Menicks stuga och på en gissning togo
en del av allmänningen och lade under
merbe-

merbemälte Villingshamrarna. Eljest vittnade och åternämnde härads domare på sin nämndemans ed att Espelunds rösen och stora sten på Abborrkärns fall äre gamla röser, och voro giltiga förr än någon skoglott av Karlskoga härads allmänning, blev lagd till ovan berörde Villingshammar, utan de samma rösen till den ända inrättade, att de måtte skilja Abborrkärns skogen från allmänningen.

Näst tillsattes nämndemännen Mats Jordansson i Brickegården, Dan i Backa, Nils i Bregården och Olof i Gälleråsen att byta och jämka jorden emellan Olof Jonsson och Nils Andersson uti Brickegården.

Näst bötte Olof Nilsson i Sjötorp frälse i Lungsund socken 3 mark för stämningsspillo emot Eskil i Stockvikstorp om slagsmål.

Näst sakfälltes Johan Olsson och Olof Persson i Råglanda frälse uti Lungsunds socken till 3 mark vardera för stämningsspillo emot Sefred Persson i Flottuva om åverkan på skog.

Näst förböds Nils Olsson i Storängen och åborna i Ölsdalen i Karlskoga socken vid 40 mark vite att göra någon åverkan på det skogsstycket de sin emellan omtvista till dess det bliver av nämndemännen Mats Jordansson i Brickegården, Dan i Backa och Eskil i Forsby, Nils i Strömed, Nils i Bregården och Eskil i Stråbergsmýren prövat och noga rannsakat, vilkendera av ovannämnde åbor göra annan intrång i skog eller mark.

Näst betygade nämndemännen Mats Jordansson i Brickegården, Nils uti Bregården och Nils i Strömed att de förmedelst denna rättens bevillning å sista ting hava varit på syn emellan Skogskärr och Finnebäck då befunno de skäligt, att skillnaden här efter skall vara emellan bägges bemälta hemmans ängar först från en gran som blekades, där ifrån till en stake som sattes uti en (wijbuske) ända öster söder ut, dädan ända öster till en stor sten Hattesten benämnd, sedan uti ängshaget, där ifrån ända norr uti Fiskesjöbron, sedan föller gången efter till förbemälte blekade gran blev

blev och samma gång av sagt att Finnebäck skall försvara så mycket skog näst omkring ängen som de kunna behöva till nödtorftiga skygårdar eller hag.

Näst sakfälltes Eskil Nilsson uti Storängen krono i Karlskoga socken till 3 mark för det han haver påkastat Hoge Andersson uti Finnebäck ett okvädes ord; och för det han haver stött honom för bröstet, så att han flög vidöppen, skall han plikta med 3 mark

Sedan bötte Heden Larsson uti Storängstorp krono 3 mark för det han icke länge sedan hårdrog sin granne Olof Persson i Finnebäck och för det han (heeder) samma gång gav honom, Olof, tre blodvite, skall han böta 9 mark item för det han spann honom uti huvudet pliktade han med 3 mark.

Näst lovade Nils Larsson i Duvedalen i Karlskoga socken, att han skall ofördröjligen betala till Bengt Björsson i Klippan uti Rudskoga socken, två Rd som befanns restera på ett oxeköp.

Näst bötte Jakob Larsson uti Gräsholmen krono

krono uti Karlskoga socken 3 mark för stämnings spillo
emot Bengt Larsson uti Råbäck i Rudskoga
socken om ärerörig beskyllning.

Näst Olof Persson i Lövbacken frälse uti Bjurtjärns
socken pliktat med 3 mark för stämnings
spillo emot välbemälte inspektoren Elias Larsson
Linderoot om förment tjuveri.

Näst vittnade nämndemännen Nils i
Bregården, Nils i Strömed, Olof i Gälleråsen,
samt härads länsman välförståndig
Erik Påvelsson det fordom hans excellence
högvälborne landshövdingen salig herr Abraham
Lejonhufvud tillsade och lovade i år vid
Valborgmässot tid i Örebro att Olof Grelsson
i Gräsmossen, Johan Andersson i Västansjö,
Jöran Ersson i Gällsjötorp, Per Larsson
i Granviken, Bengt Persson i Dalen, Påvel
Ersson i Karlstorp, Lars Bengtsson i Karåsen
och Måns Jönsson i Lövnästorp, som blevo
värvade till KM:t krigstjänst på
innevarande år, skulle vara fri för
samma års mantals penningars erläggande
vilket på flitig begäran meddeltes för ett sannfärdigt bevis

Näst

Näst framkom hammarpatron äreborne herr
Petter Pettersson vid Villingshammar
och sade sig vara kommen uti erfarenhet
huruledes hammarpatronen herr Johan Using
skall hava honom ovitterligen sökt arrester
som skola prajudicera hans Villings hammar
förmedelst den allmäningsskogens sökande
som han sade sig hava kunglig konfirmation på.
Varför han tillfrågade om någon av nämnden
ville opponera sig emot KM:t brev?
Men emedan ingen av nämnden levde mer
än Mats Jordansson i Brickegården som var
med när skogen lades under bemälta hammar.
Alltså sade han att han intet gärna vill
taga sig där utav, utan KM:t
täckes göra därutinnan huru hans majestät
behagar. De andra nämndemännen
sade sig hålla KM:T brev uti största
ära, dock de med allmogen vilja söka
genom bön hos KM:t om benådning
att någon skog kunne tilläggas
deras härad. Eljest på herr Petter Petterssons
tillfrågan svarade her Johan Using att han
vill

vill tala och svara för Karlskoga allmogens besvär, om den allmänningen, som är lagder under Villings hamrarna från Karlskoga härad. Därför protesterade Petter Pettersson, att den som är orsaken, att en sådan dispyt emellan honom och allmogen uppvuxen är måtte framdeles stå den skada som kan av sådant härflyta.

Näst berättade nämndemannen Erik i Stackfallet att när han på riksdagen anno 1675 uti Uppsala var beordrat av sina häradsmän att söka igen till häradet den allmänningen, som är lagder under Villingshammar, då haver först fordom hans excellence landshövdingen högvälborne salig herr Abram Lejonhufvud befallt honom bemälte herredagsman, ingiva hos KM:t sitt besvär om samma allmänning. Men när han Erik bekom tvenne brev och en attest från några av nämnden i Karlskoga, då haver han excellence, contramanderat bemälte herredagsman att införa en sådan punkt, vilket herr Petter

Pettersson sade vara skett av några kungliga brevs
insinuerande hos högvälbemälte herr landshövdingen.
Men Sig. Using protesterade () solenissime att
de som hava utgivit den attesten som
bemälte Erik sig påberopade / var av
hans excellence skall hava contramanderat
besvärspunkten om allmänningen/ måtte
honom refundera all hinder och skada som
där av följa kan.

Näst angav sig. Johan Using att sig. Petter
Pettersson inne uti tingstugan viskade honom
uti öronen sägandes att han en annan gång
skall möta honom där som näsa och mun
står i blod. Var till Petter Pettersson nekade,
dock på sig Usings begäran togs ad
notam, där framdeles något oförmodeligt hända
torde.

Näst fann rätten skäligt och rättmätigt
att Påvel och Hendrik Påvelssöner uti
Abborrkärn i Karlskoga socken skola betala
välbemälte Johan Using vid Valås hammar
tuhundra åttio daler kmt, välförståendes
hälften vardera. Sedan skola de få

bruka lika stor del vardera uti bemälte
hemman Valåsen. Den andra (skulle) som
Påvel haver tillika med sin salig fader
tillförende gjort skall han allena betala.

Näst anklagades av länsmanen drängen
Lars Andersson uti Alkvettern frälse för
det han haver nyligen lägrat och rått löskonan
Karin Andersdotter ibidem med
barn, vilket de bägge vederingo. Varför
han dömdes att böta sina 20 mark
och giva konan till barnaföda en ko
en tunna råg och ett lispund smör, men
hon Karin som tillförende haver låtit lägga
sig, skall böta 40 mark. Bägge böra stå
uppenbara kyrkostraff.

Näst sakfälltes hustru Britta Markusdotter
i Stockforsen krono till 3 mark för det
hon haver av hastigt mod påkastat sin
granne hustru Ingrid Andersdotter ibidem
ett okvädes ord arg. Kapitel 20 tingsmålalbalken LL

Näst bekände Per Björsson i Linnebäck
krono i Karlskoga socken att han haver
givit pigan Marit Eskilsdotter i Linne-

bäckstorp tre blodvite och tre hårda slag
å ryggen med en björkesveg, varför
han Per skall böta 3 mark för vart blodvite
och 3 mark för vart slag, som gör tillhopa
18 mark.

Näst bötte Simon Påvelsson uti Källmo
krono uti Karlskoga socken 3 mark för stämnnings
spillo emot Nils Andersson i Brickegården.

Näst vittnade uti vederbörandens när-
varo Per Matsson vid Svartälven i Nora
socken och hustru Marit Tomasdotter i
Hättesjötorp i Kroppa socken, bägge dock särskilt
edligen med hand å bok, att när de för
en lång tid sedan vistades uti Granberga
och Dalsmund, då hade Granberga bor fri
fä väg väster om Lesjön och ginge Granberga
samt Granbergsdal med var andra med
boskapen klöv om klöpv på Loskines höjden
och Lesjöhöjden, utan någons åtal samt
klander. Vilket på Nils Jonssons och Markus
Markussons uti Granberga flitiga begäran
för dödsfall skull infattandes uti härads dombok.

Näst begärde åborna uti Granberga,
Granbergsdal

bergsdal och Dalsmund i Karlskoga socken,
tjänstligen att jag undertecknad samt
nämndemännen Mats Jordansson i
Brickegården, Nils i Bregården, Eskil i
Stråbergsmyn, Olof i Gälleråsen, Eskil i
Forsby och Erik i Stackfallet taga uti
ögenesikte och noga rannsaka om de tvistigheter
som bemälte hemman hava sin emellan
uti skog och mark, särdeles mulbete
vilket skall förrättas nästkommande
sommar.

Näst besvärade sig Nils Bengtsson i Skråmmen
Olof Persson i Degernästorp, Per Persson
i Immen, Nils Jönsson i Råhult, Per Andersson
i Kortforsen, över länsmanen
Erik Påvelsson för det han haver av
dem samtliga upptagit och av somliga
begärt större penningar, och lovat vilja
hos KM:t och kronan därför skaffa

Dem fullkomliga skattebrev, men det icke
kunnat verkställa. Var emot länsmanen
exiperade och sade sig intet mer hava
uti detta mål, än av Nils i Skråmmen tagit
sextio

Sextio Rd in specie, samt av Per i Immen
tagit etthundra femtio daler kmt
och av Per i Kortforsen ett hundra tjugofem
daler kmt. Som allt /förutan 10 Rd från
Skråmmen och fem från Immen dem han
mente sig väl hava för sitt omak förskylt/
han föregav sig hava givit secreteraren
ädel och välbemälte herr Petter Lideman
för sitt omak. Uti sådant fall efter noga
betänkande slöt rätten att där länsmanen
Erik Påvelsson icke uppvisar till nästkommande
nyårsdag med riktiga kvittenser sig
hava levererat till herr secreteraren Lideman
så många penningar för breven som
han nu tillstod, skall han refundera och förnöja
åborna i Skråmmen, Degernästorpe,
Immen, Råhult och Kortforsen det de av honom
pratendera för de skattebreven han
dels haver dem lovat, dels utan
någons begäran utfodrat confirmation
på deras hemmans besittnings rätta
Här emot appellerade länsmanen Erik Påvelsson
under den högtärade lagmansrätten med 3 mark

Näst

Näst tillstod nämndemannen Mats Jordansson i Brickegården, att han haver till detta tinget stämt bruksskrivaren Sven Larsson vid Villings hammar emot välbemälte Johan Using; men emedan bemälte bruksskrivare lät insinuera laglig ursäkt om sitt förhinder kunne han denna gången icke plikta.

Näst kändes länsmannen Erik Påvelsson skyldig efter sin egen obligation daterad den 12 oktober innevarande år att betala ofördröjligen till Bjurtjärns kyrka 40 daler kmt.

Näst på hustru Elin Eriksdotters från Vekhyttan uti Knista socken i Närke flitiga begäran samtyckte rätten att mäster Elias Bryngelsson vid Bo hamrarna uti Karlskoga socken skall vara förmyndare för bemälte hustru Elins omyndiga barn som hon åtte med salig Måns Olsson, vilken och medan han levde begärte att mäster Elias uti samma barns omyndiga år tager i akt och ser till godo den jordelott de haver uti Aggerud uti Karlskoga socken, ty skall han så laga att merbemälte omyndiga barns egendom

egendom att ingen måtte ske förnär.

Näst på vederbörandens flitiga begäran inprotokollerades närskrivne obligation framdeles till efter rättelse in quantum de jure för undfången spannmål som anno 1675 om vintern mig av Johan Using och hans tjänare Lars Pedersson sextio tunnor är levererat och contraherat två skeppund och två våger för var tunna löper därför som jag skyldig är sist förlidne maj att leverera ett hundra trettio två skeppund men som ännu där på intet levererat, försäkrar jag jag likväl honom i år vid Valås hammar åttio skeppund tackjärn att leverera och de resterande femtio två skeppund skola all (gäld) ofelbart nästkommande maj eller juni anno 1677 bliva levererade så lovat och till större säkerhet med egen hand och namn här under bekräftat. Bo gård den 20 september anno 1676

Erik Påvelsson

Näst gav rätten Jordan Arvidsson i Lerängen i Karlskoga socken fasta och laga fångsbrev på två tredingar uti stubberättigheten

i

i tredingshemmanet bemälte Lerängen som han Jordan, först till 1/3 haver köpt av länsmannen förständig Erik Påvelsson för tuhundra åttionio daler kmt, och den samma tredingen anno 1669 den 12 juni blev av denna rätten länsmannen tilldömd. Sedan haver berörde Jordan Arvidsson inlöst den andra tredingen / längst för detta Måns Eriksson tillhörig/ vilken var för resterande kronans utlagor och annan privat skuld nämligen tuhundra fyrtio daler kmt hos merbemälte länsman graverat och i betalning tagen som bevistes med Jordans undfångna immissions brev de dato 1672 den 19 november.

Näst confirmerades det jordeköp som under borgmästaren i Kristinehamn välbemälte Olof Persson haver gjort med Lars Olofsson i Smedstorp i Karlskoga socken om fjärdingshemmanet bemälte Smedstorp och därför givit etthundra daler silvermynt vilka penningar salumännen uti köpebrevet tillstod sig hava till fullt nöje bekommit det

det fastebrevet med mera exprimerar.

Näst meddeltes Elof Aronsson uti Knapped i Karlskoga socken rättens fasta och laga fångsbrev på stubberättigheten av fjärdings kronohemmanet bemälte Knapped, vilket hemman han med sin hustru hvar icke allenast genom testamente bekommit utan och förmedelst det han haver betalt stor skuld för sina svärfolk Anders Persson och hustru Elin Erikdotter, som samma hemman nästtillförende ägt hava fulltygade en tings attest daterad anno 1660 den 23 juli där till med haver han för bemälte sin svärmoder hustru Elin Erikdotter betalt någon hos henne innestående arv, som en lagmans dom de dato den 28 november anno 1662 utviste. Dessutan haver han Elof Anno 1664 den 2 november givit sin hustrus styvfader Anders Persson en systerdel i halva skattegården Mörkviken värderat för tjugo daler kmt item givet en ko, desslikest tjugo åtta daler kmt, Noch en bolås och en järngryta
i

här emot bemälte Anders Persson haver alldeles cederat och uppdragit Elof Aronsson sin praetention och rättighet uti merbemälte hemman Knapped vilket kyrkoherren ärevördige mäster Anundus Haqvinius och Ander Jonsson i Herrnäs samt Nils Persson i Mörkviken vittnade.

Desse efterskrivne hemman och jordelotter blevo å detta tinget uppbudna som följer
1/3 utav ¼ i Strömtorp uti Karlskoga socken av bruksskrivaren Jonas Larsson i Ölsboda 3 g
halvparten av Mörkevikstorp i Bjurtjärn socken av inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot 3 g
Nils Månssons i Aggerud del ibidem av Elias Bryngelsson hammarsmed vid Bo hammar 3 g
Anders Påvelsson i Tåbäcken hyttedel uti Kväggeshyttan av inspektoren välbemälte Fredrik Engelbrächt 3 g
Måns Olsson uti Ökna uti Bjurtjärns socken hyttedel uti Kväggeshyttan ab eodem 3 g
Eskil Anderssons uti Kexsundet i Bjurtjärns socken hyttedel uti Kväggeshyttan ab eodem 3 g
Lars

Lars Nilssons i Emterud hyttedel uti
Kväggeshyttan ab eodem 3 g
Simon Påvelssons i Källmo hemmandel i
samma hemman Källmo av länsmannen
välförståndig Erik Påvelsson 3 g
Halva Stenbäcken uti Karlskoga socken
av skomakaren Bengt Larsson 3 g
halva Brännebacka uti Karlskoga socken
emot försträckning på tjugo sju stigar
kol á 11 mark stigen förutan intresse av
borgmästaren välbemälte Georg Camitz 2 g
Tomas Grelssons hemmansdel i Gräsmossen
för skuld ab eodem 2 g
Aspenäs i Karlskoga socken emot 24 stigar
och 21 tunna kol ab eodem 2 g
Anders Matssons i Gräsmossen
hemmansdel ibidem för skuld tagen av
borgmästaren välbemälte Georg Camitz 2
Gunnar Månssons jordedelar i
Bregårdstorp av kyrkoherren ärevördigen
magister Anundo Haqvinio 2 g
¼ i Åsjöhult köpt av länsmannen
välförsiktig Erik Påvelsson 1 g

Elin Olsdotters i Nytorp systemdel uti
Aggerud av mäster Elias hammarsmed 1g
hela Kölebråten i Karlskoga socken av
inspektoren välbemälte Elias Linderoot 1 g

Saköron som å detta tinget fallna äro
belöpa sig uti en summa daler 33 : 24 öre

Anno 1677 den 5, 6 och 7 mars hölls ordinarie
häradsting med allmogen av Karlskoga
uti Bo gård, närvarandes kronans länsman
välförståndig Erik Påvelsson, samt nämnden nämligen

Mats Jordansson i Brickegården

Nils Gunnarsson i Bregården

Dan Bondesson i Backa

Simon Ersson i Stensviken

Eskil Nilsson i Knutsbol

Sven Andersson i Säviken

Per Persson i Immen

Nils Svensson i Strömed

Anders Velamsson i Kväggen

Olof Tolsson i Gälleråsen

Erik Olsson i Stackfallet

Nils Arvidsson i Aggerud

Först

Först sagnades fordom nämndemannen Eskil Jonsson i Stråbergsmýren, som befanns vara genom döden avgången. Alltså efter vanligt och vederbörligt sätt utvaldes i hans ställe Nils Arvidsson i Aggerud som avlade sin nämndemans ed.

Sedan föreställes Kerstin Månsdotter uti Mossberga i Karlskoga socken, ogift, som var gripen och tingsförder för det hon skall hava avlat barn uti hordom med Lars Arvidsson uti Östra Kärne å krono gift karl, dessutan är bemälte Kerstin kommen uti uppenbart rykte för det hon skall hava sist förflutet år tredje dag jul förgjort och mördat sitt eget foster, ty förmantes bemälte Kerstin att bekänna sanningen, det hon lovade vilja göra. Bekände alltså att ovannämnde gifte karl Lars haver rått henne med barn, i fjol vid vårtiden och när hon befann sig vara havande, haver hon det för ingen uppenbarat mer än för Lars som var hennes husbonde, då han skall hava bedit henne rymma undan, det han, Lars ej ville tillstå; dock nekade han icke sig hava bedrivit hordoms lasten. Bekände ock konan att hon lönnligen fødde barnet uti Mossberga, uti sin moders fähus anno 1676 tredje dag jul, men föregav att det var dödfött. Rätten höll nödigt att edeligen avhöra

avhöra dem, som hade beslagit konan och gärningen uppenbarat, nämligen pigan Annika Persdotter uti Mossberga, Anders Hindersson i Granåsen och hustru Anna Olsdotter i Espsätter. Först berättade Annika Persdotter särskilt, att när konan, Kerstin Månsdotter i fjor 3 veckor före Jakobsmässa, kom hem till sin moder uti Mossberga från sin husbonde Lars Arvidsson, efter hon ej kunne förlikas med sin matmoder Larses hustru, som hade misstanke på henne och sin man, att de skulle olovligen umgås med var andra; då fattade Annika Persdotter den tanken hemligen hos sig, att konan Kerstin skulle vara med barn. Natt till tredjedag ju kom konan Kerstin in uti Annikas moders stuga klagandes sig hava magerev, fördenskull lade sig på en lave, där hon mycket illa lät och jämrade sig, då tillsporde Annika henne, om hon plägar alltid hava sådant magerev, där till Kerstin svarade: Jag plägar så hava ibland, sedan tände Annika uti en sticka och lyste på henne, då sade konan: gack hädan med stickan, det hon ock gjorde en liten stund där efter gick Kerstin tre resor ut om dörren, och andra gången när hon utgick steg Annika till sin moder, som låg sjuk, talandes henne till med dessa orden: Kerstin bär sig rätt så (rohle) åt, som de, som pläga få barn, svarade

Svarade modern det är ingen sanning, vilket
tal Kerstin hörde och lydde på det utanför
dörren, och när hon kom då in igen, lade hon sig uti
Annikas säng, där hon låg en liten stund, emellertid
lyste Annika åter över henne med en
sticka och frågade henne åtskilliga gånger
huru det var med henne men fick intet
annat svar än att hon hade magerev, emot
dagen kom Kerstins moder, som hade sin koja,
ett litet stycke ifrån Annikas moder, till sin
dotter Kerstin, frågandes henne; om hon har
ont? Där till Kerstin svarade intet. Men Annika
sade: hon säger, att hon har magerev, då ville
de giva henne något in, som skulle lindra
sjukdomen, men Kerstin sade, Jag tror intet
hjälpes för min sjukdom, Icke dess mindre skavde
modern utav en björnklo något och gav henne
in, uti den akt, att det skulle hjälpa. Sist
frågade modern sin dotter Kerstin, sägandes: orkar
du gå hem, Anders som friar till dig, frågar
mycket efter dig. Där till Kerstin svarade, jag
tröster intet gå hem, efter det plägar ryka;
gå men Ine före, jag kommer fuller efter:
gick modern alltså hem, en liten stund där efter
gick Kerstin efter sin kos, då gick Annika ut
ståendes vid dörren, såg Kerstin ett stycke
ifrån dörren falla omkull, sedan gick Annika
in

in, menandes, att Kerstin skulle gå in till sin moder. Men Kerstin gick intet in uti sin moders koja, föregivandes, att hon inte ville gå in, efter hennes friare åternämnde Anders Hindersson var där inne, för vilken hon sade sig blygas, ty gick hon uti fähuset, där hon lade sig vid dörren, och kände så då, som uti Annikas moders koja sig hava starka (barerijer), emedan hon där låg. Sedan viste Annika en liten gosse Pelle Jonsson benämnd, nio år gammal, till att ge en häst, som var nära vid fähuset där Kerstin låg; då frågade Annika gossen, om han såg Kerstin? Svarade han, jag såg att hon gick in uti sitt fähus, gick därför Annika, som hon själv bekände till fähusdörren, öppnade henne ståendes utan för och fann Kerstin ligga på golvet vid dörren, frågade henne varför hon icke ville gå in till sin moder, där till Kerstin svarade, må tro han intet vill snart gå sin kos Anders, som sitter inne uti stugan, och bad henne låta igen dörren, vilket och skedde. Sedan gick Annika in uti Kerstins moders stuga och fann Anders friaren allena där inne: strax där efter kom Kerstins moder in, och en kort stund där efter kom Kerstin in, / då hon

hon fött haver/ lade sig på halm uti en säng, icke långt därefter gick Anders bort, om nyårs dag morgon kom Annika in till Kerstin uti hennes moders frånvaro, då gav hon, Annika, sig uti tal med Kerstin, talte henne till med dessa orden: vad hade du för sjukdom här om dagen, svarade Kerstin, du såg fuller vad sjukdom jag hade, sade Annika; Intet hade du sådant magerev, som annat folk, det går sådant tal om dig, att du skall hava fått barn och oförtövat läter hustrur komma hit, att mjölka dig. Svarade Kerstin, ha de intet annat att mjölka så få de komma. Sade Annika du vet, att du haver haft ett fult tal på dig en lång tid, men intet bliver långt till, förr än det bliver en ända där på. Svarade Kerstin, ju förr ju bättre; sedan skildes de åt. Två dagar före trettonde dagen sade konan Kerstin till Annika: Jag vill gå till kyrkan om trettondedagen. Var till Annika svarade Du får intet gå dit än. Sade Kerstin varför icke. Svarade Annika: du har intet gjort så god gärning; nu säger jag dig mitt i munnen; gud nåde dig, din moder och oss alla tillhopa, som hava varit uti hus ibland dig, här haver skett en stor ogärning, där till konan Kerstin mycket

under svarade: det skall fanen taga dig förr än han skall ta någon mer. Sade Annika efter hon hade sett mjölk rinna utur bröstet på Kerstin, Jo du haver satt neder en pilter uti våra hus, som skulle vara hädan. Sade Kerstin vet du var han är, så gack och ta upp honom, svarade Annika den, som var med dig, då du satte neder honom, den skall gå med dig att taga upp honom. Sade Kerstin Om så illa vore, skall du anklaga mig där för? dragandes till henne god tillförsikt efter de äre syskonbarn. Svarade Annika: Nej jag anklagar dig intet, utan vill du mig något därföre: så kom nu strax med mig till nästa grannhustru. Sade Kerstin Nej jag går intet dit. Mera taltes de intet vid där om den dagen. Strax där efter haver Kerstin klagat sig för sin broder Olof Månsson för det Annika haver henne tilltalat. Häröver brodern mäktade vredgades och hotade Annika med tillfrågan om hon och hennes moder kunde bevisa hans syster det grova talet de hava henne påkommit. Svarade Annika, jag skall säga så mycket som jag haver förmärkt, men intet barn haver jag sett. Dagen efter trettonde dagen

dagen i skymningen kom Kerstins broder för-
bemälte Olof onder in till Annika och bad
henne gå med sig uti sin moders stuga. Sade
Annika vad skall jag där: Svarade Olof
du och mor din skola gå dit till den ända
att vi vilja göra ända på det talet I haver
begynt. Sade Annika: Är du nu berättad.
ja sade han, nu är jag berättad. Då följdes
de åt in uti Olofs moders stuga: och när
de kommo in sade Kerstin; nu komma de
som skola taga mig av daga. Svarade Annika
om så är, att det skall intet bättre lyktas
så är fuller en annan man, som skall tjäna
sitt bröd där med. Där till Kerstin sade intet.
Sedan sade Olof: Om talet är sant, skolom
vi göra ända där på innan detta folket slipper
ut, och haver till den ända dit kallat sin grann-
hustru Anna Olsdotter i Espätter och Anders
Hindersson Kerstins friare, vilka skulle där
om rannsaka. Sade hustru Anna i Espätter
till konan Kerstin. Du skall låta se dina
bröst. Svarade Kerstin jag låter intet se
mina bröst. Sade hustru Anna lät man
mig rannsaka dig, och om du är fri så lät dem
få mjöl i munnen som sådant ju talt, då blev
Kerstin modfällter och satte sig neder, sade
Olof

Olof hennes broder, du skall taga utav dig,
om jag än skall taga en kniv och rista kläderna
sönder. Omsider sade då Kerstin: Jag
bekänner mig intet vara fri, och grät
bitterligen. Sade hustru Anna: har du gjort
illa så bär fram barnet, det ju skett så illa
förr en gång, och blivit än då väl. Och
gav hustru Anna intet över förr än Kerstin
följde henne ut och när de kommo
in igen, bar Kerstin in själv sitt foster, som
var ett stort och fullgånget pigebarn, och
hon med gråtande tårar sade: gud nåde mig
som således skall bära fram mitt foster.
Barnet var och som allt pigan Annika
berättade stelnat emedan det var taget
upp utav dynggehögen. Mer sade Annika
sig intet hava uti denna sak att vittna.
Hustru Anna Olsdotter uti Espätter
bevittnade, att när hon dagen efter sist-
förflutne trettonde dag var av Kerstins
friare Anders kallad, att rannsaka om
det som hon Kerstin var beryktad för. Och
hon hustru Anna kom in uti Kerstins
moders stuga. Log Kerstin, sägandes nu
komma de fuller, att taga mig, ty de ha

sagt, att jag har fött barn och bränt upp det, och de ha väl sagt, att jag skall mista knappen men få sy, vilken skall mistan de eller jag. Sade hustru Anna, bekänn män sanningen förr än Annika och hennes moder komma de lära väl driva på dig. Där till gav konan Kerstin det svaret, jag säger mig intet fri där för. Uti det andra som taltes och passerade, sedan pigan Annika kom in med Olof och sin moder, kom hustru Annas relation överens med förbemälte pigans Annikas tal, undantagandes det hustru Anna berättade, att hon frågade Kerstin var hon har barnet, svarade Kerstin: Det ligger ute i snön. Sade Kerstins moder till hustru Anna, hon får väl gå efter det själv, hon vet bäst var hon haver lagt det. Svarade hustru Anna Hon får intet gå allena. Varför följdes hustru Anna och konan Kerstin ut, Kerstin före och hustru Anna efter med stickebloss, efter det var sent ungefär klockan 9 om aftonen och när de kommo till en dynghög som var nära vid det fähuset Kerstin haver fött barnet, sade hon: Gud nåde mig huru ömkligt mitt foster ligger tagandes det upp utur dyngelhalmen, där det fanns naket, hustru Anna sade

sade ock det skulle du hava förr betänkt, vid det samma föll Kerstin omkull och sade: aldrig går jag in av detta stället, sedan dånade hon, när hon kvicknade vid, bar hon själv in barnet, bitterligen gråtandes, och när hon kom in lade hon samma barn ifrån sig, det hustru Anna sade vara ett stort vackert och fullgånget pigebarn, och att uti huvudet syntes en blånad, och en på vardera armen, dock sade sig ej kunna veta om det var utav vintern eller något annat, men inga benbrott förmälte hon sig se. Anders Hinderssons berättelse kom överens med pigans Annikas och hustru Annas relationer, förutan det han föregav sig icke hava besett fostret. Och att han kom om morgonen då Kerstin låg i fähuset utur stugan och satte sig uti fähusdörren talandes konan Kerstin till med sådana ord: Varför gå i så ut och är icke inne, svarde hon: det är så varmt inne, gack före jag skall komma strax efter. Anders förmälte att han ingalunda kunde tro, att en sådan gärning skulle vara å färde. Dessa tre personers vittnesbönder sade Kerstin själv vara sanna, undantagande några

några få ord, som hon ej kunde påminna sig.
På sistone när man Kerstin flitigt förmante,
att hon för sin själs salighet skull måtte bekänna
sanningen och KM:ts plakat och
påbud, daterat den 26 april anno 1669 om
barnamord, henne förelästes. Bekände
hon så vida, att hon sade efterföljande ord:
Barnet hade liv uti själva födselstunden.
Jag kan intet annat säga, än att jag måtte vara
orsaken till dess död, emedan jag intet bekände,
det jag var havande och uti födslen
sökte enslighet och läge, var av barnet kan
hända, kvaldes. Dock nekade hon alldeles att
hon på mordesätt bar händer å det. Och när
det var fött svepte hon det uti halm och lad
det neder uti dynghögen, och sedan gick in
till sin moder uti stugan, där hon lade sig
uti en säng. Hon nekade och ständigt, att
någon haver varit uti råd med henne, sade ock
att hon föga åstundar att leva.
Resolution, emedan Kerstin Månsdotter uti
Mossberga 1 begått enfalt hor. 2 haver
för ingen bekänt, mer än för honom,
som hon hade olovlig beblandelse med, att hon
var havande före födseln. 3 sökt enslighet
med själva födseln. 4 efter födseln lagt sitt
foster

foster å lönn. 5 bekände hon själv att hon i så måtto är vållande till sitt barns omkommande, att hon uti födelsestunden låg och icke böd till genom medel att hjälpa det. Alltså dömdes hon att mista livet och brännas efter KM:ts plakat om barnamord daterat 1669 den 26 april och 2 kapitlet högmålabalken LL. Och Lars Arvidsson i Öster Kärne å krono för hordoms lasten, han efter egen frivillig bekännelse haver bedrivit med förenämnde Kerstin Månsdotter, skall han böta åttio daler silvermynt och stå uppenbar kyrkostraff Arg. 1 § uti kungliga straffordningen daterad anno 1653.

Näst lovade Nils Jonsson i Losseby uti Bjurtjärns socken att han vill och skall giva sin svåger Per Ersson ibidem tre Rd á 6 mark silvermynt och till sin hustrus faster hustru Ingeborg Nilsson i Emterud i dito socken tio daler kmt, item Nils Ersson uti bemälte Losseby, försäkrade sin faster Marit Nilsson i Värnäs viken, henne att giva tio daler kmt. Dessa penningar utgavs så väl av förenämnde Nils Jonsson som av Nils Ersson till den ända, att de skulle bägge, hälften vardera

vardera, äga stubberättigheten av merberörde Losseby okvald för Per och hustru Ingeborg samt deras arvingar, där emot förenämnda personer som penningarna emottaga cederade alldeles, det som de hade att pratendera på samma stubberättighet, var om de blevo in öfr rätten förlikta och med handräckning åtskilda.

Näst kändes Lars Andersson uti Kexsundet i Bjurtjärns socken skyldig att betala till Nils Larsson i Lövnäs åtta daler kmt på ett hästbyte, som de hade haft sin emellan.

Näst på kyrkoherrens ärevördige magister Anundi Haqvini flitiga begäran, förordnades nämndemännen Simon i Stensviken, Dan i Backa, Nils i Bregården, Anders i Kväggen, Erik i Stackfallet och Olof uti Gälleråsen, att justera rågången och upprätta röser emellan Bjurtjärn å ena sidan och Sävikén, Dalbäcken, Björkhöjden, Skogsber, Tåbäcken, Råtorp och Björkeberg på den andra, efter lagmansdomen daterad den 18 oktober anno 1664.

Näst lovade länsmanen Erik Påvelsson, att han vill och skall giva till Lars Olsson uti Stackfallet uti Bjurtjärns socken tu skeppund tackjärn uti ett för allt på en gammal skull-

skuldfordran de sin emellan tvistade, var om de voro å båda sidor väl nöjda, och skola alldeles här efter vara åtskilda.

Näst avsades att jag undertecknad med nämndemännen Nils i Strömed, Eskil uti Forsby och Nils Arvidsson uti Aggerud nästkommande sommar noga rannsaka om en äng, som åborna uti Finnebäck och Storängstorp sin emellan tvista, vilket skall på nästa tinga refereras.

Näst inställte sig salig Måns Olssons uti Västansjö efterskrivne kreditorer och beviste sig hava rättmäteligen av honom att fordra nämligen:

Borgmästaren välbemälte Georg Camitz för 9 och ½ stig kol á 3 daler kmt summa daler 28:16 öre

Bruksförvaltaren välbemälte Per

Andersson Väster för 4 skeppund

tackjärn och 5 stigar kol daler 55:

Rådmanen välbemälte Håkon (Tillking)

för en häst daler 27:

Hammarsmeden mäster Hans Lang

för contant efter salig Månses obligation daler 227:

Efter salig Månses obligation daler 180:

Anders i Kilsta för 7 stigar

kol daler 21:

Hammarsmeden mästare Elias Bryngelsson
för salig Månses begravnings-
omkostnad, och contant daler 11:4 öre
Måns Arvidsson i Brickegården
för säd och contant daler 16:16 öre
Brita Svensdotter i Bråten
för en skäppa råg daler 3:
Påvel Larsson i Gräsmossen
caverat för salig Måns hos borg-
mästaren välbemälte Olof Persson
i Kristineham på daler 13:

Och emdean ovanskrivne skuld på intet
annat sätt kan clareras och betalas än
med den halvpart som bemälte salig Måns
Olsson ägde uti den fjärding skattehemmanet
Västansjö uti Karlskoga socken, vilken
halvpart salig Månses svåger Olof Andersson
i Västansjö begärde få inbörda efter mätsmanna
ordom, och efter den värdering som
merbemälte salig Måns haver av sin
hustrus syskon löst och köpt, det creditorerna
icke ville efterlåta, utan äskade att
bliva immitterade uti Månses fasta egendom,
och den sälja det dyraste de gitta. Och
länsmannen Erik Påvelsson tillböd sig, att
alldeles förnöja creditorerna nu strax
på

på det han måtte tillträda Månses efterlämnade fasta egendom. Alltså kan intet rätten förtaga salig Måns Olssons creditorer deras praferance och förmån för salig Månses arvingar, utan erkänner länsmannen Erik Påvelsson vara berättigad och befogat till oftabemälte salig Måns Olssons halvpårt uti fjärdings skattehemmanet Västansjö. Helst efter han, länsmannen, creditorerna contenterat och förnöjt haver. Arg capitel 22 ärvdabalken dock förtages icke Olof Andersson i Västansjö eller de andra salig Månses släkt deras rätt till att igenlösa ovannämnde jordedel uti Västansjö, där de inom laglig tid vilja infinna sig med så många penningar som länsmannen Erik Påvelsson haver betalt till salig Måns Olssons creditorer.

Näst kändes hustru Karin Påvelsdotter uti Rysshöjden i Bjurtjärns socken fri, att betala till Philip Larsson i Öster Kärne en tunna råg, som hennes salig man Mårten Eriksson haver av Philip borgat, emedan bemälte hustru Karin efter sin mans död uppdrog creditorerna all sin egendom arg. capitel 22 ärvdabalken LL.

Näst bötte Arvid Nilsson i Vibäck krono

3 mark för svordom inför rätten.

Näst, på Arvid Nilssons uti Vibäck och Carl Perssons uti Spjutberg flitiga begäran, samtyckte rätten, att jag undertecknad och nämndemännen, Dan uti Backa, Nils uti Bregården, Eskil i Forsby, Simon i Stensviken, Erik Olofsson, Stackfallet och Sven i Säviken taga uti ögnesikt och noga rannsaka huru sig förevitter med de ängarna och ett hag ovannämnde Arvid och Carl sin emellan omtvista.

Näst framkom Nils Markusson i Stockforsen i Karlskoga socken och begärde, att han måtte få inbörda hemmanet Stockforsen i Karlskoga socken, som hans broder Sefred Markusson och svågern Nils Ersson ibidem hava pantsatt till inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot. Till vilken begäran bemälte välbemälte Linderoots fullmäktige välbemälte Erik Ersson Holm svarade: Att när hans principal bliver förnöjd med 573 daler kmt som han haver rättmäteligen av samtliga arvingarna uti merberörde Stockforsen att fordra, vill han intet stå efter deras hemman. Alltså kunde rätten icke ogilla, att den av de bördiga till Stockforsen, som betalar gälden där av hemmanet är graverat, måtte vara närmst att behålla samma Stockforsen och utlösa sysko-

nen efter mätesmanna ordom och den värdering, som alla reda befanns vara därå gjord: och emedan samtliga syskonen sig beropade på en bytesskrift som skall finnas uti salig vice härads hövdingens Elia Alms efterlätne dokumenter. Måste de med all flit eftertrakta, att samma bytesskrift kan på nästkommande ting insinueras, att man må dess bättre göra slut emellan vederböranden syskon om fjärdings skattehemmanet oftabemälte Stockforsen.

Näst infunno sig för rätten Jon Nilsson i Mörkviken och Erik Håkansson i Herrnäs i Bjurtjärns socken och gjorde på sina hustrurs vägnar inspråk samt klander uti det köp som inspektoren Vålbemälte Elias Larsson Linderoot på Alkvettern haver gjort anno 1675 den 8 mars med bemälte Jons svärfader Jon Persson, och Nils Persson samt Johan Eriksson / vilka ter salumän är Eriks i Herrnäs svågrar / om deras halvgärds skattehemman Mörkviken och därför givit 800 daler kmt som köpebrevet utvisar. Var emot vålbemälte Linderoots fullmäktige vålbemälte Erik Ersson begärde att Jon Nilsson och Erik Håkansson måtte uti detta

mål avlägga Juramentum Malitia, det de och gjorde, emedan välbemälte Linderoot praesumerade, att de skulle taga penningar utur oskylla mäns händer och bemälte hemman dem olagligen tillvälla, Eljest påstod välbemälte Linderoots fullmäktige att det jordeköpet finge bliva stående: men om klandret skulle änteligen gillas, då måtte de som hemmanet inbördä betala hans principal 400 daler kmt som han skall hava sedan köpte gjordes, försträckt åternämnde tre salumän: Dessförutan begärde samma fullmäktige där hemmanet skulle framdeles gå dessa som med klandret inkomma, eller deras närmsta släkt ifrån, att välbemälte Linderoot måtte vara närmare än någon annan det igen bekomma och behålla. Resolutio Rätten erkänner Jon Nilssons i Mörkviken och och Erik Håkanssons i Herrnäs, inkomne klander emot det köp, som inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot, med Jon och Nils Perssöner, samt Jakob Eriksson om skattehemmanet Mörkviken gjort haver för lagligt och giltigt. Dock med det förord att där framdeles förspörjas kan, det Jon och Erik till en annans nytta välbemälte Linderoot

root till prajudice hans köp klandrat och hemmanet inbördat hava, skall välbemälte Linderoot hava makt att retrahera och återkalla samma hemman Mörkviken till sig och sina arvingarna. Och de fyra hundra daler kmt som välbemälte Linderoot pratenderar vara utgivna sedan han gjorde köp om Mörkviken, må han söka hos Nils och Jon Perssöner, samt Jakob Eriksson i Mörkviken.

Näst tillstodde rätten att efterskrivne 3 obligationer måtte införas i härads dombok vederböranden till säkerhet In quantum de jure.

Gör jag undertecknad vitterligt mig hava länt av min kyrkoherre ärevördige och höglärde magistro Anundo Haqvinio i contant penningar åttio daler kmt att lösa min broder Jordan Månsson utur skattegården Bregårdstorp och åter länt av kyrkoherden åttio daler kmt att lösa uti förbemälte en annan broderdel, som kommer min broder Johan Månsson till. Vilka penningar i en summa gör 160 daler. Desslikest utlovar jag mig betala för mina bröder Olof och

och Jöns Månsson sjuttio sex daler kmt som allt i en summa är 236 daler kmt vilka penningar jag lovar mig riktigt skola betala, halvparten till nästkommande midsommars-tid anno 1677. Och den andra halvparten till eftergående midsommartid 1678 och till större försäkring om sina utlånta penningar, sätter jag honom mina jorde-delar i skattegården Bregårdstorp, som jag både ärvt och förvärvat haver med dess köpe- och gårdebrev i underpant. Jämväl så länge penningarna utestå tillsäger jag honom 8 pro cento; och där mina jorde-delar i fall skulle säljas skall kyrkoherden av första utläggning fram för någon annan hava sin betalning huvudsumman med dess intresse. Och där han icke till förbemälte tid sin betalning bekommer, tillstår jag honom fritt tillträda mina gårdedelar. Till yttermera visso bekräfta jag detta med mitt eget namn Actum Prästgården den 21 september anno 1676

Gunnar Månsson i Bregårdstorp
ut testis Olaus Fontinus.

Undertecknad tillstår och bekänner jag mig vara skyldig till herr inspektoren välbemälte Elias

Elias Larsson Linderoot fyrtio stigar
kol att leverera nästkommande vinter till
Landfors hammar, såsom och 27 skeppund
tackjärn, att leverera till midsommaren vid
bemälte hammar, och emot förmodan
ovanbemälte skuld icke till föreskrivne
tider bliver riktigt erlagd och betald,
förpliktar jag mig att betala allt skade-
stånd, såsom och 8 pro cento de anno så
länge skulden är obetald. Till yttermera
försäkring, bekräftar jag det med mitt
eget namn och bomärke och underskriven
till vittnen begärt av Alkvettern
den 15 oktober anno 1674
Olof Påvelsson i Kärne
ut testis Olaus Boström

Jag undertecknad bekänner mig skyldig
vara till Per Andersson Väster tre skeppund tack-
järn, fyra (T) kol. Penningar tre daler kmt som
i många år stått, och emedan min lägenhet
ej heller nu för tiden är, att betala. Dy pant-
sätter jag bemälte Per Andersson min
fasta egendom i Kexsundet emot bemälta
skuld som sig allt i penningar belöper
fyrtiofem daler kmt att sig där av betalt göra
där icke betalningen av mig fullgörs
innan

innan nästkommande Larsmässan. Att detta så förvitter och i sanning är, bekräftar jag med namn och bomärke, jämte gode män till vittne Björkborn den 6 mars anno 1677

Lars Andersson i Kexsundet

till vittne: Nils Hemmingsson bälgmakare i Nora
Nils Håkansson i Näs

Näst klagade Jordan Olsson i Dalbäcken i Bjurtjärns socken, över Olof Persson uti Nolby krono uti Karlskoga socken för det han sistförflutne påsk ett år sedan om påskdagen emot aftonen var hemma uti bemälte Jordans gård, uti brådom skillnad över fallandes honom, med hugg och slag nämligen slog honom uti ansiktet tu slag med en (luthen) vilket Olof bekände och vedergick. Varför han å krono skall böta 40 mark för hemfrids brottet, och för bemälte de tu slagen skall han lägga tveböter nämligen för vardera 6 mark.

Näst bötte Jon Jonsson i Kråkelund krono i Karlskoga 3 mark för stämmings spillo emot Töres Persson i Åsbergstorp.

Näst framkom Jon Larsson i Knutsbol i Karlskoga socken, klagandes över inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderott för det han skall hava genom

genom sin dräng Harald Nilsson låtit
av honom utpanta utan någon värdering
två kor och två och ½ skeppund tackjärn och tu
stycken hyende, allenast emot tu års utlagor
som han föregav icke stiga högre än till 27 daler
kmt . Desslikest besvärade sig Tomas Grelsson
uti Gräsmossen, över bemälte inspektoren
välbemälte Elias Larsson Linderoot för det
hans betjänt ovan nämnde Harald skall hava
över ordinarie utlagorna tagit av honom Tomas
en barkad kohud. Där emot inspektorens Linderoots
fullmäktige välbemälte Erik Ersson Holm
invände, att hans principal kan klarligen
utvisa med sin bok, det han intet haver av
ovannämnde personer eller någon annan,
tagit högre utlagor än han borde, undantagandes
där de hava försummat stämningar;
menar han bemälte fordom sin dräng hava
utpantat 3 mark för tresko. Särdeles sade
inspektorens Linderoots fullmäktige, att
hans principal icke till det ringaste vet
utav, de två kor åter nämnde Jon i Knutsbol
fodrar, utan Harald Nilsson, må så väl
där till svara, som till kohuden. Rätten
kunde intet slut göra uti detta mål förr
än

än Harald Nilsson kommer tillstädes, att han må stå vederböranden till (muns). Alltså pålades inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot, att han till nästa ting skaffar Harald tillstädes, att förklara sig.

Näst sakfälltes Hans Månsson i Immen krono i Karlskoga socken till 3 mark för stämningsspillor emot Erik i Torpskog om hästeköp.

Näst bötte bruksskrivaren Per Gunnarsson vid Kortfors hammar krono i Karlskoga 3 mark för stämningsspillor emot Mats i Bråten, om vägröjning.

Näst kom för rätten Jordan Olsson i Dalsmund i Bjurtjärns socken på sina och sina syskons vägnar förmälades sig hava att fodra av salig Måns Olsson i Västansjö etthundra daler kmt som skulle härflyta, där av, att bemälte Måns skall hava tillika med sin salig fader sålt stubberättigheten i kronohemmanet Skogskärr uti Karlskoga socken. Men såsom inga vissa skäl framvistes huru vida Jordan med sina syskon kan vara bifogat uti sin pratention. Icke heller understod han sig, på länsmannens Erik Påvelssons / vilken för salig Månsses kreditorer talte / anfordran sin

sin skuld besvärja. Dessförutan var han, Jordan, icke tillstädes när salig Månses kreditorer beviste sin fodran och togo dem på merbemälte salig Månses fasta egendom i Västansjö. Ty kunde ej rätten på något sätt bifalla ovannämnde Jordan Olsson uti hans pratention och ansökande.

Näst alldenstund bruksförvaltaren välbemälte Per Andersson Väster inför tingsrätten besvärade sig över sina debitorer och gäldenärer uti Karlskoga härad, att de är fast motvilliga och tvära på anfordran till att infinna sig hos honom med betalning eller, att sluta räkning, äskandes fördenskull rättens assistans. Alltså tillsäges och förmanas härmed alla välbemälte Per Anderssons Västers, gäldenärer, som finnas i Karlskoga, att de på innevarande år först uti maj månad begiva sig hem till honom Sig. Väster och då antingen clarera skulden eller sluta samt göra med honom riktig räkning men skulle någon härutinnan finnas motsträvig och förfallelös på försagder tid icke inställer sig. Den lärer å nästa ting 3 mark plikt övergå för tresko

Efter

Efterskrivne hemman och jordelotter är på detta tinget uppbudne som följer.

Halva Brännebacka i Karlskoga socken emot
försträckning på 27 stigar kol á 11 mark st förutan
intresse av borgmästaren välbemälte Georg Camitz 3 g
Tomas Grelssons hemmansdel uti Gräsmossen
för skuld tagen av Sig. Georg Camitz 3 g
Ibidem för skuld tagen ab eodem Camitz 3 g
Aspenäs i Karlskoga socken ab eodem 3 g
Gunnar Månssons jordedel uti Bregårdstorp av
kyrkoherden ärevördige M Anundo Haqvinió 3 g
¼ uti Åsjöhult köpt av länsmanen väl-
försiktig Erik Pålsson 2 g
Elin Olsdotter i Nytorp systerdel uti Aggerud
av Mäster Elias hammarsmed 2 g
hela Kölebråten i Karlskoga socken av
inspektoren välbemälte Elias Linderoot 2 g
skattehemmanet Ålkärr i Karlskoga
socke av skrivaren Lars Persson
vid Valås hammar 1 g

Sakören som på detta tinget är fallna
belöper sig uti en summa daler 96:

Magnus G Ekebohm

Anno 1677 den 27, 28 och 29 november hölls
ordinarie häradsting med allmogen av
Karlskoga härad, uti Bo gård, närvarandes kronans
befallningsman välbemälte Hendrik Johansson
Schröder, på Bänneberg samt de tolv bofasta
och edsvurne härads nämndemän som voro.

Mats Jordansson i Brickegården	Per Persson i Immen
Nils Gunnarsson i Bregården	Nils Svensson i Strömed
Dan Bondesson i Backa	Simon Ersson i Stensviken
Olot Tolsson i Gälleråsen	Eskil Nilsson i Forsby
Erik Olsson i Stackfallet	Sven Andersson i Säviken
Nils Arvidsson i Aggerud	Erik Håkansson i Herrnäs

Först publicerades och upplästes den instruktion
som inspektoren över bergsbrukens skoga
välbemälte Christopher Jeger haver givit sina
underhavande skogvaktare.

Där näst, på skogvaktarens Elof Jonssons vid
Torshyttan anhållande förordnade rätten
häradslänsman med nämndemännen Mats
Jordansson i Brickegården, Nils i Strömed
Simon i Stensviken, Erik i Stackfallet,
Sven i Säviken och Dan i Backa att taga
uti ögnemärke, rannsaka och värdera den
skadan som några genom skogselds ut-
sättande hava sistförlidna sommar till-
fogat skogarna uti detta härad.

Sedan deputerades ock ovanskrivne nämndemän, att noga pröva och rannsaka om
Anders Matsson i Gräsmossen haver
gjort

gjort någon åverkan på Strömtorps skogs-
ägor.

Näst ställes för rätten Rangela Andersdotter
vid Klockarstugan å frälse uti Karlskoga socken
gift /men mannen förmenas vara död
eller slagen uti Skåne / vilken anklagades
för det hon haver haft olovlig beblandelse
med en lösdrivare från Närke, Knut
Eliasson benämnd, som säges vara gift uti
Närke, och nu är knekt och vistas hos
militien i Skåne. Bemälte Rangela bekände
fuller, att hon en gång haft lägersmål med
förenämnde person, men ehuruval hon för-
mantes att komma till sanningens bekännelse,
nekade hon ständigt och alldeles sig
hava vetat eller hört det berörde Knut
var gift. Utan sade honom hava lockat sig
till synden, genom äktenskaps loven emedan
löst tal gick uti bygden, det hennes
man / som då denne hordomslast bedrevs
haver varit 2 ½ år i fiendeland/ skall varit
död bliven i Skåne. Vilket hon föregav
hava bedragit henne. Rätten tog detta mål
uti övervägande och slöt samt dömde, att
denna sak icke kan avhjälpas förr än det bliver
bevitnat utav Rangelas mans överste.
Om han, mannen Olof Svensson benämnd,
lever

lever eller är död och vid vad tid
sådant skall vara passerat, jämväl och bör
sökas underrättelse av kyrkoherren uti den
socken som Knut Eliassos förmente
hustru i Närke bor, vilket skall till
nästa ting recognosceras och beställas.
I medlertid gick hennes fader Anders
Esbjörnsson i Kilstad, nämndemannen Nils
Gunnarson i Bregården och Per Månsson
i Bregårdstorp i caution, att hon ingenstädes
skall förrymma innan hon, efter bättre
inhämtad kunskap i denna sak kommer
för rätten tillstädes och efter beskaffenheten
pliktar.

Näst begärde Lars Olsson i Kristinehamn
på inspektorens välbemälte Fredrich Engelbrechts
vägnar att rätten ville meddela honom
Engelbrecht, laga fångsbrev på några hyttedelar
uti Kväggeshyttan, som han haver
köpt. Men såsom hyttelagsmännen nu
in för rätten invände, att salumannen
icke hava så stora anparter, som de sålt
hava, alltså pålades köparen, att han
producerar sina hemulsmän, innan
fasta kan givas.

Näst emedan Arvid Kortsson på sina
styvbarns salig Olof Anderssons omyndiga

diga barns vägnar uti Västansjö i Karlskoga socken begärde annan värdering på halvparten av bemälte Västansjö, än tillförende denna rätten haver å sistförflutne ting den 7 mars där å gjort i så måtto, att samma halva Västansjö skall komma salig Måns Olssons ibidem kreditorer i betalning, emot femhundra åttio två daler och 4 öre kmt bevist skuld. Men rätten förklarade sig nu på samma begäran, att merberörde halva hemmansdel i Västansjö icke kan ringare värderas än för ovanstående summa 582 daler och 4 öre km så väl för dess tilliggande goda lägenheter som av jämförelsen emot andra slika hemman som på denna orten försålda är.

Näst gav Kerstin Månsdotter uti Råtorp i Bjurtjärns socken klageligen tillkänna, huruledes Lars Anundsson uti Bjurtjärnstorp skall hava skyllt henne att hon haver avstympat svansarna på några kor. Jämväl ock att hon haver olovlig nytta av hans boskap. Var till Lars alldeles nekade; icke eller kunna hans vederpart framdraga några giltiga vittnen uti

uti detta mål, det tillstod han Lars, fuller att han haver sagt sig hava humsmål på bemälte Kerstin om de avstympade korumporna, men intet vidare påbördat henne någon beskyllning. Alltfördenskull befriades merberörde Lars Anundsson denna gången för böter. Och Kerstin Månsdotter entledigas för humsmålet och ryktet som hon är kommen uti, vid laga plikt för den som henne utan bättre skäl understår sig, för sådant beskylla.

Näst avsades, att Mårten Olsson uti Råtorp skall taga av sina syskon lösen för sin stubberätt han uti samma Råtorp pratenderade, dock må han där sitta odreven och skattfri havandes en halv skäppas utsäde ett års tid, från denna tiden beräknat, dessförinnan skall han sig om på ett annat ställe, emedan hemmanet icke kan tåla flera åbor än fyra, som där förutan Mårten, bo.

Näst fann rätten KM:t intresse nyttigt att nämndemännen Per i Immen, Olof i Gälleråsen med härads länsman pröva och rannsaka om torpet Espätter i Karlskoga socken är så gott, att det kan skattläggas för en fjärding.

Näst, övertygades Jordan Olsson uti Dalbäcken, Halvard Andersson uti Rosendal

dal, att han haver uti hans, Jordans egen gård vid påsketid anno 1675 slagit honom en pust och dragit honom i håret, dock i brådom skillnad. Varför bemälte Halvard Andersson skall böta å krono 40 mark för hemfridsbrott och lägga tveböter för vardera slaget nämligen 6 mark för pusten och 6 mark för hårdraget. För betalningen caverade läns-
mannen välbemälte Erik Påvelsson, där emot åter-
nämnde Halvard satte sin hyttedel och där
tillydande skog uti underpant.

Näst bekände Halvard Andersson i Rosendal i Karlskoga socken sig vara skyldig till Lars Persson i Karlskoga Prästgård tio daler för en bössa, vilka penningar skolla allra sist nästkommande midsommar betalas eller utpantas.

Näst fodrade Per Larsson uti Stråningstorp i Karlskoga socken och hans medarvingar utav Olof Larsson i Degernästorp och Olof Svensson ibidem, någon betalning för deras stubberätt de förmente sig hava att fodra efter sin salig fader Lars Jonsson i bemälte Degernästorp. Men såsom rätten förnam, att läns-
mannen väl-
försiktig Erik Påvelsson haver sedermera vunnit

vunnit samma hemman Degernäs-
torp under skattemanna rättighet, alltså
kunde rätten i sådant fall icke gilla
Per Larssons och hans intressenters pratention.

Näst emedan Bengt Larsson uti ny-
bygget Råbäcken i Karlskoga socken
gav klageligen tillkänna huruledes
han och hans hustru genom löst tal
och skvaller är kommen i rop och rykte
som de skulle kunna förmedelst
elak konst göra folk ont. Men såsom
nu ingen, varken inom eller utom
rätten kunde eller ville dem sådant
överbevisa, alltså kändes bemälte
Bengt och hans hustru fria för ovan-
nämnda rykte.

Näst förmedelst bergsinspektorens
välbemälte Elias Larssons Linderoots full-
mäktiges Mons. Erik Erssons Holms
angivande och klagomål, bekände
bemälta herr Linderoots fordom dräng
Lars Andersson uti Kväggen, att han
haver olovligen tagit ifrån välbemälte
Linderoot ett vinterlass hö gott om 6 daler
kmt det han haver sålt till Johan
Hinderssons i Västra Kärne i Karlskoga
socken hustru Lisbet Leeksdotter, emedan
hon anmodade och inrådde honom där till
vilket

vilket och hon vedergick. Varför i
anledning av det 32 kapitlet i tjuvmålsbalken Östgötalagen
resolverade rätten dem bägge bör stå tjuvrätt:
och han Lars å frälse skall giva måls-
äganden sitt igen samt böta tredubbelt
nämligen 6 daler silvermynt. Och hon hustru
Lisbet å frälse plikta även så mycket efter
kungliga straffordningens 3 punkt.

Näst förliktes Nils Larsson vid Klunkhyttan
uti Lekebergslagen med Nils Gunnarsson
i Bregården i så måtto, att Nils i Bregården
skall ett för allt giva Nils i Klunkhyttan
och hans syskon tolv daler kmt för en
pratenderat skuldfodran de hade sin emellan.

Näst resolverade rätten att Simon Bertilsson
i Agen i Karlskoga socken skall giva
till Per Torstensson uti Håkanbol i Rudskoga
socken fem daler kmt för en rest på
den drängelegan de sin emellan disputerade.

Näst efter ingiven och besvuren räkning
av nämndemannen Nils Svensson
i Strömed kändes salig Anders Arvidssons
uti Lervikstorp uti Karlskoga socken
efterlätne arvingar skyldig att betala
till bemälte Nils Svensson i Strömed
107 daler kmt kontant och 4 skeppund och 16 våger
tackjärn, item 3 stigar kol

Näst

Näst avsades, att Nils Hindersson vid
Bo hammar skall få tillika med sin moder
Marit Persdotter bruka hemmanet
Åsjöhyttan i Karlskoga socken och hans svåger
Per Jönsson efterlåtes där samma städes sitta
på ett års tid odriven, Men sedan träda
där ifrån och se sig om på ett annat ställe,
alldenstund nämnden bevittnade att samma
torp, som allenast är ett litet bergshemman,
icke kan tåla mer än en åbo,
och ovannämnde Nils Hindersson, har
lovat vilja stå sin gamla moders
bo före och hjälpa henne betala den
skuld var med merberörde bergstorp
är graverat.

Näst beviljade rätten att nämndemännen
Simon i Stensviken, Olof i Gälleråsen
och Per i Immen byta och jämka
fjärdings kronohemmanet Kedjeåsen
så lagandes att hustru Karin Matsdotter
få med sin son Lars Andersson
och tvenne sina döttrar bruka halv-
parten av samma hemman. Och den
andra hennes son Per Andersson må
tillträda och nyttja den andra hälften
uti samma hemman. Men Mats och
Nils Anders söner och deras syster Ingrid
Andersdotter, bör huxa sig om på ett
annat

annat ställe, dock skola de bekomma
efter mätesmanna ordom en skälig betalning
av sina syskon för det de cedera sin stubbe-
rätt uti merberörde Kedjeåsen.

Näst fann rätten skäligt och rättmätigt att
Bengt Larsson uti Kåbberud i Rudskoga
socken må taga av soldatens salig Mats
Eskilssons knektlega sjuttio daler kmt
som innestå hos Lars Nilsson uti Björkfallet
uti Rudskoga socken, emedan bemälta Bengt
beviste sig hava rättmäteligen att fodra
så många penningar efter hans salig
Mats obligation.

Näst bötte Nils Markusson uti Granberga
å krono 3 mark för olovlig svordom inför
rätten.

Näst pålade rätten Nils Markusson uti
Granberga i Karlskoga socken det han innan åtta
dagars förlopp måste för hem till inspektoren
välbemälte Elias Larsson Linderoot femhundra
sjuttio tre daler kmt, så frmat han
vill efter denna rättens å sista ting av-
sagda dom åtnjuta inbördandet av skatte-
hemmanet Stockforsen i Karlskoga socken.
Men det intresse som bemälte välbemälte Linderoots
fullmäktige välbemälte Erik Ersson Holm
nu inför rätten pratenderade av ovan-
nämnde Nils Markusson efter han skall
hava

hava penningarna för det klandrade
hemmanet merberörde Stockforsen till denna
tiden innehållit; kunde rätten icke
attendera och gilla emedan Erik Folkesson
i Backeberga avlade sin livliga ed med
han å bok, att välbemälte Erik Holm och Nils
Markusson voro efter sistförlidne vörting
ense att välbemälte Holm skulle på sin
principals vägnar förskriva penningar
hos välbemälte Per Andersson Väster uti
Björkborn emottaga, ehuru väl hans välbemälte
Holms, principal där med nu syntes icke
vara förnöjd.

Näst på välbemälte inspektorens Elias Larssons
Linderoots begäran deputerade rätten
nämndemännen Simon i Stensviken, Erik
i Stackfallet, Eskil i Forsby att mäta
och värdera huru stor skada skogselden
sistförlidne sommar haver gjort på
skattehemmanet Mörkvikens ägor.

Näst efter såsom landsfiskalen välbemälte
Petter Tidell angav huruledes Olof
Persson i Finnebäck, Töres Olsson i Gälleråsen
och Olof Jonsson i Dalen i Karlskoga
socken hava förflutne år 1675
stulit tillhopa femton Rd från en bonde
på Dal. Alltså tillsades länsmanen att
han berörde personer uti laglig tid stämmer
till Tössbo härads ting / där gärningen
förmäles

förmäles vara gjord/ vid 40 mark vite, att utläggas av dem vardera där de ej förfallolösa comparera när bemälte länsman efter tidig communication av vederböranden om tinget, dem citerar och tillsäger.

Näst angav hustru Valborg Tomasdotter uti Knutsbol, huruledes hon är skyllter av sin grannhustru Marit Larsdotter ibidem för det hon skall hava kallat henne trollpacka. Var till bemälte hustru Marit svarade att hon haver tagit tre tappar gräs utav deras äng på åtskilliga ställen och en annan gång haver hon för tre år sedan om en skärtorsdag bränt tjära under en gryta, och hon Marit sedermera mist en ko och några kalvar, där över Valborg så förklarade sig, att hon tog fuller något gräs uti Marits äng och, att hon brände litet tjära om en skärtorsdag under en gryta: Men det nekade hon alldeles, att hon viste eller mente något ont där med. Rätten tog denna sak uti betänkande och uti detta fall kunde intet annat sluta, än dömde Valborg Tomasdotter i Knutsbol denna gången fri för ryktet samt humsmålet. Och parterna gåvo varandra till uti det de här till dags har kunnat varandra i hastighet och av förseende emot brottet. Men till att före komma

vidare träta och oenighet satte rätten emellan hustru Marit och hustru Valborg deras män, barn och folk 40 mark vite att utgivas av den som först annan med elaka ord eller gärningar olagligen angriper.

Näst kändes Jon Larsson uti Knutsbol skyldig att betala till Nils Nilsson ibidem en skäppa blandkorn för den skadan som hans boskap haver bevisligen gjort på bemälte Nilses åker med någon säds uppätande.

Näst framkom för rätten Ingrid Månsdotter i Gottebol i Karlskoga socken och ville återkalla det jordebyte hon haver gjort med sin syster Kerstin Månsdotter i Bregårdstorp i så måtto, att Ingrid uppdragit Kerstin sin jordelott i Bregårdstorp, där emot Kerstin efterlåtitt Ingrid halvparten av hemmanet Gottebol. Men såsom Ingrid befanns hava gjort skiftet av en fri och otvungen vilja, skall där med förbliva så länge ovannämnda systers moder hustru Ingeborg Jordansdotter lever, sedan hava de att förvänta rättens vidare utslag emedan uti hennes livstid kan icke hennes jord emot lag varken försäljas eller bortbytas.

Näst pålade rätten Nils Hallorsson uti Sjötorp och Eskil Persson i Stockvikstorp vid

vid 40 marks vite att de fullborda den uthärads synen som längst för detta lagligen beviljat är att förrättas emellan kronotorpet bemälte Stockvikstorp och skattehemmanet Sjötorp i Lungsunds socken. Synekostnaden skall Stockvikstorps åbo till hälften göra och den andra hälften Sjötorp jordägande bestå. Men när saken bliver (görssom) laga dom utförd skall den som tappar skadan och omkostnaden vedergälla.

Näst sakfälltes Olof Nilsson i Sjötorp frälse till 3 mark för stämmings spillo emot Eskil i Stockvikstorp om slagsmål.

Näst bötte Olof Persson i Råglanda frälse i Lungsunds socken 3 mar för samma brott emot Sefred Persson i Mosserud och Johan i Råglanda om åverkan.

Näst beviljade rätten nytt prov på rågången emellan kronohemmanet Bråten $\frac{1}{4}$ och frälsehemmanet Nortorp 1 helt med Bäckén och Dalen $\frac{1}{2}$ gård i Karlskoga socken, vilket skall nästkommande sommar förrättas av mig under-tecknad samt kronans befallningsman välbemälte Hendrik Schröder, nämndemännen Nils i Bregården Per i Immen, Mats i Brickegården, Nils i Aggerud, Nils i Strömed och Olof i Gälleråsen om kostnaden skola ovanstående hemman umgälla var efter sin skattning

Näst

Näst samtyckte rätten att nämndemännen
Per i Immen och Olof i Gälleråsen
mäta och värdera den rågstacken som
finnen Hendrik uti Mosserud i Grythytte
socken haver på Immens ägor.

Näst resolverade rätten att nämndemännen
Dan i Backa, Nils i Bregården, Nils i Strömed
och Olof uti Gälleråsen värdera Nils Perssons
del i Brännebacken, som är av borgmästaren
välbemälte Georg Camitz uppbuden för skuld
item skola ovanskivne nämndemän värdera
Påvel Larssons del i Gräsholmen för skuld
tagen i försäkring av bemälte herr Camitz.

Näst dömde rätten Simon uti Källmo
å krono böra böta för stämningsspill, emot
Nils Andersson i Brickegården 3 mark.

Item pliktade bemälte Simon 3 mark för
samma brott emot Mats Persson hammarsmed
vid Bo hammar.

Näst avsades att masmästaren Mats
Jöransson i Mörkvikstorp i Bjurtjärns socken
skall betala till sin fordom legopiga Kerstin
Jonsdotter i Klippan åtta daler kmt för
resterande lön.

Näst utkorades nämndemännen Mats
i Brickegården, Dan i Backa, Nils i
Bregården och Eskil i Forsby att dela samskogen
emellan kronohemmanen Råhult $\frac{1}{4}$ och

Forsnäs $\frac{1}{4}$ så lagandes att emellan dem rätt jämkas.

Näst befallte rätten nämndemännen Nils på Strömed och Nils i Bregården, att rannsaka om de ängarna som Jakob i Gräsholmen och Per i Gräsholmstorp tvista, görandes rätten därom vid nästa ting god underrättelse.

Näst vittnade nämndemännen Dan i Backa, Nils i Bregården och Eskil i Forsby att salig Sven Olsson uti Ölsdalstorp haver ungefär för 25 år sedan emottagit fjärdingshemmanet Ölsdalstorp helt förfallet och dess förriga åbo salig Mats Olsson mycket gäld skyldig och bemälte Sven gälden betalde, varmedelst hans söner Olof Svensson och salig Erik Svenssons barn, är berättigade att nyttja och bruka besittnings- och stubberätten av berörde Ölsdalstorp.

Näst sakfälltes Olof Matsson uti Aspedalen krono till 6 mark för det han haver dragit sin granne Mats Hindersson i håret och slagit honom ett blodvite, och förböds de vid 40 mark vite att vidare tillfoga varandra genom ord eller gärningar någon oförrätt.

Näst pålades Per Månsson i Bregårdstorp att betala till hustru Karin Svensdotter i Kråkelund 2 daler kmt.

Näst kändes länsmanen Erik Påvelsson skyldig att

att betala till Anders Larsson i Östervik 2 skeppund och 5 lispund tackjärn.

Näst välbemälte Per Gunnarsson och hammarsmederna Erik samt Hans Erssöner och Hendrik samt Nils kolare alla vid Kortfors hammar i Karlskoga socken, bötte vardera 3 mark för stämmings spillo emot härads länsman om tresko till att utgöra lagmans och häradshövdingärantan.

Näst fodrade Karin Larsdotter i Mossberga, Marit Nilsson ibidem i Karlskoga socken och salig Elin Larsdotters arvingar i Bottesvika i Varnums socken, att länsman välförsiktig Erik Påvelsson i Bo gård måtte förnöja dem för deras stubberätte det sade sig böra hava efter sina saliga föräldrar uti hemmanet Degernäs i Karlskoga socken som tillförende haver varit krono, dock nu köpt av bemälte länsman under skatte-manna rättighet från KM:t och kronan. Men alldenstund länsman Erik Påvelsson framviste i rätten en kopia av högstbemälte KM:t köpebrev på samma hemman; ty kunde rätten Karin Larsdotters och Marit Nilssons i Mossberga och salig Elin Larsdotters arvingars i Bottesviken förmente pratention av någon stubberättighet uti merberörde Degernäs icke gilla

Näst

Näst vittnade nämnden och tingsallmogen
att emedan såsom deras församling är en svag
sådesort och där sammastädes är många små
bergshemman, varest årligen fast ringa säd
falla plägar. Alltså hava dess forna konungar
högeligen i åminnelse allernådigst givet och förunt
deras kyrkoherrar den ene efter den andra
halvparten av all behållen kyrkotionde
fallande årligen i Karlskoga, vilken gåva
och understöd vår allernådigste nu regerande
konung har behagat confirmera. Men nu i
detta år haver gud allsmäktig täckts straffa
bemälte Karlskoga församling med missväxt
så att dess inbyggare största delen icke kunna
hava säd längre än till näststundande jule-
helg. Och i sistförflutne år är underhålls-
spannmålen tagen ifrån kyrkoherren äre-
vördige och höglärde magister Anundo
Haqvinio och förordnat till militiens
behov. Och där han i lika måtto nu skulle
mista sitt vanliga underhåll, lærer han
fast ringa spannmål i förråd finna
till sitt och de sinas nödtorftiga uppehälle,
vilket på anmodan gavs ovanbemälte
kyrkoherre för ett trovärdigt
bevis

Näst framträdde för rätten Nils Jönsson
i

i Råhult uti Karlskoga socken och beviste med nämndens vittnes börd, samt en skriftlig transaktion under länsmans väll. Erik Påvelssons egenhändig namn av Bo den 14 augusti anno 1677 varutinnan förmäles att länsmannen Erik Pålsson och bemälte Nils Jönsson i Råhult är inför en commissorial rätt som hölls innevarande år i Bo samma dato av högvälborne landshövdingen herr Jacob Fleming således förlikte, nämligen att Nils ett för allt, skall giva länsmannen merberörde Erik Pålsson ett hundra daler kmt. Var emot Nils Jönsson hemmanet Råhult för sig och sina efterkommande alldeles okvald besitta bör såsom och de laxkistor som han av nyo för några år sedan upptagit och byggt, utan någons intrång för vanlig där avgående skatt obehindrat nyttja och bruka skall, vilken förlikning på flitig begäran framdeles till säkerhet och efterrättelse infattades i härads dombok.

Näst beviljades att närskrivne förlikning måtte uti härads dombok infattas vederböranden till säkerhet och efterrättelse in quantum de jure.

Såsom år 1652 efter tingsrättens re-

Resolution som den 23 augusti skedde,
vart intressenterna uti Sibbo hyttelag pålagt
sin skog sammanskjuta och efter andel
i hyttan närmst och fjärran beläget, vart
om annat taga, på det icke en, två eller tre
sin skog nämst vid hyttan, och de andra
med så mycket större besvär sitt bruk
driva måtte. Det vår salig fader tyckte
sig försvårt vara, skogen så till skiftes
gå låta, förente sig alltså med salig herr
Gert Ysing, som 5/16 delar i hyttan hade,
sålunda att han utav skogen till ()färdig
hytteskog efterföljande råmärken honom
efterlät, som ifrån hyttebron följer
det Linbergvägen till Råhult Linbergs, dädan
ända i sjön Elgsimmen kommandes märket
i sjön där som vägen närmst vid sjö-
brynen framgår, följer sedan sjön
och älven till hyttebron igen. Om
denna skog haver vi i dag oss med
herr Johan Ysing sålunda förent, att
han så länge vi honom åt herr Ysing
till nytta bruka kunna, han ingen
kolare eller någon annan det sälja skall
skogen att avarbeta, vi förobligera oss
och

och skogen på intet sätt herr Ysing till
men, eller utan hans vetskap att bruka.
utan uti bruket hans order efterleva.

Att sådant av oss uppriktigt hållas skall
sätta vi till säkerhet här under våra
bomärken. Valås hammar den 21
november anno 1675.

Lars Andersson i Sibbo. Måns Andersson i Sibbo

Näst på hammarpatronens äreborne
och välbemälte sig. Johan Ysing requisition
vittnade nämnden, att han haver sedan detta nu
påstående kriget begyntes, efter överhetens
påbud gjort till fädernes landens
defention efterskrivne utrustning och
bekostnad. 1/ haver bemälte herr Ysing
anno 1675 den 27 januari levererat under
bergsregementet tvenne väl monterade
karlar vid namn Lars Jönsson Wall och
Anders Nilsson Åås, med var sin månads-
kost. 2/ samma år den 18 september
sände han sig. Ysing till gränsvakt
åt Eda skans en karl med gevär, en
månads kost och allt annat tillbehör väl
försedd, Bengt Folkesson benämnd. 3/ dito
år den 30 oktober haver merberörde
sig. Ysing erlagt till länsmanen Erik
Påvelsson penningar för en karl, som

En månads gränsvakt prestera skulle
den bemälte länsman sade sig genom lego hava
förskaffat, och till behörig ort framfört.
4/ den 21 november efter högvälborne herr
landshövdingens order avfärdade åter sig.
Ysing till Eda skans en karl förmedelst gevär
och en månads kost, väl utrustat, Erik Jakobsson
nämnd 5/ samma tid nödgades han och
taga en sin egen dräng, nämligen Jonas Persson
till dragon, den han väl väpnat och med
en månads kost, med de andra hammarpatronernas
dragoner uti december månad på
ovantalte år avskickade 6/ anno 1676
haver sig. Ysing försänt till Värmlands
Dal tvenne beväpnade karlar, med en
månads kost Knut Eliasson och Jon Pedersson
benämnda, att göra fienden motstånd.
Vilket allt på flitig begäran meddeltes ofta-
bemälte sig. Johan Ysing för ett sannfärdigt
bevis.

Näst insinuerade i rätten Jon Hogvardsson
i Fallet i Karlskoga socken, höglovlige kungliga
bergscollegi brev daterat Stokholm
den 11 december anno 1676, varutinnan
högbemälte collegium behagar nådgunstligen
mig undertecknad tillkänna giva, huruledes
hammarpatronen välbemälte Johan Ysing
på

på varjehanda sätt skall hava olagligen
underslagit sig Jon Hogvardssons hemman
Elgsimmen i samma socken beläget, på-
minnandes mig att ett sådant välbemälte Ysings
procedere / där karendens klagomål sann-
färdigt voro / strävar emot KM:ts
resolution av år 1664 den 15 november
innehållandes att intet slikt köp skall upp-
rättas i bergslagerna av stapelstäders borgare
eller bruksförvaltare utan kungliga bergs
collegi tillstånd, såsom och där domhavande
varde förmante, att icke sådana köp confirmera
och fasta där å giva, med mindre det vari
ogillt. Och därför merhögbemälte kungliga
bergs collegium begär det jag ville
om sakens beskaffenhet vederbörligen
rannsaka, och vara klaganden beforderlig
uti allt vad som skäligt och rättmätigt
vara kan. Alltså tog häradsrätten
sig före ordentligen rannsaka och pröva
huru vida välbemälte Johan Ysing är berättigad
till hemmanet Elgsimmen med där
tillydande lägenheter. Först presenterade
Jon Hogvardsson i Fallet emot välaktad
Ysing en inlaga förnämligst av detta
innehåll, att hans salig svärfader Sven
Andersson i Elgsimmen haver anno 1653
länt

länt av välbemälte Johan Ysings salig fader välbemälte
Gert Ysing 60 daler kmt till någon
gälds avbetalning, och skall han svärfadern
därför satt uti underpant den besittnings
rättighet han hade uti ovan nämnda Elgsimmen,
som den tiden var kronohemman, men emedan
Sven Anderssons omyndiga arvingar
förmedelst hans dödliga frånfälle icke för-
måtte förberörde penningssumma strax
betala skall salig välbemälte Gert Ysing utan
lag och rätt hava bemäktigat sig Elgsimmen
det han och hans arvingar till denna
dagen brukat och nyttjat. Sedan före-
giver och Jon, att han haver tillbudt
för ett år sedan välbemälte Johan Ysing
60 daler kmt för sin pratention
i Elgsimmen, dock han ej velat emottaga.
Ty begär, han, Jon, att rätten ville
mantinera och erhålla honom vid KM:ts
resolution daterat anno 1664 och
välbemälte Johan Ysing pålägga såsom en
hammarpatron, att igentaga sin salig faders utlagda
penningar för Elgsimmen. Däremot
exciperade välbemälte Johan Ysing skriftligen på
efterföljande sätt. 1/ förmäler han, Jon Hogvardssons
inlaga vara osannfärdig, av noll och intet
värde, och att han haver utan blygsel

Understått sig föra osanning fram för höglovliga kungliga bergs collegio, och honom Ysing, därigenom fast illa förolämpat, sägandes honom, Jon, ingalunda vara någon bergsman, som han sig kallat haver, utan en dagkarl. II hans osanning vara klar nog att påtaga, i det han, kungliga bergs collegio förebragt att han, Ysing, honom hans hemman otillbörligen och olagligen, för 60 daler kmt skall hava avhänt, där han likväl aldrig om 60 halvörer mycket mindre om 60 dalers värde med honom handlat. III hemmanet Elgsimmen där utinnan Jon förmenar sig hava någon pratention, angiver han, sin salig fader välbemälte Gert Ysing hava anno 1650 den 31 januari av dagkarlens Jon Hogessons svärfader salig Sven Andersson köpt /så vida han efter kungligt privilegium hade stubbe- eller besittningsrätten där uti/ icke för 60 daler kmt utan förmente sig kunna skäligen bevisa att samma hemman hans salig fader över 300 daler kostat, förutan det han efter antagandet till dess högnödige reparation använt haver. IV vidare till att utvisa sin oskyldighet och att hans salig fader välbemälte Gert Ysing haver lagligen samt med god rätt förvärvat sig tredingshemmanet Elgsimmen, långt förr än

än KM:t resolution anno 1664 den 15 november publicerades med förbud att ingen stapelstads borgare eller hammarpatron skall hava makt att tillhandla sig någon bergsmanshemman, utan med vidhängande condition, producerade välbemälte Johan Ysing efterskrivne documenter copialiter under slottsfogdens välbemälte Hans Klerks och postmästarens välbemälte Erik Kraffts i Örebro vidimation. Nämligen 1/ framviste välbemälte Johan Ysing ett köpebrev, daterat Valåsen den 31 januari anno 1650, varutinnan Sven Andersson säljer salig välbemälte Gert Ysing, hävde- eller stubberätten av Elgsimmen. vilket då var krono 2/ frambar han fordom hans KM:t salig konung Karl den niondes glorvyrdigste i åminnelse brev av Örebro den 11 februari anno 1596, varigenom Sven Andersson bekommer frihet, att evärdeligen med sina barn och efterkommande arvingar, besitta och bruka kronohemmanet Elgsimmen, så länge han och de förmå, därför göra årlig skatt och utlagor. 3/ teddes rätten ett tingsbevis under fordom vice lagmannens salig välbemälte herr Mathiae Penningskiölds namn daterat Karlskoga tingsgård anno 1651 den 7 februari, där uti förmäles, att Sven Andersson alldeles

alldeles cederat och försålt salig välbemälte Gert Ysing den hävderätt, som han, hans hustru barn och arvingar hade uti Elgsimmen. 4/ där uppå följde hennes KM:t drottning Christinas brev givet på Stockholms slott den 31 mars anno 1651, varförmedelst kungöres att högstbemälte hennes majestät av särdeles motiver och ynnest skänker och giver fordom handelsmannen salig välbemälte Gert Ysing i Örebro, hans hustru barn och arvingar tredingshemmanet Elgsimmen under skattemanna rättighet och bergsfrälse frihet, till evärdelig egendom. 5/ ingav han i rätten kungliga kammar collegi immissionsbrev daterat Stockholm den 23 maj anno 1651, med vilket salig välbemälte Gert Ysing fullkomligen inrymmes uti Elgsimmen. 6/ dessförutan presenterade välbemälte Johan Ysing till överflöd uti rätten en utförlig relation om hemmanets Elgsimmens beskaffenhet o handel. Dessa ovanbemälte 6 dokumenter i original sade välbemälte Johan Ysing sig änteligen vilja till sin och sin salig faders exculpation uti ödmjukhet insinuera i höglövlige kungliga bergs collegio. Eljest efter välbemälte Johan Ysings tillfrågan, in för rätten, svarade Jon Hogwardsson och hans hustru Kerstin Svensdotter, att de

de aldrig hava hört, det salig välbemälte Gert Ysing genom några illparige practiquer eftertraktat hemmanet Elgsimmen, men varit av deras salig fader Sven Andersson för nöd och trångmål skull till honom utsatt. Och berörde hustru Kerstin begärde nu av välbemälte Johan Ysing, ett tröjeklåde, / det hon förmente icke vara efter loven utgivit av salig välbemälte Gert Ysing till hennes föräldrar / så skulle varken hon eller hennes arvingar å Elgsimmen någonsin här efter tala och klandra. Var till välbemälte Johan Ysing gav det svaret. Sig intet behöva giva henne något, emedan hennes förmente pratention på Elgsimmen, är till hennes föräldrar över och icke under betalt, påberopandes sig åternämnde köpebrev och tingsbevis. Vid detta tillfälle, på välbemälte Johan Ysings requisition vittnade nämndemannen Mats Jordansson i Brickegården, Nils Gunnarsson i Bregården och Nils Arvidsson i Aggerud, att då salig välbemälte Gert Ysing efter upprättat köp med Sven Andersson tillträdde Elgsimmen, voro husen darsammastädes dels avbrände, dels förruttne och hemmanet uti alla måtto förfallet samt öde. Betygade och hela nämnden, att de varken in eller utom rätten

Rätten hava hört att välbemälte Johan Ysing viljat slå Jon Hogessons torp Fallet, under sitt hemman Elgsimmen, det berörde Jon sade sig hava förnummit och merendels för den orsaken skull varit nödgat att klaga över välbemälte Ysing, vilket allt på välbemälte Johan Ysings begäran togs ad notam. Allra sist när välbemälte Johan Ysing solicerade, att Jon Hogesson måtte icke allenast plikta för det han haver talt på och emot KM:ts donations brev samt tingsbeviset om Elgsimmen, utan ock fodrade över honom straff och näfst för de svåra och olidliga injurier han förmälte honom hava sig uti det höglovlige bergs collegio påbördat; förklarade Jon Hogwardsson sig således: att han intet har satt sig emot varken KM:ts brev eller tingsbeviset. Men sade sig allenast genom höglovlige kungliga bergs collegi nådiga anledning sökt in för denna rätten se och höra välbemälte Johan Ysings skäl och dokumenter emot sin pratention, jämväl och förfråga sig om icke honom, efter KM:ts resolution, emot bergshemmanens köpande av hammarpatronerna, måtte efterlåtas igenlösa oftabemälte hemman Elgsimmen, som hans salig svärfader Sven Andersson

son haver till salig välbemälte Gert Ysing försålt? Och där de förmente injurierne skulle äntligen upptagas, begärde han det måtte ske uti höglovlige kungliga bergs collegio där de säges vara välbemälte Johan Ysing påkastade.
Resolutio: av hammarpatron välbemälte Johan Ysing inkommer skäl och dokumenter, som uti ovanstående rannsaking och in actis finnes, kunde denna rätten Jon Hogwardssons i Fallet och Karlskoga socken pratention och klander angående hemmanet Elgsimmen, icke attendera samt gilla, helst emedan Elgsimmen, icke attendera samt gilla, helst emedan välbemälte Johan Ysing är municerat med ett kungligt donations brev på samma hemman. Vad de förmente injurierne vidkommer, uppsätter rätten den till det höglovlige kungliga bergs collegium där de synes utgjutne och förlupne vara.

Efterskrivne hemman och jordelotter äro å detta tinget uppbudne som följer.

¼ uti Åsjöhult köpt av länsmanen välbemälte Erik Påvelsson 3g
Elin Olsdotters i Nytorp systemdel uti Aggerud av mäster Elias Bryngelsson hammarsmed 3 g
Hela Kölebråten i Karlskoga socken a
inspektoren välbemälte Elias Linderoot 3 g
Skattehemmanet Ålkärr i Karlskoga socken

socken av skrivaren Lars Persson vid Valås
hammar 2 g

En hyttedel i Holsjöhyttan och en skogs-
del i Västra Kedjeåsen av länsmannen
välförsiktig Erik Påvelsson 1 g

Sakören som å detta tinget fallne är
belöpa sig uti en summa daler 34:-

Anno 1678 den 12, 13 och 15 april
hölls ordinarie härads ting med allmogen av
Karlskoga socken, uti Bo gård, närvarandes kronans
länsman välförståndig Erik Pålsson, samt de tolv
bofasta och edsvurne härads nämndemän, som
voro

Mats Jordansson i Brickegården

Per Persson i Immen

Simon Ersson i Stensviken

Dan Bondesson i Backa

Nils

Nils Gunnarsson i Bregården
Anders Velamsson i Kväggen
Eskil Nilsson i Forsby
Sven Andersson i Säviken

Nils Svensson i Strömed
Olof Tolsson i Gälleråsen
Erik Olsson i Stackfallet
Nils Arvidsson i Aggerud

Först framkom Jon Bengtssons i Viviken
i Bjurtjärns socken hustru Sissla Håkansdotter
mäkta svag och sjuklig, vilken klagade tillika med
bemälte sin man över masmästaren Mats Jöransson
gift man i Mörkvikstorp, för det han skall
hava anno 1676 tvenne åtskilliga gånger
hävdat och tagit henne med våld, nämligen först
tre veckor för midsommar uti hennes egen stuga
då allt folket var borta, och sedan något liten
tid där efter uti skogen sent om en afton,
där han visste henne skola gå förbi ifrån en sin granne
till sitt hem. Desslikest beskyllte hon samma
masmästare, vara upphov till hennes stora sjukdom,
emedan han vid sista våldförandet i skogen skall
krossat illa hennes bröst, då hon var av sin man
flux havande och ungefär sex veckor där efter
födde barn. Till vilken grova beskyllning
berörde masmästare hårt och stadigt nekade
sägandes både Sissela och hennes man hava
honom sådant av lutter avund och gammalt
hat pådiktat, läggandes i förstone det till, att
han intet var hos Sissela i hennes gård, den
dagen hon förmäler denna lasten vara skedd
utan föregav allenast, att han gick den samma
dagen hennes hus förbi: men Sissela sade honom
i munnen att han där var, och en stund sov
på Bogården och en stund låg på bosvalen,
då hon kom ut och hämtade sig in litet ved
skall han hava sagt till henne, kom ville vi
gå in uti boden, där till hon förmälte sig hava
svarat, vad skall jag då där? Och gick in i stugan,
dit

dit hon förmälte honom hava kommit efter och tagit utur sin byxesäck ett stycke bröd med ett stycke spekekött, frågandes henne, om hon ville hava mat, och han kastade samma mat på bordet, sedan kungjorde hon, honom hava där sammastädes supit och druckit mjölk. Dess för utan refererade hon, att han haver sista gången våldtagit henne i skogen på sådant sätt, att hon allena, sent om en afton stod för henne i vägen, ett gott stycke från husen, och vid hennes ankomst räckte ut armarna, talandes henne till dessa orden: Skall du intet tala med folk, fattandes henne, som då blev mycket häpen, kring om livet, och sedan hov henne om kull samt drog henne i skogen där han genom våld skall hava främjat och fullbordat med henne sin onda lusta. Eljest angav denne Sissela att när Mats första gången våldtog henne skall hon hava hotat honom med klagomål var till han skall givet det svaret: Klaga fritt mitt nej är så gott som ditt ja. Där till med berättade Sissela, att Mats en gång emellan bägge hordomslasterna / då han var uti Kväggeshyttan och achtade, dit Sissela kom med mat till sin gosse/ frågade henne; Om hon bliver vid Kväggeshyttan kvar över natten, då skall Sissela hava svarat med gråtandes tårar, det gör eder lika gott om jag bliver kvar eller intet. Var på han skall hava sagt, gråt i helvete, det är en högtid. Vilket allt Mats och sade vara osant, undantagandes, att han omsider tillstod det han icke gick Sisselas hus förbi, utan satte sig på hennes förstugu tröskel en liten stund och Sissela satt innan för uti förstugan och spann men han nekade i begynnelsen alldeles, att han var

var inne uti hennes stuga eller sov någonstädes på gården; dock kom man honom äntligen till att bekänna det han intet väl kan veta, om han sov på Sisselas gård, efter han förebar sig varit mycket drucken, då han kom dit hemman ifrån. På tillfrågan och innerlig förmaning om sanningens bekännelse, sade Sissela 1/ att hon ingalunda kunde eller hade makt att taga emot och ropa då Mats bägge gångerna i stugan och skogen lika som rasande skall hava henne våldtaget, efter hon samma tider var mycket sjuklig, havande, allt folk både liten och stor långt där ifrån och hon mycket häpen samt bestört. 2/ berättade hon sig hava en sådan grov gärning för sin man förtegat, på det hon av annat folk skulle bliva föraktad; jämväl och för det hon befarade att Mats och hennes man skulle taga livet av varandra. 3/ föregav hon, sig uti enfaldighet hava tänkt, att hans nej skulle kunna skada henne, helst emedan hon hade inga fulla skäl och vittnen, Men när hon blev strax efter barnafånget fast illa sjuk, besinnade hon sig och tog sig den tanken, att guds straff hade kommit över henne för det hon en sådan grov missgärning ej hade låtit komma i dagsljuset. Därför haver hon sistförlidna sommar i Bjurtjärns sockenstuga under confession samma misshandel uppenbarat för sin cappellan vällärde herr Andreas Glaaf, det hon och tillstånd, Nu kunde Sissela intet stå för rätten, utan av stor svaghet låg och sade sig icke åstunda längre leva, ty bad hon att rätten dess mer ville tro denna hennes bekännelse viljandes hon taga in för gud på sitt ansvar om icke det allt är sant. Sissela och hennes man begärde

begärde ödmjukeligen, att rätten ville låta producera och ändeligen avhöra några personer, som de förmente kunde göra någon upplysning uti denna sak. Ibland dem framkallades först Nils Persson uti Mörkviken i Bjurtjärns socken, vilken svor med han å bok, att den dagen som Sissela säger sig varit av Mats våldtagen, kom han Nils till Sissela i Viviken, där Mats var före honom och satt drucken på förstugutröskeln, där han satt en liten stund, och sedan lade sig på gården: där efter gick Nils sin kos, icke vetandes vad sedan passerade. Nämndemannen Erik i Stackfallet vittnade och edeligen, att när Sissela hemma hos sig uti Mats närvaro bekände för berörde Erik, att Mats krokade igen dörren, då han, första gången i stugan skall våldtagit henne sittandes i högsätet och sydde på en barnaskjorta; och hon fällte de orden, att han Mats, gick i hennes gård efter henne, som en annan bandhund, till dess hann fick henne ensam inne; haver Mats svarat, fast än jag låg på eder gård och lade huvudet på en sten, så vet jag att jag icke ändå tog stycket utav eder, utan jag sov, var till Sissela gav det svaret? Ja fanen sov med, jag var all blodig på armen när han sista gången bedrev våldsamligen med mig otukt, visandes fram så då, som nu ett ärr på samma arm. Erik berättade ock, att Mats i förstone samma gång stod ständigt där uppå, att han gick Sisselas hus förbi, då hon påbördade honom hava gjort gärningen. Men när föreskrivne Nils Persson i Mörkviken kom honom

honom till muns, måste han, Mats tillstå, att han låg på gården varutav han i detta mål beslogs hava ljugit. Jordan Olsson uti Dalbäcken i Bjurtjärns socken svor med hand å bok, det han haver hört sin hustru bekänna, att förr än Mats kom uti detta grova ryktet, skall han, en gång uti ett ensligt rum sagt till henne Jordans hustru, som då nyss var gifter, Jag tör ligga hos dig. Därför hon haver (svorit) på honom och gått sin rätta väg. Vidare bevittnade på samma sätt Per Nilsson uti Mörkvikstorp, att hans hustru Ingri benämnd, haver med allvar berättat för honom, det masmästaren Mats stod för ett år sedan allena på sin loog, ropandes henne Ingri till sig, då hon frågade, vad han vill? Skall han hava fällt sådana ord. Jag vill giva dig en kaka och en fläskskiva om jag får ligga när dig: Svarade hon, Gud give dän elaka går till eder. Hustru Kerstin Hindriksdotter i Linnebäck i Karlskoga socken, Mats hustrus syskonbarn avlade sin livliga ed, att för tio år sedan då hon var ogift, men Mats gift, viste hon honom med bloss sent om en natt vägen till Åsbergsviken, då han drucken begärte få i skogen ligga hos henne för ett sexmarker stycke. Varförmedelst hon släckte ut blosset och sprang ifrån honom, låtandes honom gå i mörkret. Samma hustru Kerstin kungjorde ock, att Mats och hon voro vid Linnebäckshyttan en gång allena tillsammans, då skall Mats hava sagt till henne; Får jag ligga hos dig, så skall jag giva dig ett halvt skeppund tackjärn, där till hon givit sådant svar; I hava mitt syskonbarn till hustru och om

om jag blevo tjocker huru skulle då gå med mig, Jag vill icke låta skämma mig, om jag hade hytterådstugan full med järn. Sade han; Skjut på Björs Per i Björtorp som då friade till henne. Ett annat Mats hustrus syskonbarn en ung piga Karin Mickelsdotter i Åsbergsviken, tillika med en annan piga Kerstin Persdotter i Mörkviken, bedyrade sig bägge där uppå att oftabemälte masmästare Mats haver sedan han blev gift, begärt /dock på åtskilliga tider/ i skogen, att han finge hava sin vilja med dem för huvudklädslärf, huva och där till med penningar. Mats invände i förstone att alla dessa avlagda vittnesbörder skulle vara osannfärdiga. Dock på (Sidlöcktone) vidergick han genom dessa orden; Jag kan intet neka, att jag ju haver för lust skull således skämtat med dem, som nu vittnat hava. Men jag, gud haver lov, är för själva gärningen fri, och aldrig haver tillbudit hustru Sissela någon oära. Mats hotades med järnen efter han syntes icke vilja bekänna sanningen, var av han intet commoverades, utan continuerligen stod där uppå, att hans vederparter hava kommit honom uti detta ryktet för bara hat och avund. Sissela höllt sig stadigt vid sin bekännelse, icke trädandes det ringaste där ifrån. Utan beklagade, att Mats haver hanterat henne, som en skälm, och sade det icke kunde vara sant, att hon eller hennes man draga uti detta fall till Mats () () hans någon ovänskap, emedan han haver sedan

sedan gärningen gjordes varit av Sisselas man buden till gäst och en gång till fadder, där till med hade han det förtroende till dem, att han (dessutan) torde lägga sig på deras gård att sova. Sist viste Mats fram tre stycken attester från Grythytte socken och samma härad, varutinnan förmäles, att Mats haver länge uti samma socken vistats och där ställt sig flitig, ärlig och väl. Men emedan det icke angick denna saken och detta häradet kunde intet där av slutas. Annan underrättelse stod icke nu härutinnan till att finna, ehuru väl man högeligen sig där om beflitade. Fördenskull tog rätten detta mål uti noga övervägande. Och omsider förmedelst hela nämndens omröstande, och de skäl in Actis innes Resolverade och dömde rätten således: Alldenstund masmästaren Mats Jöransson i Mörkvikstorp ingalunda ville bekänna hustru Sissela Håkansdotters förmenta våldtäkt och han är uti föregående rannsaking tvenne gånger beslagen hava talt osanning, oh Sissela Håkansdotter genom sin egen berättelse, samt några andra omständigheters och liknelser framförande, stod högeligen där uppå, att samma Mats skall hava våldsamligen bedrivit med henne hordoms otukt o h han in ante acta vita är funnen horaktig samt lättfärdig. Alltså fäste merberörde Mats lag till nästkommande ting, då han skall med tolvmanne ed befria sig ifrån den grova beskyllningen, som bemälte hustru Sissela haver honom pålagt. Arg. Capitel 19 tingmålabalken LL. Dock lämnas i underdånighet denna tingsrättens sentens under högl

höglovliga kungliga Göta rikets hovrättens högvisa correction och förklaring.

Näst föreställes Rangela Andersdotter uti Kilsta i Karlskoga socken och anklagades av härads länsman för det hon haver bedrivit hor med en lösdrivare Knut Eliasson benämnd från Vintrosa socken i Närke där han haver sin hustru. Och blev samma Knut här i Karlskoga anno 1677 om Valborgmässo tid knekt och då strax commenderades till Skåne där han nu vistas under militien. Bemälta Rangelas man har ock varit soldat i Skåne, men herredagsmannen Dan Bondesson i Backa berättade nu på sin nämndemans ed sig hava fått vid nyss-hållne riksdag uti Halmstad god kunskap, att ovtalade Rangelas man Olof Svensson blev i fjol vid pingsttid i stormen vid Malmö slagen; var av man kan nog samt avtaga, att han likväl levde den tiden Rangela hade olovlig beblandelse med förenämnde Knut uti Karlskoga klockarstuga å frälse, vilket efter hennes egen bekännelse skedde anno 1677 den 22 april. Men merberörde Rangela kunde icke bevisa sig den samma tiden haft någon viss kunskap om hennes man var levandes eller död. Denne Rangela tillspordes, om hon visste att Knut var gifter den tiden han hade att beskaffa med henne. Vilket hon högeligen nekade, och begärde där på få avlägga sin ed. dock förmåtte icke förskaffa sig laggärdsmän. Och ingen fanns som ville eller kunde överbevisa, att hon skall haft kunskap om Knuts giftermål i Närke. Alltså sköts detta till den opartiska nämnden, att henne där ifrå antingen värja eller fälla. Fördenskull genom allas vota befriades hon Rangela ifrå den

den misstanken, att hon skall vetat, det Knut var gifter då han henne under äktenskapsloven, lockade till att bedriva en sådan hordoms last. Ytterligare förmälte Rangela in för rätten, att förr än hon beblandade sig med åternämnde Knut, skall hon hava hört utav en Boråsbo, det hennes man var död och begravnen uti Borås, därför hon förment sig kunna få oftabemälte Knut till man, helst emedan han lovade henne utav sin knektelega 100 daler och skall alldeles hava givit sig ut för en ogift person. Rätten betänkte sig uti denna sak och efter noga övervägande sententierade och dömde som följer. Emedan Rangela Andersdotter icke var försäkrad det hennes man soldaten Olof Svensson skulle vara död i Skåne, då hon inlät sig i hordoms last med knekten Knut Eliasson, som var gift, kan hon intet annat räknas för än en gift person. Men förmedelst nämndens värjande, befrias hon för vetenskap, att Knut skulle vara gift, då missgärningen bedrevs. Varför Rangela Andersdotter å frälse, skall böta 80 daler silvermynt och stå uppenbar kyrkostraff Arg. Kungliga straffordningen 1 §. Och Knut Eliasson skall plikta för sin brott, så snart han kan igenfinnas och föras för rätta. Dock uppskjutes i underdånighet denna dom under höglovliga kungliga hovrättens förklaring.

Näst

Näst efter riktig uppvist räkning av hammarpatronen välbemälte Johan Ysing vid Valåsen och länsmannens välbemälte Erik Påls- sons clair obligation, erkände rätten samma länsman Erik Pålsson bör till nästkommande Persmässo betala tillbemälte herr Ysing nittio ett skeppund 15 lispund 15 marker tackjärn, dem länsman icke bestridde. Men det pratenderade intresset gav herr Ysing nu in för rätten länsman efter med den condition, att där han icke erlägger förr nämnde capital till föresagd tid, skall ovariantaltes intresse stå honom öppet.

Näst resolverade rätten att nämndemännen Dan i Backe, Nils i Bregården och Nils i Strömed må inrymma borgmästaren välbemälte Georg Camitz uti så stor del av Gräsmossen som änkan Kerstin Tomas- dotter och Anders Matsson åbo. Item uti Påvel Larsons del i Gräsholmen, och uti Brännebacken alla skattehemman. Vilken inrymning skall svara emot herr Camitz skuldfordran, den han förmedelst ofelbara obligationer och panteskrifter, haver in för rätten bevist, varit riktig. Emedan han besvärade sig, icke kunna bliva mäktig sina penningar hos vederböranden, och fulltygade sig hava samma pantejord lagligen uppbudet. Dock stånde bördemännen fritt efter lag, att inlösa de jordeparter som ovariantaltes nämndemän merbemälte herr borg- mästare lagligen tillvärderandes varda.

Näst samtyckte rätten, att där något skjuter över den jordepart, som bliver borgmästare välbemälte

Välbemälte Georg Camitz av de deputerade nämndemän hos Påvel i Gräsmossen tillslagen. Skall det bliva borgmästaren välbemälte Olof Persson och hammarpatronen herr Johan Ysing tillåtet, att taga uti underpant för den skuld de skäligen kunna hava av förenämnde Påvel att fordra.

Näst efter noga övervägande, arresterade rätten sextio daler kmt, som soldaten Tomas Grelsson i Gräsmossen haver inne hos Olof Ersson i (Wisten), var av samma Tomas creditorer skola göra sig betalta, och det som där överskjuter må merbemälte Tomas hustru taga till sig.

Näst kom för rätten äreborne och dygdesamma matrona hustru Margareta Flygge, och begärde att rätten ville meddela henne fasta och laga fångs brev, på några hyttedelar, som hon haver efter uppvista köpebrev gjort med Eskil Andersson i Kexsundet, Anders Påvelsson i Tåbäcken, Måns Olsson i Ökna och Lars Nilsson i Emterud alla uti Bjurtjärns socken. Men såsom rätten efter ett noga övervägande prövade, att sådana saker och handlingar böra vid det lovlige bergstinget upptagas och avhjälpas. Alltså bliver välbemälte hustru Margareta Flygge dit remitterat.

Näst samtyckte rätten, att nämndemännen Simon i Stensviken, Per i Immen och Erik i Stackfallet byta åker och äng samt jämka någon lös arv emellan hustru Marit Andersdotter och hennes barn alla uti Kedjeåsen, efter denna rättens förr avsagda dom daterad anno 1677 den 27 november.

Näst befalltes nämndemännen Sven i Säviken och

och Erik i Stackfallet, att byta bergstorpet Åsjöhyttan emellan hustru Marit Persdotter och hennes måg Per Jonsson, efter sist föregående tings avsked.

Näst beskyllte Sigrid Persdotter uti Åsjöhult inspektoren välbemälte Elias Linderoot, att han skall hava taget från henne $\frac{1}{4}$ utav fjärdingshemmanet Åsjöhult, det han begärde, att hon måtte antingen bevisa eller plikta. Men rätten kunde intet här utinnan sluta förr än de hava likviderat räkning sig emellan.

Näst vittnade nämnden, att hemmanet (Smedstorp) uti Karlskoga socken är upptaget på skattehemmanet Ullvetterstorps ägor i dito socken, oansett det är uti kronans jordebok infört för ett fjärdings kronohemman, vilket på flitig begäran extraderades för ett ofelbart tingsbevis.

Näst kändes Lars Arvidsson uti Östra Kärne efter likviderad räkning skyldig att betala till herr inspektoren välbemälte Elias Linderoot ett hundra arton daler och 16 öre kmt för kapital samt där av flytande två års intresse á 6 pro cento efter KM:t intresse plakat de anno 1666, vilka penningar böra utmätas av ovanbemälte Larses bo, med det allra första så framt han icke med godo kan () längre dag av sina kreditorer.

Näst bevittnade nämnden, att bergsinspektoren äreborne och välbemälte Elias Larsson Linderoot på Alkvettern, allt sedan han kom uti deras församling att bo, haver sig förhållit ärbart och väl; och han ingen, så mycket som dem veterligt är, haver viljande besviket i handel eller vandel, var av de förmälte sig hava orsak honom berömma. Vilket efter anmodan meddeltes välbemälte herr Linderoot för ett sannfärdigt bevis.

Näst

Näst bekände Olof Svensson den yngre uti Öhult i Knista socken och Närke, att den tiden han bodde i Ölsdalstorp här i Karlskoga socken, blev han efter sluten räkning skyldig hammarpatronen herr Johan Ysing etthundra fem daler 12 öre kmt och för sedan gjorde expenser nio mark kmt vilka penningar ännu är obetalda, dock skola de ofördröjligen till bemälte herr Ysing erläggas.

Näst avsades att Lars Matssons uti Åsbergsviken rote, som lejde Olof Persson i Kedjeåsen till knekt, skall betala tillbemälte Olofs moder Karin Påvelsdotter i samma Kedjeåsen nio daler kmt för resterande rotepenningar.

Näst kändes Olof Påvelsson uti Kärne i Karlskoga socken efter sin egen obligation skyldig att betala till arrendatoren välbemälte herr Elias Larsson Linderoot åtta skeppund tackjärn och tjugo stiger kol och där på löpande tre års intresse á 8 pro cento allt efter hans egen förskrivning. expenserna, som herr Linderoot genom sin fullmäktige pratenderade, bliva för sina vissa orsaker skull upphäven.

Näst beviljade rätten stämning på hammar-smeden Jochom Jonsson uti Norum i Nyed socken att comparera vid nästa Karlskoga ting, emot Olof Påvelsson i Kärne i Karlskoga socken.

Näst lovade Erik Jöransson i Gällsjötorp i Karlskoga socken, att han vill och skall giva salig Per Nilssons ibidem samtliga arvingar ett för allt etthundra daler kmt för den pratention de hade på stubberätten uti samma hemman, vilka penningar skola på två års tid betalas, hälften vart år dock skola bemälte Per Nilssons arvingar av förenämnda 100 daler betala till kyrkoherren ärevördige

vördige magister Anundus Haquinius fjorton daler och till
välbemälte Erik Ersson Holm sex daler 24 öre kmt för
resterande utlagor.

Näst efter noga övervägande resolverade rätten
att Olof Svensson och Olof Larsson uti Degernästorps
i Karlskoga socken skola efter sin egen obligation daterad
Bo den 1 november anno 1672 betala kyrkoherren
ärevördige herr magister Anundo Haquinio sjuttio
fem riksdaler in specie capital och där av
flytande intresse á 6 pro cento allt ifrån ovan nämnde
år till denna datum. Men vad det vidkommer
att förberörde åbor uti Degernästorps besvära
sig det länsmanen Erik Påvelsson skall hava
dem oveterligen och genom omild berättelse
hos KM:t och kronan, utverkat sig anno 1672
den 21 maj skattebrev på merbemälte fjärdings-
hemman Degernästorps. Där om måge de uti
djupaste underdånighet supplicera till höga
överheten.

Näst vittnade nämnden att salig Lars Jönsson uti
Degernästorps i Karlskoga socken haver ungefär för
80 år sedan av skogsroten på skattehemmanet
Degernäs ägor, uppodlat och å nyo byggt fjärdings krono-
hemmanet Degernästorps, som länsmanen Erik Pålsson
haver anno 1672 den 21 maj av KM:t och
kronan förmedelst dess allernådigste donation bekommit
under skattemannas rättighet, vilket
på flitig begäran meddeltes för ett sannfärdigt
bevis.

Näst bötte Jon Nilsson i Mörkviken krono uti
Bjurtjärns socken 3 mak för stämnings spillo emot Lars
Matsson uti Åsbergsviken

Erik Håkansson uti Herrnäs krono i Bjurtjärns socken
för samma brott sakfälltes till 3 mark

Näst bötte Elin Olsdotter uti Lervikstorps krono uti
Karlskoga

Karlskoga socken 3 mark för stämningsspillo emot Jon Nilsson i Holmtorp

Näst beviljade rätten bruksskrivaren Jonas Larsson uti Ölsboda fasta och tingsskötning på en treding utav fjärdingen uti halvgårds skattehemmanet Strömtorp i Karlskoga socken den han haver sig tillhandlat av sin hustrus morfader Håkan Andersson i Stömtorp för fyrtio Rd uti silvermynt. Vilken jordedel samma Håkan nödgades för mangel skull på föda försälja.

Näst på vederbörandens requisition svor Nils Önnersson linnevävare i Kristinehamn med hand å bok, att han den 12 juli anno 1677 uti Alkvettern haver hört Anders Olsson skinnare uppenbarligen bekänt sig hava försålt till Hindrik Grytgjutare sin stubbe- och besittningsrätt nämligen en fjärding uti fjärdings kronohemmanet Åsjöhult för 60 daler kmt. Vilket framdeles till efterrättelse för dödsfall skull infattades i härads dombok.

Näst emedan rätten prövade, att bröderna Anders och Abraham Larssöner i Östervik i Karlskoga socken leva uti stor oenighet, alltså sådant att förekomma satte rätten 20 mark vite dem emellan, att erläggas av den som först annan med elaka ord eller gärningar överfaller.

Näst efterlät rätten förmedelst vederbörandens begäran, det nämndemännen Mats i Brickegården Per i Immen, Dan i Backa, Nils i Bregården, Simon i Stensviken och Eskil i Forsby måtte skilja fjärdingstorpet Torpskog från helgårds skattehemmanet Gälleråsen i Karlskoga socken, med skog och mark, så lagandes, att ingen sker förnär.

Näst sakfälltes Erik Hindersson i Torpskog i Karlskoga socken till 6 mark för tu okvädins ord han haver givet

givet Olof Töresson i Gälleråsen.

Näst bötte Simon Påvelsson i Källmo krono
3 mark för stämnings försittande emot Jon Månsson
i Mossberga om pantning.

Näst efter Töres Persson uti Åbergsviketorp i
Karlskoga socken flitiga anmodan förböds Anders
Olsson ibidem vid 40 mark vite att bortlega åt
andra skogen liggande under och till bemälte
Åbergsviketorp.

Näst kom för rätten inspektoren välbemälte Elias
Linderoots fullmäktige mons. Erik Holm och
begärde tingsskötning på fjärdings skatte-
hemmanet Stockforsen i Karlskoga socken, emedan
det nu är uppbudet och lagståndet, vilken begäran
rätten icke kunde villfara, förr än bemälte herr
Linderoot erhåller kungliga bergs collegi tillstånd
att tillhandla sig samma hemman efter KM:ts
resolution de anno 1664 den 15 november
som hammarpatroner och stapelstads borgare till sådant
obligerar. Vid detta tillfälle infann sig och Nils
Markusson i Granberga uti Karlskoga socken, äskandes
att få efter denna rättens förr avsakda dom
daterat anno 1677 den 5 mars förmedelst
sin bördsrätt giva merbemälte herr inspektor
Linderoot femhundra sjuttio tre daler kmt
för hans panträttighet i Stockforsen, och Nils
samma penningar tillböds att sätta i rätten.
Men såsom herr Linderoots fullmäktige beviste
att Nils haver icke pratenderat penningarna i
rätten uti laga tid och där ovan uppå överträtt
en annan denne rättens resolution av d 27 november
anno 1677, varutinnan Nils pålægges att föra
penningarna

Penningarna hem till herr Linderoot alldenstund de är där uttagna och voro i plåtar. Ty kunde rätten oftabemälte Nils Markussons pratention icke gilla. Utan resolverades, att inspektoren välbemälte Linderoot må njuta sin panträtt uti Stockforsen till dess han kan framvisa kungliga bergscollegi permission att få alldeles köpa ovantalde hemman, eljest skall den som förmår av bördemännen eller någon annan god bergsman det samma stå fritt sedan att retrahera och igenlösa. här emot appellerade bägge parterna i rätten tid.

Näst bötte Påvel Påvelsson uti Abborrtjärn krono 3 mark för stämmings spillo emot herr Johan Ysing om skuld.

Näst tillstod nämndemannen Nils Gunnarsson i Bregården i Karlskoga socken att han är skyldig till bruksförvaltaren Per Andersson Wäster fyra års utlagor, där till med nio skeppund tackjärn och trettio stigar kol, vilket på begäran noterades.

Näst förordnade rätten nämndemännen Mats i Brickegården och Nils i Bregården, att rannsaka och bese om Mickel Hansson uti Hult haver gjort någon olovlig åverkan på Sibbohults hytte-skog.

Näst sakfälltes Erik Markusson i Granberga i Karlskoga socken till 3 mark för stämmings spillo emot inspektoren herr Linderoot och länsmanen välbemälte Erik Påvelsson om skuld.

Näst förmedelst hammarpatrons herr Johan Ysings rekvisition förbjöd rätten åborna i Immetorp vid 20 marks vita att leja eller lova andra att göra någon åverkan på bemälte Immetorp enskilda skog, med mindre de där till få tillståndelse av berörde herr Ysing, som haver bergsfrälse frihet å samma hemman.

Näst

Näst beviljade rätten att underskrivne obligationer måtte införas i härads dombok framdeles till säkerhet och efterrättelse in quantum de jure.

Bekänner jag undertecknad att efter riktig slutna räkning med Lars Persson i Valåsen som gjordes den 4 juni anno 1676 blev jag honom skyldig 383 daler och 17 öre kopparmynt, vilka penningar jag lovar mig honom betala med kol och järn, med det första nästkommande år
Datum 1676 den 4 juni
Nils Gunnarsson i Bregården

Efter i dag med Lars Pedersson slutna räkning och där över upprättad skärstock är jag till Valås hammar skyldig där vid bruket att leverera 101 stig kol och 26 skeppund tackjärn, sådant jag till mera visso med mitt egenhändig bomärke här under ritat, Valås hammar
den 8 april 1678
Måns Andersson i Sibbo

Efter idag med Lars Pedersson slutna räkning och där över upprättad skärstock är jag till Valås hammar skyldig 50 stigar kol, sådant jag med mitt eget händig ritade bomärke bekräftar, som och även min skärstock emot den andra betygar. Valås hammar den 2 april anno 1678
Olof Svensson den äldre i Ölsdalen.

Näst hade Nils Larsson och Måns Björsson i Lövnäs uti nämndemans Erik Olssons i Stackfallet och Nils Olssons i Kexsundets närvaro sig emellan upprättat och gjort en vänlig förlikning, i så måtto, att delet i skog och mark skall här efter begynnas i två stora stenar, väster norr ifrån gården. Sedan där ifrån öster

öster norr in till vägen i en blekad tall. Dädan vägen norr ut in till en kolbotten som ligger vid råskillnaden emellan Lövnäs och Färnbotten. Och Nils skall hava den västra delen och Måns den östra. Var med de voro å båda sidor väl nöjda. Och rätten samma förening stadig och fast dömde.

Näst beviste Töres Persson i Åsbergstorp i Karlskoga socken med goda och trovärdige mäns vittnesbörd huruledes han haver lossat och köpt av sin svåger Anders Olsson ibidem hans stubberätt, som är halvparten av fjärdings kronohemmanet bemälte Åsbergstorp och Töres honom därför givit fyrahundra daler kopparmynt. Sedan haver han Töres erlagt till sin svärmöder hustru Sigrid Andersdotter etthundra daler kopparmynt samt en kviga emot det bägge svågarna efter avgången häradsdom voro förpliktade henne föda och försörja till döderdagar; fördenskull hon här efter skall vara utur Töres bröd. Var med hon förmältes vara väl nöjd. Vilken avhandling på vederbörandens flitiga begäran, framdeles till efterrättelse togs ad notam och meddeltes för ett trovärdigt bevis.

Näst insinuerade bruksförvaltaren välbemälte Magnus Livin vid Storfors i Kroppa socken, en obligation daterat Bo gård den 13 april anno 1678 under länsmans Erik Pålssons i Karlskoga egenhändiga namn, varutinnan bemälte länsman efter likviderad räkning erkänner sig till denna dag vara ovanberörde sig. Livin skyldig tuhundra trettio sju daler och 24 öre kmt, dem han förpliktar sig skola innevarande år med kol betala vid Kroppa bruk. Vilket på sig. Livins requisition in quantum de jure togs ad notam

Efter-

Efterskrivne hemman och jordelotter blevo å detta ting således uppbudna som följer.

Skattehemmanet Ålkärr i Karlskoga socken av skrivaren Lars Persson vid Valås hammar 3 g
En hyttedel i Holsjöhyttan och en skogsdel i Västra Kedjeåsen av länsmannen välförsiktig Erik Pålsson 2 g
¼ uti tredingshemmanet Råglanda i Lungsunds socken av bruksförvaltaren sig Magnus Livin 1 g
Råglandatorp i Lungsunds socken för en skuld bestående av 73 daler kmt skuld uppböds nu av ovanbemälte sig Livin 1 g
½ skattehemmanet Degernäs i Karlskoga socken beviljade rätten att sig Mattias Camitz måtte få uppbuda så vida det icke prajudicerar någon annan som där till kan hava större rätt 1 g
Gäler Svenssons jordepart uti Alkärr i Karlskoga socken av hammarpatronen sig Johan Ysing 1 g
Jordan Månssons i Stenkullen lösa egendom tagen i försäkring emot fyrtio åtta daler eller 13 stigar och 5 tunnor kol av hammarpatron välbemälte Johan Ysing uppböds 1 g
Olof Eskilsson och Lars Pederssons i Bregården lösa egendom emot 141 daler 14 öre kmt skuld uppböd ab eodem Ysing 1 g
Jakob Påvelssons, Nils Perssons och Karin Pålsdotters i Brännebacken egendom för 201 daler och 16 öre kmt uppböds ab eodem 1 g

Sakören som å detta tinget fallna äro belöpa sig uti en summa daler 6:-

Magnus G Ekeboohm

Anno 1678 den 17, 18 och 19 september hölls
ordinarie härads ting med allmogen av
Karlskoga härad i Prästgården uti Karlskoga socken
Närvarandes kronans befallningsman välbemälte
Hendrik Johansson Schröder samt dessa efterskrivne
ärliga och bofasta nämndemän.

Mats Jordansson i Brickegården
Simon Ersson i Stensviken
Nils

Per Persson i Immen
Dan Bondesson i Backa

Nils Gunnarsson i Bregården
Anders Velamsson i Kväggen
Eskil Nilsson i Forsby
Sven Andersson i Säviken

Nils Svensson i Strömed
Olof Töresson i Gälleråsen
Erik Olsson i Stackfallet
Nils Arvidsson i Aggerud.

Först tingfördes Johan Andersson på Bregårdstorps ägor å frälse i Karlskoga socken och anklagades av kyrkoherren ärevördiga magister Anundus Haquinius, för det han, Johan, haver på åtskilliga gånger stulit från välberörde kyrkoherre efterskrivne saker, nämligen först en skäppa blandkorn á 1 daler silvermynt, item brutit sig in uti hans bod och där taget ett fint klosterlärfths lakan värderat för sexton daler silvermynt och åtta kakor klart bröd á 16 öre tillhopa. Sedan haver samma Johan stulit åtskilliga [några] matvaror och penningar från länsmannen Erik Pålsson i Bo gård, vilka varor med penningarna är tillhopa värde i tre daler silvermynt. Desslikest haver merberörde Johan stulit från bruksförvaltaren välbemälte Per Andersson Väster i Björkborn några bärenfiskar goda om en daler silvermynt tillsammans. Denne förenämnde Johan bekände tjuvnaden och haver en gång tillförne varit beträdde och straffad för tjuveri. Varför emedan nu hela tjuvnaden består av tjugo en daler och 16 öre silvermynt skall Johan Andersson böta tredubbelt nämligen sextiofyra daler och 16 öre silvermynt samt giva målsäganden sitt igen, han förvisas ock häradet. Arg. Kungliga straffordningen 3 § men efter han hade intet att böta med avstraffades han strax med gatulopp

Näst bekände Bryngel Matsson uti Bråten krono

Krono i Karlskoga socken att han haver haft olovlig beblandelse med sin faders tjänstepiga Gunilla Månsdotter ibidem det och hon tillstod. Men han ville icke låta sig övertala att taga henne till äkta, fördenskull skall förenämnde Bryngel böta 40 mark arg. Kapitel 3 brottbalken LL. Och giva henne till barnaföda 1 ko 1 tunna råg och 1 lispund smör. Hon bör böta 20 mark efter landets sed, bägge måste undergå kyrkostraff.

Sedan klagade landsgevaldieren Clas Thomasson att tvenne Boråsbor Sven Bengtsson och Lars Jönsson är befunna hava hos sig sju och ett halvt skålpund olovlig tobak, den de föregåvo sig hava för fjorton dagar sedan ärligen tagit på kredit av en tobakskompaniets avnämare välbemälte Tuve Nilsson i Borås, men föregav stämplingen eller förseglingen vara under vägen här emellan och Borås avskaven. Alltså remitterades förenämnde Sven och Lars till den lovlige magistraten uti Borås, att begära dess rättvisa attestatum, om ovtantalde tobakshandel med berörde Tuve Nilsson skall vara riktig och tobaken av det rätta kompani godset. Emellertid sattes tobaken i arrest och de anklagade togos i löfte till nästa ting, då de skola med goda skäl förklara sig eller lagligen straffas.

Näst kom för rätten hustru Elin Larsdotter uti Källmo i Karlskoga socken, klageligen givandes tillkänna, huruledes hennes salig man Olof Arvidsson är fyra dagar före sistledne Larsmässa dag ynkligen genom döden avången, och beskyllte hans

hans broder Jon Arvidsson i Källmo vara baneman och vållande till bemälte salig Olofs död. Alldenstund de voro om en söndagsnatt allena tillhopa på vägen emellan Bo hamrarna och Bo gård, där de hava köpt öl och druckit tillsammans hos hustru Ingrid Andersdotter, och uti Olofs huvud har synts två hål, och en blånad vid högra tinningen. Alltså till sanningens bättre utlåtande, höll rätten nödigt att avhöra dem som kunna och böra vittna i detta mål. Mats Persson hammarsmed vid Bo hammar /som var tillstädes då förskrivne bröder från Källmo drucko tillsammans i Bogård/ svor med hand å bok, att han hörde ovantalde bröder salig Olof och Jon i dryckenskap talas vid och småträtte om ett järnbråte de hava rott, då haver Mats sagt till dem; Om I ville så låta, då går jag ifrån eder, sade de båda vi viljom och strax gå med, kallandes var andra broder och begärde få köpa mer öl, men ölsäljerskan förvägrade dem sådant efter de voro mycket druckna; vid det samma gick Mats hammarsmed hem ifrån dem och dessa bröderna lovade vilja komma strax efter honom till hans hus där de begärte få vila sig över natten, vilket dem lovades. men sedan Mats gick ifrån dem, hörde han på en stund intet utav dem, gick därför uti sitt hus till säng; en fjärdels timma där efter hörde han klappa på dörren, var av han gick ut, dock fann eller såg inge. Där näst producerades hustru Ingrid Andersdotter i Bogård som ölet åt åternämnde Källmocarlar sålde, vittnade och edeligen med hand å bok, att hon hörde uti sin kammare salig Olof och Jon Arvidssöner ibland

ibland annat småträta med var andra om
något järn, de hava rott tillhopa, särdeles det
Jon då sade till salig Olof, Jag tör slå till dig, där
till Olof svarade intet utan litet där efter
medan de drucko, beskyllte den ene den andre
hava hemligen något tagit av betalningen
för järnroddningen, därför de begärde före-
nämnde hustru till vittne. Sedan Mats hammar-
smed gick ut, förmälte hon dem intet varken
ont eller gott hava talt med var andra,
utan näst för Mats hammarsmeds bortgång
hava de kallat var andra käre broder, och Olof
litet efter Mats utan hälsande gick ut, där
efter Jon begärde för sig allena få köpa
ett stop öl och ligga kvar över natten,
det hon förnekade efter det var sent om
en söndagsnatt, vid det samma kom salig Olof
och öppnade dörren, ståendes där en liten stund
dock talte icke det ringaste utan något drucken
gick bort, låtandes dörren stå öppen efter sig.
Strax där efter gick Jon sin kos, bjudandes
först god natt, mer sade hon sig intet hava
talt vid Jon den aftonen. Men andra dagen
bittida om morgonen förr än solen var
uppgången, kom han till henne på gårdet där
hon satt och mjölkade, då han frågade henne,
om det är lovgivet att få tala något
litet. Svarade hon, ja. Sade han, jag har legat
uti stor ångest i natt, ty sedan jag gick ifrån
eder, sköt jag omkull min broder Olof på
vägen, men intet slog jag honom det ringaste,
sedan han var kullfallen låg han stilla och
intet

intet rörde sig, därför jag gick långt omkring honom menandes, att han skulle ligga på lur och vilja taga till kniven, det han alltid plägar göra, dock likväl såg honom allt ligga stilla, fördenskull tog jag honom i armen, än då rörde han sig intet, då gick jag ifrån honom till min svärfaders gård Backa där lade jag mig på en bänk, men jag kunde intet sova, då gick jag tillbaka och skulle se om han låg kvar, då var han borta, men en handske och hans mössa var kvar, den jag tog upp och bar till Mats hammarsmed: Sade hustru Ingrid; var är han nu där till Jon gav sådant svar: Jag vet intet, men han är fuller uppe vid bruket, sade och om han varit död så skulle jag ändå gått fram för alla människor, gåendes där med från henne till bruks-skrivaren Anders Andersson i Bo gård. Det samma genom ed vittnade skrivaren Anders Andersson vid Bos sig hava hört Jon säga, allenast han lade det till, att när mäster Elias hammarsmed då kom till Jon och sade till honom, att hans broder Olof ligger hos honom rätt svag, då köpte Jon ett stop öl, tog det med sig och gick till honom sägandes jag vill gå dit och höra huru det står till. För detta länsmannen Erik Pålsson berättade ock edeligen att Jon haver sagt det samma för sig, som han bekänt för hustru Ingrid och skrivaren Anders, allenast Jon vid slutet sagt för bemälte Erik Pålsson något annat, nämligen. Viljen i därför taga mig så tagen hammarsmeden hammarsmeden Elias Bryngelsson vid Bo hammar, vittnade edeligen, att sedan salig Olof hade, som han mente, legat i då vid hammar-

hammarbron på landsvägen, kom han uti ljusningen
in hos honom, mäktade illa låtandes och
pustandes. Varför frågade berörde Elias vad
det vållar honom? Där till han intet svarade, utan
pustade och lät illa, vidare frågade Elias om någon
haver slagit honom? Svarade Olof nej, begärte
gärna han skulle få ett kläde om huvudet
och sade, mitt huvud flyger rätt nu sönder, strax
där efter lade Olof sig på bänken, sedan haver
Elias gått till Bogård där att förnimma om någon
skulle hava slagit eller illa hanterat Olof, då
han kom dit, fann han där hans broder Jon, den han
således tilltalte, vet du var din broder Olof
haver varit i natt? Svarde Jon lika som modfällter
nej. Sade Elias, men tro någon haver
slagit honom? Svarade Jon åter nej, ytterligare sade
Elias, vad gäller du haver slagit honom;
Svarade Jon nej, utan när vi gingo från Bo gård
i natt ville han emot mig taga till kniv, då
sköt jag honom ifrån mig, så föll han omkull
alltså bad Elias Jon, att han ville gå till honom,
och taga två karlar med sig, jag vet intet om
han lever då du kommer dit. Gick därför Jon
åstad tagandes med sig Måns Arvidsson och Nils
Matsson i Brickegården i Karlskoga socken, vilka
bägge särskilt vittnade edeligen, att när de
voro kallade av Jon i Källmo, att gå med honom
till hans broder, som låg hos Elias hammarsmed
haver Jon tilltalt sin broder Olof dessa orden;
Om dig skulle något komma vid, vill du då
skyllda mig vara orsaken där till, svarade Olof
intet

intet mer än blotta nej: där med de gingo alla tre till kyrkan. Sedan haver en Olofs son efter predikan kommit till honom, Olof med häst och låtit honom rida hem till Källmo, då haver sonen frågat fadern huru det står till med honom haver han svarat, det står intet synnerligen väl till med mig. Frågade därför åter sonen, Nils benämnd, huru han, fadern, haver fått det onda? Svarade fadern, det vet jag intet, utan jag måtte visst hava fallit, sedan reste han hem, dels red dels gick, när han kom hem gick han strax uti boden och lade sig, men talt intet. Olofs hustru Elin Larsdotter bekände in för rätten, att när hennes man efter predikan, om en söndag svager kom hem, gick han strax uti boden och lade sig, dig hon gick efter frågade vad han haver farit fram, emedan han är så elaker? Där till han svarade intet, där efter hon strax böd honom mat, men han ville intet äta, samma gång frågade hon honom, om hon skulle få resa ett stycke bort; sade han, kan ske du kommer intet hem till kvällen. Svarade hon, jo jag vill komma strax hem, efter sin hemkomst frågade hon honom om Jon hans broder, haver kommit vid honom, eller någon annan, svarade han det vet jag intet. Andra dagen bittida om morgonen frågade åter hustru Elin vem har gjort honom illa? Sade han det vet jag intet. Och alldenstund hon befann honom vara mycket svag, sände hon med, hans samtycke, bud efter sin

sin kyrkoherre ärevördige magister Anundus Haquinius, vilken förr än han gav honom herrans högvördiga nattvard, har ha frågat Olof, om han haver något agg uti sitt hjärta över sin broder Jon för samma sin sjukdom? Där till han svarade Nej: Vidare frågade kyrkoherren om han vill giva sin broder andra till, där de hava honom något emot brutet? Sade han ja; kunnandes intet då mer tala än ja och nej och blev död samma dygn. Samma kyrkoherre förmälte och sig hava allenast sett uti salig Olofs huvud ett sår och en blånad vid högra tinningen. Karin Persdotter uti Gälleråsen i Karlskoga socken vittnade edeligen, att hon haver svept salig Olof i Källmo och då fatt uti hans huvud tu sår vardera en tvär finger ifrån varandra upp i huvudet, men intet kunde hon skönja huru samma sår är tillkomna. Det samma vittnade bemälte hustru Karin Persdotters man Olof Jonsson i Gälleråsen, lade och det till, att salig Olof på tillfrågan om Jon haver slagit honom, sade han Nej: Denna rannsaking blev Jon Arvidsson i Källmo föreläsen, då han tillstod således vara som där uti förmäles och fattat är. Men nekade alldeles sig någonsin viljat eller haft det uppsåtet, att han skolat skada sin broder salig Olof till livet, utan emedan han skall hava tagit uti byxesäcken efter kniv, ville han, som han sade, skjuta honom ifrån sig, men Gud bättre, då han föll omkull, bekände nu Jon, att det i mörkret intet bättre haver hänt, än han

han, Olof, drucken stötte sitt huvud emot en sten som har lika som tvenne kullror överst på. Åternämnde Mats Persson hammarsmed vid Bo hammar och Måns Persson i Brickegården vittnade, att de hava dagen efter sedan Olof fick ont sett på vägen vid en liten jordfast sten något blod. Målsäganden den dödes hustru sade sig vara med Jon Arvidsson sin sväger väl förlikt, och att hon intet står efter hans liv för det han haver drucken i hastighet om nattetid skjutit kull hennes man, var av synes oförmodeligen av en sten varit skett så stor olycka. Jon bad och mycket att rätten ville anse, att han icke den ringaste ville haft att dräpa sin broder oftabemälte Olof, utan i räddhåga i bägges deras enslighet viljat skjuva honom ifrån sig, emedan han var van, att hota folk med kniv, det ock hans grannar nu sannade, ehuruväl han aldrig befanns hava gjort någon skada med kniv. Rätten omhuxade sig uti detta mål och efter det 2 kapitlet dråpmål med vilja LL sköts saken till den opartiska nämnden vilken efter domar reg. Emedan saken är tvivelaktig och mörk, gjorde Jon Arvidsson uti Källmo fri, att han skall hava haft lust att dräpa sin broder salig Olof Arvidsson i Källmo ehuruväl han synes oförmodeligen varit vållande till hans död, efter han Jon själv bekänt, att blev liggande i då, sedan han i hastighet dock icke uti livsnöd haver skjutit omkull Olof. Resolutio emedan målsäganden salig Olof Arvidssons hustru Elin Larsdotter 1/ är med sin

sin svåger Jon Arvidsson förlikt, jämväl hon
beder för honom 2/ och han icke med lust eller
vilja haver avhänt bemälte sin broder livet
3/ där till med den döda uti sin livstid icke beskyllt
honom vara sin baneman. Varför skall
ovantalte Jon Arvidsson i Källmo böta
tretton mark och åtta örtugar silvermynt
åt konungen samt även så mycket till häradet.
Arg kapitel 13 dråpmåla med vilja LL. Dock uppsattes
denna dom uti underdånighet under höglovlig
kungliga hovrättens högvisa correction och betänkande.
Näst efter tjänstflitig begäran protokollerades det
Jon Arvidsson i Källmo lovade sig vilja och
skola giva till sin svägerska hustru Elin Larsdotter
ibidem fem skeppund tackjärn eller 50 daler
kmt i förlikning för det han synes genom en
olycklig händelse vara vållande till hennes salig
mans Olof Arvidssons bråddöd.

Näst klagade Anna Larsdotter barnfödd vid Linde
stad, att när hon för en kort tid sedan tjänte vid
Kortfors hammar uti Karlskoga socken, haver en
yngling Olof Jonsson där sammastädes under
äktenskaps loven lägrat henne och rått henne
med barn, bemälte Olof Jonsson nekade intet
till, att han ju haver henne mökränkt, men före-
gav sig hav av ungdoms oförstånd en gång
skrivit hennes föräldrar till, att han skulle vilja
äktä och bättra henne, sedan han befann henne vara
med barn, men sedan han förnummit sådant äkten-
skap vara sin fader högeligen emot och de skola försport
ovannämnde Anna hava förhållit sig något
otroligen hos sin fordom husbonde välbemälte Per
Gunnarsson

Gunnarsson skrivare vid Kortfors hammar förmälte han, Olof sig, ingalunda vilja eller kunna bygga med henne äktenskap. Denne ynglingens fader vaktmästaren Jon Olsson i Nora stad, var och nu för rätten tillstades och gav tillkänna sig ingalunda vilja giva sitt samtycke till, att hans son må bygge hjonelag med förenämnda kvinnsperson, förmälte och henne hava lupit efter honom. Anna lade in en expense räkning på sjuttio nio daler kmt dem hon begärte, att Olof måtte sig förnöja så framt han icke vill bekväma sig till äktenskap. Rätten böd högeligen till att övertala Olof, att genom äktenskap upprätta, den han förnedrat haver, men varken han eller hans fader ville låta där till intala sig. Och rätten prövade merberörde Olof till äktenskapshandel vara allt för ung och åternämnde Anna på sistone var lika nöjder om deras äktenskap ginge för sig eller intet. Varför resolverade rätten, att Olof Jonsson i Nora för bedrivet lönskaläge vid Kortfors hammar i Karlskoga socken å krono skall böta för sin person 40 mark arg. Kapitel 3 § 3 giftermålsbalken LL. Och av särdeles consideration bör han ock böta 20 mark allt silvermynt för Anna Larsdotter från Hafstad i Lindes socken, den han lägrat haver, han skall ock förlika henne för åtskillig gjord omkostnad med femtio daler kmt. Bägge bör undergå kyrkstraff.

Näst avsades att när Måns Jonsson i Stråbergsmynnen med sin syster Kerstin Jonsdotter ibidem betalar till sin salig faderbroders Eskil Jonssons arvingar aderton

aderton Rd in specie för hälften av den åttingen
bemälte salig Eskil haver av KM:t och
kronan fått under skattemannarättighet,
skall han, bemälte Måns, med sin syster bekomma
och tillträda samma jordelott, och där till
med åtnjuta den lösa arv, som merberörde
sal Eskils änka, hustru Kerstin hos sig inne-
haver och efter en arvs- samt byteslängd daterat
anno 1671 dem 16 januari, Måns Jonsson och hans
syster oavkortat tillhöra bör. Desslikest skall
salig Eskils arvingar betala till Måns Jonsson
och hans syster halvåttonde Rd in specie, vilka
penningar deras salig farfader Jon Björsson efter
hustru Elin Månsdotters edeliga bevittnande
haver dem utan byte givet.

Näst förordnades nämndemännen Mats
i Brickegården och Nils i Bregården, att byta
husen, tomter, åker och äng emellan salig
Eskils och salig Johan Jonssöners omyndiga barn
i Stråbergsmýren i Karlskoga socken.

Näst förentes Håkan Olsson i Stensnäs i
Bjurtjärns socken med sin dotter Karin Håkansdotter
ibidem i så måtto att hon med sina små barn
skall få utan skatt och skuld nyttja och bruka
uti bemälta Stensnäs en skäppa råg och två skäppor
korns utsäde och äng till 2 lass hö, sig och de sina
till uppehälle, så länge fadern lever, sedan skall
rätten göra en förordning emellan henne och
hennes syskon, som kan prövas skäligt vara;
vilken förlikning rätten stadfäste.

Näst erkändes Per Andersson uti Kexåsen skyldig
att

att betala till sin broder Nils Andersson en skäppa råg och åtta daler kmt, var med de skola till denna datum vara åtskilda.

Näst beslogs Jon Nilsson och Per Jonsson uti Mörkviken krono i Bjurtjärns socken, att de hava slagit i å och i fjol Lars Matssons i Åsbergsviken äng, den han längst för detta förpantat sig av Jon och Nils Perssöner i Mörkviken efter deras egen bekännelse för fyrtio fem daler kmt varför nämnde Jon Nilsson och Per Jonsson skola böta vardera 3 mark och giva höet tillbaka efter mätesmanna ordom, arg. Kapitel 16 brottmålsbalken LL. Desslikest skall förberörde Lars behålla den förpantade ängen till dess han haver fått sina utlagda penningar igen.

Näst efter rätten försporde, att hustru Sissela Håkansdotter uti Viviken i Bjurtjärns socken som sishållne vårting in för rätten böd högeligen till att övertyga masmästaren Mats Jöransson uti Mörkvikstorp uti dito socken, det han skall hava henne tvenne gånger våldtagit, som är till att se av bemälte tings vidlyftiga protokoll och rannsaking, men berörde Sissela är strax efter merbemälte ting genom döden avgången och hon uti sitt yttersta blivit stadig i samma beskyllning; och ovantalte Mats nu in för rätten förmälte sig besvärligen kunna få några laggårdsmän, som honom denna rätten till höglovlige kungliga Göta rikshovrättens vidare förklaring pålagt är. Så ehuruväl han nu, som tillförende föregav sig uti detta mål vara oskyldig

-dig, dock likväl för sakens grovhet och de stora praesumptioner, som emot samma Mats pugnera, understod häradsrätten sig icke, att låta ofta-berörde Mats på löfte gå lös, det han äskade, utan slöts att han må föras till Karlstads fängelse till dess höglövlige kungliga rättens resolution över honom uti detta fall kommer.

Näst begärde befallningsmannen välbemälte Hendrik Johansson Schröder, att nämnden ville göra honom informerat om kronohemmanens egentliga natur här i Karlskoga socken, särdeles om någon stubbe- eller besittningsrätt, som allmogen här pratenderar, skall kunna hindra, att bemälte kronohemman må försäljas under skatte. Där till förberörde nämnd gåvo ett sådant svar: Att de förmena, det deras kungliga privilegier ej lärer tåla, att någon må här å orten drivas ifrån kronohemman så länge han kan därför göra skäl och rättighet.

Näst bevittnade samtliga nämnden och tingsallmogen, att innevarande år den 18 april är, gud bättre, en stark och häftig vådeld uppkommen uti halvgårds kronohemmanet () Immen i Karlskoga socken, vilken vådeld haver i aska lagt för bemälte hemmans åbor Per Persson, Lars Larsson, Anders Arvidsson och Nils Svensson alla deras man- och ladugårds hus, undantagandes Per Perssons loo och lada samt en gammal stall Nils tillhörig. Desslikest avbrändes samma gång för dem alla deras, mat, husgeråd, säd mestadelen av kläderna och

och någon småboskap, vilket meddeltes dem på flitig begäran för ett sannfärdigt tings bevis verifierat med härads insegel.

Näst befallde rätten nämndemännen Mats Jordansson i Brickegården, Dan i Backa, Simon i Stensviken och Erik i Stackfallet att byta skog och mark emellan Per Persson och Lars Larsson i Västra Immen i Karlskoga socken. Förberörde nämndemän skola och rätta samt uppbleka rågången emellan Västra Immen och Kedjeåsen.

Näst beslogs Anders Arvidsson och Nils Svensson i Västra Immen krono i Karlskoga socken, att de för kort sedan hava med var andra övat ett slagsmål. Varför Nils emot Anders skall böta för ett köttsår 6 mark varav målsäganden njuter särskilt 3 mark och 3 mark gå till treskiftes, noch för 2 blånader 6 mark. I lika måtto skall Anders böta 6 mark för det han haver bitit Nils ett köttsår uti fingret. Arg. Kapitel 10 sårsmål med vilja LL.

Näst pålade rätten Dan Bondesson i Backa att betala till änkan Karin Persdotter i Kristinehamn tre daler kmt såsom till en förhöjning på värdet av en kjortel och tröja som bemalte änkas man / som nu är förrymd till Norge / haver för några år sedan försålt till förberörde Dan, var med de skola vara åtskilda.

Näst blev Anders Ersson uti Forsnäs i Karlskoga socken förent med sin syster hustru Anna Ers-

Ersdotter i Götavi i Vintrosa socken samt hans svåger Nils Månsson uti Nynäs i Ekeby socken och Närke, således att Anders skall giva dem varje ting fem daler kmt för deras pratention uti stubberätten av kronohemmanet Forsnäs samt för all den lösa arv de efter deras saliga föräldrar tillfalla bör, där med de skola alldeles vara varandra, för vidare åtal kvitt och rätten samma förlikning stadfäste.

Näst förmante rätten åborna i Råglanda i Lungsund socken, att upprätta till nästkommande Valborgsmäss råhaget emellan sig och skattehemmanet Mosserud i dito socken och sedan hålla det vid makt, jämväl och förbjudes dem här med, att de utom bemälte hag icke göra någon ohägn på samma Mosseruds ägor, eljest lærer de straffas till 100 daler silvermynts vite efter en lagmans dom daterad anno 1656 den 27 mars

Näst tillsatte rätten nämndemännen Simon i Stensviken och Sven i Säviken, att mäta och värdera om Simon Persson i Råglanda haver mer hävdat och brukat på Mosserud skog i Lungsund socken, än han med rätta borde.

Näst på Nils Olssons uti Storängen i Karlskoga socken rekvisition förböds Johan Olsson i Råglanda vid 40 marks vite, att försälja den jordelott han äger uti bemälte Råglanda, vilket förbud skall vara till dess samma Johan förnöjer bemälte Nils för den pratention han där uti kan skäligen hava.

Näst

Näst kändes Jakob Påvelsson och hans syster Karin Påvelsdotter uti Brännebacken i Karlskoga socken skyldig att betala till bruksförvaltaren välbemälte Per Andersson Väster tjugo stigar kol.

Näst pålade rätten Nils Persson uti Bricketorp i Karlskoga socken och hans svärfader Påvel Olsson uti Brännebacken, att erlægga till bruksförvaltaren välbemälte Per Andersson Väster sexton stigar kol, för vilka de tillstod sig uti ett bolag vara av honom för detta riktigt betalda.

Näst bekände Anund Andersson uti Linhöjden i Karlskoga socken sig vara skyldig till välbemälte Per Andersson Väster nio skeppund 2 ½ lispund tackjärn. Desslikest tillstod Anders Jonsson ibidem, att han är skyldig till bemälte Väster tolv skeppund och 16 lispund tackjärn, vilket tackjärn de bägge skola nu strax betala eller bliva genom execution där till dragna.

Näst lovade hustru Elin Erikdotter i Skogskärr i Karlskoga socken, att hon vill och skall årligen giva till borgmästaren välbemälte Olof Persson uti Kristinehamn ett lass hö uti intresse för några penningar hon tillstod sig och sin man vara honom skyldig.

Näst sakfälltes Erik Andersson i Kärret frälse i Lungsund socken till 3 mark stämnings spillo emot Ivar och Jon i Släbråten om skuld.

Näst bötte Elin Jonsdotter uti Skogskärr krono i Karlskoga socken 3 mark för det hon haver olagligen upphävet sin grannes Larses i Skogskärr skygård.

Näst blev Olof Påvelsson uti Väster Kärne krono

Krono i Karlskoga socken saker till 3 mark för stämningsspillor emot Nils Olsson i Skogskärr.

Item bötte förenämnde Olof 3 mark för samma brott emot Nils Persson i Östra Kärne.

Noch Olof Påvelsson 3 mark för samma brott emot Lars Arvidsson i Östra Kärne.

Än pliktade samma Olof med 3 mark för stämning emot Nils Andersson i Östra Kedjeåsen.

Näst lovade Erik Påvelsson uti Bogård sig vilja betala till Björ Jonsson i Björtorp, salig hustru Marit Jonsdotters arvingar i Stråbergsmåretorp och Jonas Jonssons arvingar i Stråbergsmåren samt Elin i Skogsberg tre Rd alla tillhopa, som han befanns vara dem skyldig.

Näst hade jag undertecknad med en halv uthärads nämnd nämligen från Ölmehärad Olof Persson i Hollerud, Anders Andersson i Noore, Nils Persson i Utby, och från Filipstads bergslag Per Bengtsson i Härhult, Per Jonsson i Gamla Kroppa samt Anders Torstensson i Lungetorp, efter Karlskoga tingsrätts bevillning och i anledning av en lagmans dom daterad år 1661 den 19 november, varit innevarande år 1678 den 4 juli vid fjärdings kronohemmanet Stockvikstorp i Bjurtjärns socken och fjärdings skatte hemmanet Sjötorp med dess bolby Släbråten och dess intresserade torp i Lungsunds socken, att uppleta rätta rådet och skillnaden emellan bemälte Stockvikstorp och Sjötorp. För Stockvikstorp infann sig uti kronans befallningsmans frånvaro och

och ställe fjärdingsmannen Erik Olsson i Stackfallet samt bemälte torps åbo Eskil Persson å den ena sidan kärende emot Nils Hallorsson i Sjötorp och dess bolbys åbo Jon Håkansson i Släbråten för sig och sina intressenter å den andra svarande. Först framträdde ovanberörde fjärdingsman Erik Olsson i Stackfallet tillika med Eskil Persson i Stockvikstorp påberopandes sig en gammal rös som förmentes göra skillnaden emellan merbemälte Stockvikstorp och Sjötorp. Vilken rös vi gingo först att bese, och befanns hon vara anno 1674 om våren av Nils Hallorssons i Sjötorp hustru utvhäven, jämväl utvistes samma rös varit belägen vid en liten bäck, som rinner i sjön Alkvettern, mitt emot den yttersta Bergvikeudden på Bjurön, där efter framviste käranden en attest given av borgmästaren välbetrodde Gustaf Ekeboohm i Kristinehamn, som med tre nämndemän uti Karlskoga härad anno 1673 om sommaren granneligen besåg ovariante rös / emedan välbemälte borgmästare den tiden uti Karlskoga härad administrerade justitien/ förmälände genom attesten samma rös, varit då behållen och väl lagder. Där emot svaranden tillstod fuller förnämnda rös var ungefär för trettio år sedan uppsatt av fordom Karlskoga härads domare salig Erik Hansson uti Stensviken, dock föregåvo henne, rösen, vara sedermera ogillat, lagd och det till, att fordom

fordom domaren salig Erik Hansson var allena då rösen upplades, vilka tvenne exceptioner de kunde varken med skriftliga dokumenter eller vittnen bevisa. Sedan voro parterna stridiga om en råttall, som käranden förmälte vara omkullhuggen i Lillehöjden. Men hade inga skäl emot var andra om samma råttall. Vidare förde käranden oss till en annan rös / stenrösa vid myren kallad / där ifrån till norr Stockvike udde, där och en stenhög var uppsatt, vilka stenrösen sades vara anno 1661 om våren av åternämnde domare Erik Hansson och några andra av nämnden i Karlskoga på ett prov upprättade. Dessa tvenne stenrösen prövades vara genom förberörde lagmans dom kasserade till dess denna uthärads synen gå skulle. Ytterligare producerade käranden och svaranden emot var andra några skriftliga attester, dem parterna emot var andra ingalunda ville för riktiga och goda erkänna, icke eller kunna syningsmännen giva de samma attesterna något vitsord, emedan de som dem givit hava är en del nu frånvarande, en part delumännens släkt, största delen döda, alla misstänkta och icke edeligen avhörda. Utav allt detta och eljest erforo syningsmännen, att ingen av bägge parterna hade varken skriftliga handlingar eller giltiga vittnen, var vid man sig uti detta mål kunde stödja och säkert hålla, utan där endera parten måtte egensidigt vinna

vinna sin pratention, skulle änteligen den
andras hemman bliva om intet; och bägge hemmanen
är långt för detta lagligen skattlagda. Alltså tog
vi båda parternas framtreda skäl i noga betänkande,
och omsider, efter berörda parter
ej ville med var andra inträda uti en vänlig
förlikning resolverades säkrast och tryggast
vara uti en sådan tvivelaktigt sak, slå
tvistepplatsen mitt i tu, vilket och skedde i så måtto
att delet och rået emellan kronohemmanet Stockvikstorp
och skattehemmanet Sjötorp, skall här efter
begynnas vid en rös som nu lades vid sjön Ullvettern,
därifrån väster till en stor jordfast sten
som står upp uti mossen. Vad den ena rösens
olagliga utkastande vidkommer, remitterades det till
Karlskoga härads ting, att upptagas och avdömas.

Detta syningsmännens utslag gillade nu rätten
och med sin dom stadfäste.

Här emot appellerade strax Nils Hallorsson i
Sjötorp, under den högtärade lagmansrätten.

Näst prövade rätten skäligt vara, att hustru Elin
Jonsdotter i Skogsberg skall betala till hustru Sigrid
Larsdotter i Lilla Botorp fem daler kmt
på ett hästeköp, som var dem emellan.

Näst protesterade hans ärevördighet kyrko-
herren magister Anundus Haquinius över det
uppbud sig. Matthias Camitz å sishållne vår-
ting denna rätten insinuerade, om hemmanet
Degernäs, emedan välbemälte kyrkoherre förmälte
sig kunna och böra lagligen tillträda samma
hemman än sig. Camitz- Alltså på merberörde
kyrkoherres

kyrkoherres requisition, bejakades honom att få så väl som Camitz samma hemman uppbudna till rättens vidare förklaring.

Näst fodrade herr inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot genom sin fullmäktige Casper Martin att fordom länsmanen Erik Påvelsson några expenser och intresse för ett utestående capital, men Erik Påvelsson beviste sig icke vara nu uti detta mål vederbörligen stämd. Alltså uppsköts här med till nästa ting.

Näst på inspektorens välbemälte Elias Larssons Linderoots requisition förböd rätten åborn uti Stockforsen vid 40 mark vite, att själva utbruka eller lova andra åverka på hemmanets bemälte Stockforsens skog emedan en action om samma hemman genom apellation hänger under den högtärade lagmansrättens decision.

Näst bekände Erik Markusson i Granberga sig vara skyldig till inspektoren välbemälte Elias Linderoot sexton stigar kol, vilka kol skola oförtövat betalas. Eljest ställes bemälte Erik under vederbörlig execution.

Näst deputerades nämndemannen Olof Töresson i Gälleråsen, Sven i Säviken, Eskil i Forsby, Nils i Bregården, Erik i Stackfallet och Anders i Kväggen till att pröva och noga rannsaka, om hemmanen Stensviken, Ullvetterstorp, Råtorp och Bjurtjärnstorp samt Losseby, kunna skiljas åt med sam mulebete eller klöv om klöv, som de här till haft hava.

Näst bötte Sven i Lervik uti Karlskoga socken å krono 3 mark för stämmings spillo emot Petter Ingevaldsson om skuld

Näst

Näst vart resolverat och dömt att Hendrik Nilsson uti Granbergsdal i Karlskoga socken må tillträda och bruka halvparten av fjärdings kronohemmanet bemälte Granbergsdal, och det i anseende 1/ att kyrkoherren ärevördige magister Anundus Haquinius samt Erik Folkesson i Backeberga attesterade, att bemälte Hendriks svärmoder salig hustru Karin i Granbergsdal å hans bröllopsdag sådant utfäste. 2/haver Hendrik på samma loven begynt, att betala stor skuld var med dess förriga åbo salig Eskil Mårtensson förberörde Hendriks svärfader haver mäktat (beledd) varit. 3/ Prövades Hendriks svåger Olof Eskilsson benämnd /som och begärde samma lott få tillträda/ vara allt för ung och oförmögen, den stora skulden att clarera, samt kronohemmanet förestå och vid makt hålla; var emot ovantalte Hendrik är för god erkänd tillika med sin svågers Bengt Nilssons tillhjälp betala all riktig och nu befintlig skuld, som deras salig svärfader haver gjort, desslikest ovantalte hemman utan kronans skada besitta kan. 5/ bevittnade nämnden, att detta hemmanet, som ej är mer än en fjärding kan icke tåla flera åbor än två, så framt det skall kunna bliva behållet.

Här emot appellerade strax Simon Eskilsson på sin broders Olofs vägnar under den högtärade lagmans rätten

Näst försäkrade Hendrik Nilsson uti Granbergsdal i Karlskoga socken bruksförvaltaren välbemälte Per Andersson Väster, att betala honom tjugo åtta skeppund tackjärn, som han befanns hava av berörde Hendriks salig svärfader att fodra.

Näst

Näst resolverade rätten att jag undertecknad med nämndemännen Nils i Bregården, Eskil i Forsby, Per i Immen, Nils uti Aggerud, Olof i Gällersåsen och Erik i Stackfallet må taga i ögnesikt och noga rannsaka om hemmanen Norrtorp och Högfors göra var andra intrång i skog och mark, till samma rannsaking skall och vederbörande bergmästare inviteras.

Näst var grytgjutaren Hendrik Jonsson i Åsjöhult för rätten tillstådes och begärde att rätten ville definitive skilja honom och Anders Olsson ibidem åt om ett köp, som de skall hava haft sin emellan, men emedan bemälte grytgjutare hade nu inga fulla skäl med sig, uppsköt rätten detta mål till nästa ting. Arg. Art 26 rättegångs process.

Näst efter ett noga betänkande slöt rätten, att Olof Östensson uti Aggerud i Karlskoga socken tillåtes bruka sin skyllemans salig Måns Olssons på Vekhyttan i Kvistbro socken omyndiga barns arvejord uti bemälte Aggerud, till dess de komma till mans, sedan vill rätten göra vissare förordning om lösningsrätten dem emellan emellertid skall merberörde Olof hålla husen väl vid makt och giva dem årligen i städsel tre daler kmt, emedan samma hus är mycket illa farne och bör nog påkostas.

Emot denna dom appellerade i rättan tid salig Måns Olssons barns förmyndare Elias Bryngelsson vid Bo hammar, under den högtärade lagmansrätten.

Näst övertygades Lars Andersson uti Sibbo krono

i Karlskoga socken, att han och hans hustru hava påkastat Nils Jönsson i Råhult tu okvädinsord av hastigt mod. Varför bemälte Lars skall böta 6 mark. Och de förmantes vid 40 mark vite att här efter förlikas.

Näst, bötte Nils Larsson uti Lövnäs i Karlskoga socken å krono 3 mark för stämmings spillo emot Jordan Olsson i Dalbäcken om den fördärvad not.

Britta i Granåsen krono i Karlskoga socken bötte 3 mark för stämmings spillo emot Marit Nilsson i Mossberga om slagsmål.

Näst vittnade nämnden att Erik Hindersson uti Torpskog i Karlskoga socken haver ungefär för åtta och tjugo år sedan, på skattehemmanets Gällersåsens skog upptagit bemälte hemman Torpskog av skogsroten, och det så väl uppbrukat, att han där nu riktigt och årligen skattar till kronan för ett fjärdedels hemman; vilket på flitig begäran extraderades honom för ett trovärdigt bevis under härads secret.

Näst bötte Arvid Kortsson uti Västansjö krono i Karlskoga socken 3 mark för stämmings försummelse emot åborna i Strömtorp.

Halvard i Lundtorp och Bengt Jönsson vid Åsjön i Bjurtjärns socken bäge å krono bötte vardera 3 mark för stämmings spillo emot Lars Bryngelsson vid Åsjöhyttan.

Näst emedan landfiskalen välbemälte Lars Kröög haver till detta tinget låtit några av allmogen citeras, för olagligt fågelskjutande, men såsom han förmalte sig vara nu hindrader, noterades hans ursäkt.

Näst

Näst på herr borgmästarens välbemälte George Camitz i Kristinehamn requisition, bevittnade nämnden att bemälte borgmästaren Camitz haver mäktat stor brist och mangel på kolskog vid sina två Degerfors hamrar i Karlskoga socken belägna, var> av samma hamrar, med tiden torde lida undergång, KM:t och kronan till skada och nackdel för där avgående årlig skatt och ansenliga avgift så framt icke någon bekvämlig skog genom höga överhetens allernådigste parmission och tillståndjelse skulle merberörde hammarbruk för kolning skull tilläggas. Och ovantalte nämnd nu berättade, att näst in till Degerfors hammarbruk utom bergslagen emellan Karlskoga, Rudskoga och Visnumns socknar finne en ymnig kolskog, som är mäktat långt ifrån någon odalby belägen, och eljest är mycket vindfallen, jämväl för dess avlägsenhet skull intet annat bruk närmre bättre och bekvämligare, än förenämnde borgmästare Camitz hammarbruk vid Degerforsen till nytta och gagn komma kan i vilket på flitig begäran meddeltes välbemälte borgmästaren George Camitz för ett trovärdigt bevis under härads insegl.

Näst hade jag undertecknad tillika med nämndemännen Mats Jordansson i Brickegården, Nils på Strömed, Olof i Gälleråsen, Per i Immen, Nils i Bregården och Nils i Aggerud, varit i går, som var d 16 september på en laga beviljad synegång och rannsaking emellan fjärdings kronohemmanet Bråten

Bråten å den ena sidan och bergsfrälsehemmanet Nortorp en hel gård med kronohemmanet Bäck, samt skattehemmanet Dalen å den andra sidan all i Karlskoga socken. För Bråten infann sig kronans befallningsman välbemälte Hendrik Johansson och samma hemmans åbo Mats Bryngelsson i Bråten för Nortorp, Bäck och Dalen voro tillstädes, välbemälte herr assessorens Marcus Cronströms fullmäktige Dan Bondesson i Backa, desslikest hemmanens åbor Håkan Larsson, Per Olsson, Per Andersson, Per och Anders Perssöner, Anders och Olof Jonssöner. Då befanns förenämnda parter vara stridiga om ägoskillnaden deras hemman emellan. Och sedan vi havom vederbörligen besett tvisteplatserna, jämväl rannsakat bägge parternas skäl; ingingo de frivilligen med var andra uti en vänlig förlikning på sätt och vis som följer, att Bråten tillades ett skog inom efterskrivne röser och delemärken, nämligen råtallen söder från Bråten söder i hörnet vid dess ängshag, med elva skårar uti på västra sidan, och en bleke på östra sidan; dädan ända i öster i Bäcke(hufudet) där en rös skall sättas på samma stället, som en vrete har stått på östersidan om bäcken, därifrån allt ängeskygården öster norr ut, till en kullfallen tall med elva skårar uti, där och en rös skall läggas; därifrån samma väderstreck till en tall noterat med en bleka på östra sidan och ett kors på västra sidan vid Lemås berg strax vid vägen där en rös skall nedsättas, dädan väster norr vägen bort åt i

i Finnebron och sedan där ifrån till rösen vid Hopefallsberget, dädan till rösen nord i änden på ett gammalt fall mitt för norra änden vid Gullebergshallen, dädan linea recta upp uti backerået och så allt backerået söder ut in till Sannetorpe ägor möta. Vilken delning och skogsavvittring Bråten lagligen tillslagen här efter skall bliva stadig samt orubbat, och nu med rättens dom stadfästades.

Efterskrivne hemman och jordelotter blevo å detta tinget lagligen uppbudna nämligen.

En hyttedel i Holsjöhyttan och en skogsdel i Västra Kedjeåsen av länsmannen välförsiktig Erik Påvelsson 3 mark
¼ uti tredings hemmanet Råglanda i Lungsunds socken av bruksförvaltaren sig. Magnus Livin 2 g
Rollanstorp i Lungsund socken för en skuld bestående av 73 daler kmt uppböds nu av ovanbemälte person 2 g
½ skattehemmanet Degernäs i Karlskoga socken beviljade rätten att sig. Matthias Camitz måtte få uppbjuda, så vida det icke praejudiceras någon annan som där till kan hava större rätt 2 g
Gäler Svenssons jordepart uti Alkärr i Karlskoga socken av hammarpatronen sig Johan Ysing 2 g
Jordan Månssons i Stenkullen lösa egendom tagen

tagen i försäkring emot fyrtioåtta daler eller
13 stigar och fem tunnor kol av hammarpatron välbemälte
Johan Ysing uppböds 2 g
Olof Eskilssons och Lars Pederssons i Bregården
lösa egendom emot 141 daler 11 öre kmt
skuld uppböds ab eodem Ysing 2 g
Jakob Påvelssons, Nils Perssons och Karin Pålsdotters
i Brännebacken egendom för 201 daler
och 16 öre kmt uppböds ab eodem 2 g
Stubberätten av kronohemmanet Forsnäs
i Karlskoga socken 1 g
Skatterätten av hemmanet Degernäs i
Karlskoga socken av kyrkoherren ärre-
vördige magister Anundus Haquinius 1 g
Halvparten av ett åttingshemman i Stråbergsmynnen
av salig Johan Jonssons arvingar ibidem 1 g
Stubberätten av hemmanet Nolby i
Karlskoga socken av inspektoren välbemälte
Elias Linderot 1 g
salig Eskil Jonssons i Stråbergsmynnen jorde-
lott uti Gräsholmen av Jakob Larsson
ibidem 1 g

Sakören som å detta tinget fallna
är belöpa sig uti en summa daler 46:16 öre

item efter höglovliga kungliga hovrättens dom Rangela
Andersdotter i Kilsta för enfalt hor daler 80:-

Magnus Ekeboohm

Anno 1678 den 14 december hölls ett extraordinarie ting uti Karlskoga sockenstuga närvarandes kronans länsman välförsiktig Petter Bäck i Aggerud, samt efterskrivne tolv bofasta och edsvurna härads nämndemän. Mats Jordansson i Brickegården, Per Persson i Immen, Simon Ersson i Stensviken. Nils Gunnarsson i Bregården. Dan Bondesson i Backa, Nils Svensson i Strömed. Anders Velamsson i Kväggen, Olof Töresson i Gälleråsen, Eskil Nilsson i Forsby, Erik Olsson i Stackfallet. Nils Arvidsson i Aggerud, Sven Andersson i Säviken.

Först kom för rätten Per Andersson i Sandviken från Nora socken i Närke klageligen givandes tillkänna huruledes soldaten Bertil Mårtensson vid Nya Elvhyttan i Karlskoga socken haver sist-förlidne Bertilmässodags afton vid bemälte hytta illa hanterat och slagit föreskrivne Per fyra tälgnivs hugg, kallat honom tjuv och kättare; vilket allt Bertil överbevistes. Desslikest bekände merberörde Bertil själv, att han haver ungefär för 3 år sedan förrymt sin fana under kapten herr Skötts kompani och välborne herr överstens Modaei regemente Eljest klagades att ovantalte Berti Mårtensson haver nyligen gjort hemgång hos Lars Persson i Nytorp i Nora socken. I lika måtto besvärade sig Per Larsson i Elgsnäbben i Nora socken över samma Bertil Mårtensson för det han skall hava för kort sedan stulit från honom ett halvt skeppund tackjärn. Varför tog rätten dessa målen uti noga betänkande, och omsider resolverade: att Bertil Mårtensson vid Nya Elvhyttan å krono i Karlskoga socken skall 1/ för knivslag han haver givet Per

Per Andersson i Sandviken i Nora socken, böta åttio mark silvermynt efter det 6 kapitel sårmåla balken med vilja LL 2/ och efter samma Per Andersson i Sandviken haver fått uti sin arm av Bertils handaverkan evärdeligt lyte skall han, Bertil böta 6 mark Arg. Kapitel 7 ejusdem (lit) 3/ för det Bertil haver påkastat åternämnde Per tvenne okvädes ord, skall Bertil böta 6 mark Arg. Kapitel 20 tingsmåblaken 4/ och alldenstund Bertil haver förrymt sin fana, bör han svara för vederbörande krigsbrott i Skåne, dit han måtte med det foderligaste fängslig föras. 5/ men för det Bertil skall hava injurierat Lars Persson i Nytorp och Per Larsson i Elgsnäbben, bliver han remitterat till forum competens nämligen Nora tingslag. Och emedan rätten prövade, att oftabemälte Bertil Mårtensson hade varken jord eller lösören, att böta med. Ty skall han för den missgärning han här uti Karlskoga socken bedrivit haver löpa 3 gånger gatulopp.

Sedan framträdde Mons. Johan Linderoot, begärandes, att rätten ville nu upptaga en sak emellan hans käre fader bergsinspektoren välbemälte herr Elias Larsson Linderoot och fordom länsman Erik Pålsson i Bogård angående en skuld för hemmanet Tåbäcken men emedan bemälte Erik Påvelsson nu icke var tillstädes, och en sådan sak bör vid ett ordinarie ting skärskådas och avdömas. Alltså uppsköts därmed till nästa ordinarie Karlskoga härads ting.

Magnus G Ekeboohm

Anno 1679 den 5 mars hölls extraordinarie ting uti Karlskoga härads sockenstuga, närvarandes kronans länsman välförsiktig Petter Bäck samt dessa efterskrivne härads nämndemän, Mats Jordansson i Brickegården, Simon Ersson i Stensviken, Nils Gunnarsson i Bregården, Nils Svensson i Strömed, Anders Velamsson i Kväggen, Olof Töresson i Gälleråsen, Eskil Nilsson i Forsby, Erik Olsson i Stackfallet, Sven Andersson i Säviken och Nils Arvidsson i Aggerud

Tå efter höglovlige kungliga Göta Riks hovrättens nådiga mandatorial daterat Jönköping den 6 februari innevarande år, tog häradsrätten sig före å nyo nogare att rannsaka om det dråpet som Jon Arvidsson i Källmo och Karlskoga socken förmenas hava begått på sin broder Olof Arvidsson ibidem. Först på tillfrågan och efter avlagd ed, vittnade hustru Ingrid Andersdotter i Bogård, att Jon och Olof Arvidssöner hade intet instrument i händerna, varken yxor eller käppar, då de om natten gingo från Bogård, utan voro alldeles tomhänta. Mats Persson hammarsmed vid Bohamrarna berättade edeligen, dock särskilt, även det samma som hustru Ingrid. 2/ refererade bemälte Mats hammarsmed att när han skildes vid Olof och Jon Arvidssöner i Bogård, tycktes de vara nästan lika druckna, dock Olof något mera rusig, emedan han då vaggade en gång, och höll sig fast vid sängebrädet. Men hustru Ingrid sade efter sitt tycke, det förenämnde bröder Jon och Olof voro lika överdruckna, när de gingo bort ifrån henne, kunnandes hon intet förmärkte, om Olof vaggade och höll sig uti sängebrädet. 3/ Mats hammarsmed och hustru Ingrid ifrån var andra examinerade och förhörda, förmälte bägge lika, att de icke gåvo akt eller kunde förstå, vilkendera av bröderna, beskyllte den andra hava hemligen tagit något

något av betalningen för järnroddningen, dock påminte Mats sig att Jon begynte först tala där om, alldenstund de hava tillförende hemma varit stridiga om samma järn. Simon Påvelsson uti Källmo, som å sista ordinarie ting uti detta mål icke vara (kumbar), vittnade nu edeligen att han hade hört det Jon och Olof hemma i sin gård beskylldes var andra vice versa hava hemligen tagit någon av betalningen för järnroddningen. 4/ samtliga nämnden betygade, att det är ungefär tre bösse skott emellan Bogård och den platsen Olof var omkullstött. 5/ Olofs lik uti Källmo, haver han, Olof Jonsson, sett uti Olof Arvidssons huvud, högt i nacken in emot högra sidan tu hål med blodskorpan, ungefär stora, som en halvöre vardera, och något litet mer än en tvärfinger ifrån varandra, desslikest en blånad vid tinningen in emot högra ögat; men kunde intet förmärka om det varit av kniv eller annat tillhygge, icke eller visste han huru djupa såren hava varit. Förberörde Olof Jonssons hustru Karin Persdotter i Gällersåsen berättade edeligen, att när hon svepte och tvättade Olof Arvidssons lik, såg hon på honom tvenne hål överst i nacken något litet mer än en tvärfinger från varandra, ett ovan och ett nedan, det övre såret ungefär trint som en halvöre, det nedre såret något större tillseendes lika som avlångt, huru djupa samma sår varit visste hon intet att avsäga, dock fann hon, att från såren gick en blånad över högra tinningen in emot ögat å samma sida, hon förmälte ock att intet här i eller vid såren syntes vara avskuret, ej förmärkandes, om skadan var tillkommen av kniv eller annat tillhygge, på sistone som hon allt sade, blev likets huvud allt över blått och svullet. Då hon svepte liket ville ingen av dem som

som inne voro, tillika med henne syna och bese såren undantagandes hennes man, som förbemält är, de andra föreburo sig icke kunnat se där på. Alldenstund de voro den dödas syskon. 6/ Måns Persson i Brickegården och åter-nämnde Mats hammarsmed vittnade båda att, dock särskilt, nämligen att de hava sett den jordfasta stenen vid vilken Olof Arvidsson förmenas kullfallit, vara blodig överst i kanten, men intet skönjade de, om han var tveklåven. Nils Mattsson i Brickegården betygade och genom avlagd ed, att han såg merberörde sten varit blodig och litet svank mitt uti. Simon Ersson i Stensviken och Erik Olsson i Stackfallet på sina nämndemäns eder gävo nu härutinnan en sådan relation, att de hava sett ett litet svank något mer än ett tvärfinger brett mitt på ofta bemälte sten, där av han syntes vara lika som tveklåven, och Olof vid kullfallandet tycktes av den samma fått de tu såren i nacken. 7/ nämndemannen Olof Töresson i Gälleråsen vittnade att den samma dagen som Jon drack i Bogård med sin broder Olof, haver Jon och Olof Törsson litet tillförende varit tillhopa vid Timsälven i Karlskoga socken, då hade Jon ingen kniv med sig, utan tog kniv till låns av Olof Töresson, men strax levererat honom samma kniv tillbaka. 8/ kyrkoherren vördige magister Anundus Haquinius, Olof Töresson och Olof Jonsson i Gälleråsen tillsporda, sade att Olof Arvidsson levde tu dygn, sedan han på landsvägen om natten blev av sin broder omkullstött. 9/ prövades att Olof Arvidssons änka haver varit så enfaldig och oförståndig att hon inga flera kallat att syna sin mans sår, än Olof Jonsson i Gälleråsen och hans hustru, icke heller haver härads länsman låtit tillbörligen där om rannsaka före salig Olofs begravning. 10/ för-mantes Jon allvarligen att bekänna sanningen huru han

han sin broder Olof hanterat haver, där brede vid förhölls honom, vad stora farligheter både uti andelig och lekamlig måtto, han bliver underkastat, om han härutinnan sanningen förtiger, dock sade han med gråtande tårar, sig uti detta mål intet hava mer att bekänna, än uti förriga rannsakingen finns. 11/Nämnden och tingsallmogen gävo nu denna Jon det (skåtsmålet) att han är och alltid haver varit en mycket enfaldig man, och har så mycket som dem veterligt vara kan ingen med hugg eller slag någon sin överfallit. Annan kunskap och upplysning kunde man icke finna uti denna sak, ehuru väl man på det högsta hava sig där om vinnlagt.

Sedan vittnade nämnden och tingsallmogen att sistförlidna år vid helgmässotid om ottan, kom, Gud bättre, en häftig vådeld lös hos Olof Ersson uti Ölsdalstorp i Karlskoga socken på hans loo och då avbrände för honom all hans säd, hö så mycket som hemma var och hela ladugården, att boskapen med stor plats kom undan, vilket på flitig begäran meddeltes ovan talde person för ett sannfärdigt bevis.

Magnus G Ekeboohm

Anno 1679 den 12 13 och 14 maj hölls ordinarie häradsting med allmogen av Karlskoga härad uti Karlskoga sockens prästegård, närvarandes i förstone landshövdingen över Närke och Värmland med Nora och Lindes samt Filipstad bergslager och ståthållare på Örebro slott Vålborne herr

Herr Martinus Reuterkrantz till Stensjö, Tuna, Wirbo, Misterhult, (Tunsthiöfäste) och Ebbetorp, samt kronans befallningsman över Leke- och Karlskoga bergslager välbemälte Johan Olsson Norin med de tolv bofasta och edsvurne härads nämndemän som voro.

Mats Jordansson i Brickegården	Dan Bondesson i Backa
Simon Ersson i Stensviken	Nils Gunnarsson i Bregården
Nils Svensson i Strömed	Anders Velamsson i Kväggen
Olof Törsson i Gälleråsen	Eskil Nilsson i Forsby
Erik Olsson i Stackfallet	Sven Andersson i Säviken
Nils Arvidsson i Aggerud	Olof Jonsson i Gälleråsen

Först lät Per Persson uti Immen begära att bliva för sin ålderdoms svaghet entledigad från sin nämndemans tjänst, alltså förmedelst vanligt val och efter avlagd ed antogs uti hans ställe beskedlig danneman Olof Jonsson uti Gälleråsen

Sedan publicerades och upplästes den fullmakt som höglovliga kungliga kammarkollegium haver givit äreborne och välbetrodde Johan Olsson Norin på härads befallningsmanstjänsten över Karlskoga och Lekebergslager.

Där näst blev allmogen föreläsen den fullmakt som KM:t vår allernådigste konung och herre haver nådigast givit välbemälte Lars Krögh till att vara landsfiskal uti Närke oh Värmland med Nora, Lindes, Filipstads och Karlskoga bergslager.

Näst angav landfiskalen välbemälte Lars Krög huruledes en del av allmogen som uti detta häradet gäldbunden bliver, haver uti långlig tid varit van, att försälja och bortpanta kronojord, som de bebo, efter KM:ts givna och dem allernådigst förunte besittningsrätt. Därför protesterade bemälte landfiskal å ämbetets vägnar att sådant icke måtte ske här efter, utan den som finner sig gäld skyldig må betala så långt som hans

hans lösören räcker. Var över hans nåde herr landshövdingen välborne herr Mart: Reuterkrantz nu å KM:t vägnar utlät sig, att sådan vana med kronojordens säljande och bortpantande av åbon och besittaren bör här efter generaliter och alldeles vara förbjudna, och de som för detta förmedelst gäld hava måst avträda kronojordar, efterlät hans nåde dem sådant igentaga och betala sin skuld så långt deras lösören räcker.

Sedan klagade landsfiskalen över Töres Persson uti Åsbergsviketorp, att han haver om en helgdag genom execution uthävet sin grannkvinna hustru Kerstin Eskilsdotter från kronohemmanet Åsbergstorp, och således bedrivit sabbatsbrott, Ehuru-väl Töres efter undfången dom, mente sig där utinnan gjort rätt; dock likväl bort där med innehålllet om sabbaten, alltså kändes han skyldig i anledning av KM:t stadgar om sabbatsbrott. att böra böta 2 Rd till Karlskoga sockenkyrka andra still sky och varnagel.

Näst klagade Anders Olsson uti Åsbergstorp, att hans svåger Töres Persson ibidem skall hava på elak berättelse drivit honom ifrån den kronojord som han uti merberörde Åsbergstorp brukat haver. Töres beropade sig på borgmästaren välbemälte Olof Persson i Kristinehamn, att han skall hava givet honom lov och tillstånd, att tillträda Anders besittningsrätt av samma kronojord, efter han skall vara mycket skyldig till ovantalte Olof Persson. Rätten resolverade, att var av bägge dessa förenämnde må lagligen söka sin man.

Frågade landfiskalen varest och huru många allmänningar uti detta häradet finnes? Svarade nämnden och tingsallmogen, att dessa efter-skrivna

skrivne skogar är härads allmänningar, nämligen
1/ Åsjö allmänning. 2/ Gällsjö allmänning in emot
Grythytte socken. 3/ Älgbricke allmänning in till Elg-
simmen, som hammarpatronen sig. Johan Ysing
besitter, dock sade nämnden samma hemman icke vara
ännu rörbundet. 4/ allmänningen emellan Leke-
bergslagen och Karlskoga socken som brukas
av salig herr Albrekt Funkes arvingar under Villings
hamrarna. 5/ Allmänningen emellan Norra Gryten
och sjön Örgiven, som av intet hemmans
åbo försvaras. På andra sidan om Bodalen
sade de ingen allmänning finnas, utan om där
någon voro, ligger den till Ölmehärad.

Näst förordnades Olof Jonsson i Bregårdstorp
att skjutsa väster ut och vara gästgivare samt
Dan Bondesson i Backa, att skjutsa öster ut
som en gästgivare.

Näst publicerades KM:ts förbud för
allmogen om återhåll från fågelskjutande och
högdjurs fällande uti förbjuden tid daterat
Stockholm den 14 maj anno 1673.

Näst framviste inspektoren välbetrodde Elias
Larsson Linderoot för rätten tvenne lagmans
domar, den första underskriven av fordom vice
lagmannen nu salig välbemälte herr Jacob Lithman anno
1637 den 29 augusti, den andra given av fordom
vice lagmannen nu salig välbemälte herr Matthia Pleningskiöld
den 31 oktober anno 1663, vilka domar
midigitera samt innehålla rået och skillnaden emellan
sätegården Alkvettern med dess underliggande torp,
emot skattehemmanen, Herrnäs, Bokärr,
Herrsjötorp, Aspehöjden samt kronohemmanen
Nolås, Skogsberg, Trettondekärn, Linhöjden och
Spjutberg, allt i Bjurtjärns socken. Och emedan
bemälte herr Linderoot beklagligen förmälte
att

att merberörde lagmansdomar, skola emot var andra något sträva och vara olika, så vida den sista domen skall avskära Alkvettern med där till hörande torp ett stycke skog och mark. Ty begärde han, att bliva vad (haffdh) vid den rågång som den första domen synes vilja tillägan sätegården Alkvettern, den han herr Linderoot genom förpantning nu innehavar: men såsom denne rätten ej anstod att göra någon förändring eller förklaring över ovantalte tvenne lagmansdomar, blev herr Linderoots klage-mål och begäran till högre domar ödmjukeligast remitterat att justeras.

Näst föredrog landsfiskalen rätten huruledes han haver efter välbemälte herr landshövvingens order rannsakat om några stridigheter som skola vara emellan inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot och fordom länsman Erik Pålsson i Bogård: men såsäm Erik Pålsson beviste uti berörde mål sig icke vara stämd, uppsköts samma sak till nästa ting.

Näst beviljade rätten att några av allmogen uti Karlskoga socken skola till nästa ting stämmas emot Erik Pålsson i Bogård, om någon rest, som innestår hos dem för kapellans hemmanets Tåbäckens inlösande.

Näst sakfälltes Erik Pålsson uti Bogård frälse till 3 mark för det han beslogs hava kallat inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot blodsugare, det likväl bemälte Erik Pålsson sedan, särdeles nu in för rätten ångrade och icke stod på att bevisa. Arg. kapitel 20 tingmålabalken.

Näst förentes Erik Pålsson uti Bo med Olof Larsson och Olof Svensson uti Degernästorps i så måtto

måtto, att Olof Larsson på sina och sina styvbarns vägnar och Olof Svensson skola betala till kyrkoherren ärevördiga magister Anund i Karlskoga trettio fem Rd och länsmanen skall betala till samma kyrkoherre fyrtio Rd sedan skola Olof Svensson och Olof Larsson bekomma kungliga brevet på Degernästorp, som välbemälte herr kyrkoherren nu haver uti underpant.

Näst pålade rätten nämndemannen Eskil Nilsson i Forsby, Nils Olsson i Ölsdalen, Olof Svensson uti Ölsdalstorp och Gäler i Ålkärr vid 40 mark vite, att infinna sig vid Esbergs härads ting den 2 juni till att där avlägga något vittnesbörd om frälsehemmanet Söderbodas hävd.

Näst bekände Nils Hindersson från Gamla Kroppa, att han haver mökränkt Brita Larsdotter vid Bo hammar frälse uti Karlskoga socken. Varför Nils skall böta 40 mark arg. kapitel 3 giftermålsbalken LL. Och hon böter 20 mark efter landsens sedvana. Bägge skola undergå kyrkostraff. Böterna lovade han för henne skola utlägga, han skall och draga alldeles försorg och göra omkostnad om barnets rätta upptuktelse, emedan hon prövades vara fåkunnig till att sådant prastera.

Näst angavs huruledes gångskomakaren Jöns Ersson haver haft olovligt umgänge med Ingeborg Matsdotter uti Bohult, vilket de fuller bägge vidergingo och sade det vara skett under äktenskapsloven, men såsom rätten icke var säker och förvissat om hennes man, som för en tid sedan reste soldat till Skåne, är i livet eller död, ty uppsköts detta mål till ett annat ting, dess-

Dessförinnan skola förberörde personer skaffa sig goda besked om ovantalte soldat är död eller icke.

I lika måtto pålade rätten Marit Månsdotter uti Bregårdstorp, att skaffa sig goda bevis till nästa ting, om hennes man Nils Larsson förmymd soldat är levandes eller död, efter hon bekände sig haft olovligt umgänge med drängen Arvid Jonsson i Bregårdstorp.

Näst bevittnade nämnden, att fjärdings hemmanet Nolby uti Bjurtjärns socken är ungefär för tjugo år sedan upptaget på skattehemmanets Herrnäs rörbudne skog, ehuruväl samma fjärdingshemman förmedelst dess åbors enfaldighet och incurieusitet finnes uti kronans jordebok för krono infört. Vilket på flitig begäran meddeltes för ett sannfärdigt bevis.

Näst bekände Halvard Andersson uti Rosendal krono uti Karlskoga socken, att han haver stulit från Lars i Streken en barkad hud god om 5 daler kmt. Fördenskull bemälte Halvard skall böta tredubbelt nämligen 15 daler kmt och giva målsäganden sitt igen arg. artikel 3 uti kungliga straffordningen.

Näst övertygades Anders Matsson uti Gräsmossen krono uti Karlskoga socken, att han haver för en kort tid sedan med våda utsatt skogseld vid sitt skattehemman bemälte Gräsmossen var av elden haver lupit till Vismen och på dess ägor förbränt mycken skog. Alltså blev bemälte Anders i Gräsmossen sakfällt till 20 mark silvermynt arg. artikel 21 skogsordningen. Om skadan blevo de så förlikta, att Anders skall giva Erik trettio daler kmt

Näst

Näst beslogs Nils Andersson uti Östra Nytorp krono uti Karlskoga socken, att hans hustru haver tagit ifrån Erik Larsson ibidem något hö gott om 1 daler silvermynt, item slagit honom en blånad, som nämndemannen Nils uti Strömed synt haver. Varför ovantalde Nils hustru skall giva målsäganden sitt igen och böta för höet tredubbelt nämligen 3 daler silvermynt och för slaget 3 mark. Rätten förorsakades också att sätta 40 mark vite emellan förberörde stridiga parter, att utgivas av den som först annan överfaller med elaka ord eller gärningar.

Näst prövades, att Per Hlindersson uti Mosserud i Grythytte socken, haver å krono huggit ett litet fall och det ej låtit efter skogsordningen först syna: Ty skall berörde Per böta 12 mark efter kungliga skogsordningen 21 § de anno 1664.

Näst kom för rätten Nils Andersson uti Labbesand och klagade över Erik Larsson ibidem för det han skall hava uti hans omyndiga år på elak berättelse utverkat sig fastebrev på hans, Nilses salig faders jordelott uti merberörde Labbesand; men alldenstund Erik på samma jordelott framviste laga fångsbrev daterat anno 1671 den 4 april underskrivet av salig vice häradshövdingen Elia Alm; kunde icke, ej heller anstod denne rätten att upptaga förberörde Nils Anderssons klagomål och inspråk, fördenskull sade han sig supplicando uti samma sak vilja söka högre rätt.

Näst samtyckte rätten, att kronans befallningsman välbemälte Johan Olsson Norin och nämndemännen, Eskil uti Forsby, Olof Jonsson i Gällersåsen och Olof Törsson ibidem rannsaka om nybygget

Nybygget Lofallet på kronohemmanets Immens ägor kan vara så gott att det kan skattläggas för en fjärding.

Näst sakfälltes Nils Persson, Lars Arvidsson och Philipus Larsson uti Öster Kärna krono i Karlskoga socken till 3 mark vardera för det de hava åverkat och slagit något hö på sin grannes Olof Pålssons i Västra Kärne äng; varför ovantalte tre personer uti Östra Kärne skola desslikest alla tillhopa vedergälla målsäganden skadan efter mätesmanna ordom. arg. kapitel 16 byggningabalken LL.

Näst blev av rätte slutet efter vederbörandens begäran, att jag undertecknad samt kronans befallningsman välbemälte Johan Norin, jämte nämndemännen Mats i Brickegården, Nils i Bregården, Simon i Stensviken, Dan i Backa, Erik i Stackfallet och Olof Törsson i Gälleråsen, måtte med det foderligaste begiva oss till Östra och Västra Kärne, att där upptaga syna och rannsaka om de differentier och stridigheter, de sin emellan hava om några ängar och ängahag, var om rätten vid nästa ting skall göras underrättat.

Näst bötte Olof Pålsson uti Västra Kärne krono 3 mark för det han haver skjutit Philipus i Östra Kärne Valbergsmässa uti en bäck.

I lika måtto bötte Olof uti Kärne 3 mark för det han haver slagit Nils Perssons uti Östra Kärne vallflicka en pust.

Näst vittnade nämnden att efterskrivne personer uti Karlskoga socken hava anno 1678 till döds slagit björnar, nämligen Erik Hindersson uti Torpskog, skjutit ihjäl en gammal björn vid

vid midsommartid, Hendrik Jonsson uti Åsjöhult slagit en gammal björn. Anders Olsson i Nytorp skjutit om vintern en ung björn och en varg. Bertil Larsson i Dalen dödat en gammal björn. Anders och Olof Anders söner i Västansjö skjutit en gammal björn, Nils Jonsson i Råhult slagit en gammal björn. Vilket på flitig begäran extraderades för ett sannfärdigt bevis under härads insegel.

Näst emedan salig Jon Olssons uti Rosensjö son Hans Jonsson och Dan Månsson ibidem voro stridiga om lösningsrätten och besittningen uti fjärdings skattehemmanet Rosensjö i Karlskoga socken; alltså blevo de nu bägge in för rätten frivilligen sin emellan förlikta således; att för det bemålte Hans efterlåter sin svåger Dan att lösa till sig av sin hustrus syskon så många jordeparter, att han tillika med hennes arvejord får äga halvparten uti merberörde Rosensjö, skall Dan giva Hans etthundra och femtio daler kmt, därmed de skola här efter alldeles vara åtskilda uti deras pratentioner både om den lösa och fasta arven efter deras saliga föräldrar, allenast Dan giver Hans penningar tillbaka, om han allareda kan hava betalt och inlöst mer än halvparten av oftabemålte Rosensjö.

Näst resolverade rätten att salig Jon Olssons uti Rosensjö arvingar skola giva Mats Hindersson uti Linhöjden, ett får eller två daler kmt vardera efter berörda Mats hustru Sigrid haver utav sina saliga föräldrar ej åtnjutit någon bröllopskost som de andra hennes syskon.

Näst efter vederbörandens flitiga ansökande depute-

deputerades nämndemännen Nils i Bregården, Eskil i Forsby och Olof Törsson i Gälleråsen till att värdera fjärdings skattehemmanet Rosensjö i Karlskoga socken. Samma nämndemän skola och byta åker och äng emellan Dan och Hans uti bemälte Rosensjö.

Näst bötte bruksskrivaren Per Gunnarsson vid Kortfors hammar krono och Nils Bengtsson uti Skråmmen krono 3 mark vardera för ett okvädinsord de varandra inför rätten påbördade av hastigt mod.

Näst kändes skrivaren Per Gunnarsson vid Kortfors hammar, skyldig att betala till Nils Bengtsson i Skråmmen sex daler kmt för ett lispund smör.

Än bötte skrivaren Per Gunnarsson vid Kortfors hammar 3 mark för olaglig svordom inför rätten.

Näst efter slutet räkning blev bruksskrivaren Per Gunnarsson vid Kortfors hammar skyldig till sin fordom legopiga Kerstin Nilsson dotter fjorton daler 16 öre kmt.

Näst sakfälltes Per Gunnarsson vid Kortfors hammar å krono till 6 mark för det han haver slagit Kerstin Nilsson dotter en örfil och spänt henne en gång med foten.

Näst bötte Olof Bengtsson uti Nytorp krono i Karlskoga socken 3 mark för oljud å tinget.

Näst blev Simon Påvelsson uti Källmo krono saker till 3 mark för stämningens spillo (nu) andra gången emot Olof Månsson i Mossberga om olaga pantning.

Näst resolverade rätten att Mickel Hansson uti Sibbohult i Karlskoga socken på sin dotters hustru Ingeborgs vägnar skall betala till Dan Bondesson i Backa sju daler kmt

Näst avsades att Töres Persson uti Åbergsviketorp i Karlskoga socken skall betala till sin svåger Anders Olsson

Olsson ibidem 1 skäppa hava för någon säd, som Töres boskap haver uppätit för Anders.

Näst på Nils Månssons uti Björnbäcken i Karlskoga socken tjänstflitiga ansökande blev avtalt att kronans befallningsman välbemälte Johan Norin och nämndemannen Nils i Bregården, Olof Jonsson i Gälleråsen, Mats i Brickegården, Simon i Stensviken och Dan uti Backa noga rannsaka, om nybygget bemälte Björnbäcken kan så excoleras och uppodlas, att det må skattläggas för ett fjärdings hemman.

Näst pålades Nils Persson i Bricketorp i Karlskoga socken, att betala 11 daler kmt på den oxen som han tillika med sin svärfader Påvel i Brännebacken haver under varande fähle förtärt.

Näst förmantes Olof Pålsson uti Brännebacken att han hjälper sina syskon att föda sin gamla och ålderstigne fader, eljest lär han Olof plikta efter lag, om framdeles där över klagat bliver.

Näst gav bruksskrivaren välbemälte Per Gunnarsson klageligen tillkänna huruledes en piga, Annika Larsdotter benämnde från Hafsta i Linde socken, skall hava anno 1677, då hon tjänte samma Per Gunnarsson, givit honom in förgift i den mening att bringa honom från livet, det merberörde Per Gunnarsson ville nu bevisa med efterskrivne vittnen, nämligen Erik Ersson hammarsmed vid Kortforsen, Annika Johansdotter vid Storfors i Kroppa socken, Erik Andersson vid Järbonäset, Hans Johansson i Spjutvik, Per Andersson uti Kortfors, hustru Maria Eriksdotter ibidem, hustru Lisbet i Ödhult, Petter Pettersson i Nora och flera. Men såsom ovtalte Annika Larsdotter var nu icke tillstädes. Alltså slöt rätten nödigt vara, det hon nu strax skaffar löfte för sig, på det hon äntligen måtte för

för rätten infinna sig vid nästa höstting, att svara till Per Gunnarssons grova tillmäle.

Näst lät befallningsmannen välbemälte Johan Norin publicera och nämnden verificera Karlskoga bergslags tionde längd pro anno 1678.

Näst på hammarpatronens herr Johan Ysings requisition, beviljade rätten, att kronans befallningsman välbetrodde Johan Norin och nämndemännen Mats Jordansson i Brickegården, Dan i Backa, Simon i Stensviken, Nils i Bregården, Nils i Strömed, desslikest Erik i Stackfallet, noga pröva, huru stort st. allmänningsskog kan och bör efter billigheten läggas till tredings- och bergsfrälse hemmanet Elgsimmen i Karlskoga socken, och sedan samma skog, som således synter bliver, inrösa. Ovantalte syningsmän måge och rannsaka, om Jon Hågessons nybygge Fallet skall kunna efter lag skattläggas eller utrivs, emedan den synen som anno 1675 den 19 november blev salig herr Petter Pettersson vid Villings hamrarna av denna rätten bejakat, befanns vara av bemälte salig herr Petter Pettersson och hans intressenter längst för detta defererat och försummat.

Näst bevittnade nämnden och tingsallmogen, att innevarande år den 11 april, något för middagstid, kom, Gud bättre, en skadlig vådeld lös uti tredings skattehemmanet Släbråten, som Jom Håkansson och Ivar Jonsson åbo, och då för dem avbrände samt i aska lade tre stugor, tre bodar, två stallar och ett vedskjul med deras husgeråd något hö och mycken boredskap; intet undantagandes mer än säd, mat, säng- och gångkläder, vilket på tjänstflitig begäran meddeltes för ett sannfärdigt bevis under härads insegel.

Näst lät Per Jönsson uti Ransäter i Övre Ullerud socken

socken och Kils härad genom sin fullmäktige väl-
försiktig Petter Kijlberg lagsöka hammarsmeden
Hans Hansson vid Villings hammar, fodrandes av
honom tretton och $\frac{1}{2}$ Rd á 6 mark silvermuynt för
några oxar han haver av bemälte Pers sal
fader Jöns i Ransäter för en tid sedan borgat. Före-
nämnde hammarsmeds Hanses hustru Marit Hindriksdotter
på sin mans vägnar, kunde fuller intet neka
skulden vara gjord av hennes man förr än hon kom
i äktenskap med honom; men föregav att han, mannen,
hade att fodra av hennes styvfader salig Nils Bengtsson
i Linnebäck 110 daler kmt för samma hustru:
Marits innestående fädernes arv och 1 ox samt
1 häst och salig Nils därför uti sin livstid skall
hava sig påtagit att betala skulden för oxarna,
var med Pers uti Ransäter fullmäktige
nu icke var nöjder, utan sökte hammarsmeden,
som själv den samma gälden gjort haver,
vilket och prövades sant vara. Varför
resolverade och dömde rätten, att hammar-
smeden Hans Hansson vid Villings hammar, skall
betala till salig Jöns Anderssons uti Ransäter
och Kils härad arvingar tretton och $\frac{1}{2}$ Rd
och Hans söka salig Nilses i Linnebäck arvingar
det bästa han gitter för den skuld han av
honom kan hava rättmäteligen att kräva.

Näst angav Per Björsson uti Linnebäck uti Karlskoga
socken, huruledes han haver till detta tinget låtit citera
Johan Persson uti Kristinehamn för en häst som
han för Per förhåller, men Johan kom intet tillstädes;
alltså skall till nästa tinga sökas kunskap från
Kristinehamn om Johan är hit stämder eller icke.

Näst förordnade rätten nämndemännen Erik i
Stackfallet

Stackfallet och Sven i Säviken, att noga rannsaka och pröva om Hendrik Jonsson uti Karlstorp i Bjurtjärns socken och hans granne Gösta i Sandtorp kunna skadelöst få hugga 1 ½ skäppa rågfalls (lånne).

Näst sakfälltes Jakob Larsson uti Gräsholmen krono uti Karlskoga socken till 3 mark för stämningsspilllo emot sin broder Påvel ibidem om arv och ängedelning.

Näst fann rätten skäligt och rättmätigt att Per Hogesson och Olof Persson uti Finneback skola få bruka hälften vardera av samma Finneback till dess salig Anders Hogessons omyndiga dotter Karin kommer till mans: Men Olof skall årligen erlægga i städsel till Karins förmyndare ovanberörde Per tjugo fyra öre silvermynt för det han få så länge bruka hennes jordelott.

Näst vittnade nämnden, att sistförlidne den 12 april kom, Gud bättre, en häftig vådeld lös hos Lars Matsson i Ullvetterstorp i Bjurtjärns socken och där, gud tröste, förbränt en stuga, en bod med några träkärl där uti, två staller med någon hö och all boredskap samt ett vedeskjul. Vilket på flitigt anhållande utgavs för ett trovärdigt tingsbevis, verificerat med härads secret.

Näst, vittnade nämnden och allmogen som tinget sökte, att sistförliden påskdag, upptändes uti Stråbergsmýren en häftig vådeld, emedan folket var i kyrkan, och avbrände alla mangårdshusen nämligen tjuge fyra mangårds hus, och åborna där samma städes litet av sin lösa egendom fått undan. Särdeles Måns Arvidsson intet mer förmått bärga än kläderna han på sig hade; vilket extraderades för en trovärdig attest bekräftat med härads signet

Näst

Näst bötte Nils Jöransson i Brunsjötorp och Anders Hinderesson i Hasslehöjden bägge å krono uti Grythytte socken, 3 mark vardera för stämningsspill, emot inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot om skuld.

Näst besvor bruksskrivaren Per Gunnarsson vid Kortfors hammar sin bok, varmed Jon Nilsson i Fiskelösen bliver honom skyldig trettiofyra daler 10 ½ öre kmt var om de voro stridiga, dock om Per bliver Jon något skyldig på en annan räkning skall sådant clareras.

Näst resolverades, att Per Andersson uti Kedjeåsen skall allenast äga en treding uti en kolmila där-sammastädes där emot hans moder och hans syskon vid samma hemman skola äga tvådelarna.

Näst blev Brita Hindriksdotter uti Nolby krono sakfällt till 3 mark för det hon haver låtit ting stämma Anders Pålsson i nybygget Lofallet, men hon själv ej comparerade.

Näst lovade rätten Erik Larsson uti Labbesand att låta tvenne av nämnden pröva, om han kan skadelöst hugg i år ett rågfäll om ½ skäppe länne.

Näst betygade nämndemännen Erik Olsson i Stackfallet och Sven Andersson i Säviken, det de hava efter rättens befallning innevarande år den 5 maj varit uti Råglända i Lungsunds socken och där jämkat ägorna emellan Olof Persson och Johan Olsson ibidem, vilket är skett på efterföljande sätt: nämligen att Johan skall här efter hava båda väster och östergärdet: men Olof skall besitta den åkern, som nordan för ligger intill en sten i mellangärdet i öster ändan och tu aleträ i nederändan, välförståendes att Johan skall hava sina ägor på södra sidan och Olof på norra sidan

sidan vid förenämnde märke, sten och de två alarna.
Där till med behåller Olof en byggningsplats
eller hage emot den halvpart, som han borde hava
uti hus, kålgårdar och humlegårdar, dess förutan
behåller Olof en hägnad västan för
sina hus. Där emot Johan tager en hägnad
östan för sin åker; allenast Olof vid första
lägenhet upp(lägger) åt Johan ett skepplands vall
i åker, vilken ägodelning rätten confirmerade
och stadfäste.

Näst begärde inspektoren välbemälte Elias Larsson
Linderoot tings skötning och fasta på skattehemmanet
Kölebråten i Karlskoga socken, vilket fuller
befanns vara å tre ting uppbudat och sedan lagståndet:
men det fattades att bemälte inspektor Linderoot
haver ännu icke skaffat sig höglovliga kungliga bergs kollegi
permission och tillåtelse att få köpa sig hemman
i bergslagen, efter KM:t placats 8 punkt,
daterat Stockholm den 15 november 1664 som förbjuder
att ingen domhavande må giva hammar-
patroner tings skötning och hemman i bergslagen
med mindre höglovliga kungliga bergs collegium där till givit
sitt samtycke. Varför kunde rätten välbemälte Linderoots
begäran ej villfara förr än han högstbemälte
KM:ts placat 8 § fullgör.

Näst läto Sven Bengtsson och Lars Jönsson från Borås
genom sin fullmäktige Nils Olsson skraddare uti
Karlskoga socken insinuera och framvisa för rätten
borgmästare och råds uti Borås attest av den 29
januari sistförlidne, varutinnan notificeras och
bevittnas, att de 7 ½ skålpund tobak förenämnde
Boråsbor Sven och Lars tillhörigt / som blev sist-
förliden höst av landsgevaldiern Clas Thomasson
borttaget, emedan han förmente det samma icke
vara

vara rätt och lovligt gods sökandes anno 1678 den 18 september denna rättens arrest på merberörde tobak/ är fullkomligen kompani gods, var om bemälte borgmästare och råd häradsrätten försäkra, förmälendes sig hava noga prövat att ovantalde tobak är till förskrivne Boråsbor Sven och Lars på kredit utfått av en Boråsborgare och tobaks kompaniets avnämare välbemälte (Hufudh) Nilsson benämnd. Uti det övriga gjorde fullmäktigen en sådan förklaring, att boråsborna Sven och Lars hava brukat oftabemälte tobak, att laga sig beta och köpa mat för då de resa, men icke till den ända de skulle till tobaks kompaniets skada sådant föra kring om landet: och ingen nu fanns som varken ville eller kunde det dem överbevisa. Allt för den skull blev rättens arrest på åternämnde 7 ½ skålpund tobak relaxerat och lösgiven.

Näst lät hammarpatronen herr Johan Ysing vid Valås hammar i rätten insinuera en vittneskrift under häradsdomarens Mats Jordanssons i Brickegården, samt nämndemännens Nils Gunnarssons i Bregården namn och bomärken angående en hytteskog läggande till sal herr Gert Ysing att bruka under Sibbo masugn; Desslikest framviste bemälte herr Ysing en förlikningskrift underskriven av hammarsmeden Hans Lang samt Nils Nilsson i Utterbäcken, bevittnad av landsfiskalen välbemälte Lars Krögh, där igenom förmäles, att merberörde herr Johan Ysing och Hans Lang jämväl Nils i Utterbäcken skola vara förlikte, så väl om rågången av ovantalte hytteskog, som om vededergällning för den åverkan, de, Hans och Nils kunna hava gjort på samma hytteskog, begärandes

randes herr Ysing, att rätten ville förmå ()
hytteskogs rågång samt därpå följande förening
confirmera och stadfästa, men alldenstund, Nils Nilsson
i Utterbäcken nu in för rätten quam solenistime
protesterade, att aspestubben / som Mats uti Brickegården
och Nils i Bregården i sin vittnesskrift nämna/
icke bör räknas för något råmärke intill
herr Ysings pratenderade Sibbo hytteskog, dessutan
var icke herr Ysing nu själv tillstädes. Ty kunde
rätten denna gången intet slut härutinnan
göra, utan Johan Using och Nils uti Utterbäcken
måge vid nästa höstting stå var andra till svars.

Näst insinuerade inspektoren välbemälte Elias Larsson
Linderoot en köpeskrift daterat Alkvettern den 10 maj
innevarande år, bevittnat av Nils Persson i Östra
Kärne, Erik Christophersson gruvfogde, Erik Olsson
i Mossberga () varutinnan Anders Olsson i Åsjöhult
genom sitt namns och egenhändige bomärkes
undersättande förnämligast bekänner sig hava
frivilligen och med moget betänkande försålt
till inspektoren välbemälte Elias Linderoot anno 1673
den 28 januari halvparten av sin besittnings
och stubberättighet uti åttondels krono hemmanet
Åsjöhult i Bjurtjärns socken för femtio daler kmt
Jämväl haver samma Anders den 19 juli anno 1675
försålt den andra halvparten av stubberätten
i bemälte hemman till Hendrik Jonsson gryt-
gjutare för sextio daler kmt, var på är honom
då strax av herr Linderoot betalte femtio daler kmt
och av Hendrik grytgjutare en tid där efter
tio daler kmt levererade. Vilka penningar mer-
berörde Anders tillstod sig till fullt nöje den
första penning med den sista så väl av herr
Linderoot

Linderoot som Hendrik grytgjutare uppburit hava, avhände fördenskull från sig, sin hustru och arvingar ovan nämnda besittningsrätt i åttondels kronohemmanet Åsjöhult tillägnandes förmedelst herr Elia Linderoots transport, Hendrik Jonsson grytgjutare och hans arvingar samma stubberätt till en stadig egendom med alla de ägor såsom där till hörer och utav ålder tillegat hava. Desslikest nulliterar och upphäver Anders i Åsjöhult det klander som han och hans hustru för detta vid häradstinget om oftabemälte stubberätt genom fordom länsmannens Erik Pålssons ingivande, gjort hava. Vilken köpeskrift efter flitig begäran, blev in quantum juris eller så vida lag förmår protokollerat och extraderades detta herr Linderoot samt Hendrik grytgjutare för ett ofelbart tings bevis.

Näst beviljade rätten att efterskrivne obligation måtte in quantum de jure infattas i härads dombok ord ifrån ord.

Jag undertecknad Jon Nilsson i Mörkviken gör här med vitterligit att jag haver fått ny försträckning av inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot contant trettio tre daler kmt på 11 stigar goda kol till Bjurbäcks bruk leverera innan Larsmässa dagen, eller nästkommande den 10 Augusti, utan någon förvänd enskyllan, och så som jag tillförende är honom skyldig femton skeppund tackjärn, efter förlikningen på lagmanstinget så förpliktar jag mig på det kraftigaste bemälte 15 skeppund tackjärn betala på försagden dag, så väl som dessa 11 stigar kol. Och till en viss försäkring om sin riktiga betalning till föreskrivne terminer, om det emot förmodan sloge fel, skall då mitt gårdeköp

köp, om den fjärdingen i Mörkviken vara
alldeles upphäven och tillbaka sålder efter härads
domaren och min svärfaders köpbrev, och jag
då taga mina fyra hundrade daler igen att detta av
mig fast och oryggeligen hållas skall begär jag
dessa gode män till vittne över vårt köp och kontrakt.

Actum Alvettern den 23 april anno 1678

Jon Nilsson i Mörkviken

Petter Östensson Sax i Kristinehamn, Per Olsson i Lövbacka

Efterskrivne hemman och jordelotter blevo
å detta tinget lagligen uppbudna nämligen

¼ ding uti tredings skattehemmanet Råglanda i

Lungsunds socken av bruksförvaltaren sig

Magnus Levin 3 g

Skattehemmanet Rollanstorp i Lungsunds socken

för en skuld bestående av 73 daler kmt

uppböds nu av ovanbemälte sig Liwin 3 g

Halva skattehemmanet Degernäs i Karlskoga

socken, beviljade rätten att sig

Mattias Camitz måtte få uppbuda så vida

det icke prajudicerar någon annan som

där till kan hava större rätt 3 g

Gäler Svenssons jordepart uti skattehemmanet

Alkärr i Karlskoga socken av

hammarpatronen sig Johan Ysing 3 g

Jordan Månsson i Stenkullen lösa egendom

tagen i försäkring emot 48 daler eller 13

stigar och 5 tunnor kol av hammarpatronen välbemälte

Johan Ysing uppböds 3 g

Olof Eskilssons och Lars Pederssons i Bregården

lösa egendom emot 141 daler 11 öre kmt skuld

uppböds ab eodem Ysing 3 g

Jakob Pålssons Nils Perssons och Karin Pålshotters
i Brännebacken egendom för 201 daler och 16 öre kmt
uppböds ab eodem 3 g
Skattehemmanet Degernäs i Karlskoga socken av
kyrkoherren ärevördige magister Anundo Haquinio
2 g
Halvparten av $\frac{1}{8}$ tings skattehemman i Stråbergsmynnen
av salig Johan Jonssons arvingar ibidem 2 g
Salig Eskil Jonssons i Stråbergsmynnen jordelott uti
Gräsholmen skatte av Jakob Larsson ibidem 2 g
en treding av helgårds skattehemmanet Aggerud
som Nils Arvidsson ibidem haver köpt
av sina skyllemän salig Olofs arvingar i
Nytorp i Karlskoga socken och givit dem varje
64 daler kmt 1 g
Halvparten av fjärdings skattehemmanet
Västansjö uti Karlskoga socken för salig Måns
Olsson ibidem stora skuld bestående av
582 daler och 4 öre kmt. Är efter nämndens
värdering tagen uti betalning av hammar-
smeden Mäster Hans Lång uti Valåsen
uppböds 1 g

Sakören som å detta tinget fallne är
belöpa sig uti en summa daler 44:16 öre

Magnus G Ekeboohm

Anno 1679 den 6, 7 och 8 oktober hölls ordinarie härads ting med allmogen av Karlskoga härad uti Karlskoga prästgård, närvarandes kronans befallningsman välbemälde Johan Olsson Norin, samt härads bofasta och edsvurne nämndemän, som voro Mats Jordansson i Brickegården, Dan Bondesson i Backa Simon Ersson i Stensviken, Nils Gunnarsson i Bregården Nils Svensson i Strömed, Anders Velamsson i Kväggen Olof Törsson i Gälleråsen, Eskil Nilsson i Forsby Erik Olsson i Stackfallet, Sven Andersson i Sävikén Nils Arvidsson i Aggerud, Olof Jonsson i Gälleråsen

Först publicerades KM:t plakat emot skattskyldig jord delning och förminskande daterat Bänneberga den 21 juli anno 1677.

Sedan förelästes allmogen den fullmakt som välborne herr landshövdingen haver givit välförståndig Petter Bäck på länsmanstjänsten över Karlskoga bergslag.

Näst pålade rätten Sigfrid Persson uti Mosserud att betala till hustru Malin Persdotter i Emtén i Lungsund socken fem daler kmt för resterande lön som bemälte Sigfrid befanns vara skyldig hennes salig son Nils för gjord tjänst.

Näst samtyckte rätten, att nämndemännen Erik i Stackfallet, Sven i Sävikén, Simon i Stensviken och Anders i Kväggen dela och byta skogen emellan kronohemmanen Lövnäs och Lövnäs-torp i Bjurtjärns socken efter vars och ens skattning.

Näst övertygades Håkan Nilsson uti Sjötorp frälse i Lungsunds socken, att han haver beskylldt Olof Olsson i Berg i dito socken för det han skolat stulit ifrån honom en skjorta och en halsduk, vilket Håkan nu fuller böd till att bevisa, men kunde intet, varför blev merberörde Håkan sakfällt till 40 mark arg. kapitel 20 tingsmålalbalken.

Näst

Näst blev Nils Olsson vid Kväggeshyttan å krono sakfällt till 3 mark för stämmings spillo emot skogvaktaren Elof Jonsson.

Näst bötte Nils Persson uti Östra Kärne å krono 3 mark för oljud å tinget.

Näst övertygades skogvaktaren Elof Jonsson masmästaren Mats Jöransson uti Västra Mörkviken krono uti Karlskoga socken, att han haver huggit och bränt ett litet fall och det efter skogsordningen intet låtit syna. ty blev bemälte Mats sakfällt till 12 mark silvermynts böter arg. artikel 21 skogsordningen de anno 1664.

Item bötte Anders Andersson uti Alkärr krono i Karlskoga socken 3 mark för stämmings spillo emot bemälte Mickel uti Sibbohult om skuld.

Näst efter ett noga övervägande resolverade rätten att Erik Påvelsson i Bo gård skall betala till välbemälte Hans Siggesson i Kristinehamn sextio daler kmt gammal och riktig bekänd skuld och Erik Pålsson söke inspektoren Linderoot det det bästa han gitter, emedan han förmältes vara efter en hammartings dom skyldig, de samma penningarna att utgiva.

Näst bekände Per Arvidsson i Lervikstorp i Karlskoga socken att han är skyldig till borgmästaren välbemälte Georg Camitz fyrtio stigar kol, dem han lovade vilja betala halvparten nästkommande vinter och den andra hälften nästa vinter där efter.

Näst tillstod hustru Elin Olsdotter i Lervikstorp sig vara skyldig till borgmästaren Georg Camitz ett skeppund tackjärn det hon försäkrade sig skola betala nästkommande vår.

Näst kändes Bengt Nilsson uti Granbergsdal

dal i Karlskoga socken vara rättmäteligen skyldig till borgmästaren välbemälte Olof Persson tre skeppund tackjärn efter bemälte Bengts egen obligation.

Näst på vederbörandens requisition, förordnades nämndmännen Dan i Backa, Eskil i Forsby, Mats Jordansson i Brickegården och Nils i Aggerud att byta hus åker och äng samt skog och mark emellan Per Jönsson och hustru Marit Jönsdotter i Duvedalen i Karlskoga socken.

Näst sakfälltes Olof Persson uti Duvedalen krono i Karlskoga socken till 3 mark för det han slagit sin granne Nils Larsson ibidem ett slag med en yxhammare.

Näst erkände rätten Jakob Larsson uti Gräsholmen bör betala till sin broder Påvel Larsson ibidem sex skeppund tackjärn för den lösa arv han rättmäteligen pratenderade efter sin salig fader.

Näst bötte Erik Olsson uti Mossberga krono i Karlskoga socken 3 mark för stämnings spillo emot Per Ersson i Malmhöjden, om en fördärvad Kvarndörr.

Näst efterlät rätten att härads länsman och nämndemännen Nils i Strömed samt Nils i Bregården byta och dela råhaget emellan Lervik och Nolhult uti Karlskoga socken.

Näst på befallningsmannens välbetrodde herr Jöns Grubbs requisition vittnade nämnden, att Ölmefors eller Ölsdalshyttan är belägen uti Karlskoga socken, ungefär en liten fjärdings väg nordan härads rået, som skiljer Närke och Karlskoga åt, där välbemälte herr befallningsmans Grubbs såg och ägor möta och till samma hytta är gott vattufall med god och behållen skog, varest Ölsbodahammar patronen herr Georg de

de Besch och herr Johan Steen hava fyra hela masugnsdelar, men där uppå ingen blåsning gjort eller någon tiondejärn till kronan, vilket extraderades för ett sannfärdig bevis.

Näst blev Ivar Jonsson uti Säldebråten frälse i Lungsunds socken saker till 3 mark för stämning spillo emot Erik Andersson i Kärret i Lungsunds socken om borttappat tackjärn.

Näst, beviste skogvaktaren Elof Jonsson att Erik Andersson uti Svartbäcken krono i Karlskoga socken haver ungefär för tu år sedan på bemälte hemmans ägor huggit samt bränt ett litet fall och det först ej låtit av vederböranden syna; fördenskull bemälte Erik skall böta 12 mark arg. artikel 21 uti skogsordningen de anno 1664.

Näst bötte Olof Påvelsson i Väster Kärne krono uti Karlskoga socken 3 mark för stämning spillo emot skogvaktaren Elof Jonsson, om olagligt fallhygge.

Johan Hinderesson uti Väster Kärne och änkan hustru Anna Olsdotter uti Trehörningen bägge krono, bötte vardera 3 mark för stämning spillo emot skogvaktaren om skogs skämmande.

Näst beklagade Per Persson uti Immen i Karlskoga socken, att nämnden uti Filipstads bergslag skall hava 1678 om sommaren varit på syn emellan bägge häradena, och ingen av denne rättens deputerade haver varit emot dem på samma syn, likväl skall bemälte Filipstads bergslags nämnd berörde kronohemman Immen desslikest Åsjöhytte skog uti Karlskoga socken avskurit deras enskilda skog och deras samt härads bornas allmänning ett gott stycke mark, varför slöt nu rätten, att om detta klagomål skall herr häradshövdingen välbemälte Hendrik Larsson Eding tillskrivas, att man kan förnimma om

om sådant procedere är skett med Hans och Filipstads härads rätts vetskap och vilja.

Näst sakfälltes Olof Persson uti Nolby krono i Karlskoga socken till 12 mark för olagligt fallygge på sina egna ägor emot skogsordningens 21 punkt.

Än bötte förbemälte Olof Persson uti Nolby 12 mark för det han bekände sig hava lovat finnen Per Hindersson från Grythytte socken bränna ett litet fall på kronohemmanets Immens ägor, dock låtit det samma först icke syna efter skogsordningen.

Näst sakfälltes Jon Nilsson uti Fiskelösen krono i Karlskoga socken till 12 mark för ett litet osynt fall, som han beslogs hava olagligen våhlbrändt.

Näst bötte hammarsmeden mäster Hans Lang vid Valås hammar å krono 3 mark för stämningsspilllo emot skogvaktaren, om olaglig skogs fälle.

Item blev Anders Persson uti Bäck krono i Karlskoga socken sakfällt till 12 mark böter för olagligt fallelhygge som skogvaktaren anklagade honom för.

Än bötte Nils Nilsson i Utterbäck krono i Karlskoga socken 12 mark för samma brott på Sibbo hytteskog.

Näst sakfälltes Jordan Arvidsson uti Lerängen krono i Karlskoga socken till 12 mark för olagligt fallelhytte.

Sedan bötte Nils Bengtsson uti Skråmmen 12 mark för samma brott på Skråmmens ägor krono.

Näst bötte Johan uti Kedjeåsen 3 mark för stämningsspilllo emot skogvaktaren Elof Jonsson om olagligt fallelhygge

Näst bötte Petter och Anders Hindrikssöner i Granåsen krono i Karlskoga socken 3 mark vardera för stämningsspilllo emot skogvaktaren Elof Jonsson om fallelhygge.

Näst beslogs Per Andersson uti Kortforsen, Per Persson i Våtsjötorp, Nils Markusson i Granberga och Lars Larsson ibidem alla å krono att de hava huggit

huggit på sina skatteskogar små fall och i anledning av skogsordningen icke låtit dem först syna, alltså dömde rätten dem böra böta 12 mark vardera efter den 21 punkt uti kungliga skogsordningen de anno 1664

Näst sakfälltes Erik Nilsson uti Ölsdalen krono i Karlskoga socken till 3 mark för det han löktade Elof skogvaktare in för rätten.

Näst klagade Nils Bengtsson uti Skråmmen i Karlskoga socken över skogvaktaren Elof Jonsson för det han skall hava framvist emellan bemälte Skråmmen och hemmanet Ödhult, en ogiltig tall, kallandes den råttall, till att förvilla rätta rågången med, emellan förenämnde tvenne hemman. Där till svarade förenämnde Elof, att han intet haver nämnt samma tall eller några flera uti det strecket, till den ända de skulle strax vara såsom råmärken gillade och lagligen tillkomna, vilket framdeles till efterrättelse på ovantalde Nilses flitiga begäran togs ad notam.

Näst efter såsom fordom länsmannen Erik Pålsson prövades efter laga dom de anno 1673 den 29 januari vara skyldig av allmogen uti Karlskoga socke uppbära 320 daler kmt att leverera till inspektoren välbemälte Elias Larsson Linderoot för kappellanshemmanets Tåbäckens lösen, vilket bemälte Erik Pålsson ifrån ovantalde doms dato icke haver ännu tillfyllest efterkommit dock anno 1678 den 20 september och 1679 den 2 januari en del av föreskrivne summa betalt, alltså erkände rätten Erik Pålsson bör betala till herr inspektoren Linderoot ett hundra sju daler åtta öre kmt uti intresse som proportioneras emot den tid resten av ovantalde penningar varit för herr Linderoot fruktlösa, utur hans händer: men där Erik Pålsson kan bevisa, att allmogen, haver försummat sig, att erlægga samma penningar uti rättan tid, må han söka sin regress och skadestånd hos dem som vederböra.

Emot

emot denna dom om intresset appellerades strax
Erik Pålsson under den högtärade lagmansrätten

Näst bötte Erik Pålsson i Bogård frälse 3 mark för
märkligt oljud å tinget.

Näst bekände Olof Eskilsson och Lars Pedersson i
Bregården och Karlskoga socken sig vara båda tillhopa
rättmäteligen skyldiga till hammarpatronen vid
Valås hammar herr Johan Ysing etthundra fyrtioen
daler 11 öre kmt hälften vardera; vilka penningar
de lovade med det foderligaste vilja betala.

Näst vittnade häradsdomaren Mats Jordansson
i Brickegården, att han tillika med hela detta
härads nämnd haver ungefär för 26 år sedan om
sommaren varit vid Sibbohyttan i Karlskoga socken
och där efter fordom vice lagmannens salig välbemälte
Matthia Pleningskölds befallning, igenom sitt
emellan mäklande förlikt salig herr Gert Ysing vid
Valåsen och Hans Larsson samt Anders Andersson uti
Utterbäcken i så måtto; att en hytteskog på öster sidan
om älven Immen skulle läggas till bemälte salig
herr Gert Ysings hyttedelar vid Sibbohyttan inom
efterskrivne råmärken nämligen Aspestubben strax
vid hyttan, dädan ända öster till Fogelsjöundet,
därifrån sydväst följer stora Mossen till ett
kärredråg och det utför till aspestubben igen,
vilket vittnesbörd på herr Johan Ysings flitiga be-
bäran för dödsfall skull togs ad notam

Näst sakfälltes Johan Olsson uti Råglanda frälse i
Lungsunds socken till 3 mark för stämningss spillo
emot Sigfrid Persson i Mosserud om förment
åverkan på mulbete.

Näst resolverade rätten att Daniel Matsson
uti Stubbetorp i Karlskoga socken må bo hos sin
svärfader Håkan Larsson ibidem uti tu års tid, sedan skall
han se sig om på ett annat ställe, så framt han
uti medlertid intet kan få lov av frälsemannen
och rätta jordäganden till samma hemman,
att bliva längre kvar.

Näst bötte Anders Herssensson uti Stegelviken
frälse

frälse i Lungsunds socken och Eskil i Stockviken
krono 3 mark vardera för stämmings spillo emot
borgmästaren Olof Persson i Kristinehamn
om skuld.

Näst pålade rätten skomakaren Olof Larsson
uti Botorp att betala till Olof Svensson i
Gräsmossen åtta daler kmt på resterande
lön.

Näst kändes Olof Eskilsson uti Bregården skyldig
att betala till Anders Olsson uti Åsbergsviketorp
arton ½ daler kmt riktig bekänd
skuld.

Näst efter välborne landshövdingens herr
Martini Reuterkrantz begäran rannsakades och
efterspordes om kyrkoherren uti detta pastoratet
haver uti dessa krigsåren haft någon missväxt
eller tunga vid durchmarcher, var förmedelst
han kunde efter sista riksdags besluts
5 punkt daterat Halmstad anno 1678 den 2 mars förskonas
med halva prästerskapets beviljade krigs
kontributionen, var till nämnden enhälleligen svarade
att sistförlidet år hade bemälte kyrkoherre
någon liten missväxt som förorsakades av torcka,
dock icke så stor att han kan förskonas
allenast med halva ovanbemälta krigshjälp.
Desslikest tillstod kyrkoherden själv, sig intet
besvär av krigsfolk vid durchmarcher eller dessutan
haft.

Näst begärde hammarpatronen herr Johan Ysing
att rätten ville förklara sig över den dom, som
honom anno 1678 den 15 april är meddelt vorden
om en skuldfodran hos fordom länsmanenn Erik
Pålsson, huru högt det då tilldömda intresse skulle
samma Erik Pålsson beräknas? Där till rätten
gav ett sådant svar, att emedan merberörde
Erik Pålsson haver emot domens lydelse
icke betalt sin skuld till föresatta termin, bör
det av denna rätten honom påförda intresse
beräknas

beräknas till 6 procent allt ifrån den tid han gälden efter sitt eget kontrakt clarera borde, till den tid som kapitalet befinnes betalt vara.

Emot intresset begärde Erik Pålsson nu få appellera: men appellations penningarna blevo icke emottagna, emedan samma intresse blev honom pådömd den tid som ovan bemält är, och han således haver försummat fatalia juris.

Näst emedan inspektoren herr Elias Larsson Linderoot beklagade, det hans lagstadde gruvedrängar Halvard i Rosendal, Nils i Immen och Nils i Mossberga skola hava nyligen olovandes och i olaglig tid trätt utur han tjänst sedan de honom mycket skyldiga blivet; alltså efter vanliga processen vart nu samma klagomål remitterat till det lovlige oh vederbörande gruvtinget att examineras och avhjälpas.

Efterskrivne hemman och jordelotter blevo å detta tinget således uppbudna som följer.

Skatterätten av hemmanet Degernäs i Karlskoga socken av kyrkoherren ärevördige magister Anundo Haquinio 3.

Halvparten av $\frac{1}{6}$ tings skattehemman uti Stråbergsmynnen av salig Johan Jonssons arvingar ibidem 3 g
Salig Eskil Jonssons i Stråbergsmynnen jordelott uti Gräsholmen av Jakob Larsson ibidem 3 g
En treding av halvgårds skattehemmanet Aggerud som Nils Arvidsson ibidem haver köpt av sina skyllmän salig Olofs arvingar i Nytorp i Karlskoga socken och givet dem varje 64 daler kmt 2 g
halvparten av fjärdings skattehemmanet Västansjö uti Karlskoga socken för salig Måns Olssons ibidem stora skuld bestående av 582 daler och 4 öre kmt är efter nämndens värdering tagen uti betalning av hammarsmeden mäster Hans Lang uti Valåsen 2 g
Lars

Lars Matssons jordelott uti skattehemmanet
Ullvetterstorp i Karlskoga socken som han haver pantsatt till arrendatoren välbemälte Elias Larsson Linderoot för skuld nämligen 50 stigar kol 1 g
 $\frac{1}{8}$ uti halvgärds skattehemmanet Bregårdstorp i Karlskoga socken som Gunnar Månsson ibidem haver pantsatt till kyrkoherren ärevördige magistrum Anundum Haquinium emot 211 daler kmt skuld 1 g

Sakören som å detta tinget fallne är belöpa sig uti en summa daler 63: 8 öre

Magnus G Ekeboohm